

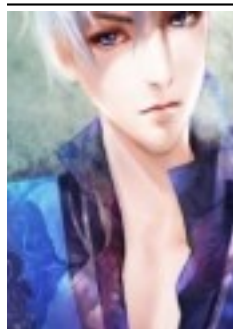
Cực Hạn Săn Bắn

Contents

Cực Hạn Săn Bắn	2
1. Chương 1: Phùng Ma [1] Tả Xuyên Trạch	3
2. Chương 2: Nghiệt Duyên	6
3. Chương 3: Cùng Phòng	10
4. Chương 4: Hoa Ân Thịt [1]	12
5. Chương 5: Vật Sư Tầm	15
6. Chương 6: Rắn Độc	19
7. Chương 7: Máu	22
8. Chương 8: Thứ Gọi Là Hy Vọng	25
9. Chương 9: Tranh Giành Thú Cưng	29
10. Chương 10: Cuồng Nhiệt	33
11. Chương 11: Hâm Tình	36
12. Chương 12: Mê Loạn	40
13. Chương 13: Hung Tàn	43
14. Chương 14: Hắc Yến	46
15. Chương 15: Khúc Nhạc Đạo [đoạn Mở Đầu]	50
16. Chương 16: Tình Báo	54
17. Chương 17: Cuộc Gặp Mặt Riêng Tư	57
18. Chương 18: Rơi Máy Bay	62
19. Chương 19: Được Gọi Là Tình Yêu	66
20. Chương 20: Đặc Quyền	69
21. Chương 21: Tinh Lực Trần Đây	73
22. Chương 22: Giọng Nói	77
23. Chương 23: Hắc Yến	79
24. Chương 24: Mục Tiêu	80
25. Chương 25: Trác Gia	84
26. Chương 26: Ôn Nhu Đêm Trăng Tròn	88
27. Chương 27: Dịu Dàng	91
28. Chương 28: Thư Tình	95
29. Chương 29: Đưa Thư	99
30. Chương 30: Hẹn Hò Trong Truyền Thuyết	102
31. Chương 31: Bao Phủ	106
32. Chương 32: Khốn Nạn	110
33. Chương 33: Cuộc Hành Trình Châu Âu	112
34. Chương 34: Anh Em	116
35. Chương 35: Vô Phương	117
36. Chương 36: Thọ Yến	121
37. Chương 37: Giao Dịch	125
38. Chương 38: Lánh Nạn	128
39. Chương 39: Triệu Chứng	134
40. Chương 40: Triệu Chứng	138
41. Chương 41: Thuốc Mê	142

42. Chương 42: Ngụ Ngôn	146
43. Chương 43: Quyết Định	151
44. Chương 44: Ánh Trăng	156
45. Chương 45: Thu Hoạch Đại Boss Ban Đầu	160
46. Chương 46: Bài Xích	164
47. Chương 47: Giam Lông	168
48. Chương 48: Khắc Tinh	172
49. Chương 49: Tuyết Đầu Mùa	176
50. Chương 50: Gặp Nhau	180
51. Chương 51: Mười Sáu Năm	185
52. Chương 52: Mất Tích	189
53. Chương 53: Hoa Lệ Lệ Tích Ủm [1]	193
54. Chương 54: Sinh Hoạt	198
55. Chương 55: Rơm Rạ	203
56. Chương 56: Bữa Cơm Đoàn Viên	207
57. Chương 57: Khó Lường	212
58. Chương 58: Họp Thường Niên	216
59. Chương 59: Cầu Hôn	221
60. Chương 60: Nghi Ngờ	225
61. Chương 61: Phản X Trong Truyền Thuyết	230
62. Chương 62: Giấy Kết Hôn	235
63. Chương 63: Mưa Gió Sắp Tới	239
64. Chương 64: Đoạn Tuyệt	244
65. Chương 65: Sắp Chết	250
66. Chương 66: Phẫu Thuật	254
67. Chương 67: Vấn Đề Đời Sau	259
68. Chương 68: Chúng Ta He	264
69. Chương 69: Phiên Ngoại 1: Một Ngày Kết Hôn	268
70. Chương 70: Phiên Ngoại 2: Hôn Lễ Cộng Động Phòng	273
71. Chương 71: Phiên Ngoại 3: Bày Tổ Cộng Chó Phối Rượu	278
72. Chương 72: Phiên Ngoại 4: Hai Nhóc Ác Ma (1)	281
73. Chương 73: Phiên Ngoại 5: Hai Nhóc Ác Ma (2)	287
74. Chương 74: Phiên Ngoại 6: Hai Nhóc Ác Ma (3)	291

Cực Hạn Săn Bắn

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, hắc bang, 1×1, hài (?!), nữ vương thụ, HEEdit kiêm beta: Xử Vi Thanh Mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-han-san-ban>

1. Chương 1: Phùng Ma [1] Tả Xuyên Trạch

“Ngài Tả, đây là chi phiếu của ngài.” Người quản lí thái độ cung kính đem chi phiếu một nghìn vạn hai tay đặt trên bàn trà trong phòng.

“Dạ Mị mê thành” là một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, nó xây rất bí mật đồng thời chỉ có những người đặc biệt mới có khả năng tiến vào, nhưng cho dù là như vậy Dạ Mị vẫn nổi danh như cũ, nổi danh đến nỗi làm cho người ta nghĩ muốn chen vào để học hỏi thêm kiến thức.

Dạ Mị rất xứng với tên thiên đường hoang phí, ở chỗ này chỉ cần người có tiền, coi như là muốn đem người sống huấn luyện làm bia đỡ đạn cũng là không có vấn đề gì, lại càng không nói đến cái khác.

Dạ Mị có năm tầng ngầm còn ở trên có mười hai tầng, mỗi một tầng đều không giống nhau, mỗi một tầng đều có đặc sắc riêng, ví dụ như tầng ngầm thứ ba này đang diễn ra một cuộc buôn bán.

“Trên thế giới sinh sống này bất cứ chuyện gì vật gì cũng có thể đem đến tiền bạc” là châm ngôn của nơi buôn bán này. Cuộc buôn bán này không chỉ có chính mình cung cấp các loại vật phẩm bán đấu giá còn cho phép người tới nơi này đem đồ của mình ra bán đấu giá trên sân khấu. Đương nhiên cũng phải có hai điều kiện tiên quyết: một là người đó có năng lực đi vào, hai là phải có người mua món đó. Mà dựa theo quy củ buôn bán người bán muốn tham gia phải trích ra ba phần tiền để làm lệ phí sân bãi.

Đương nhiên, trên thế giới này luôn sẽ có riêng vài người là không thể tùy tiện bóc lột như vậy, cũng ví dụ như người trước mặt, Phùng Ma Tả Xuyên Trạch.

Nếu như đem tổ chức sát thủ trên toàn thế giới ra xếp hạng, Phùng Ma tuyệt đối đứng đầu bảng. Tổ chức này am hiểu nhất chính là bồi dưỡng ra loại cỗ máy giết người máu lạnh nhất, những sát thủ này trải qua thời gian dài huấn luyện đầy máu tanh tàn khốc, đã đem tất cả các chức năng trên cơ thể điều chỉnh đến điểm cao nhất, thậm chí có thể đã đột phá giới hạn chịu đựng của con người.

Sát thủ Phùng Ma quen dùng vũ khí lạnh, lấy một loại phương thức gần gũi mà trực tiếp cảm thụ được sự rạn nứt các bộ phận huyết mạch, thớ thịt, xương cốt từ thân thể đối phương truyền tới tay, cảm nhận được máu tươi nóng rực phun trào, linh hội được ánh mắt sợ hãi thật sâu cùng oán hận trước khi chết của đối phương, sau đó lạnh lùng xoay người đi.

Có thể nói nơi đâu có người của Phùng Ma tồn tại, nơi đó có tinh phong huyết vũ [gió tanh mưa máu].

“Phùng Ma” một thời đạt được “thời khắc Phùng Ma”, tương truyền lúc mặt trời lặn thì ngày với đêm là lúc quãng thời gian vượt quá giới hạn, lúc quãng thời gian con người và yêu ma quỷ quái có thể xuất hiện cùng lúc, mà tổ chức “Phùng Ma” coi đó là đại biểu cho yêu ma là người cùng ngành với tổ chức. Cái này ngay từ đầu chính là vì thế giới hắc ám đã tồn tại gần trăm năm thành lập tổ chức sát thủ, trăm năm qua đã có vô số lời đồn và sự tình liên tiếp xuất hiện, những thứ này đều cho là đã được một tầng lại một tầng thần bí che mắt, khiến nó trở thành sự tồn tại lợi hại âm thầm trong thế giới hắc ám không thể bỏ qua, khiến người ta khi nhắc tới Phùng Ma mà nhin không được phải rung mình, tóc gáy dựng đứng.

Mà Phùng Ma bây giờ đương gia là Tả Xuyên Trạch.

Thời điểm người đàn ông còn quá trẻ mới mười sáu tuổi đã là thời điểm huyết tẩy* Phùng Ma, làm cho tổ chức thiết lập lại, từ đó ngồi lên vị trí gia chủ Phùng Ma, đồng thời hướng bên ngoài tuyên cáo sự hiện hữu của hắn.

[Huyết tẩy: tắm máu = tàn sát đẫm máu]

Người này ở trong hắc đạo lăn lộn gần tám năm, hiện giờ cũng mới được hai mươi bốn tuổi, mấy năm nay xoay quanh hắn nhiều vô số kể sự kiện máu tanh, làm cho lòng những kẻ ngu dốt [?!] một tầng bóng ma sâu đậm, hiện nay tất cả mọi người đã biết hắn không thể dùng từ đơn giản “người điên” để hình dung, hắn nhất định là “biến thái”, “khủng bố” những thuật ngữ lớn để nói.

Khi nhắc tới Tả Xuyên Trạch trên cơ bản có hai loại phản ứng: Một loại là chỉ nghe nói qua chuyện của hắn mà chưa từng thấy qua con người của hắn, phản ứng của bọn họ thường ớn lạnh, da gà nổi lên, há mồm mà rống, “Mày nói tên biến thái kia làm cái gì?!”

Mà một loại khác không phải biết được chuyện của hắn mà còn gặp qua con người của hắn, phản ứng của bọn họ có thể sử dụng một đoạn đối thoại sau đây để thể hiện, ví dụ như ——

Giáp: Tao ngày hôm nay gặp được Tả Xuyên Trạch.

Ắt nhất thời cả kinh: Mày nói ai?!

Giáp: Tả Xuyên Trạch.

Ắt: Hồn về chưa?

Giáp: ... Tạm thời chưa.

Ắt: Tao cũng biết là như vậy, hắn nhất định là yêu tinh, còn là một con yêu tinh ăn tươi nuốt sống!

Giáp: Thế nhưng tao cam tâm tình nguyện bị hắn ăn.

Ắt trầm mặc một lúc: ... Ủ, đa số người gặp qua hắn đều nghĩ như vậy.

Phùng Ma Tả Xuyên Trạch, một người đặc biệt trong thế giới hắc ám, không thể quên sự tồn tại.

“Ủ,” người ngồi ở ghế lô khẽ gật đầu một cái, thanh âm của hắn đặc biệt rất êm tai, tà mị từ tính lại mang theo hương vị thoải mái sang trọng, khiến người nghe qua một lần không dễ dàng quên, “Người mua là ai?”

Người quản lý cung kính trả lời, “Bang chủ bang phái lớn nhất ở phía đông thành phố X, ở đó cũng coi như là có chút danh tiếng.”

Việc buôn bán này tuy rằng nằm ở trong thang máy [?!] tầng ngầm thứ ba, chỉ chiếm một tầng, mà trên thực tế độ cao chính xác của tầng trệt lại ngang chừng bốn tầng lầu thời nay. Cuộc buôn bán có hình bầu dục, đứng hàng đầu là một vòng ghế lô, từ bên ngoài nhìn vào hàng ghế lô chính là một tấm thủy tinh đen như mực, nhìn không thấy bên trong có cái gì, trên đầu mỗi ghế lô có các đồng hồ đo hình chữ nhật, phía trên ghế lô là số hiệu cùng với giá cả mong muốn đưa ra. Phía dưới ghế lô chính là ghế ngồi, ghế ngồi xung quanh xếp thành một hàng, chính giữa là một cái đài sắp dùng để bày ra những đồ vật yêu cầu bán đấu giá.

Nửa giờ trước ——

Ngồi ở bên ngoài ghế lô không biết là ai bỗng nhiên nhắc tới món đồ có bề ngoài giống như là quần áo của Tả Xuyên Trạch —— một áo choàng màu đỏ thẫm, áo ngủ không phải áo ngủ kimono mà cũng không giống kimono, mặt trên dùng kim tuyến thêu đầy chữ hoa văn xưa, vừa nhìn nhất định là cao cấp trong cao cấp.

Bọn họ nhắc đến cũng không việc gì, càng nói càng khí thế cũng không vấp, quan trọng hơn là chuyện này chẳng thể nào lại truyền vào trong tai người đang ngồi trong ghế lô, mà người này tuyệt hơn, trực tiếp đẩy cửa ghế lô ra men theo cầu thang đi xuống, đi thẳng tới trên sân khấu đoạt lấy micro mà nói, “Tôi nghe nói các vị hình như rất có hứng thú với bộ y phục của tôi a?”

—— Anh Túc*.

*Có thể hiểu ở đây là chỉ bọn Tả Xuyên Trạch như cây thuốc phiện, gửi lần đầu là nghiện ngay =))

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người ở đây khi thấy hắn.

Y phục đỏ như máu tùy ý mặc trên người, làm lộ cẳng tay cùng bắp chân nhỏ nhắn, quần áo chỉnh tề eo chỉ mang dây nịt, trừ cái đó ra ngay cả một cúc áo cũng không có, cổ áo buông lỏng mở rộng ra, đường cong xương quai xanh duyên dáng như ẩn như hiện, tóc đen dài xuống thẳng dùng một sợi dây buộc tùy tiện, vài sợi không buộc khẽ rủ xuống, tăng thêm một phần tà mị hấp dẫn.

Người này thật xinh đẹp nhưng quá nguy hiểm, quả thực giống như là đoá hoa ăn thịt xinh đẹp diễm lệ mà kịch độc nở rộ trong thế giới hắc ám. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là mi thực sự biết hắn đến tột cùng là ai, nếu như không biết như vậy mi rất có thể sẽ không không chế được mà ngay lập tức nhào lên.

Ví dụ như điều này không phải nói các thương nhân.

Nhưng mà đang lúc bọn họ chưa kịp hoàn hồn chuẩn bị nhào tới liền đồng loạt hút vào một hơi, chỉ thấy trên sân khấu người kia đưa tay nắm dây lưng kéo một cái, trực tiếp đem y phục trên người hắn kéo xuống, chỉ mặc duy nhất một cái quần lót đứng ở phía trên.

“Nếu như các vị thích bộ y phục này, như vậy tôi cũng chỉ có thể nhịn đau mà bỏ đi thứ yêu thích.” Hắn nói xong liền cầm quần áo ném cho người chủ trì dần mặt ra kia, sau đó gần như khoả thân không thèm để ý chút nào đi trở lại ghế lô.

Sân khấu đang an tĩnh bỗng vỡ oà, đều tranh đoạt bộ y phục, bây giờ một màn này mới xuất hiện. Mà tin tức về y phục của Tả Xuyên Trạch ở Dạ Mị dù sao cũng được truyền ra nhất định ngày thứ hai sẽ sôi sùng sục.

“Há? Khu phía đông thành phố X?” Tả Xuyên Trạch quơ quơ ly rượu, nói, “Ông biết làm gì rồi chứ.”

“Vâng.” Quản lý trưởng cung kính gật đầu, nghe lời đi ra ngoài.

“Đi điều tra bang phái đó một chút.” Tả Xuyên Trạch nheo mắt hạnh lại, nói với thủ hạ rằng, “Sau đó, năm ngày sau liền diệt nó, những kẻ phía trên thích dò la kia, nếu bọn họ có hỏi nguyên nhân thì cứ nói —” hắn dừng lại một chút, khoé miệng nhếch lên cười tà, không nhanh không chậm mà nói, “Thì nói tôi không có y phục mặc, đột nhiên rất tưởng niệm bộ quần áo của tôi.”

“Vâng.”

Tả Xuyên Trạch liền đứng lên nhận lấy bộ màu trắng chất bông giống áo ngủ của thủ hạ đưa qua, tùy tiện mặc lên người, chậm rãi đi ra ngoài, duyên dáng sang trọng âm thanh nhẹ nhàng tung bay, “Nếu buôn bán có lời thì phải đi lên tầng đánh bạc một chút đi.”

Thủ hạ một mực cung kính theo sau lưng, gật đầu nói, “Vâng.”

Mà nửa giờ sau —

“Tôi tới hôm nay mới biết được thì ra tôi được hoan nghênh như vậy, nhỉ?” Tả Xuyên Trạch ra thang máy theo hành lang hướng nơi đánh bạc mà đi, chỉ là hắn chưa đến nơi, đã cười hỏi người bên cạnh.

Những người kia chỉ cần là nghe nói qua Tả Xuyên Trạch liền không ai không biết hắn mặc áo khoác màu đỏ, nhưng mà bây giờ người này cũng không mặc bộ đồ đó, bởi vậy lúc này hắn thoát nhìn càng giống như là ...

Quản lý sòng bạc xoa mồ hôi lạnh, theo sát phía sau, cười mà như không cười, “Ngài Tả cậu nói đùa, cậu ...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe phía trước đột nhiên truyền tới thanh âm, “F*ck, ở đâu ra một báu vật, nam sủng [ko biết dùng từ gì, trai cưng?! trai bao?!!] của ai thế?” Vừa dứt lời, một người lại đột nhiên đi tới trước mặt bọn họ, không nói gì mà đưa tay lên nhéo cằm Tả Xuyên Trạch, vẻ mặt cười *** dăng nói, “Woa, thật không tệ, sau này theo anh đi, chỉ cần đem anh hầu hạ thật tốt anh liền cho cưng ăn uống thoải thích, thế nào?”

Lại nữa rồi, quản lý bên cạnh mồ hôi lạnh trong nháy mắt đã chảy xuống, ấp a ấp úng mà nói, “Này, này ngài đây ...”

“Vậy được,” ông còn chưa nói xong liền bị Tả Xuyên Trạch cắt đứt, đôi mắt đẹp của hắn nheo lại, cười nói, “Nhưng mà tôi có điều kiện.”

Người nọ thấy hắn chính miệng đáp ứng lại thấy khoé miệng hắn cười, chỉ cảm thấy từng đợt khí huyết dâng trào, hận không thể lập tức kéo hắn vào phòng, không chút suy nghĩ nói, “Điều kiện gì tôi đều đáp ứng.”

“Được,” Tả Xuyên Trạch không thèm để ý cười nói, “Rất đơn giản, điều kiện chính là —” hắn thấp giọng, híp mắt lại, từng chữ từng chữ nói, “Mi phải có số hưởng thụ đó đã.”

Người nọ sững sốt, còn chưa nghe hiểu liền hoảng sợ từ cổ truyền đến một lực cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt hắn nghe được thanh âm gãy đôi của xương cốt, bất quá lúc này gã đã không còn có ý thực tự hỏi rốt cuộc đó là gì.

Tả Xuyên Trạch không thèm để ý chút nào đem thi thể tiện tay ném ra bên ngoài một cái, nói với thủ hạ sau lưng, “Xử lý đi.”

“Vâng.” Người nọ không nói hai lời lập tức bắt đầu chấp hành.

Người quản lý kia lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm Tả Xuyên Trạch lúc này khi xuống thang máy phía sau có nằm tên thủ hạ, hiện tại người cuối cùng cũng bị phái đi rồi, vậy nếu lại tới một người liều mạng nữa có hay không bản thân mình đi xử lý thi thể?!

“A, đúng rồi,” Tả Xuyên Trạch tiếp tục đi phía trước, không thèm để ý mà hỏi, “Lời ông vừa nói bị tên rác rưởi kia cắt đứt, vậy rốt cuộc ông muốn nói cái gì?”

“Không, không có gì ...” Quản lý cười xoa nói, nhìn khoảng cách phía trước một chút, hừ, còn chỗ rẽ kia nữa là tới, nghìn vạn lần đừng có người tới, đừng có người tới!

Nhưng mà ông trời lại không thương ông, trong lòng ông vừa mặc niệm xong phía trước khúc rẽ liền đi tới một người, người này mặc đồ tây trang màu đen, có một đôi mắt xéch cực kỳ đẹp, khoé miệng của y lộ ra một mặt tươi cười, nhìn qua như người khiêm tốn, ôn lương như ngọc*.

[Ôn lương như ngọc: người hiền lành]

Người quản lý chỉ liếc mắt nhìn một cái ngực liền “lộp bộp” thầm nghĩ xong rồi, người vừa tới không phải là ai khác, chính là người cũng trong giới và cũng nổi danh như Tả Xuyên Trạch đối với quần áo có tính cổ chấp đến biên thái, Tổng Triết.

Mà thật khéo, người này hôm nay bởi vì có chút nguyên nhân cũng không mặc đồ có tính nhận dạng, mà càng thêm trùng hợp nữa, người này lúc này vừa mới bị Tả Xuyên Trạch thu hút toàn bộ lực chú ý.

---

[1] Phùng = gặp, mà đây là chỉ về nhóm sát thủ của Tả Xuyên Trạch có tên là Phùng Ma, nên sẽ giữ nguyên không dịch ra. Ý chỉ gặp được tổ chức của Tả Xuyên Trạch như gặp ma vậy đó mà:v

2. Chương 2: Nghiệt Duyên

Người quản lý mắt thấy Tổng Triết mắt chớp cũng không chớp nhìn Tả Xuyên Trạch bên cạnh ông, chỉ cảm thấy hơi lạnh chậm rãi từ đáy lòng tuông ra, nếu như bọn họ đều mặc đồ thường ngày của họ mà huênh hoang như vậy coi như xong, lúc này ông cũng không phải lo lắng như vậy, dù sao hai người cũng không thể nhận ra nhau, hành động trên cũng có chút thu liễm lại, nhưng là bây giờ tình hình lại là như thế này, ông căn bản không có biện pháp tưởng tượng hai kẻ biến thái này gặp nhau sẽ có kết quả gì.

Tổng gia ở lục địa làm ăn rất rộng, hắc đạo bạch đạo đều có liên quan đến, nhưng mà phần lớn mấy năm gần đây địa vị của Tổng Triết rất phát triển, người ngoài kiêng kỵ thể gia bọn họ nhất chính là bối cảnh hồng sắc [hồng sắc: màu đỏ, tượng trưng cho cách mạng và giác ngộ cao] lớn mạnh, thể hệ trước của Tổng gia đều xuất thân cách mạng, thể hệ tiếp theo cũng tham gia chính trị, cũng liên quan đến lục quân hải quân, thẳng đến thể hệ Tổng Triết nắm quyền mới dần dần bắt đầu đến nơi khác phát triển, mà có thể đúng là có bối cảnh lực lượng cường đại cho nên Tổng gia chỉ cần ba năm thì không ngừng khuếch trương lên gấp năm lần.

Từng có rất nhiều người hỏi Tổng Triết vì sao không đi làm chính trị, dù sao dựa vào tính cách của người này nếu như đi gia nhập chính trị nhất định như cá gặp nước, bởi vì y quá âm hiểm cũng quá tính toán, điển hình của việc ăn tươi nuốt sống, không đi gia nhập chính trị thật sự đáng tiếc. Kết quả người này chỉ đơn giản cười cười, nhàn nhạt nói một câu “Không thích” liền không giải quyết được gì.

Tổng Triết người này bề bộn luôn luôn xuất quỷ nhập thần, cho người khác cảm giác chính là một con rắn độc ẩn náu trong bóng tối tùy ý chuẩn bị tùy lúc hành động. Chỉ cần bị y để mắt tới, mi sẽ chết chắc.

Tổng Triết năm nay mới chỉ hai mươi bảy tuổi, so với Tả Xuyên Trạch lớn hơn ba tuổi, y xuất đạo mới chỉ có mười bốn tuổi, so với Tả Xuyên Trạch xuất đạo sớm hơn năm năm. Mà mọi người sở dĩ sẽ đem y đi so sánh cùng một chỗ với người xuất đạo trẻ hơn y năm năm Tả Xuyên Trạch, ngoại trừ tính cách khiến người khác cảm ghét ngoài ra còn có một phần lớn nhất chính là quần áo, Tổng Triết đối với đồ mặc cũng có sự chấp nhất đến đáng sợ, Tả Xuyên Trạch thích mặc áo khoác đỏ, mà y thích mặc đường trang [1], vải vóc thượng hạng màu tuyết trắng mặt trên cũng dùng kim tuyến thêu đầy hoa văn phức tạp, cũng giống như áo khoác đỏ, đều là tốt nhất trong tốt nhất.

Nhưng mà lúc này y cũng không có mặc, cho dù vừa rồi quản lý sớm đã gật đầu với Tổng Triết một cái, nói một câu lễ phép “Ngài Tổng” cũng không thể khiến Tả Xuyên Trạch suy đoán Tổng Triết là ai, dù sao trên cái thế giới này họ Tổng nhiều lắm mà.

Quản lý mắt thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng ngắn, lòng ông không ngừng mặc niệm: Anh ta không nảy sinh hứng thú với cậu ta, không có hứng thú với cậu ta ...

Hai người cách càng ngày càng gần, lúc gặp thoáng qua thậm chí quản lý cũng ngừng thở, đợi được Tổng Triết cả người đã đi qua bọn họ mới hơi dám thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó ông lại hít ngược vào một hơi, bởi vì Tổng Triết từ bên người họ đã đi qua lại bỗng nhiên quay đầu lại kéo lấy cánh tay Tả Xuyên Trạch, bị lực mạnh kéo hẳn dựa vào tường, đồng thời tay nắm lấy cảm hẳn, ép buộc hẳn ngừng đầu.

Người này trước mặt có làn da tái nhợt, cảm thật nhọn, môi rất mỏng, những cái này không tính là gì, chủ yếu là cặp mắt kia, con người thật đen thật sâu, lông mi rất dài, khi hắn chớp mắt khiến người khác cảm thấy hẳn cực kỳ yếu đuối chạm một cái liền có thể vỡ, mà khi hắn trợn mắt thì, cặp mắt sâu hoắm trong đáy mắt không chứa gì, giống như không một điểm sáng nào lọt vào, khi hắn chuyển động con người mà nhìn, ánh mắt kia giống như mê hoặc. Thuộc độc.

Quản lý nghĩ một khắc kia trái tim của ông sợ đến nỗi không dám đập, rất sợ Tả Xuyên Trạch lại nổi hứng làm thịt Tổng Triết, dù sao Tổng Triết không giống như đồng rác rưởi [ý chỉ người mới bị TXT xử trảm ở trên] kia, không nói đến bản thân y có thể lực như thế nào, riêng gia đình của y Tổng lão gia thôi đã đủ làm rung động trong giới quân đội huống chi là Dạ Mị chứ, thế nhưng ông vừa muốn tiến lên hướng Tổng Triết nói rõ đã bị Tả Xuyên Trạch lấy tay ngăn lại, sợ đến mức toàn thân ông toát mồ hôi lạnh.

Áo ngủ Tả Xuyên Trạch vốn dĩ đã rộng lại vừa mới bị lôi kéo nên càng mở rộng hơn, cổ áo của hắn hầu như bị tuột ra, vai áo của hắn thoáng cái bị tuột xuống triệt để, nhất thời nhìn thấy bên trong ngực hắn một chút không sót gì, hắn âm thầm giật giật ngón tay ở bên người, ánh mắt mê hoặc khẽ híp một cái, khoe miệng nhếch lên một tia mập mờ, biếng nhác hỏi, “Thưa ngài đây, xin hỏi có chuyện gì không?”

Quản lý kia chỉ cảm thấy trái tim “lộp bộp” một cái toàn bộ tan nát, Tả Xuyên Trạch này rõ ràng đang trêu chọc y, làm cho Tổng Triết không khống chế được rồi xảy ra chuyện gì lại làm thịt ông, không nói đến Tổng Triết không biết gì, riêng ông là người hiểu rõ tình hình khi thấy áo ngủ của hắn tuột xuống trong phút chốc cũng không nhận được nuốt một ngụm nước bọt.

Nét mặt Tổng Triết vẫn lộ vẻ ôn nhu cười nhạt, điều này làm cho ông dù là người chứng kiến một loạt động tác như vậy vẫn không khiến người khác cảm giác có điểm thô tục nào cả, y híp đôi mắt xéch xinh đẹp mà hẹp dài, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhìn hắn một lát, nhưng thuý chung không làm thêm hành động gì khác.

Người này vô cùng xinh đẹp, làm cho người khác không thể không chú ý, quả thực như thuốc phiện, y vẫn rất thích loại đẹp dễ này, một vật hơi lãng lơ, mà người trước mắt y chính là người hợp ý, bất quá ... Đôi mắt Tổng Triết hơi sâu một chút, mặc dù người này hiện tại biểu hiện thật vô hại thậm chí còn âm thầm khiêu gợi, thế nhưng y nghĩ hẳn thực sự rất nguy hiểm, loại nhạy cảm này đã có sẵn trong máu, làm y không thể không tin sự suy đoán của mình.

Thực sự là đáng tiếc, nếu như trên người cậu ấy tà khí và máu tươi nhạt một chút không chừng mình đã đem cậu ấy về làm thú cưng rồi, dù sao xinh đẹp như vậy gặp không được mấy người.

Tổng Triết âm thầm một trận tiếc hận, lui về phía sau một chút buông hắn ra, còn đưa tay ra có chút lịch sự thay hắn sửa sang lại quần áo xong, lúc này mới đơn giản vừa cười vừa nói, “Không có việc gì, tôi chẳng qua là không nghĩ tới là — nhận lầm người mà thôi.”

Tả Xuyên Trạch nâng khoeo mắt nhìn y một cái, cười rất có thâm ý, “VẬY anh thật là không cẩn thận a.”

“Đúng vậy,” Tống Triết ý cười không giảm, hỏi, “Nhưng mà để biểu đạt sự áy náy của tôi, bây giờ tôi muốn đi xuống tầng buôn bán, cậu có đi không?”

“A?” Tả Xuyên Trạch nhướng nhướng mày, lập tức nghĩ người này có chút ý tứ, hơn nữa từ lúc y vừa mới buông mình ra là có thể nhìn ra người này không bình thường, dù sao không phải ai cũng có thể nhận thấy được nguy hiểm tiềm tàng, không phát hiện được sẽ giống như bọn tạp nham kia chết không minh bạch, hỏi y, “Bất cứ vật phẩm gì?”

“Đúng,” Tống Triết lịch sự gật đầu, “Cậu muốn xem vật phẩm gì cũng được.”

“Đi thôi.”

Hai người nói đi là đi, chỉ để lại bóng lưng đi xa cho quản lí sòng bài may mắn âm thầm lau mồ hôi.

Quản lí nơi buôn bán vừa mới tiến được một pho tôn phật [i>nói nhân vật to lớn, có tiếng tăm], ai biết được còn chưa đầy một tiếng hán đã trở lại, không chỉ trở về không mà còn dẫn thêm một tôn phật khác nữa, đáy lòng ông run lên, vội vàng mặt tươi cười nghênh đón, “Ngài Tống, ngài Tả, hoan nghênh đến đây.”

Ngài Tả? Tống Triết nhướng mi, trong nháy mắt nhớ tới trong giới nghe được câu nói kia: Nếu như Tả Xuyên Trạch chỉ là một người bình thường, đây sẽ tuyệt đối là kẻ gây tai hoạ trong kẻ gây tai hoạ, còn không biết phải làm bao nhiêu thế lực vì hán tranh đấu đầu rơi máu chảy.

Bên này Tả Xuyên Trạch đã nhướng mi, lúc quản lí xưng tên hán xếp phía sau, hiển nhiên người này có địa vị so với hán cao hơn, hoặc là nhất định địa vị so với hán chênh lệch cũng chỉ là xuất đạo trễ hơn y, mà ở trong giới độ tuổi như y số lượng rất ít đồng thời còn là người họ Tống cũng chỉ có ...

Đường nhìn của hai người bỗng nhiên chạm nhau giữa không trung mà nhìn lại, trong nháy mắt liền hiểu ý tứ trong mắt đối phương, Tống Triết lại cười nói, “Nghĩ không ra chúng ta lâu đầu tiên gặp mặt dĩ nhiên lại như thế này.”

Tả Xuyên Trạch cười gật đầu, híp lại đôi con ngươi xinh đẹp, nói, “Đúng vậy, thực ra nếu như không phải ngài Tống anh đây không nghĩ là sẽ nhận lầm người, chúng ta ngày hôm nay cũng sẽ không hấp dẫn kịch tính như vậy.”

Bọn họ tuy rằng trước chưa từng thấy qua nhau, thế nhưng trong ý thức đều ngầm thừa nhận con người của đối phương chính là thấy qua quần áo mặc trên người, thế nhưng hết lần này tới lần khác thật khéo, bọn họ ngày hôm nay đều không mặc đồ thường ngày.

Tống Triết đối với lời nói trào phúng của hán cũng không thêm để ý chút nào, đáng tươi cười không tăng không giảm, “VẬY cũng là duyên phận nhỉ?”

Tả Xuyên Trạch dùng đôi mắt yêu mị nhìn y một chút, bỗng nhiên tiến tới bên tai y nhẹ giọng mở miệng, thông thả ung dung nói, “Nếu như vậy cũng nói là duyên phận, vậy tuyệt đối là — nghiệt duyên.” Hơi thở ôn hoà ướm át bên tai, thanh âm từ tính đầy dụ hoặc, khiến hồn như bị đầu độc trong nháy mắt đông đặc lại mà vùng lên.

Trong đôi mắt xéch Tống Triết loé lên ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, không bị nhiễm một tia tạp chất, nét mặt không thay đổi, mỉm cười nhìn hán, ánh đèn nơi hành lang như sương ẩm khiến đôi mắt người này bịt kín một tầng ánh sáng nhu hoà, đem ánh mắt cơ bản đã không nhìn rõ manh mối lại càng khiến đôi mắt kia càng thêm xa xăm.

Người này thật xinh đẹp, quá thông minh, rất huyền bí cũng quá nguy hiểm, rất dễ làm cho trầm mê, dễ đánh mất tính mạng.

Y chợt nhớ lại trong giới có một câu khác: Không nên cố gắng đi tìm hiểu Tả Xuyên Trạch, như vậy sẽ chỉ làm mi càng lún càng sâu.

Nhưng mà bản thân luôn luôn thích sự khiêu chiến hơn, Tống Triết cười nói, “Nghiệt duyên thì nghiệt duyên vậy, ngày hôm nay khó có được cơ hội gặp gỡ nhân vật truyền kì trong giới, đáng giá uống một ly.”

Tả Xuyên Trạch cùng cười, cùng y đến ghế lô, “Nếu ngài Tống đây có hứng thú, tôi đây đương nhiên không thể trái ý không nể mặt anh rồi.”

Hai người lập tức liền nốc một hơi rượu mạnh, Tống Triết mở màn hình, chỉ thấy hai bên tường đối diện bọn họ từ từ di chuyển, lộ ra một màn hình đen, trên màn hình hiển thị hình ảnh dưới sân khấu người chủ trì đang giới thiệu vật phẩm, đồng thời xung quanh còn có rất nhiều màn hình nhỏ hiển thị hình ảnh khác nhau, hình ảnh trên màn hình hiển thị theo góc độ khác nhau, mà tiếng của người chủ trì cũng rõ ràng đang truyền vào ghế lô, thiết kế vô cùng hoàn hảo, có thể thấy Dạ Mị nổi tiếng như vậy cũng không phải là không có lý do.

Lúc này trên màn hình biểu hiện một vật phẩm là một cái vòng chân* [nguyên văn là cước liên, dịch ra là xích chân, mà thấy xích chân nghe như SM vợ nên đành ghi vòng chân:v], vòng trang sức có màu đỏ, điều khắc thành một đoá hoa cà độc dược [1], giữa hoa còn có lá hình chuông, tinh xảo hoàn mỹ.

Tống Triết mỉm cười nhìn nó một chút, âm thầm tăng giá.

Tả Xuyên Trạch quơ quơ ly rượu, chú ý nhìn thoáng qua quần áo tây trang của Tống Triết, không khỏi cảm thấy hứng thú hỏi, “Quần áo của anh người ta nói là đường trang [2] nhỉ?”

Tống Triết cười cười, không đáp hỏi ngược lại, “Quần áo của cậu người ta cũng nói là áo khoác đồ nhỉ?”

“Bán,” Tả Xuyên Trạch nói xong không thèm để ý chút nào, tà cười nói, “Mới vừa rồi ở đây bán, bán một nghìn bảy trăm vạn, tôi cũng không biết bộ đồ đó đáng giá như vậy.”

Tống Triết khoé môi nhếch lên cười nhạt, nhìn hắn một lúc liền tìm được vấn đề quang trọng, hỏi, “Cậu là thế nào đem đồ giao cho người bán.”

Tả Xuyên Trạch nói càng thêm không thèm để ý, “Tôi trực tiếp đi lên sân khấu cởi ra sau đó đưa qua.”

Tống Triết cười khẽ, “Hèn gì.”

Tả Xuyên Trạch biết ý trong lời nói của y, cũng không thèm để ý hỏi, “Còn quần áo của anh đâu?”

Tống Triết lạnh nhạt uống một ngụm rượu, chỉ nói, “Nguyên nhân tương đối phức tạp.”

Tả Xuyên Trạch liền không hỏi tới nữa, tự mình uống rượu, lúc này cửa phòng ghế lô bị người mở, người phục vụ cầm một cái hộp đi tới, kính cẩn đặt ở trên bàn trà thủy tinh, nói, “Thưa ngài, đồ của ngài đây.”

Tống Triết đưa tiền bo cho cậu ta để đi ra, Tả Xuyên Trạch nhướng nhướng mày, nhìn y từ trong hộp lấy ra một cái vòng chân, đôi mắt nhất thời híp lại.

Tống Triết lại đứng dậy đi tới trước mặt hắn, dịu dàng cũng không cho phép cự tuyệt đem một chân của hắn nâng lên đặt trên bàn trà, cúi người xuống bắt đầu đem cái vòng trang sức kia đeo vào.

Tả Xuyên Trạch vui ở sơ pha lắc ly rượu bất động thanh sắc nhìn y, nói, “Tôi hình như chưa nói thích cái này.”

Tống Triết tiếp tục động tác trên tay, âm thanh tao nhã như ngọc truyền đến, “Đây chỉ là tôi đưa cho cậu, cậu còn thể chọn cái cậu thích.”

Vòng chân này có ổ khoá chỉ bằng móng tay, Tả Xuyên Trạch nhìn y đem khoá chốt lại sau đó đem cái chìa khoá duy nhất kia bỏ vào túi áo của mình, lúc này mới giương mắt quan sát cái chân mang vòng chân kia, thấy là loại vật liệu đặc biệt liền biết chỉ có dùng cái chìa khoá kia hoặc là dứt khoát đem chân của mình chặt bỏ mới có thể lấy nó ra, mà người này nếu đã đưa cho mình thì tuyệt đối sẽ không mở nó ra, nói cách khác vòng trang sức này rất có thể theo mình tới chết, hắn không khỏi hỏi, “Vòng trang sức này tên gì?”

Tống Triết hài lòng nhìn kiệt tác của mình, ngẩng đầu hướng hắn cười cười, y vẫn luôn thích cười nhạt, như vậy chung quy làm cho có cảm giác như mộc xuân phong*, y nhìn chăm chăm hắn, mắt xéch xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, nói từng chữ, “Gọi là nghiệt duyên.”

[*nghĩa là cười như dịu dàng như bóng cây lá lướt trong gió xuân]

[1]: Cà độc dược hay được gọi là Mạn Đà La. Mạn Đà La một dược thảo có chất độc, từ xưa chỉ chuyên dùng như một vị thuốc tê. Mãi cho đến khi huyền thoại bắt đầu có thêm tên mới là Túy Tiên Đào, công dụng thứ hai mới được đời biết đến. Nhưng mặc dầu tên Túy Tiên Đào được gọi, phần đông người dùng vẫn không biết tên này vì sao mà có.

Có huyết thoại về nó nữa, muốn biết thêm chi tiết vào đây dactrung.com/Bai-bv-1164-Huyen_Thoai_Duoc_Thao_Man_da

DaturaMetel-plant

[2]: Đường trang (lấy đại:v)

93796

Còn về áo khoác dài của bạn Trạch, mấy bạn lấy nguyên văn của nó đây đi mà search nhova, vì mình search ra toàn hình rất ba chấm:))

3. Chương 3: Cùng Phòng

Tả Xuyên Trạch đeo cái vòng chân tên là “Nghịch duyên”, gặp được người cho rằng là nghịch duyên của hắn cùng uống rượu cả đêm, đến cùng hai người đều có chút men say.

Tổng Triết cách ngọn đèn mờ ảo nhìn về phía hắn, Tả Xuyên Trạch môi vốn đã nhàn nhạt lại nhờ rượu đỏ làm ướt có vẻ cực kỳ diễm lệ, tựa như máu, ngược lại bộ áo ngủ màu trắng của hắn lại không hợp, y giờ mới hiểu được chỉ có màu đỏ mới hợp với người này.

“Ai mua đồ của cậu?”

Tả Xuyên Trạch không thèm để ý nói, “Đại ca của bang hội lớn nhất thành phố X,” hắn nói khoe miệng câu lên lộ ra nụ cười có chút nguy hiểm, “Nhưng mà tôi còn chưa có tra rõ ràng.”

Tổng Triết hiểu rõ gật đầu, “Chờ cậu đã điều tra xong, bang hội kia phỏng chừng cũng đã xong rồi,” y mỉm cười suy nghĩ một chút, nói, “Tôi nghĩ nếu là nhanh thì, sẽ không quá năm ngày.”

Tả Xuyên Trạch đôi mắt yêu dă* lại mang theo ý cười, hướng y nâng chén lên, từ chối cho ý kiến.

[*Yêu dă: diêm dúa lẳng lơ. Tác giả sẽ tả đôi mắt của bạn TXT như vậy suốt hà, nên nếu đâu đâu cũng để diêm dúa rồi lẳng lơ sẽ cảm thấy bạn TXT như gái gọi vậy a:v, nên đôi lúc sẽ để y như bản gốc cho lành:3]

Tổng Triết liền cũng nâng chén lên, động tác của y vừa mới bắt đầu cũng rất ưu nhã, khiến người ta thấy được bất luận cái gì cũng không thất lễ, chuyện trái với lệ thường cũng sẽ không ở trên người y nảy sinh, dạng này người khác sẽ xem là cảnh đẹp ý vui, thế nhưng Tả Xuyên Trạch nhìn như thế nào lại bỗng nhiên nghĩ muốn thử xem có thể hay không phá hủy nó.

Hắn muốn thử một chút, người này và hắn đều là người nổi tiếng rồi cuộc thì ai so với người kia lợi hại hơn, đến cùng ai có thể đem mặt nạ của đối phương kéo xuống trước đây!

Tổng Triết mơ hồ nghĩ lúc này trong không khí tràn ngập hơi thở mỉa mai hoặc, liền nhếch đôi mắt xéch xinh đẹp nhìn hắn một chút, nét mặt vẫn như cũ nụ cười nhạt như gió.

Tả Xuyên Trạch ánh mắt cùng hắn chạm nhau, thờ ơ hỏi, “Không biết ngài Tổng đây đêm nay có tính toán gì không?”

Tổng Triết nét mặt lộ vẻ cười đúng lúc nói, “Không có tính toán gì, tôi chuẩn bị trở lại tầng trên để chọn một phòng.”

“Thật là đúng lúc,” Tả Xuyên Trạch để ly rượu xuống, đứng lên từ trên cao nhìn y, “Tôi cũng đang có ý nghĩ này, không bằng cùng đi?”

Lúc hắn nhìn xuống như vậy lông mi thật dài lại hơi rũ xuống, che một phần đôi mắt đen như mực, nhưng mà là như vậy chẳng những không để cho loại hơi thở tà ác giảm bớt đi trái lại bởi vì viền mắt thay đổi khoảng cách hẹp đi, không những tập hợp sự yêu mị mà lại càng tăng thêm, được tôn lên bởi khung xương tinh tế, làn da trắng bệch ——

Trời sinh hơi thở yêu mị đầy quyền rũ, báu vật. Nên cất giấu.

Đôi mắt xéch xinh đẹp của Tống Triết không khỏi nổi lên một tầng ánh sáng xinh đẹp, cười đứng lên, “Đi thôi.”

Thủ hạ của bọn họ từ lâu đã tìm được bọn họ, lúc này đều cung kính đứng ở bên ngoài phòng ghé lô chờ, lúc thấy lão đại nhà mình đi tới đều lặng lẽ theo phía sau, đi thang máy lên tầng khách sạn.

Quản lý khách sạn thấy hai tôn phật cùng đi ra khỏi thang máy liền lập tức nghênh đón, vẻ mặt tươi cười, “Ngài Tống, ngài Tả khoả.”

Tống Triết hơi gật đầu một cái, nói đơn giản, “Cho tôi một phòng.”

“Một phòng.” Còn chưa chờ quản lý đáp lời người bên cạnh liền vang lên, từ tính lại mang theo hơi thở duyên dáng sang trọng, êm tai cũng không từ chối được.

Tống Triết nét mặt không thay đổi, nụ cười trên mặt mảy may không giảm, y quay đầu đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, chỉ thấy Tả Xuyên Trạch tiến lên một bước, tới gần quản lý kia, mỉm cười thấp giọng nói, “Hai người chúng tôi cùng một phòng, hiểu chưa?”

Dạ Mị này không phải nơi trong sáng, hai người thậm chí là vài người cùng một phòng đơn giản là không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được như vậy rốt cuộc đại biểu cho cái gì, thế nhưng cũng phải phân biệt đối tượng là ai được không?! Quản lý kia lòng run lên, chỉ cảm thấy khí lạnh chậm rãi lan ra, hai người kia nếu như sáp lại với nhau là một việc đáng sợ đến cỡ nào!?

Kỳ thực nếu như Tả Xuyên Trạch ngày hôm nay mang theo mười người có vẻ ngoài xinh đẹp thậm chí là càng nhiều hơn nữa để cùng hắn thuê phòng cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc chút nào, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều là Tống Triết. Ông có thể nói đã nhìn qua biết bao mặt thói đời nóng lạnh* cũng không nhận được cứng đờ, một lát sau mới họ nhẹ một tiếng, như vậy giống như là đang cứng rắn ép mình phải nuốt một con ruồi, ông gật đầu nói, “Vâng, mời theo tôi.”

[*lòng người dễ thay đổi]

Tống Triết ôn nhã cười cười, đi theo về phía trước, y biết Tả Xuyên Trạch còn đang canh cánh trong lòng việc mới vừa bị y ép vào tường, biết hắn muốn trả thù lại, nhưng mà y đối với lần này cũng không thêm để ý, trái lại còn cảm thấy hứng thú. Mà Tả Xuyên Trạch lại càng không thêm để ý, việc này cơ bản chính là hắn đề nghị trước tiên, lúc này liền cũng lười biếng bước đi về phía trước.

Thủ hạ của bọn hắn mấy năm nay vẫn đi theo phía sau bọn họ, đã từ lâu luyện được bất kỳ việc làm nông nổi nào của lão đại mình cũng không ngạc nhiên, thế nhưng lúc này nhìn thấy tình cảnh này cũng nhận không được thân thể cứng đờ trong chớp mắt, lúc này mới vội vàng đi theo, vào khách phòng.

Không có ý của lão đại mình phân phó bọn họ sẽ không lui ra ngoài, mà khi hai người kia vừa mới vào cũng không có ý định để cho bọn họ đi ra, quản lý sau cùng nhìn thoáng qua hình ảnh quý dị bên trong, yên lặng mà đi ra.

Cửa phòng rầm rắc một tiếng đóng lại, Tả Xuyên Trạch nhất thời nheo mắt lại, trong nháy mắt lắc mình đến bên cạnh Tống Triết, không nói câu nào đẩy ngã y xuống giường, nhảy lên ngồi ở trên người y đem tay nâng cằm y, ngón cái chậm rãi xoa bờ môi của y, môi hồng hơi khê nhếch, “Ngài Tống, đêm còn dài, không bằng ——” khoé miệng của hắn cười lộ vẻ mập mờ, đem âm thanh đè nén lại, nói ra mỗi một chữ đều giống như từ kẽ răng mà ra, khiến người nghe cảm thấy không hiểu được, “Không bằng chúng ta làm một chút việc có ý nghĩa, sao?”

“Tốt,” Tống Triết biểu cảm vẫn không thay đổi chút nào, cho dù bị người đẩy ngã y vẫn mang dáng vẻ điềm tĩnh, hình như loại tình huống này không làm ảnh hưởng đến y chút nào, ngón tay trắng thon dài của y chỉ chỉ người phía sau hắn, cười tủm tỉm hỏi, “Nhưng mà cậu dự định để cho bọn họ xem đồng cung sống, sao?”

“Đúng vậy, có cái gì không được sao?” Tả Xuyên Trạch nói tay thì cởi cà vạt của y, kế tiếp là nút áo, thẳng đến khi hần bắt đầu đem dây nịt cởi bỏ thì Tống Triết mới bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của hần.

Tả Xuyên Trạch khoé miệng trong nháy mắt nhếch lên, ánh mắt mỉa mai hoặc cũng càng biến đổi thất thường, “Thế nào, ngài Tống đây chẳng lẽ là xấu hổ sao? Hoặc là —” hần vừa nói vừa chậm rãi cúi thân người xuống, đôi mắt mỉa mai nhìn chăm chăm vào y, hơi thở ấm áp toàn bộ đều phủ vào mặt y, bầu không khí nhất thời trở nên bất đầu mờ ám, hần vẫn duy trì khoảng cách như vậy, gần từng chữ một, “Hay là nói, ngài Tống anh đây — sợ?”

Âm thanh của hần tràn đầy mùi vị duyên dáng sang trọng, chờ khi nói xong mấy lời cuối cùng cũng cố ý kéo dài, rõ ràng cho thấy hần đang cố ý, đơn giản là muốn làm y tức giận.

“Tôi có gì phải sợ.” Tống Triết cười ôn nhã, đưa tay vòng qua đầu hần sau đó cởi ra dây buộc tóc, trong nháy mắt mái tóc dài mềm mại rũ xuống phía trước, che đi hơn phân nửa khuôn mặt của hần, Tả Xuyên Trạch hơi dừng lại một chút, chỉ nghe Tống Triết tiếp tục nói, “Tôi chẳng qua là cảm thấy cậu trước tiên tốt nhất đi tắm đã, tôi có khiết phích.”

Tả Xuyên Trạch nằm ở trên người y nhất thời một trận cười nhẹ, cười đến cả người run nhẹ, nhưng mà âm thanh kia nhưng thật dị thường êm tai, hần cười một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, đôi con ngươi cực đen vẫn biến ảo thất thường, “Thú vị, thú vị,” hần chỉ vào đồ vật ở đầu giường được khách sạn cung cấp, tà cười nói, “Ngài Tống tiếp theo sẽ không nói mời tôi nhân tiện khai hộp kia dùng luôn nhỉ? Nếu không mang bao sẽ không cho tôi tiến vào thân thể anh như vậy chẳng phải sẽ khiến anh cảm thấy ghê tởm.” [nói thiệt mấy cái ấy ấy QT nó dịch ra gì đầu hog à, đọc kĩ lắm mới hiểu nó chỉ cái gì:v]

“Nhưng thật ra,” mắt xéch xinh đẹp của Tống Triết mang theo tiểu ý nhẹ nhàng, tay y đem cà vạt cởi ra lập tức xoay người đề lên, lại cười nói. “Nhưng mà thời điểm khai bao phải dựa vào kích thước lớn nhỏ để chọn, ngài Tả đây chỉ cần ngoan ngoãn nằm hưởng thụ là được.” [muốn đổ mồ hôi với mấy cái này ghê, nên chém

4. Chương 4: Hoa Ân Thục [1]

Bên kia yên lặng một lúc lâu lại truyền đến một trận cười nhẹ, “Tôi thật là chúc mừng cậu, Phùng Ma Tả Xuyên Trạch mà cậu cũng dám chọc, ôi, không đúng ...” Người kia dừng lại một chút, trong giọng nói mang theo ý tứ muốn xem kịch vui, “Bản thân cậu cũng là tên biến thái, hai người các cậu đụng vào nhau đó mới gọi là điên cuồng, không nghĩ tới lúc sống có thể nhìn thấy các cậu đầu tới người chết ta sống, cuộc đời này của tôi thật là không uống a, khoan đã, để tôi đoán một chút xem nào,” người nọ trầm ngâm một chút, cười nói, “Dựa vào tính cách biến thái, tôi nghĩ cậu sau khi trở về liền sẽ cho một chuyên gia tạo ra một ***g sắt tốt, sau này dùng cho thú cưng, tôi nói đúng hay không?”

Tống Triết vẫn cười ôn nhã như cũ, “Cũng là cậu hiểu tôi.”

Người nọ dường như không có nghe được những lời này của y, tiếp tục hỏi, “Này, cậu nói cậu đem cậu ta chọc cho xù lông, cậu ta bây giờ muốn chinh cậu như thế nào?”

Tống Triết hướng phòng tắm nhìn thoáng qua, nói ôn hòa, “Cậu ta hình như muốn làm tôi.”

Người nọ hình như đang uống gì đó, nghe được câu này lập tức phun ra, “Khụ khụ ... Cậu nói cái gì?!” Anh ta không thể tin kêu lên, “Làm cậu? Ánh mắt của cậu ta bị gì sao? Cậu vậy mà có thể làm?!”

Tống Triết không thèm để ý khẽ nói, hỏi. “Tôi cũng không kém như vậy đi?”

“Tôi vốn cho là hần sẽ trực tiếp chém người ...” Người nọ không quan tâm tự nói, “Quả nhiên tư duy biến thái cùng người thường không giống nhau, này,” Anh ta lúc này mới nhớ tới vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, liền hỏi, “Cậu ta đối với cậu nảy sinh hứng thú?”

“Cũng không,” Tống Triết mỉm cười nói, “Cậu ấy muốn tôi chịu không được làm ra chuyện vô lễ gì đó, cậu ấy hình như đối với biểu hiện của tôi rất không vừa lòng.”

“À,” Người nọ khẽ hừ một tiếng, cười nói, “Điểm ấy tôi thật ra rất đồng tình, tôi cũng không thích bộ mặt kẻ giả nhân giả nghĩa như cậu.”

“Cậu thích hay không có liên quan gì đến tôi,” Tống Triết không thèm để ý cười nói, nghiêng tai lắng nghe tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, nói, “Cậu ấy hình như sắp ra rồi.”

“Tôi cúp máy đây,” Người kia cười nói, “Tôi chúc các cậu có một đêm tuyệt vời,” Anh nói xong liền cúp máy.

Tống Triết đem điện thoại đặt lại chỗ cũ sau đó chợt nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra, tiếp theo là một chuỗi âm thanh tiếng chuông, từ xa truyền đến, nhẹ nhàng mà như trêu chọc người nghe, y không khỏi ngẩng đầu nhìn, Tả Xuyên Trạch cầm một cái khăn lông cả người trần trụi đi ra, da của hắn dưới ánh đèn có màu sắc ấm áp tản ra một tầng ánh sáng lấp lánh, đôi mắt cực đen ở trong phòng tắm bị nhuộm một tầng hơi nước mà có vẻ càng thêm mị hoặc.

Đúng thật là đẹp. Tống Triết mắt xéch hẹp dài không khỏi hiện lên một tia sáng tươi đẹp.

Tả Xuyên Trạch đang lau khô tóc, lúc này cảm giác được ánh mắt của y hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, trong nháy mắt nhìn lại thấy mắt hắn hiện lên một tia sáng, liền đem khăn mặt tiện tay ném một cái, tiến về trước, đứng ở đầu giường đưa tay nắm lấy cầm y, cúi người xuống để nhìn gần y, thấp giọng cười nói, “Nếu như bây giờ cho anh một cái vòng trang sức và một cái ***g sắt, anh sẽ làm như thế nào?”

Tống Triết mỉm cười cùng hắn đối diện, đôi mắt của bọn họ đều có thể nhìn thấu tâm tình của con người, cho nên khi bọn họ đối diện nhau đều biết không thể lừa gạt được đối phương.

Y thành thật nói, “Tôi sẽ đem cậu nhốt làm thú cưng để nuôi dưỡng, sau đó sẽ tìm cách tấn công làm cho thể lực của Phùng Ma suy tàn, tránh nỗi lo về sau.”

“Thật đúng là đáng tiếc,” Tả Xuyên Trạch lại áp sát lại gần một chút, trong giọng nói dần mang theo một sự nguy hiểm, “Anh cảm thấy sẽ thành công? Sao?”

Tống Triết hơi giương cao lông mi đẹp mắt, vô tư nói, “Không thử một chút sao biết được kết quả là như thế nào chứ.”

Khoé miệng Tả Xuyên Trạch cười nhếch lên một cái đầy nguy hiểm, “Nếu Tống đại công tử đây muốn chơi tôi sẽ chơi với anh, cũng không biết sau cùng người thắng rốt cuộc là ai, anh tốt nhất đừng mong đợi rơi vào trong tay tôi, bằng không tôi sẽ đem gân tay gân chân của anh chém đứt rồi đem bán cho Tam Giác Vàng [2], gương mặt của anh đây hình như rất hợp vị của bọn họ.”

Tống Triết ý cười không giảm, chỉ nói, “Nếu như cậu rơi vào trong tay của tôi tôi nhất định sẽ không hành hạ cậu, tôi sẽ nuôi cậu thật tốt, đối xử tốt giống như những thú cưng xinh đẹp khác.”

“Tôi đây có cần hay không phải cảm ơn anh?” Đôi mắt Tả Xuyên Trạch không khỏi híp lại.

“Vậy thì không cần.” Tống Triết không sợ chết tiếp tục nói, “Đây là việc chủ nhân nên làm.”

Đôi mắt của Tả Xuyên Trạch vốn đã rất đen màu sắc dường như lại trầm xuống một chút, hơi thở yêu mị nhất thời trở nên càng mãnh liệt, hắn cứ vậy nhìn y một lúc, lúc này mới từng câu từng chữ nói, “Tống Triết, anh thực sự chọc tới tôi rồi,” Hắn nói mắt hơi híp lại, thấp giọng nói, “Tôi đời này ghét nhất bị người khác đem tôi làm thú cưng, ghét nhất nghe được từ ‘chủ nhân’ này, mà anh vừa lúc chạm đúng hai thứ này, điều này làm cho tôi cảm thấy đặc biệt, vô cùng khó chịu.”

Hắn gần từng chữ nói rất chậm, thế nhưng sự nguy hiểm trên người phát tán ra giống như mạng sống trên người đang từ từ chậm rãi rút đi, lại từng chút thấm vào, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương, cực kỳ sợ hãi.

Thật là một con mồi mị hoặc đầy nguy hiểm, trong lòng Tống Triết không khỏi nổi lên một tầng run rẩy đầy sung sướng, đang muốn nói điều gì đó Tả Xuyên Trạch liền đem y buông ra đứng lên, mắt lạnh nhìn y một cái liền xoay người sải bước đi ra ngoài, còn âm một cái đóng cửa lại.

Hắn tựa hồ chuẩn bị cứ như vậy cả người khoả thân tìm quản lý lấy một phòng, thế nhưng như vậy có liên quan gì, hắn là Phùng Ma Tả Xuyên Trạch, những chuyện biến thái đặt trên người hắn như vậy đều là bình thường.

Ầy, thoát nhìn thật là chộc giận cậu ta rồi, làm cho hấn ngay cả một giây chờ y cũng không chịu được a, thực sự là không xong, dù sao để cho thú cưng của mình ghét cũng không phải là chuyện tốt.

Tổng Triết mỉm cười đứng lên, chậm rãi đi vào phòng tắm đi tắm.

Bên này Tả Xuyên Trạch một mực đi về phía trước, không thèm để ý vào lúc này cả người đang ***, nhưng mà khi hấn quẹo qua góc ngoặc vẫn chưa đi được hai bước liền thấy ba người phía trước đang tới, người nọ đi đầu tiên là người phục vụ, phía sau là hai người một người trong đó tây trang giày da béo ú, quần áo rõ ràng là một thương nhân, một người khác là một thiếu niên xinh đẹp ăn mặc hở hang. đang bị người kia ôm đi, vừa nhìn chính là muốn đi thuê phòng.

Ba người này nhìn thấy một người đang khoả thân đi tới liền sững sốt một chút, tiếp theo lại nhìn thấy gương mặt của hấn nhất thời liền âm thầm hít một hơi, hành lang trong lúc nhất thời chỉ còn tiếng chuông trong trẻo, từng tiếng từ từ vang, tựa hồ có thể trực tiếp xuyên qua lòng người ta, nhất thời kích thích tầng tầng rung động, làm cho lòng người nhột nhột khó nhịn được.

Khoảng cách tiếp cận từ từ gần lại, người thương nhân kia đã thả người trong ngực ra, hấn ta hô hấp càng ngày càng nặng, trong mắt ánh sáng phát ngày càng hùng hực, đợi được người trước mặt đến gần thì vội vã đưa tay ra bắt lấy tay của hấn, nắm cầm hấn nâng lên, liếm môi một cái trêu chọc, “Từ đâu tới một báu vật, đêm nay cùng anh đi nha? Em muốn bao nhiêu tiền cũng được ...” Gã còn chưa có nói xong đã cảm thấy trước mắt hiện lên một đường đỏ tươi, bên tai truyền đến tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ của thiếu niên xinh đẹp, gã chỉ cảm thấy một lực lớn đem hấn ta kéo sang một bên, nhất thời khiến gã nhận thấy được thân thể truyền đến một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Tả Xuyên Trạch mặt không đổi sắc, may may không để ý người này rốt cuộc nói cái gì, hấn bắt được cánh tay đang nắm cầm của hấn, ngón tay bỗng co lại, cơ thể buộc chặt, mà một giây sau hấn đem cánh tay của kẻ kia vững vàng chém xuống, máu tươi nóng hổi trong nháy mắt bắn vào cơ thể không một mảnh vải, nhuộm đỏ một mảnh lớn.

Bởi vì tốc độ ra tay thật sự quá nhanh, thương nhân kia ngay người trong hai giây liền nhận thấy được đau đớn, nhất thời ôm vai sợ hãi kêu lên thành tiếng, âm thanh vô cùng thảm thiết, giống như có thể làm cho mọi người xung quanh có thể nghe thấy. Người phục vụ bên cạnh sắc mặt trắng bệch ngốc lảng ở đấy, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào, thiếu niên xinh đẹp kia lại sợ đến mức trực tiếp ngồi trên mặt đất, há miệng, gât gao nhìn người trước mặt.

Mà thủ hạ Phùng Ma chỉ nhìn thoáng qua liền vội vàng cúi đầu, trong lòng cũng nói lên được, chủ nhân của bọn họ lúc phát giận lên thậm chí có thể đột nhiên ăn tươi nuốt sống một con hổ Châu Mỹ, mà hấn cũng chỉ có đang tức giận mới có thể yêu thích phương pháp tàn nhẫn trực tiếp như vậy, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn liền biết Tả Xuyên Trạch tâm tình bây giờ tuyệt đối không tính là tốt.

Lúc thương nhân kia ôm vai chuẩn bị té ngã xuống đất Tả Xuyên Trạch đã bóp cổ của hấn ta trực tiếp áp vào tường, con người yếu mị nhìn gã chăm chăm, đôi môi tươi đẹp khẽ mở, không thèm quan tâm nói, “Tâm tình tôi bây giờ đang không tốt, mi tốt nhất cầm miệng, sẽ không đem cánh tay còn lại của mi mà chém xuống, hiểu chưa?”

Thương nhân kia sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, gương mặt bởi vì đau đớn trở nên cực kỳ vặn vẹo, gã cứng rắn đem lời rên rỉ sắp sửa thốt ra, nuốt trở về, vội vàng gật đầu.

Tả Xuyên Trạch lúc này mới buông tay ra cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước, người quản lý giám sát của đại sảnh từ lúc Tả Xuyên Trạch ra khỏi phòng thì cũng đã nói cho người quản lý biết, lúc này quản lý cũng chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này đáy lòng cũng run lên, nhưng mà nét mặt vẫn như cũ lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, vội vàng đi lên trước mở miệng, “Ngài Tả, ngài có yêu cầu gì?”

Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ mặt không có biểu tình gì, trên mặt của hấn có vài giọt màu bẩn trắng, lúc này chính là theo gò má chậm rãi trượt xuống, tăng thêm một chút tà khí xinh đẹp, hấn không thèm để ý nói, “Lại chuẩn bị cho tôi một phòng.”

“Vâng, xin mời ngài theo tôi.”

Tả Xuyên Trạch liền chậm rãi đi, để lại mặt đất và tường đầy máu, cứ như vậy chậm rãi đi, dường như hần là từ trong địa ngục đi ra, hoặc có thể là hần vừa mới bắt đầu cuộc sống trong địa ngục.

Máu trên thân thể trần trụi chậm rãi chảy xuống, vết máu trên mặt đất kéo dài, cổ chân phải đang mang vòng chân tiếng chuông vẫn như cũ phát ra từng đợt tiếng ngân, trong trẻo êm tai, tim đập thình thịch, giống như đến từ địa ngục làm hấp dẫn người nghe như biểu diễn một bản giao hưởng.

Người phục vụ và thiếu niên gắt gao nhìn hần đi xa, bên cạnh bọn họ còn có một người cụt tay máu chảy ròng ròng, trên mặt đất một người đang bị thương đau đến cả người co giật, có thể thấy ánh mắt của bọn họ lại không tự chủ được bị người từ xa hấp dẫn, mặc dù hần vừa làm một việc tàn nhẫn như vậy, bọn họ vẫn cảm thấy người này ... Rất đẹp.

Hần giống như là một cây ăn thịt người sinh trưởng trong địa ngục đầy đau khổ, biết rất rõ hần rất nguy hiểm nhưng vẫn là không nhịn được muốn tới gần, không nhịn được cam tâm tình nguyện ... Bị hần ăn.

Tả Xuyên Trạch theo quản lí một lần nữa vào một phòng khác liền lập tức đi tới phóng tầm, hần cúi đầu, nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích mặc cho sự lạnh lẽo từ nước thẩm nhập vào, đem vết máu trên người từng chút trôi đi, hơi nhạt màu chảy xuống, hương cống thoát nước chảy đi.

Hần hít sâu mấy lần, chỉ cảm thấy máu huyết sôi trào trong cơ thể cuối cùng cũng chậm rãi bình tĩnh lại, lúc này mới hé mắt, con ngươi rất đen vẫn như cũ nhìn không ra chút tâm tình.

Hần không nghĩ tới bởi vì Tống Triết nói mấy câu khiến hần nhớ lại người đàn ông kia đã từng ban tặng hần tất cả, khiến máu tàn bạo trong cơ thể nháy mắt bùng nổ, thiếu chút nữa liền mất khống chế.

Tống Triết, Tống Triết ... Tôi nhất định phải để cho anh sống không bằng chết!

---

[1]: Hoa ăn thịt (người)

tumblr_lsfqzacyEY1qjnc56o2_50052074

[2]: Tam Giác Vàng (tiếng Anh: Golden Triangle -tiếng Thái: ; tiếng Lào:) là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng, theo đó, những cánh đồng anh túc năm xưa được thay bằng những thửa ruộng hoa màu, cây trái quanh năm xanh tốt. Nơi đây cũng tồn tại một bảo tàng thuốc phiện được xây dựng từ năm 2003 và khánh thành vào năm 2005 bởi Thái Lan. (nguồn từ wiki). Muốn biết thêm chi tiết vào đây

5. Chương 5: Vật Sư Tầm

Tống Triết có tính kiết phích* [kiết phích: ưa sạch sẽ quá mức, có thể nói là một loại bệnh], bởi vậy y tắm rửa hơn hai tiếng mới ra ngoài. Đợi được y mặc áo ngủ vào rồi đi ra thì trong phòng trên ghế sa lon đã ngồi một người, người này tây trang đen, vẻ ngoài anh tuấn, cả người tản ra hơi thở cuồng dã* [cuồng dã: ngông nghênh, ngông cuồng, đơn giản là chảnh chọe], giống như một con sói trên thảo nguyên, đó chính là ông chủ Dạ Mị, Hiền Viên Ngạo.

Anh ta lúc này thấy y đi ra liền cười gơ ly rượu trên tay.

Tống Triết chậm rãi đi tới, trên mặt vẫn như cũ cười nhạt, “Tôi muốn đi khiếu nại, cho dù cậu là ông chủ Dạ Mị cũng không thể tùy tiện vào phòng khách được nhỉ?”

“Phải không,” Hiền Viên Ngạo nói, “Nhưng mà dù sao tôi vẫn quan tâm sự an toàn của khách hàng chứ nhỉ?” Anh nói quan sát từ đầu đến chân y một lần, lúc này mới lên tiếng tiếp tục nói, “Tôi nhận được báo cáo của quản lí, Tả Xuyên Trạch từ phòng cậu rời đi ở trên hành lang chém đứt cánh tay của một người, mà cậu ta bình thường rõ ràng dùng một nhát mắt mạng vậy mà lần này lại lựa chọn phương pháp máu me

như vậy, có thể thấy được tâm tình cậu ta không tốt, vì vậy mới có thể trực tiếp sinh ra khát máu nồng nặc, đó là lí do tôi tới đây không phải là lo lắng an toàn của cậu hay sao cho nên lại ghé thăm cậu một chút coi có toàn vẹn hay không thôi.”

“Oh?” Tống Triết khoe miệng nhếch lên nụ cười thoải mái, y đi tới ngồi bên cạnh, cầm lấy ly rượu trên bàn quơ quơ, hớn hỏ nói, “Thú vị, tôi thật là càng ngày càng thích cậu ta, cậu ta so với con báo kia còn muốn thoả mãn tôi hơn.”

“Cậu thật là đủ biến thái, nhưng mà tôi thật sự là rất tò mò,” Hiên Viên Ngạo nhìn y một chút, cảm thấy hứng thú hỏi, “Cậu rốt cuộc làm gì hoặc nói gì đem cậu ta chọc giận thành như vậy? Tôi vừa rồi mới nhìn máy ghi hình, cậu ta hình như là trực tiếp đi ra luôn, thậm chí ngay cả một giây đều không muốn đợi cậu, tính cách của cậu ta đâu phải vậy ...” Anh nói đến đây cuối cùng mới đưa ra kết luận, nhìn có chút hả hê nói, “Cho nên nói hai tên biến thái gặp nhau, người thắng tuyệt đối là một tên vô cùng biến thái.”

Tống Triết tươi cười không đổi, may mắn không để ý sự châm chọc của anh.

“Nói, cậu rốt cuộc đã làm gì?”

“Tôi có thể làm gì, tôi chỉ là nói muốn đem cậu ta nhốt vào ***g nuôi như thú cưng còn thuận tiện nói một câu “chủ nuôi” cậu ta liền như vậy,” Tống Triết suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Nhưng mà tôi hình như giẫm phải chỗ đau của cậu ta rồi.”

“Thú cưng, nuôi dưỡng ...” Hiên Viên Ngạo trầm ngâm một chút, nói, “Nghe việc cậu vừa nói như vậy tôi thể nhưng thật ra nhớ lại hình như mấy năm trước Tả Xuyên Trạch vừa mới gia nhập không lâu sau thì cũng từng có người đã nói với cậu ta hai từ này, tôi nhớ kỹ lúc đó Tả Xuyên Trạch trực tiếp đem người kia chém thành tám khúc sau đó thấy cho chó ăn, cho nên nha ...” Anh mỉm cười chúc mừng nói, “Như vậy xem ra cậu ta hiện giờ hẳn là đã trưởng thành hơn nhiều rồi, ít ra không có làm thịt cậu.”

“A? Đạp phải nghịch lân của cậu ta a,” Tống Triết chậm rãi vuốt ve mép ly, chậm rãi nói, “Như vậy, có đúng hay không đã từng có người đã đối đãi như thế với cậu ta?”

“Cái này tôi không biết,” Hiên Viên Ngạo hớp một hơi cạn sạch rượu, nói, “Lý lịch Tả Xuyên Trạch là một điều bí mật, khi cậu ta trở thành chủ nhân Phùng Ma mọi người đều tra không ra bất kỳ ghi chép trước đây về cậu ta, cậu ta giống như là đột nhiên một ngày nào đó xuất hiện, sau đó tàn sát Phùng Ma lại ngồi ở vị trí đó liên tiếp đến bây giờ, thậm chí ngay cả người trong Phùng Ma cũng không biết trước đây cậu ta ra sao, dù sao Phùng Ma cũng vẫn là một sự tồn tại thần bí, ngoại trừ việc có người lãnh đạo ngoài ra không có ai biết cơ cấu bên trong nó là cái gì, điểm này thậm chí ngay cả sát thủ Phùng Ma cũng không rõ ràng lắm.”

Tống Triết lắng lắng nghe, trong đầu từ từ hiện ra hình dáng của Tả Xuyên Trạch, mắt của y không khỏi nổi lên một tia sáng xinh đẹp, tia sáng kia làm cho đôi mắt xé rách càng nổi bật lại cực kỳ đẹp, chỉ nghe y chậm rãi nói, “Việc càng thần bí càng thú vị, đáng giá để tìm hiểu, càng đáng giá để chinh phục.”

Hiên Viên Ngạo không khỏi nhìn y một cái, hỏi, “Cậu sẽ không ở mặt kia nảy sinh hứng thú chứ?”

Tống Triết mỉm cười, “Mặt nào?”

Hiên Viên Ngạo nói ít ý nhiều, “Tình.”

“Làm sao có thể,” Tống Triết cười khê lắc đầu, “Tôi làm sao có thể cùng vật phẩm sưu tầm mà sinh ra hứng thú ở mặt kia được chứ, nếu quả thật có khả năng này tôi đây chẳng phải là đã sớm đem Tiểu Đào cưỡng gian rồi?” Y tao nhã lịch sự nói, trong giọng nói mang theo một sự ung dung, hình như thật sự tất cả mọi chuyện ở trong mắt đều là đúng, mà suông sẻ, sung sướng, thậm chí khi y đối với bạn tốt ôn hoà nhã nhặn nói ra câu này nghe cũng nhu hoà êm tai như vậy, tuyệt không có vẻ đột ngột.

Tiểu Đào là một con mèo thân đen, có một đôi mắt đào, cho dù nó nhu thuận thì cũng lộ ra khí chất ma mị, khiến y vô cùng thích.

Hiên Viên Ngạo trong đầu nháy mắt hiện lên Tống Triết cùng con mèo kia XXOO, khoe miệng không khỏi cứng đờ, còn chưa kịp nói cái gì sau đó chỉ nghe y tiếp tục ôn nhu nói, “Hay là thắng thần hướng tôi muốn máy bay cổ sao?” [chém:v]

Hiên Viên Ngạo khoé miệng không nhìn ra được co rút một cái, “Cậu có thể cầm miệng,” anh đem ly rượu buông xuống quay đầu nhìn chăm chăm Tống Triết, hỏi, “Cậu cảm thấy Tả Xuyên Trạch và những vật sư tâm khác nhau cái gì?”

Tống Triết trả lời rất thoải mái, “Không có gì khác nhau.”

“Tôi đây từ đáy lòng mong muốn hứng thú của cậu với cậu ta vĩnh viễn chỉ dừng lại ở mặt này,” Hiên Viên Ngạo nói xong đứng lên đi ra ngoài, trước khi ra cửa quay đầu lại nhìn y một cái, nói, “Cuối cùng cho cậu một lời khuyên, Tả Xuyên Trạch chính là thử qua một lần sẽ bị nghiện, không chọc vào được.”

Anh đi, chỉ để lại Tống Triết một mình mỉm cười ngồi trên ghế sa lon suy nghĩ hồi lâu, đứng dậy lên giường ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai Tống Triết bị đánh thức bởi một tràng tiếng gõ cửa, y nhu nhu cái trán, đứng dậy mở cửa.

“Hi, buổi sáng tốt lành,” Đứng ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp mặc quần dài, nhìn qua rất là cao quý trang nhã, đứng phía sau cô gái là thủ hạ của Tống Triết đi theo đêm qua, cô gái từ trong tay bọn họ cầm lấy một bộ đường trang màu trắng đưa tới trước mặt y, “Đây, đồ của anh.”

“Cảm ơn,” Tống Triết động tác ưu nhã nhận lấy, đem cô gái mời vào, nói, “Em thế nào sớm như vậy đã tới rồi?”

Cô gái kia cười bước vào phòng, “Thân là vị hôn thê của anh em tự nhiên là tới bắt gian, ơ,” cô gái nhìn thấy giường trống không, thất vọng quay đầu lại, “Phùng Ma Tả Xuyên Trạch đâu? Em vốn cho là có thể biết một chút về vị nhân vật truyền kì này.”

Tống Triết cầm đường trang vào phòng tắm rửa mặt thay đồ, âm thanh ôn nhã nhẹ nhàng lướt qua truyền đến, “Đêm qua đã đi, bị tôi làm tức giận bỏ đi.”

“Bị anh làm tức giận?” Cô gái kia nhất thời nghĩ thật khó tin, Tống Triết người này vẻ ngoài luôn ôn nhu, làm sao có thể sẽ phát sinh loại sự tình này chứ? Hơn nữa đối tượng còn là Tả Xuyên Trạch? Làm sao có thể?

Trong phòng tắm dần dần vang lên tiếng nước, qua một lúc lâu Tống Triết mới ra ngoài, lúc này y đã đổi đồ đường trang thường ngày, mặc vải màu trắng, hoa văn kim tuyến, đem y càng thêm nổi bật sự nhã nhặn.

Cô gái kia nhìn trực tiếp lắc đầu, “Anh mặc vào thứ này mới nhìn qua càng giống như là kẻ đạo đức giả vậy.”

Tống Triết từ chối cho ý kiến, lại cười nói, “Đi thôi, hôm nay là muốn qua nhà em ăn cơm đi? Nhưng mà thực sự anh thấy kỳ lạ, vì sao chúng ta trước phải đăng kí kết hôn xong rồi qua nhà em ăn, nói như vậy còn chưa chính thực gặp phụ huynh gì hết đã đi đăng kí kết hôn sao?”

“Có liên quan gì, cho dù dựa vào tính cách của anh cũng sẽ không thấy vấn đề gì, hơn nữa mẹ em anh cũng quen thuộc rồi, còn dùng chính thức gặp mặt gì nữa, đi thôi,” Cô gái kia tiếp tục đi, đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi, “Nhưng mà em thật là tò mò, ông nội Tống rốt cuộc nói với anh cái gì có thể khiến cho anh mặc tây trang theo em đi đăng kí kết hôn vậy?”

Tống Triết cười nhạt nói, “Ông ấy nói ‘Con nếu như dám mặc một thân đường trang chết tiệt kia cùng áo cưới màu tím sen đó đứng chung một chỗ chụp hình, ta liền đem con đánh ngất xỉu rồi lột sạch đồ ném tới trung tâm thành phố đó’, đấy, chính là những lời này, ông nội anh luôn là nói được làm được, anh tuy rằng tự tin sự khôn ngoan nhưng cũng ...”

Cô gái cười to tiếp tục nói, “Lại cũng không dám bảo đảm có thể không trốn thoát được, có đúng hay không?”

Tống Triết chỉ cười không nói, cuối cùng cam chịu, hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh thang máy xuống tới lầu dưới, nhưng thật tình cờ, đợi được bọn họ đi ra thang máy thì thang máy bên cạnh cũng mở ra, từ bên trong đi ra sáu người, đi trước là một người mặc đồ đồ tóc dài, trên cổ chân bên phải còn có tiếng chuông rung động, đó chính là Tả Xuyên Trạch.

Tống Triết nghe được tiếng chuông trong chốc lát ý cười nơi khóe miệng càng sâu một chút, liền mỉm cười đi tới trước mặt hắn, “Ngài Tả, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

“Ngủ rất ngon,” Tả Xuyên Trạch liếc con người cực đen nhìn hắn một cái, khóe miệng câu lên, nói, “Nếu như không phải sáng sớm khiến tôi gặp phải Tống đại công tử đây xuống ăn điểm tâm, cả ngày hôm nay tâm tình của tôi hẳn rất tốt.”

“Vậy thật là tiếc,” Tống Triết cười nói, “Tôi vốn còn muốn mời ngài Tả đây cùng đi ăn điểm tâm.”

“Đúng thật là đáng tiếc,” Tả Xuyên Trạch nhếch mi liếc y một cái, hỏi, “Tống đại công tử tìm tôi còn có việc gì sao?”

“Tạm thời không có.”

“À? Trùng hợp như vậy, tôi tạm thời cũng không có việc gì tìm anh ...” Tả Xuyên Trạch nói tiến lên một bước, đột nhiên làm động tác thân mật còn choàng cổ của y, thấp giọng ghé sát vào tai y nói, “Thế nhưng tôi thực sự vô cùng chờ mong lần chạm mặt tiếp theo của tôi cùng anh, anh tốt nhất sống lâu một chút, nghìn vạn lần đừng làm cho tôi thất vọng.”

Âm thanh của hắn hoa lệ còn mang theo tà khí, hơi thở nguy hiểm giống như có sự sống vậy trong nháy mắt thâm nhập vào cơ thể Tống Triết, khiến y nhin không được nổi lên một trận rung rẩy đầy sung sướng, tay y đem hông của hắn giữ lại, đồng thời ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười nói, “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu thất vọng.”

“Như vậy hẹn gặp lại.” Tả Xuyên Trạch thấp giọng thì thầm, nói xong liền đẩy y đi cũng không quay đầu lại.

Cô gái kia chợt trợn to hai mắt, người này lời nói cử chỉ giống như tình nhân đang vô cùng thân thiết, nhưng sau phút chốc lại có thể đẩy ra đây tuyệt tình như thế, giống như ném một miếng vải rách, thực sự là — gian ác lại làm người ta không thể cự tuyệt được mê hoặc a, hơn nữa điểm này cũng rất đáng để chú ý, Tống Triết này có tính khiết phích, cho nên luôn là không thích cùng người khác có tiếp xúc thân thể, thế nhưng anh lại đối người kia tiếp cận không có sinh ra bất cứ tức giận gì, thậm chí còn đem tay giữ lấy hông của cậu ta, ày, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Cô nhin không được liếc mắt nhìn Tống Triết, thấy y còn đang đứng tại chỗ mỉm cười nhìn bóng dáng người kia đi xa, không khỏi tiến lên hỏi, “Cậu ta chính là Tả Xuyên Trạch?”

“Đúng vậy.” Tống Triết cười gật đầu, ánh mắt vẫn không thu hồi.

Cô gái kia tiếp tục hỏi, “Anh không cảm thấy cậu ta rất phù hợp với thẩm mỹ biến thái kia của anh sao?”

“Không phải rất phù hợp,” Tống Triết mắt xếch xinh đẹp loé tia sáng đẹp, gần từng chữ một, “Là vô cùng phù hợp.”

Cô gái kia nhếch mi, “Cho nên anh muốn đem cậu ta về đùa giỡn —”

“Cất giấu,” Tống Triết tiếp lời của cô, lúc này mới mỉm cười nhìn cô, hỏi, “Em nghĩ thế nào?”

“Em nghĩ vô cùng tốt,” cô gái kia đáy mắt loé tia sáng trông suốt, nhìn y tán thưởng, nói, “Em còn cảm giác được các anh rất hợp, cho nên nói anh tốt nhất thua trong tay của cậu ta, như vậy em có thể hoàn toàn thoát khỏi việc hôn nhân vô lý này.”

“Cho dù anh không thua đi nữa chờ khi việc nhà em xử lý xong lúc đó giao dịch của chúng ta cũng coi như kết thúc,” Tống Triết ôn nhã cười nói, “Đi thôi, Cố tiểu thư.”

Cô gái kia theo y đi về phía trước, cười nói, “Anh rốt cuộc chuẩn bị đối phó với đám sói nhà em như thế nào đây?”

“Anh vốn chỉ muốn chào hỏi bọn họ một đoạn thời gian lúc đó mới có thể xử lý, nhưng mà anh tối hôm qua ngược lại nghĩ ra một ý kiến hay,” Tống Triết nghiêng đầu nhìn cô, cười hỏi, “Nghe nói bọn họ cùng bang hội lớn nhất thành phố X quan hệ rất tốt đúng không?”

“Đúng vậy, việc này với kế hoạch của anh có liên quan sao?”

“Thực ra cũng rất có liên quan,” Tống Triết nụ cười âm áp, giọng nói kia gần như ôn nhu, “Anh chuẩn bị — mượn dao giết người.”

---

6. Chương 6: Rắn Độc

“Mượn dao giết người?” Cô gái kia nghiêng đầu nhìn y, hỏi, “Mượn dao người nào?”

Tống Triết hơi nheo lại đôi mắt xếch hẹp dài, bên trong ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng xinh đẹp, chỉ nghe y nói một cách vô tư, “Mượn một con dao — dao vô cùng sắc bén.”

Cô gái này tên là Cố Tử Hạm, cùng Tống Triết cũng coi như là thanh mai trúc mã, ông nội của cô và ông nội Tống Triết là đồng đội cũ, thế nhưng nhà cô không noi theo Tống gia, mà là ngược lại theo thương nhân đồng thời mấy năm trước bỏ về phía Nam thành phố X, lúc này mới ít liên lạc. Nhưng cho dù là như vậy ông nội Tống cũng thật thích cô gái này, hận không thể đem cô gái này nhận làm cháu dâu, mà đoạn thời gian trước xảy ra một loạt chuyện vừa vặn cho ông cơ hội này.

Công ty Cố gia tổng giám đốc hiện giờ là cha Cố Tử Hạm, việc làm ăn bọn họ là vận chuyển đường biển, thế nhưng đoạn thời gian trước ông phát hiện người trong nhà bọn họ đang mượn cố vụng trộm cấu kết với bên ngoài vận chuyển thuốc phiện vào nội địa tiêu thụ, ông lập tức tìm người âm thầm thụ thập bằng chứng, đang chuẩn bị đưa bọn họ một lưới bắt hết thì lại thật không ngờ bị phát hiện ngược lại bị bọn họ phả người trực tiếp đâm đến nhập viện, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, mà những người đó cũng đã muốn đem bằng chứng thiêu hủy, lúc này thừa dịp hỗn loạn tính nuốt trọn Cố gia, Cố gia lúc này chỉ còn lại Cố Tử Hạm và mẹ của cô, bất đắc dĩ mới hướng Tống gia xin trợ giúp, ông nội Tống không nói hai lời lập tức đem sự tình giao cho Tống Triết xử lý, nhưng mà có thể để cho Tống Triết danh chính ngôn thuận tham dự vào chỉ có quan hệ thông gia mà vì để cho đám cười nhìn qua chân thực một chút nên đành phải dựa vào trình tự cơ bản vẫn thường làm, bao gồm cả tờ giấy hôn thú là thật.

Tống Triết biết đây là ông nội Cố muốn đem Tử Hạm tiến vào Tống gia, liền mặt không biểu tình mà ứng thuận, không có biểu hiện ra chút bất mãn nào, dù sao y bây giờ còn chưa muốn chống lại ông nội khó chơi nhà y kia, dù sao chỉ cần y và Tử Hạm hai người hiểu rõ chuyện gì xảy ra là được.

Bữa cơm này là ăn ở chỗ Cố gia, cha Cố Tử Hạm là người nhỏ nhất, cho nên dám sồi trong miệng y kia chính là cô cùng bác của cô, trước lúc ăn Cố Tử Hạm dựa theo Tống Triết phân phó lôi kéo mẹ của cô vào bếp hỗ trợ, mà hai bác gái của cô thấy thế cũng đi theo vào, lấy danh nghĩa tốt đẹp là phụ giúp, chứ thực ra là lôi kéo các bác gái của cô, trong phòng khác lúc này nhất thời chỉ còn lại có Tống Triết cùng ba người bác của cô.

Cố Tử Hạm mặt lạnh nhìn thoáng qua hai người bác vẻ mặt tươi cười này, cũng không nói lời nào. Lòng người dễ thay đổi, không có bao nhiêu người có thể chống lại sự mê hoặc của vàng bạc, hai người bác của cô có thể không từ việc mua bán thuốc phiện, nhưng vì đạt được tài sản Cố gia liền không quan tâm đến thân tình là cái gì nữa.

Nhưng mà những việc này đều không có vấn đề gì, bởi vì cô tin tưởng Tống Triết.

Tống Triết ngồi trên ghế sa lon, lạnh nhạt nhìn ba người trước mặt y vẫn vẻ mặt mát mẻ tự nhiên, mỉm cười không nói.

Một lát sau một người trong đó rốt cục không kiềm chế được vội khụ một tiếng, hỏi, “Ngài Tống là làm buôn bán gì?”

Tống Triết dáng vẻ tươi cười âm áp nói, “Chỉ là làm ăn thông thường, đen trắng gì cũng có.”

“A?” Người nọ thoáng nhú mày, thực ra thân phận Tống Triết bọn họ đã sớm điều tra được rồi, cũng biết bằng sức lực của bọn họ không có biện pháp gì chống lại y, bởi vậy liền muốn xem thử một chút có thể hay

không kéo y nhập bọn, nếu y chỉ nói buôn bán trong sạch như vậy cũng không sao hết, mà bây giờ ... Ông ta cười nói, “Thì ra ngài Tổng đây cũng làm việc phi pháp, Tử Hạm không biết chuyện này chứ?”

Tổng Triết giống như lơ đãng nhìn thoáng qua phòng bếp, lúc này mới cười nói, “Tôi nghĩ chỉ cần có thể kiếm tiền làm cái gì cũng giống nhau, quan trọng là ... Việc làm ăn này có mang lại lợi ích hay không?”

Chuyện kể tiếp toàn bộ như dự đoán của Tổng Triết, bọn họ lập tức vội vàng kéo y gia nhập, tốt nhất để cho bọn họ trở thành người trên cùng một thuyền, nguyên nhân bọn họ thăm dò, nếu như bọn họ có Tổng Triết làm chỗ dựa vững chắc liền không còn sợ gì nữa.

Tổng Triết cũng đoán không sai, giúp bọn ông tiêu thụ thuốc phiện cho bang hội lớn nhất thành phố X.

Y cười nhạt nói, “Bang hội kia người của tôi chưa quen, nhưng mà nếu sau này sẽ là đồng minh hợp tác vậy thì ra gặp mặt mới tốt, các chú có thể liên lạc với bọn họ, tốt nhất kêu bang hội bọn họ điều toàn bộ người cấp cao tới, tôi nhìn cho tốt, miễn cho sau này gặp mặt xảy ra hiểu lầm gì đó, à, tôi mấy ngày nay phải bận rộn việc hôn lễ phỏng chừng không có thời giờ, như vậy đi, chúng ta năm ngày sau hẹn gặp mặt nhau, về phần thời gian tốt nhất là gần sáng, tôi phải đợi Tử Hạm đang ngủ mới có thể đi ra ngoài.”

Bọn họ nghe y vừa nói như vậy lại càng thêm yên tâm, lập tức vui vẻ đồng ý, bữa cơm này cũng ăn trong hoà thuận.

Năm ngày thoáng một cái đã qua, Tổng Triết vì để cho bọn họ, cũng vì để cho ông nội tin tưởng vào hôn lễ này, mấy ngày nay vẫn ngủ trong phòng Cổ Tử Hạm, hai người từ nhỏ quan hệ rất tốt, như vậy ngủ trên cùng một cái giường cũng không có gánh nặng gì trong lòng.

Cổ Tử Hạm tựa vào đầu giường, nhìn Tổng Triết đứng dậy chuẩn bị lên đường, hỏi, “Anh xác định bọn họ sẽ tin tưởng anh thật lòng sao?”

“Bọn họ phải tin,” Tổng Triết khoé môi nhếch lên cười thoải mái, “Gặp mặt là ở địa bàn của bang hội kia, hơn nữa anh chỉ mang theo hai thủ hạ, bọn họ thế nào không tin? Cho dù không bọn họ cũng không sợ, nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Cổ Tử Hạm không nhịn được nói, “Vậy anh cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi, không có việc gì.”

Tổng Triết đến quán bar không sớm cũng không muộn, một giờ sáng, vừa đúng. Người quán bar đã sớm không còn, cũng không cần phải mượn phòng, trực tiếp ra bàn lớn ở đại sảnh, cấp cao trong bang hội đều lộ diện, thấy y tiến đến lập tức đứng dậy đón tiếp.

Tổng Triết cùng bọn chúng chào hỏi từng người xong liền ngồi xuống, nói nhiều chuyện liên quan đến việc hợp tác sau này, ngược lại cũng trò chuyện thật vui vẻ. Thời gian yên lặng mà qua, đồng hồ hiện hai giờ ba mươi sáng, thủ hạ bên người Tổng Triết nhận được một tin nhắn ngắn sau đó đột nhiên cúi đầu nói với hần câu gì đó, Tổng Triết ý cười nười khoé miệng trong nháy mắt nhếch lên cao thêm một chút, mọi người cũng chú ý tới hành động của bọn họ, đều không hiểu nhìn bọn họ.

Tổng Triết không để ý chút nào việc bọn chúng đang nghe, mà hơi ngẩng đầu lên, cười hỏi, “Sao? Cậu ta cũng tới?”

Thụ hạ nói, “Vâng, đang ở bên ngoài.”

Tổng Triết ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mép ly rượu, cười nói, “Vậy cậu bây giờ đi ra ngoài nói cho cậu ấy biết, nói là tôi đã thay cậu ấy đem cấp cao của bang hội đều tập trung một chỗ, tôi thay cậu ta đem những thứ rác rưởi này giải quyết, như vậy là huê nhau.”

“Vâng.” Người nọ lập tức nghe lời đi ngay.

Mọi người nghe được xảy ra vấn đề đều đứng dậy, “Ngài Tổng, anh đây là ý gì?”

Tổng Triết trên mặt mang theo nụ cười âm áp, ra hiệu ý bảo bọn họ yên lặng một chút chờ nóng, chờ bọn chúng bán tính bán nghi sau khi ngồi xuống mới nói, “Thực ra cũng không có gì, chính là bên ngoài tới một người bạn mà thôi.”

Đám bang hội kia cười lạnh một tiếng, “Oh? Là bạn bè gì mà phải chờ những người cấp cao của tôi góp mặt đủ mới bằng lòng đi ra vậy?”

Tổng Triết cười nói, “Người này thật ra ông đây cũng biết, không biết ông còn nhớ hay không mấy người ở Dạ Mị mua được một bộ đồ đỏ.”

“Là cậu ta?!” Đám người kia kinh ngạc, lập tức đứng dậy, ông cho tới bây giờ còn không có biện pháp quên được dáng vẻ của người kia, tuy rằng ông biết người kia không nên đụng vào, lại vẫn không nhịn được tâm tâm niệm niệm*, nhớ thương, sự nhớ nhung khắc sâu vào xương cốt, khiến ông không thể từ chối, không thể phản kháng, “Cậu ... Cậu ta thực sự tới?! Cậu ta tới làm gì?!”

[Tâm tâm niệm niệm: một lòng hướng về]

“Cậu ấy a,” Tổng Triết lộ ra nụ cười lạnh nhạt, ôn hoà nhã nhặn nói, “Tôi đoán ... Cậu ấy là tới tìm ông để đòi lại đồ, cậu ấy luôn không cho phép người khác khiêu chiến quyền uy của cậu ta, mà ông vừa mới phạm vào điều này.”

“Cái ...” Đám người bang hội kia còn muốn nói gì đó, chỉ nghe Tổng Triết vừa dứt lời liền từ cửa trước cửa sau của quán bar chạy vào bảy người mặc áo đen tay cầm dao, ông nhất thời kinh hãi, “Các người là ai?”

Không có người trả lời ông, có chỉ là tiếng dao rút ra mang theo sắc bén cùng với máu tươi, bên trong quầy rượu nhất thời vang lên một trận tiếng kêu thảm thiết.

Bên cạnh Tổng Triết chính là thủ hạ luôn tận tâm của y, bọn họ biết lão đại có khiếm phích, nhưng không bài xích thấy tình cảnh máu tanh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là máu không thể bắn lên người y, bởi vậy bọn họ giờ phút này ở đây tận lực ngăn trở máu tươi.

Tổng Triết nụ cười trên mặt không hề giảm, y nhìn đĩa thức ăn trước mặt còn sót lại không dính máu, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng rau, đặt vào miệng chậm rãi nhai. [=.]

Xung quanh tiếng dao tiếng súng tiếng kêu thảm thiết cùng với máu tươi tiếp nối nhau thành từng đợt, y vẫn còn có tâm tình ngồi chỗ này ăn. Thủ hạ kia tuy rằng mấy năm nay đối với tính tình của y nhìn đã thành quen lúc này cũng không nhịn được đáy lòng phát lạnh.

Lúc này một người bác của Cổ Tử Hạm đột nhiên cả người đầy máu nhào xuống dưới chân y, “Ngài Tổng, ngài mau cứu tôi, tôi van cầu ngài mau cứu tôi, tôi không muốn chết ... A!” Ông ta còn chưa có nói xong trên người liền dính một dao, ông không quan tâm, vẫn như cũ muốn bò qua năm lấy vạt áo Tổng Triết, “Ngài mau cứu tôi ...”

“Thật là rất xin lỗi,” Tổng Triết hơi cúi đầu, trên mặt nụ cười lạnh nhạt vẫn như cũ, “Chuyện ngày hôm nay ngay từ đầu tôi đã tính toán rồi, ông nghĩ tôi sẽ cứu ông sao?”

“Mày ...” Người nọ không thể tin nhìn y, “Là mày phái người tới?”

Tổng Triết tiếc nuối lắc đầu, “Tôi như thế nào có thể làm việc thô lỗ như thế.”

“Vậy là ai? Rốt cuộc là ai ... A!!!” Trên người của ông lại bị dao gây vết thương trí mạng, nhất thời thảm thiết kêu thành tiếng, ông ngẩn đầu nhìn Tổng Triết, thấy trên mặt y vẫn như cũ lộ vẻ cười nhạt như cũ, mắt xé mang theo ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, đúng là một thiếu gia ôn văn xinh đẹp lịch sự ôn hoà.

Ông nhìn chăm chăm y, dùng hết một tia hơi thở cuối cùng chỉ vào y, “Rắn ... độc ...”

Hơi thở của ông dần dần không còn, ông ta đã chết, đến chết cũng không biết rốt cuộc là ai phái người giết ông ta, chết không nhắm mắt. Ông vốn dĩ có thể tiếp tục sống trong nhung lụa, thế nhưng ông phạm vào một sai lầm, không nên cùng Tổng Triết ... Có quan hệ.

Tổng Triết là một con rắn độc, con mồi bị y để mắt tới cuối cùng cũng sẽ bị y ăn tươi không thừa chút gì.

Phùng Ma làm việc hiệu suất rất cao, bởi vậy không có bao lâu âm thanh bên trong quán bar dần dần nhỏ đi, Tổng Triết nhìn một chút, thấy chỉ còn lại mình người cầm đầu bang hội còn đang hết sức chống đỡ, hơn nữa ông ta một bên tận lực tránh né công kích của bọn họ một bên hướng cửa lớn quán bar đang mở rộng đi đến. Mặc dù đi lảo đảo nhưng vẫn không chậm trễ chút nào.

Y nghĩ — lại gặp mặt người kia một lần, dù cho chỉ một cái liếc mắt.

Tổng Triết chớp mắt cũng không chớp nhìn ông ta, chỉ thấy ông ta lại một lần nữa phát động công kích sát thủ, đi nhanh vọt tới trước cửa ngay sau đó liền đột nhiên dừng lại, ông ta vẫn đứng không nhúc nhích, há miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, thế nhưng ông ta đến cuối cùng một câu cũng không thể nói ra lời, bởi vì sát thủ chạy đến từ phía sau một dao đâm vào giữa lưng của ông, ông ta thậm chí ngay cả la lên đều không được liền gục xuống chết, Tổng Triết đứng dậy thận trọng tránh vết máu đi tới cửa cúi đầu nhìn ông ta một cái.

Về mặt ông ta không biết tại sao có loại cảm giác muốn khóc, loại nét mặt này Tổng Triết không hiểu, y biết đầu tương lai một ngày nào đó y sẽ hiểu, hoặc là vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

Y ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, bên ngoài chẳng biết lúc nào đã hạ xuống cơn mưa nhỏ, người kia vẫn không nhúc nhích đứng ở trong mưa, không có dù che, y phục đỏ tóc dài, trong tay cầm một con dao sáng trắng hoa văn màu đỏ, đưa lưng về phía cửa đứng buông tay.

Xung quanh ánh sáng bình minh chiếu xạ ra một loại màu sắc giống như mê hoặc lòng người, thế nhưng những thứ này đều không thể tiến vào bên người hắn, giống như tất cả tiếng động lớn ồn ào trong chốn phồn hoa đều như từng giọt nước chảy từ trên người hắn chậm rãi rời đi, thế cho nên khiến hắn nhìn qua giống như là người khác không thể tiến vào cùng thế giới.

Mà cái thế giới đó muôn đời tràn ngập cô độc và hiu quạnh.

Hai bọn này làm mình liên tưởng đến bộ phim (rắn khổng lồ hay gì gì đó), rắn ăn bông hoa gì đó mà màu đỏ nên trở thành rắn khổng lồ, có ai muốn lấy bông hoa đó phải bước qua xác mấy ẻm, đại khái vậy đó:3

7. Chương 7: Máu

Tả Xuyên Trạch biết Tổng Triết ở bên trong phản ứng đầu tiên là muốn làm thịt y trực tiếp ngay tại chỗ, nhưng hắn nghĩ lại như vậy thật tiện nghi cho y quá, đã muốn bắt y đem đi bán tới Tam Giác Vàng, thế nhưng còn chưa chờ hắn hạ mệnh lệnh thì từ bên trong đi ra một người, người này trực tiếp đi tới trước mặt hắn nói, “Ngài Tả, đại thiếu gia chúng tôi nói lần này đại thiếu gia giúp cậu đem cấp cao bang hội tụ tập lại, cậu giúp đại thiếu gia xử lý những thứ tạp nham, coi như huê nhau.”

Lúc này Tả Xuyên Trạch vẫn ngồi trong xe ở ven đường, vẫn chưa đi đến cửa quán rượu, người của Tổng Triết có thể dễ dàng tìm tới nơi này như vậy đã nói lên được người của y là đang ở gần đây, hơn nữa thường xuyên chú ý biến động bên này.

Tả Xuyên Trạch hí đôi mắt đen lại, biết mình ngày hôm nay muốn bắt y là không được, nhưng mà nếu cấp cao bang hội có thể thấu tóm nhanh gọn như vậy hắn tự nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức liền ra lệnh thủ hạ vọt vào, nhưng lại phải nhắc nhở bọn họ bỏ qua người kia.

Bầu trời chẳng biết lúc nào đã hạ xuống cơn mưa nhỏ, Tả Xuyên Trạch cũng đã đi tới trước cửa quán bar, hắn đứng thẳng ngẩng đầu, xuyên qua tầng tầng mưa rơi nhìn bầu trời u ám, phía trên kia không thấy một vì sao, đã có ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua tầng tầng mây đen cao xuống đây, đem bầu trời chiếu rọi thành màu xanh.

Tả Xuyên Trạch nhìn không thấy ánh trăng, thế nhưng máu bạo ngược trong cơ thể đang hỗn loạn thậm chí sắp sửa bộc phát ra lại rất rõ ràng nhắc hắn hôm nay là trăng tròn, vô cùng rõ ràng nhắc nhở hắn người đàn ông kia đã từng ban cho hắn tất cả.

Hắn nắm chắc cán dao trong tay, bên trong quầy rượu tiếng kêu thảm thiết cùng với không khí nguy hiểm dần lan tràn ra, khiến máu tùy tiện va chạm trong cơ thể hắn càng thêm khó khống chế, khiến ngay cả đầu ngón tay hắn đều đối với máu tươi sinh ra một tầng khát vọng đến phát run.

Hắn biết hắn bây giờ có thể tùy thời vọt vào chém giết một cách thoải mái, giảm bớt sự tàn bạo trong cơ thể, thế nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, hắn chỉ là đơn thuần không muốn thuận theo mà thôi, không muốn nghe theo vật mà người đàn ông kia lưu lại cho hắn.

Âm thanh bên trong dần nhỏ lại sau đó biến mất, Tả Xuyên Trạch lẳng lặng nghe, hắn biết phía sau đi ra hai người, hắn vẫn không quay đầu lại, bởi vì hắn có thể đoán được người đến là ai.

Thủ hạ của hắn lúc này cũng chạy tới bên cạnh hắn, “Chủ nhân, nhiệm vụ hoàn thành.”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, nói, “Xử lý sạch sẽ.”

“Vâng.”

Tổng Triết đi ra quán bar liếc mắt nhìn người trước mặt, thủ hạ đi theo cầm trong tay chính là cây dù, phân phó cậu ta đi tìm một cái khăn sạch sẽ, sau đó y đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích.

Y đang nhìn Tả Xuyên Trạch.

Lúc này Tả Xuyên Trạch hoàn toàn không còn sự kiêu ngạo và tà ác thường thấy, mà là một người đắp lên một vẻ hiu quạnh, mà bên trong vẻ hiu quạnh này hình như có vật gì đấy đang nhộn nhạo, muốn phá kén ra. Hai loại lực này va vào nhau khiến bên người hắn tạo nên một bức tường dày dặn lạnh như băng, từ chối bất kể kẻ nào tới gần, cũng từ chối bất kì thứ gì ám áp.

Hắn lúc vùng lên lại kiêu ngạo như ngọn lửa đến từ địa ngục, ai cũng không thể rời mắt khỏi hắn, mà lúc hắn yên lặng lại có thể dứt khoát từ chối triệt để như vậy, lạnh đậm đoạn tuyệt như vậy.

Tổng Triết biết mọi người có rất nhiều mặt, thế nhưng y còn chưa từng thấy qua Tả Xuyên Trạch lại xuất hiện nhiều cực đoan mâu thuẫn như vậy. Hiên Viên Ngạo nói Tả Xuyên Trạch có quá khứ bí ẩn, thế nhưng Tổng Triết bây giờ cũng rất muốn biết quá khứ của hắn đến rốt cục là cái gì, hắn rốt cuộc còn bao nhiêu mặt không bày ra.

Đúng là thú cưng của y, Tổng Triết nghĩ, thân là chủ nhân hắn là phải chu đáo tìm hiểu thú cưng của mình một chút mới đúng.

Quán bar hoàn toàn không còn âm thanh, Tả Xuyên Trạch vẫn đang có thể ngửi thấy được mùi máu tươi nồng nặc, mũi hắn vẫn luôn rất tinh, điều này làm cho máu trong cơ thể hắn càng thêm tùy ý lộng hành, không biện pháp ngăn cản. Tay hắn đang nắm cán dao không khỏi chặc thêm một chút.

Đúng lúc này nước mưa đánh vào người hắn chẳng biết lúc nào đột nhiên biến mất, vang lên một giọng nói ôn hòa bên tai, “Dầm mưa như vậy, sẽ bị cảm.”

Vừa dứt lời trên đầu liền truyền đến một lực mềm nhẹ — Tổng Triết cầm khăn giúp hắn chà tóc, lau rất nghiêm túc cũng rất tỉ mỉ.

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu, người trước mặt vẫn là một gương mặt ôn nhã như ngọc, dáng vẻ vô tư, trên người một giọt máu cũng không dính, giống như người vừa từ trong địa ngục đi ra không phải y.

“Tổng Triết,” Đôi mắt của Tả Xuyên Trạch đen như mực sâu không thấy đáy, nhìn không ra chút tâm tình nào, thế nhưng sát khí lạnh đến thấu xương lại một chút từ trên người hắn chậm rãi phát ra, khiến không khí xung quanh nhất thời trở nên cực kỳ nguy hiểm, “Lúc này, tốt nhất không nên tùy tiện đến gần tôi.”

Tay cầm dao của hắn nắm chặt thêm một chút, dùng sức đến ngay cả đầu ngón tay đều trắng bệch, cơ thể hắn đang hướng hắn kêu gọi âm ỉ khiến hắn trực tiếp rút dao ra chém Tổng Triết, thế nhưng hắn vẫn cứng rắn một chút cũng không nhúc nhích.

Bình thường bất cứ lúc nào đều có thể, cũng chỉ có ngay lúc này, chỉ có trăng tròn là không được, hắn vẫn đang ... Không muốn đi thuận theo.

Người Phùng Ma đứng xung quanh nhìn thấy tình cảnh này trong lòng chợt căng thẳng, cơ thể cũng thay đổi càng thêm căng thẳng, để tùy thời ứng phó chuyện kế tiếp. Hai người ở Phùng Ma có nhận định chung: Thứ nhất nghìn vạn lần không nên vào lúc trăng tròn đến gần Tả Xuyên Trạch, bởi vì mi không biết có thể hay không đem hắn làm tức giận mà chết không toàn thây; hai là nghìn vạn lần trời đang mưa không nên

đến gần Tả Xuyên Trạch, bởi vì mỗi khi trời đổ mưa xuống tâm tình của hắn liền trở nên âm tình bất định* [hay thay đổi].

Mà người trước mắt, đều phạm hai điều.

“Hử?” Tống Triết động tác trên tay không ngừng, khoe miệng vẫn như cũ lộ đáng cười thoải mái, hỏi, “Vì sao? Tâm trạng của cậu nhìn qua hình như vô cùng không tốt.”

Máu tàn bạo trong cơ thể khiến Tả Xuyên Trạch cảm thấy vô cùng khó chịu rồi lại vui sướng không gì sánh được, sát khí của hắn căn bản không thể thu về, cho nên khi khoe miệng hắn nhếch lên cười một cái thì, sát khí xung quanh nhất thời trở nên cực kỳ ma mị mê hoặc đầy xinh đẹp, chỉ nghe hắn vô tư nói, “Tôi mỗi lần thấy anh, tâm trạng đều không tốt.”

Sát khí tựa hồ có thể hoá thành vật hữu hình* chậm rãi thâm nhập vào da người, Tống Triết nhất thời cảm thấy sự thích thú lạnh lẽo không sánh được, mắt của y lại chợt hiện lên tia sáng tươi đẹp, mỗi lần cùng người kia gặp nhau luôn khiến y luôn nhận được điều mới mẻ, thật là một con mồi cao cấp.

[*hữu hình: vật có hình dáng]

Tay y chậm rãi chuyển qua bên kia, tiếp tục cẩn thận lau khô tóc cho hắn, cười nói, “Nếu như tôi nhớ không lầm, đây mới là lần thứ ba chúng ta gặp nhau nhỉ?”

“Đúng vậy, mới gặp ba lần đã có thể khiến tôi ghét anh thành như vậy đủ thấy anh là người đáng ghét đến mức nào,” Tả Xuyên Trạch môi lúc này đã trắng bệch, nhưng khi hắn cười lên còn khiến cho người khác cảm thấy không gì sánh bằng sự xinh đẹp đó, đôi mắt đen như mực nháy cũng không nháy nhìn Tống Triết, hỏi, “Hình như vô tình bị anh xử lý hộ rồi, đúng không?”

Tống Triết đi về phía trước một bước nhỏ, đi lau tóc phía trước hắn, cười nói, “Cùng có lợi mà thôi.”

Động tác của y ưu nhã mềm mại, trên người phát ra khí chất rất hoà nhã, hình như không bị vây nhiễm bởi những thứ xung quanh, Tả Xuyên Trạch cảm thấy máu tàn bạo trong cơ thể bất tri bất giác ngừng lại một chút, hắn nhướng mi nhìn y, “Anh có thể chắc chắn tôi đêm nay nhất định tới?”

“Không chắc,” Tống Triết hoà nhã lắc đầu, “Tôi chỉ là muốn thử xem, nếu như đêm nay cậu không tới tôi sẽ tìm cách dời đề tài qua đêm mai tiếp tục bàn, đêm mai không tới liền tiếp tục dời tới ngày mai, kéo dài ba ngày liên tục, nếu như ba ngày cậu còn chưa tới tôi đây cũng chỉ có thể dùng biện pháp của tôi thôi, nhưng mà tôi đoán cậu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy,” Y nói hướng hắn cười cười, nói, “Mà sự thực chứng minh vận khí của tôi vô cùng tốt.”

Tả Xuyên Trạch hí mắt một cái, nhìn y một lát mới lên tiếng, “Đã lâu rồi tôi chưa từng ghét một người đến như thế.”

Tống Triết lại nói, “Cậu hẳn là đi tắm nước nóng sau đó thay một bộ đồ mới.”

Tả Xuyên Trạch nhìn y chăm chăm, Tống Triết mỉm cười cùng hắn đối mặt. Lúc này bên trong quán bar người đã đi ra, bọn họ đứng cách hai người bọn họ khá xa, do dự một chút mới nói, “Chủ nhân, đã dọn dẹp sạch sẽ.”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, đem con dao giao cho thủ hạ quay đầu bước đi, Tống Triết cũng đem khăn ném cho thủ hạ của mình, đi vài bước đuổi theo hắn, đem cây dù một lần nữa đặt trên đỉnh đầu hắn, mỉm cười hỏi, “Cậu đi đâu?”

Nước mưa cùng với tiếng chuông trên cổ chân pha trộn vào nhau lại vô cùng êm tai, Tả Xuyên Trạch cũng không quay đầu lại nói, “Giống như lời anh nói, tôi phải đi về tắm thay quần áo sau đó ngủ.”

Tống Triết “Ừ” một cái, tiếp tục cười nói, “Trụ sở chính của Phùng Ma cũng không ở thành phố X nhỉ?”

“Cho nên bây giờ tôi muốn đi Dạ Mị mượn một phòng,” Tả Xuyên Trạch chậm rãi nói, đột nhiên quay đầu nhìn hắn một cái, hỏi một cách mờ ám, “Thế nào, Tống công tử đây cũng muốn đi sao? Giờ tôi mới nhớ tới lần trước vốn chưa làm xong, nếu không ngày hôm nay tiếp tục?”

“Nhắc tới lần trước,” Tống Triết cũng nhìn về phía hắn, ôn nhu nói, “Người đi trước hình như là cậu thì phải?”

“Bởi vì lần trước anh thật sự là làm tôi quá chán,” Tả Xuyên Trạch đẩy cây dù ở giữa đang che ra liền xô dịch gần về phía y một chút, khoé miệng gần như dán vào vành tai y, chỉ nghe hắn tiếp tục nói, “Nhưng mà anh yên tâm, ngày hôm nay anh có nói bất cứ cái gì tôi cũng sẽ không đi, anh có muốn hay không cùng tôi đi thử một chút?”

Bên tai hơi thở ướt át hoà với một chút mát lạnh, Tống Triết hơi dịch ra một chút quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt của Tả Xuyên Trạch cùng môi đều tái nhợt, nhưng mà con ngươi màu mực cùng màu cầu vồng chiếu xuống lại càng thêm phần yêu mị, giống như một đoá anh túc nở rộ hết mức, mà giờ khắc này thấy hắn nhìn sang đây mắt lại đột nhiên nổi lên một tia sung sướng.

“A, tôi nhớ ra rồi,” Tả Xuyên Trạch thông thả mở miệng nói.

Tống Triết há miệng, vừa muốn hỏi là cái gì liền bất ngờ bởi một lực mạnh từ cổ tay truyền đến, một lực này lôi kéo làm bản thân rất nhanh nghiêng về trước, ngay sau đó trên môi liền truyền đến một cảm giác mềm mại hơi mát lạnh, sau đó một vật ấm áp cạy răng của mình ra trực tiếp chui vào miệng.

Tống Triết nhẹ buông tay, cây dù “Soạt” một tiếng rơi xuống đất, hướng chỉ y là một người thông minh như thế nào đi nữa lúc này cũng ngây người trong chốc lát mới phản ứng được đây là ... Một nụ hôn.

Tả Xuyên Trạch chỉ hôn một hồi liền buông y ra lui về phía sau hai bước nhìn y, khoé miệng nhếch lên cười đầy sung sướng, khi hắn buông ra trong chốc lát Tống Triết vươn hai ngón tay phủ lên trên môi, y mắt xéch xinh đẹp vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên mặt cũng lộ ra vẻ cười lạnh nhạt, nhưng mà dáng tươi cười kia thấy thế nào cũng có cảm giác ... Miễn cưỡng.

“Tống thiếu gia đã từng nói anh có tính khiết phích đúng không?” Tả Xuyên Trạch cười đến càng vui sướng, thậm chí còn lè lưỡi liếm liếm môi của mình, giống như cảm thấy mùi vị vẫn còn, chỉ nghe hắn tiếp tục nói, “Nếu như là người khác tôi có lẽ sẽ xoi mói một chút, thế nhưng đối tượng là Tống đại công tử đây ... Tôi miễn cưỡng khen ngợi một chút về mùi vị của anh coi như không tệ, như thế nào, tôi lại hôn anh lần nữa coi anh hài lòng không nhé?”

Tống Triết vẫn đang trong lúc khôi phục lại sự không thoải mái vừa rồi, y quả thật có tính khiết phích, môi của y chỉ cùng Tiểu Đào và con báo đen kia đã được tắm rửa xong thì hôn chúng nó, những thứ khác bất kể kẻ nào bất kỳ chỗ nào cũng không hôn qua, càng miễn bàn đến việc được hôn, y còn chưa từng nghĩ tới ai có thể, ai dám xông lại gần y như vậy.

Y biết nếu như người không phải mà là thú cưng này y coi trọng hiện tại nhất định sẽ nhịn không được mà hôn, thế nhưng cho dù là như vậy y vẫn cảm thấy có một chút khó chịu.

Tả Xuyên Trạch thấy y không đáp cũng không có tiếp tục hỏi, con ngươi đen như mực nhìn cây dù trên mặt đất một chút liền ngẩng đầu lên nhìn y, không đành lòng mà cười rộ lên, “Thoạt nhìn Tống thiếu gia anh đây tốt nhất cũng trở về tắm rồi thay một bộ quần áo mới, miễn cho cảm lạnh a, dù sao anh thoạt nhìn hình như so với tôi quý trọng thân thể hơn, như vậy sau này còn gặp lại.”

Hắn đi, đi thật vui sướng, đây là lần đầu tiên trong lúc trăng tròn hắn lại sản sinh ra tâm tình vui sướng, hắn ngẩng đầu nhìn phía chân trời, đêm tối dài dằng dặc đã qua, trong cơ thể máu tàn bạo của hắn lần thứ hai biến hoá thành yên bình.

Hắn lại thành công chịu đựng qua một lần.

Không chết, cũng không bị điên.

---

8. Chương 8: Thứ Gọi Là Hy Vọng

Tống Triết đứng tại chỗ nhìn hắn đi xa, Tả Xuyên Trạch hướng thủ hạ nói gì đó liền để cho bọn họ đi, chỉ còn lại có một mình hắn tiếp tục đi trên con đường vắng vẻ đi về phía trước, hắn giống như chuẩn bị như

thể đi tới Dạ Mị, trời mưa chẳng biết lúc nào trở nên lớn hơn, khiến bóng lưng của hắn nhìn qua càng ngày càng không rõ, nhưng đốm lửa đỏ này vẫn có thể thấy được.

Hắn chính là người điên không quan tâm tùy ý làm bậy, trong thế giới của hắn chỉ có một mình hắn.

Tổng Triết liền nghĩ tới câu nói kia: Không nên cố gắng đi tìm hiểu Tả Xuyên Trạch, như vậy sẽ chỉ làm cậu càng lún càng sâu.

Thế nhưng tôi dường như đối với cậu càng ngày càng hiếu kỳ nên làm như thế nào đây, Tổng Triết có chút thở dài nghĩ, quên đi, ai kêu cậu là thú cưng của tôi chứ.

Y tiếp nhận từ thủ hạ cây dù che trên đỉnh đầu y, phân phó bọn họ đến Dạ Mị chờ y, liền lần thứ hai bước nhanh đi theo.

Tả Xuyên Trạch nhìn lại cây dù che trên đỉnh đầu mình lần nữa, chậm rãi đưa mắt chuyển tới người bên cạnh hắn, ánh mắt ma mị nhìn y một chút đột nhiên hỏi đầy mờ ám, “Tổng đại công tử, anh sẽ không phải là thích tôi chứ?”

Tổng Triết trên mặt một lần nữa lộ vẻ cười nhạt như trước, y từ lúc Tả Xuyên Trạch đi xa cũng đã vừa khôi phục lại, dù sao người là y chọn làm thú cưng, y có thể dung túng, chỉ nghe y nói đầy ung dung, “Cậu đem tóc tôi đã lau khô làm cho ướt.”

“Vậy thành thật xin lỗi,” Tả Xuyên Trạch nhú mày, cười mập mờ, “Anh lúc này đi theo chẳng lẽ là muốn giúp tôi lau một lần nữa?” Hắn nói đến đây liền hướng tay y nhìn, thấy tay y trắng trẻo liền tiếc hận lắc đầu, nói, “Đáng tiếc đều không phải, vậy anh đi theo tới đây làm cái gì?”

Tổng Triết nói rất đương nhiên, “Cậu không phải muốn đi Dạ Mị sao? Vừa lúc tôi cũng đi, cho nên chúng ta tiện đường.”

Tả Xuyên Trạch kỳ quái nhìn y, bỗng nhiên nói, “Tôi phát hiện anh đây có đôi khi thật kỳ lạ.”

Tổng Triết cười nhạt, “Như nhau thôi.”

Tả Xuyên Trạch liền tự mình đi về phía trước, hai người đều không nói thêm gì, trong lúc nhất thời xung quanh chỉ còn lại có tiếng nước đánh vào dù hoà cùng tiếng chuông câu hồn, do không khí chung quanh bởi vì nước mưa mà trở nên vô cùng ướt lạnh, hô hấp trong cơ thể làm lưng ngay cả ngực đều nhuộm đẫm một tầng cảm giác mát lạnh, Tả Xuyên Trạch nhìn đường đi phía trước kéo dài vô tận mà trống vắng, đột nhiên nghiêng đầu nghiêm túc nhìn y, hỏi, “Tổng Triết, anh sống vì cái gì?”

Tổng Triết sửng sốt một chút, giống như đối với y đột nhiên hỏi vấn đề này cảm thấy có chút bất ngờ không kịp đề phòng, dừng lại một chút lại cười nói, “Đương nhiên là vì bản thân mà sống, thế nào, cậu không phải sao?”

“Tôi không biết,” Tả Xuyên Trạch hỏi vấn đề đó xong sau đó liền đưa mắt một lần nữa chuyển về phía trước, tiếng nói của hắn vẫn là tà mị còn mang theo vị ung dung hoa quý*, giọng nói vẫn là tự nhiên như thường, thậm chí lúc hắn nói câu nói đó đều không có chút ý chỉ mờ mịt nào, chỉ nghe hắn cúi đầu lặp lại một lần, “Tôi vẫn không biết.” [*duyên dáng sáng trọng]

Tổng Triết nhin không được nhìn hắn một cái, Tả Xuyên Trạch tiếp tục hỏi, “Những lời này tôi hỏi qua rất nhiều người, mỗi người đều cho đáp án đều không giống với tôi, có khi là vì người thân mà sống, có lúc là vì tiền mà sống, hoặc là vì lợi mà sống vân vân rất nhiều lý do, thiên hình vạn trạng*, cho nên nói con người có lúc thực sự rất kỳ lạ.” [*đủ loại hình dạng]

“Vậy còn cậu?” Tổng Triết nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi dịu dàng, “Bản thân cậu thì sao? Cậu muốn tìm đáp án gì khi hỏi vấn đề này?”

“Cũng không có gì,” trong đôi mắt đen như mực của Tả Xuyên Trạch thứ gì đều nhìn không ra, âm thanh của hắn rất nhẹ, “Tôi chỉ là muốn nhìn xem từ bên trong điều này có thể tìm được thứ tôi mong muốn.”

Trong lòng Tổng Triết bỗng nhiên hơi chấn động một chút, có chút không thể tin nhìn hắn, “Cậu muốn ... Từ bên trong tôi tìm được một điều thích hợp gì đó với mình sau đó vì lý do đây mà sống tiếp?”

Thường một người có suy nghĩ như vậy ... Cuộc sống của hắn chắc là không có mục đích, hoặc là nói hắn đã sớm đối với cuộc sống sinh tồn sinh ra nghi ngờ, thế nhưng y lại từ trên người người này nhìn không ra điều này ... Không, phải nói là bất luận kẻ nào cũng không thể nghĩ tới Phùng Ma Tả Xuyên Trạch — một người kiêu ngạo gần như đã là một người đàn ông đứng trên đỉnh cao trong thế giới hắc đạo, sẽ có cuộc sống bối rối giữa một mảnh mờ mịt, đây quả thực là bất khả thi, thiên phương dạ đàm*.

[Thiên phương dạ đàm = ngàn lẻ một đêm = ý chỉ những chuyện hoang đường, tham khảo từ nhà s://dailac.wordpress.com/2010/11/28/to%E1%BA%A1-khan-van-kh%E1%BB%9Fi-thi-ch%C6%B0%C6%A1ng-103/]

Tả Xuyên Trạch không hề gì “Ừ” một tiếng, nói chậm rãi, “Trên thế giới này con người dù sao sống trong vôi vàng hồi hải ngược xuôi, thế nhưng liệu có bao nhiêu người biết bản thân thật ra là vì cái gì mà sống, tôi chỉ là thấy kỳ lạ thôi mà.”

Tống Triết càng ngày càng muốn biết người này rốt cuộc suy nghĩ gì, hỏi, “Lạ chỗ nào?”

“Lạ ở chỗ có mấy người rõ ràng sống không có giá trị gì vì sao còn không đi tìm chết.” Tả Xuyên Trạch nhẹ giọng nói, âm thanh của hắn rất êm tai, khi hắn bình tĩnh hoà nhã cùng người khác nói chuyện nhất định làm cho người ta không tự chủ được phải lắng nghe, mà hắn — lại rất ít bình tĩnh hoà nhã cùng người khác nói chuyện. Trên thế giới này đều sẽ không nghĩ tới Tả Xuyên Trạch sẽ có ngày hoà nhã cùng người khác nói chuyện, hoặc khi hắn nói như vậy phần lớn mọi người sẽ không dám ở lại tiếp tục nghe, đương nhiên, Tống Triết cũng không nằm trong số người đó.

Chỉ nghe hắn nói một câu rất nhẹ, “Kỳ lạ rõ ràng cái chết đối với những kẻ đó là kết quả tốt nhất, vì sao vẫn còn — không chịu đi tìm chết cho rồi.”

Tống Triết không nghĩ qua vấn đề này, nghe hắn vừa nói như vậy chỉ mỉm cười nói, “Có lẽ là bởi vì đối với cõi đời này còn mang hi vọng đi.”

Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên nở nụ cười một cái, “Hi vọng?” Đôi con ngươi đen như mực của hắn dần nổi lên một tia sáng châm chọc, ý cười nơi khóe miệng cũng nhếch lên sâu thêm một chút, càng đem vẻ đẹp yêu mị của hắn làm nổi bật thêm một chút, “Anh có biết hay không tôi đã từng hỏi một tên ăn xin. Tôi hỏi hắn ta vì sao suy đồi đến mức này rồi thế sao còn không đi tìm cái chết, anh đoán hắn ta nói gì với tôi?”

“A? Cậu đã từng làm chuyện nhảm chán như thế,” Tống Triết lại cười nói, “Hắn ta nói gì?”

“Hắn ta nói nếu có một ngày hắn ta nếu không có tiền, vậy cũng chỉ có chết, mà hắn ta bây giờ còn có thể có tiền đã nói lên được cõi đời này còn có hi vọng, cho thấy hắn ta còn hi vọng ...”

Tống Triết lắng lắng nghe, nghĩ thầm người kia chắc là cảm thấy trên cõi đời này còn có thứ để yêu thương đi, bởi vì có yêu, cho nên sẽ không đi chết. Điểm ấy y không hiểu rõ, mà người này phỏng chừng cũng không hiểu. Y có lúc cũng thấy rất lạ có vài người rất thích đem “Yêu” làm câu cửa miệng, giống như là có thể đạt được sức mạnh to lớn nào đó, thực sự là nực cười.

Tả Xuyên Trạch tự nhiên sẽ không biết Tống Triết suy nghĩ cái gì, mà tiếp tục nói, “Sau đó tôi liền nói với hắn ta tôi muốn biết niềm hy vọng đó rốt cuộc có thể đạt mức độ gì.”

Tống Triết mắt xéch xinh đẹp hơi loé nhanh qua một tia sáng, hỏi, “Cậu làm cái gì?”

“Tôi cho hắn ta một trăm vạn,” Tả Xuyên Trạch nhìn chăm chăm vào y, ý cười dạt dào, “Anh đoán xem kết quả như thế nào?”

“Cậu so với tôi còn kỳ lạ hơn,” Tống Triết lắc đầu cười, hỏi, “Cuối cùng ra sao?”

“Hắn ta mừng đến nỗi chút nữa nhảy lên luôn, sau đó cầm số tiền đó đem vào việc buôn bán, kết quả thua lỗ toàn bộ,” Giọng nói của Tả Xuyên Trạch dễ nghe nhuốm một tầng ý cười yêu mị, gần từng chữ một, “Một chút cũng không thừa, thậm chí còn thiếu một khoản nợ lớn.”

Tống Triết nhin không được hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Hắn ta đã chết.”

Tổng Triết dừng bước, Tả Xuyên Trạch không quan tâm trực tiếp đi về phía trước, một lần nữa đi vào trong mưa, tiếng mưa rơi trong gió từ từ lay động, ướt át mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Hắn ta từ trên đỉnh toà nhà tầng cao nhất nhảy xuống, chết ngay tại chỗ.”

Tổng Triết vẫn không nhúc nhích, Tả Xuyên Trạch dừng quay đầu lại, nước mưa theo đỉnh đầu hắn chậm rãi chảy xuống hàng lông mi cong, sau đó chảy tới mắt, tiếp tục theo gò má chảy xuống, chỉ nghe hắn nói chậm rãi, “Hy vọng của hắn ta không những không cho hắn ta tiếp tục sống trái lại còn trực tiếp hại chết hắn ta. Đây là hy vọng.”

Tổng Triết chớp cũng không chớp mắt nhìn người trước mặt, ý người này rất rõ ràng, hắn đang thuyết phục y việc hắn không tin hy vọng. Người có quá khứ đã trải qua như thế nào mới có thể ngay cả hy vọng cũng mất đi? Bất buộc bản thân không nên tin, không có hy vọng, cũng sẽ không có thất vọng.

Mà chính là bởi vì không có hy vọng, cho nên hắn một mực sống trong một nơi vô cùng tĩnh táo mà cũng mờ mịt. Hắn thậm chí còn cố ý đi chứng minh, xác nhận hắn đúng, xác thực thế giới này, chứng tỏ cho con người — là không nên có hy vọng.

Có thể ở trong tình trạng đó hết lần này tới lần khác hắn vẫn có thể đem thể lực Phùng Ma không ngừng phát triển, mở rộng nghề nghiệp, đồng thời luôn nhìn đúng thời điểm, một phát là trúng, đây đúng thực là một người sống trong cực đoan mâu thuẫn.

Quá khứ Tả Xuyên Trạch là một điều bí ẩn ... Đôi mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổng Triết nhìn hắn một lát, tiếp tục chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, một lần nữa vì hắn che mưa, ôn nhã nói, “Đó chỉ có thể nói vận khí của cậu tương đối kém thôi, có thể ngày nào đó tôi cũng có thể đem đi thử nghiệm, lấy được kết quả có thể không giống với cậu, đi thôi, cậu lại dầm mưa thực sự sẽ bị cảm.”

Đôi mắt đen như mực của Tả Xuyên Trạch nhìn hắn một lát, sau đó cái gì cũng không nói, tiếp tục đi về phía trước, đôi mắt của hắn chỉ thanh minh trong chớp lát lúc nói ra câu nói kia xong liền khôi phục ánh mắt sâu không thấy đáy như xưa, nhưng quá ngắn chỉ trong chớp lát, Tổng Triết cảm thấy nếu y so với đa số người trên trái đất này, so với lúc khác, càng muốn tiếp cận tâm hồn Tả Xuyên Trạch hơn nữa.

Mưa dần nhỏ lại, nhưng xung quanh lại xuất hiện rất nhiều sương mù trắng xoá, lạnh mà ẩm ướt. Tổng Triết nghiêng đầu nhìn gò má tái nhợt của Tả Xuyên Trạch, ôn hoà hỏi, “Cậu có lạnh hay không?”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi một chút, môi của hắn rõ ràng đã tái nhợt, thế nhưng trong nháy mắt nhướng mi vẫn sẽ có loại mùi vị tao nhã độc nhất, Tổng Triết thấy khoẻ môi hắn nhếch lên treo lên nụ cười mờ ám như trước chỉ biết tiếp theo tuyệt đối không có việc gì tốt, quả nhiên — chỉ nghe hắn cười hỏi, “Nếu như tôi nói lạnh, Tổng đại công tử anh đây có tình nguyện hay không dùng thân thể không mảnh vải để làm cho tôi ấm áp một chút đây?”

Tổng Triết cười khẽ, “Nếu như cậu đem bỏ chữ không mảnh vải đi, tôi nghĩ tôi sẽ suy nghĩ lại một chút.”

“Đây là có ý gì,” đôi mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch mang theo một chút khinh bỉ, tiếc hận cười nói, “Tổng đại công tử anh đây thật đúng là không hiểu lãng mạn, làm hại tôi đột nhiên nhớ đến bạn giường của tôi quá.”

Ý nói, đường đường là người đứng đầu Tổng gia Tổng Triết đây, ngay cả những gái gọi cao cấp trong xã hội thượng lưu cũng không bằng.

Tổng Triết giống như không nghe được lời của hắn nói, lại hỏi một lần nữa, “Vậy cậu rốt cuộc là có lạnh hay không?”

“Không lạnh,” Tả Xuyên Trạch câu môi lên cười một cái ý vị sâu xa, ung dung nói, “Thể chất của tôi so với người bình thường — là không giống nhau.”

“Oh?” Tổng Triết trong lòng khẽ động, mỉm cười nhướng mi, “Vậy có cái gì không giống nhau?”

Tả Xuyên Trạch lại mờ ám nói, “Anh nếu như đồng ý ngoan ngoãn để cho tôi làm anh một lần tôi liền miễn cưỡng nói cho anh biết.”

“Cậu cứ như vậy nghĩ sẽ làm được tôi?”

“Đó là đương nhiên, tôi có linh cảm đem anh đặt dưới thân nhất định là một chuyện rất thú vị.”

Tổng Triết tiếc hận lắc đầu, “VẬY thật đáng tiếc.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chờ lúc đi tới Dạ Mị phía chân trời đã hơi hiện lên một chút ánh sáng trắng, thủ hạ của bọn hắn đều tận trách chờ ở ngoài cửa, lúc này thấy bọn họ đi tới người Phùng Ma lập tức tiến lên phía trước nói, “Chủ nhân, Thượng tá Dịch ở Tam Giác Vàng đêm qua đã tới, vẫn đang chờ.”

Bất kể là Tả Xuyên Trạch hoặc là Tổng Triết đều không mang theo điện thoại di động, bọn họ đều đem điện thoại giao cho thủ hạ thân cận bên người, bởi vì muốn tìm bọn họ trước hết phải tìm được thủ hạ của bọn họ, mà bên cạnh bọn họ không có thủ hạ theo là tình huống rất ít xảy ra, cũng ví dụ như hiện giờ.

Tả Xuyên Trạch “A” một tiếng hơi khê nâng đầu lên, còn chưa chờ hắn nói cái gì liền thấy phía trước đi tới một bóng người cao lớn, mà người này rất nhanh đi tới trước người hắn một tay ôm hắn vào lòng, tiếp đó hắn cảm nhận được ***g ngực người này bởi vì ý cười mà rung động, bên tai cũng theo đó vang lên một âm thanh quen thuộc —

“Trạch, đã lâu không gặp.”

9. Chương 9: Tranh Giành Thú Cưng

Tổng Triết hơi nghiêng đầu, nhìn sinh vật không rõ kia đột nhiên xuất hiện ôm thú cưng của mình, phản ứng đầu tiên chính là trực tiếp ngăn bọn họ lại sau đó đem Tả Xuyên Trạch tha vào phòng tắm, từ đầu đến chân tắm một lần thật tốt. Thế nhưng y vừa muốn làm như vậy liền ngưng lại, một là y không muốn dùng tay của mình chạm vào sinh vật không rõ kia, hai là vừa vặn chọt đúng chỗ đau trong lòng y — Tả Xuyên Trạch tạm thời còn chưa phải thú cưng của y.

Thế nhưng y cũng tuyệt đối không cho phép bọn họ tùy ý tiếp tục ôm như vậy nữa, liền ôn nhã nói, “Vị này chính là ...”

Âm thanh của y thành công gây chú ý cho bọn họ, Tả Xuyên Trạch nhân cơ hội tránh ra sự ôm ấp của người kia, nói đơn giản rõ ràng, “Bạn tôi, Tổng đại công tử anh cứ tự nhiên, chúng tôi đi trước.”

Bây giờ chỗ đau thứ hai trong lòng Tổng Triết: Tả Xuyên Trạch và y hiện tại ngay cả bạn bè cũng không tính.

Người nọ chậm rãi đi theo phía sau Tả Xuyên Trạch, nói, “Trạch, cậu thể nào cả người ướt thành như vậy, mau vào tắm thay quần áo.”

“Tôi biết.”

Chỗ đau thứ ba trong lòng Tổng Triết: Y xưng hô với Tả Xuyên Trạch còn không có loại trình độ vô cùng thân thiết như vậy.

Bởi vậy người này đứng yên tại chỗ nhìn bọn họ sau khi đi xa một lúc lâu khoé miệng đều lộ vẻ mỉm cười ôn nhu đến cực điểm, khiến cho những thủ hạ nhìn đến nổi da gà.

Thứ sinh vật không rõ trong mắt Tổng Triết tên là Dịch Hàn, là người bạn lâu năm của Tả Xuyên Trạch ở Tam Giác Vàng, là một Thượng tá trẻ có năng lực tốt, lòng mảy mẩy mắt to, anh khí* [khí khái anh hùng =.] bức người. Gã ta thích Tả Xuyên Trạch, từ lúc gặp mặt đầu tiên đã thích. Tả Xuyên Trạch giống như một đoá hoa anh túc, mà bọn họ ở Tam Giác Vàng kẻ cận sinh hoạt cùng hoa anh túc, bởi vậy Tả Xuyên Trạch ở trong mắt gã ta là bất cứ kẻ nào trên đời này cũng tuyệt đối không thể thay thế được.

“Anh sao lại đến đây?” Tả Xuyên Trạch tắm nước nóng sau đó thay một bộ đồ liền đi tới nhà hàng ngồi xuống, nhìn người đối diện hỏi.

Địch Hàn trước đó đã dùng hai ly rượu đỏ loại tốt, dùng qua bữa sáng, nghe vậy cười nói, “Cậu thông minh như vậy lẽ nào lại đoán không được sao?”

Tả Xuyên Trạch dùng đôi mắt yêu mị nhìn rượu đỏ trước mắt một chút, khoé miệng câu lên mỉm cười, “Anh còn chưa hết hy vọng, lần này là cái gì đây? Thuốc mê, thuốc ngủ, thuốc kích d*o hay là thuốc phiện? Những thứ này anh đều không phải thử qua rồi sao?”

Địch Hàn từ ngày gặp mặt đó trở đi đều tìm cách, chưa từng buông tha đối với Tả Xuyên Trạch, cũng càng thêm không che giấu, cho nên mấy năm nay gã ta muốn đạt được đều dùng mọi biện pháp với Tả Xuyên Trạch, chỉ là không có cái nào dùng được.

Địch Hàn nghe hắn vừa nói như vậy liền thành thật trả lời, “Giống như thuốc mê và thuốc ngủ gì đó, tôi mới lấy được, tiệm thuốc vốn cũng không có bán, nhưng mà trước đó tôi đã từng tìm rất nhiều người thể chất khác nhau thí nghiệm qua, bọn họ đa số ngủ chùng hai tiếng liền tỉnh, không có tác dụng phụ,” gã ta nói xong cười truyền cho Tả Xuyên Trạch một ánh mắt đẹp, “Cho nên nói cậu có thể yên tâm dùng, nếu như lần này thực sự trúng chiêu tôi có hai giờ có thể tận hưởng cậu thật tốt.” Gã ta từng cùng Tả Xuyên Trạch có ước định, nếu như gã có năng lực ra tay Tả Xuyên Trạch đồng ý cho gã muốn làm gì thì làm sau đó tuyệt không tính toán, mà Tả Xuyên Trạch có thể đồng ý ước định này với lý do rất đơn giản, là hai chữ: rảnh rỗi.

“Tôi đã nói thể chất của tôi cùng người khác không giống nhau,” Tả Xuyên Trạch bưng ly rượu trước mặt quơ quơ, không thèm để ý liền uống một ngụm, liếm liếm môi cười nói, “Rượu cũng không tệ.”

“Cho cậu uống đương nhiên phải chuẩn bị loại tốt nhất rồi,” Địch Hàn nháy mắt cũng không nháy nhìn hắn, hỏi, “Thế nào, có phản ứng gì chưa?”

“Dù cho thật sự dùng được cũng không có khả năng phát tác nhanh như vậy đi?” Tả Xuyên Trạch nhíu mày, “Anh cũng không thể quá nóng vội.”

Địch Hàn nói, “Thế nhưng khi tôi cho bọn họ uống xong ngủ rất nhanh.”

Tả Xuyên Trạch câu lên một nụ cười tà, “Cho nên tôi nói cái này đối với tôi vô dụng, anh thế nào chưa từ bỏ ý định?”

Địch Hàn có chút không cam lòng nói, “Tôi cũng không tin tôi đây đời này đều không thành công, chờ một chút xem sao, cậu lại uống thêm một hộp nữa, có thể lập tức có tác dụng đi?”

“Anh thật đúng là người cố chấp,” Tả Xuyên Trạch bưng ly rượu uống hai hộp liền bắt đầu tranh thủ giải quyết bữa sáng, cũng không ngẩng đầu lên hỏi, “Anh chạy tới tìm tôi chính là vì thuốc thử nghiệm?”

Địch Hán hỏi ngược, “Chẳng lẽ có gì so với này còn quan trọng hơn sao?”

“Tôi làm sao biết, nhìn anh rảnh rỗi như vậy chắc gần đây Tam Giác Vàng hình như rất bình yên?” Tả Xuyên Trạch hướng gã nhướng mi. Tam Giác Vàng bên kia có thật nhiều phe phái tranh giành, rất hay nảy sinh chiến tranh.

Địch Hàn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nói, “Lần trước đại chiến một trận tất cả mọi người không có ai chiếm được ích lợi gì, tổn thất lực lượng, trong khoảng thời gian ngắn phỏng chừng sẽ không có chiến tranh nữa, nhưng mà ngay sau đó lại thu mua thuốc phiện, đến lúc đó các trùm thuốc phiện trên thế giới sẽ tụ hội lại đi, tôi nhất định phải đi về.”

Tả Xuyên Trạch vô cùng ngạc nhiên, “Nói cách khác trước khi thuốc phiện chưa thu hoạch anh cũng sẽ không trở về?”

“Đúng vậy,” Địch Hàn hướng hắn cười ném qua một ánh mắt xinh đẹp, “Tôi muốn ở bên cạnh cậu, lẽ đâu tôi đây có cơ hội thâm tóm được cậu rồi sao.”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng nhếch lên ý cười nghiền ngẫm, không sao nói, “Tuỳ anh thôi, dù sao tôi cũng rất rảnh rỗi, có anh ở đây còn có thể khiến cuộc sống của tôi gia tăng thêm sự thú vị, tôi mỗi lần thấy anh từ ý chí chiến đấu vang dội thay đổi thành tâm trạng ủ rũ lại rất tốt.”

Địch Hàn đối với sự châm chọc của hắn lại không thêm để ý chút nào, nói lời thề son sắt, “Tôi sớm muộn gì cũng có một ngày thành công!”

“Chúc anh nhiều may mắn,” Tả Xuyên Trạch hướng hắn ta nâng chén lên, “Hy vọng đến lúc anh thành công ngày đó tôi còn sống, bằng không anh cũng chỉ có thể gian thi* [làm với người chết].”

Địch Hàn nhìn chằm chằm hắn, nói, “Dù là gian thi tôi cũng không quan tâm.”

“Tôi tin, phần cổ chấp này của anh rất là điên cuồng a, ngay cả tôi cũng thấy có chút kỳ lạ ...” Hắn nói đến đây hơi dừng lại, chỉ cảm thấy một hơi lạnh từ tứ chi hướng não vọt lên, hơn nữa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mãnh liệt.

Loại cảm giác này ... Đôi mắt hắn luôn nhìn không ra một chút gì trong lúc nhất thời hiện lên một tia sáng ngoan lệ* [ngoan: hung ác, tàn nhẫn, độc ác; lệ: tàn bạo, tàn ác], điều này làm cho hắn trong nháy mắt trở nên cực kỳ lợi hại, thuốc này là ... một tiếng “rắc rắc”, Tả Xuyên Trạch trực tiếp bóp nát ly rượu trong tay, máu trong nháy mắt nhiễm đỏ trên tay tái nhợt, hắn ngẩng đầu nhìn Địch Hàn, gần từng chữ một, “Anh nói thật cho tôi biết, anh ...” Hắn còn chưa có nói xong trước mắt liền tối sầm, cảm giác gì cũng không được.

Địch Hàn cũng bị hắn làm những động tác này lại càng hoảng sợ, vừa muốn đứng dậy kiểm tra vết thương của hắn chỉ thấy cơ thể hắn nghiêng, trực tiếp ngã xuống, gã cả kinh, vội vàng chạy tới đưa hắn ôm vào trong ngực, một lát mới phát hiện ra là hiệu lực thuốc phát tán, nhận thức lúc này của gã kích động khiến đến hai tay đều run nhè nhẹ, không chút suy nghĩ đã đem hắn ôm ngang hướng phòng ngủ trên lầu, lẩm bầm nói, “Tôi hình như không cần phải gian thi rồi.”

Thủ hạ của Tả Xuyên Trạch chỉ đứng một bên nhìn, bọn họ có lệnh của chủ nhân, nếu quả thật có một ngày như vậy bọn họ không thể nhúng tay, cho nên bọn họ thấy cảnh này cũng nhin không được đáy lòng phát lạnh, thậm chí chủ nhân bọn họ sẽ bị người này ăn không còn chút gì? Một chút lo lắng cũng không có nếu bị ăn?

Tổng Triết lúc này vừa tắm rửa xong đi ra, thủ hạ của y thấy thế lập tức tới nói, “Đại thiếu gia, Cố gia vừa gọi điện thoại tới.”

Tổng Triết suy nghĩ một chút, “Là Tử Hạm?”

“Vâng.”

Tổng Triết từ tay thủ hạ cầm điện thoại, chậm rãi đi tới chỗ ngồi trên ghế sa lon, gọi trở lại, trong chốc lát bên kia liền vang lên một thanh âm, “Này, anh thế nào? Có sao không?”

“Anh không sao,” Tổng Triết đáp, hơi kinh ngạc một chút cười nói, “Khóc?”

“Ừ ... Tuy rằng em biết anh làm như vậy không sai, nhưng mà như thế nào đi nữa bọn họ cũng là chú em, lúc em còn nhỏ bọn họ cũng coi như đối xử tốt ...”

Tổng Triết ôn nhu nói, “anh sẽ không an ủi em.”

Cố Tử Hạm bị hắn nói như vậy lập tức nín khóc mỉm cười, “Em cũng không trông chờ vào sự an ủi của anh.”

“Cảnh sát nói như thế nào?”

“Nói là bị dính vào tranh chấp bang hội, cô thím em hình như đối với lần này đều tin tưởng không nghi ngờ, một chút cũng không có hướng anh nghi ngờ.”

Tổng Triết cười nhẹ, “Đó là bởi vì anh nói cho bọn họ biết anh không muốn bị người phát hiện nên khiến bọn họ nhất định giữ bí mật, cho nên bọn họ liền nghe lời không tố giác ai cả.”

“Anh thật là âm hiểm, may là em không cần thực sự giả cho anh, đúng rồi, anh chừng nào thì về?”

“Một lát nữa về, nói như thế nào anh hiện tại cũng coi như một nửa người Cố gia mà.”

“Em ở đây chờ anh, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Tống Triết cười cúp điện thoại, thủ hạ của y khi y gọi điện thoại đã dẫn người phục vụ đem bữa sáng vào, y thấy thế liền đứng dậy đi giải quyết bữa sáng, mà chính là vào lúc này điện thoại di động của y vừa vang lên, Tống Triết cúi đầu nhìn một chút, thấy điện thoại tên là “Hiên Viên Ngạo” liền cười nhận, “Khó có được cậu sớm như vậy gọi điện thoại cho tôi, có việc?”

“Thật ra cũng không có việc gì lớn,” giọng của Hiên Viên Ngạo nghe rất vui sướng, “Tôi chính là muốn hỏi cậu một chút, nếu như thú cưng của cậu không sạch sẽ liệu cậu có còn cần hay không?”

Tống Triết hí mắt xé một cái, “Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ,” Hiên Viên Ngạo cười nói, “Cậu chẳng lẽ không biết bên ngoài có bao nhiêu người ở mọi thời điểm đều đánh chủ ý trên người thú cưng của cậu sao? A, nhưng mà dù sao cậu đối với phương diện kia của cậu ta không hứng thú nhỉ, cho nên cậu cũng không để ý há?”

“Ai nói tôi không ngại, nếu có người dám hôn tiểu Đào tôi sẽ đem cái miệng của tên đó may lại,” Tống Triết vừa chạy ra ngoài vừa nói, “Cùng cái tên từ Tam Giác Vàng kia có liên quan sao? Bọn họ bây giờ ở đâu?”

“Này, tôi cũng không thể tùy tiện tiết lộ tin tức khách hàng được.”

“Được rồi, vậy cậu muốn Dạ Mị của cậu đóng cửa vì vi phạm?”

“... Tôi phát hiện tôi không nên gọi điện thoại cho cậu,” Hiên Viên Ngạo trầm ngâm một chút, hình như đang suy nghĩ lợi và hại trong đó, nhưng mà anh ta cũng không có suy nghĩ trong bao lâu, dù sao cùng đối đầu với Tống Triết nham hiểm là không phải hành động sáng suốt, liền nói, “Được rồi, bọn họ vừa mới vào phòng A905.”

Tống Triết cúp máy liền quay đầu bước đi.

Bên này Dịch Hàn bước ra từ thang máy rất nhanh vào cửa liền đem Tả Xuyên Trạch đặt lên giường, trong lòng bàn tay Tả Xuyên Trạch còn chưa sạch có thật nhiều mảnh vỏ thủy tinh nhỏ, lúc này máu đỏ tươi uồn uồn trên làn da tái nhợt rất là kích thích thần kinh người, Dịch Hàn cầm lấy tay hắn hôn một cái, cũng không có thay hắn xử lý vết thương, Tả Xuyên Trạch thể chất đúng thật cùng người khác không giống, gã ta không dám cam đoan người này có thể hôn mê trong bao lâu, gã cúi đầu nhìn hắn, cái người muốn đạt được nghĩ đến điên người lúc này lại nằm không hề phòng bị trước mặt gã, mặc gã tùy ý, loại cảm giác này quá mức ngọt ngào hưng phấn, tình dục cơ hồ là trong nháy mắt từ trong cơ thể bắt đầu lan tràn.

Hô hấp Dịch Hàn nặng thêm một phần, gã thậm chí ngay cả vạt áo cũng không kịp cởi liền trực tiếp xé áo dài màu đỏ của hắn, bởi vì quá mức dùng sức cho nên đầu ngón tay của gã đã để lại một đường đỏ tươi trên xương quai xanh, thoạt nhìn càng thêm mê người.

Gã thấy hô hấp cứng lại, cúi đầu làm như sẽ hôn lên, ngay lúc này cửa phòng bỗng nhiên “Rầm” một tiếng bị một người đá văng, gã ta cả kinh, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, người này không nói gì, mà lắc mình dùng súng chĩa thẳng trên đầu gã.

Dịch Hàn dù sao cũng là xuất thân quân nhân, trên mặt không hề sợ hãi, gã chậm rãi đứng lên nhìn về phía người đứng phía sau, một người mặc quần áo đường trang hoa văn bạch kim, chính là người sáng sớm hôm nay cùng Tả Xuyên Trạch dùng chung dù.

Dịch Hàn nhìn chăm chăm vào y, “Mày muốn làm gì?”

Tống Triết trên mặt vẫn mang theo nụ cười lạnh nhạt, chậm rãi đi tới bên giường nhìn một chút, tiếp đó vào phòng tắm lấy ra một cái khăn tắm mới tinh thông thả ung dung đem Tả Xuyên Trạch bao kỹ, lúc này mới mở miệng ôn hoà, “Tôi thế nhưng vất vả mới tìm được thú cưng của tôi, bị anh làm dơ sẽ không tốt.”

Dịch Hàn hung hăng nhìn y, “Đây là giao ước của tao cùng cậu ta, mắc mớ gì tới mày?”

Tống Triết giương mắt nhìn gã, trên mặt cười lạnh nhạt như cũ, nói như đúng rồi, lý lẽ chính đáng, có thể hết lần này tới lần khác cái ngữ điệu kia nghe vào vẫn là tâm bình khí hoà* [ôn hoà nhã nhặn], ôn nhu đến cực điểm, làm cho cảm giác hận không thể cắn một ngụm nha, chỉ nghe y gằn từng chữ một, “Như vậy tôi hiện giờ muốn đem cậu ta ôm đi, thì mắc mớ gì tới anh đây?”

10. Chương 10: Cuồng Nhiệt

Địch Hàn nhận biết Tả Xuyên Trạch đã lâu, ngày này trông chờ bao lâu, mà bây giờ lại đi được nửa đường lại bị một người phá huỷ chuyệt tốt của gã tất nhiên là không cam lòng, gã dù sao ở trên chiến trường lăn lộn bao năm, lúc này không có chút sợ hãi nào, liền thấy người kia khom lưng muốn đem Tả Xuyên Trạch ôm đi rồi gã đột nhiên lẩn người tới cây súng đang chĩa vào người mình, ra tay nhanh như chớp dùng khuỷu tay hướng về phía trước đánh trúng đầu người kia, đồng thời tay kia vươn ra cầm cổ tay của y dùng sức xoay một cái, cây súng kia liền thuận lợi rơi vào trong tay gã, sau đó hắn ta bước nhanh về phía trước trực tiếp cầm súng chĩa vào đầu Tống Triết, lạnh lùng nói, “Mày buông tay ra.”

Thủ hạ của Tống Triết đã ào ào kéo tới, lúc này thấy thế liền vội mang súng vây xung quanh người kia.

Tống Triết mặt không đổi sắc, chậm rãi đứng dậy phát tay để cho thủ hạ thu súng lại, cười nhạt, “Cho dù bây giờ tôi buông tay hoặc là anh trực tiếp làm thịt tôi, anh ngày hôm nay tuyệt đối cũng đứng nghĩ đến việc đùng đến cậu ta một chút, ở đây dù sao cũng không phải Tam Giác Vàng, thực lực của tôi so với anh lợi hại hơn.”

Địch Hàn sắc mặt phát lạnh, quan sát tình huống trước mắt một chút, súng trên tay lại nhích lên phía trước, khoé miệng câu ra một nụ cười ngoan lệ, “Về ngoài của mày đúng là giống với một cậu ấm sống trong đùm bọc, thật ra mày không biết tao hoàn toàn không ngại đem mày trói ở đây làm con tin sau đó ở trước mặt mày trực tiếp yêu Trạch, chờ tao hưởng thụ xong Trạch cũng tỉnh, đến lúc đó mày còn có thể làm gì tao? Bây giờ, ra lệnh thủ hạ của mày đều đi ra ngoài! Nhanh lên một chút!”

Tống Triết gạt đầu tán thưởng, phát tay cho thủ hạ lui về phía sau, cười nói. “Anh nếu như làm vậy ngược lại cũng không phải không được, nhưng mà quả thật rất đáng tiếc, anh còn quên một việc.”

Địch Hàn ngừng lại, “Cái gì?”

Tống Triết ưu nhã nói, “Tôi.”

Tiếng nói của y vừa dứt Địch Hàn chỉ cảm thấy hoa mắt, mới vừa rồi còn cùng chuyện trò vui vẻ ngay sau xuất hiện bên cạnh mình, mà cổ tay cầm súng cùng với vai của mình bị y đồng thời nắm lấy, bên tai chỉ nghe hai tiếng trong trẻo “Răng rắc”, cổ tay gã cùng vai và xương các đốt ngón tay đồng thời bị người này bóp sai vị trí.

Địch Hàn kêu một tiếng đau đớn, cũng không lui về phía sau, mà là rất nhanh vươn tay kia thẳng đến cổ họng của y, Tống Triết cũng không cuống quýt, dễ dàng tránh thoát sau đó bắt chước theo đem cánh tay kia cũng gỡ xuống. Địch Hàn vừa kêu đau một tiếng, kinh nghiệm tác chiến của gã tương đối phong phú, lúc này liếc thấy thủ đoạn của Tống Triết trong nháy mắt trong đầu hiện lên ba chữ: Bộ đội đặc chủng.

Thủ hạ của Tống Triết ở phía trước tiến lên một tay đè gã lại, Tống Triết không thèm nhìn gã, mà là tiếp nhận khăn mặt từ thủ hạ bắt đầu cẩn thận chà lau tay của mình, nếu như có thể y thật sự là không muốn tiếp xúc tay chân cùng thứ sinh vật không rõ kia.

Địch Hàn sắc mặt tái nhợt, trong mắt vẫn không có chút vẻ sợ hãi nào, gã nhìn chằm chằm vào Tống Triết, hỏi, “Mày rốt cuộc là ai?” Mới vừa rồi thấy được bản lĩnh cận chiến của người này rất tốt tuyệt đối là bộ đội đặc chủng cấp cao, cùng với biểu hiện nho nhã quả thực hoàn toàn không hợp.

“Tôi là Tống Triết,” Tống Triết lau xong đem khăn mặt đưa cho thủ hạ liền đi tới bên giường đem Tả Xuyên Trạch bế lên, cơ thể Tả Xuyên Trạch không ngờ lại nhẹ thế, Tống Triết đem hắn vững vàng ôm vào ngực, chống lại mặt âm trầm Địch Hàn, cười nhạt nói, “Anh tốt nhất nhớ kỹ, bởi vì nếu như anh vẫn còn chưa từ bỏ ý định đối với cậu ấy, tên này đúng là ác mộng mãi mãi của anh.”

Y nói xong câu đó thì không quay đầu lại, trước khi đi còn không quên dặn dò, “Thả hắn ta, hắn như thế nào cũng là bạn bè của thú cưng tôi, chúng ta không được đối đãi thô lỗ với bạn bè.” Những lời này trực tiếp chọc giận Địch Hàn, thiếu chút nữa lại nhào lên, nhưng gã vẫn còn phân rõ tình hình lúc này, cũng hiểu được còn nhiều thời gian, nhưng mà món ngon đã nằm sẵn trong tay cứ như vậy bay đi mất vẫn là khiến

gã rất không cam lòng, nhưng lại không thể trực tiếp tới cửa uy hiếp, ở đây quả thực không phải Tam Giác Vàng. Vì vậy gã nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một biện pháp có thể giảm bớt đau buồn hiện tại, đó chính là đi uống rượu.

Tổng Triết đương nhiên không biết sau khi y đi Dịch Hàn thành một con sâu rượu, mà tâm tình rất tốt về tới phòng của mình, sau đó trực tiếp vào phòng tắm, y vẫn ôm Tả Xuyên Trạch, đứng ở một bên phân phó thủ hạ vận sẵn nước nóng lại đem vào hộp y tế, lúc này mới để cho bọn họ đều đi ra ngoài.

“Cậu thật đúng là nhẹ a.” Tổng Triết cười lẩm bẩm một câu, trọng lượng cơ thể Tả Xuyên Trạch tuyệt đối nếu so với người bình thường thì nhẹ rất nhiều, cái này chẳng lẽ cùng với thứ gọi là thể chất không giống nhau trong miệng cậu ta chăng? Trên người của cậu ta bí mật đúng là nhiều thật ... Tổng Triết một mình suy nghĩ một chút liền cẩn thận đưa hân đặt vào bồn tắm, sau đó đem khăn tắm trên người cùng quần áo của hân toàn bộ cởi bỏ lại đem quần áo của mình cũng bỏ đi rồi theo vào bồn, y từ phía sau đem Tả Xuyên Trạch ôm vào trong ngực, mở hộp y tế bên cạnh, bắt đầu cẩn thận thay hân xử lý vết thương.

“Tốt thật khi bóp nát cái ly, làm cho đều là máu, tôi có khiết phích đó,” Tổng Triết khẽ lẩm bẩm một câu, cuối cùng nói, “Quên đi, xem cậu là thú cưng của tôi nên sẽ không cùng cậu so đo.”

Y đem tay Tả Xuyên Trạch cẩn thận băng bó kỹ, thận trọng không cho nó đụng tới nước, lúc này mới bắt đầu thay hân tắm.

Hừm — Tổng Triết nhìn Tả Xuyên Trạch trong lòng mình, bỗng nhiên nở nụ cười, âm thanh trầm thấp dễ nghe cùng theo sương mù trắng xoá chậm rãi tản ra, “Đúng thật là khó có được nhu thuận a ...”

Hiên Viên Ngạo nhiều lần suy nghĩ làm một phen giãy dụa rồi cuối cùng sau đó vẫn phải quyết định từ trên giường đứng dậy đi xem náo nhiệt, thế nhưng anh không nghĩ tới chờ anh ta chạy đến thì người ta đã chiến tranh kết thúc. Vì vậy anh chỉ có thể sai người đem vài chai rượu phục vụ cho tốt con sâu rượu kia, an ủi tâm hồn nhỏ bị tổn thương của người ta một chút, lúc này mới đi tiếp tới phòng Tổng Triết, anh nhìn những thủ hạ ngoài cửa kia một chút, không ôm hy vọng, “Thiếu gia nhà các cậu ở bên trong làm gì vậy?”

Sở dĩ không ôm hy vọng là vì anh vô cùng biết rõ sở thích bệnh hoạn gần như biến thái kia của Tổng Triết. Quả nhiên, chỉ nghe thủ hạ một mực lễ phép nói, “Thiếu gia nhà tôi đang tự ... đang cho thú cưng của ngài ấy tắm.” Cậu ta ngược lại rất muốn ăn ngay nói thật “Tự tắm cho ngài Tả Phùng Ma” thế nhưng như vậy như thế nào cũng khiến người nghe cảm thấy buồn nôn, chỉ có thể tạm thời đổi giọng.

Hiên Viên Ngạo bị ai thở dài một hơi, “Tôi liền hiểu, quên đi, tôi đi, một hồi nếu cậu ta đi ra không cần nói cho cậu ta biết tôi đã tới.”

“Vâng.”

Hiên Viên Ngạo vì vậy lười biếng hướng đi trở về, trước khi đi còn không quên quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, lần thứ hai bị ai thở dài một hơi, thầm nghĩ Tả Xuyên Trạch nếu cậu lớn lên như vậy cũng đừng trách Tổng Triết có thể coi trọng cậu, vậy chỉ có thể nói rõ vận khí của cậu xui xẻo mới gặp được tên biến thái kia. Tổng Triết người này tuy rằng bình thường nhìn qua là một quân tử nhẹ nhàng khiến người khác cảm thấy rất bình thường, thế nhưng một ngày thấy mất làm mất y coi trọng vật nào y liền trở nên vô cùng cuồng nhiệt, nhất là đối với thú cưng mới nắm trong tay, cậu sẽ không có cách nào tưởng tượng được y có thể cuồng nhiệt đến trình độ nào đâu.

Nhưng mà hiện giờ điều đáng mừng duy nhất chính là Tổng Triết còn chưa làm ***g sắt tốt, nếu không người này đã sớm ôm Tả Xuyên Trạch đem cậu ta nhốt vào trong ***g sắt trực tiếp không cho trở về.

Hiên Viên Ngạo nghĩ không sai, Tổng Triết đối đãi thú cưng của mình đúng thật đã đến mức cuồng nhiệt, nhớ kỹ y lần đầu tiên lúc nhận được Tiểu Đào cũng là vô cùng cao hứng, một hồi sờ sờ lỗ tai của nó, một lúc sờ sờ đuôi, sau đó sờ sờ móng vuốt, lại ôm vào trong lòng ôm hôn một cái.

Tả Xuyên Trạch đương nhiên cũng tuyệt đối trốn không thoát được số phận này, bởi vì thái độ của Tổng Triết đối với hân rõ ràng nếu so với đối đãi Tiểu Đào thì nhiệt tình hơn. Bởi vậy người này ở trong phòng tắm gần như bị Tổng Triết sờ một lần từ trên xuống dưới tỉ mỉ toàn bộ, chẳng qua còn bị y nâng cầm lên ở trên mặt hôn mấy cái đến ngiên, lúc này mới hài lòng ôm hân lên đặt trên giường cẩn thận.

Tả Xuyên Trạch nhắm chặt hai mắt, giống như đối với tác động bên ngoài một điểm cũng không cảm giác, lúc hần nhắm mắt lại tạo cảm giác rất yếu đuối cho người khác, giống như là búp bê lưu ly dễ vỡ, cho nên khi thân thể hần được vùi lấp sâu trên giường rộng lớn đầy xa hoa thì nhất thời tạo cảm giác hết sức tình xảo đầy yêu chiều.

Kính Dạ Mị đã được xử lý, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ có người khác từ bên ngoài nhìn thấy bên trong, cho nên Tống Triết cũng không có kéo rèm cửa sổ, lúc này ánh dương quang buổi sáng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất dần dần tiến vào, làm cho cơ thể Tả Xuyên Trạch hiện lên một tầng sáng nhu hoà, vốn da thịt đã trắng nõn nhìn qua gần như giống như là trong suốt, chẳng qua ở dưới lớp mảnh dẻ đó, trên xương quai xanh của hần có một dấu màu hồng nhưng thật ra nhìn qua càng phát ra vẻ yêu mị.

Tống Triết rất thích vẻ yêu dã như vậy, chỉ có điều là dấu màu hồng đó đáng tiếc không phải y làm ra. Vì vậy y cúi đầu nhìn một hồi liền đột nhiên tiến tới trên xương quai xanh của hần mút một hơi thật mạnh, tiếp đó hài lòng nhìn dấu hôn kia một chút, lúc này mới thay hần đem chăn đắp kín sau đó đi tới trước bàn ăn giải quyết bữa sáng của y đem lên một lần nữa.

Dựa theo lời nói của thứ sinh vật không rõ kia có thể Tả Xuyên Trạch ngủ một lát, Tống Triết nhìn đồng hồ, từ lúc y ôm hần trở về tới bây giờ đã qua ba tiếng, người này hần là rất nhanh sẽ tỉnh. Vì vậy y liền vừa ăn điểm tâm sáng một bên chờ hần tỉnh dậy, nhưng khi y ăn điểm tâm xong sau đó còn đọc một tờ báo người này vẫn không có tỉnh, nhưng ngược lại vết hồng kia cùng dấu hôn đã tan đi không ít, gần như rất nhanh sẽ biến mất, Tống Triết đối với lần này cảm thấy vô cùng không hài lòng, liền muốn tiến tới dự định ở trên người hần một lần nữa làm ra dấu hôn.

Da Tả Xuyên Trạch vô cùng nhạy, giống như chỉ cần dùng sức một chút là có thể để lại dấu, Tống Triết nâng cầm hần, môi chậm rãi chuyển qua bên tai dùng sức hút vài cái, lại ngoài ý muốn phát hiện người dưới thân đột nhiên run nhẹ. Tống Triết cho là hần muốn tỉnh lại liền ngừng đầu dù bận vẫn thoải mái đối mặt với đôi mắt đen như mực kia, thế nhưng y đợi một lúc Tả Xuyên Trạch vẫn là không có mở mắt ra.

“Hừm ...” Tống Triết mắt xéch xinh đẹp hơi híp một cái, thấp giọng cười nói, “Việc này ... sẽ không phải là nơi miễn cảm của cậu chứ?”

Giống như để chứng minh điểm này, y lại một lần cúi đầu cẩn thận hôn lên, thậm chí còn lần đầu tiên lè lưỡi liếm liếm.

Thân thể Tả Xuyên Trạch lại bắt đầu run nhẹ, rốt cuộc chịu không được từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên nhẹ.

Âm thanh của hần rất đặc biệt cũng rất êm tai, ung dung hoa lệ còn mang theo một chút giọng mũi, giống như là từ trong dạ ngực vang lên rất câu hồn rất thoải mái, rót vào trong tai, trong nháy mắt như thuốc độc xâm nhập vào tâm can.

Tống Triết chỉ cảm thấy trái tim dường như bị một cái gì đó cào nhẹ, một luồng điện xa lạ trong nháy mắt ở khoang ngực nổ tung, nhanh chóng tiếp tục chạy xuống phía dưới, y cả kinh, lập tức đứng dậy lui về phía sau hai bước, mắt xéch y loé ánh sáng khác thường, trầm mặc thật lâu sau mới chậm rãi từ ngực phun ra một hơi.

Ngoại trừ thỉnh thoảng giải quyết nhu cầu sinh lý cần thiết ở bên ngoài, đây là lần đầu tiên y đối với thú cưng, không, lần đầu tiên đối với một người, chủ động sinh ra giống như tình d*ục gì gì đó.

Mà bên tai là lời cảnh cáo rõ ràng của Hiên Viên Ngạo: Tả Xuyên Trạch nhất định sẽ khiến cậu bị nghiện, không được chạm.

—— Không được chạm.

11. Chương 11: Hãm Tình

Tự chủ của Tống Triết rất mạnh, y cực ít để cho mình phạm sai lầm. Bởi vậy y không hiểu được sao lại sinh ra cảm giác không giống với tình cảm của thú cưng cùng chủ nhân đối với Tả Xuyên Trạch, y trước tiên lựa chọn chính là tạm thời rời khỏi, yên tĩnh một chút.

Y sửa sang trang phục xong, lần thứ hai nhìn thoáng qua Tả Xuyên Trạch trên giường liền không quay đầu lại đi ra.

“Trừ phi chính cậu ta từ bên trong đi ra, bằng không không cho phép bất kỳ kẻ nào với bất kỳ lý do gì đi vào quấy rối cậu ta, bao gồm cả người Phùng Ma.” Tống Triết hướng thủ hạ ngoài cửa phân phó.

“Vâng.”

Người Phùng Ma hiện giờ đang đứng bên cạnh, nghe thế mà nhin không được hỏi, “Chủ nhân cậu ấy ...”

“Còn đang ngủ.” Tống Triết ném những lời này liền đi, y muốn đi Cố gia, nơi đó còn có rất nhiều chuyện chờ y.

Cố Tử Hạm nhìn vị ôn nhả bên cạnh này đang đứng ở linh đường cùng cô thím của cô nói chuyện, thầm nghĩ nếu là bác cô biết người kìa ngoài mặt đang cố gắng trấn an người nhà của bọn họ, chu đáo an bài sinh hoạt sau này của bọn họ, thực ra đang trắng trợn đem quyền nắm cổ phần của bọn họ khi còn sống thuộc về Cố gia toàn bộ chuyển ra ngoài, có thể hay không tức giận từ trong mộ bò ra đem người kìa cùng kéo xuống địa ngục.

Tống Triết từ những ánh mắt của mấy người đó hồ hững đi tới cạnh Cố Tử Hạm, cùng cô đi khỏi linh đường, chậm rãi tản bộ, cười nhỏ giọng hỏi, “Như thế nào?”

Cố Tử Hạm lắc đầu cười khổ, “Em nghĩ nếu ai cùng anh đối đầu đó mới là đang tìm chết.”

“Người đối đầu với anh rất nhiều, trong đó khó đối phó nhất chính là ông nội anh.” Tống Triết cười nói, “Nhưng mà chúng ta có thể mượn chuyện này chống đỡ một thời gian, chờ qua một thời gian anh lại nghĩ biện pháp ứng phó ông.”

Cố Tử Hạm cười nói, “Em đây liền chuẩn bị xem kịch vui, anh nhất định phải thắng a, nhưng mà em tương đối hiếu kỳ là anh rốt cuộc mượn dao của người nào.”

“Em không phải người trong tổ chức cho nên không biết,” Tống Triết điềm đạm nói, “Trong tổ chức bây giờ đều đã truyền ra, phỏng chừng từ nay về sau cũng không có người dám bàn luận về hồng bào* của Tả Xuyên Trạch.”

[*hồng bào = áo dài màu đỏ, không biết kêu bằng gì nên để nguyên T^T]

Cố Tử Hạm nhướng mi, “Anh mượn dao Tả Xuyên Trạch? Cậu ta cam tâm tình nguyện bị anh lợi dụng?”

“Chuyện này nói rất dài dòng,” Tống Triết mỉm cười đơn giản đem sự tình từ đầu đến cuối nói một lần, lúc này mới nói, “Cho nên nói cho dù anh không đến chen một chân cậu ta cũng muốn tiêu diệt cái bang hội kìa, anh chẳng qua là nắm điểm ấy lợi dụng một chút mà thôi.”

“Vậy cậu ta phản ứng ra sao? Không tức giận?”

Tống Triết suy nghĩ tình hình lúc đó một chút, cười nói, “Cậu ta a, hiện giờ theo anh biết được người chủ mưu, trước mắt người cậu ấy ghét nhất chính là anh.”

“Bị thú cưng của mình ghét a,” Cố Tử Hạm đôi mắt giảo hoạt nhìn y một lát, cười nói, “Thực ra em muốn thấy nhất chính là anh thua bởi trong tay của cậu ấy, em nghĩ như vậy nhất định vô cùng thú vị.”

Tống Triết theo bản năng nhớ tới tiếng rên rỉ đã thấm sâu vào xương lúc sáng, thân thể vừa dừng lại, mắt xéch trong treo nhưng lạnh lùng không khỏi nổi lên một tia sáng khác thường, nói rằng, “Nếu quả thật có một ngày như vậy anh cũng nhất định sẽ kéo cậu ta cùng xuống, anh vừa ý người nào đương nhiên muốn tìm mọi cách nắm trong tay.”

Cố Tử Hạm nhất thời neho mắt lại, nhìn y một lát mới lên tiếng, “Anh xong rồi Tống Triết, nếu như là trước đây anh nhất định sẽ cười lắc đầu nói một câu ‘Anh làm sao có thể đối với thú cưng của mình sinh ra loại tình cảm gì đó’, mà bây giờ anh ngay cả phủ nhận cũng không liền trực tiếp nghĩ tới chuyện sau này, cho nên nói anh bây giờ đã đối với cậu ta động tâm ở phương diện kia rồi.”

“Đây là nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê?” Tống Triết cười nhạt, cũng không phủ nhận, “Anh ngày hôm nay đối với cậu ta thiếu chút nữa không khống chế được, cho nên anh nghĩ lời của em cũng không phải là không thể được.”

Cố Tử Hạm trợn to hai mắt, tò mò hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Bí mật,” Tống Triết cười nói, nhìn đồng hồ nói, “Anh cần phải trở về, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh, anh bất cứ lúc nào cũng có thể đến.”

“Được.”

Tống Triết vốn cho là lúc y trở về Tả Xuyên Trạch đã sớm tỉnh đồng thời đã đi rồi, nhưng khi y thấy trước cửa gian phòng của mình chính là thủ hạ thì chỉ biết y đã đoán sai, “Cậu ta còn chưa tỉnh?”

“Không biết ạ,” thủ hạ cung kính đáp, “Nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có.”

Tống Triết liền không hỏi thêm nữa trực tiếp đẩy cửa đi vào, Tả Xuyên Trạch vẫn tư thế như cũ nằm trên giường lớn lúc y đi, ngoại trừ ***g ngực phập phồng nhẹ nhàng ngoài ra vẫn không nhúc nhích, Tống Triết nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bây giờ là buổi chiều hai giờ bốn mươi phút, từ lúc hôn mê đến bây giờ đã qua hơn tám tiếng, y vốn cho là người này như thế nào đi nữa ngủ cũng tuyệt đối không vượt qua năm tiếng, không nghĩ tới có thể ngủ đến bây giờ.

Tống Triết từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn không có ngủ, hiện giờ nhìn người này ngủ ngon như vậy bản thân cũng nghĩ hơi mệt chút, liền đi vào phòng tắm tắm một cái sau đó trực tiếp lên giường, y từ phía sau đem Tả Xuyên Trạch ôm vào lòng, khiến lưng cùng ngực bản thân dán cùng một chỗ, trước khi y ngủ cũng có tự hỏi lẽ như người này trong lúc chính mình đang ngủ say tỉnh lại rồi đem mình cưỡng hiếp* [cưỡng bạo] hoặc làm thịt thì nên làm cái gì bây giờ, thế nhưng nghĩ lại một chút hình như không thể xui như thế được, liền an tâm đi ngủ.

Ôm người trong lòng là thú cưng của mình, Tống Triết ngủ một giấc đặc biệt sâu, chờ lúc y tỉnh bên trong phòng từ lâu đã biến thành một mảnh mờ tối, y cũng không có mở mắt ra, da thịt dính xác nhau khiến y cảm thấy vô cùng thoải mái, Tả Xuyên Trạch vẫn không có động tĩnh gì, tay Tống Triết chậm rãi di chuyển sang tay bị thương, cầm trong tay dùng ngón cái chậm rãi vuốt nhẹ da tay của hắn, cảm nhận được sự mềm dẻo nhẵn nhụi của hắn, tâm tình nhất thời trở nên sung sướng không gì sánh được.

Y tỉ mỉ xoa, ngón tay từ từ trượt đến bên tai, nhẹ nhàng bắt đầu vuốt ve qua lại, tiếp đến không ngờ lại nhận được sự run rẩy nhẹ nhàng của người trong lòng, Tống Triết đem thân thể hắn điều chỉnh lại, lần thứ hai hôn lên bên tai hắn, y muốn thử xem một chút, lần trước rốt cuộc có đúng hay không.

Tống Triết một bên nhẹ nhàng hôn hắn, một bên tay đến trước ngực của hắn vân vân chơi đùa một chút, Tả Xuyên Trạch bị y làm như vậy lập tức thở dốc một tiếng, cái âm thanh này so với buổi sáng còn muốn rõ ràng hơn một phần.

Động tác Tống Triết chợt ngừng lại, lập tức bị ai thở dài một hơi, đã không cần lại thử đi dò xét, lúc trước Tả Xuyên Trạch không phát sinh ra âm thanh thì ham muốn trong cơ thể đã bắt đầu dâng lên, tuy rằng không rõ ràng nhưng y vẫn là có thể cảm giác được. Y đem đầu gối giường bật lên, cúi đầu cẩn thận nhìn gương mặt này, y thực sự là không nghĩ ra bộ dạng này của y hiện giờ rốt cuộc yêu thích thân thể hắn hay là yêu mến con người hắn.

Tống Triết vừa nhìn vừa nghĩ, ánh mắt không tự chủ lại bị hắn hấp dẫn, “Đúng thật là một cây anh túc đây gây nghiện ...” Y thấp giọng lẩm bẩm một câu, nhìn môi hắn không có bao nhiêu huyết sắc, từ từ hôn lên. Đây là lần đầu tiên y hôn người khác, y hồi tưởng lại lần trước, đầu lưỡi chậm rãi cạy ra hàm răng của hắn, đi vào dò xét một chút.

Làm người ta không ngờ, lần này hoàn toàn không có cảm giác khó chịu, thậm chí còn nghĩ rất tốt, Tống Triết ấn đầu hắn chậm rãi làm sâu nụ hôn này.

Thế nhưng dần dần, động tác của hắn bắt đầu trở nên kịch liệt, hô hấp cũng nặng hơn một phần, càng hôn càng sâu, tay cũng không tự chủ bắt đầu ở trên người hắn chậm rãi vuốt ve, thẳng đến khi từ trong cổ họng Tả Xuyên Trạch phát ra một tiếng rên rỉ y mới chợt giật mình, gần như không chút suy nghĩ liền lập tức đứng dậy rời khỏi giường.

Tổng Triết chỉ cảm thấy nhịp tim của mình chưa bao giờ đập nhanh như vậy, y khẽ nhắm mắt lại, sau đó hít một hơi thật sâu lại chậm rãi thở ra, nghĩ thầm bản thân vẫn nên là đi chỗ nào đó yên tĩnh một chút sẽ khá hơn, y bây giờ ở dạng này đúng là ma chướng mà.

“Ngài Tổng,” thấy y đi ra, một thủ hạ của Phùng Ma lập tức bước lên trước hỏi, “Chủ nhân còn chưa tỉnh sao?”

Tả Xuyên Trạch người này rất biến thái, hắn thích tất cả thủ hạ của hắn gọi hắn là “Chủ nhân”, cũng không biết lúc đó trong đầu hắn nghĩ như thế nào, Tổng Triết trong lòng có chút muốn cười, một bên không quên hỏi đáp, “Không có, sinh vật không rõ kia rốt cuộc đã cho cậu ta ăn cái gì? Cậu ta đã ngủ hơn mười bốn tiếng rồi.”

Người nọ mặt nhăn mày nhú, đã không quan tâm đến xưng hô của Tổng Triết đối Dịch Hàn, chỉ nói, “Lúc đó chúng tôi ở bên cạnh, Thượng tá Dịch nói qua hiệu lực thuốc này chỉ có hai tiếng.”

Hiệu lực chỉ có hai tiếng mà có thể khiến cậu ta ngủ đến bây giờ ... Tổng Triết suy nghĩ một chút, hỏi, “Có liên quan đến thể chất của cậu ta?”

“Thế nhưng chủ nhân đề kháng với thuốc luôn luôn tốt ...” Người nọ nhỏ giọng thăm thì một câu, nhìn về phía cửa đóng chặt, trong mắt lộ vẻ lo âu.

Tổng Triết nhìn cậu ta một cái, nói, “Cậu có thể đi vào liếc cậu ấy một cái, thế nhưng không nhất định đem cậu ta ôm đi, tôi tin tưởng cậu là người thông minh.”

Người nọ gật đầu, lấy tình trạng của Tả Xuyên Trạch hiện giờ vẫn là người Tổng gia và Phùng Ma cùng nhau bảo vệ càng an toàn hơn, đạo lý này cậu ta hiểu.

Tổng Triết thấy cậu ta hiểu rõ gật đầu liền đi cũng không quay đầu lại.

Hiên Viên Ngạo ngồi trong quán bar ở phòng VIP tại Dạ Mị, nhìn người bên cạnh, nói một cách không hiểu, “Thế nào, cậu nhìn qua giống như cũng không phải rất mãn nguyện a, theo lý mà nói sau đó cậu cùng thú cưng mới sẽ rất vui vẻ mới đúng, chẳng lẽ thú cưng chạy? Không thể a, tôi thế nhưng thời thời khắc khắc vẫn chú ý tới các cậu a, cậu ta chạy nhanh như vậy tôi đi đâu xem chuyện vui chứ?”

Tổng Triết mỉm cười nhìn người bạn tốt trước mắt đây, nhìn thẳng đến khi đem anh ta nới hết da gà mới thu hồi đường nhìn, lạnh nhạt uống một ngụm rượu, cũng không nói gì.

Hiên Viên Ngạo nhướng mi, “Cậu chẳng lẽ đem cậu ta trói trên giường hả?” Anh dựa theo tính cách biến thái của người này đối với chuyện đó tuyệt có thể xảy ra.

Tổng Triết lắc đầu, “Cậu ta còn chưa có tỉnh.”

“Còn chưa có tỉnh?” Hiên Viên Ngạo liền nhường mi một chút, “Cậu ta rốt cuộc uống cái gì?”

“Tôi tạm thời chưa biết rõ,” Tổng Triết cười nói, “Nhưng mà khiến cậu ta ngủ như thế cũng không có gì không tốt, ít ra có thể để cho tôi muốn làm gì thì làm.”

“Cậu quả thật rất biến thái,” Hiên Viên Ngạo buồn nôn lắc đầu, “Vẫn là câu nói kia, tôi từ tận đáy lòng mong muốn hứng thú của cậu đối với cậu ta chỉ dừng lại ở mặt này thôi.”

Tổng Triết ưu nhã hướng anh nâng ly rượu để cao lên, uống một ngụm liền đem đặt ly xuống, cười nhạt nói, “Đã chậm.”

Hiên Viên Ngạo động tác dừng lại, Tổng Triết đứng lên trực tiếp đi ra ngoài, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng dần thối qua, “Tôi nghĩ tôi có thể đã rơi vào rồi.”

Không phải chứ? Hiên Viên Ngạo lần thứ hai trừng mắt vào cánh cửa đã đóng, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, thầm nghĩ yêu nghiệt quả thật đúng là yêu nghiệt, thậm chí ngay cả người như Tổng Triết vậy

đã sa vào, nhưng anh nghĩ lại một chút, hai người kia nếu như hợp lại thật thì đúng là một chuyện khiến kẻ khác lạnh sống lưng?! Tổng Triết có thể thành công sao? Không, không đúng, Hiên Viên Ngạo bỗng nhiên lạnh run lên, Tả Xuyên Trạch bây giờ không phải vừa lúc nằm đó chờ cậu ta muốn làm gì thì làm sao?! Ông trời của tôi, điều này thật sự là quá đáng sợ đi.

Tổng Triết tự nhiên không biết bạn tốt của y suy nghĩ cái gì, y trực tiếp về tới khách phòng, Tả Xuyên Trạch vẫn nằm ngủ như cũ, Tổng Triết nhìn dáng vẻ nhu thuận của hắn ngược lại có chút hoài niệm đáng về thường ngày của hắn, người như vậy mới là Tả Xuyên Trạch, lúc này tình cờ nhìn một chút thật là tốt, một lúc sau liền cảm giác có ý gì đó.

“Tôi bây giờ lại bắt đầu hoài niệm sự gian ác của cậu rồi ...” Tổng Triết sờ sờ mặt của hắn, lần thứ hai lật người lên giường ôm hắn, trong bóng tối thâm trầm đi ngủ.

Thế nhưng đến ngày thứ hai rồi Tả Xuyên Trạch vẫn chưa tỉnh. Nếu như không phải ngược người này vẫn còn khê pháp phòng, Tổng Triết thực sự hoài nghi người này có đúng hay không đã chết.

Tổng Triết nhìn thủ hạ Phùng Ma ngày hôm qua nói chuyện với y, “Sinh vật không rõ kia đâu?”

Thủ hạ Phùng Ma tự nhiên biết Tổng Triết chỉ là ai, nhưng mà nghe xưng hô từ hôm qua thẳng đến bây giờ vẫn là không nhận được khoé miệng giật một cái, “Ngày hôm qua uống rượu nguyên ngày, đến bây giờ còn chưa có tỉnh.”

Tổng Triết nhìn người trên giường đang ngủ say một chút, đối thủ hạ của mình nói, “Đợi một ngày nữa, nếu như ngày mai cậu ta còn không tỉnh các cậu phải đi đem trời con sinh vật không rõ kia qua đây.”

“Vâng.”

Tổng Triết liền phát tay để cho bọn họ đều đi ra ngoài, ngồi một mình ở trên giường vừa nhìn Tả Xuyên Trạch, y đang suy nghĩ nếu như người này vĩnh viễn cũng không tỉnh lại y phải nên làm như thế nào, y nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai loại khả năng, y sẽ nhân cơ hội này đem cậu ta bắt về đem nhốt vào trong ***g, y sẽ đem cậu ta ôm về để cho những bác sĩ tư nhân tốt nhất trị liệu, nhưng bất kể chọn cái nào đều có thể khẳng định một điểm, đó chính là y tuyệt đối sẽ không đem người này giao cho Phùng Ma.

Nhưng rất đáng tiếc hai cái kế hoạch này của y không thực hiện được, bởi vì Tả Xuyên Trạch tỉnh. Hắn lúc tỉnh đã là buổi sáng ngày thứ ba, ánh nắng sáng sớm vừa chiếu vào phòng ngủ, hắn chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy chính là một đôi tay xinh đẹp, cái tay này chính là đang nắm một tay của mình, từ từ thường thức ngón tay của hắn, duỗi như nó là một món rất đáng để nghiên cứu.

Đôi tay này trắng nõn thon dài, khớp xương hiện rõ, nếu như dùng đàn dương cầm hoặc cầm sủng đều vô cùng tốt, nhưng những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là đôi tay này là từ phía sau thân mình tới, mà hắn lúc này cũng có thể cảm giác rõ ràng da thịt ấm áp ở phía sau dán vào nhau, nói cách khác hắn hiện tại đang bị người ta lột sạch ôm từ phía sau. Hắn cảm thụ một chút, không nhận thấy được thân thể có cái gì không khỏe, điều này nói rõ chính mình không có bị người ta cưỡng bức, mà người hứng thú đối với mình có suy nghĩ biến thái lại không sản sinh ở phương diện kia cho tới bây giờ cũng chỉ gặp được hai người, một người trong đó là tuyệt đối sẽ không ôm giống như vậy, cũng chỉ còn lại có một người.

“Tổng Triết.” Tả Xuyên Trạch men từ hai tay của mình trên ngón tay đang đi chuyện chậm rãi vuốt ve đến một ngón tay khác liền vươn tay gắt gao bắt được một tay của y*, sau đó hắn chậm rãi xoay người, đôi mắt cực đen nhìn chăm chăm vào người trước mắt.

[*có 1 sự ko hiểu nhẹ ở đây, tay vs chả chân T^T]

Khoé môi của Tổng Triết nhếch lên mỉm cười vẫn là trước sau như một, từ từ mở miệng nói, “Buổi sáng tốt lành.”

Chương này dài quá ợ, 8 trang word đó =3=

Chương sau HHHHHHHHHH

12. Chương 12: Mê Loạn

Đôi mắt đen cực sâu không thấy đáy của Tả Xuyên Trạch, nhìn y một lát bỗng nhiên xoay người đè lên, đôi môi nhạt màu gợi lên nụ cười mờ ám giống lúc trước, tay cũng vòng qua phía sau lưng của y bắt đầu chậm rãi xoa dần từ xương sống, “Tổng thiếu gia, nếu anh đem tôi trêu chọc vậy phải trả một giá tương ứng, huống chi hiếm khi anh chủ động như thế, tôi không khách sáo.”

Hắn nói xong liền cúi đầu hôn lên cổ y, một mực hôn lên vành tai, nhẹ nhàng cắn một chút cười hỏi, “Có cần tôi ‘bóc tem’ giùm hay không? Hả?”

Bởi vì mới tỉnh ngủ, tiếng của hắn nếu so với thường ngày biếng nhác hơn, bay vào trong tai như vậy, chậm rãi rung động dưới đáy lòng, đậm mùi mờ ám vô cùng. Tổng Triết ôm hông của hắn đột nhiên lật người lại, cười nói, “Vẫn là câu nói kia, muốn ‘bóc’ cũng phải dựa vào kích thích để ‘bóc’,” y cúi đầu quan sát hắn một lần, nói, “Cậu nhìn qua còn rất có tinh thần, cậu đã muốn chơi tôi cũng không khách sáo.” Y học theo dáng vẻ vừa rồi của hắn hôn từ cổ đến sườn bên tai, y biết bên sườn tai là nơi mẫn cảm của người này.

Tả Xuyên Trạch không thể ức chế khẽ run lên, vội vàng nghiêng đầu né tránh, Tổng Triết lại đem hai tay của hắn đặt chồng lên nhau hướng về phía trước, một tay đặt ở đầu giường, tay kia nắm cầm hắn không cho hắn động, lần thứ hai hôn lên, thậm chí còn lè lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

Tả Xuyên Trạch lập tức thở dốc một tiếng, dùng sức vùng ra một chút cũng không vùng ra được, hắn lúc này mới phát hiện trên người mình không có bao nhiêu sức lực, thoát nhìn thời gian hắn ngủ cũng không ngắn, hơn nữa thứ thuốc kia ... Hắn ổn định hơi thở của mình, hỏi, “Tôi ngủ bao lâu rồi?” Hắn mới vừa hỏi xong liền cảm giác được vành tai bỗng nhiên bị mút một cái, dòng điện tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến hắn nhin không được phát ra khẽ ra một tiếng rên rĩ.

Thứ âm thanh này giống như thuốc độc, bắt đầu nhẹ nhàng mở ra giữa không trung, khiến bầu không khí giữa bọn họ trong giây lát đó trở nên vô cùng mê hoặc. Đàn ông lúc sáng sớm vốn dễ hưng phấn, Tả Xuyên Trạch gần như là trong nháy mắt liền nghe bên tai tiếng hít thở nặng thêm vài phần, tiếp đó chân của mình cũng bị mở ra xâm nhập không chút khách khí nào.

“Tổng Triết.” Tả Xuyên Trạch nhẹ kêu một tiếng, bên tai rõ ràng đang mút liếm khiến cơ thể hắn vốn đã không còn bao nhiêu sức lực lại giảm thêm một phần, thân thể hắn vẫn như cũ không khống chế được run rẩy, hắn hít một hơi thật sâu, tận lực khiến tiếng nói của mình nghe bình thường, “Tôi bây giờ không có thời gian đâu chơi với anh, tôi rất cuộc đã ngủ bao lâu?” Hắn nói lời này hoàn toàn không ôm bất kỳ hy vọng nào, bởi vì hắn biết Tổng Triết và hắn là một loại người, bọn họ đều tùy ý, nếu ham muốn bị khơi gợi cũng sẽ không uỷ khuất chính mình thu tay lại, huống chi trên người hắn bây giờ không có bao nhiêu sức lực vừa lúc mặc cho người xâm lược, nếu như đổi lại hắn trong tình cảnh này cũng kiên quyết sẽ không chấm dứt, hơn nữa Tổng Triết tuyệt đối không phải là người tốt lành gì, nếu y bằng lòng buông tha mình mới gọi là gặp quỷ!

Quả nhiên, Tổng Triết cúi xuống bên tai hắn cắn nhẹ một cái, giọng nói phủ một tầng khăn khăn nhàn nhạt, “Cậu không chơi tôi chơi, cậu nghĩ tôi sẽ cho cậu trốn sao?”

Tả Xuyên Trạch liền nhin không được thở dốc một tiếng, tay của Tổng Triết dần hướng về phía trước men theo bắp đùi trong của hắn xoa từng tắc, chính xác bắt được trung tâm, đồng thời bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, Tả Xuyên Trạch tiếng nói cũng nhất thời phủ lên một tầng khăn khăn, “Anh trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã, tôi rất cuộc ngủ bao lâu?”

Tổng Triết ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt xé trong trẻo nhưng lạnh lùng không chứa tạp chất, cười nói, “Cậu giống như đối với vấn đề này rất lưu ý, vì sao?”

Tay y vẫn không ngừng, ham muốn của Tả Xuyên Trạch hoàn toàn bị y khơi mào, đôi mắt cực đen nhuộm một lớp nước mỏng, nhìn qua càng phát ra sự mỉa mai, hắn nhìn chằm chằm vào Tổng Triết, hỏi, “Có đúng hay không hai ngày?”

Tống Triết biểu tình không đổi, từ chối cho ý kiến, cười nói, “Cậu nếu đáp ứng tôi hai điều kiện tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Tả Xuyên Trạch liền nhắc chân đạp, lại nửa đường dễ dàng bị Tống Triết nắm cổ chân một lần nữa đè trở lại, tiếp đó cơ thể hắn một lần nữa bị đè xuống, Tống Triết cắn một cái bên tai hắn, thẳng đến khi y nghe được tiếng rên rỉ phát ra không ức chế được mới buông hắn ra, cười nói, “Cậu nếu là không muốn thương lượng cũng được, chúng ta tiếp tục.”

Đây là lần đầu tiên Tả Xuyên Trạch từ khi xuất đạo tới nay bị người đè trên giường muốn làm gì thì làm, hắn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh không cảm thấy điều kiện của anh nhiều quá sao?”

“Không cảm thấy,” Tống Triết một bên tiếp tục tỉ mỉ hôn hắn, một bên đưa tay lấy một chai bôi trơn ở đầu giường, đẩy ra hai bên một ngón tay chen vào một chút, từ từ khai phá, lúc này mới ngẩng đầu cười nói, “Tôi nghĩ hai cái điều kiện này đối với cậu mà nói đều rất dễ, ví dụ như điều đầu tiên, tôi muốn một thẻ vàng của Phùng ma.” Ở Phùng Ma khách hàng cầm thẻ vàng sẽ được đãi ngộ ưu tiên, ví dụ như hai người là kẻ thù, song phương đều tìm Phùng Ma muốn thuê sát thủ đem đối phương giết chết, như vậy một bên nắm giữ thẻ vàng sẽ được thực hiện ưu tiên.

Chưa từng có bị dị vật xâm lược đến nơi ấy truyền đến một trận đau đớn, Tả Xuyên Trạch nhịn không được hừ một tiếng, chịu đựng cơn giận nói, “Điều kiện thứ hai là gì?”

“Điều thứ hai sao,” Tống Triết chậm rãi bỏ thêm một ngón tay, nói, “Tôi muốn biết rốt cuộc cậu nói thể chất khác người là chỉ cái gì.”

Đôi mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch lại sâu thêm một tầng, nhìn chăm chăm vào Tống Triết, không nói lời nào. Tống Triết thấy thể chất xinh đẹp không khỏi hí hóp một cái, ở trong mắt Tả Xuyên Trạch chuyện này so với việc bị hắn đè trên giường ăn sạch sẽ còn chán ghét hơn? Cơ bản có lẽ nói hắn chán ghét là chính bản thân mình đi?

Trong này rốt cuộc ẩn giấu bí mật thể nào đây?

Cậu không nói cũng được, tôi sớm muộn gì cũng biết rõ ràng.

“Được rồi,” Tống Triết lần thứ hai bỏ thêm một ngón tay, nói, “Chuyện này có thể đợi cậu chừng nào muốn nói thì nói vậy, về phần vấn đề của cậu, cậu đúng thật ngủ trọn hai ngày, hôm nay là buổi sáng ngày thứ ba.”

Đôi mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhất thời hiện lên một tia sáng khác thường, điều này làm cho cả người hắn đều bao phủ một tầng sắc bén, Tống Triết không khỏi hơi dừng lại một chút, Tả Xuyên Trạch lại nhân cơ hội tránh thoát sự ràng buộc của y, trực tiếp ngồi dậy tay bắt được cổ tay của Tống Triết, hắn nắm rất dùng sức, giống như đem sức lực toàn thân có được đem ra hết, Tống Triết thậm chí có thể nghe được âm thanh xương cốt của mình, chỉ nghe hắn gầm từng chữ một, “Địch Hàn bây giờ ở đâu?”

Tống Triết nhìn thấu sự khác thường của hắn, chậm rãi đưa ngón tay từ trong cơ thể hắn rút ra, thở dài một tiếng, “Loại tình huống này cậu có thể hỏi đến người đàn ông khác, không cảm thấy rất không thích hợp sao?”

Tả Xuyên Trạch tay cầm cổ tay y càng thêm cố sức, lần thứ hai hỏi một lần, “Địch Hàn ở đâu? Anh đem tôi từ trong tay anh ta đoạt ra sau đó anh làm gì rồi?”

“Tôi có thể đối với hắn ta làm gì,” âm thanh Tống Triết dần dần từ khàn khàn biến thành trong trẻo lạnh lùng như xưa, “Hắn ta bây giờ chắc còn ở trong phòng của hắn.”

Tả Xuyên Trạch hất tay của y ra không nói hai lời liền chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, Tống Triết kéo cánh tay của hắn lại đem cả người hắn đều ôm vào trong ngực, cúi đầu liếm vào vành tai hắn một chút, cười nói, “Như vậy liền đi, tôi làm sao bây giờ?”

Y vốn chỉ thuận miệng nói, cũng đoán được Tả Xuyên Trạch nhất định sẽ phản kháng, thế nhưng y không nghĩ tới người này bỗng nhiên hừ một tiếng, cả người đều mềm nhũn trong ngực của y. Người này vốn cũng rất yêu nghiệt rất mãnh mai, mềm xuống như vậy đến người bình thường nhìn đi nữa cũng sẽ nhìn không được bốc hỏa. Tống Triết nhướng mi một chút, cúi đầu nhìn hắn.

Tả Xuyên Trạch hô hấp trở nên rất gấp rút, đôi mắt cũng tràn ngập hơi nước, “Chết tiệt ...” Âm thanh của hắn vô cùng khàn, lại mang theo một chút hỗn hển, “Con mẹ nó anh ... Bôi cho tôi cái gì?!”

“Bôi trơn a,” Tống Triết cười nói, tay đưa qua cái chai nhìn một chút, động tác của y hơi dừng một chút, lúc nhìn về phía Tả Xuyên Trạch biểu tình thậm chí còn mang theo một chút vô tội, “Ừm, đây là một ống bôi trơn có bổ thêm thành phần kích tình, tôi vừa mới thấy, thật đó.”

“...” Tả Xuyên Trạch nghiêng rằng nghiêng lợi, “Khốn nạn!” Hắn lập tức giẫy ra khỏi ngực của y trực tiếp đứng dậy vào phòng tắm.

Tống Triết thông thả ung dung mặc áo ngủ vào, tâm tình rất tốt mở cửa phòng đối thủ hạ Phùng Ma nói, “Chủ nhân của các người tỉnh, đi lấy cho cậu ta một bộ quần áo, ở bên ngoài chờ.”

Y nói xong liền đóng cửa phòng, cởi áo ngủ cũng theo vào phòng tắm, Tả Xuyên Trạch lúc này đang đứng dưới vòi hoa sen, ngực phập phồng kịch liệt, hơi nước lạnh như băng bắt đầu lan tràn từng chút, khiến cơ thể hắn vốn đã trắng nõn nhìn qua càng thêm tái nhợt, giống như ngay cả một giọt máu cuối cùng đều chảy hết, mà lọn tóc hắn đúng lúc lộ ra trên da lỗ tay cùng cổ lại lạnh lẽo xuất hiện nhiều đóa tường vi, xinh đẹp mà diễm lệ.

Tống Triết biết đó là vết hôn y vừa tạo ra, y đi tới đem vòi sen khoá lại, cười nói, “Cậu bây giờ coi như xối nước lạnh cũng vô ích, bên trong Dạ Mị cung ứng những thứ đó đều là tinh phẩm* [đồ tốt].”

Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt hơi cúi đầu, vẫn như cũ đang kịch liệt thở dốc không ngừng, giống như không hề nghe được lời của y nói, từ góc độ của Tống Triết nhìn sang, có thể thấy độ cung gò má tinh xảo cùng lông mi hơi run, nhìn qua vô cùng yếu đuối, làm cho người ta rất muốn hung hãn chà đạp.

Tống Triết bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy hắn, tay nâng cằm hắn ép buộc hắn ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ yếu ớt, sau đó một tác hôn lên.

Trong cổ họng Tả Xuyên Trạch phát ra một tiếng rên rỉ bị đè nén, nơi phía sau ngực đến phát điên đột nhiên bị chen vào một ngón tay.

Tống Triết cắn vành tai của hắn, một bên vừa mở rộng một bên nhẹ nhàng hỏi, “Ở đây trước kia có người chạm vào chưa?”

Tả Xuyên Trạch chỉ cảm thấy trong cơ thể dục hỏa từng đợt hướng hắn đánh tới, hầu như sắp đưa hắn chôn vùi, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng khôi phục chút ý chí, liếc mắt trừng y, “Không có ai dùng cảm như anh!”

“Thì ra con sinh vật không rõ kia không có a, như vậy tôi có thể coi như cậu đây là đang khích lệ tôi sao?” Tống Triết vói vào ngón tay thứ hai, môi theo cổ hắn chậm rãi chuyển qua vai, lưu lại từng vết hôn đỏ tươi, sau đó y rút ngón tay ra, không cho phép từ chối đem d* c vụng đỉnh đi vào, còn đi vào chỗ sâu nhất.

Trong cổ họng Tả Xuyên Trạch nhất thời tràn ra tiếng rên rỉ say mê, mềm mỏng mà mê người, toàn thân hắn như nhũn ra, chống đỡ duy nhất chính là Tống Triết, bởi vậy chỉ có thể bị động thừa hưởng tất cả, hắn cảm thấy khoái cảm tê dại trong cơ thể hầu như đều phải đem hắn ép điên rồi.

“Cậu thật là chặt a,” Tống Triết nắm chặt hông của hắn, tiến tới hôn môi và vành tai của hắn, cười nhẹ một tiếng, “Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng kêu lên, nếu không tôi có thể sẽ không khống chế được giết chết cậu, nếu như vừa nãy cậu không phát ra tiếng đoán chừng về sau cũng không có nhiều chuyện như vậy.”

Tả Xuyên Trạch gắt gao từ từ nhắm hai mắt, nghe vậy nhịn không được trừng y một chút, còn chưa kịp nói, vật đáng giận trong cơ thể kia hung hăng đánh tới chỗ sâu nhất, hắn cả người run lên, nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ kinh ngạc mà mềm mỏng.

Tống Triết cắn lên vành tai hắn một cái, khàn khàn lại mang theo chút ý cười, “Là ở đây?”

Tả Xuyên Trạch căn bản là không có biện pháp trả lời, bởi vì Tống Triết đang hỏi hết câu nói kia sau đó lại bắt đầu tùy ý động, hắn chỉ có thể bị người đàn ông này đặt trong ngực đối xử thô bạo, bị động thừa nhận tất cả, tấn công đến đỉnh trong chốc lát đầu hắn hiếm thấy hiện ra khoảng không.

Động tác Tống Triết kịch liệt tấn công đến đỉnh sau đó chuyển qua đầu của hắn cùng hắn triển miên hôn môi, sau đó không có gì ngăn trở đem đồ vật của y lưu lại chỗ sâu nhất trong người của hắn.

Tả Xuyên Trạch từ đầu đến cuối đều bị y gắt gao kiềm chặt trong lòng, lúc này hô hấp dần dần trở bình thường, hần thử cử động cơ thể, phát hiện sức lực khôi phục một chút, liền quay đầu giờ tay lên đánh.

Tổng Triết nghìn cân treo sợi tóc bắt lại cổ tay của hắn đặt ở bên môi hôn một cái, cười nói, “Cậu còn sức?”

Tả Xuyên Trạch giãy khỏi ngực của y, đôi mắt yêu mị nhìn y một lát, nói, “Tôi bây giờ còn có việc muốn làm, nữa trở về tìm anh tính sổ, anh đừng hy vọng tôi có thể đơn giản buông tha anh!” Hắn nói xong liền bắt đầu nhanh chóng tẩy rửa, sau đó quay đầu bước đi, trực tiếp mở cửa phòng đi ra ngoài. [o.O]

Người của Phùng Ma lúc này đã chờ ở ngoài cửa, bọn họ thấy trên người chủ nhân cả người ướt nhẹp mang theo nhiều dấu vết không rõ đi ra, cũng không nhìn được biểu tình cứng đờ, vội vàng cúi đầu đem y phục của hắn đưa tới, trên người có vết hôn cũng có vết bầm, còn mang theo một chút xạ hương nhàn nhạt, căn bản cũng không cần tưởng tượng cũng có thể biết bọn họ vừa ở trong phòng làm cái gì.

Tả Xuyên Trạch tiếp nhận y phục tùy ý mặc vào, cũng không quay đầu lại hỏi, “Địch Hàn đâu?”

“Ồ trong phòng.”

Tả Xuyên Trạch gì cũng không nói, đi nhanh về phía trước.

Tổng Triết lúc này đã mặc áo ngủ vào đi ra, đứng ở cửa phòng nhìn hắn đi xa.

“Đại thiếu gia, tay của ngài ...” Thủ hạ của y do dự một chút, còn là mở miệng nhắc nhở.

Tổng Triết cúi đầu nhìn một chút, trên cổ tay trắng nõn của y có một vết ngón tay xanh tím, đó là vừa nãy Tả Xuyên Trạch hỏi y con sinh vật không rõ kia ở đâu liền nắm cho xuất hiện, người kia luôn luôn không phải là người chịu thua thiệt, bị y mạnh mẽ xâm phạm sau đó chuyện đầu tiên chính là đi tìm con sinh vật không rõ kia, thoát nhìn trong này quả thật có chuyện.

Tổng Triết híp lại mắt xéch xinh đẹp một cái, trở về phòng thay đổi đồ, chậm rãi đi theo.

Phù, xong chương H đầu tiên =.=’

13. Chương 13: Hung Tàn

Lúc Tả Xuyên Trạch bị ôm đi Địch Hàn say mềm hết một ngày một đêm sau đó ngày thứ hai liền không uống rượu nữa, gã đã khai thông, gã đang suy nghĩ nếu gã đã thành công qua một lần như vậy sau này nhất định còn có thể thành công lần thứ hai, vì còn nhiều thời gian, cho nên ngày thứ hai gã liền một thân một mình ra ngoài dạo một vòng, sau đó đến Dạ Mị chơi một chút, chơi đến tận khuya, bây giờ còn đang ngủ.

Gã cũng không có tìm Tả Xuyên Trạch, nhất là gã không muốn thấy những vết gì đó trên người người này, phải nói một người đàn ông khỏe mạnh đem Tả Xuyên Trạch ôm về gì cũng không làm đánh chết gã cũng không tin; hai là gã không muốn thấy người đàn ông đáng ghét kia ở bên cạnh Tả Xuyên Trạch, khi gã tra rõ cái lai lịch người đàn ông kia tên là Tổng Triết thì trước đã không tùy tiện hành động. Mà gã cùng Tả Xuyên Trạch dù sao cũng là bạn bè, Tả Xuyên Trạch nhất định sẽ tới tìm gã, cho nên gã say hết một ngày một đêm, chơi một ngày một đêm, căn bản không biết Tả Xuyên Trạch ngủ hai ngày, bây giờ mới tỉnh.

Tả Xuyên Trạch từ miệng thủ hạ biết được phòng của gã, trực tiếp đập cửa đi vào, Địch Hàn lúc này còn đang ngủ, nhưng mà quân nhân rất nhạy bén cho nên gã đang ngủ nghe được tiếng vang thật lớn sau đó lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, gã cảnh giác mà nhìn người, thấy là Tả Xuyên Trạch liền buông lỏng cảnh giác, nhưng mà lại nhìn không được nhú mào, nhìn chằm chằm vào cổ cùng một chút vai lộ ra, phía trên hầu như tất cả đều là vết hôn, mà người này tóc và trên người còn ** [dấu * ấy trong QT nó có sẵn nên để nguyên], trên ngực rộng mở còn có thể thấy bọt nước chảy xuống, càng miễn bàn quanh thân còn phát ra mùi xạ hương nhàn nhạt, nếu như vậy còn không đoán ra được người này vừa làm cái gì gã thành tiểu bạch ngay!

“Trạch ...” Ánh mắt Dịch Hàn nhìn hần phức tạp, thầm nghĩ cuối cùng vẫn ở trên người hần thấy được thứ không muốn thấy, gã đồng thời cũng không cam lòng chút nào, gã thấy lần này thuần túy chính là giúp kẻ khác lột vỏ, nói tới nói lui đều là bởi vì cái tên Trình Giảo Kim nửa đường xông ra kia!

Gã nhất định sẽ không bỏ qua cái người gọi là Tổng Triết!

Tả Xuyên Trạch căn bản không cùng gã nói lời vô ích, đi tới bóp chặt cổ của gã trực tiếp đưa gã đè vào giường, con người cực đen không thấy đáy, thế nhưng hơi thở yêu mị lại càng ngày càng đậm, chậm rãi từ trên người hần tràn ra, càng ngày càng nhiều, một lát nữa thôi sẽ nồng đậm gần như thiêu đốt, nhìn qua cực kỳ tà ác, mà lúc hần cúi xuống trên xương quai xanh hiện lên vết tích cùng với dấu bầm bên hông nhìn một cái không xót gì, nhìn qua cực kỳ mê hoặc, hai loại lực lượng tác động chạm vào nhau khiến cho cả người hần mang một tầng xinh đẹp đến mức tận cùng, khiến người ta biết rõ đợi chờ mình là cái chết còn cam tâm tình nguyện vùi mình trong đó.

Dịch Hàn chưa từng thấy qua Tả Xuyên Trạch như vậy, nhất thời có chút trở mắt.

“Anh nói thật với tôi,” Tả Xuyên Trạch nhìn chăm chăm vào gã, gần từng chữ một, “Cái thuốc kia là từ đâu anh có được?”

Trên tay của hần vô cùng dùng nhiều lực, thế nhưng Dịch Hàn còn có thể cảm giác được tay hần run nhẹ, gã biết Tả Xuyên Trạch là đang cố gắng khống chế sự tàn bạo của chính mình. Loại tàn bạo này vô cùng rõ ràng, khiến gã nghĩ người này sau một khắc e rằng sẽ không khống chế được mà trực tiếp làm thịt gã.

Dịch Hàn ổn định tâm tình của mình, quay lại suy nghĩ một chút nói, “Người khác cho tôi.”

“Ai?” Đôi mắt Tả Xuyên Trạch đen đến mức phát ra ánh sáng quỷ dị, chữ này phải đặc biệt nặng, chợt khiến người ta có ảo giác như một loại phần nộ cực kỳ, hần liền cúi thấp cơ thể xuống phía dưới, hô hấp gần như đều phả lên trên mặt của gã, “Ai cho anh?”

“Một người thầy thuốc bản địa trẻ tuổi, cậu ta nói thuốc này do chính cậu ta phối,” Dịch Hàn cảm thấy có chút nghi hoặc, chuyện gã ở Tam Giác Vàng thu thập các loại thuốc mê thuốc ngủ đến nỗi trên cơ bản mọi người đều biết, gần như cách vài ngày thì có người cầm thuốc tìm tới cửa, gã cũng không có chú ý nhiều đến người kia, gã tiếp tục nói, “Sau đó tôi liền lấy đi thí nghiệm thử, xong liền tìm tới cậu.”

“Thầy thuốc trẻ tuổi?” Trong cơ thể tàn bạo của Tả Xuyên Trạch lại tăng thêm một phần, hần phải đem toàn bộ sức lực khống chế chính mình mới có thể không làm ra một số chuyện ngoài dự đoán, ví dụ như trực tiếp bóp chết người này ngay sau đó chạy đi Tam Giác Vàng đem nơi nào đó lật hết lên một lần, đem cái gọi là thầy thuốc trẻ tuổi kia toàn bộ bắt lại hỏi một lần nghiêm hình tra tấn, hỏi một chút người kia đến tột cùng ở nơi nào.

Trên người hần phát tán ra hơi thở yêu dạt dần dần mang theo một tia sát khí lạnh như băng, Dịch Hàn đưa tay bắt lấy cổ tay hần, nhin không được hỏi, “Trạch, cậu nói xem rốt cuộc làm sao vậy? Thứ thuốc kia tóm lại có vấn đề gì?”

“Anh còn nhớ hình dáng của thầy thuốc kia hay không?” Tả Xuyên Trạch mảy may không để ý chút nào đến câu hỏi lo lắng của gã, mà tiếp tục hỏi, “Là nam hay nữ? Anh xác định là dân bản địa?”

“Là nam, tôi xác định là dân bản địa,” Dịch Hàn nói, “Tôi có binh sĩ nhận thức cậu ta, còn tìm cậu ta xem bệnh nữa, Trạch, cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

Tả Xuyên Trạch nắm lấy tay gã cái tay đó gân xanh trên mu bàn tay đều lộ ra hết, đôi mắt đen của hần mang đầy sự yêu mị không có chút thay đổi nào, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi buông gã ra, hít một hơi thật sâu, lúc này mới nói, “Tôi không sao.”

“Dáng vẻ của cậu như vậy là không có việc gì?” Dịch Hàn từ trên giường ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào hần, nói, “Cậu rốt cuộc còn có xem tôi là bạn bè không? Nói cho tôi biết đi Trạch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Tả Xuyên Trạch cũng không quay đầu lại đi ra phía ngoài, nói, “Anh chuẩn bị một chút, tôi phải về Phùng Ma rồi.” Hần muốn về tổ chức đem người bay qua Tam Giác Vàng nhìn một cái.

Địch Hàn nhìn bóng lưng của hắn, cái bóng lưng kia mơ hồ còn mang theo hơi thở tàn bạo, điều này làm cho gã nhìn qua vô cùng nguy hiểm.

Tổng Triết lúc này đứng ở ngoài cửa, đối thoại bên trong chỉ nghe một phần, nhưng mà một phần như vậy cũng đủ y đoán được mục đích của Tả Xuyên Trạch — cậu ta đang tìm người chế ra thuốc kia. Mà người này Tả Xuyên Trạch tuyệt đối nhận biết, chỉ là cậu ta không tìm được, cậu ta có thể bởi vì mục đích nào đó tìm người kia rất nhiều năm, chỉ là vẫn luôn tìm không được.

Trong đôi mắt xé của Tổng Triết hiện lên một tia lạnh như băng, Tả Xuyên Trạch đối với tung tích của người kia so với bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn, có thể là trước mắt hắn luôn mờ mịt cùng bối rối nhưng chỉ duy nhất việc này là không hề mê mang.

Tổng Triết nhìn thẳng về hướng Tả Xuyên Trạch đi tới, Tả Xuyên Trạch đang nhìn y, đôi mắt hết sức mê hoặc.

“Tổng Triết,” Tả Xuyên Trạch tiến lên đột nhiên dồn sức ép y vào tường, hướng về phía cổ của y liền cắn, thẳng đến khi nếm được mùi máu tươi mới buông y ra, khoé miệng của hắn câu lên một nụ cười nguy hiểm, trên mặt bởi vì dính một chút máu mà có vẻ dị thường diêm lệ, chỉ nghe hắn chậm rãi nói, “Nợ nần của chúng ta sau này sẽ tính, anh phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Trên mặt Tổng Triết vẫn như cũ lộ ra vẻ cười nhạt, từ chối cho ý kiến, giống như cái cổ bị cắn phá kia không phải là của y, “Cậu đồng ý cho tôi thẻ vàng rồi lúc nào mới đưa cho tôi?”

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn thủ hạ, người nọ liền cung kính móc card đưa tới trước mặt y.

Tổng Triết phất phất tay để cho thủ hạ nhận, giương mắt nhìn Tả Xuyên Trạch phải đi liền kéo hắn lại, cười nói, “Một chuyện khác nữa cậu cũng đừng quên, lúc nào cậu muốn nhớ kỹ đến tìm tôi.”

Tả Xuyên Trạch vẫy khỏi tay y cũng không quay đầu lại đi về phía trước, âm thanh nhẹ nhàng thổi đến, mang theo một chút lạnh băng, “Đời này anh đừng nghĩ đến.”

Tổng Triết đứng tại chỗ nhìn hắn đi xa, trên người Tả Xuyên Trạch có rất nhiều bí mật, mà y có loại dự cảm, nhất định phải cởi bỏ được những chuyện then chốt này của người kia.

Y chậm rãi hướng lầu dưới đi, để cho thủ hạ đưa điện thoại di động tới, sau đó gọi một số điện thoại, một lúc sau thì bên kia liền vang lên một giọng nói, loại giọng nói này nghe qua còn rất trẻ tuổi, mang theo một ý đau đầu đầy hàm xúc, nhận mệnh nói, “Nói đi anh trai, tìm em có chuyện gì? Lại muốn em giúp anh tra cái gì đây?”

“Em vậy mà rất thông minh đó,” Tổng Triết nói ôn hoà, “Em biết một số chuyện về Phùng Ma đi?”

“Thế nào, anh hai muốn biết về nó a?” Người nọ khó tin hỏi, sau đó cười ra tiếng, “Vậy anh muốn biết về nó sao, em cố gắng giúp anh, đương gia của Phùng Ma cũng là một tên biến thái, hai người các anh đụng nhau tuyệt đối sẽ có kịch vui để xem.”

“Em còn không có nói cho anh biết em biết nhiều ít.”

“Chuyện Phùng Ma em cũng không biết nhiều, nhưng em có thể đem một phần tư liệu của mấy người quan trọng trong đó cho anh,” người nọ dừng một chút lại bổ thêm một câu, “Được rồi, xem anh là anh hai của em, em sẽ giảm bớt cho anh tám phần trăm há, mặc dù em là em trai anh thế nhưng tin tức cũng là cơm để ăn, em mới sẽ không cho anh không công, như quy củ, giao tiền trước.”

“Bao gồm Tả Xuyên Trạch?” Tổng Triết không để ý chút nào sau đó y nói một câu, mà là cười hỏi, “Anh muốn tài liệu cận kề về cậu ta, bao gồm trước đây, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.”

“Tả Xuyên Trạch a ... Phải nói cậu ... Í,” người nọ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nói, “Em mới vừa nhớ ra, cậu ta nhưng thật ra cùng tiêu chuẩn rất giống với sự hứng thú như tên biến thái của anh ...Ặc, không phải chứ anh hai, anh chẳng lẽ muốn nuôi cậu ta sao?!” [=.]

Tổng Triết đối với giọng điệu sợ hãi của cậu ta không thêm để ý chút nào, còn cười hỏi một câu, “Em nghĩ thế nào?”

“Cái gì em nghĩ thế nào, em nghĩ anh đúng là điên thật rồi!” Bên kia giọng nói càng phát ra sự sợ hãi, “Tả Xuyên Trạch anh cũng dám nuôi, anh đúng thật so với cậu ta càng biến thái.”

Tống Triết dáng vẻ tươi cười không đổi, hỏi, “Vậy em rốt cuộc biết bao nhiêu việc của cậu ta?”

“Em chỉ biết chuyện sau khi xuất đạo của cậu ta thôi,” người nọ dần dần thu lại giọng sợ hãi của mình, nói, “Về phần trước kia chúng em không biết, giống như lời đồn trong giới, quá khứ của cậu ta là một điều bí ẩn. Trừ phi tra từ thủ hạ nội bộ của Phùng Ma, nhưng mà Phùng Ma cũng là tổ chức thần bí, muốn tra quá khó khăn, em nghĩ anh nếu như thật muốn tra có thể bắt đầu từ mấy nhân vật quan trọng xem sao, bọn họ có thể biết.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, hỏi, “Nếu để cho lão đại Hắc Vũ của em tự mình ra tay, cơ hội thành công bao nhiêu?”

Những năm gần đây Hắc Vũ một lực lượng tổ chức tình báo ngấm toàn cầu, thành lập đến nay chưa từng thất bại qua một lần làm ăn nào, mà bây giờ cùng y nói chuyện điện thoại chính là một thành viên trong Hắc Vũ, đồng thời cũng là em thứ ba của y, Tống Hi.

“Nếu để cho lão đại em ra tay điều tra khả năng phỏng chừng rất lớn, nhưng mà bởi vì anh ta thận phận tương đối đặc thù nên em không thể trực tiếp liên lạc với anh ta, chỉ có thể thông qua quản lý tìm anh ta,” Tống Hi nói, “Hơn nữa muốn lão đại em ra tay phỏng chừng cũng không lớn, anh ta chỉ làm khi cảm thấy hứng thú, em nghĩ anh ta hứng thú đối với Tả Xuyên Trạch không lớn.”

“Như vậy đi,” Tống Triết nói, “Em trước đem tư liệu mấy nhân vật quan trọng kia cho anh, anh xem một chút sẽ quyết định rốt cuộc muốn tìm lão đại em hay không, nếu như có thể anh hy vọng có thể tự mình cùng cậu ta nói chuyện.”

“Tự mình?” Tống Hi kinh ngạc một chút, biết anh hai nhà mình đã ra quyết định thì không thay đổi được, liền nói, “Được rồi, em giúp anh hỏi một chút.”

“Ừ, em tối nay liền đem tư liệu gửi tới cho anh, anh quyết định rồi sẽ gọi lại cho em.”

“Được, gặp lại sau.”

Tống Triết tắt điện thoại, đưa điện thoại ném cho thủ hạ, nói, “Quay về điều tra tư liệu sinh vật không rõ kia, tôi xem một chút.”

“Vâng.”

Bất kể cái gì có sự uy hiếp tiềm ẩn bên trong vẫn là nhanh chóng loại bỏ cho thoả đáng ... Tống Triết vào thang máy, đứng vững người.

Cửa thang máy chậm rãi đóng, từng chút từng chút đưa khuôn mặt xinh đẹp của y che khuất, mắt xéch xinh đẹp trong veo nhưng lạnh lùng như trước, nhìn không ra chút hung ác nào.

Thấp 1 nén nhang cho anh thượng tá Dịch, amen!

14. Chương 14: Hắc Yến

Đêm đó Tống Hi đúng giờ giao tư liệu, Tống Triết cẩn thận nhìn một lần, ánh mắt chậm rãi chuyển qua mặt của một người trong đó, người này chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo tuy rằng phổ thông lại phẳng phát lộ ra cảm giác không gian mà uy, là đội trưởng đội cận vệ của Tả Xuyên Trạch, Vệ Tụng. Địa vị người này ở Phùng Ma gần với Tả Xuyên Trạch, những tài liệu này ghi lại là người theo cạnh Tả Xuyên Trạch sớm nhất.

Ngón tay thon dài của Tống Triết cẩn thận lật nhìn tài liệu, người này trước kia là một quân nhân, xuất thân bộ đội đặc chủng, đạt được một lần hạng nhất, hai lần hạng nhì, nhưng rất đáng tiếc sau đó bị con

ông cháu cha dùng để làm thăng quan tiến chức. Kỳ thực loại sự tình này rất là thường gặp, thiếu gia đưa vào tiền tuyến, làm dáng một chút, sau khi bộ đội đạt được công lao đương nhiên cũng muốn tính vào một phần của kẻ kia, sau đó kẻ kia lại danh chính ngôn thuận quay về Bắc Kinh thăng quan.

Loại sự tình này thường thấy liền cũng nhắm một mắt mở một mắt, thế nhưng nhiệm vụ lần trước của Vệ Tụng lại đặc biệt gian khổ, ông dẫn đầu ngăn chặn phần tử khủng bố gần như toàn quân bị diệt, sau cùng chỉ còn mình ông còn sống, thế nhưng vị đại thiếu gia ngồi ở sở chỉ huy ăn không ngồi rồi lại được công trạng, điều này làm cho ông vô cùng không phục không cam lòng, ông muốn kháng nghị, thế nhưng còn chưa chờ ông có hành động gì đã bị cấp trên phát hiện, sau đó tùy tiện tìm một chút chứng cứ vu hãm ông cùng phần tử khủng bố là một phe, liên quan đến việc liên lụy đến tất cả động đội của ông, thậm chí còn gán ghép tội danh phản quốc.

Sau đó Vệ Tụng liều mạng một hơi trốn thoát, cả người bị thương té trên mặt đất, cũng chính là vào lúc đó ông gặp được Tả Xuyên Trạch, Tả Xuyên Trạch sau lại thay ông giết chết những cấp trên kia, mà Vệ Tụng từ đó về sau vẫn đi theo bên cạnh hắn.

Tuy rằng người này gặp gỡ Tả Xuyên Trạch thì người sau đã xuất đạo, nhưng mà khi đó Tả Xuyên Trạch chỉ vừa mới xuất đạo, dùng lời nói của Hiên Viên Ngạo chính là đúng lúc, Vệ Tụng này có thể thực sự biết chút ít cái gì đó cũng không chừng ...

Tổng Triết trầm ngâm trong chốc lát, cầm điện thoại trên bàn gọi một số, “Alo, ông nội, có chuyện muốn xin người giúp giải quyết nhanh một chút, ừ, là như vậy ... Được, con hai ngày nữa liền đem Tử Hạm qua nhìn người, ừ, cứ như vậy đi.”

Y cúp điện thoại, nhìn thủ hạ đưa tới tư liệu của thứ sinh vật không xác định kia, nghiêm túc nhìn.

Phía Đông thành phố X ở trên ngã ba một trong những con phố thương mại phồn hoa nhất có một quán trà, nếu như ai là người ở đây thì sẽ biết trước kia vốn là địa bàn của một ban phái lớn, bên ngoài là quán trà nhưng thực ra buôn bán thuốc phiện, nhưng đoạn thời gian trước kia bang phái bởi vì một bộ đồ rất nổi tiếng mà bị chính chủ nhân của bộ đồ đó diệt, bởi vậy nơi này việc buôn bán thuốc phiện liền bị cắt đứt, đang không biết phát triển theo hướng như thế nào liền bị một người đột nhiên đứng ra mua, bắt đầu nghiêm túc kinh doanh buôn bán quán trà.

Quán trà thiết kế rất trang nhã, mỗi cái bàn đều được tách riêng ra, mặt trên còn treo một màn trúc nhỏ, mang đậm nét cổ xưa. Mỗi ngày nay mỗi ngày đều có một vị khách quý đến uống trà ở vị trí gần cửa sổ lầu hai, người này mặc bộ đường trang trước có hoa văn, tướng mạo thanh tú, một đôi mắt xé đẹp hẹp dài, chính là Tổng Triết.

Quán trà này ông chủ phía sau là y, nhưng nơi này người phục vụ lại không biết, bọn họ chỉ biết là mỗi ngày trong khoảng thời gian nhất định người đàn ông này đều tới, muốn một bình trà, một mình nhìn dòng người dưới lầu, trong sương khói mờ mờ suốt cả ngày, trên mặt của y vẫn lộ vẻ cười nhạt, nhìn qua ôn nhã như ngọc, khiến người ta không chú ý cũng khó.

Hôm nay y theo thường lệ lại đến, chậm rãi lên lầu hai, vẫn là vị trí kia, người phục vụ đối với y đều đã quen thuộc, liền lễ phép hỏi, “Thưa ngài, vẫn như cũ?”

Tổng Triết khẽ gật đầu một cái, dư quang thấy được dưới lầu chợt loé lên một bóng người, liền gọi lại người phục vụ muốn đi, nói, “Chờ một chút.”

Y nói xong câu nói kia sau đó ánh mắt liền nhìn về phía cửa thang lầu tầng hai, chẳng bao lâu sau nơi đó liền xuất hiện một bóng người cao lớn, y nhìn người kia đến gần, cười hỏi, “Muốn uống trà gì?”

Người này chừng bốn mươi tuổi, mơ hồ lộ ra cổ uy nghiêm, chính là đội trưởng đội cận vệ của Tả Xuyên Trạch, Vệ Tụng.

“Sao cũng được.” Người kia nói xong sau đó trực tiếp đi tới ngồi xuống đối diện Tổng Triết.

Tổng Triết đối người phục vụ nói câu “Như cũ” liền đưa mắt nhìn sang ông ta, đem một cái hộp trên bàn đẩy qua, cười nhạt nói, “Mặc dù biết cái này đối với chú đã vô dụng, nhưng dù sao cũng là của chú giành được, đây, cho chú.”

Vệ Tụng trầm mặc một hồi mới hỏi, “Vì sao?”

Đoạn thời gian trước ông cũng đã nhận được tin tức, quân đội cố ý đứng ra vì ông với chiến hữu của ông lật mình minh oan, cũng đối với bọn họ đưa ra lời khen ngợi hết mực dành cho những chiến công của bọn họ làm ra, nhà nước trao tặng một huy chương chiến công, đồng thời vì chiến sĩ đã chết xây dựng mộ liệt sĩ.

“Đây là chú đáng có được,” Tống Triết mỉm cười nhìn ông, nói, “Tôi chẳng qua cảm thấy hẫng là muốn cho người bên ngoài biết các chú không có phản bội linh hồn quân đội trong chú, cũng không có phản bội đất nước của các chú.”

Vệ Tụng thân thể nhịn không được khẽ run lên, lúc trước những người hãm hại ông tuy rằng đã chết, nhưng là tiếng xấu phản quốc vẫn còn, bản thân ông ngược lại là không thêm để ý, nhưng là lại vì anh em đã chết của ông mà cảm hờn bất bình, đây cũng vẫn là tâm bệnh của ông, hôm nay những anh em của ông có thể trầm oan đắc tuyết*, nếu những người anh em trên trời của ông có linh cũng nên yên giấc.

[*giải được tội oan]

Nghĩ tới đây, người đàn ông trầm ổn này nhịn không được đưa tay đặt trên ***g ngực ấm áp, im lặng kéo dài cho đến khi Tống Triết nói, “Chúng ta không thể phê phán quân đội của chính chúng ta, cũng không được phê phán đất nước của chúng ta. Lúc trước các chú lòng tràn đầy bầu nhiệt huyết che chở đất nước sẽ không lại vứt bỏ các chú, các chú đem hết sức lực bảo vệ con dân cũng không lại hiểu lầm các ông. Linh hồn của các ông rốt cuộc có thể cảm thấy an ủi.”

Lúc này trà đã bùng lên, Tống Triết rót hai ly trà, đem một ly để đổ xuống đất ngay trước mặt ông, cầm một ly khác lên uống nhẹ nhàng, ngón tay của y rất đẹp, lại được làm nền trên cái ly tốt nhất liền tăng thêm một phần hương vị.

Người kia vẫn không nhúc nhích. Tống Triết đem trà đặt nhẹ lên bàn, tiếp tục nói, “Mẹ của chú sống cũng tốt, bà được em trai chú trông nom, thời gian trước người tổ chức chính phủ có lại an ủi bà cụ, bà cũng biết chú còn sống, nếu như chú bây giờ đồng ý lúc nào cũng có thể trở về nhìn bà một chút.”

Vệ Tụng trầm mặc nghe, nói, “Cám ơn.” Sau đó ông đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Tống Triết mỉm cười không nói, cũng không có ngăn cản ông.

Vệ Tụng vén màn trúc quay đầu nhìn y một lát, hỏi, “Bọn cậu đến đây nhiều ngày như vậy cũng chỉ là vì cùng tôi nói cái này?” Tống Triết thoáng nhượng mi một chút, “Chú nghĩ tôi tới đây là vì cái gì?”

Vệ Tụng nhìn y một lát, nói, “Tôi sẽ không phản bội chủ nhân.” Tống Triết liền uống một ngụm trà, cười nói, “Tôi cũng nghĩ chú không phải một người phản bội cậu ta.”

Vệ Tụng trầm mặc nhìn y, ngày đó Tả Xuyên Trạch lúc trở về ông cũng nhìn thấy vết tích trên người hắn, vội vàng đi hỏi thủ hạ cùng đi thành phố X, lúc này từ trong miệng thủ hạ ông mới biết được toàn bộ câu chuyện. Trên thế giới này có rất nhiều người muốn có được Tả Xuyên Trạch, thế nhưng chân chính làm được việc này tới nay cũng chỉ có một người, hơn nữa người này lại làm được trong thời gian rất ngắn, điều này làm cho người khác không thể không nhìn thẳng vào, hưởng hồ thực lực của bản thân người này cũng không thể khinh thường. Con người Vệ Tụng sâu một phần, nếu như người này nói thật hoặc có thể ...

Ông lại từ từ đi trở về chỗ ngồi xuống, hỏi, “Cậu biết nhiều ít?”

“Tôi chỉ biết cậu ta vẫn đang tìm một người, hơn nữa vẫn luôn không tìm được,” Tống Triết cười nhạt, “Người này ở phương diện y học hẳn là rất lợi hại, hơn nữa Tả Xuyên Trạch có thể chất đặc thù cũng có thể cùng người này có liên quan chút, tôi đoán đúng không sai chứ?”

Vệ Tụng tán thưởng gật đầu hỏi, “Cậu đối với đương gia đời trước của Phùng Ma biết nhiều hay ít?”

“Đời trước?” Tống Triết cười suy nghĩ một chút, bản thân Tả Xuyên Trạch cùng đương gia đời trước của Phùng Ma và tổ chức này tương tự như nhau, là vô cùng thần bí, trong giới chỉ nghe một số ít tin đồn, Tả Xuyên Trạch sở dĩ nổi danh như vậy một là cậu ta quá kiêu ngạo, hai là cậu ta lớn lên thật sự là một tên yêu nghiệt, người trong giới nếu muốn không nhìn là điều khó. Nhưng muốn nói đương gia đời trước lại giống như không khí vậy, ẩn tượng gì cũng không có, thậm chí ngay cả một chút nhỏ trong giới cũng chưa

bao giờ nghe đồn qua, Tống Triết không khỏi lắc đầu, “Không biết, nhưng nếu có thể ngồi trên vị trí gia chủ có lẽ hẳn là không kém chút nào đi?”

“Đúng vậy,” ánh mắt Vệ Tụng trở nên có chút trầm, lại chậm chậm mở miệng nói, “Người trong giới không nhớ rõ ông ta là bởi vì mọi người đều nhớ một cái tên khác của ông ta, chỉ là bọn họ không biết người này cũng là gia chủ của Phùng Ma mà thôi.”

“Oh?” Tống Triết hứng thú, hỏi, “Là ai?”

Vệ Tụng ánh mắt càng sâu thêm một phần, mím môi một cái, gần từng chữ một, “Hắc Yến.”

Tống Triết trên mặt của y vẫn lộ ra nụ cười như cũ, thậm chí cái dáng cười tươi kia còn sâu thêm một chút, chỉ là tay đang cầm ly sứ của y khi nghe cái tên này sau đó chợt căng thẳng, sức lực lớn đến mức ly sứ đã xuất hiện vết nứt, âm thanh của y vẫn là trầm thấp còn mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, không tăng không giảm, “Thì ra là ông ta.”

Vệ Tụng nhìn y tán thưởng, sau khi nghe được tên Hắc Yến mà lại có thể trấn tĩnh như vậy vẫn là người đầu tiên. Ở mấy chục năm trước đây, tên Hắc Yến này vẫn là ác mộng trong lòng mỗi người, đặc cấp cho nhân vật nguy hiểm. Nếu như đem ông ta so sánh cùng một chỗ với Tả Xuyên Trạch và Tống Triết, như vậy hai người phía sau không coi là biến thái.

Hắc Yến đối với y học cuồng nhiệt, loại cuồng nhiệt này khiến hẳn ta cực kỳ thích lấy người sống làm thí nghiệm, đồng thời mỗi lần thực nghiệm đều phải hi sinh nhiều sinh mạng con người mới có thể hoàn thành, người chết trên bàn mổ của ông ta đúng thực là vô số kể. Lý lẽ của ông ta là nhân loại có thể thông qua gen cải tạo và dụng cụ khoa học cùng sáng tạo ra một cá thể hoàn mỹ, khả năng của cá thể này có thể thông qua không ngừng thử điều chỉnh cùng cải thiện trở nên càng hoàn mỹ hơn nữa, hoàn toàn có thể vượt qua người bình thường có khả năng thừa nhận cực hạn, cũng có thể nói chính là người nhân tạo. Để đạt thành mục đích này ông ta từng bắt vô số người có thể chất bất đồng để ông ta đặt trên giường mổ, thậm chí ngay cả đứa trẻ đều không tha.

Ông ta đối với y học cuồng nhiệt khiến bản tính con người vốn có của ông ta đều mất đi.

Ông nội Tống Triết lúc còn trẻ đã từng bao vây tiêu diệt ông ta một lần, thiếu chút nữa thành công nắm bắt được ông ta, đáng tiếc cuối cùng vẫn là để cho ông ta chạy thoát, đây cũng là lần duy nhất Hắc Yến bị đánh bại cho tới nay, từ đó về sau hành tung của ông ta càng thêm phiêu hốt bất định* [hành tung không rõ], làm cho không người nào truy tra được, mà ông ta cũng giống như một bóng ma thật lớn bao trùm trong lòng mọi người, xua đi không hết. Thế nhưng từ hơn hai mươi năm trước trong giới không còn nghe bất luận tin đồn gì về ông ta nữa, mọi người từ lâu cam chịu loại tai họa này đã chết.

Lại không nghĩ rằng hơn hai mươi năm sau ngày hôm nay còn có thể nghe được tên này.

Tống Triết tay cầm ly chặt thêm vài phần, mắt xé xinh đẹp nổi lên một tầng ánh sáng sắc nhọn, Hắc Yến biến mất hơn hai mươi năm, Tả Xuyên Trạch năm nay hai mươi bốn tuổi ... Hắc Yến là gia chủ Phùng Ma đời trước, Tả Xuyên Trạch là gia chủ hiện tại của Phùng Ma ... Điều này quả thật là rất trùng hợp.

“Nói như vậy Hắc Yến là ...”

“Ông ấy trên danh nghĩa là phụ thân của chủ nhân,” Vệ Tụng biết người này muốn hỏi cái gì liền cắt đứt lời của y, gần từng chữ một, “Chủ nhân được Hắc Yến dùng tế bào trên người mình để nuôi hơn nữa còn dùng máy móc phức tạp cải tạo, trải qua nhiều lần thí nghiệm mà chế tạo ra người.”

Tống Triết lòng cũng hơi chấn động một chút, không nói gì, y trên cơ bản đã đoán được kế tiếp là thứ gì. Hắc Yến chính là một kẻ biến thái trăm phần trăm, dựa theo người này đối với y học cuồng nhiệt khi hẳn chế tạo ra Tả Xuyên Trạch nhất định sẽ không ngừng tiến tới ở trên người cậu ta ném thử các loại thực nghiệm lại thỏa mãn hứng thú bản thân, hoặc là ông ta còn có thể hưởng cơ thể cậu ta đặt vào thứ gì đó, như vậy Tả Xuyên Trạch rất có thể từ lúc sinh ra chưa rời khỏi phòng thí nghiệm Hắc Yến!

Thảo nào người này lại chán ghét khi nghe được những từ “Thú cưng”, “nuôi dưỡng” như vậy, hay là lúc trước Hắc Yến đối xử với cậu ta như vậy, ở trong mắt Hắc Yến Tả Xuyên Trạch giống như một con chuột bạch thí nghiệm.

Vệ Tụng nhìn y một cái, hít sâu một hơi tiếp tục nói, “Tôi không biết Hắc Yên tiêm cho chủ nhân thứ gì hoặc cấy ghép gì đó, chủ nhân mỗi lần đến trắng trong đều trở nên cực kỳ nóng nảy, máu trong cơ thể cậu ấy trở nên vô cùng tàn bạo, điều này làm cho cậu ấy không khống chế được mà muốn giết người, không kiềm chế được mà đối với máu sản sinh khát vọng, mỗi khi đến lúc đó cậu ấy đều vô cùng gian nan, cậu ấy gần như suốt cả đêm đều ngủ không được, không ngừng cảm thụ được máu trong cơ thể đang va chạm, không ngừng chịu đựng, vẫn chịu đựng đến bây giờ. Tôi cho cậu biết những thứ này là hi vọng cậu có thể nghĩ ra được biện pháp nào đó, nhưng nếu như cậu đối chủ nhân chỉ là hứng thú tôi khuyên cậu còn chưa phải kéo vào liên lụy, như vậy với cậu ta mà nói là sự thương tổn.”

Tống Triết con người không khỏi thâm trầm, giống như Tả Xuyên Trạch người như vậy nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện bị đầy đoạ, cậu ta mấy năm đầu nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp điều trị, thế nhưng lần lượt mong muốn chỉ đổi lấy thêm một lần tuyệt vọng, cho nên đến bây giờ cậu ta không tin những thứ này có hi vọng ...

Sau một lần dày vò lại tiếp tục nghênh đón một lần nữa, không ngừng buông tha, không ngừng chịu đựng, giống như không có giới hạn.

Tống Triết không khỏi nghĩ tới buổi nói chuyện ngày mưa kia, tiếp nối trong loại thời tiết tươi đẹp lúc đó, trái tim rất cuộc không thể không chế đau buốt —

“... Tôi chẳng qua thấy kỳ lạ mà thôi.”

“Kỳ lạ chỗ nào?”

“Kỳ lạ ở chỗ có vài người rõ ràng sống không có giá trị vì sao còn không chịu đi tìm chết.”

—— Quái lạ rõ ràng chết mới là kết quả tốt nhất đối với hắn ta, vì sao còn là — không chịu đi tìm chết nhỉ.

15. Chương 15: Khúc Nhạc Đạo [đoạn Mở Đầu]

Tống Triết trầm mặc chỉ chốc lát, hỏi, “Hắc Yên còn chưa có chết?”

“Chắc không,” Vệ Tụng nói, “Trên thế giới này người hiểu rõ thể chất của chủ nhân nhất chỉ có Hắc Yên, chỉ có ông ta biết phải điều chế thuốc như thế nào để người bình thường uống chỉ ngủ hai giờ mà chủ nhân lại có thể ngủ trọn hai ngày.”

Tống Triết nhớ lại phản ứng ngày đó của Tả Xuyên Trạch sau khi nghe được y nói ngủ tròn hai ngày, suy nghĩ một chút hỏi, “Cậu ta tìm Hắc Yên làm cái gì?”

Vệ Tụng nhìn y, trầm giọng nói, “Chủ nhân muốn giết ông ta, tự tay giết ông ta.”

Ngón tay của Tống Triết chậm rãi vuốt ve mép ly trà, đây là một phương thức suy nghĩ của y, ý muốn của Tả Xuyên Trạch y hiểu rõ, nếu như đối lại y bị người đàn vật nhiều năm như vậy cũng tuyệt đối sẽ làm thối cái tên đầu sỏ gây nên, nhưng ... Tống Triết ngược mắt nhìn ông, “Lúc trước cậu ta huyết tủy [tàn sát đâm máu] Phùng Ma là chuyện gì xảy ra? Cậu ta là như thế nào chạy khỏi sự khống chế của Hắc Yên? Lại như thế nào quản lý Phùng Ma? Nếu dựa theo tính tình người này lúc trước đúng thật chiếm ưu thế như thế nào lại đơn giản thả Hắc Yên rời khỏi, cậu ta hẳn là phải giải quyết Hắc Yên ngay lúc đó mới đúng, trong này nhất định sẽ nảy sinh chuyện gì đó.”

“Việc này tôi không biết,” Vệ Tụng trầm giọng nói, “Chủ nhân không có nói với tôi, về việc tôi nói cho cậu chính là lúc chủ nhân vừa mới ngồi trên vị trí gia chủ trong một lần trắng tròn để cậu ta phân tán lực chú ý mới kể lại, từ đó về sau cậu ta không đề cập đến những thứ này nữa.”

Tống Triết hiểu rõ gặt đầu, nghĩ đến Tả Xuyên Trạch lần trước đi vội vàng như thế, cười nhạt nói, “Vậy hiện tại cậu ta hẳn là ở Tam Giác Vàng nhỉ?”

Vệ Tụng gật đầu, “Cậu ấy đã đi một tuần rồi.”

Tống Triết bắt đầu uống trà, không nói gì thêm. Vệ Tụng thấy thế cũng không nói gì nữa, đứng dậy đi.

Tống Triết nhìn một chút huy chương đang đặt trên bàn mà từ đầu đến cuối người kia chưa từng liếc mắt nhìn, đặt ly trà xuống cũng đi, tấm huy chương an tĩnh bày trên bàn, sương mù màu trắng từ nước trà dần dần có chút không rõ.

Một tấm huy chương không đem về danh dự cho người này, càng không mang về cho ông sự kiêu ngạo.

Tống Triết ra khỏi quán trà, ngồi xe trực tiếp đi về khu biệt thự phía đông ở thành phố X, khu biệt thự này được xây trên núi, hai căn xây cùng một nơi, sau đó tách ra một khoảng cách lại xây thêm hai căn, phong cảnh đẹp. Ở đây trước kia vốn là của bang hội kia, Tả Xuyên Trạch và Tống Triết đều nhìn địa bàn của chúng không thuận mắt, bởi vậy bang hội kia bị diệt sau đó địa bàn của chúng liền bị một ít bang hội địa phương qua phân chia, nhưng mà Tống Triết lại bất ngờ phát hiện ở đây. Vì vậy liền mua, đó là bởi vì biệt thự này liền nhau cùng với người bạn tốt của y đó chính là Hiên Viên Ngạo, cho nên y liền mua.

Hiên Viên Ngạo thuộc về động vật sinh hoạt về đêm, giữa ban ngày phần lớn thời gian anh ta đều đang ngủ, mà anh ta ngủ phần lớn địa điểm chính là chỗ này, bởi vì nơi này an tĩnh.

Dĩ nhiên, ngày hôm nay anh ta đừng mong được ngủ.

Hiên Viên Ngạo ôm chần, vẻ mặt đau đầu nhìn người đang ngồi trên ghế nhà mình trong phòng ngủ mang kiểu dáng cung điện phương tây xa hoa một mình uống hồng trà, bất đắc dĩ nói, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Quấy rối một người đang mộng đẹp là rất không đạo đức.”

Tống Triết ưu nhã uống một ngụm trà, sau đó đặt ly trà xuống hai tay đan chéo nhìn anh ta, cười nói, “Cậu cùng người Trác gia của thành phố X có quen hay không?”

Trác gia là tập đoàn nổi tiếng toàn cầu về súng ống đạn dược, Hiên Viên Ngạo hơi sững sờ, hỏi, “Cậu tìm người Trác gia làm cái gì?”

“Cũng không có gì,” Tống Triết cười nói, “Tôi chỉ là muốn cùng bọn họ làm chút giao dịch, từ trong tay bọn họ mua một lượng lớn súng ống đạn dược, sau này tôi cũng muốn thử kinh doanh một chút súng ống đạn dược.”

Hiên Viên Ngạo nhướng mi, “Sau đó thì sao? Cậu nghĩ đem súng ống đạn dược bán cho ai?”

Mắt xéch xinh đẹp của Tống Triết cong lên một độ cung đẹp mắt, ôn hoà nói, “Bán cho Tam Giác Vàng.”

“Tam Giác Vàng?!” Hiên Viên Ngạo bỗng nhiên từ trên giường nhảy lên, trên người hơi thở điên cuồng dày đặc một chút, con ngươi thâm thúy nhìn chằm chằm vào y, “Cậu điên rồi sao? Tam Giác Vàng là nơi như thế nào trong lòng cậu hiểu rõ, nơi đó có nhiều loạn lạc nhiều nguy hiểm cậu cũng rõ, sơ ý một chút cậu liền có đi không có lại!”

Tống Triết dáng tươi cười không giảm, “Cậu nghĩ tôi sẽ làm việc không nắm chắc?”

“Phải! Cũng ví dụ như chọc phải Tả Xuyên Trạch,” Hiên Viên Ngạo không chút nào nề tình nói, “Nói đi, cậu lấy thân phần người bán súng ống đạn dược đến Tam Giác Vàng mục đích thực sự là cái gì?”

Tống Triết thay đổi một tư thế càng thêm thoải mái, cười nói, “Không thể trả lời.”

Hiên Viên Ngạo nhìn y một chút, cuối cùng bị ai thở dài một tiếng, ném một câu “Chúc cậu nhiều may mắn” liền nhận mệnh đi gọi điện thoại cho người Trác gia, một lát sau mới quay trở lại, nói, “Người bên kia nói có thể, cậu chừng nào thì muốn?”

“Còn phải qua một đoạn thời gian nữa,” Tống Triết cười nói, “Cậu trước hết để cho bọn họ chuẩn bị đi, chờ tôi cùng bên Tam Giác Vàng kia thảo luận được rồi sẽ lấy hàng,” y nói xong đứng lên đi ra phía ngoài, “Cậu ngủ tiếp, tôi đi.”

Hiên Viên Ngạo thở hắt ra, một bên hướng giường lớn xa hoa của mình đi đến, một bên không có thành ý lười biếng tùy ý hỏi một câu, “Cậu đi đâu?” Tiếp theo anh ta liền ngã lên giường, mơ mơ màng màng liền

đi ngủ, trước khi ngủ tựa hồ nghe được tiếng nói ôn nhã như ngọc của Tống Triết truyền tới, “Đi đón Tử Hạm cùng nhau quay về Bắc Kinh nhìn ông nội của tôi.”

Buổi tối Tống Triết đến Bắc Kinh nhà cũ của Tống gia, y xuống xe mang Cổ Tử Hạm chậm rãi đem cửa đẩy ra, ông nội Tống Triết lúc này đang an vị trên ghế sa lon rót trà ngon chờ bọn họ, thấy bọn họ tiến đến lập tức nở nụ cười, “Tử Hạm tới rồi, mau tới đây ngồi.”

Tống tư lệnh tuy rằng tuổi tác đã cao thể nhưng thân thể thực khỏe mạnh, nhìn qua tinh khí thần thái rất tốt, Cổ Tử Hạm cười đi tới, kêu một tiếng, “Ông nội Tống.”

Tống tư lệnh lên tiếng, cười nói, “Sau này đều là người một nhà gọi ông nội là được.”

Cổ Tử Hạm lại khéo nói, Tống Triết cũng đi tới ngồi trên ghế sa lon, nói câu được câu không, mấy người hàn huyên một hồi liền chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi.

“Ông nội,” Tống Triết gọi lại Tống tư lệnh đang muốn đi, nói, “Con nghĩ có việc tìm người nói chuyện.”

Tống tư lệnh gật đầu dẫn đầu đi vào thư phòng, Tống Triết theo sát phía sau, đem cửa thư phòng đóng lại, đi tới đối diện ông ngồi xuống.

Tống tư lệnh ngồi trên ghế sau bàn đọc sách, dù bận vẫn ung dung nhìn y, nói, “Hồi hôn khẳng định không được, những thứ khác nói nghe một chút, con muốn tìm ta nói chuyện gì? Đừng quên lần trước chuyện phản bội con còn không có hướng ta giải thích rõ.”

Tống Triết hai tay đan vào nhau, cười nói, “Chuyện hồi hôn sau này bàn lại, ngày hôm nay tìm người chính là con biết người lúc trước thiếu chút nữa thành công nắm bắt được Hắc Yến, như vậy tài liệu về hắn người hắn là còn giữ đi? Con muốn nó.”

“Giọng nói kia tùy ý quả thực giống như là “A, con nghe nói người ở đây có một quyển sách, đưa cho con xem”, ánh mắt Tống tư lệnh nhìn y sắc bén, Tống Triết trên mặt mang nụ cười nhạt, thản nhiên nhìn thẳng ông.

Trầm mặc sau một hồi Tống tư lệnh mới hỏi, “Ông ta không chết?”

“Ông ta chết hay chưa người hắn là rõ ràng nhất,” Tống Triết vẫn cười nhạt như trước, mắt xéch hẹp dài trong trẻo nhưng ánh sự lạnh lùng, “Hắc Yến người này mặc dù là tên biến thái nhưng ông ta ở phương diện y học có thành tích đúng thật rất khiến kẻ khác kinh ngạc, cũng làm người ta động lòng, con đoán người lúc trước nhận được mệnh lệnh không phải bắt giết, mà là bắt sống,” y nhìn chằm chằm vào người trước mặt, nói chậm rãi, “Con nghĩ người phía trên rất muốn có được người này, bọn họ nếu như bắt được người này nhất định sẽ tuyên bố với bên ngoài ông ta đã chết, thế nhưng trên thực tế bọn họ rất có thể dự định đưa ông ta nhốt ở một chỗ, thậm chí ——” y nói đến đây rồi dừng một chút, trong đôi mắt trong trẻo càng ánh lên tia lạnh lùng, gần từng chữ một, “Thậm chí có thể để hỗ trợ nghiên cứu của ông ta mà hướng ông ta cung cấp một ít tử tù cho ông ta thí nghiệm ...”

“Tống Triết!” Tống tư lệnh lớn tiếng cắt đứt lời của y, “Con phải biết rằng con nói cái gì!”

“Con đương nhiên biết,” âm thanh của y vẫn như cũ không nhanh không chậm, “Con đoán người năm xưa cũng là không quá đồng ý làm như vậy cho nên mới phải vô tình thả ông ta đi? Thế nhưng phía trên truyền đạt mệnh lệnh nhiệm vụ bắt hắn vẫn còn đang tiến hành, hoặc là nhiệm vụ này có thể bây giờ người đang phụ trách, hoặc là trước kia đã chuyển cho người khác, thế nhưng người nhất định biết người này đến tột cùng chết hay chưa, ừm, con lùi một ngàn bước nói* [iem bó tay], mặc dù ông ta đã chết, như vậy tài liệu về nghiên cứu y học của ông ta người phía trên phỏng chừng cũng sẽ không bỏ qua, cho nên ít nhất nhiệm vụ tìm tài liệu vẫn còn đang tiến hành, con nói không sai chứ?”

Trong mắt Tống tư lệnh sự sắc nhọn sâu hơn một phần, lạnh lùng nói, “Con đúng thật là quá hồ đồ! Nếu đã đoán được tầng này con còn dám vào quấy nhiễu làm cái gì?! Sơ ý một chút bị người phía trên biết một tí con ngay cả căn dư thừa cũng không có được!”

“Con cũng mặc kệ những thứ này cũng không quan tâm kẻ đó đến tột cùng là ai,” ánh sáng trong mắt Tống Triết phát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng, gần từng chữ một, “Chỉ cần là ngăn trở chuyện của con con ngay cả ông trời cũng dám trái lại.”

Nụ cười trên mặt y như trước, âm thanh vẫn như cũ trầm thấp êm dịu, nhưng hơi thở lạnh lẽo lại một chút từ trên người y phát ra, chậm rãi tràn ngập xung quanh, khiến không khí bốn phía đều lây nhiễm một tầng nguy hiểm không thể bỏ qua, rần rộc.

Tổng tư lệnh nhìn thật sâu người cháu trai xuất sắc này một cái, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói, “Con nếu là có tâm theo chính trị, coi như là ngồi trên vị trí cao nhất là điều có thể, đáng tiếc.”

“Đáng tiếc con đối phương diện đó không có hứng thú, “Tổng Triết nói từng tiếng, “Người sống chính là vì vui vẻ, nếu như không thể tùy tâm sở dục* [tùy theo ý mình] còn không bằng đi tìm chết cho rồi, nhưng có đôi khi để đạt được mục đích này nhất định phải nỗ lực tương xứng với cái giá đó là được, chỉ là có người trả nổi, có người lại không trả nổi, mà con vừa vặn thuộc về người trước.”

Tổng tư lệnh lại nhìn y một lát, lúc này mới khom lưng kéo cửa bên hông bàn đọc sách ra bên trong là tường kép, lại mở tủ sắt bên trong tường kép, sau đó lấy ra một usb ném lên bàn, “Đây là lúc trước ta phòng bị, người của phía trên cũng không biết ta có cái này, con đem đi đi.” Ông nói xong liền đứng dậy vòng qua bàn đọc sách chuẩn bị đi ra ngoài, đi qua bên cạnh y thì trầm giọng nói, “Con tốt nhất cẩn thận một chút, đừng làm cho phía trên biết con cùng ông ta có dính dáng đến, ta sẽ không động thủ phía trên mà trước tiên phái người đem con trở về cho con một viên đạn tiễn lên Tây thiên, đỡ khổ cho con đến lúc đó ngay cả toàn thân đều không có!”

Ông nói xong câu đó liền cũng không quay đầu lại đi, Tổng Triết đem cái usb cầm trong tay trầm ngâm chỉ chốc lát, sau đó cũng đứng dậy đi ra thư phòng, sau đấy trực tiếp xuống lầu lái xe đi khỏi.

Lúc này đã đến nửa đêm, phần lớn người ta đều đã đi vào giấc ngủ hoặc chuẩn bị đi ngủ, nhưng y biết bác sĩ tư nhân thiên tài hiện tại khẳng định còn đang trong phòng thí nghiệm tinh thần phần chấn nghiên cứu lung tung.

“Cậu đứng thật còn chưa ngủ.” Tổng Triết đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, cười nhìn về phía người ở bên trong.

Người kia cả người mặc áo dài trắng, lớn lên rất anh tuấn, đang đứng ở trước một đồng lớn máy móc cúi đầu nghiên cứu gì đó, nghe vậy ngẩng đầu nhìn y một cái, tiếp tục cúi đầu, cười nói, “Sau anh lại tới đây? Có việc?”

Tổng Triết chậm rãi đi tới, nhìn cậu ta nghiên cứu gì đó, cười hỏi, “Đây là cái gì? Một con thỏ dài có lỗ tai heo? Cậu làm?”

“Đúng vậy, thần kỳ không?” Người kia cười nói, đem vật trong tay để qua một bên, sau đó cởi bao tay đi tới rót hai ly hồng trà để trên bàn, nói, “Anh rót cuộc tới tìm tôi làm gì?”

Tổng Triết chậm rãi bưng ly hồng trà uống một ngụm, cười nói, “Tôi nghĩ dẫn cậu đi Tam Giác Vàng, sau đó cho cậu đi bên kia phát huy y thuật tuyệt vời của cậu một chút, giải quyết một ít người mấy nơi nào đó có chứng khó chữa, làm cho bọn họ một truyền mười, mười truyền trăm nói cho mọi người biết ở Tam Giác Vàng nơi đó có một thần y.”

“Tam Giác Vàng?” Người nọ nhướng đôi mi xinh đẹp, ông ngồi xuống đối diện, “Mục đích của cậu là gì?”

“Thường mà nói một người đối y học cuồng nhiệt để đạt được mục đích của mình, ngoại trừ cần tiền tài máy móc và tài liệu ngoài ra muốn có nhất đó là có thể có trở thủ thật tốt,” khoé môi Tổng Triết nhếch lên cười nhạt, ôn hoà nói, “Tôi nghĩ dùng cậu làm mồi nhử bắt một con cá lớn.”

“Hửm?” người kia hăng hái, “Người đối y học cuồng nhiệt? Ai a? Tôi biết sao?”

“Cậu hẳn là nghe qua ông ta,” Tổng Triết cười cười, nói, “Hắc Yến.”

“Hắc Yến?!” Người nọ ngạc nhiên, “Ông ta còn sống?!”

Tổng Triết gật đầu, người nọ lập tức hưng phấn nói, “Tốt, tôi đi cùng anh, tôi đã sớm muốn nhìn qua người này một chút, nhưng,” ông ngẩng đầu nhìn y, cười nói, “Anh sẽ không sợ tôi chạy cùng ông ta? Còn có a, cậu tìm ông ta làm gì?”

“Nếu cậu muốn cùng ông ta chạy đến lúc đó tôi tuyệt đối không ngăn cậu, ” Tống Triết cười nói, “Mục đích tôi tìm ông ta rất đơn giản, chính là muốn mời ông ta uống chén trà mà thôi.”

“Sau đó?” Người nọ hoài nghi nhíu mày.

“Sau đó?” Tống Triết cười đến rất khoái trá, chậm rãi nói, “Sau đó tôi muốn cùng ông ta nói chuyện vấn đề quyền sở hữu một người.”

---

16. Chương 16: Tình Báo

Tám Giác Vàng nằm ở Đông Nam Á giáp biên giới ba quốc gia Thái Lan, Miến Điện và Lào, tổng cộng có hơn 3000 thị trấn, toàn bộ khu vực được núi bao quanh, cây xanh rậm rạp, cảnh sắc mê người, nhưng nơi này không thể bỏ qua sự nguy hiểm, bởi vì nơi này có báu vật vô giá gì đó, đương nhiên cũng có lực lượng vũ trang hùng hậu trông coi những thứ này.

Lúc này Tả Xuyên Trạch đang ở sâu trong rừng rậm một nơi trong quân doanh, trong quân doanh còn có một thôn xóm không lớn, thôn trại bốn phía đều xây chòi canh tuần tra, bên trên có hai cây súng máy hạng nặng, binh sĩ tận trách bảo vệ, bảo đảm an toàn của nơi này.

Nơi này phòng ở phía dưới đều trống rỗng, dùng cây cứng để chống nâng lên một khoảng, sau đó sẽ xây phòng ốc, Tả Xuyên Trạch đang ngồi dưới mái hiên một trong những ngôi nhà gỗ nhỏ, nằm trên ghế trúc cần thận đem dao ra lau chùi.

Con dao này dài ba thước, chiều rộng chỉ khoảng hai ngón tay, rãnh màu nâu đậm, là hắc cho người đặc biệt chế tạo. Hơn nữa cái chuôi của con dao này không có đồ che đậy, thân dao thẳng tắp, màu trắng được lột trên hoa văn màu đỏ tinh mỹ xinh đẹp, cùng chủ nhân của nó như nhau lộ ra tà khí nhàn nhạt, được Tả Xuyên Trạch vô cùng thích.

Hoàng hôn buông xuống, tốp năm tốp ba binh sĩ ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, trong thôn phụ nữ bắt đầu bận rộn chuẩn bị bữa cơm, thỉnh thoảng có vài cô gái xinh đẹp đi qua, tất nhiên sẽ nhận lấy một tràng tiếng cười của binh sĩ, mà bất kể mọi người có bộ dạng ra sao mỗi khi cười xong sau đó liền nhin không được liếc mắt nhìn về hướng ngôi nhà nhỏ này, sau đó dưới đáy lòng lắc đầu, thầm nghĩ quả nhiên vẫn là không có người nào đẹp hơn, mà mỗi lần các cô gái đi qua đều hướng nơi này dùng một ánh mắt mời gọi, chỉ tiếc trên mặt người nọ vẫn không nhìn ra thái độ gì.

“Người đã tìm được chưa?” Tả Xuyên Trạch hết sức chuyên chú đem dao ra lau, hỏi không thèm để ý, ánh trắng từ ảnh ngược của lưỡi dao hiện ra con người yêu mị, con người cực đen vẫn như cũ sâu không thấy đáy, nhìn không ra chút tâm tình nào.

“Tạm thời chưa”, thủ hạ sau lưng cung kính nói, “Thôn dân nói người kia đoạn thời gian trước đã đóng cửa tiệm thuốc đi, bây giờ không rõ tung tích.”

Tả Xuyên Trạch tiếp tục động tác, lau xong một điểm cuối cùng đem dao chậm rãi thu vào, còn chưa nói gì chỉ nghe xa xa tiếng ồn trực thăng chậm rãi vang lên, tiếp đó rất nhanh dừng trên bãi đậu máy bay ở trại lính, hắc ngẩng đầu, Dịch Hàn từ trên trực thăng nhảy xuống, hướng mình đi nhanh tới, hướng hắc cười chào hỏi, “Trạch, tôi đã trở về.”

Tả Xuyên Trạch đem dao cầm trong tay buông ra, đứng lên cười đi về phía trước hai bước, đứng thẳng nhìn gã.

Dịch Hàn cũng nhìn hắc, da Tả Xuyên Trạch vẫn rất trắng, giống như mặc kệ phơi nắng như thế nào cũng không đen, khí hậu ở Tam Giác Vàng đây rất nóng bức, mọi người phần lớn là da đen, hắc đứng như vậy ở chỗ này thấy rất rõ, hơn nữa trang phục màu đỏ cùng với khuôn mặt, làm cho người ta không thể dời ánh mắt đi được.

Đây là một cây thuốc phiện chói mắt, mà gã một ngày nào đó sẽ làm cho bụi cây thuốc phiện này thuộc về chính bản thân gã.

Địch Hàn nhìn hẩn trong ánh mắt của gã luôn mang theo sự nồng đậm của việc muốn chiếm làm của riêng, nhưng giữa sự muốn chiếm làm của riêng này lại mang theo một chút thành kính không thể xem nhẹ, không giống với những kẻ trong mắt đều là hèn mọn hạ lưu, cho nên Tả Xuyên Trạch cũng sẽ không cảm thấy phản cảm, nhưng là tuyệt đối không phản hồi lại. Hẩn nhìn phía sau lưng gã một chút, nơi đó có hai tên lính áp giải một thiếu niên hai mươi ba tuổi theo trực thăng nhảy xuống, đang hướng phía này đi tới, hẩn hắt cằm hỏi, “Cậu ta là ai vậy?”

“Chính cậu ta nói cậu ta gọi là A Nhã,” Địch Hàn nói, “Lúc tôi đang giúp cậu tra người thấy thuốc đột nhiên biến mất kia thì cậu ta lại tới, nói là có chuyện tìm cậu.”

“Tìm tôi?” Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch hí lại một cái, từ từ nhìn hướng người thiếu niên kia, chỉ thấy cậu ta ăn mặc trường bào* [áo khoác dài] trang phục địa phương, đi chân trần đứng trên mặt đất, lộ ra chân nhỏ rất tinh tế, da tay của cậu ta cũng rất tái nhợt, giống như lâu không tiếp xúc ánh nắng, cảm cậu ta thật nhợt, bày ra vẻ mặt búp bê, có một cặp mắt màu mực cùng tóc màu sợi đay.

Con người Tả Xuyên Trạch sâu một tầng, trên người người này có một loại cảm giác khiến người ta chán ghét, cảm giác thuộc về người kia. Cổ cảm giác này cũng không chân thực, mà chỉ là dựa vào trực giác mười sáu năm ở chung của hẩn cùng người kia. Trực giác của hẩn khẳng định người này cùng người kia có quan hệ.

“Cậu chính là Tả Xuyên Trạch?” Cái cậu thiếu niên gọi là A Nhã kia ngửa đầu nhìn hẩn, trong mắt có chút xem thường, nhìn hẩn một lát mới lên tiếng, “Thật không biết cậu có cái gì tốt khiến ông ta nhớ thương như thế!”

Tả Xuyên Trạch đối với lời của cậu ta không thêm để ý chút nào, khoé miệng nhếch một tia cười ta, hỏi, “Là ông ta để cậu đến?”

“Không phải,” A Nhã bĩu môi, “Là tôi tự chạy đến.”

“A?” Tả Xuyên Trạch nhíu mày, phát tay để cho bọn họ buông cậu ta ra, đi về phía trước vài bước, nói, “Nói như vậy ông ta biết tôi tới, vậy ông ta đem tôi dẫn tới đây với mục đích gì?”

“Cậu cũng không nên tự mình đa tình,” A Nhã tiếp tục khinh thường nhìn hẩn, giễu cợt cười nói, “ông ấy chẳng qua là muốn tìm anh thử thuốc mà thôi, dù sao thể chất của cậu cùng một người tương đối gần, nhưng cậu đã có thể đến đã nói lên thứ thuốc kia hẩn là rất dùng được, tôi nói có đúng không?”

Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch nổi lên một tầng sáng lợi hại đầy yêu dị, khiến tà khí của hẩn dày thêm một phần, hẩn nhìn chăm chăm vào người trước mắt, nói đầy suy xét, “A, người có thể chất tương đồng với tôi ... Nói như vậy ông ta là muốn ra tay với người kia?”

A Nhã lẳng lẳng nhìn tà khí trên người của hẩn, một lát mới nói, “cậu tà ác như vậy cùng ông ấy tuyệt không giống nhau, vậy tại sao ông ấy phải quan tâm đến hai người các cậu ...”

“Tôi tại sao muốn giống chứ?” Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hí lại một cái, nói, “Nói như vậy thực sự chuẩn bị đối với người kia ra tay a, ông ta vẫn biến thái như vậy.”

“Cậu không được nói ông ta như vậy!” A Nhã gắt gao nhìn hẩn, đôi mắt sắc nhọn cùng tuổi của cậu ta không thích hợp, gần từng chữ một, “Tôi không cho phép cậu nói ông ấy như vậy, còn có, tôi sớm muộn gì có một ngày sẽ làm thịt các cậu khiến ánh mắt của ông ấy chỉ dừng lại ở trên người một người!”

Tả Xuyên Trạch không thêm để ý ồ một tiếng, khoé miệng câu lên một mặt cười đầy máu tanh, nghiêng ngẫm nhìn cậu ta, hỏi, “Cậu cảm thấy ngày hôm nay cậu có thể sống đi ra ngoài không?”

“Cậu ...” A Nhã bị ý cười nơi khoé miệng hẩn làm sợ đến lui về phía sau một bước, thốt ra, “Không cho phép cậu hỏi tôi ông ta đang ở đâu?”

“Tôi tại sao muốn hỏi?” Ý cười nơi khoé miệng của Tả Xuyên Trạch vừa nguy hiểm thêm một phần, nói một cách thông thả ung dung, “Tôi tìm ông ta tám năm, nếu như là câu nói đầu tiên của cậu là có thể tìm được ông ta thì không phải là Hắc Yến rồi. Ông ta nếu có thể để cho cậu chạy đến đây nhất định có biện

pháp khiến tôi tìm không được ông ta, mà cậu có gan lớn như vậy chạy đến tìm tôi là bởi vì cậu chắc chắn tôi sẽ không làm tổn thương cậu, nhất định sẽ hỏi cậu ông ta ở đâu, có đúng hay không?” Hấn nói đến đây cúi đầu nhìn cậu ta, thấy cậu ta cắn môi một cái không nói lời nào, liền tiếp tục nói, “Sau đó cậu hoàn toàn có thể làm bộ nhát gan sợ chết, bắt đắc dĩ đồng ý mang tôi đi tìm ông ta, thế nhưng con đường kia nhất định không dễ đi, phía trên đó đoán chừng có thật nhiều bẫy rập có thể để cho cậu thành công thoát thân thậm chí còn có thể trực tiếp lấy mạng của tôi. Có đúng hay không?”

A Nhã liền không tự chủ lui về phía sau một chút, cắn môi không nói lời nào, nhưng sắc mặt so với vừa rồi trắng hơn một phần, người này nếu so với trong tưởng tượng của cậu ta còn khó đối phó, thế nhưng cậu còn muốn trở lại bên cạnh người kia, cậu không thể chết ở chỗ này, tuyệt đối không thể.

Tả Xuyên Trạch lại hướng cậu ta đến gần một chút, con ngươi yêu mị không chứa chút tâm tình, từ từ nói, “Cho nên, tôi tại sao muốn thả cậu còn sống đi ra ngoài?”

Hấn mỗi câu mỗi chữ trên người tán phát ra tà khí cùng huyết tinh cũng nặng hơn một phần, lúc đợi được nói xong một chữ cuối cùng A Nhã đã bị hơi thở trên người hấn ép tới không chút thở nổi, phía ngoài nhiệt độ không khí rõ ràng rất nóng, thế mà cậu ta vẫn là không nhin được toàn thân rét run, đây là lần đầu tiên cậu ta tiếp cận cái chết. Người này rõ ràng đều cùng giống người kia có bộ dạng đẹp mắt như vậy, thế nhưng người kia là thiên sứ, mà người này thực chất là ác ma.

Tả Xuyên Trạch thấy cậu ta không đáp liền xoay người hướng trở về, hướng thủ hạ hất cằm lên, ném một câu, “Nếu như cậu quan tâm đến ông ta như vậy rất nhanh sẽ tiễn ông ta xuống dưới cùng cậu, trước hết cậu ngoan ngoãn xuống phía dưới trước chờ đi.”

A Nhã mở to hai mắt nhìn, nhìn hướng hấn đi tới cạnh người áo đen, kêu lên, “cậu không thể giết tôi!”

Tả Xuyên Trạch hơi nghiêng đầu, những sợi tóc không nghe lời khẽ rũ xuống bên sườn tai, khiến giữa sự tà khí của hấn lại thêm một phần khêu gợi, hỏi, “Tôi vì sao không thể giết cậu?”

A Nhã cắn môi một cái, nói, “Tôi dùng tin tức trao đổi cùng cậu, cậu thả tôi, tôi cho cậu biết tin tức hữu dụng, thế nào?”

Tả Xuyên Trạch dừng lại hành động, cười nói, “Làm sao tôi biết tin tức gì hữu dụng với tôi?”

A Nhã thấy hấn động lòng liền hơi chút thở dài một hơi, hỏi, “cậu muốn biết cái gì?”

Tả Xuyên Trạch chậm rãi đi tới ghế tre ngồi xuống, ý bảo thủ hạ đưa cậu ta tới trước mặt, Dịch Hàn thấy thế cũng hướng hấn đi đến, gã mới rồi đã nghe ra đại khái, thế mới biết thứ thuốc kia lại là Hắc Yến tạo ra, còn nghe được ý trong miệng bọn họ Hắc Yến cho tới bây giờ còn sống, hơn nữa ông ta cùng Tả Xuyên Trạch có quan hệ không rõ, đây đúng thực là làm cho người ta kinh ngạc.

Tả Xuyên Trạch nghiêng người tựa vào ghế, nói từng từ, “Trước tiên nói một chút xem, ông ta chế thuốc đối phó người kia là chuẩn bị muốn làm gì? Ông ta muốn đem người kia bắt lại?”

A Nhã gật đầu, “ông ấy nói người kia trong cơ thể có thứ gì đó muốn thức tỉnh, mà thứ trên người cậu ta nảy sinh ra so với cậu còn nghiêm trọng hơn, cho nên muốn tạo ra loại thuốc đối với cậu có tác dụng làm cho người kia có thể hôn mê, thuận tiện đem cậu ta trở về.”

“Ý của cậu là nói —” Con ngươi cực đen của Tả Xuyên Trạch nháy cũng không nháy nhìn cậu ta, hơi thở yêu mị dần dần từ đáy mắt tràn ra, đầy đặc, khiến cả người hấn nhìn qua vô cùng lạnh lẽo, hấn nói từng từ một, “ông ta đã ở trên người người kia ... Thả thứ này?”

A Nhã bị hơi thở trên người hấn sợ đến rụt cổ một cái, nói thận trọng, “ông ấy nói ngày trước rất nhanh liền thả, nhưng mà thức tỉnh rất chậm mà thôi, cậu ta phải đến sinh nhật năm hai mươi tuổi mới có thể triệt để thức tỉnh.”

Sinh nhật hai mươi tuổi ... Tả Xuyên Trạch trầm mặc chốc lát nói, “Tôi ngày hôm nay không giết cậu, cậu trở lại nói cho Hắc Yến, bắt đầu từ lúc đây ông ta tuyệt đối sẽ không có may mắn giống như lần trước như vậy đâu, bảo ông ta rửa cổ chờ tôi.”

Hấn nói xong câu đó liền đứng dậy vào nhà, Dịch Hàn phát phát tay, để cho binh sĩ đem người này quay về đúng nơi của cậu ta liền cũng theo vào phòng, vội vàng hỏi, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cậu làm sau sẽ

cùng Hắc Yến có liên hệ, còn có cậu ta mới vừa nói trên người cậu có vật gì lại phát tán ra vậy? Cậu rút cuộc giấu diếm tôi bao nhiêu việc?!”

Tả Xuyên Trạch không hề trả lời, mà là đưa mắt chậm rãi chuyển qua xấp tài liệu đặt trên bàn, cái này là lúc mới vừa rồi nói chuyện với người thiếu niên kia bình sĩ mới đem vào, hắn tò mò lật ra xem, bỗng nhiên a một tiếng, “Tư liệu Tổng Triết? Anh muốn đối phó anh ta?”

“Cậu ...” Dịch Hàn ánh mắt phức tạp nhìn hắn, gã biết Tả Xuyên Trạch nói như vậy liền đại biểu cho hắn không muốn trả lời những vấn đề kia, tuy rằng tình huống này gã đã thành thói quen, thế nhưng vẫn lại nhìn không được một trận phiền muộn, tâm tư Tả Xuyên Trạch cách gã quá xa, xa đến nỗi gã nghĩ có nỗ lực như thế nào đều nắm không được.

“A? Anh ta còn đã tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng? Đùa gì thế,” Tả Xuyên Trạch may mắn không để ý chút phản ứng nào của người phía sau, tự mình lật xấp tài liệu, cười nói, “anh ta không phải có khiết phích sao, làm sao có thể có thành tích xuất sắc nhỉ?”

Dịch Hàn hít sâu một hơi để giảm bớt buồn bực trong lòng, nếu Tả Xuyên Trạch không muốn nói vậy gã liền lên điều tra, gã tin tưởng sớm muộn gì có một ngày gã sẽ hiểu rõ người này.

“Hắn quả thật có khiết phích,” Dịch Hàn điều chỉnh tốt tâm tình của mình đi lên phía trước, những tài liệu này lúc gã trên trực thăng cũng đã nhìn qua rồi, liền nói, “Tư liệu ghi chép phần lớn thời gian hắn huấn luyện đều dành cho việc tắm rửa, nhưng mà còn thừa lại số ít thời gian cũng đủ hắn đem các loại kỹ năng nắm giữ thành thực, nhưng phần dã ngoại sinh tồn và mai phục hắn đạt được đều là số không, huấn luyện viên của hắn có đánh giá, cậu có thể xem.”

Tả Xuyên Trạch lật một cái, cầm lên nhìn một chút, cười nói, “Dã ngoại sinh tồn ... Ừm, trước khi chết đói chết khát thì bản thân đã chết vì buồn nôn?”

“Đúng vậy,” Dịch Hàn cười nói, “Tôi nghĩ huấn luyện viên của hắn rất thú vị, còn có lời bình về mai phục của hắn viết là ‘Cậu ta tình nguyện đứng một chỗ chờ địch phát hiện cũng tuyệt đối sẽ không núp trong bụi cây, bởi vì cậu ta nghĩ bụi cây không sạch sẽ’ a, câu này hay.”

Tả Xuyên Trạch cười cười, chợt nhớ tới còn có một khoản nợ đã thu về, liền hỏi, “Tôi nhớ rõ Thiện bang có một câu lạc bộ lớn đúng không?”

Dịch Hàn sửng sốt, không rõ trọng tâm câu chuyện thế nào bỗng nhiên từ Tổng Triết nhảy đến câu lạc bộ rồi, ngắt ra một lúc mới lên tiếng, “Đúng vậy, cậu hỏi cái này làm gì?”

“Cũng không có gì.” Tả Xuyên Trạch nói với thủ hạ ở đó đem điện thoại di động lại gọi cho một số, cười nói, “Này, Tổng đại công tử, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, a, chính là mua cho anh rất nhiều quần lót ... Tôi nghĩ mua cho anh ít đồ trở về, ừ, thật, tốt, cứ như vậy.”

Hắn cúp điện thoại, thước tấc viết trên giấy, lại suy nghĩ một chút, tăng thêm những thước tấc khác nữa, lúc này mới hài lòng đem tờ giấy đưa cho Dịch Hàn, “Đi đưa cho thủ hạ của anh gọi điện thoại, để cho bọn họ đem người gọi là A Nhả ném vào Thiện bang sau đó đi tới chỗ câu lạc bộ mua cho tôi ít đồ, liền dựa theo số này làm theo yêu cầu một trang phục M, tốt nhất làm chính xác một chút.”

Dịch Hàn cứng đờ, hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi đến Tam Giác Vàng không dễ dàng a,” Tả Xuyên Trạch khoé miệng câu ra một nụ cười tà, sung sướng nói, “Tôi dự định mua chút vật kỷ niệm trở về, đưa cho anh ta.”

---

17. Chương 17: Cuộc Gặp Mặt Riêng Tư

Dịch Hàn cứng người một lúc mới nói, “Cậu chuẩn bị tặng hắn ... trang phục M?”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch nói, “Có vấn đề gì không?”

“... Không có.” Dịch Hàn quay đầu liền đi ra ngoài gọi điện thoại, một lát sau mới trở về phân phó người đem cơm tối bưng lên, tiếp đó cùng ăn cơm với hắn, chờ ăn cơm tối xong bọn họ liền vội vàng làm chuyện riêng của mình. Dịch Hàn đi tuần tra bên ngoài một lần, không có phát hiện tình huống gì mới vào nhà, Tả Xuyên Trạch lúc này chính là đang xử lý chuyện Phùng Ma, đường cong gò má dưới sắc màu ấm áp của ánh đèn vô cùng nhu hoà, thủ hạ của hắn tận trách thủ ở một bên không ngừng hướng hắn báo cáo các loại tin tức.

“Chủ nhân, người Thiện bang bên kia vừa gọi điện thoại tới nói mục tiêu theo dõi đã mất dấu.”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, hắn căn bản không trông cậy vào A Nhã để có thể tìm được Hắc Yến, lúc này liền không có bao nhiêu ngoài ý muốn, mà là phân phó nói, “Để cho bọn họ tiếp tục tìm, nếu như một tuần sau còn không có tin tức gì chúng ta trở về nước.”

“Vâng.”

“Nhanh như vậy liền trở về?” Dịch Hàn kinh ngạc đi tới, “Cậu không chuẩn bị đi tìm hắn?” Gã nhớ kỹ thái độ của người này đối với Hắc Yến, sao hắn lại dễ dàng từ bỏ như vậy? Hắn không đem Tam Giác Vàng lật tung lên một lần như thế nào sẽ bỏ qua?

“Nếu như ông ta không muốn xuất hiện tôi tìm bao lâu đều vô ích,” Tả Xuyên Trạch đem văn kiện trong tay buông xuống, nói, “Cho nên tôi muốn xem thử một chút có thể hay không để cho ông ta chủ động ra tìm tôi.”

“Chủ động?” Dịch Hàn suy nghĩ một chút, hỏi, “Cùng lời nói A Nhã người kia có liên quan?”

Tả Xuyên Trạch gật đầu không tiếp tục nói nữa, mà là cầm lấy một phần văn kiện khác cẩn thận nhìn, Dịch Hàn rũ mắt xuống để quan sát hắn, người này lúc nghiêm túc đặc biệt nhu hoà, cả người đều đắp lên một tầng hương vị an tĩnh, cùng dáng vẻ tà khí lúc trước không giống nhau, khiến người ta nhìn trăm lần cũng không chán.

Tả Xuyên Trạch có thể cảm giác được ánh mắt của gã, nhưng hắn cũng không thèm để ý, hoàn toàn không thấy. Trong phòng bầu không khí rơi vào một trận an bình ngắn ngủi, Dịch Hàn con người không khỏi nhu hoà thêm một phần, nghĩ thầm nếu như thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này thì tốt biết bao, nhưng mà trời không chiều lòng người, đúng lúc này chỉ nghe trên trời đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang thật lớn, hơn nữa tiếng vang này còn là cùng chồng lên nhau phát ra, Dịch Hàn lẳng lặng nghe xong một trận, biết là hai chiếc trực thăng, mà còn là hai chiếc hướng về phía này tới, liền phát tay để cho binh sĩ đi xem.

“Ai tới vậy?” Tả Xuyên Trạch để văn kiện xuống hướng ra ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Chắc là Tang tướng quân đã trở về, nhưng cái kia thì không biết của ai.” Dịch Hàn nói xong đi ra ngoài, chỉ thấy hai trực thăng kia chậm rãi bay vào sân bay, phía trước đi xuống là một người mặc quân trang, sau đó binh sĩ liền lục tục từ bên trong xuống theo, phía bên kia từ phía trên đi xuống một người đàn ông trẻ tuổi dáng người thon dài, phía sau người đó là một người mặc tây trang màu đen.

Tướng quân cùng người đàn ông trẻ tuổi một bên cười cười nói nói một bên hướng nơi ở chính đi đến, Dịch Hàn thân thể cứng đờ, Tả Xuyên Trạch trong phòng lại đang nghiêm ngắc gọi lên một nụ cười tà. Bởi vì có trực thăng hạ xuống, đèn pha đem sân bay soi đặc biệt rõ, cho nên bọn họ có thể thấy rất rõ người vừa đi vừa nói chuyện cùng tướng quân là một người đàn ông trẻ tuổi cả người mặc đường trang màu trắng có hoa văn phía trước, chính là Tống Triết.

Dịch Hàn cứng đờ trong một cái chớp mắt liền lập tức ngẩng đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, nhưng người kia cũng đã sớm thu hồi đường nhìn, một lần nữa đưa mắt đặt trên văn kiện, Dịch Hàn lúc này mới yên tâm, chậm rãi hướng bên kia đi đến, mắt không khỏi hít một cái đầy nguy hiểm, nơi này chính là Tam Giác Vàng, ở địa bàn của tao, Tống Triết, đây chính là mày tự muốn chết, không trách được tao.

Thủ hạ Tả Xuyên Trạch cũng nhìn thấy chỗ đó, nhất thời thốt ra, “Chủ nhân, người kia là ...”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng cắt đứt lời của cậu ta, để văn kiện xuống cười tà nói, “Đi hỏi thăm một chút đêm nay anh ta ở đâu, chú ý đừng làm cho Địch Hàn thấy cậu, tôi cũng không hy vọng chuyện tốt của mình tiến hành được phân nửa bị người khác cắt đứt.”

Ý tứ trong lời nói của chủ nhân vô cùng rõ ràng, người nọ sau khi nghe xong trong nháy mắt nhớ tới đủ loại tình cảnh khi chủ nhân của mình cùng Tống Triết ở chung với nhau, bao gồm lần đầu tiên gặp mặt liền đi mượn phòng, Tống Triết cường ngạnh đem chủ nhân từ Địch Hàn ôm ra cùng với lần đó sau khi chủ nhân tỉnh lại trên người có vết tích, vẻ mặt của cậu ta vặn vẹo một chút, thầm nghĩ chẳng lẽ hai người thực sự cùng nhau tiến tới? Nhưng mà đánh chết cậu ta cũng không dám hỏi ra lời, chỉ có thể cúi đầu lên tiếng, rất nhanh đi ra.

Bên này Tống Triết cùng Tang tướng quân bạc bàn xong liền đi nghỉ ngơi dưới sự hướng dẫn của binh sĩ, Địch Hàn thấy y đi xa lúc này mới đi vào nhà, nhìn người cũng chuẩn bị đi nghỉ ngơi, hỏi, “Tướng quân, Tống Triết tới nơi này làm gì?”

Người tướng quân này ngoài bốn mươi, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt anh khí* [khí khái hào hùng], ông nghe vậy kinh ngạc liếc mắt nhìn gã, hỏi, “Các cậu quen nhau?”

“Ở Trung Quốc gặp qua vài lần,” Địch Hàn nói đơn giản, lại hỏi một lần, “Hắn ta tới nơi này làm gì?”

“Cậu muốn cùng chúng ta buôn bán súng ống,” Tang tướng quân ý bảo gã ngồi xuống, nói, “cậu cho giá rất công bằng, hơn nữa có thể cung cấp lâu dài, tôi nghĩ có thể cân nhắc một chút, dù sao chúng ta bây giờ thiếu nhất chính là súng ống.”

Địch Hàn nhíu mày, “Thế nhưng chúng ta có thể cùng người khác hợp tác làm ăn, không nhất định phải làm cùng hắn a.”

Tang tướng quân nhướng mi liếc gã một cái, cười hỏi, “Thế nào, cậu cùng hắn từng đụng chạm nhau?”

Nét mặt Địch Hàn run sợ lập tức ngồi ngay ngắn, ánh mắt kiên định nhìn ông, gần từng chữ một, “Tôi nghĩ muốn mạng của hắn, ra tay ngay trên Tam Giác Vàng!”

“A?” Tang tướng quân lại nhướng mi, trên mặt không hề có chút vẻ ngạc nhiên nào, mà hỏi, “Cùng cây anh túc* [í chỉ TXT] kia có liên quan?”

Địch Hàn cũng không giấu diếm, gật đầu nói, “Đúng vậy.”

“Thế nhưng cậu điều tra qua lai lịch của cậu ta chưa?” Tang tướng quân nói, “cậu ta ở Trung Quốc trên cơ bản coi như là một nhân vật cấp cao, hơn nữa thực lực bản thân cậu cũng không thể khinh thường, cũng chính là bởi vì như vậy súng ống của cậu ta mới được bảo đảm, đáng giá hợp tác. Nếu như đặt vào trước đây cũng không có gì, thế nhưng chúng ta mới vừa trải qua thời gian chiến tranh chính trị ác liệt, lúc này không thích hợp cùng Tống tư lệnh Trung Quốc kết thù kết oán, cậu hiểu chưa?”

“Thế nhưng tướng quân ...”

Tang tướng quân khoát khoát tay cắt đứt lời gã, nói, “Tôi chưa nói không giết cậu ta, tôi là nói cậu có thể kiên nhẫn một đoạn thời gian chờ súng ống được đến nơi sau đó giết cậu ta, hoặc cậu có thể thử nghĩ một chút có thể hay không đem hiện trường giả thành ngoài ý muốn, dù sao Tam Giác Vàng cũng không yên ổn, phe phái rất nhiều, nói không chừng sơ ý hiểu lầm một chút đã bị người khác giết, tôi nói như vậy cậu hiểu không?”

Địch Hàn tinh thần chấn động, gật đầu nói, “Tôi hiểu được, tướng quân.”

Tang tướng quân liền xua tay để cho gã đi ra.

Bên này Tống Triết theo người lính kia vào một ngôi nhà nhỏ.

“Thưa ngài đến rồi, chính là chỗ này.”

“Ừ,” Tống Triết gật đầu, thấy người đó phải rời khỏi liền gọi lại, cười nói, “nơi này của các cậu có một thượng tá Địch là bạn của tôi, tôi vừa rồi không thấy anh ta, anh ta ở doanh trại sao?”

Người này là cùng Tướng quân cùng nhau trở về, căn bản chính là khách quý, giờ còn nghe y nói cùng Thượng tá nơi này là bạn, trong lòng của quân sĩ lập tức sinh ra một phần thân thiết, cười nói, “Địch thượng tá ở doanh trại, cần tôi gọi ngài ấy sang đây không?”

“Không cần,” Tống Triết cười nói, “Ngày hôm nay quá trễ, tôi chuẩn bị ngày mai tìm anh ta vậy, ngoài ra tôi còn có một người bạn ở Tam Giác Vàng, cậu ta cùng Địch thượng tá cùng đi, không biết cậu ấy có đúng hay không cũng ở doanh trại?”

Binh sĩ bình tĩnh hiểu ra, “Ngài là nói ngài Tả sao? Cậu ấy đang ở đây.”

“A? Thật sự là quá tốt,” Tống Triết trên mặt mang một nụ cười khoan khoái, “Cám ơn cậu, tôi ngày mai lại đi tìm bọn họ.”

“Không cần khách sáo.” Người binh sĩ kia lại cùng y nói vài câu liền rời đi, thủ hạ của Tống Triết đi tới lo lắng hỏi, “Đại thiếu gia, Địch Hàn đang ở đây, hẳn biết ngài đã tới sao?”

“Hắn khẳng định đã biết,” Tống Triết hí hóp đôi mắt xéch xinh đẹp một cái, “Nếu như tôi là hắn thì tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy.”

“Đại thiếu gia ...” Thủ hạ kia trên mặt lo lắng nặng thêm một phần, còn chưa nói cái gì liền bị Tống Triết cắt lời, “Thế nhưng Tang tướng quân kia lại không phải người ngu, ông ta sẽ không để cho Địch Hàn ra tay ở chỗ này, muốn ra tay cùng phải chờ tôi rời khỏi, nhưng mà vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn, đêm nay các người phải chú ý một chút.”

“Vâng.”

“Mặt khác,” Tống Triết gọi lại người thủ hạ chuẩn bị ra ngoài canh giữ, nói, “Nếu như một lát Tả Xuyên Trạch tới không cần cậu ta, để cho cậu ta trực tiếp đi vào.”

“Vâng.”

Cửa phòng kéo kẹt một tiếng đóng cửa, trong phòng yên tĩnh lại, Tống Triết đi hai bước, bản thân nhìn chiếc giường kia rơi vào trầm tư, y còn không có tắm, y vừa mới nhìn thử, thực ra ở đây có máy nước nóng năng lượng mặt trời, nhưng mà bên trong đã không có nước, cho nên y tắm phải gọi người đi nấu nước nóng, nhưng việc này rõ ràng có chút không quá thực, hơn nữa chiếc giường này ... Tuy nói thoát nhìn coi như có chút ngăn nắp ... Thế nhưng phía trên khăn trải và chăn đều đã cũ, đồng thời giặt không phải rất sạch, mặt trên còn có thể thấy những vết bẩn không tẩy được, nếu để cho y nằm ngủ trên đó một đêm thật đúng là ...

Bệnh khiết phích của y lại tái phát, cho nên người này đứng tại chỗ nhìn cái giường kia một mình suy ngẫm nửa giờ vẫn là không có làm ra quyết định — rốt cuộc không nằm trên đó ngủ.

Địch Hàn từ nhà chính đi ra trước tiên đi nhìn Tả Xuyên Trạch, xác nhận hắn đã ngủ rồi mới trở lại chỗ ở của mình nghỉ ngơi.

Thời gian từng giờ trôi qua, Tả Xuyên Trạch nhìn đồng hồ, cười tà đứng dậy đi ra. Hắn đã từ miệng thủ hạ biết được nơi ở của Tống Triết, lúc này liền chậm rãi hướng nơi đó đi đến, bên ngoài binh lính tuần tra đều biết hắn, cũng biết người này là người trong lòng Địch thượng tá, lúc này thấy hắn đi ra ai cũng không dám tiến lên gặng hỏi, liền mặc hắn đi. Thủ hạ Tả Xuyên Trạch cơ bản cũng muốn cùng đi, kết quả bị hắn tùy ý nói một câu, “Tôi chuẩn bị đi tìm Tống đại công tử lên giường lại không phải đi đánh nhau, cậu theo làm cái gì” bị cứng rắn ép đi trở về.

Vì vậy người này đang không có bất kỳ tình huống quấy nhiễu nào rất nhanh thì đến trước cửa Tống Triết, mà Tống Triết trước đó đã phân phó không cần cần hắn, lúc này liền cũng thoải mái mà cho đi. Tả Xuyên Trạch thấy thế ý cười nơi khóe miệng được câu lên sâu hơn một phần, trực tiếp đẩy cửa đi vào, cười nói, “Thì ra anh biết tôi muốn tới, như vậy thì không cần tôi nói rõ mục đích tới đi há?”

Tống Triết vẫn là tư thế nửa giờ trước, lúc này thấy hắn lại gần liền quay đầu, cười nhạt nói, “Không cần, thế nhưng có một vấn đề rất quang trong phải giải quyết.”

“Hử?” Tả Xuyên Trạch đóng cửa lại, nhớ lại ánh mắt vừa rời của y, bỗng nhiên cười nói, “Bệnh khiết phích của anh lại tái phát đúng không?”

“Ừ,” Tống Triết gật đầu, nói, “Máy nước nóng không có, nhưng tôi bây giờ vô cùng muốn đi tắm.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, anh liền chịu đựng đi nha.” Tả Xuyên Trạch nói xong chậm rãi đi tới bên cạnh y, ôm lấy cổ của y liền hôn lên, Tống Triết liền vươn tay một tay để bên hông hắn, tay kia nâng đầu của hắn cũng hôn đáp lại, cùng hắn triền miên.

Tả Xuyên Trạch hơi sững sốt, tách ra một chút nhìn y, kinh ngạc nói, “Anh lúc nào thì có thể chấp nhận việc hôn môi vậy?” Lần trước ở trong phòng tắm ý thức của hắn bị vây trong hỗn loạn, căn bản cũng không biết Tống Triết trong lúc cao trào đã tự chủ động hôn hắn, cho nên trong ấn tượng của hắn về Tống Triết vẫn là một đại thiếu gia chống đối việc hôn môi.

Tống Triết tay ôm thật chặt thắt lưng của hắn, cúi đầu chậm rãi hôn lên vành tai hắn, hải lòng khi cảm giác được hắn run lên, lúc này mới cẩn nhẹ lên vành tai của hắn, cười nói, “Lần trước ngay cả bao tôi còn không mang, cậu nghĩ tôi vẫn sẽ không cùng cậu hôn môi sao?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch híp một cái, nghiêng đầu né tránh công kích của y, cười tà nói, “Nói vậy là tôi ngày hôm nay không mang theo bao trực tiếp ra vào bên trong cơ thể anh cũng không sao?”

Tống Triết mỉm cười cùng hắn đối diện, “Cậu từ đầu không có ý định mang bao đó sao?”

“Đó là đương nhiên, bây giờ để cho tôi làm chuyện đó đi.” Tả Xuyên Trạch vừa nói vừa bắt đầu hôn qua, đồng thời tay hắn mở nút áo đường trang.

“Chờ một chút,” Tống Triết bắt lấy tay của hắn, tận lực tránh né công kích của hắn, nói, “Tôi bây giờ muốn tắm, không cho tôi tắm quả thực là rất nghiêm trọng.”

Tả Xuyên Trạch “xía” một tiếng, “Anh đúng thật là phiền phức ...” Hắn nhìn xung quanh một chút, nói, “Đi đến chỗ tôi tắm ngược lại có thể, nhưng anh vừa rời khỏi phòng đoán chừng sẽ có người lập tức thông báo cho Dịch Hàn, như vậy tôi còn làm như thế nào? Trừ phi anh đi trực thăng đi khách sạn Thiện bang mượn phòng, hơn nữa nơi đó ra giường tuyệt đối đã qua nhiệt độ cao tiêu độc, anh cũng sẽ không ngủ trên cái giường này,” hắn nói chỉ chỉ đệm giường trước mặt, “Như thế nào? Vừa lúc tôi cũng lo lắng lỡ như đang làm phân nửa bị Dịch Hàn cắt đứt thì làm sao bây giờ, đi thôi, đi ngủ một giấc ngày mai rồi trở về.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Đi thôi.” Dù sao để y đêm nay không tắm thì nhất định không được, hơn nữa đi ra ngoài y cũng không có bao nhiêu cố kỵ, có thể bung tay bung chân cùng người kia vật lộn.

Bọn họ nói đi là đi, Tả Xuyên Trạch nhìn thủ hạ Tống Triết đi phía sau, nhíu mày, “Đi mượn một phòng mà thôi anh đem toàn bộ thủ hạ mang theo làm gì? Anh chẳng lẽ dự định đến lúc đó để cho những người này không chế tôi sau đó cho anh muốn làm gì thì làm sao?”

Tống Triết cười đến không hề có sơ hở, thậm chí còn mang theo một chút vô tội, “Tôi làm sao có thể làm chuyện hèn hạ như vậy? Tôi chỉ là sợ để bọn họ ở đây sẽ bị Dịch Hàn tùy tiện mượn cơ giết.”

“Hừ, đừng nói đắc y dễ nghe như vậy, anh vẫn luôn rất đê tiện.” Tả Xuyên Trạch nhìn y một cái, cũng không lại tiếp tục vấn đề này. Hai người rất nhanh đi đến sân bay, những binh lính kia thấy thế vội vàng đi tới, bởi vì thay ca, bọn họ chưa từng gặp qua Tống Triết, nhưng Tả Xuyên Trạch lại đều gặp.

“Không có việc gì,” Tả Xuyên Trạch nói, “Chúng tôi đi Thiện bang uống ly rượu, lập tức trở về, không cần nói cho tướng quân cùng Dịch Hàn.”

Mọi người thấy hắn nói như vậy cũng không dám lại kiểm tra, dù sao người này ở trong lòng Dịch thượng tá có địa vị gì mọi người đều biết, cũng liền tùy bọn họ đi.

Tiếng vang trên đỉnh đầu phát ra, Tang tướng quân và Dịch Hàn lập tức tỉnh hoàn toàn, Dịch Hàn mặc xong quần áo đi ra ngoài nhìn xung quanh một chút, Tang tướng quân lúc này chính là đang chuẩn bị hướng người hỏi tình huống, gã đi tới nói, “Là Tống Triết, hắn ta đoán chừng là đi quán rượu,” gã nói đến đây cười lạnh một tiếng, “Người này có khiết phích, mỗi ngày chỉ ít tắm một lần, không tắm ngủ không được. Hắn ở chỗ này khẳng định không tắm được, cho nên liền đi ra ngoài ở, hắn từ nhỏ sống trong nhung lụa, đương nhiên sẽ không uỷ khuất bản thân.”

Tang tướng quân ý vị thâm trường nhìn gã một cái, hỏi, “Vì sao cậu ta tắm không được? Là cậu phân phó cho phía dưới làm cái gì sao?”

“Lúc hắn vừa tới tôi liền phân phó người quét dọn đem máy nước nóng phòng hắn tháo ra, chặn miễn gì gì đó cũng đều không cần thay đổi, hơn nữa tôi còn nói với người bên đó bất kỳ yêu cầu gì của hắn, ngay cả nấu nước nóng cũng không được,” Ý cười nơi khoé miệng Dịch Hàn sâu thêm một phần, nói, “Cho nên tôi chắc chắn hắn ta đêm nay nhất định sẽ đi ra ngoài.

Tang tướng quân gật đầu, hỏi, “Cậu làm gì?”

“Tôi đem trực thăng của hắn làm rò rỉ xăng,” Dịch Hàn trong mắt nổi lên một tầng băng lạnh, sát khí bỗng lộ ra, gã nhìn lên khoảng không màn đêm đen nhánh, chậm rãi nói, “Trực thăng của hắn nhất định không tới được Thiện bang sẽ rơi xuống, lúc này tất cả vùng đất đều là rừng rậm, nếu hắn may mắn từ trực thăng rơi xuống không chết thì tuyệt đối cũng sẽ rơi vào trong rừng rậm, mà nơi này ngoài rừng rậm còn có dã thú hơn nữa còn có một khu địa lôi của chúng ta, huống hồ bây giờ còn là buổi tối, cho nên hắn tuyệt đối ... Tuyệt đối không có khả năng sống sót.”

---

18. Chương 18: Rơi Máy Bay

Tang tướng quân nhìn gã một lát, trên mặt cũng không có tức giận, mà là hỏi, “Cậu chừng nào thì ra tay?”

Dịch Hàn trầm mặc một chút, thành thật nói, “Hắn mới vừa rồi cùng ngài ở trong phòng thảo luận thì tôi liền phái người làm như vậy, tôi mới vừa nói muốn giết hắn nhưng thật ra là cùng ngài sớm đánh tiếng, tôi khi đó cũng đã chuẩn bị kỹ càng ... Nhưng tôi ngày mai sẽ phái người tới hiện trường nhìn một cái, triệt để phá hủy chứng cứ, sau đó chúng ta có thể đem chuyện này quy về ngoài ý muốn.”

“Nếu như hôm nay cậu ta không đi, cậu làm sao bây giờ?”

Dịch Hàn híp mắt một cái, “Tôi sẽ còn một biện pháp khác.”

Tang tướng quân trên mặt vẫn là không có gì tức giận, tiếp tục hỏi, “cậu ta chạy cũng không đến cùng ta nói một tiếng, mà lính canh gác cũng cho đi, cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Không lạ,” Dịch Hàn không quan tâm nói, “Người này luôn luôn cường thế, tùy tâm sở dục, phải đi dĩ nhiên là trực tiếp đi, hơn nữa lúc hắn đi binh sĩ cũng đều nhìn thấy, vừa lúc thay ca những binh lính vẫn có thể nhận biết được hắn, cho nên có thể liền cho đi.”

Tang tướng quân nhìn gã một lát, nói câu “Chỉ hy vọng như thế” liền lắc đầu vào nhà, tùy gã đi.

Dịch Hàn vẫn như cũ đứng ở ngoài cửa, gã đang đợi, chờ thủ hạ của mình đến báo cáo. Quả nhiên, có điều nhiều топ binh sĩ trên gác liền chạy tới, nói, “Thượng tá, xa xa trong rừng rậm có một ánh lửa sáng lên, hình như là vật gì đó nổ tung.”

Dịch Hàn đẩy lòng cười lạnh một tiếng, nói, “Không có việc gì, đoán chừng là không biết trực thăng ở đâu rơi xuống, bây giờ quá muộn, chờ ngày mai lại đi xem sao.”

Binh sĩ do dự một chút, nói, “Thế nhưng Thượng tá, có thể là ...”

Người đó còn chưa nói xong liền bị ánh mắt sắc bén của Dịch Hàn ngăn chặn lại, vội vàng cúi đầu im miệng.

Dịch Hàn mặt không thay đổi nói, “Cậu không có việc gì, quay về vị trí của cậu đi.”

“Vâng.”

Bỏ được một cái đinh trong mắt, Dịch Hàn tâm tình thật tốt, liền bắt đầu trở về ngủ một giấc thật ngon, ai biết đúng lúc này phía sau vang lên tiếng nói, “Máy bay trực thăng nào ...”

Địch Hàn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy là thủ hạ Tả Xuyên Trạch, liền tùy ý nói, “Là trực thăng rơi.”

“Cái gì rơi ...” Người nọ toàn thân cứng ngắt một chút, tiếp đó rất nhanh hoàn hồn vội vàng tiến lên hỏi, “Trực thăng của người nào rơi?!” Cậu ta tỉnh lại cũng nghe được tiếng phi cơ rơi, mà ở đây ngoài trừ trực thăng của quân doanh cũng chỉ có Tổng Triết, cậu ta hơi sợ hãi, thầm nghĩ sẽ không phải là ăn chủ nhân mình không được nên đành phải bắt đi rồi không? Rất có thể, bởi vì người kia là Tổng Triết, người khác có thể không có gan này, nhưng y tuyệt đối có!

Cậu ta nghĩ tới đây lập tức chạy đi nhìn phòng của Tổng Triết một chút, quả nhiên không thấy một ai. Vì vậy liền vội vàng muốn qua Địch Hàn nói một chút, ai biết vừa mới nghe được binh sĩ báo cáo, cậu thể mới biết có trực thăng nổ, mà chiếc trực thăng kia rất có thể là ...

“Nói a, trực thăng đó của người nào?!” Người này thấy Địch Hàn không đáp cũng không kịp nghĩ việc khác, tiến lên nắm cổ áo của gã, tiếng nói hầu như đều coi như là đang gào thét, cậu biết Địch Hàn và Tổng Triết có ân oán, cho nên người này rất có thể mượn cơ hội này diệt trừ Tổng Triết, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ chớ đem chủ nhân nhà cậu dính vào a a a!

Địch Hàn thấy dáng vẻ cậu ta lo lắng như vậy đáy lòng nhất thời “Lộp bộp” một chút, máu trong người giống như trong nháy mắt toàn bộ rút đi, trong lúc nhất thời thân thể lạnh lẽo đến đáng sợ, gã bỗng nhiên bắt ngược lại, nói từng chữ một, “Cậu đừng nói cho tôi biết Trạch cũng ở phía trên?”

Người nọ nghe gã nói như vậy liền biết mình đã đoán đúng, sắc mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch, âm thanh cũng phủ lên một tầng run rẩy, “Tôi cũng muốn nói cho anh biết ... Nhưng chủ nhân cậu ấy thực sự ...”

Địch Hàn lập tức buông cậu ta ra, đi nhanh về phía trước, âm thanh rít gào bởi vì sợ thậm chí còn một chút khàn khàn, “Người đâu! Đi với tôi vào rừng rậm trước mặt!” Gã bước nhanh chui lên trực thăng, do sợ hãi ngay cả ngón tay đều đang phát run, giống như gã nói, nơi đó có nhiều khu địa lôi, không cần nghĩ đập phải cũng sẽ bị tạc nát bấy!

“Này, cậu cần phải ôm chặt một chút, lỡ như tay của tôi không cẩn thận trượt một chút, cậu đã có thể ngã xuống.” Tổng Triết để tay bên hông hắt, nhìn phía dưới một màu đen như mực, môi dán bên tai hắt, vừa cười vừa nói.

Hơi thở ẩm áp lướt nhẹ nơi vô cùng nhạy cảm, Tả Xuyên Trạch không tự chủ khẽ run, hắt hơi nghiêng đầu tách ra, nói, “Anh tốt nhất suy nghĩ một chút nên làm cái gì bây giờ, Địch Hàn nói qua nơi này có nhiều khu địa lôi.”

Tổng Triết liền nhìn xuống phía dưới, nói, “Tôi ghét rừng.”

Tả Xuyên Trạch cười nhạo một tiếng, “Đáng tiếc anh đêm nay nhất định là phải rơi vào rừng rồi, xía, sớm biết rằng như vậy tôi còn không bằng ở trong phòng cùng anh làm, đỡ phải phiền phức.”

“A? Giống như vậy?” Tổng Triết như trước cười nhạt, một tay chậm rãi tiến vào trong áo choàng của hắt bắt đầu vuốt ve lưng, đồng thời cùi đầu hôn lên cổ hắt.

Tả Xuyên Trạch lập tức thở dốc một tiếng tận lực hướng một bên tránh đi, còn chưa mở miệng chợt nghe Tổng Triết tiếp tục nói, “Này, cậu nghìn vạn lần đừng kêu, không phải lúc nào cũng thực sự có thể dám cam đoan tôi không làm chuyện gì với cậu đâu, cậu cũng không nghĩ chuyện lần trước lại diễn ra sao?”

Y nói xong câu đó lập tức nhận thấy được trên người người trong lòng đang phát ra hơi thở yêu mị nặng hơn một phần.

“Tổng Triết,” Tả Xuyên Trạch nhìn chằm chằm vào y, hai tay của hắt vươn ra ôm cổ y một tay hướng dây lưng trên vai y bắt lấy, nói, “Anh lại nói nhiều một câu vô ích tôi trực tiếp đem dây dù của anh cắt đứt chúng ta cùng nhau ngã xuống, anh tin hay không?”

Tổng Triết kinh ngạc cười nói, “Cái này cậu cũng có thể cắt đứt?” Là bởi vì thể chất đặc thù?

Hơi thở yêu dã của Tả Xuyên Trạch lại nặng thêm một phần, nguy hiểm tiến đến bên tai của y, thấp giọng nói, “Anh có thể thử một lần, hơn nữa tôi cam đoan người chết tuyệt đối không phải là tôi.”

“Hay là thôi đi, chuyện gì cậu cũng làm được.” Tống Triết vừa nói vừa rút tay về, tay lần thứ hai đặt bên hông hần.

Đang nói chuyện chỉ nghe phía sau cách đó không xa mặt đất bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh, ánh sáng ngăn ngủ chiếu sáng bóng tối xung quanh.

Nửa giờ trước đây, thủ hạ hướng y báo cáo trực thăng xuất hiện trực trặc, Tống Triết liền hạ lệnh tăng tốc độ cao nhất hướng về trước, đợi đến lúc đạt gần đến giới hạn thì cho thủ hạ đem trực thăng đứng ở giữa không trung, lấy dù ra bắt đầu nhảy từng người xuống. Những chiếc dù này trước đó là được Tống Triết chuẩn bị để ngừa lỡ như, bọn họ có mấy người liền chuẩn bị mấy người, cho nên thừa ra Tả Xuyên Trạch đương nhiên phải ôm Tống Triết cùng y nhảy xuống. Toàn bộ người trong cabin nhảy xuống sau đó đến người ở khoang điều khiển điều chỉnh đảm bảo trực thăng nó sẽ không lập tức ngã xuống liền cùng nhau nhảy xuống, bởi vì hướng gió là thổi về phía trước, cho nên lúc trực thăng rơi bọn họ sớm đã theo gió bay về phía trước, người thương vong cũng liền hạ xuống thấp nhất.

“Đoán chừng sẽ phát điên đi,” Tả Xuyên Trạch hướng cách đó không xa nhìn một chút, nói, “Nếu như thủ hạ của tôi đủ thông minh hiện giờ sẽ đi tìm Dịch Hàn, nếu như không có gì thì Dịch Hàn chậm nhất là ngày mai sẽ biết được tin tức này, sau đó giống như sẽ phát điên. Nhưng Tống đại công tử anh đây tốt nhất chờ anh ta vào ngày mai sang đây, nếu như anh ta đêm nay vừa mới thấy anh còn sống nhất định sẽ nổ anh một súng, anh ta có thể hận anh vô cùng.”

“Đúng vậy, tôi mới đến liền không kịp chờ đã hướng tôi ra tay, có thể thấy được quyết tâm giết tôi,” Tống Triết nhìn mặt đất phía dưới một chút, xa xa đã có thể thấy lác đác ráng chiều, y cười nói, “Tôi hiện tại chỉ hy vọng trận gió này lớn một chút, có thể để cho tôi bay xa một chút, càng gần Thiện bang, như vậy tôi còn có thể xa rời một ít.”

Tả Xuyên Trạch cũng nhìn xuống phía dưới một lát, sau đó cảm nhận một chút tốc độ của gió, nói, “Nếu như theo vận tốc của gió tiếp theo, chúng ta nói không chừng có thể qua khu địa lôi.”

“A? Coi như là một tin tốt.” Tống Triết liền vòng tay ôm hần thực chắc, Tả Xuyên Trạch lúc này liền ôm cổ y, hai cơ thể con người dán lại với nhau không còn kẽ hở, nếu như đây là đứng trên mặt đất, bất cứ người nào thấy cảnh tượng như vậy đều sẽ cảm thấy bọn họ thân mật không gì sánh được.

Tống Triết cúi đầu xuống ở trên tóc hần hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn màn đêm đen như mực, cảm thụ được gió thổi tới mặt, bỗng nhiên cười nói, “Tôi cho tới bây giờ chưa từng có buổi tối nào bay như thế này.”

Tả Xuyên Trạch nghe vậy cũng cười cười, “Tôi cũng không có, ở cùng một chỗ với Tống đại công tử anh đây đúng thật sẽ không gặp chuyện gì tốt.”

Tống Triết lấy một tay đem dây buộc tóc của hần tháo ra, nhìn đầu tóc dài nhu thuận bị gió thổi loạn, cười nói, “Cậu là người đầu tiên đề nghị đi ra ngoài mà?”

“Đừng nói dễ nghe như vậy,” tóc của mình tản ra, Tả Xuyên Trạch chỉ là hơi dừng một chút liền tùy ý y, nói, “Dựa theo tình hình phát triển tiếp theo, dù cho tôi không đi tìm anh cuối cùng anh cũng sẽ ngồi trực thăng đi.”

“Đúng là có thể,” Tống Triết nhìn mặt đất càng ngày càng gần, bắt đầu dĩ nhiên nói, “Xem ra tôi cuối cùng vẫn phải rơi vào trong rừng.”

“Như vậy tốt nhất,” Tả Xuyên Trạch ghé vào lỗ tai y cười nhẹ, hơi thở ấm áp toàn bộ thổi vào tai y, “Tôi có cảm thấy biểu cảm của anh nhất định sẽ rất đáng xem.”

Lúc hai người đang nói giỡn khoảng cách tới mặt đất càng ngày càng gần, Tống Triết nghiêm túc nhìn phía dưới, bỗng nhiên nói, “Nếu như một hồi chạm đất không thuận lợi tôi có thể bắt cậu làm đệm lưng không? Tôi cũng không muốn quỳ rạp trên mặt đất hoặc trên cây, rất dơ.”

Tả Xuyên Trạch lại tiến tới vành tai của y hôn một chút, nói mập mờ, “Anh bỏ được không, bảo bối.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, nói không chút chậm trễ nào, “Bỏ được.”

Vừa dứt lời bọn họ liền chui vào rừng, Tống Triết theo bản năng khom lưng đưa hấn vững vàng bảo vệ vào trong lòng hướng xuống phía dưới, sau đó trải qua một loạt chấn động lớn mới ngừng lại được. Tả Xuyên Trạch đang hạ xuống trong nháy mắt bị y ấn vào lòng, cảm giác xuống tới phía dưới hiện giờ đã ngừng lại liền ngừng đầu, mà lúc này một giọt chất lỏng ấm áp trong nháy mắt rơi vào mặt mình, hấn hơi sửng sốt, vươn một ngón tay lau đi đặt ở mũi người, là máu.

Hấn nhướn mi, “Anh bị thương?”

“A.” Tống Triết không thềm để ý lên tiếng, nhìn tình hình xung quanh, lúc này mới phát hiện dù bọn họ đang treo trên một thân cây, mà bọn họ chính là treo ở giữa không trung, Tống Triết đưa hấn ra phía ngoài, nói, “Nhảy xuống.”

Tả Xuyên Trạch không nói hai lời thuận lợi rơi xuống đất, Tống Triết từ trong túi sau lưng chiếc dù lấy ra một ít đồ, sau đó cởi dù ra cũng nhảy xuống theo.

Tống Triết đem một thứ gì đó ném cho Tả Xuyên Trạch, cầm băng gạc trong tay bắt đầu lau cổ của mình, nói, “Tôi muốn tắm.”

Tả Xuyên Trạch tiến tới nhìn một chút, phát hiện cổ của y bị cành cây gạch một đường, nhưng cũng may vết thương đều không phải rất sâu, hấn lúc này mới đưa mắt một lần nữa xem đồ được ném qua tay mình, đó là Tống Triết vừa ném qua, hấn nhìn một chút, kinh ngạc nói, “thiết bị thăm dò mình?”

“Đúng vậy,” Tống Triết đem băng gạc lau xong ném qua một bên, nhìn tình huống xung quanh, dẫn đầu đi về phía trước, nói, “Tôi biết rõ Dịch Hàn ở Tam Giác Vàng vẫn nhiều, đương nhiên phải đem đồ vật chuẩn bị đầy đủ hết.”

“Tôi còn không có hỏi anh tới Tam Giác Vàng làm gì.” Tả Xuyên Trạch mở thiết bị thăm dò mình, đi tới bên cạnh y hỏi.

“Việc kinh doanh,” Tống Triết cười liền bỏ thêm một câu, “Kinh doanh súng ống.”

Tả Xuyên Trạch nhướn mi, “Cũng bởi vì như thế? Tôi cũng không biết Tống đại công tử tài cán anh đây vì chút tiền ấy mà cam nguyện tự mình chạy đến Tam Giác Vàng, buôn bán súng ống đâu cũng có thể, anh lại chọn nơi lộn xộn như vậy, hơn nữa tôi nghĩ nếu như Dịch Hàn hạ hấn tâm muốn giết anh, anh chuẩn bị nhiều thứ gì đó đều vô ích, điểm ấy anh sẽ không nghĩ ra đi?”

“Dĩ nhiên, tôi lại không phải kẻ ngốc,” Tống Triết cười nói, “Chỉ cần là nếu qua đêm nay thì tôi không có gì để lo, ai biết bây giờ thì đã xảy ra chuyện.”

“Humm? Anh nắm chắc như vậy?” Tả Xuyên Trạch xoay chuyển con người, hỏi, “Anh làm cái gì?”

“Ngày mai cậu sẽ biết,” Tống Triết nhìn đường trước mặt, cảm giác được trên cổ mình lại truyền tới một chút ẩm ướt, lần thứ hai lôi băng gạc lau lau, nói, “Tôi muốn tắm.”

“Anh chịu đựng đi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

“Anh dường như đem đề tài chặn lại,” Tả Xuyên Trạch nhìn dụng cụ trong tay, vừa đi vừa nói, “Anh có thể ứng phó Dịch Hàn là một chuyện, có thể anh không giải thích được cố ý dùng thân phận thương nhân chạy tới Tam Giác Vàng lại muốn làm gì,” hấn nói híp một con mắt yêu mị, quay đầu nhìn chằm chằm vào y, “Tống Triết, mục đích thật sự của anh là gì?”

19. Chương 19: Được Gọi Là Tình Yêu

Bên trong rừng cây rậm rạp một mảnh tối đen, chỉ có vài khe hở ngẫu nhiên mới có thể thấy vài cột sáng từ mặt trăng, từ không trung thẳng tắp chiếu xuống, đem rừng cây âm ú xé rách thành từng lỗ hổng.

Tả Xuyên Trạch lúc này thì đứng vào một trong cột sáng đó, con ngươi của hắn vốn là màu đen lại nhuộm vào một tầng sáng mơ hồ, nhìn qua lại có vẻ có chút trong suốt, điều này làm cho Tống Triết theo phản xạ nhớ lại một đêm trời mưa kia, khi y tiếp cận người này là lúc ánh mắt tâm hồn của hắn trong sáng.

Tâm hồn của Tả Xuyên Trạch bị chính hắn phủ lên tầng tầng xiềng xích, một mực giam giữ vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, khiến người ta ngay cả tìm tòi cũng không thể nào ra tay.

Tả Xuyên Trạch thấy y không đáp liền tiến lên một bước, vẫn như cũ nhìn y chằm chằm, lần thứ hai hỏi một lần, “Tống Triết, mục đích của anh là cái gì? Anh tốt nhất đừng dối chủ đề cho tôi, Vệ Tụng từ lâu đã nói với tôi, ông ta nói cho anh biết về chuyện Hắc Yến, anh hao tổn tâm sức chạy đến nơi này rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Tống Triết cười cười, lại nói, “Tôi đột nhiên phát hiện tôi vẫn rất thích nghe cậu gọi tên của tôi, vậy tôi đây, tôi cần phải gọi cậu cái gì, nói như thế nào chúng ta coi như là chung hoạn nạn, dù sao sẽ vẫn không gọi cậu là ‘Ngài Tả’ nữa nhỉ?”

Tả Xuyên Trạch con ngươi yêu mị nhìn y một lát, bỗng nhiên không thể tin cười ra tiếng, “Tống thiếu gia anh tới nơi này —— sẽ không phải là vì tôi đi?”

Tống Triết khoé môi nhếch lên cười nhạt, hào phóng thừa nhận, “Đúng vậy.”

Đôi mắt của bọn họ đều có thể xem thấu linh hồn của con người, lúc đối mắt nhìn nhau mặc dù biết không thể lừa gạt đối phương lại cũng không thể dễ dàng từ trong mắt đối phương đọc lên thứ gì, giống như bây giờ. Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, người trước mặt mắt xéch hẹp dài trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, lời nói của người này mới vừa rồi không có nói dối, thế nhưng trong này nhất định còn có thứ gì đó, hắn nhướn mi, “Sau đó?”

Tống Triết mỉm cười đi về phía trước, đường đi trong rừng thật không tốt, cỏ dại mọc thành bụi, y đối loại tình huống này cực kỳ bất mãn, nhưng nét mặt không có biểu hiện ra chút nào, vừa đi vừa nói, “Cậu có biết hay không ông nội tôi đã từng vậy giết qua Hắc Yến.”

Tả Xuyên Trạch theo đi về phía trước, nói, “Nghe nói qua.”

“Kỳ thực lúc đó là ông nội tôi cố ý đưa ông ta thả ra,” Tống Triết nói, “Lúc đó cấp trên ra lệnh là bắt sống, cậu nên biết mục đích là gì nhỉ?”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, “Có thể đoán ra đại khái, nhưng tôi có phải hay không còn muốn cảm ơn ông nội anh, nếu như không có ông ta sẽ không có tôi về sau đi?”

Tống Triết bình tĩnh nhìn hắn một cái, mắt xéch mang theo ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, “Cậu thực sự nghĩ như vậy?”

“Đó là đương nhiên,” Tả Xuyên Trạch dời qua dời lại thiết bị trên tay, “Vẫn là không có phản ứng gì, xem ra chúng ta thực sự đã đi qua khu địa lôi, tôi nhìn qua một chút lúc hạ xuống, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta lại hướng về phía trước xuống phía dưới đoán chừng sẽ đến một quốc lộ.”

“Như vậy tốt nhất, nhả nãi của tôi đã muốn đến cực hạn.” Tống Triết cẩn thận nhìn tình huống xung quanh, tận lực tránh né những chỗ khó đi.

“Nếu như bây giờ là ban ngày thì tốt rồi, tôi có thể cảm nhận gương mặt chán ghét của anh nhất định sẽ rất sinh động,” Tả Xuyên Trạch nhìn có chút hả hê cười cười, nói tiếp, “Trọng tâm câu chuyện hình như mở rộng ra, anh nói tiếp.”

“Về lệnh đuổi bắt kia đến bây giờ còn chưa huỷ bỏ, cấp trên đối với sự nghiên cứu y học của ông ta gần như cố chấp, cho nên tôi đã tới,” Tống Triết cười nhạt, “Thứ nhất là tôi cảm thấy hứng thú với thiên tài y học của Hắc Yến, thứ hai sao, tôi biết cậu cùng Hắc Yến có quan hệ, nếu để cho người của phía trên biết được

chút gì đó nói không chừng bọn họ sẽ đem cậu nhốt lại một lần nữa ném lên bàn mổ, vậy tôi còn có thể nào đem đi cất giấu?”

Tả Xuyên Trạch trong mắt nổi lên một tầng sáng yêu mị, không hề để ý tới từ cất giấu trong miệng y, mà suy nghĩ nhìn y, “Cho nên anh tới đây giúp tôi giết Hắc Yến?”

“Đúng vậy,” Tống Triết cũng nhìn hắn, nói, “Chỉ có ở đây bí mật giết chết người này không khiến người của phía trên biết được tình huống là cách duy nhất để giải quyết vấn đề, cho nên mục tiêu của chúng ta giống nhau.”

Tả Xuyên Trạch tầng sáng yêu mị ở đáy mắt càng nặng hơn, khó khăn lắm mới đem tà khí của hắn vừa làm nổi bật vừa một phần sắc nhọn, “Tôi muốn đích thân giết người đó.”

“Tôi cũng chưa nói không cho cậu giết,” Tống Triết cười nhạt như trước, ánh mắt xinh đẹp nhìn hắn lom lom, hỏi, “Thế nhưng cậu đã chuẩn bị làm gì để giết ông ta?”

Tả Xuyên Trạch đang bước về phía trước bỗng dừng lại, con người cực đen đại ra một chút, qua một lúc lâu lại thở dài một tiếng, “Tôi cũng không biết.”

Tống Triết trầm mặc nhìn hắn, Tả Xuyên Trạch trước mặt mê mang mục tiêu duy nhất trong đời là Hắc Yến, nếu như hắn thực sự đạt được mục tiêu này nói không chừng cuộc sống sau này sẽ trở nên hỗn độn không chịu nổi, kết quả cuối cùng rất có thể chính là hắn cũng theo Hắc Yến cùng nhau ... Chết.

“Cho nên nói cậu đạt thành tâm nguyện sau này sẽ không còn gì để bận tâm, vì vậy tôi cũng có thể như mong muốn đem cậu nhốt lại nuôi trong ***g,” Tống Triết tiến lên một bước nâng cằm hắn lên, lại cười nói, “Nói cách khác sau khi cậu giết Hắc Yến tốt nhất đem toàn bộ tinh lực [tinh thần và thể lực] đặt ở trên người tôi, chỉ cần không cẩn thận để cho tôi nắm được một sơ hở cậu đời này cũng đừng nghĩ chạy thoát.”

Con người tà mị của Tả Xuyên Trạch nhìn y một lát, mở tay y ra nói, “Cũng được, dù sao nợ nần chúng ta còn chưa có tính toán rõ ràng, chờ tôi giết chết ông ta lúc đó lại tới chỉnh anh.”

“Tôi đây xin đợi ngài,” Tống Triết cười đi về phía trước, nhìn phía trước một mảnh tối đen, có chút nhút nhát nói, “Chúng ta còn bao lâu thì có thể đi ra ngoài?”

“Đừng hỏi tôi,” Tả Xuyên Trạch nhìn về phía sau một chút, ngoảnh đầu nhìn y, “Anh không định chờ thủ hạ của anh sao?”

Tống Triết cười khê, “Cậu cũng chớ xem thường bọn họ, bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh, sẽ tìm được chúng ta.”

“Tuỳ anh,” Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai đi về phía trước, trầm mặt chỉ chốt lát bỗng nhiên nói, “Kỳ thực nếu như để cho tôi chọn tôi thà rằng ...”

Hắn nói đến đây liền bỗng nhiên dừng lại, chỉ cười cười liền không tiếp tục nói nữa, Tống Triết nói tiếp, “Thà rằng chưa từng tới thế giới này, hoặc nói thà rằng lúc trước Hắc Yến bị bắt, như vậy cũng sẽ không có cậu về sau, đúng không?”

Y dùng chính là câu khẳng định, Tả Xuyên Trạch từ chối cho ý kiến, lại cười nói, “Tôi thật là càng ngày càng ghét anh.”

Tống Triết không thềm để ý ồ một tiếng, “Cũng bởi vì tôi hiểu cậu?”

“Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi hiểu được.”

“Vậy anh còn hỏi cái gì?” Tả Xuyên Trạch nhìn thiết bị không có chút phản ứng gì, thẳng tay ném về phía trước, cười nói, “Kỳ thực hiểu biết của anh cũng không tệ.”

“Chỗ nào không tệ?”

“Có thể có cơ hội làm anh sẽ khiến tôi cảm thấy rất không tệ.”

“Lý do của cậu thật đúng là kỳ lạ ...”

Hai người càng chạy càng xa, thân ảnh dần dần biến mất trong chỗ sâu rừng rậm.

Cây cối cao lớn ngã một mảnh, xác trực thăng còn bốc cháy, Dịch Hàn theo dây thừng xuống tới thì thấy chính là tình cảnh này.

“Trạch!” Gã đối bốn phía hô, đợi một hồi vẫn là không có hồi đáp.

“Thượng tá,” binh sĩ phụ trách tuần tra chạy đến trước mặt gã nói, “Mặt trên không có ai, tôi đoán bọn họ có thể đã nhảy dù ở trên không.”

“Nhảy dù ...” Dịch Hàn cảm thụ hướng gió một chút, quyết đoán hạ lệnh, “Bắt đầu lục soát phía trước! Còn có, nếu như nhìn thấy một người đàn ông tóc ngắn mặc đường trang bắn chết tại chỗ không cần báo cáo cho tôi!”

“Vâng!”

Dịch Hàn nhìn rừng rậm đen đặc trước mắt, ánh mắt âm trầm, đây là lần thứ hai Tổng Triết đem Trạch mang đi dưới mí mắt gã, gã tuyệt đối không tha cho người đàn ông này!

Thủ hạ Tả Xuyên Trạch lúc này cũng ở đây, bọn họ nhìn âm ngoan [âm: chỉ hai mặt đối lập âm dương, ngoan: hung ác, tàn nhẫn] trong mắt Dịch Hàn, cũng không có qua nhiều biểu hiện, hai người kia giết thế nào cũng không cùng bọn họ quan hệ, chỉ cần chủ nhân nhà bọn họ không có việc gì là được. Bọn họ quan sát rừng rậm trước mắt một chút, thầm nghĩ nếu không có địa lôi bọn họ có thể hoàn toàn yên tâm, chủ nhân bọn họ không phải như người bình thường, loại rừng rậm này còn không làm khó được hắn.

“Tổng đại công tử, tôi có một tin tốt muốn nói cho anh, chúng ta rốt cục đi ra rừng rậm.” Tả Xuyên Trạch hai chân đạp lên quốc lộ, quay đầu lại nhìn người sau lưng nói, Tổng Triết cũng theo sát phía sau đi tới, bởi vì ven đường có đèn đường mờ mờ, cho nên mặt của y lúc này biểu hiện rõ ràng ra, chỉ thấy nguyên bản độ cung của nụ cười ôn nhu đã sắp nhìn không thấy, còn sót lại một chút vẫn lộ ra vẻ miễn cưỡng, có thể thấy được bây giờ người này tương đối khó chịu, Tả Xuyên Trạch thấy thế trong nháy mắt cười ra tiếng, “Tôi đã nói biểu cảm của anh nhất định sẽ rất đẹp mắt.”

Tổng Triết nhu nhu cái trán, bất đắc dĩ nói, “Tôi hiện tại vô cùng rất muốn tắm.”

“Những lời này anh đã nói qua rất nhiều lần,” Tả Xuyên Trạch nhìn quốc lộ trống trải, nói, “Làm sao bây giờ?”

“Từ nơi này phải đến Thiện bang còn cách một đoạn, nếu như không có phương tiện giao thông chúng ta đoán chừng phải đi đến hừng đông,” Tổng Triết cũng đi trên đường quốc lộ, nhìn xa xa một chút, hỏi, “Bây giờ mấy giờ?”

“Đừng hỏi tôi, tôi không có điện thoại di động cũng không có đồng hồ đeo tay,” Tả Xuyên Trạch nói nhìn về phía Tổng Triết, lập tức nhún vai, “Không cần hỏi, anh nếu là có mấy thứ kia đoán chừng cũng sẽ không hỏi tôi.”

“Chúng ta không cần mấy thứ không quan trọng kia,” Tổng Triết nhìn phía xa xe hơi đang lái qua, cười nói, “Nhưng mà có một số việc nếu như chúng ta không có vật đó thì lại vô cùng quan trọng.”

Tả Xuyên Trạch đi tới bên cạnh y cũng nhìn chiếc xe kia, hỏi, “Thứ gì vậy?”

“Vị tiền.” Tổng Triết nhàn nhạt phun ra hai chữ, nhìn chiếc xe hơi càng ngày càng gần, đẩy đẩy Tả Xuyên Trạch để cho hắn đi đón xe.

Tả Xuyên Trạch vô cùng kinh ngạc, “Tại sao là tôi?” Tuy rằng hỏi như vậy, hắn vẫn đi về phía trước chuẩn bị đưa tay.

“Mặt của cậu so với vẻ mặt của tôi dùng được, nếu muốn đi xe nhờ đương nhìn là cậu tới cần,” Tổng Triết nhìn thân ảnh trước mặt, thuận tiện bổ thêm một câu, “Cậu sẽ nói tiếng địa phương sao?”

Tả Xuyên Trạch vươn tay, cười nói, “Phải.”

Vì vậy hai người thành công quá giang xe, nửa giờ sau cuối cùng đã tới Thiện bang, lúc này đã một giờ sáng, nhưng có một câu nói Tổng Triết nói đúng, đó chính là bọn họ không có vị tiền.

Tả Xuyên Trạch cười nói, “Tổng thiếu gia, là anh bán hay là tôi bán?”

Tổng Triết nhìn quán bar trước mặt, nhu nhu cái trán, bất đắc dĩ nói, “Tôi có một dự cảm xấu.”

“Tôi đây thật đáng tiếc nói cho anh biết, dự cảm của anh chính xác.” Tả Xuyên Trạch không quan tâm lôi kéo Tổng Triết vào quán bar, bọn họ đi trong rừng hồi lâu, khó tránh khỏi sẽ bị cành cây cào trúng, nhưng cũng may hai người mặc vật liệu cao cấp, lúc này nhìn qua ngược lại cũng coi như sạch sẽ.

Hai người nay vốn lớn lên cũng rất yêu nghiệt, dù cho không nói đến khuôn mặt thì quần áo “cá tính” hai người mặc cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của người khác, cho nên bọn họ vừa mới vừa vào cửa lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, mà sau phút chốc thì có người qua nói với Tả Xuyên Trạch, “Thưa ngài, ông chủ chúng tôi rất thường thức ngài, muốn mời ngài uống ly rượu.”

Tả Xuyên Trạch theo phương hướng gã chỉ nhìn sang, chỉ thấy quầy rượu trong góc phòng trên hàng ghế sa lon có một người phương Tây tây trang giày da, người nọ thấy hắn nhìn sang cười hướng hắn giơ ly rượu, mà ở xung quanh hắn còn một số thủ hạ bảo vệ có không ít súng thật đạn thật, vừa nhìn người này liền biết không đơn giản.

Vốn bọn họ còn tưởng rằng ở bên ngoài sẽ không đụng phải cá lớn chứ, bây giờ xem ra cũng không đúng như vậy.

“Thưa ngài, ông chủ chúng tôi luôn không thích mượn phòng uống rượu, nhưng ông ta nói nếu như ngài thích ông ta có thể vì ngài ngoại lệ.” Người nọ thấy hắn không đáp liền bỏ thêm một câu.

“Không cần, ở nơi này uống đi.” Tả Xuyên Trạch bình tĩnh nhìn thoáng qua Tổng Triết, sau đó cùng người kia đi.

Tổng Triết ở trên quầy bar ngồi xuống, liền không khỏi nhu nhu cái trán, vừa rồi ý tứ nơi đáy mắt của Tả Xuyên Trạch rất rõ ràng — thoát nhìn tôi có giá hơn so với anh.

Y muốn một ly rượu, liếc mắt hướng bên kia nhìn một chút, thì thấy đáy mắt người kia không che giấu sự tham lam, giống như hận không thể lập tức đem quần áo của Tả Xuyên Trạch xé bỏ, đáy lòng của y nhất thời hiện lên một tia ưu tư rõ ràng: Y khó chịu, vô cùng, cực kỳ khó chịu.

Y có năng lực tự kiểm chế luôn luôn tốt, điều này làm cho y bình thường hiểu rõ tâm tình không ổn, nhưng khi y thấy tình cảnh bên kia thì rõ ràng cảm thấy đáy lòng tuôn ra âm ngoan ngay cả mình cũng không cách nào không chế. Đây không giống với thú cưng của mình hoặc là vui vẻ khi thân thể bị người khác đụng chạm khó chịu, mà là càng thêm lạnh buốt càng thêm sát ý bạo ngược, hơn nữa cổ sát y này càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng không cách nào khống chế.

Y biết rõ điều này đại biểu cho việc gì, tuy rằng lần trước y cùng Tả Xuyên Trạch xảy ra quan hệ, nhưng sau đó y từ từ tỉnh táo lại, liền quy thuộc về do nhu cầu sinh lý hoặc là thích thân thể người này, cho tới bây giờ y cảm giác được buồn phiền dưới đáy lòng mình trào lên, y mới rốt cục khẳng định nhìn thẳng vào một sự thật: Y, Tổng Triết, yêu một người đàn ông tên là Tả Xuyên Trạch.

Không chỉ muốn bắt giữ cất giấu, cũng không chỉ là thích giữ lấy, mà là loại việc y trước đây vẫn không hiểu, bây giờ lại có thể cảm nhận được rõ ràng ... Thứ gì đó gọi là “tình yêu”.

Và đã iu:3

20. Chương 20: Đặc Quyền

Trên người Tả Xuyên Trạch phát tán ra mùi hormone quá nồng nặc, khiến người luôn không tự chủ được muốn nhào qua. Mà so với trên người Tổng Triết lại không có loại hơi thở này, trái lại làm người khác cảm

giác cảm dục, mắt xéch của y mang theo ánh sáng trong trẻo lành lạnh, trên mặt luôn lộ vẻ cười vừa phải, lễ phép mà xa cách, làm người khác sinh ra hảo cảm đồng thời cũng không có cảm giác thân cận.

Nhưng việc đó cũng không đại biểu cho người này không có người thích, Tống Triết lớn lên rất thanh tú, y đáng người ôn nhã chung quy cũng khiến người ta có ảo giác một loại văn nhược, mà loại ảo giác này sẽ làm cho người ta đối với y nảy sinh hai loại ý tưởng cực đoan, hoặc là nhất định vô cùng thương yêu bảo hộ, hận không thể mỗi ngày đem y phụng ở trong lòng bàn tay, rất sợ chạm hư; hoặc là càng muốn thô bạo chà đạp thêm, hận không thể đưa y cởi bỏ về ngoài ôn nhã, nhìn y thống khổ nhìn y cầu xin tha thứ. Đương nhiên, với dấu hiệu hiện tại cho thấy, thái độ của Tả Xuyên Trạch đối đãi với Tống Triết rõ ràng thuộc về người sau.

Tống Triết quan sát người kia một chút, xuất hiện ở Tam Giác Vàng với khuôn mặt phương Tây lại có vẻ sĩ có đạn thật, có thể có khả năng là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất. Thực sự là phiền phức.

Ngay lúc y lặng lẽ quan sát tự hỏi đối sách đối phó, có một nhóm người hướng y đi tới, người dẫn đầu nhóm kia trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh y, cười nói, “Nhìn anh không giống như là người địa phương a, anh là từ đâu tới?”

Người này là dân bản xứ, trong giọng nói mang theo sự lưu manh nồng đậm, Tống Triết chậm rãi đưa mắt quay lại, đầu tiên nhìn một chút đám ăn mặc côn đồ phía sau gã sau đó mới đưa ánh mắt về người vạm vỡ bên cạnh, hình xăm kín người. Y không khỏi lại muốn nhu nhu cái trán, dựa vào thứ gì người kia có thể tìm tới trùm ma túy, còn mình lại nhất định là kẻ cầm đầu lưu manh?

Y đương nhiên không có thực sự đưa tay che trán, mà là dùng tiếng địa phương lưu loát nói, “Đều không phải, tôi từ Trung Quốc tới, tới nơi này du lịch.”

Người kia dùng ánh mắt lom lom nhìn y, chỉ cảm thấy nhìn khoé miệng cười khê của người này trong nháy mắt khiến gã ngay cả họ mình là gì cũng không biết, cả người choáng váng, hận không thể lập tức đem người này mang về nhà yêu thương cả đời, gã không tự chủ được đi về phía trước tiếp cận càng gần, cười nói, “Tại sao muốn tới Tam Giác Vàng du lịch? Ở đây không yên ổn.”

Tống Triết không thích cùng người khác tiếp cận quá gần như vậy, liền không biến sắc hướng phía sau đi dời, lông mi hơi rũ, “Vẫn luôn nghe nói nơi này phong cảnh tốt liền tới xem một chút, nhưng tôi biết hiện giờ ở đây không yên ổn.”

Lúc lông mi y rũ xuống hơi thở nho nhã yếu đuối lại nặng thêm một phần, nhìn qua còn có chút u buồn, người kia thấy thế hận không thể lập tức đánh mình một cái, thầm mắng mình biểu hiện quá rõ ràng khiến người đẹp sợ hãi, nói cũng thay đổi thành lắp ba lắp bắp, “Không không không, anh không nên hiểu lầm, tôi, tôi không có ý gì khác, chính là muốn cùng anh giao, kết giao bạn bè, là thật.”

Biểu tình thụ hạ phía sau gã lập tức vặn vẹo một chút, lão đại bọn họ ở vùng đất này cũng coi như là có chút danh tiếng, giết người cũng không nường tay, khi nào từng có loại phản ứng này?

Tống Triết đáy lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ nếu không phải thời gian có hạn tôi thật nên để cho cậu giải thích chuyện giấu đầu loài đuôi như vậy, y kỳ quái nhìn gã, hỏi, “Cậu làm sao vậy? Tôi không có hiểu lầm, tôi nói đều không phải cậu, mà là bên kia kia, gã ta vừa đem bạn của tôi cưỡng ép đi qua đó.”

Người nọ theo phương hướng y chỉ nhìn sang, thì lập tức thấy tình huống ở một góc quán bar, đáy lòng cũng đã đem thân phận của người kia đoán đại khái một chút.

“Rất lợi hại đúng hay không?” Tống Triết rất nhanh khiến ánh mắt gã quay lại đây, nếu không liền bại lộ, dù sao người đàn ông yêu nghiệt ngồi bên kia biểu hiện trên mặt thể nhưng một chút cưỡng ép cũng không nhìn ra được, ngược lại vẫn cùng cái người đàn ông phương Tây kia trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Thật khiến cho người ta khó chịu.

Người kia mờ hồ nghĩ không khí người bên cạnh lạnh đi một phần, gã rút cổ một cái, nhìn người đẹp trước mắt. Tống Triết lông mi lại rũ xuống, nói, “Cậu cũng không có cách nào đúng hay không? Tôi chỉ biết, những người đó đều mang súng nhĩ, trách thì trách tôi không nên lôi kéo bạn tôi tới nơi này, cũng không phải phát sinh loại chuyện kia.”

Người nọ vừa nghe bỗng nhiên lập tức đứng dậy, đây là việc gì? Đây là cơ hội biểu hiện của gã ở trước mặt người đẹp a! Nói không chừng người đẹp nhất thời cảm động sẽ không tốt sao? Gã tại sao lại có thể buông tha? Gã nhìn người trước mặt, hiên ngang lăm liết nói, “Không có việc gì, tôi giúp đem bạn anh cứu trở về, ở đây nói như thế nào cũng là địa bàn của tôi, hần ta chỉ là một con trym ngoại quốc tôi còn không để vào mắt!”

Tổng Triết ngẩng đầu lên hỏi, “Thật? Người Trung Quốc chúng tôi có một câu gọi là ‘Tri ân báo đáp’ còn một câu nói là ‘Lấy thân báo đáp’, cậu nếu đúng thật như có thể đem bạn của tôi cứu ra muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý.”

Lấy thân báo đáp! Người nọ lập tức kích động, adrenalin [1] tăng vọt, mà Tổng Triết mặc chính là đường trang cổ cao, lúc này ngẩng đầu lên vết thương trên cổ lộ ra, người nọ thấy vậy lập tức đem chuyện này đổ lên đầu trym ngoại quốc kia, lửa giận trong nháy mắt liền nổi lên, cho nên đồng thời dưới sự kích thích của người này, nghĩa vô phần cố* [làm việc nghĩa không được chùn bước], hiên ngang lăm liết, cả người sát khí dần dần thủ hạ chạy vội qua.

Hai phe trong nháy mắt đánh nhau, trong lúc nhất thời bên trong quầy bar loạn thành một đồng, Tổng Triết thấy Tả Xuyên Trạch ung dung xuyên qua đám người hướng y đi tới liền đem ly rượu để xuống quầy bar, đứng dậy đi ra ngoài.

Người phục vụ một bên nhìn vội vàng nhắc nhở, “Thưa ngài, ngài còn chưa có trả tiền.”Được rồi, tuy rằng tình huống bây giờ đã rất rối loạn, nhưng cũng không thể bỏ qua khách hàng có thể bồi thường.

Tổng Triết còn chưa kịp trả lời đã nhìn thấy phía sau Tả Xuyên Trạch vẫn có thủ hạ của trùm buôn thuốc phiện theo sát, nhìn qua giống như là muốn bảo vệ hần mà cũng giống như là muốn bắt hần trở về, Tổng Triết đáy lòng cười lạnh một tiếng, nhìn người càng ngày càng gần, thuận tay cầm lên cây bút của người phục vụ quầy bar trực tiếp ném tới, lần này y dùng mười phần sức lực, cây bút chính xác đánh trúng yết hầu người kia, trong nháy mắt vào hơn phân nửa, người đó tiếng chưa phát ra ngoài liền ngã xuống, thân thể co quắp một chút liền không còn tiếng động.

Tổng Triết lúc này mới đứng vững quay đầu lại nhìn người phục vụ, hỏi ôn hoà như thường ngày, “Cậu mới vừa rồi cùng tôi nói việc gì?”

“...” Người phục vụ kia giống như bị sét đánh giữa mặt đứng ngẩn ngơ ở đó, đáy lòng nhịn không được rít gào ra, người này không phải rất nhu nhược rất u buồn sao?! Nhu nhược của y đi đâu rồi?! U buồn của y đi đâu rồi a!

Tổng Triết thấy cậu ta không đáp liền kiên nhẫn hỏi một lần, “Cậu mới vừa rồi cùng tôi nói việc gì?”

Người phục vụ lập tức quay lại đứng nghiêm, vẻ mặt thành khẩn vẻ mặt nghiêm túc nói, “Thưa ngài, tôi muốn nói quán bar chúng tôi tròn một năm thành lập, tất cả mọi thứ đều miễn phí.”

“A, tôi đây thực sự là quá may mắn.” Tổng Triết ôn hoà nói xong câu đó Tả Xuyên Trạch cũng chạy tới trước mặt, hai người liền cũng không quay đầu lại ra quán bar.

Phục vụ nhìn một chút thân ảnh hai đầu sỏ gây nên từ từ biến mất ở cửa, lại nhìn một chút thảm trạng bên trong quầy rượu, đem cả sự kiện thu hết vào đáy mắt hần ta lập tức chạy vội tới một góc tường, hai người kia là ác ma là ác ma (gào khóc – ing).

Tổng Triết theo Tả Xuyên Trạch ra quán bar, hỏi, “Bây giờ đi đâu?”

“Còn phải hỏi sao,” Tả Xuyên Trạch quay đầu lại nhìn y một cái, trong tay quơ quơ ví tiền dưới tình huống hỗn loạn thuận lợi mò được, cậu vòng dưới đường phố rất nhu hoà, mơ hồ tản ra một tầng hơi thở quyến rũ, làm khoẻ miệng hần vốn là nụ cười không mang theo ý tốt nhuộm ánh sáng yêu mị, giống như độc được nguy hiểm mê người, chỉ nghe hần chậm rãi nói, “Đương nhiên là đi thuê phòng.”

Bên ngoài quốc lộ Thiện bang trong rừng rậm vẫn như cũ mờ mịt một mảnh, trong rừng căn bản còn có thể thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng côn trùng kêu, thế nhưng nhận thấy được bụi rậm đang có tiếng động âm ỉ mà im bật.

Địch Hàn nhìn rừng rậm đen kịt trước mắt, ánh mắt âm trầm, tuy rằng đến bây giờ gã không nghe được tiếng nổ địa lôi, nhưng tim của gã vẫn đang nhin không được hoảng sợ, không tự chủ được suy nghĩ miên man, nghĩ Trạch có thể hay không bị thương, có thể hay không gặp dã thú rắn độc, mà quan trọng chính là Tống Triết cùng hẩn một chỗ, gã chỉ cần suy nghĩ một chút đã cảm thấy như nghẹn ở cổ họng.

Trên đời này rất nhiều người tìm cách đối với Trạch, nhưng cho tới bây giờ duy nhất đắc thủ chính là Tống Triết, người đàn ông này quá mạnh mẽ cũng quá âm hiểm, điều đó làm cho gã cảm nhận được nguy cơ trước đây chưa từng cảm nhận, nếu như không giết người đàn ông này cuộc sống mai sau của gã nhất định sẽ ăn ngủ không ngon.

Đang lúc gã xuất thần từ xa xa binh sĩ đang lục soát chạy tới, “Thượng tá, phía trước vừa phát hiện một chiếc dù nhảy, đồng thời phát hiện thứ này.” Người đó vừa nói vừa đưa bằng gạc dính máu trong tay.

Địch Hàn vội vàng nhận lấy, phía trên máu đã sắp đông lại, nhưng cùng giống lúc trước phát hiện ba dù nhảy, vẫn như cũ nhìn không thấy một bóng người, gã nắm chắc miếng băng gạc, trầm giọng nói, “Tiếp tục tìm.”

“Vâng.”

Trạch, cậu rốt cuộc ở nơi nào.

Địch Hàn ở chỗ này càng ngày càng hoảng sợ, tay chân lạnh lẽo. Mà giờ phút này trong một quán rượu cao cấp ở Thiện bang, Tả Xuyên Trạch tốn gấp hai lần giá tiền để tránh một đồng giấy tờ chứng nhận phiền phức, thuận lời mà lôi kéo Tống Triết tiến vào khách sạn.

Tống Triết không nói hai lời lập tức đi vào phòng tắm, Tả Xuyên Trạch con người cực đen nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt, khoe miệng cười ra một nụ cười tà, cởi hồng bào* [bào = áo dài chấm gót, hồng = màu đỏ] của mình cũng đi vào.

Tống Triết lúc này đang đứng ở dưới vòi sen, nghe được âm thanh hơi nghiêng đầu một chút, cười nói, “Thế nào, không đợi kịp?”

Tả Xuyên Trạch cười đi vào, từ phía sau ôm lấy y, môi dán vào bên tai của y thấp giọng nói, “Tổng đại công tử. lẽ nào chưa từng nghe qua một phút giá ngàn vàng sao? Hơn nữa anh xem một chút tình cảnh này, không giống hình ảnh trước đây anh đối phó tôi sao, hử?”

Tống Triết gần như khi giọng nói của hẩn cất lên liền trong chột lất đã nhận ra ý đồ của người sau lưng này, y lập tức tránh ra khỏi ngực của hẩn xoay người nhìn hẩn, cười nói, “Thế nào? Cậu ngay cả đoạn mở đầu cũng không làm?” Y mới vừa rồi tuyệt đối không có cảm giác sai, người này căn bản ngay cả bôi trơn đều không chuẩn bị liền đã nghĩ trực tiếp đi vào.

Tả Xuyên Trạch lần người tiến lên, tay vòng qua phía sau y theo lưng y chậm rãi xoa, con người yêu mị nhuộm một tầng sáng nguy hiểm, giống như dã thú để mắt tới con mồi, hẩn thấp giọng nói, “Anh quan tâm thật đúng là nhiều ...” Hẩn nói xong ánh mắt chậm rãi dừng lại ở cổ của Tống Triết, nơi đó có một đường vết thương dài một tấc* [1 tấc = 10cm], tuy rằng đã không chảy máu nữa, thế nhưng vẫn có thể thấy bên ngoài làn da trắng nõn có vết tích vỡ ra, được làn da hoàn hảo ở xung quanh làm nền nên nhìn qua rất dọa người. Hẩn nhìn một hồi, bỗng nhiên tiến tới hôn một cái, tiếp đó chậm rãi chuyển qua vành tai của y, tay ở sau người cũng bắt đầu trượt xuống giống như chuẩn bị dò một ngón tay.

“Này,” Tống Triết bắt được tay hẩn, nói, “Cậu tốt nhất đem chính mình tắm rửa sạch sẽ rồi cùng tôi làm.”

Tả Xuyên Trạch cắn lên vành tai của y một cái, cười nhẹ, “Tống Triết, anh biết tôi nói qua là tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh, cho nên đêm này bất kể giấy dựa như thế nào đều vô dụng, hiểu không?”

“Hiểu,” Tống Triết mỉm cười gật đầu, nói, “Vậy cậu cũng phải trước đem mình tắm rửa sạch sẽ hơn nữa.”

“Tốt,” Tả Xuyên Trạch thẳng thắn mà đáp ứng, buông y ra nói, “Vậy anh tắm cho tôi đi, tắm đến tiêu chuẩn của anh muốn.”

Tống Triết kinh ngạc cười nói, “Ý của cậu là nói tôi tắm cho cậu xong sau đó còn phải nằm ở trên giường cho cậu làm?”

Tả Xuyên Trạch sung sướng hỏi, “Có vấn đề gì không?”

“Không có.” Tống Triết bất đắc dĩ mở miệng, đem người này kéo qua hai người thay đổi vị trí, y để Tả Xuyên Trạch đối mặt với hoa sen, mình từ phía sau đem hân ôm tiến vào lòng, bắt đầu gọi đầu cho hân, ánh mắt của y không khỏi híp một cái, ừm, đây mới là tư thế lúc trước.

“Tống đại công tử, anh cũng không nên suy nghĩ thứ gì đó kỳ lạ.” Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt thoải mái hưởng thụ phục vụ cao cấp, chẳng qua khoé miệng câu ra một nụ cười vô cùng nguy hiểm.

Tống Triết cười nhạt không đáp, Tả Xuyên Trạch tóc dài vừa qua vai, rất thẳng cũng rất mềm mại, chất tóc vô cùng tốt, đúng thật có thể đi quay chụp quảng cáo tóc, y nhẹ nhàng sờ hai cái, bỗng nhiên nói, “Từ từ cùng nhau ngủ, nảy sinh quan hệ, chung hoạn nạn, bây giờ tôi ngay cả tắm đều tắm cho cậu, sau này cần gọi cậu là gì?” Ừ, tuy rằng y trước cũng tắm cho hân, thế nhưng người này cần bản cũng không biết.

“Trạch,” Tả Xuyên Trạch vẫn không mở mắt, nói chậm chạp, “Nếu như anh nguyện ý.”

Tống Triết tay ngừng lại, tuy rằng thứ sinh vật không rõ kia cũng gọi hân như vậy, nhưng không phải không thừa nhận gọi như vậy nghe có vẻ thân thiết, y không khỏi híp mắt một cái, mắt xéch hẹp dài cũng theo đó nổi lên một tia lạnh như băng.

Không sao, tôi sẽ đem những người có thể gọi em như vậy trên thế giới này toàn bộ làm thịt là được, kể từ đó cách gọi này chỉ chính là của mình tôi ...

---

[1] arelanin: đôi khi gọi là “epinephrin” hay “adrenalin”, là một hormone. Là một loại hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm. (nguồn wiki)

Anh Triết diễn quá sâu:))))))

21. Chương 21: Tinh Lực Trần Đây

Trực giác Tả Xuyên Trạch luôn luôn rất chuẩn, đặc biệt lúc khi hân nhắm mắt lại, việc này khiến cho hân đối với kích thích bên ngoài dị thường miễn cảm, cho nên khi Tống Triết trong mắt loé lên một tia sáng lạnh lùng thì, hân cũng cảm giác được phía sau truyền tới sát khí chợt loé lên. Hân biết cổ sát khí đó không phải hướng về phía mình mà tới, nhưng là đồng thời hiểu kỳ đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho người này luôn tự chủ rất mạnh nhện không được tâm tình hiện rõ ràng như vậy.

Vì vậy khi hân vừa nhận thấy được cổ sát khí kia mà vừa lúc người phía sau nghiêng về trước gọi đầu, hân liền hơi mở mắt ra bình tĩnh nhìn y một chút, chỉ thấy Tống Triết mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn còn mang ý muốn độc chiếm chưa biến mất, mà loại ý muốn độc chiếm đó đúng là người này cho dù nói muốn đem hân coi như thú cưng nhốt vào ***g cũng chưa từng xuất hiện qua, sự tồn tại mãnh liệt cực kỳ rõ ràng, khiến cho y luôn luôn khoắc vẽ ngoài ôn hoà cũng trở nên vô cùng nguy hiểm.

Tả Xuyên Trạch hơi sửng sốt, bỗng nhiên xoay người nằm ở trên người y thấp giọng nở nụ cười, cười đến cả người đều run nhẹ, rõ ràng rất hài lòng.

Tống Triết, thì ra anh vậy mà thích tôi sao? Người như anh vậy cũng có thể thua bởi trong tay của tôi, ha ha ha, sướng, thật là vui sướng.

Tả Xuyên Trạch so với Tống Triết thấp hơn một chút, như vậy khom lưng cuối đầu cười thì đỉnh đầu của hân vừa vặn đến cằm Tống Triết, Tống Triết đem xà phòng ở trên đầu hân rửa sạch, một bên xoa một bên hỏi, “Cậu lại nổi điên gì đó, đang tốt bỗng nhiên cười gì chứ?”

Tả Xuyên Trạch nở nụ cười rất lâu lại ngẩng đầu đối với y nhướng đôi mắt đẹp, một cái chớp mắt khiến cho con người mang theo loại phong hoa tuyết đại* [hào hoa phong nhã], hân con người yêu dã* [diêm dúa lăng

lơ] mang theo ý cười không chút che giấu, nhìn y nghiên ngẫm sau một lúc lâu vậy mà cái gì cũng không nói, xoay người sang chỗ khác để cho y tiếp tục tắm.

Tống Triết bị hấn làm cho mặt danh kỳ diệu* [chẳng biết tại sao], lắc đầu cười khẽ, “Cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì,” Tả Xuyên Trạch trong giọng nói cũng mang theo một chút ý cười, một lần nữa nhắm mắt lại, nói, “Chỉ là đột nhiên cảm giác được nghiệt duyên giữa chúng ta hình như càng ngày càng sâu a.”

Tống Triết cười nói, “Như vậy không tốt sao?”

“Không tốt,” Tả Xuyên Trạch hơi nghiêng đầu lên khiến bọt xà phòng của nước gội đầu không đi vào mắt, tiếp tục nói, “Cùng con rắn độc anh đây dây dưa một chỗ có gì tốt, nếu như thời gian ngắn tôi còn miễn cưỡng coi như lạc thú, một lúc sau thì phiền toái.”

Tống Triết đem tóc của hấn rửa sạch sẽ, cười nhạt nói, “Vậy cậu cũng chỉ có thể chịu đựng, trừ phi cậu nghĩ ra biện pháp lao vĩnh dật* [một lần vất vả suốt đời nhàn nhả] tốt nhất.”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng câu lên, “Ví dụ như?”

“Ví dụ như nghĩ biện pháp giải quyết tôi.” Tống Triết đem bọt trên người hấn rửa sạch, chậm rãi xoa nắn, lại cọ rửa, Tả Xuyên Trạch da rất mịn, tái nhợt còn mang theo một chút cảm giác mát lạnh, sờ lên giống như bạch ngọc [1] tốt nhất. Tay của Tống Triết trượt một chút, rất nhanh đi xuống tới vùng trung tâm đã mềm, bắt đầu chậm rãi vuốt ve.

Tả Xuyên Trạch thở dốc một tiếng, rốt cục mở mắt ra nhìn y một chút, nhướng mi cười nói, “Tống Triết, anh chơi với lửa.”

Cầm Tống Triết đang để ở trên vai hấn, mỉm cười nhìn hấn, môi Tả Xuyên Trạch bởi vì bị nước xối qua có chút phai màu, thế nhưng cười lộ lên vẫn như cũ làm cho người khác cảm thấy xinh đẹp không gì sánh được, thật là một yêu tinh.

“Không,” Tống Triết tiến tới vành tai của hấn cắn một cái, thấp giọng cười nói, “Tôi đang đùa cậu.” Y nói xong liền theo vành tai của hấn trượt xuống phía dưới hôn tới, Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu muốn né tránh, trái lại bởi vì da gáy dính vào nhau mà càng thêm cảm giác tiếp xúc được rõ ràng mặt trên truyền tới, hấn không khỏi lại thở dốc một tiếng, âm thanh cũng có chút khàn khàn, “Tống Triết, anh cho tôi làm rõ ràng là tôi phải làm anh, không phải anh trên tôi, lần trước là vận may anh tốt, anh đừng tưởng tôi đây còn có thể để cho làm.”

Tống Triết ở cổ hấn nhẹ nhàng cắn một cái, cảm giác được hấn rõ ràng run lên một cái mới buông ra, động tác trong cũng không dừng, cười nói, “Tôi biết, nhưng mà cậu đã không chịu làm đoạn mở đầu vậy cũng chỉ có tôi tới.”

Y nói môi chậm rãi hướng về phía trước vòng quanh, nhẹ nhàng hôn lên trên môi của hấn, sau đó lè lưỡi liếm một chút, Tả Xuyên Trạch bị y khơi dậy ham muốn liền vươn tay ôm lấy cổ của y cùng y môi lưỡi giao nhau, đồng thời dây dưa càng ngày càng kịch liệt, mũi thở ra nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, thậm chí còn khó nhịn cổ ý ưỡn thắt lưng một chút.

Tống Triết cảm thấy trong tay biến hoá, tay ở hông của hấn gia tăng động tác, Tả Xuyên Trạch cả người cứng đờ, yết hầu đúng lúc nhẹn không được phát sinh một tiếng rên rỉ nhu hoà ngay sau đó liền mềm nhũn ra, nằm ở trên vai của y một trận thở dốc, một lát sau mới khàn khàn cười nhẹ, “Tống Triết, anh đừng tưởng rằng như vậy tôi có thể buông tha anh, tình lực của tôi thể nhưng tương đối tràn đầy, một hồi trên giường tôi sẽ khiến anh tự mình thể nghiệm một chút.” Hấn cố ý đè nặng hai chữ “Tự mình”, trong giọng nói lộ vẻ tà ác.

“A, tốt.” Tống Triết cười ra tiếng, đóng vò sen lại tay kéo khăn mặt qua đem hấn xoay qua chỗ khác cho y lau tóc, Tả Xuyên Trạch ***g ngực phập phồng vẫn còn có chút kịch liệt, hấn buông xuống suy tư, nhìn qua rất thoải mái, lông mi vểnh lên cong về phía trước thành một vòng cung đẹp mắt.

Tống Triết mắt xếch hẹp dài híp một cái, khăn mặt theo cổ của hấn chậm rãi xuống phía dưới, tiếp đó lúc hấn còn chưa phản ứng kịp thì rất nhanh đem hai tay của hấn bị người ở sau dùng khăn mặt trói lại.

Động tác của y phải có hiệu quả đầy đủ gồm tốc độ và sức lực của một bộ đội đặc chủng ưu tú, Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên mở mắt ra, hơi biến sắc mặt, “Tổng Triết anh ... a ...”

Hắn một câu còn chưa nói xong liền bị một tay bịt miệng lại, tiếp đó cả người hắn đều bị một lực lớn kéo qua, Tổng Triết đem hắn văng văng vào ngực mình, cúi đầu để sát vào bên tai của hắn cười nhẹ, “Tôi không phải đã cảnh cáo cậu không nên ở trước mặt tôi phát ra tiếng sao, cậu sao không nghe lời rồi, thế nào, mới vừa rồi thoải mái như vậy sao?”

Tả Xuyên Trạch liếc mắt trừng y, vừa muốn giãy dụa liền phát hiện tay Tổng Triết theo lưng hắn nhanh chóng trượt về phía sau, bỗng nhiên dò vào một ngón tay, không có qua bôi trơn lồi vào truyền đến nóng bỏng đau đớn, hắn nhin không được hừ một tiếng.

Tổng Triết hôn vành tai của hắn cười nhẹ, “Cậu có thể thử kêu nhiều hơn mấy tiếng nữa, tôi không ngại cùng cậu tiếp tục chơi, đã quên nói cho cậu biết, tinh lực của tôi cũng rất tràn đầy.” Y vừa dứt lời liền rút ngón tay ra, không cho cự tuyệt, ôn nhu mà tàn nhẫn trực tiếp vọt vào.

Tả Xuyên Trạch lại nhin không được hừ một tiếng, Tổng Triết một tay cầm hai tay của hắn phòng ngừa hắn thực sự thoát ra, tay kia trượt xuống gắt gao chế trụ hông của hắn, cúi đầu hôn đôi tai tinh tế.

“Tổng Triết ...” Tả Xuyên Trạch âm thanh khàn khàn mang theo hỗn hển, “Con mẹ nó anh ... Ừm ...”

Hắn còn chưa có nói xong liền cả người run lên, Tổng Triết thẳng tắp đụng phải một điểm nhạy cảm trong cơ thể hắn, điên lưu khoái cảm từ xương sống xông đến đại não, khiến cho hắn không thể chịu đựng được phát ra một tiếng rên nhu hoà.

“Không phải nói cho cậu biết đừng lên tiếng sao?” Tổng Triết mắt xéch xinh đẹp bởi vì tình d*ch nhuộm một tầng sáng nhu hoà, làm trung hoà một phần trong trẻo nhưng lạnh lùng của thường ngày, lại có vẻ có chút thâm tình, y cúi đầu bên vành tai hắn cắn một cái, nói khàn khàn, “Cậu kêu thêm nữa tôi nói không chừng thực sự làm chết cậu.”

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng động tác của y không chút chậm trễ nào, hướng về phía trước không ngừng đánh tới. Tả Xuyên Trạch trong cơ thể thật vất vả mới tụ tập sức lực lần hai liền bị xói mòn sạch sẽ, thân thể cũng không có cách nào không chế run rẩy, loại bùng nổ khoái cảm này khiến trong đầu hắn trong nhất thời hiện lên trống rỗng.

Tổng Triết thủ sẵn hông của hắn, không đến mức khiến hắn tuột xuống, phát tiết qua một lần sau đó tiến đến bên tai của hắn cười nhẹ, “Cậu lần này hình như không có chuyện phải chạy đi xử lý đúng không, cho nên chúng ta có thời gian rất dài từ từ đến.” Dứt lời lại bắt đầu một lần vận động mới.

Tả Xuyên Trạch cả người như nhũn ra, không nhin được nói, “Tổng Triết ... con mẹ nó anh ... Khốn nạn ... Tôi không tha cho anh ... Anh tốt nhất đừng thả, nếu không tôi tuyệt đối ... Tuyệt đối sẽ không buông tha anh ...”

“Tôi đây liền tuân mệnh không buông tha cho cậu đâu.” Tổng Triết tiến tới hôn hắn, đầu lưỡi vói vào trong cùng hắn triển miên một trận mới buông hắn ra cười nói, “Cậu có thể nghìn vạn lần đừng ngắt đi.”

Tả Xuyên Trạch nhin không được dưới đáy lòng mắng to, Tổng Triết người này tuy rằng nét mặt luôn luôn tao nhã, đối với người nào đều rất hoà thuận ôn hoà, nhưng tuyệt đối không tính là một người tốt, y thậm chí so với hắn càng thêm âm hiểm độc ác, bản thân bây giờ rơi xuống trong tay của y là tuyệt đối không dễ dàng thoát thân như vậy.

Mà thực sự giống như Tả Xuyên Trạch nghĩ trong lòng vậy, Tổng Triết vẫn không buông hắn ra, đợi thấy được hắn có một chút sức lực mới bắt đầu thay hắn tẩy trừ, sau đó cởi khăn mặt ra rồi ôm ngang hắn đến trên giường, tiếp đó giơ chân của hắn lên lần thứ hai vọt vào.

“Tổng Triết ...” Tại cái tên khốn kiếp này ban tặng, tiếng nói của Tả Xuyên Trạch vẫn trong trạng thái khàn khàn, hắn phần hận nhin y chăm chăm, hận không thể đánh y một trận, nhưng hắn thật sự là không có bao nhiêu sức lực phản kháng, ngay cả âm thanh cũng đứt quãng, “Anh ... Con mẹ nó anh ... Ừm ... Còn, còn chưa xong ...”

“Chưa xong.” Tống Triết cả người dè xuống bắt đầu ở trên người hắn hôn đôi môi nhỏ nhắn, khàn khàn cười nói, “Đã không phải nói với cậu tình lực của tôi cũng rất tràn đầy sao, trí nhớ thế nào kém như vậy? Hơn nữa cậu càng kêu càng hưng phấn, làm sao bây giờ?”

Tả Xuyên Trạch nằm ở trên giường thở hào hển, vòng ở cổ chân bởi vì va chạm cho nên cũng phát sinh tiếng chuông vang theo quy luật, khiến bầu không khí càng thêm hoang lạc, hắn rên rỉ đứt quãng, “Tôi muốn làm thịt anh ... Tôi nhất định ... Ừm ... Phải làm thịt anh ...”

Tống Triết cúi đầu nhìn hắn, Tả Xuyên Trạch hơi khép mắt, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, rất là yếu đuối, giống như đụng vào liền vỡ, thế nhưng mi mắt lộ ra một chút con ngươi vẫn một màu cực đen, yêu mị như trước, khung xương hắn tinh tế đều đặn, cao trào đã tới, toàn thân hắn đều phủ một tầng phấn hồng nhàn nhạt, đánh vào thị giác của người ta một cách mãnh liệt, làm cho nhìn không được hãm sâu trong đó, nghiện trúng độc.

“Cậu đúng thật là một yêu tinh ...” Tống Triết thấp giọng lẩm bẩm một câu, mặc kệ bản thân tiếp tục sa vào.

Tả Xuyên Trạch cũng không chịu nổi giày vò vô độ, ý thức của hắn càng ngày càng không rõ, sau cùng nương theo bên tai có chứa tiết tấu tiếng chuông, hôn mê bất tỉnh.

Tống Triết đem hắn ăn sạch sẽ từ đầu đến chân lúc sau đem hắn vào phòng tắm thay hắn rửa sạch một lần, sau đó đem hắn một lần nữa ôm trở về giường, lúc nhìn hắn ngủ say nhu thuận, thấp giọng nói một câu “Ngủ ngon, Trạch” liền hài lòng chậm rãi đưa hắn ôm vào trong lòng đi ngủ.

Mà bọn họ cũng không biết bọn họ vô cùng hưởng thụ đêm nay, Dịch Hàn bên này đang ở trong rừng rậm lo lắng hốt hoảng, trong quán rượu kết thúc trận đấu giữa trùm thuốc phiện và đầu sỏ lưu manh cũng ở đây phái từng người điều tra tung tích của bọn họ, mà ở Tam Giác Vàng một phòng thí nghiệm bí mật dưới lòng đất, một người đang nói chuyện điện thoại, “Oh? Một người con trai tóc dài xuất sắc kiêu ngạo mặc hồng bào thêu hoa? Bên cạnh cậu ta chỉ có một người? Tốt, đi điều tra một chút nhìn cậu ta hiện tại ở đâu, tôi muốn phương thức liên lạc nơi đó ...”

Ánh nắng sáng sớm một lần nữa chiếu vào cả một vùng đất, Tang tướng quân mới vừa rồi bị điện thoại đánh thức, ông đứng dậy nghe, chỉ nói vài câu liền cúp. Cú điện thoại kia do bạn bè ông trong giới gọi điện, thường xuyên hướng ông truyền đạt tin tức mới nhất, theo lời hắn ta nói Tống Triết tối hôm qua cũng đã trong giới tuyên bố muốn cùng Tam Giác Vàng làm buôn bán súng ống đạn dược, bây giờ mọi người ở trong giới đều biết.

Tuy y không có nói rõ là muốn độc quyền, nhưng y giống trống khua chiêng tuyên truyền như vậy sau này những thương nhân súng ống đạn dược bởi vì e ngại địa vị của y với lại không rõ dụng ý của y cho nên trong khoảng thời gian ngắn chắc là sẽ không đến Tam Giác Vàng, cho nên đối với bọn họ mà nói không cần thiết vì một vùng hỗn loạn mà đắc tội Tống Triết, nói cách khác, như vậy trong khoảng thời gian ngắn thương nhân làm ăn súng ống đạn dược với Tam Giác Vàng cũng chỉ còn lại một mình Tống Triết.

Bọn họ hiện tại chính là thời gian tu dưỡng, súng ống đạn dược đối với bọn họ đặc biệt trọng yếu, cho nên bọn họ liền không thể đối Tống Triết ra tay, trái lại còn phải bảo hộ y, thực sự là giả dối. Tang tướng quân ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt loé lên một tia tán thưởng.

Mà Tang tướng quân tán thưởng người đàn ông bây giờ đang nằm ở Thiện bang bên trong một gian phòng cho khách tại một quán rượu cao cấp, cả đêm thoả thích sau đó y ngủ một giấc rất say, cho tới bây giờ còn không có tỉnh, trong lòng của y ôm một người đàn ông tóc dài, khoé môi nhếch lên một nụ cười nhạt hài lòng.

Thời gian từng giờ trôi qua, người trong lòng y lông mi dài vĩnh giật giật, mở mắt trước tiên.

---

[1] Bạch ngọc:

22. Chương 22: Giọng Nói

Được Tống Triết ban tặng, đêm qua Tả Xuyên Trạch cũng đạt được cao trào, cho nên hẳn có cảm giác ngủ rất trầm, chỉ cảm thấy trên người nhẹ bỗng không tìm được cảm giác thực. Bọn họ tối hôm qua không có kéo rèm cửa sổ, lúc này ánh dương quang không chút kiêng kỵ tiến vào bên trong mở ra một mảng sáng rực rỡ, khiến hẳn trong nháy mắt chóng mặt, ngẩn ngơ một lát mới chậm rãi thấy rõ tình huống trước mắt, sau đó hình ảnh tối hôm qua cũng trong nháy mắt quay về não.

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị nhìn chăm chăm vào người ở bên cạnh hẳn đang ngủ không hề phòng bị, giật giạt ngón tay, trong mắt sát khí bỗng nhiên nổi ra, như thể trong nháy mắt hẳn nghĩ cứ như vậy đưa tay tới trực tiếp bóp cổ của y, nhưng hẳn trầm ngâm chỉ chốt lát mới đem sát khí thu về.

Không thể dễ dàng để hẳn chết thoải mái như vậy ... Tả Xuyên Trạch nhìn y nghĩ, giãy ra khỏi ngực của y lập tức xoay người đè lên, đồng thời rất nhanh một tay đem hai tay của y đặt lên đầu giường. Hẳn làm một loạt động tác vừa nhanh vừa độc, chờ sau khi làm xong mới nhận thấy được trên người truyền tới từng đợt đau xót, giống như toàn thân đều sắp vỡ vụn vậy, khiến hẳn nhin không được hừ một tiếng, lập tức phần hện lại gia tăng sức lực trên tay, bảo đảm người này sẽ không giãy ra.

Hẳn khẽ động như vậy Tống Triết cũng tỉnh, y người này có khiết phích, đối với ăn mặc đều rất chú ý, y xã giao cũng rất nhiều, nhưng là bởi vì đối với thức ăn kén chọn y mỗi lần ăn cũng không nhiều, hơn nữa khi về đến nhà thường đã đêm khuya, vốn thời gian có thể ăn khuya đều bị hẳn dùng để tắm rửa, nhưng cũng may ở bên cạnh y còn có một bác sĩ tư nhân thiên tài, có thể thường xuyên điều trị thân thể y mà không đến mức xuất hiện vấn đề lớn, nhưng cho dù là như vậy y cũng có bệnh huyết áp thấp.

Mà một trong triệu chứng của người bệnh huyết áp thấp chính là —— nổi giận khi rời giường.

Nhất là đặc biệt rõ ràng y ngủ rất say lại đột nhiên bị người đánh thức, hậu quả kia thì vô cùng nghiêm trọng, việc này khiến y đặc biệt nóng nảy, nghiêm trọng là thậm chí có thể không khống chế được giết người. Dĩ nhiên, đây chỉ là người bình thường.

Tống Triết là người bình thường sao? Đáp án là không. Y bị người đánh thức sẽ nóng nảy sao? Đáp là án là —— có.

Chỉ nhưng là y nóng nảy cũng không phải rất rõ ràng, y tự chủ luôn luôn rất mạnh, cho dù nóng nảy cũng là chuyện trong nháy mắt, chờ trong chớp nhoáng này qua sẽ rất nhanh điều chỉnh quay về tình trạng thường ngày, mà trong chớp nhoáng này sự bùng nổ cũng đủ y làm rất nhiều việc.

Tả Xuyên Trạch vừa gia tăng sức lực trong tay còn chưa kịp làm cái gì liền kinh hãi trong tay truyền đến một lực mạnh, ngay sau đó là một trận trời đất quay cuồng, giống như là trong nháy mắt đã bị người ném trên mặt lại bị đè ép lên, điều này làm cho hẳn vốn đã tan rã giờ thương càng thêm thương, nhin không được kêu đau một tiếng. Trên người người này tản ra sự tàn bạo cùng âm trầm như thể chẳng cần che giấu thể cho nên khiến hẳn trong giây lát đó nhớ tới dã thú bị chọc giận, nhưng chỉ cần một giây này toàn bộ sức lực liền biến mất, người này vẫn lộ ra mặt ôn hoà, giống như tất cả mới vừa rồi chỉ là một giấc mơ không chân thật.

Khí trời Tam Giác Vàng rất nóng, nhưng bên trong gian phòng mở điều hoà, vì trên người hai người đều đang đắp chăn như trước, chẳng qua là mới vừa rồi trải qua một phen giãy dụa tình trạng bây giờ của bọn họ đều trấn tĩnh, Tống Triết đem chăn kéo qua đắp lên trên người, lúc này mới cúi đầu nhìn hẳn, cười nhạt nói, “Mới vừa tỉnh lại có tinh thần như vậy, hửm?”

Tả Xuyên Trạch trong mắt yêu mị càng đậm, nhìn y một lát thấy y vẫn là không có ý nghĩ đi xuống chỉ có thể mở miệng nói, “Anh biến xuống dưới cho tôi!”

Tống Triết lắc đầu cười nhạt, đặt một nụ hôn trên trán y một cái, mỉm cười hỏi, “Tính tình vẫn nóng nảy như thế, dự cầu bất mãn sao? Chẳng lẽ là tối hôm qua tôi ra sức không đủ?”

Tả Xuyên Trạch yêu mị trong mắt tăng vọt, căn bản không cùng y lời vô ích, bỗng nhiên đem y tung xuống dưới, xoay người áp lên, lúc hân nóng giận trên người bùng nổ sức lực rất là kinh khủng, Tống Triết nhất thời khó có thể chống đỡ liền bị hân chế trụ thân thể.

“Tống Triết,” Tả Xuyên Trạch từ trên cao nhìn xuống y, trong mắt tràn đầy ánh sáng nguy hiểm, gần từng chữ một, “Tôi ngày hôm nay nếu không làm cho anh cầu xin tha thứ tôi liền theo họ anh!”

“A? Theo họ tôi?” Tống Triết sau khi bị hân khống chế nét mặt không đổi, cười nhạt như trước, “Việc này nghe được.”

Tia nguy hiểm trong mắt Tả Xuyên Trạch lại tăng thêm, tức cười nói, “Tôi đây để anh ngay cả cười cũng không nổi!” Hân vừa dứt lời liền đem chân vén lên, một chân trực tiếp để ở giữa hai đùi y chuẩn bị đem chân của y hướng hai bên cách xa nhau, một tay khống chế hai tay của y tay kia tìm phía sau y chuẩn bị dò vào ngón tay.

Tống Triết hơi nghiêng một bên né khỏi, ngược mắt nhìn hân, Tả Xuyên Trạch trên người gần như đều là vết hôn đem qua y lưu lại, từ cổ kéo dài đến bên trong bắp đùi, toàn bộ hiện ra ở trước mặt nhìn không sót gì, xuất hiện trên làn da tái nhợt tinh tế, xinh đẹp mê người. Tròng mắt của y sa sầm, đột nhiên tránh khỏi tay hân, một tay kéo đầu hân xuống liền hôn lên, đầu lưỡi không ngừng dây dưa cùng hân, ở trong miệng hân tùy ý hoành hành, một lúc lâu sao mới buông hân ra, hai người hơi thở đều có chút không ổn, Tống Triết trên môi hân nhẹ nhàng hôn một chút, cười nói, “Câu bây giờ ngay cả sức lực khống chế tôi cũng mất, còn thể nào làm tôi?”

Tả Xuyên Trạch bị y lôi kéo không khỏi lại kêu hừ một tiếng, hân quả thực không có bao nhiêu sức lực, nếu như đối phó người thường cũng coi như dư dả, thế nhưng người này là Tống Triết, xuất thân bộ đội đặc chủng, cho nên thể lực của hân bây giờ rõ ràng không có biện pháp đối phó y, mà hân vừa tức giận sức lực bùng nổ chỉ có thể duy trì thời gian rất ngắn, vượt qua thời gian liền khôi phục nguyên trạng. Hân hiện tại chỉ cảm thấy cả người đau nhức, thăm nghĩ lại ngủ một giấc thật tốt, thế nhưng dễ dàng buông tha người này hân thật sự là không cam lòng.

Tống Triết thấy người này nằm ở trên người mình không nói lời nào liền đem ý nghĩ của hân đoán đại khái, sờ sờ đầu của hân, tay đưa hân ôm vào trong lòng, lại đem hân xoay qua kéo chân đắp lên cho hân, dụ dỗ nói, “Câu mệt, có chuyện gì trước ngủ một giấc nữa, dù sao quần áo của chúng ta đều dơ không thể mặc, nếu như tôi không liên lạc được thủ hạ hai chúng ta chỉ có thể tốn thời gian ở đây.”

Tả Xuyên Trạch phần hân quay cổ của y lại cắn, dưới đáy lòng trầm ngâm một chút, biết tình trạng trước mắt rõ ràng đối với mình bất lợi, lại cùng người kia dây dưa tiếp nói không chừng liền đem ham muốn của y khơi dậy, dù sao đàn ông buổi sáng rất dễ hưng phấn, như vậy cuối cùng thua thiệt vẫn là mình, hân nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy ngủ một giấc bồi dưỡng tinh thần mới có sức lực đối phó y, quan trọng là còn nhiều thời gian.

Hân nghĩ liền chậm rãi nhắm mắt lại, ghé vào trên người y dần dần có chút buồn ngủ, nhưng ngay khi hân sắp ngủ điện thoại đầu giường vang lên, hân nhíu nhíu mày, theo bản năng hướng cổ Tống Triết rút một cái, không để ý nó.

Tống Triết vốn là muốn nhận, thế nhưng thấy hân mơ mơ màng màng động tác liền vui vẻ ôm lấy hân, cũng không có nhận, thế nhưng cú điện thoại kia lại kiên nhẫn vang liên tục, Tống Triết mỉm cười để sát vào bên tai của hân, thấp giọng nói, “Không có em tai bằng tiếng vòng chân của cậu.”

Tả Xuyên Trạch vốn đã bị nó làm cho không nhận được, bây giờ đột nhiên vừa nghe Tống Triết trêu đùa, khiến hân tức giận bỗng nhiên đứng dậy giơ tay lên liền đánh, Tống Triết dễ dàng nắm cổ tay của hân đặt ở bên môi hôn một cái, tiếp tục cười nói, “Thế nào, thực sự dục cầu bất mãn?”

Trên cái thế giới này đại khái chỉ có một mình Tống Triết mới dám luôn khiêu khích hân, nhất là còn đang lúc hân tức giận, Tả Xuyên Trạch con người cực đen trầm xuống, tia sáng yêu mị trong mắt muốn bùng nổ, bầu không khí trong lúc nhất thời có chút ứ tắc.

Đầu giường điện thoại trong lúc nhất thời ngừng một lát lại vang lên, khiến không khí hít thở không thông có thể thở dốc, Tả Xuyên Trạch bực bội nhận, không nhận được nói, “Alo, ai?!”

Người bên kia không lập tức trả lời, ngược lại trước tiên nở nụ cười trầm thấp, tiếng cười kia rất kỳ lạ, âm thanh đặc biệt nhu hoà, làm cho người khác vô thức nhớ tới ánh sáng ấm áp, giống như chỉ nghe giọng nói là có thể biết người này nhất định là một người vô cùng ôn nhu.

Tả Xuyên Trạch tay nắm điện thoại lại chột cứng thẳng, ngay cả đầu ngón tay đều trắng bệch, giống như máu toàn thân trong phút chốc toàn bộ rút đi, bực bội mới vừa rồi trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, chỉ còn lạnh lẽo thấu xương.

Tống Triết trong lòng khẽ động, đứng dậy đưa hân ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của hân, việc gì cũng không nói.

Không khí xung quanh trong lúc nhất thời có chút ngưng lại, điện thoại bên kia tiếng cười nghe rất rõ ràng, chỉ nghe người kia nở nụ cười một lúc mới lên tiếng, “Làm sao vậy, tâm trạng hình như không được tốt.”

Tả Xuyên Trạch vẫn là không nói, hân đã bao lâu không nghe được giọng nói này ... Đã trải qua những năm tháng trước kia, mỗi lần đau đến tê liệt nằm ở trên giường không dậy nổi, lúc ý thức mơ hồ, ấn tượng sâu nhất chính là giọng nói này, nhẹ nhàng mà ở bên tai không ngừng lặp lại, Trạch, không đau, không đau ...

Mỗi lần quanh quẩn bên bờ sinh tử gần như chịu không nổi cũng là giọng nói này ở cùng hân, ấm áp còn lẫn vào mùi vị của nước mắt, không ngừng đối với hân nói: Trạch, con cố gắng thêm, không rời khỏi ta, không rời khỏi ta ...

Trên thế giới này trước kia khi Tả Xuyên Trạch mười sáu tuổi, hân chỉ biết, chỉ có một người đó.

Tất cả thống khổ tất cả vui sướng, tất cả cũng đều đến từ một người này.

Chương này ngắn mà nhiều lỗi quá beta muốn chết luôn vậy, ko biết trước mình edit trong tình trạng gì trời o.O

Đang đọc Đặc chủng dong binh, và giờ mới biết là cùng hệ liệt:((((

23. Chương 23: Hắc Yến

Tống Triết cúi đầu nhìn hân, đáy mắt yêu mị nồng nặc của Tả Xuyên Trạch đã lui đi sạch sẽ từ lâu, con người cực đen không hề gọn sóng, một mảnh tỉnh mạch, không yêu không hận, giống như cả người đều đắp kín một lớp mặt hân cảm xúc. Đáy lòng y run lên, lại đem hân ôm sát một chút, cúi đầu ở vành tai hân cắn nhẹ một cái.

Cảm giác tê dại từ vành tai len lõi đến cột sống, nửa người đã tê rần trong chớp mắt, Tả Xuyên Trạch không khống chế được nhẹ run lên một cái, nhin không được liếc mắt trừng y, lúc này mới từ từ mở miệng nói, “Tôi tâm tình tốt hay không tốt, mắc mớ gì tới ông?”

Người nọ tiếp tục cười nhẹ, “Lâu như vậy không gặp, không nhớ ta sao?”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng nhin không được câu lên một nụ cười tà, trong mắt yêu mị* [nhắc lại: diêm dúa lẳng lơ] cũng một lần nữa xuất hiện lại, trong đó còn kèm theo một chút lợi hại, khiến trên người hân hơi thở tà ác trong nháy mắt tăng vọt, chỉ nghe hân cười nhẹ nói, “Còn ông? Lâu như vậy không gặp lẽ nào cũng không nhớ tôi sao?”

Giọng nói của người kia lại nhu hoà thêm một phần, nói, “Nhớ, dĩ nhiên nhớ.” Tả Xuyên Trạch con người yêu mị hơi híp một cái, cười đề nghị, “Nếu nhớ tôi ông tới tìm tôi đi, tôi mời ông uống trà thế nào?”

“Được,” người nọ trả lời rất sung sướng, cười nói, “Hôm nào ta nhất định đi tìm con.”

“Cứ quyết định như vậy đi,” giọng nói Tả Xuyên Trạch cũng mang theo nhu hoà, thế nhưng trong mắt sự sắc nhọn lại càng ngày càng nhiều, hân từ từ nói, “Hiện giờ gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

“Đương nhiên là có,” người kia cười nói, “Chính là muốn hỏi một chút thuốc kia con uống ngủ trong bao lâu.”

“Tròn hai ngày,” Tả Xuyên Trạch nói không thềm để ý chút nào, cười hỏi, “Có đủ hay không?”

“Không quá đủ,” người nọ trầm ngâm một chút, nói, “Xem ra vẫn phải lại tiếp tục thay đổi một chút mới có thể.”

Tả Xuyên Trạch con người híp một cái, hỏi, “Ừ, lần sau còn muốn cho tôi thí nghiệm thuốc sao?”

“Có thể,” người kia nói, “À, ta không có chuyện gì.”

“Tôi có việc,” Tả Xuyên Trạch trước lúc ông cất dứt lên tiếng nói, “Ông nếu có thể đem điện thoại gọi tới nơi này tất nhiên là biết tôi ở đâu đúng không?”

“Đúng vậy,” người kia cười nói, ôn nhu hỏi, “Ừm, muốn ta làm cái gì?”

“Tìm người đưa qua cho tôi một bộ đồ, đồ của tôi bẩn,” hắn nói đến đây dừng một chút, kinh ngạc khi bị người dò vào một ngón tay vào trong cơ thể mình, hắn biết nếu quả thực đưa tới một bộ đồ người đàn ông này nhất định sẽ làm cho hắn cũng không cách nào rời đi, liền cắn răng nghiêng lợi sửa lời nói, “Không, hai bộ.”

Người kia trong giọng nói mang theo cương chiều, cười nói, “Được.” Sau đó ông ta —— cúp điện thoại.

Tả Xuyên Trạch nghe trong điện thoại truyền tới tiếng cúp, hướng đầu giường nhìn một chút, ánh mắt kia rất kinh khủng, Tống Triết nghĩ như thế trong nháy mắt hắn sẽ xông tới đem điện thoại đập một cái nát bầy. Nhưng chỉ là chuyện trong nháy mắt Tả Xuyên Trạch liền điều chỉnh quay về trạng thái của mình, trầm mặc đem điện thoại cất xong sau đó hắn kéo ngực của y nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ.

Tống Triết cúi đầu nhìn hắn, cười hỏi, “Là Hắc Yến?” Có thể để cho Tả Xuyên Trạch có loại phản ứng này xem ra hiện giờ chỉ có một người này.

Hơn nữa nhìn quan hệ của bọn họ so với tưởng tượng còn phức tạp.

Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, vẫn là không có mở mắt ra. Tống Triết nháy cũng không nháy mắt nhìn hắn, người này vẻ mặt rất bình tĩnh, biểu hiện cũng rất điềm tĩnh, hết thay đều rất bình thường ... Bởi vì rất bình thường nên mới không bình thường.

Người này tự chủ cũng rất mạnh, máu tàn bạo trong cơ thể hắn như thế nào đi nữa biểu hiện giống như rất yên bình, bức bối như thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không bệnh tâm thần.

Bởi vì hắn quá tĩnh táo, tĩnh táo cũng có chút quá đáng, cho nên hắn —— sẽ không điên.

Mà có một số thời điểm, con người bởi vì không chịu nổi đả kích quá lớn mà điên, ở một trình độ nào đó mà nói biết đâu là một chuyện hạnh phúc.

Chương này còn ngắn dữ nữa .=

Đặc chủng dong binh không khí truyện vui cỡ nào truyện này u ám cỡ đó:(((

24. Chương 24: Mục Tiêu

Tả Xuyên Trạch có thể cảm nhận được ánh mắt của y, nhưng hắn từ từ nhắm hai mắt cũng không nói gì, Tống Triết nhìn hắn một lát cũng không nói lời nào, sau cùng nằm xuống cạnh hắn cầm chăn đắp kín đem hắn ôm vào trong lòng, sờ sờ đầu của hắn cũng nhắm mắt lại.

Nhiệt độ trong phòng có chút thấp, da thịt dính nhau cảm giác ẩm áp nhẵn nhụi, sẽ không cho người khác cảm giác chán ghét, Tả Xuyên Trạch chậm rãi buông lỏng cơ thể buộc chặt, chỉ cảm thấy hình ảnh trong

đầu không ngừng cuộn cuộn như thủy triều từ từ rút lui, dần dần liền có cảm giác buồn ngủ, hần mơ màng trở mình, hướng cổ Tống Triết chui vào, rốt cuộc ngủ thật say.

Tống Triết buộc chặt cánh tay ôm lấy hần, khoé miệng câu ra một nụ cười thoải mái, cũng ngủ theo.

Hần Yến làm việc hiệu suất là rất cao, chờ bọn hần ngủ một lát tỉnh lại lần nữa thì cửa phòng bị người nhẹ nhàng gõ cửa, Tả Xuyên Trạch tùy ý khoác một cái áo ngủ xuống giường đi mở cửa, Tống Triết thì đi vào phòng tắm rửa mặt, chờ y đi ra thì người bên ngoài đi từ lâu, mà trên ghế sa lon bày một bộ tây trang màu đen, một cái áo T-shirt chất vải đơn giản và quần soóc cùng với một cái ví tiền, trên bàn ăn còn bày sẵn bữa sáng.

Tả Xuyên Trạch thấy y đi ra liền đi vào phòng tắm rửa mặt, Tống Triết đi tới cạnh bàn ăn nhìn một chút, phía trên bữa sáng đều không phải của nước Myanmar, cho dù là quán rượu cao cấp chuyên cung cấp các món ăn bình dân của các quốc gia cũng tuyệt đối sẽ không làm ra bữa sáng như vậy, bởi vậy cái này khẳng định cũng là Hắc Yến phái người đưa tới, hơn nữa những thứ này rất có thể là mấy món Tả Xuyên Trạch thích ăn.

Lúc y đang tự hỏi Tả Xuyên Trạch liền đi ra, ngồi ở trên ghế bắt đầu ăn điểm tâm, Tống Triết ngồi xuống đối diện hần nhìn người này yên tâm ăn cũng bắt đầu giải quyết sớm một chút, y đáy lòng không khỏi có chút kinh ngạc, Tả Xuyên Trạch giống như rất yên tâm không sợ bỏ thuốc ở mặt này, cũng giống như đối với sắp xếp của Hắc Yến rất bình tĩnh, quan hệ của bọn họ thoát nhìn không giống như trong tưởng tượng giương cung bạt kiếm.

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn y một chút, hỏi, “Anh một lát có tính gì chưa?”

Tống Triết nghe giọng điệu của hần hình như không nghĩ tới việc tính sổ y bây giờ, kinh ngạc một chút liền cười nói, “Quay về quân doanh tìm Tướng quân mượn trực thăng sau đó về nước.”

“Nhanh như vậy?” Tả Xuyên Trạch có chút kinh ngạc nhìn y, “Việc làm ăn của anh đều bàn xong rồi? Còn anh nữa tối hôm qua nói có biện pháp có thể khiến cho Dịch Hàn không ra tay với anh nữa là chỉ việc gì?”

“Còn thiếu một vấn đề cuối cùng nữa, ngày hôm nay là có thể bàn xong, về phần biện pháp,” Tống Triết cười nói, “Tôi tối hôm qua trước khi tới đã cho thả tin nói tôi muốn cùng Tam Giác Vàng buôn bán súng ống, hiện giờ trong giới mọi người đều biết.”

Tả Xuyên Trạch lập tức hiểu dụng ý của y, không khỏi cười nói, “Anh đúng thật là xảo trá, cứ như vậy trong khoảng thời gian ngắn thương nhân súng ống sẽ không tới Tam Giác Vàng, ừm,” hần nói đến đây trầm ngâm một chút, khoé miệng trong nháy mắt khơi gợi lên một nụ cười tà, “Nói như thế ở đây chỉ còn lại một mình anh bán súng ống, mà nơi này nhu cầu súng ống còn rất lớn ...”

Tống Triết nghe vậy khoé miệng đầy ý cười cũng biết ý định của hần, không khỏi nhướng mi, “Cậu muốn tham gia một chân sao?”

“Đó là đương nhiên, cơ hội tốt như vậy không chịu nắm giữ chẳng phải là lãng phí, hơn nữa nếu như tôi tham gia vào Dịch Hàn cũng không có gì lo lắng,” con người mị hoặc của Tả Xuyên Trạch mang theo ý cười nhạt, “Đến lúc đó tình cảnh của anh cũng nguy hiểm, có sao mà không làm chứ, ừm, nhưng mà ngược lại là muốn phát triển súng ống đạn dược, dứt khoát làm lớn là tốt nhất.”

Tống Triết ngừng ăn điểm tâm từ lâu, y theo thường lệ ăn đều không nhiều, bây giờ đang cầm khăn chà sát ngón tay của mình, nghe được hần nói xong câu kia sau đó mắt xếch hẹp dài lập tức nổi lên một tia sáng, nghiêng ngẫm nhìn hần nói, “Cậu cũng không phải là muốn nuốt dẫn đầu về súng ống đạn dược của Trác gia sao? Cậu đúng thật là tên biến thái.”

“Không thử một chút thì làm sao biết kết quả?” Tả Xuyên Trạch con người cực đen mang theo tia tính toán, buông điểm tâm đứng dậy cười nói, “Tôi càng ngày càng cảm thấy chuyện này có thể được, đi thôi, tôi với anh cùng nhau về nước.”

Tống Triết đứng dậy thay quần áo, hỏi, “Cậu không tìm Hắc Yến?”

“Không tìm,” Tả Xuyên Trạch cởi áo ngủ mặc bộ T-shirt, giọng nói mơ hồ truyền đến, “Ông ta sẽ tìm tới tôi, ông ấy đối với tôi chưa bao giờ nuốt lời.”

Tống Triết tay cài nút áo hơi dừng lại một chút, giương mắt nhìn hần, “Hắc Yến biết cậu muốn giết ông ta?”

“Biết, ông ta chính là tên biến thái, biết tôi muốn giết ông ta còn tới tìm tôi,” Tả Xuyên Trạch bắt đầu mặc quần, liếc mắt nhìn y, “Nhưng ngược lại anh, anh không phải cũng tìm ông ta sao, thế nào lại trở về?”

“Tôi tự nhiên có biện pháp của tôi,” Tống Triết cười nói, “Hơn nữa tôi sẽ phải so với cậu gặp mặt ông ta sớm hơn.”

Tả Xuyên Trạch động tác dừng lại, nói, “Anh chừng nào thì cùng ông ta gặp mặt tôi mặc kệ, nói chung cái mạng ông ta nhất định phải chính tay tôi giải quyết.”

“Cậu ra tay được?”

“Tôi vì sao không ra tay được?” Tả Xuyên Trạch nhìn y một chút, biết người này có ý gì, liền nói, “Quan hệ tôi với ông ta quả thực phức tạp, nhưng cho dù là như vậy tôi còn ra tay được, tôi nhất định phải giết ông ta,” hần nói xong đi qua ghế sa lon cầm ví tiền, đứng lên nói, “Đi thôi, Tống đại công tử.”

Tống Triết liền không nói thêm nữa xoay người đi ra phía ngoài, Tả Xuyên Trạch ở phía sau nhìn y một chút, con người yêu mị híp một cái, bỗng nhiên tay nhanh như chớp hướng gáy y chém tới, Tống Triết kinh giác gió từ phía sau truyền đến vội vàng hướng một bên tránh đi, vươn cánh tay về phía hần, song phương chạm nhau, hai người cánh tay đều có chút tê dại.

Tống Triết nhu nhu cổ tay, mỉm cười nhìn hần, “Cậu còn chưa từ bỏ ý định?”

“Tôi chỉ là thử vận may một chút mà thôi,” Tả Xuyên Trạch cũng thu tay về, tiếc hận nói, “Đáng tiếc a.”

Tống Triết để phòng ngừa hần lại đánh lén một lần nữa dứt khoát lôi kéo tay hần đi ra phía ngoài, nói, “Nếu như cậu đắc thủ muốn làm như thế nào?”

“Đó còn cần phải nói sao?” Tả Xuyên Trạch theo y ra khỏi cửa, tà cười nói, “Đương nhiên là đem nợ ra tính sổ, sau đó đem điện thoại đập bể, sẽ đem y phục áo ngủ toàn bộ ném đi một mình anh ở trong này tự sinh tự diệt.”

“Đúng thật cùng ý nghĩ của tôi không khác mấy.” Tống Triết lắc đầu cười khẽ, lôi kéo hần ra khách sạn liền buồng hần ra.

Đêm qua phần lớn những người tìm kiếm bọn họ đều nhờ quần áo của bọn họ, lúc tìm người cũng là dựa theo đặc trưng của quần áo tìm đến, vì vậy bọn họ bây giờ nghênh ngang đi ở trên đường cũng không có bao nhiêu phiền phức. Nhưng mà trên thế giới này ngay cả có những người bất kể ăn mặc bình thường như thế nào vẫn sẽ dẫn tới một đám người hơi bị điên cuồng, ví dụ như người bên cạnh này.

Tả Xuyên Trạch mặc T-shirt rộng cổ thoải mái, lộ ra xương quai xanh tinh tế đều đặn, loại khung xương tạo cảm giác yêu mị cùng hình dáng rất mê người, càng miễn bàn từ bên trong chỗ sâu của cổ áo người này tất cả đều là vết hôn của y từ tối hôm qua, gợi cảm lại vừa thêm một chút mùi vị thoả mãn, khiến người ta nhìn qua càng thêm muốn ngừng mà không được.

Tống Triết nhìn đến muốn nhu cái trán, nhìn người bên cạnh này lại một lần nữa xua đuổi những du khách tới bắt chuyện, bất đắc dĩ nói, “Tôi cảm thấy chính là sớm giải quyết Hắc Yến một chút sẽ tốt hơn.”

Tả Xuyên Trạch lúc này cũng bị những người này làm cho có chút không nhịn được, giờ nghe y đột nhiên nhắc tới Hắc Yến có chút kinh ngạc nhìn y, “Vì sao?”

Tống Triết đưa tay ôm hông hần, lại cười nói, “Như vậy tôi có thể đem cậu trói đem về giam lại, tránh cho cậu đi ra ngoài quyến rũ người ta để gây tai hoạ.”

Tả Xuyên Trạch theo bản năng muốn tránh y ra, nhưng khi thấy người phía trước đi tới nhìn thấy bọn họ tình cảnh vô cùng thân thiết mà thất vọng sau đó rời đi thì bỏ ý niệm này, cười tà nói, “Người thắng sau cùng còn chưa biết là ai đâu, nói không chừng kết quả là tôi đem anh trói lại rồi giam lại, mà tôi hiện giờ nói rõ ràng cho anh biết, nếu như anh rơi vào tay của tôi tuyệt đối không có kết quả tốt gì.”

“Việc này không cần cậu nói cho tôi cũng biết.” Tống Triết mỉm cười gật đầu, cũng không có quá nhiều biểu hiện.

Tả Xuyên Trạch nhìn y ôn hoà làm người khác chán ghét, đột nhiên nói, “Tổng Triết, anh có làm qua việc gì thất lễ hoặc không không chế được chuyện gì không?”

Tổng Triết không đáp, lại nói, “Tôi có loại dự cảm xấu.”

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị loé qua tia nhất định phải có, nói chắc chắn, “Tôi sớm muộn gì có một ngày sẽ làm cho anh vì tôi mà phá lệ.”

Tổng Triết chỉ cười không nói, Tả Xuyên Trạch liền không để ý đến y nữa, hai người phân công nhau liên hệ thủ hạ của mình, chẳng bao lâu thủ hạ của Tổng Triết đều chạy tới, bọn họ cũng nhìn thấy vết tích trên cổ Tả Xuyên Trạch, hơn nữa quần áo hai người thay đổi toàn bộ, biến mất một đêm kia làm việc gì cũng không cần nói há, vẻ mặt của bọn họ cứng lại một cái chớp mắt đều dời ánh mắt đi, nhưng đáy lòng không ngừng gào thét, lại ăn được tận tay, thực sự lại ăn được tận tay! Người kia thể nhưng là Phùng Ma Tả Xuyên Trạch a, không phải cùng đẳng cấp a a a, như vậy cũng có thể ăn được, đại thiếu gia nhà bọn họ thật là lợi hai a a a, không đúng không đúng, đại thiếu gia nhà bọn họ đúng thật là yêu thích biên thái a a a a!

Tả Xuyên Trạch tự nhiên không biết trong lòng những người này suy nghĩ cái gì, chỉ nói, “Đi thôi, trực thăng của Dịch Hàn lập tức tới.”

Mấy người đó đi đúng nơi hẹn, đợi một hồi rất nhanh thì từ trên đầu truyền đến âm thanh vang dội, tiếp đó trực thăng chậm rãi hạ xuống, Dịch Hàn rất nhanh từ phía trên nhảy xuống trực tiếp chạy đến trước mặt của Tả Xuyên Trạch, còn chưa nói gì thì thấy được vết tích trên cổ hắn, biểu tình chỉ trong nháy mắt trở nên dữ tợn, trong mắt sát khí bộc lộ ra. Thủ hạ của Tả Xuyên Trạch cũng theo sát phía sau, lúc thấy trên người chủ nhân có dấu vết cũng là biểu tình cứng lại trong chớp mắt, đáy lòng không khỏi lặng lẽ bất đầu rơi lệ, chủ nhân nhà bọn họ quả nhiên ăn thịt người không được ngược lại còn bị ăn, hơn nữa còn là dưới mí mắt của bọn họ bị bắt ra bên ngoài ăn, đây là bọn họ thất trách, xin lỗi chủ nhân, xin lỗi anh em Phùng Ma, xin lỗi những người hâm mộ chủ nhân cả trai lẫn gái a a a a!

Thủ hạ Tổng Triết thấy sát khí đáy mắt Dịch Hàn thân thể lập tức căng thẳng lên, thời khắc phòng ngừa người này làm chuyện không không chế được, bản thân Tổng Triết nhưng thật ra không có biểu hiện gì, y nhìn đợi chót lát thấy Dịch Hàn vẫn không có đối mình ra tay cũng biết người này đã bị Tang tướng quân nhắc nhở qua sẽ không xằng bậy, liền lướt qua gã cũng không quay đầu lại đi về phía trước, lên trực thăng, thủ hạ của y thấy thế cũng vội vàng đuổi theo, lưu lại phía sau mỗi người đang xoắn xuýt đứng tại chỗ.

“Trạch.” Dịch Hàn thần tình phức tạp nhìn hắn, trong lúc nhất thời trong lòng nảy lên rất nhiều ưu sầu nhưng không để ý, chỉ có thể mặc cho chúng nó chậm rãi bình phục, sau đó mới mở miệng nói, “Đi thôi.”

Tả Xuyên Trạch ừ một tiếng, cũng lên trực thăng, trên thế giới này người thích hắn thậm chí yêu hắn có rất nhiều, nhiều đến đếm không hết, bọn họ với đủ loại dáng vẻ hiện ra trước mặt hắn sau đó lại từ từ biến mất, sẽ không lưu lại thứ gì, cũng sẽ không làm cho hắn thay đổi gì, hắn cũng không thua thiệt bất kể kẻ nào, cũng sẽ không cho phép đối với người nào hứa hẹn.

Tim của hắn ở đâu ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng lắm, khi hắn mười sáu tuổi, hắn còn sống chính là vì giết Hắc Yến, trừ lần đó ra không làm hắn muốn. Thế nhưng giết Hắc Yến hắn muốn, vấn đề này hắn còn không suy nghĩ quá nhiều. Hắn không khỏi nhìn Tổng Triết một chút, con người yêu mị ngờ ra một chút, hay là ... Cũng có thể đổi một mục tiêu đến chơi đùa.

Tổng Triết đã nhận ra ánh mắt của hắn, quay đầu đối với hắn cười cười, hỏi, “Đang suy nghĩ gì?”

Tả Xuyên Trạch ngồi bên cạnh y, thấy y nhìn qua khoé miệng liền câu lên nụ cười tà, tiến đến bên tai y từ từ nói, “Đang suy nghĩ ... Anh rốt cuộc sẽ làm tôi chơi đùa đến bao giờ.”

Tổng Triết sững sốt một chút, cúi đầu nhìn hắn, cười nói, “Cậu có thể thử một lần.”

“Tốt, anh cũng đừng để cho tôi thất vọng.”

Dịch Hàn thấy bọn họ lại tiếp cận nhau trong mắt không khỏi hiện lên một tia oan hận, người đàn ông này nhất định phải giết chết!

Tả Xuyên Trạch tự nhiên không biết trong lòng Dịch Hàn đang nghĩ cái gì, nếu biết hắn cũng không rảnh để ý, hắn nói xong câu nói kia liền lại ngồi xuống, trầm ngâm một chút từ tay thủ hạ lấy điện thoại di động

gửi tin nhắn cho đội trưởng đội cận vệ Vệ Tụng: Đi điều tra định mức lớn nhất của súng ống đạn dược bên Trác gia.

Bên kia rất nhanh có hồi đáp: Vâng.

Tả Xuyên Trạch hài lòng thu điện thoại, vừa muốn đưa cho thủ hạ lại do dự một chút, lại phát một tin nhắn ngắn qua: Hiện giờ thế nào?

Bên kia trả lời: Đang quay MV mới cho album, hai ngày nữa còn chạy qua Châu Âu chụp hình mới, vài ngày sau Châu Âu có một buổi đấu giá lớn, cậu ta phỏng chừng cũng sẽ có mặt.

Hửm? Buổi đấu giá ... Tả Xuyên Trạch không trả lời, trực tiếp đưa điện thoại cho thủ hạ một mình rơi vào trầm tư, người kia sinh nhật hai mươi tuổi tác dụng của thuốc sẽ phát tác ... Bọn họ lâu rồi không gặp cũng nên gặp mặt một lần.

Hy vọng cậu đến lúc đó cũng có thể cố gắng vượt qua thứ của Hắc Yến tặng cho cậu.

Chương kia ngắn quá nên tặng thêm chương này:3

25. Chương 25: Trác Gia

Mấy người bọn họ rất nhanh đã tới quân doanh, Tổng Triết đi tìm Tang tướng quân thảo luận một số vấn đề cuối cùng nên liền đứng dậy tạm biệt, Tả Xuyên Trạch cũng cùng Dịch Hàn nói muốn rời đi, Dịch Hàn do Tang tướng quân theo dõi nên đối Tổng Triết không ra tay được, lúc trong lòng đang phiền muộn lại biết được người này phải rời đi, hơn nữa còn là rời đi cùng người đàn ông gã hận, tàn bạo trong lòng lại tăng thêm một phần, hơn nữa một đêm không ngủ đầy mắt đầy tơ máu, nhìn qua rất kinh khủng.

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn gã một chút, để phòng ngừa người này đột nhiên phát điên làm rối loạn kế hoạch của hắn chỉ có thể rộng lòng nhân từ, “Tôi trở về là muốn chuẩn bị phát triển ngành súng ống đạn dược, nhìn xem có thể hay không cùng nơi này làm chuyện buôn bán.”

Dịch Hàn hơi sửng sốt, trong nháy mắt trước mắt sáng ngời, thầm nghĩ người này nếu quả thật có thể cùng Tam Giác Vàng hợp tác vậy gã cũng sẽ không lo lắng vì Tổng Triết nữa, lòng liền tràn đầy vui mừng nói muốn đi theo cùng, Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai tùy gã đi.

Vì theo đuổi ý muốn trong lòng bọn họ liền lên trực thăng cùng nhau trở lại Trung Quốc, Tổng Triết cùng Tang tướng quân nói xong rồi lúc này liền tạm biệt sau đó đi Trác gia lấy lại hoá đơn để cho người đưa đến Tam Giác Vàng, mà Tả Xuyên Trạch lại vội vàng thu thập tư liệu bắt đầu kế hoạch chiếm đoạt của hắn, mấy người bọn họ liền rất nhanh đã đi.

Tả Xuyên Trạch làm việc hiệu suất rất cao, hắn tỉ mỉ phân tích tư liệu một lần nữa rất nhanh quyết định bắt tay từ nhân viên nội bộ Trác gia, Trác gia là loại thể gia tồn tại gần trăm năm này không phải một sớm một chiều là có thể chiếm, đỡ mất đi một con rối chính bản thân ra tay là biện pháp tốt nhất, bởi vậy hắn liền phái đội trưởng đội cận vệ Vệ Tụng đi cùng người Trác gia có lòng muốn ngồi trên vị trí đương gia nhất nói chuyện hợp tác, mà mình thì đợi ở Phùng Ma chờ tin tức.

Tổng Triết đến thành phố X rất nhanh liên hệ Trác gia hẹn thời gian giao hàng, mà trong khoảng thời gian này vừa lúc trong nhà xảy ra một việc, y mất một người em trai họ hàng ở trên biển bị tạc nổ, sinh mệnh đe dọa, y liền trở về đơn giản xử lý một chút, liền trở lại thành phố X vừa vặn đã đến ngày giao hàng.

Người Trác gia ra tiếp đãi y chính là quản lý sự vụ nội bộ cấp cao lớn nhất hiện nay, mấy năm nay gia chủ Trác gia đem buôn bán làm ăn bên ngoài gần như đều giao cho người bên ngoài xử lý, mà bản thân lại ẩn giấu sau màn, nhưng từng chỉ thị truyền xuống cũng vừa nhanh vừa chuẩn, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết gia chủ của Trác gia ở sau màn là một người không thể khinh thường.

Tổng Triết để cho thủ hạ đi kiểm hàng, mà mình thì cùng người này thương lượng một chút nhóm súng ống giao dịch. Y mỉm cười nhìn người trước mắt, người này có thể được gia chủ Trác gia chọn, năng lực tất nhiên cũng là tương đối xuất chúng, cũng không biết gia chủ Trác gia rốt cuộc là chọn để người này tiếp quản Trác gia hay là lựa chọn để người này phụ giúp con trai vô dụng của mình, dù sao người trong giới đều biết con trai độc nhất của gia chủ súng ống đạn dược lớn nhất là một người ngu ngốc không hơn không kém. Nhưng mà nhìn dáng vẻ người này cũng không giống như là một người có thể cam chịu nghe theo một người ngu ngốc sai phái, làm không tốt chuẩn bị đến cuối cùng sẽ gặp làm phản, hơn nữa những người trong nội bộ đều nhìn chằm chằm vào Trác gia, cho nên tập đoàn súng ống đạn dược tương lai sau này cũng không rõ ràng, vì vậy một phần nhỏ vùng lên của Tả Xuyên Trạch cũng có thể giành phần thắng rất lớn.

Thủ hạ Tổng Triết rất mau trở lại, hàng không có vấn đề, Tổng Triết cũng đã cùng người này nói chuyện ổn thỏa, lúc này liền muốn đứng dậy tạm biệt.

“Ngài Tổng.” Người kia gọi lại y, từ trong tay thủ hạ đang cầm đưa qua một thứ gì đó, Tổng Triết bình tĩnh vừa nhìn hẳn là thư mời.

“Qua một đoạn thời gian nữa chính là sinh thần năm mươi tuổi của gia chủ, hy vọng đến lúc đó ngài đến tham dự là vinh hạnh của chúng tôi.”

Tổng Triết nhận lấy, cười nói, “Nhất định.” Y cũng rất muốn gặp một lần vị gia chủ rỗng thấy đầu không thấy đuôi này, cũng không biết vị gia chủ này với Tả Xuyên Trạch cùng một chỗ rốt cuộc ai lợi hại hơn ai. Mặc dù biết Tả Xuyên Trạch không giống như lại là người âm mưu thâm hiểm* [âm mưu: cố gắng, thâm hiểm: lật thuyền, thất bại gặp khó khăn giữa chừng], nhưng để ngừa ngộ nhờ Tổng Triết từ Trác gia đi trở lại thành phố X sau đó tới biệt thự, vẫn là gọi điện thoại cho em trai Tổng Hi đang làm công tác cho tổ chức tình báo ngầm, nhờ Tả Xuyên Trạch ở đây dưới tình thế khẩn cấp bản thân lại không chuẩn bị gì thì y cái được không bù được cái mất đâu, cho nên thu thập tư liệu là việc nhất định.

Nghe giọng Tổng Hi bắt đầu dĩ giống như lần trước, cam chịu nói, “Nói đi anh, lần này lại muốn em tra gì?”

“Em giống như rất có dự kiến trước,” Tổng Triết vào biệt thự, mỉm cười lên lầu hướng đi đến thư phòng, vừa đi vừa nói chuyện, “Giúp anh đi điều tra tài liệu cận kề của Trác gia một chút, nhất là nội bộ của bọn họ, tốt nhất là có thể tra được tư liệu gia chủ hiện giờ.”

Tổng Hi trầm mặc một chút mới thử dò xét hỏi, “... Trác gia nào?”

Tổng Triết nói ôn hòa, “Trên thế giới này có danh hiệu hàng đầu đồng thời có thể lọt vào mắt của anh còn có mấy người Trác gia?”

Tổng Hi không xác định lại hỏi một lần, “Là tập đoàn súng ống đạn dược đó sao?”

Tổng Triết đi vào thư phòng, hướng ghế sau bàn đọc sách chậm rãi đi đến, không đáp hỏi ngược lại, “Em cứ nói đi?”

“Không phải chứ anh,” giọng Tổng Hi cũng nghe rất sợ hãi, “Anh không phải là muốn chiếm Trác gia chứ?! Đùa gì thế, Trác gia không phải người bình thường nói chiếm thì chiếm chứ?”

“A?” Tổng Triết hí mắt một cái, cười nói, “Vì sao không thể chiếm thì chiếm? Hơn nữa em nghĩ anh là người bình thường sao?”

“Anh đương nhiên không phải người bình thường,” Tổng Hi không nghĩ ngợi nói, giọng nói còn là tràn đầy sợ hãi, cười gượng nói, “Anh à, Trác gia thực sự không dễ chiếm, nếu không anh suy nghĩ một chút đi?”

Tổng Triết lại hí mắt xéch xinh đẹp một cái, ở trên ghế ngồi xuống, lúc này thủ hạ bưng trà đi vào đặt lên bàn sách, y phất tay cho cậu ta đi ra ngoài, lúc này mới theo lời của cậu nói, “Ừ, anh tạm thời vẫn chưa có suy nghĩ tốt, cho nên muốn xem tư liệu Trác gia trước một chút.”

“Đúng a anh, sự nghiệp súng ống đạn dược Trác gia mặc kệ nói như thế nào cũng đã tồn tại gần trăm năm, hắc đạo trăm năm chết mà không bế tắc, anh cần gì tìm phiền phức cho mình đúng không nè ...” Tổng Hi vừa nghe lời của y liền thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tận tình khuyên bảo, “Anh suy nghĩ lại một chút, kích động là ma quỷ a, hơn nữa coi như người của Trác gia còn đối chúng ta có ân đó.”

“Hửm? Có ân?” Tổng Triết hứng thú, cười nói, “Nói nghe một chút, anh thế nào không biết chuyện này?”

Tống Hi nói, “Đoạn thời gian trước cách đây nhiều năm cô nhỏ thất lạc con trai bị tạc nỏ, lúc đó hỗ trợ cứu giúp chính là thiếu gia Trác gia, cho nên em coi như anh họ thứ hai số khổ có thể nhặt được về cái mạng còn may cho cậu ta.” [giờ mình hiểu ở đây là ý chỉ bọn Hill được Trác Viêm cứu đây ợ, 2 bọn này cũng có 1 truyện riêng, chung hệ liệt luôn. Có nhà đang edit, tên gì quên rồi:v do chưa đọc truyện nên ko hiểu, và giờ mới hiểu:))))]

Tống Triết khoé miệng nhếch lên một chút, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mép ly trà, nói, “Em không đề cập tới anh thiếu chút nữa đã quên rồi, người Trác gia ngu ngốc kia là học y khoa, thế nhưng vì sao hắn xuất hiện ở nơi đó? Nếu như anh nhớ không lầm lúc đó xuất hiện ở hiện trường chỉ có mấy người cô nhỏ sao?”

“Việc này nói rất dài dòng,” Tống Hi vội ho một tiếng, suy nghĩ một chút mới nói, “Hắn là bác sĩ tư nhân của anh họ lớn, chuyện xảy ra vừa lúc theo đi cùng, còn nữa anh, em nói thật với anh, hắn sau đó rất có thể sẽ cùng anh họ lớn cùng một chỗ, ‘cùng một chỗ’ là có ý gì anh hắn là hiểu nhỉ? Cho nên nói chúng ta sau này rớt cuộc cùng người Trác gia một nhà.”

“A? Hắn cùng Hill cùng một chỗ?” Tống Triết mắt xếch hẹp dài sáng hơn một chút, cười nói, “Nói như vậy anh còn cần phải suy nghĩ một chút.”

“Đúng a,” Tống Hi nghe y nói như vậy thật vui mừng, không ngừng cố gắng nói, “Hơn nữa anh không phải còn muốn đối phó Phùng Ma Tả Xuyên Trạch sao? Anh hay là trước chuyên tâm trừng trị cậu ta trước đi, anh có thể không biết cậu ta cùng anh họ lớn có quan hệ đi?”

Tống Triết ngón tay thon dài dừng lại, có chút kinh ngạc cười nói, “Cậu ta làm sao sẽ cùng Hill có quan hệ?”

Tống Hi thở dài nói, “Bởi vì Tả Xuyên Trạch cũng đánh chủ ý lên Trác gia, mà anh họ lớn muốn từ Trác gia mua kỹ thuật quân sự, cho nên hai người kia liền cùng tiến tới.”

Tống Triết cười nói, “Nếu loạn như vậy anh sẽ không cắm vào một chân, tư liệu em cũng không cần tra xét, về phần Tả Xuyên Trạch, anh sớm muộn gì cũng trừng trị cậu ta.”

“Vậy là tốt rồi,” Tống Hi thở ra một hơi, cười nói, “Được rồi anh, nói cho anh biết một tin, anh vẫn muốn bức hoạ kia qua một đoạn thời gian nữa sẽ xuất hiện trong một buổi đấu giá lớn ở Châu Âu, anh nếu có hứng thú có thể đi xem.”

“Được, anh sẽ đi, cúp đây.” Y nói xong liền cúp điện thoại, mắt xếch xinh đẹp không khỏi nổi lên một tia sáng khác thường, có chuyện, có chuyện lớn.

Phùng Ma với Trác gia khó đối phó như nhau, lúc trước y chống lại Tả Xuyên Trạch Tống Hi một chút ý phản đối cũng không có, bây giờ lại đối với việc y tra tư liệu Trác gia sinh ra phản ứng lớn như vậy, căn bản cũng không hợp với cá tính của cậu ta, cậu ta nhất định là biết chút gì đó, hoặc là lo lắng gì đó, mà trên cái thế giới này có thể để cho cậu ta lo ngại cũng chỉ có mấy người, trừ bọn họ ra ở ngoài cũng chỉ có lão đại Hắc Vũ tổ chứ tình báo ngầm.

Lại chính là Hill. Hill là con lớn của cô nhỏ, so với y nhỏ hơn vài tuổi, là em của y, người này đối với vật hay người đều rất lạnh lùng, đặc biệt đối với người xa lạ, quả thực lạnh tới cực điểm, người như vậy như thế nào sẽ cùng một người ngu ngốc ở cùng một chỗ? Cho dù cậu ta thực sự thiếu bác sĩ tư nhân cũng tuyệt đối sẽ không muốn một tên không tiếng tăm lại còn một tay mơ mới tốt nghiệp. Cậu ta luôn là lợi ích trên hết, tuyệt đối sẽ không đem tiền đặt trên người một kẻ ngu ngốc, cho nên lý do duy nhất có thể giải thích đó chính là có thể từ trên người kẻ ngu ngốc này thu được lợi ích gì đó ... Tống Triết hí hóp mắt đẹp một cái, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng giữa làn sương khói mờ ảo có chút không rõ, theo lời Tống Hi nói Hill muốn kỹ thuật quân sự Trác gia, kẻ ngu ngốc này tuy nói là con trai độc nhất của đại ngạ* sủng ông đan được nhưng lại là một người vô dụng tài trí bình thường, chuyện trong nhà khẳng định không có biện pháp làm chủ, nếu như y là Hill thì tuyệt đối sẽ không cùng người ngu ngốc lãng phí thời gian, hưởng chi Hill đã cùng Tả Xuyên Trạch liên thủ, thì càng sẽ không cùng người ngu ngốc dây dưa cùng một chỗ.

[*đại ngạ ở đây là cá sấu lớn, và mình cũng chẳng hiểu tại sao gọi là đại ngạ, nhưng mình mới đọc truyện Bất Báo cũng của bà Thường, do nhà blackrose chuyển ngữ, bạn ấy cũng ghi là cá sấu lớn, mà mình thấy ghi vậy nghe cần cần tai nên quyết định để nguyên, thế thôi:v]

Mà sự thật lại đúng lúc ngược lại ... Tống Triết nâng chung trà lên uống một ngụm, mắt xéch xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, khoé miệng câu lên nụ cười nghiền ngẫm, cho nên vấn đề xảy ra không phải là Hill, mà là bên kia ... Hơn nữa thái độ của Tống Hi khác thường ...

Tống Triết đem ly trà để xuống trầm ngâm chỉ chốc lát, sau đó mở điện thoại bàn để cho thủ hạ đi vào, y thiếu chút nữa đã quên, con trai độc nhất của Trác gia du học chính là ở Anh Luân Đôn, mà tổng bộ tổ chức trình báo ngầm cũng ở Luân Đôn.

Thủ hạ rất nhanh đẩy cửa vào, “Đại thiếu gia, chuyện gì ạ?”

Ngón tay của Tống Triết chậm rãi vuốt ve mép ly, phân phó nói, “Nhanh chóng đi thăm dò thời gian con trai vô dụng kia của đại ngạ súc ống đạn được qua Anh quốc du học, thời gian Hắc Vũ thành lập cùng với gia chủ Trác gia lui về phía sau màn, thời gian quản lý đương nhiệm xuất hiện, còn có, đi thu thập một ít tư liệu Trác gia, tôi muốn so sánh tin tức cận kề thời gian năm năm của Trác gia trước khi ở ẩn và sau khi ở ẩn, nhất là phương diện tác phong làm việc.”

Người nọ vẻ mặt rùng mình, gật đầu nói, “Vâng.”

Những chuyện kia đều là mặt nổi, cơ bản không cần phí công phu gì cũng có thể tra được, chỉ là cho tới nay không ai liên hệ như vậy mà thôi, dù sao trong giới không có bao nhiêu người có hứng thú nhắc tới kẻ ngu ngốc vô dụng kia mà thôi, khoé miệng Tống Triết nhếch lên một tia cười mỉm, sinh tồn ở trong rừng rậm không chỉ có đủ hung hàn mạnh mẽ là đủ, có đôi khi còn phải giỏi về nguy trang.

Tư liệu vào lúc ban đêm liền đưa tới, Tống Triết đơn giản lật một cái, lộ ra chút ý cười trong dự đoán, thời gian người kia đi du học cùng gia chủ Trác gia ở ẩn phía sau màn chênh lệch không bao nhiêu, mà thời gian Hắc Vũ thành lập kém nhau chưa tới nửa năm, điều này nói rõ cái gì không cần nói cũng biết.

Thủ hạ kia mấy năm nay vẫn đi theo bên người Tống Triết, đương nhiên năng lực cũng là cực mạnh, lúc này thấy đại thiếu gia nhà gã đóng tư liệu cũng biết suy nghĩ cái gì, không khỏi nói, “Đại thiếu gia, người trong giới đều biết lão đại Hắc Vũ và lão đại tổ chức bảo vệ toàn cầu là cùng một người, cũng không phải thiếu gia Trác gia.”

Tống Triết cười nói, “Nếu như là thủ thuật che mắt thì sao?” Y nhớ kỹ Tống Hi đã từng nói lão đại của cậu ta bởi vì thân phận đặc thù ngay cả cậu ta bình thường cũng không liên lạc được, cho nên tất nhiên lão đại Hắc Vũ không phải mọi người trong giới đều biết người kia, mà người ngu ngốc này biểu hiện ra vô dụng.

Thủ hạ kia không khỏi nhìn y một chút, giống như không rõ vì sao đại thiếu gia nhà gã có thể cười đến vui vẻ như vậy, phải biết rằng hiện giờ Tả Xuyên Trạch đang đánh chủ ý Trác gia, nếu như thiếu gia này thật sự là một người thâm tàng bất lộ* [không để lộ tài năng], vậy anh ta nhất định gặp nhiều thua thiệt, không làm được còn có thể âm câu lật thuyền, dù sao thực lực Hắc Vũ không thể khinh thường, mà đại thiếu gia bọn họ mặc kệ nói như thế nào còn đang quan tâm người kia, hiện giờ biết tin tức này hẳn là thông tri hẳn mới đúng.

Tống Triết giống như biết thủ hạ đang suy nghĩ gì, cười nói, “Cậu nghĩ hỏi tôi vì sao không nói cho Tả Xuyên Trạch? Lý do rất đơn giản, tôi hiện tại ước gì có người có thể xáo trộn Phùng Ma của cậu ta, phải biết rằng chặt đứt cánh chim mới không bay cao ...”

Thủ hạ kinh ngạc, còn chưa kịp nói cái gì chỉ nghe Tống Triết lại ôn nhu bổ thêm một câu, “Như vậy tỷ lệ tôi có thể thành công bắt cậu ta trở về có thể lớn hơn nhiều ...”

Quá âm hiểm:v

26. Chương 26: Ôn Nhu Đêm Trăng Tròn

Đường ven biển gần thành phố S có rất nhiều làng chài, trong đó có một thôn nhỏ, thôn này dựa vào núi mà xây, xây ở sườn núi hơi nghiêng, có một đường quốc lộ quanh co xuôi thẳng lên núi, chạy xe hơn mười phút sẽ gặp một mảnh đất tương đối bằng phẳng, lại hướng phía trước mà đi sẽ thấy ven đường dựng một tấm bia đá, mặt trên tấm bia đá viết rõ ràng đất này đều là lãnh địa tư nhân.

Trong thôn từng có trẻ con nghịch ngợm theo quốc lộ hướng lên phía trước mà đi, đi thật lâu mới có thể thấy trên đỉnh núi có một toà nhà lớn, cạnh toà nhà có cây cối cao to che phủ, xa xa nhìn qua hình dáng có chút không rõ. Trẻ con hơi lớn có can đảm đi qua rừng cây uốn quanh để nhìn cho rõ, chỉ thấy cửa toà nhà to lớn khí thế đóng chặt, muốn gần thêm một chút nữa sẽ gặp vài người từ bên trong đi ra đem bọn nhóc đánh đuổi.

Bọn nhóc trở lại trong thôn thật hưng phấn nói với người lớn, thấy chủ bất thiết* [bảy miệng tám lưỡi?!], như nói chỗ đó một đám người mặc đồ đen hung thần ác sát, có đứa lại nói đã từng thấy qua một người đàn ông mặc hồng y, người kia lớn lên rất đẹp, thể nhưng xinh đẹp giống như yêu tinh, tà trong tà khí vừa nhìn không giống như người tốt. Nói chung mọi người nói xôn xao, người dân trong làng đối với chỗ đó tò mò đồng thời cũng dạy dỗ con của mình không được phép trở lại.

Nơi đó đương nhiên chính là tổng bộ Phùng Ma, trước kia tổng bộ ở một hòn đảo tư nhân, thời gian Hắc Yến thượng vị* [thượng: trên, vị: vị trí] dọn đến nơi này, đến bây giờ Tả Xuyên Trạch thượng vị vẫn không có đổi qua. Hắc Yến rất thích yếu tố Phương Đông, bởi vậy toà nhà này kết hợp phong cách Trung Nhật, trong sân rường cột chạm trổ* [ví với nhà cửa hoa lệ], cầu làm bằng đá còn có một dòng suối cạn xuyên suốt cả toà nhà, hành lang thì toàn bộ dùng những tấm ván gỗ loại tốt để lót, cửa phòng dùng cách thức kéo ngang, nhẹ nhàng kéo ra liền mở.

Tả Xuyên Trạch lúc này chính là đi chân trần ở trên hành lang chậm rãi mà đi, tiếng chuông ở cổ chân thanh thúy êm tai, giống như có thể nhẹ lướt qua lòng người ta, hần chậm rãi vòng qua khúc quanh, đi qua một cánh cửa tò vò [1] nửa hình tròn liền tới sân sau, tiếp đó là hành lang ở ngã ba, bên phải có một đường thông qua tiểu viện* [sân nhỏ] đóng kín, từ nơi này nhìn sang còn có thể thấy đại thụ trong sân, Tả Xuyên Trạch nhớ kỹ mỗi lần đến thu cây đại thụ kia lá rụng lại rơi đầy cả sân, một tầng thật dày đạp lên nghe xào xạc, dưới tán cây còn buộc một đu dây, đó là lúc nhỏ hần được chính tay Hắc Yến làm cho, nhưng sau khi hần thượng vị cửa tiểu viện kia đã bị hần phòng toả rồi, đến bây giờ cũng không có đi vào.

Hành lang bên trái đi thông qua một mảnh tường đổ, nơi đó đã từng là phòng thí nghiệm Hắc Yến quý nhất, Tả Xuyên Trạch mười sáu tuổi thượng vị trong một đêm đó dùng một gói thuốc nổ trực tiếp đem nó nổ thành tro tàn, sau đó vẫn để nó sứt mẻ, không cho người xử lý. Mà chính giữa con đường kia thông tới một tiểu đình tử [2], ở đó là đại trạch* [nơi ở chính], đình tử trước mặt đã bị đại thụ san bằng, khoảng đất trống trải kéo dài thẳng đến phía trước đoạn nhai [3], dưới đoạn nhai lại là biển rộng cuộn trào mãnh liệt, trước đây Hắc Yến chính là bị hần ép đến nơi này sau đó nhảy xuống, tám năm liên tiếp chưa từng có bất cứ tin tức gì, nếu như không phải lần này Dịch Hàn bỏ thuốc hần ngay cả hần đều cho rằng người đàn ông kia đã chết.

Tả Xuyên Trạch đứng ở tiểu đình tử nhìn về phía trước, xa xa trên mặt biển một vành mặt trời đỏ đang từ từ chìm xuống, đêm tối sắp phủ xuống, trong cơ thể máu đã có xu thế nổi dậy, đêm nay trăng tròn.

“Chủ nhân,” nhưng Vệ Tụng đã đứng đợi ở phía sau, trầm giọng nói, “Quản gia Trác gia tới.”

“Hửm?” Tả Xuyên Trạch hơi nghiêng đầu, mặt trời chiếu từ khoé mắt xẹt qua như máu, đem con ngươi yêu mị của hần làm cho càng thêm tà khí, khoé miệng hần câu lên ý cười nghiền ngẫm, nói, “Đem hần ta tới đây.”

“Vâng.” Vệ Tụng gật đầu một cái, cho thủ hạ gọi điện thoại để cho người kia vào, lúc này mới lần thứ hai nhìn về bóng lưng Tả Xuyên Trạch, nói, “Gia chủ Trác gia phía sau màn không đơn giản.”

Tả Xuyên Trạch nhẹ “Ừ” một tiếng, không quay đầu lại. Trước mắt hần hợp tác với đối tượng nội bộ chi thứ của Trác gia, những người nằm vùng của hần trải qua nhiều năm nỗ lực ở các phạm vi nội bộ Trác gia, nếu như lại thêm hần từ trong hỗ trợ phần thắng là rất lớn. Kế hoạch của hần vốn là chờ những người này thành công đoạt vị sau đó lại đem bọn họ giết sạch, tiếp đó để cho cái kẻ ngu ngốc kia thượng vị làm một

con gỏi thuận lợi cho bản thân chậm rãi chiếm đoạt, thế nhưng đoạn thời gian trước những người nằm vùng đó lại bị một người không biết tên bí mật trừ khử, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi ngay cả thi thể đều không phát hiện, hần khi đó liền mơ hồ cảm nhận thực lực người phía sau màn, hiện tại thủ hạ trực tiếp của gã ta vậy mà có thể tìm tới tổng bộ Phùng Ma thì càng nói rõ người kia không đơn giản.

Tả Xuyên Trạch híp con ngươi yêu mị lại, nói, “Đoạn tuyệt quan hệ với nội bộ Trác gia, trước tiên chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến* [thay đổi ngoài ý muốn].” Bất kể việc gì vượt qua phạm vi khống chế đều nêu lên có nguy hiểm tồn tại.

Vệ Tụng thấy giọng xác nhận, vừa đợi chỉ chốc lát liền từ phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, Tả Xuyên Trạch xoay người nhìn người đến, chỉ thấy người này tuổi còn rất trẻ, đáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

“Ngài Tả,” người nọ lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó từ trong lòng lấy ra một tờ thiệp mời cung kính đưa tới nói, “Khoảng một thời gian nữa là đại thọ năm mươi tuổi của gia chủ chúng tôi, mời ngài đến là vinh hạnh của chúng tôi.”

Tả Xuyên Trạch dương cầm để cho Vệ Tụng nhận lấy, cười nói, “Nhất định đi.”

Người kia cười nói, “Vậy tôi đây liền xin tạm biệt.”

Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, phát tay để thủ hạ dẫn gã đi ra ngoài.

Vệ Tụng thấy người kia đi xa sau đó mới hơi nhú mày, “Gia chủ Trác gia để hần ta qua đây chính là vì đưa thiệp mời?”

“Không đâu nhỉ? Thị uy?” Sự nghiền ngẫm đầy thú vị nơi khóe miệng của Tả Xuyên Trạch lại dày thêm một chút, nói, “Mặc kệ nói như thế nào lần này thọ yến nhất định phải đi xem, trông thấy vị gia chủ trong truyền thuyết cũng tốt.”

Vệ Tụng gật đầu, nhìn trên mặt biển bằng phẳng còn sót lại một chút ánh nắng chiều cuối cùng, đáy lòng cũng theo đó trầm xuống, lúc này mới nhìn về phía bóng lưng xoay qua chỗ khác lần thứ hai.

Tả Xuyên Trạch cũng nhìn bầu trời trước mặt, con ngươi cực đen không có chút gợn sóng nào, chậm rãi nói, “Đi đi, đêm nay không có việc gì không nên tới.”

“Vâng.” Vệ Tụng nhẹ nhàng lên tiếng, thật sâu liếc hần một cái rồi rời đi.

Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ nhìn chân trời phương xa, đợi đến một tia sáng cuối cùng trút khỏi tận lúc bắt đầu xuất hiện những vệt sao liên cầm rượu đỏ trên bàn rót một ly, một mình dựa vào cây cột ngồi xuống, chậm rãi uống.

Máu trong cơ thể chậm rãi dâng lên, bắt đầu ở trong cơ thể đầu đá lung tung, trực tiếp làm cho người ta phải làm những chuyện gì kịch liệt mới có thể giảm bớt, Tả Xuyên Trạch không có để ý nó, tiếp tục uống rượu. Đây chỉ là bắt đầu, còn chưa tới lúc khó chịu nhất, khó khăn thật sự còn ở phía sau.

Kỳ thực cả toà nhà này nơi đây là nơi dễ khiến hần nóng nảy nhất, vì trong sân sau ghi lại gần như toàn bộ sinh hoạt trước đây khi hần mười sáu tuổi. Hần ở chỗ này chờ đợi bình minh, những ký ức xưa cũ không ngừng đánh thẳng vào trong óc, khiến hận ý của hần dâng lên, không nghĩ qua là sẽ không khống chế được.

Có thể hần hết lần này tới lần khác liền chọn ở chỗ này, vì ở chỗ này hần giống như có thể cảm nhận được giết chết mấy tên bác sĩ, quá khứ sinh động cùng với người đàn ông kia như đang nhìn hần, nhìn hần chậm rãi chịu đựng, nhìn hần thống khổ, hần nghĩ nếu như hần thực sự ở chỗ này không khống chế được chẳng khác nào thua, bại bởi bọn họ, bại bởi giây dựa đêm đó, như vậy từ đêm đó đến bây giờ hần làm tất cả liên cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, hần vẫn mặc cho người kia định đoạt, không hiểu được phẳng khản của trẻ con, những năm hần nỗ lực này đều đem nước chảy về biển Đông*. [công giả trần]

Nếu như hần ngay cả niềm kiêu hãnh vốn có nhất cũng bị mất, cả đời này hần hoàn toàn không đạt được.

Trong cơ thể sát ý càng ngày càng mãnh liệt, Tả Xuyên Trạch lắc ly rượu, nhìn chất lỏng trong ly rượu ở trong ánh trăng nhàn nhạt khúc xạ ra màu sắc giống như yêu mị, sau đó tiến đến bên môi nhạt màu uống

một ngụm, hần chỉ có lúc ban đầu vài lần lộ ra bộ dạng thống khổ, vài lần sau mặt của hần vẫn rất bình tĩnh.

Máu lại bạo ngược* [hung tàn, hung ác] thêm một phần, Tả Xuyên Trạch hít sâu một hơi chậm rãi phun ra, tiếp tục uống.

Đúng lúc này cuối cùng thủ hạ đi theo cạnh hần đi vào sân sau, bước nhanh đi tới, thấp giọng nói, “Chủ nhân, điện thoại.”

Tả Xuyên Trạch đưa tay tiếp nhận, ý bảo cậu ta rời khỏi, lúc này mới nói, “Alo.”

Bên kia truyền tới một tiếng cười ôn hoà, “Lâu như vậy không gặp, có nhớ tôi không?”

Khóe miệng của Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt câu lên ý cười, chậm rãi mở miệng, “Dĩ nhiên nhớ, nhất là vào loại thời điểm thế này, thể lực của tôi so với người bình thường tốt hơn vài lần, ngoại trừ Hắc Yến người tôi muốn gặp nhất ngoài ra chính là anh, Tổng đại công tử.”

Thanh âm Tống Triết ôn nhã như ngọc, “Hừm? Vì sao?”

“Anh đừng giả ngu cho tôi, Vệ Tụng nói cho anh nhiều ít trong lòng tôi đều biết,” Tả Xuyên Trạch quơ quơ ly rượu trong tay, cười nói, “Ông ta mặc dù không nói cho tôi biết toàn bộ nhưng tôi có thể đoán, ông ta nếu có thể nói cho anh biết quan hệ của tôi với Hắc Yến, tất nhiên cũng đem thứ trọng yếu nhất nói cho anh biết, tôi thật muốn biết anh ở trong mắt ông ta coi là gì, ký thác hy vọng sao?”

“Tuỳ cậu muốn nghĩ như thế nào,” Tống Triết cười nói, “Kế hoạch cậu chiếm đoạt Trác gia thế nào rồi?”

“Gặp chút phiền phức nhỏ,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Tôi nghĩ gia chủ Trác gia phía sau màn không đơn giản, hần ta giống như còn có một cỗ thể lực ẩn núp.”

“A?” nhất thời trong giọng nói Tống Triết mang theo ý tán thưởng, nói, “Còn gì nữa không, nói tiếp đi.”

Tả Xuyên Trạch kinh ngạc một chút, ánh mắt yêu mị híp một cái, từ từ nói, “Tống Triết, anh sẽ không phải là biết chút ít gì đó không nói cho tôi biết đi?”

Tống Triết lại cười nói, “Việc tôi biết đến có rất nhiều, trong đó phần lớn đều là cậu không biết, cậu bây giờ muốn nói việc gì nào?”

Tả Xuyên Trạch cười nhạo một tiếng, “Anh bớt đi, tôi hỏi cũng vô ích, dù cho anh thực sự biết chút gì cũng chắc là sẽ không nói cho tôi biết, tôi nếu như cố gắng lật thuyền người vui mừng nhất chính là anh.”

Giọng Tống Triết nghe rất vô tội, “Có sao?”

“A, anh biết không Tống Triết,” Tả Xuyên Trạch cảm bản không để ý tới lời của y, khóe miệng ý cười câu lên càng sâu, giọng nói cũng hạ thấp xuống, âm thanh duyên dáng sang trọng vô cùng từ tính, hần chậm chậm mở miệng, “Anh tuy rằng rất dối trá, nhưng khi anh ở Tam Giác Vàng sau đêm đó ánh mắt anh nhìn tôi chính là khiến cho tôi rất thoải mái.”

Tống Triết trầm mặc một chút liền bắt đầu dĩ nhiên nói, “Cậu từ khi đó cũng đã biết?”

“Đó là đương nhiên,” Tả Xuyên Trạch cúi đầu nở nụ cười vài tiếng, “Người như anh vậy cũng có thể nằm trong tay của tôi, tôi thật là rất có cảm giác thành tựu đó.”

“Vậy được rồi, cậu đã biết tôi cũng không có cái gì để giấu giếm được nữa rồi.” Tống Triết cười nói, tiếp đó thay vào một giọng nói so với bình thường càng thêm ôn nhu, “Tả Xuyên Trạch, tôi yêu em.”

[văng, mị sẽ đối xứng hô từ đây:3]

Tả Xuyên Trạch hơi kinh ngạc một chút, không thể tin cười nói, “A, anh tiếp đó sẽ không phải là muốn đi gặp tôi cầu hôn chứ?”

“Đúng vậy,” Tống Triết trả lời rất sảng khoái, cười nói, “Em không cảm thấy hai người chúng ta kết hôn đối với hai bên đều có được chỗ lợi sao? Không suy nghĩ một chút sao?”

Tả Xuyên Trạch không nhúc nhích chút nào, “Tôi chỉ cảm thấy cùng con rắn độc như anh ở chung với nhau có thể tổn thất lợi ích rất là lớn, tôi tại sao muốn suy nghĩ?”

Tống Triết tiếc hận nói, “Không nghĩ tới tôi lần đầu tiên hướng người khác bày tỏ đã bị vô tình từ chối.”

Tả Xuyên Trạch ý cười dạt dào, “Đây đối với anh mà nói là một điềm báo tốt.”

“Có lẽ vậy ...”

Hai người tâm bình khí hoà lại trò chuyện một hồi, nửa đêm đã tới, trăng tròn lên tới đỉnh, Tả Xuyên Trạch thân thể khẽ run lên, trong cơ thể máu bạo ngược đạt tới đỉnh, hắn chậm rãi để ly rượu xuống, hai tay có chút khẽ run, hắn hít một hơi thật sâu, dựa vào cây cột ở phía sau, tất cả ý chí sức lực của hắn đều dùng để cùng máu trong cơ thể đối kháng, không có biện pháp mở miệng.

Tống Triết đã nhận ra hắn trầm mặc, nhẹ giọng hỏi một câu, “Làm sao vậy?” Y đợi một hồi không có được câu trả lời liền cười nói, “Không muốn nói chuyện?”

Tả Xuyên Trạch lại hít một hơi thật sâu, tiếng “Ừ” gần như không thể nghe thấy, trên trán đã dần dần ứa ra một tầng mồ hôi lạnh rồi.

“Được rồi,” Tống Triết giọng ôn hoà nghe đặc biệt êm tai, “Vậy em nhắm mắt lại đi, hãy nghe tôi nói.”

Khóe miệng Tả Xuyên Trạch không khỏi hướng về phía trước cong lên một độ cung, người này thật đúng là cố ý vào đêm trăng tròn gọi điện thoại tới bồi hắn? Hắn không nói gì, nhắm mắt lại lắng lắng nghe xong một hồi, chỉ cảm thấy giọng nói của y như ngọc cũng không làm cho người ta chán ghét.

Người này tuy rằng âm hiểm đối trá, thế nhưng một ngày ôn nhu thật đúng là làm cho có chút chịu không được.

---

[1] Cửa tò vò:

00105cad1b3083ce2cf08

[2] Tiểu đình tử:

tải xuống (1)

[3] Đoạn nhai:

0007329_20120504061206_49133_L

27. Chương 27: Dịu Dàng

Trong khoảng thời gian nửa đêm này là khó khăn nhất, Tả Xuyên Trạch phải dùng đến tất cả ý chí sức lực mới có thể chống lại tàn bạo trong cơ thể, tinh thần của hắn tập trung cao độ vào trong cơ thể, gần như không nghe rõ Tống Triết nói gì, thế nhưng giọng nói kia lại rất êm tai, âm áp dịu dàng, một chút chán ghét cũng không thấy.

Tả Xuyên Trạch chậm rãi mở mắt ra, tàn bạo cực đỉnh đã qua, dư âm tuy rằng vẫn còn nhưng không khó khăn để nhận nhận, giọng nói như ngọc vẫn vang ở bên tai, lúc này vừa vặn đến lúc kết thúc, “Được rồi, tôi nói xong, em nếu như còn không chịu nói tôi đây liền gác máy.”

Tả Xuyên Trạch trầm mặc chỉ chốc lát, nghĩ đúng thật không có gì có thể nói với y, hơn nữa vừa rồi y rốt cuộc nói gì chính hắn vốn cũng không có nghe rõ, chỉ có thể nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Tống Triết nói ôn hoà, “Vậy được rồi, tạm biệt.”

Tiếng máy bận vang lên, Tả Xuyên Trạch chậm rãi để điện thoại xuống, quay đầu nhìn ngôi sao xa xa phía chân trời, không có giọng nói của Tống Triết, xung quanh lại lần nữa về yên tĩnh, trong cơ thể bạo ngược trở nên rất rõ ràng, hắn có thể tinh tường cảm giác được chấn động của đỉnh điểm qua đi dư âm vẫn kéo

dài, một sóng lại một sóng hướng về phía trước dâng trào, mỗi một lần ập đều hận không thể đem ý chí của hắn tan rã, khiến hắn tan vỡ.

Hắn có chút không thể chịu đựng được nắm chắc tay, lại quên điện thoại còn đang trên tay của mình, chỉ nghe “Rắc” một tiếng truyền đến, điện thoại lại bị hắn bóp nát.

A —— rõ ràng nghĩ không còn bao nhiêu sức lực, vẫn còn biến thành như vậy ... Hắn nhắm mắt lại tựa vào cây cột, ném vật trong tay, nghe mảnh nhỏ rơi trên mặt đất truyền tới tiếng lộc cộc.

Đúng lúc này không khí đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp, mang theo một chút ý cười và bất đắc dĩ, nghe rất dịu dàng. Tả Xuyên Trạch khẽ run lên, không có trợn mắt, chỉ nghe giọng thở dài ngay sau đó liên vang lên một âm thanh quen thuộc, ôn hoà như ngọc, “Em lại bóp nát thứ gì đó, thói xấu này là ai dạy?”

Tả Xuyên Trạch lúc này mới chậm rãi mở mắt ra nhìn nguồn gốc của giọng nói kia, chỉ thấy dưới ánh trăng một người chậm rì rì bước vào đình, lớn lên thanh tú* [xinh đẹp:v], đường trang màu trắng trước có hoa văn màu vàng, chính là Tống Triết.

Tả Xuyên Trạch con người cực đen nhìn y một chút, nhếch mi nói, “Anh từ đâu đến?”

Tống Triết cũng nhìn hắn một lát, chỉ thấy người này ngoại trừ đáy mắt biến thành một mảnh an tĩnh bên ngoài cùng lúc trước không có gì khác nhau, lúc này mới cười nói, “Khu nội thành của thành phố S, lúc em bắt đầu không nói chuyện tới qua đây, chờ tôi nói xong cúp điện thoại vừa vặn đến nơi này.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, “Là Vệ Tụng mang anh vào đi.”

Không phải là nghi vấn mà là khẳng định, Tống Triết cười nói, “Em cũng vừa mới nói chú ấy đem tôi gửi gắm hy vọng, đương nhiên muốn dẫn tôi tiến vào, chú ấy còn để tôi mang cho em một câu, chú ấy nói cam nguyện bị phạt, có điều địa chỉ Phùng Ma của em cũng không phải chú ấy nói cho tôi biết, mà là bản thân tôi tra.”

Y nói chậm rãi đến gần, cúi đầu nhìn hắn, lại cười nói, “Em tự mình đứng lên hay để tôi ôm em?”

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu nhìn y, “Làm gì?”

Tống Triết không đáp, mỉm cười cùng hắn đối diện, giống như đang đợi hắn ra quyết định, Tả Xuyên Trạch cuối cùng bất đắc dĩ đứng lên, lại hỏi một lần, “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Tống Triết ngồi xuống chỗ hắn vừa ngồi qua, lúc này mới cười nói, “Không có gì, tôi chẳng qua là cảm thấy ở đây sạch sẽ mà thôi, cho dù không sạch sẽ lúc này cũng bị em chà sạch sẽ.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hí một cái, bỗng nhiên có loại cảm giác bị lừa gạt, hắn một tay chống lên trên cây cột, tay kia bóp cằm của y, chậm rãi để sát vào, tà cười nói, “Tôi vừa rồi hình như nói qua với anh người tôi hiện giờ muốn thấy nhất ngoại trừ Hắc Yến chính là anh, thế nào, từ động đưa tới cửa?” Hắn nói xong vươn ngón cái chậm rãi vuốt ve bờ môi của y, cười nhẹ nói, “Lần này anh cũng không có vận khí tốt như vừa rồi, tôi cam đoan với anh, anh bây giờ một tay tuyệt đối cầm không được hai tay của tôi.”

Tống Triết ý cười không giảm, lôi kéo cổ tay của hắn khiến hắn ngồi ở trên người y, sau đó từ phía sau lưng ôm hắn, cảm để ở trên vai của hắn cười nói, “Em bây giờ có tâm tình đó?”

“Không có,” Tả Xuyên Trạch trả lời rất sung sướng, xoay người nhìn chằm chằm vào y, tà cười nói, “Nếu như bây giờ đứng trước mặt tôi là người khác tôi nhất định không dậy nổi hứng thú, thế nhưng đối lại Tống công tử anh đây, tôi liền vô cùng có hứng thú.”

Tống Triết cười hỏi, “Vậy em vì sao không cùng tôi kết hôn?”

Tả Xuyên Trạch tiến tới gần vành tai y một cái, cười nói, “Tôi càng có khuynh hướng cùng anh chơi đùa một đêm, hiểu không?” Hắn nói xong cũng không chờ y trả lời, lập tức đưa y vào giữa thân mình và cây cột, ngẩng đầu liền hôn lên.

Tống Triết một tay để sẵn đầu của hắn, tay kia ôm hông của hắn đưa hắn hướng vào trong lòng, cùng hắn dây dưa cùng một chỗ, hai người hôn càng ngày càng kịch liệt, ham muốn hết sức căng thẳng. Thế nhưng

Tả Xuyên Trạch đã quên, máu trong cơ thể vốn đã đến mức bạo ngược, hơn nữa bây giờ ham muốn kích thích trực tiếp khiến cho máu vốn vậy trong trạng thái buông lỏng biến mất đột nhiên máu tung trào trở lại, trong nháy mắt đó bạo phát xung lực gần như đều phải đưa hân ép điên rồi.

“A ...” Tả Xuyên Trạch nhin không được phát sinh một tiếng đè nén khó chịu, tay đang đặt trên lưng Tống Triết bỗng nhiên dùng sức buộc chặt, cả người đều cứng lại, máu trong cơ thể bắt đầu tùy ý điên cuồng ập tới, mang tới cảm giác nếu so với lúc nửa đêm còn khiến người ta khó chịu, điều này làm cho hân khát vọng đối với máu tươi sinh ra mạnh hơn, hân không thể trực tiếp xé tươi người trước mắt.

Tống Triết cũng cứng đờ, trong nháy mắt đó y chỉ cảm thấy bên hông đột nhiên truyền đến một sức lực khổng lồ, giống như hân không thể đem hông của y kiên quyết bẻ gãy, nhưng y chỉ cứng đờ trong một cái chớp mắt cũng rất nhanh khôi phục, đối bên hông đau nhức không quan tâm, lại đem người trước mắt cả người cứng ngắc lôi kéo hướng vào trong ngực của mình, tiếp tục hôn hân.

Chỉ là lần này vẫn không có chút mùi vị ham muốn nào, động tác của y rất chậm, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm quá mỗi chỗ một chút, sau đó rơi vào trên đầu lưỡi hân, chậm rãi dây dưa, nhẹ nhàng mút vào, ôn nhu mà triền miên.

Tống Triết thích uống trà, cho nên khoang miệng của y mang theo vị trà nhàn nhạt, hôn xuống dịu dàng như vậy, hương vị nhàn nhạt cũng theo ở trong miệng chậm rãi tùy ý mở ra, một chút ấm áp cho thần kinh của con người.

Tả Xuyên Trạch lông mi run rẩy, vốn khẽ nhú mi chậm rãi giãn mở ra, chỉ cảm thấy từ tay chân cứng ngắc lạnh như băng dần dần bị dòng nước ấm khai mở, cảm giác như thư giãn càng ngày càng nhiều, một mực xông thẳng lên sống lưng.

Hân không khỏi từ từ, buông lỏng người cứng ngắc.

Tống Triết nhận thấy được điểm ấy đặt cánh tay lên cạnh thắt lưng hân tăng thêm một chút sức lực, khiến khoảng cách hai bên dán gần hơn, tiếp tục dịu dàng hôn hân, giống như hôn thể nào đều hôn không đủ.

Trong cơ thể dòng nước ấm tích càng ngày càng nhiều, máu bạo ngược lần thứ hai chậm rãi rút lui, Tả Xuyên Trạch toàn thân thả lỏng, cảm giác giống như đánh một trận đánh ác liệt, lúc này lưỡi biếng không muốn động, dần dần xui lơ ở trong ngực của y, còn không quên lè lưỡi cùng y quấn cùng một chỗ.

Tống Triết không khỏi cười hai mắt cong cong, cùng hân dây dưa, khiến hơi thở của mình một tắc một tắc thâm nhập vào cơ thể hân, vĩnh viễn cũng không cách nào biến mất.

Dịu dàng vẫn kéo dài thật lâu, càng về sau Tả Xuyên Trạch trong lòng một mảnh ôn hoà giống như mây nam nay chưa từng có cảm giác yên ổn quá như vậy, đợi được Tống Triết rốt cục thoả thích buông hân ra thì hân vẫn như cũ chôn ở trong lòng y, có chút tham luyến không lập tức đứng dậy.

Tống Triết buộc chặt cánh tay, cầm để ở trên vai của hân, dán sát bên tai của hân lại cười nói, “Này, em thực sự không suy nghĩ xem xem hai người chúng ta có thể sao? Tôi là thật lòng.”

Tiếng cười từ tính u ám của Tả Xuyên Trạch từ trong lòng y truyền tới, chậm rãi nói, “Trên thế giới này người đối với tôi thật lòng rất nhiều.”

Tay của Tống Triết thưởng thức tóc của hân, ôn nhu mà bá đạo nói, “Thế nhưng phương diện này chỉ có một Tống Triết.”

Tả Xuyên Trạch vừa mới cười một lúc, chuẩn bị đứng dậy, Tống Triết lại gia tăng sức lực tiếp tục đưa hân vây ở trong lòng mình, Tả Xuyên Trạch không muốn miễn cưỡng máu bạo ngược lần thứ hai mới lắng lại liền không có giây dựa tùy y đi, hân tiến tới cổ của y nhẹ nhàng cắn một chút, cười nói, “Anh nói như vậy ngược lại là thật, nhưng anh không cảm thấy mới vừa cùng người yêu thổ lộ sau đó liền cầu hôn, có chút quá nhanh không?”

Tống Triết cười khê, “A? Em muốn tôi theo đuổi em?”

“Trên thế giới này người theo đuổi tôi cũng rất nhiều,” Tả Xuyên Trạch hơi khê nâng đầu lên, trong con người yêu mị lộ lên một chút ý cười, trên hàng mi mang theo phong tình vạn chủng, chỉ nghe hân cười xấu

xa nói, “Nhưng tôi cảm thấy để cho Tống thiếu gia anh theo đuổi người ta nhất định là một chuyện rất thú vị, nhất là người theo đuổi kia vừa lúc là tôi.”

Tống Triết ghé vào lỗ tai hần hôn một cái, cười nói, “Được rồi, tôi tiếp nhận đề nghị.”

“Vây anh tốt nhất nhanh lên một chút,” giọng nói từ tình của Tả Xuyên Trạch dần dần nhuộm một tầng yêu dị, nhìn chăm chăm vào y, gần từng chữ một, “Trong cơ thể tôi máu bạo phát lên một lần so với một lần nghiêm trọng hơn, nói không chừng ngày nào đó sẽ trùng bạo* [trùng: xông, bạo: dự dội] mạch máu, đến lúc đó anh chỉ có thể ôm xác của tôi sống.”

Tay Tống Triết đang xoa tóc hần hơi dừng lại một chút, lại đem đầu của hần ấn vào trong lòng, nhẹ nhàng sờ sờ, cười nói, “Được, tôi cố gắng nhanh lên một chút.”

“Nhưng mà anh yên tâm,” trong giọng nói yêu mị của Tả Xuyên Trạch lại dày thêm một phần, quanh thân tản ra hơi thở cũng càng tà ác, thậm chí mang theo một chút sắc bén, “Tôi trước khi chết nhất định sẽ giết Hắc Yến, nếu như không giết ông ta tôi chết cũng sẽ không cam lòng.”

Tay của Tống Triết lại dừng lại, không nói gì, Tả Xuyên Trạch đối Hắc Yến cố chấp quá sâu, kết quả xấu nhất rất có thể chính là cùng hần ta đồng quy vu tận* [chết chum:v].

Mắt xích Tống Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi nổi lên một tia sáng kiên định, dịu dàng đưa hần vẩy vào trong lòng, tay từ từ xoa tóc của hần, thật lâu không nói gì.

Y không nói lời nào Tả Xuyên Trạch liền càng thêm lười mở miệng, trong lúc nhất thời bầu không khí giữa hai người trở nên có chút tràn đầy yên tĩnh.

“Đúng rồi,” sau một hồi trầm mặc Tống Triết mới mở miệng, cười hỏi, “Qua một đoạn thời gian nữa đương gia Trác gia tới mừng thọ năm mươi, em biết không?”

Y đợi một hồi cũng không có được câu trả lời, cúi đầu nhìn một chút, sững sốt một hồi mới khẽ cười nói, “Lại ngủ thiếp đi, ngủ yên tâm như thế thì không phải nói rõ em đã bắt đầu tín nhiệm tôi chứ ...”

Tống Triết thận trọng đến đem hần ôm ngang lên, đứng lên ngừng một chút cúi đầu nhìn hần, tính cảnh giác của Tả Xuyên Trạch rất cao, nếu như mọi khi khẽ động như vậy hần khẳng định liền tỉnh, nhưng bây giờ y đợi một hồi người này vẫn là không có phản ứng gì, Tống Triết không khỏi nắm thật chặt cánh tay, biết người này là quá mệt mỏi mới có thể ngủ trầm như vậy, y ôm hần ra sân sau, Vệ Tụng lúc này liền đứng ở phía sau bên ngoài sân, thấy thế cơ thể không khỏi run lên, vội vàng đi lên trước.

Tống Triết ý bảo ông không cần khẩn trương, nhẹ giọng nói, “Không có việc gì, đang ngủ.”

Vệ Tụng cơ thể mới lại rung một cái, tám năm rồi, đây là lần đầu tiên Tả Xuyên Trạch lúc trăng tròn đi vào giấc ngủ bình yên, ánh mắt của ông không khỏi sâu thêm một phần, ông đúng thật không có nhìn nhầm người.

Tống Triết dưới sự hướng dẫn của Vệ Tụng tiến vào phòng ngủ Tả Xuyên Trạch, chậm rãi đặt hần ở trên giường lớn bày ra xa hoa, xoay người ra cửa đi tới trong sân. Tống bộ* [trụ sở chính] của Phùng Ma cơ bản thì xây rất đẹp, giờ khắc này dưới ánh trăng màu bạc lại tăng thêm một phần xinh đẹp, chỉ là cảnh đẹp như vậy Tả Xuyên Trạch đã lâu đều chưa từng thấy qua.

Tống Triết cầm điện thoại lên nhấn một số, đợi thật lâu bên kia mới truyền đến một tiếng mơ hồ “Alo”, y cười cười, “Khó có được cậu ngủ sớm như vậy.”

Bên kia trầm mặc một chút, mở miệng lần nữa giọng nói đã trở nên rõ ràng, “Anh không biết xấu hổ còn nói, câu đem tôi ném ở Tam Giác Vàng khiến tôi cả ngày xem bệnh cho người nơi này, đến người trợ giúp cũng không có, cả ngày đều mệt gần chết.”

Tống Triết cười nói, “Vây cậu thu hoạch được chứ?”

Bên kia giọng nói trở nên rất vui vẻ, “Lay anh tính toán với hồ ly bên này, tôi đã cùng Hắc Yến tiếp xúc qua hai lần rồi.”

“Hửm? Cảm giác thế nào?”

“Ông ta chính là thiên tài!” Người nọ hứng phần nói, “Góc nhìn của ông ta đều rất đặc biệt, nói lên vấn đề đều rất đánh giá nghiên cứu, tôi đã nói với anh a ...”

Tống Triết kiên nhẫn nghe, đợi được cậu ta thao thao bất tuyệt* [nói dông dài] rốt cục tới một đoạn báo cáo mới nói, “Chỗ đó Hắc Yến không có tư liệu cụ thể của Tả Xuyên Trạch?”

“Nhưng thật ra tôi đã thấy qua tư liệu cuộc đời của một người,” người nọ trầm ngâm một chút, nói, “Nhưng tôi nghĩ người kia cũng không phải Tả Xuyên Trạch, người trên tư liệu nếu so với Tả Xuyên Trạch tuổi còn trẻ, tôi tạm thời cũng chưa biết rõ người kia rốt cuộc là ai, nhưng dựa vào miêu tả của anh tôi nghĩ cậu ta rất có thể cùng thể chất Tả Xuyên Trạch giống nhau, hơn nữa thứ trong cơ thể cũng gần giống nhau.”

Mắt xéch trong treo nhưng lạnh lùng của Tống Triết sáng ngời, cười nói, “Cậu nghiên cứu kĩ một chút, tốt nhất có thể tìm tới biện pháp giải quyết, nhưng chú ý an toàn, không nên bại lộ.”

“Tôi biết, được rồi, tôi mệt chết đi được, cúp đây, có tin tức gì tôi sẽ liên hệ anh.”

“Được.” Tống Triết mỉm cười cúp điện thoại, quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó giơ chân lên, chậm rãi đi vào.

Giờ nhìn lại mấy cái chú thích mới phát hiện có mấy từ chương trước có rồi không chịu chú thích đâu, qua chương sau mới chú thích ;;A;;

Kết thúc quà Giáng sinh (phần 1), hơi trễ nhờ:v

28. Chương 28: Thư Tình

Giường lớn trong phòng ngủ của Tả Xuyên Trạch làm rất là tinh xảo xa hoa, bốn phía treo màn che mỏng, nhìn qua rất đậm hương vị cổ xưa, nệm rất mềm, thế nên nằm trên đó lập tức lồm thành một khối lớn, Tống Triết ở bên cạnh hẩn ngồi xuống, nương theo ánh trăng nhàn nhạt cúi đầu nhìn hẩn, Tả Xuyên Trạch ngủ say thì không có chút hơi thở tà ác như thường ngày, mà là có vẻ đặc biệt nhu thuận an tĩnh, làm cho người ta nhìn không được nghĩ ôm vào trong ngực hôn nhẹ xoa xoa.

Người này lớn lên vốn là rất yêu nghiệt, còn nhờ giường lớn này phụ trợ nhìn qua càng thêm đẹp để yêu chiều, Tống Triết nhìn một lát, cúi người hôn lên môi một cái, sau đó đứng dậy nắm một tay của hẩn đặt vào lòng bàn tay, liền không có động tác gì.

Ngoài cửa sổ ánh trăng tà tà chiếu vào, làm cho đồ trang trí trong phòng vẽ lên một tầng sáng bạc, tăng thêm một phần hơi thở tĩnh lặng. Ánh mắt của Tống Triết vẫn dừng lại trên mặt của Tả Xuyên Trạch, nhìn một hồi lại có chút bất đắc dĩ cười cười, kỳ thực y đến bây giờ vẫn không có hiểu rõ bản thân tại sao lại thích người này, dựa theo cá tính của y lại thích một người đầy tà khí* [tác phong không đúng đắn] hơn nữa đồ vô lại này khó có thể gọt giũa đúng thật là thiên phương dạ đàm* [chuyện không có thực, khó tin], nhưng sự thật lại hết lần này tới lần khác xảy ra, không chỉ có xảy ra thậm chí còn nghĩ kết quả như vậy cũng thật không tệ, dù sao cá tính bản thân rất nghiêm cẩn* [chặt chẽ cẩn thận], nếu như để một người như vậy bên người y cuộc sống sau này nhất định sẽ rất đặc sắc.

Cho nên bản thân rõ ràng muốn ra tay trước tiên, đáng tiếc tỏ tình và cầu hôn đều bị từ chối rồi, hiện giờ mặc dù có khả năng xoay chuyển hẩn nhưng có chút bất đắc dĩ, theo đuổi người khác? Y thật đúng là sẽ không, thoát nhìn lại muốn ngoại lệ một lần, khoé môi Tống Triết nhếch lên một nụ cười thoải mái, chậm rãi rơi vào trầm tư.

Lúc Tả Xuyên Trạch tỉnh bên ngoài đã sáng choang, hẩn mở mắt ra nhìn màn mỏng ở đỉnh đầu, lại trong nháy mắt ngơ ngẩn, suy nghĩ một hồi lại hiểu được bản thân đêm qua lại ngủ trong lòng Tống Triết, lần đầu tiên trắng trồn hơn nữa còn là lại nằm trong lòng của một người đàn ông đáng ghét, này thật đúng

là không thể tưởng tượng nổi ... Hấn nằm trên giường một hồi liền đứng dậy xuống giường đi ra ngoài, Vệ Tụng lúc này sẽ chờ ở ngoài cửa, thấy hấn đi ra hơi khom người, “Chủ nhân.”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng rồi hỏi, “Tổng Triết đâu?”

“Rạng sáng đi,” dừng một chút, Vệ Tụng nói, “Hấn ở chỗ này trông coi một đêm.”

Tả Xuyên Trạch lông mi hơi nhướng một chút, sau đó liền nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng xong, xoay người vào nhà đơn giản tắm một cái tiếp đó đi ra ăn điểm tâm, Dịch Hàn lúc này an vị ở bên cạnh bàn ăn chờ hấn, gã ta cũng không biết thân thể Tả Xuyên Trạch có vấn đề gì, chỉ biết là mỗi lúc trăng tròn tâm tình người này sẽ trở nên khác lúc bình thường, không thích người quấy rầy, cho nên gã đêm qua vẫn đợi ở trong phòng của mình thẳng đến hừng đông mới ra ngoài, bởi vậy cũng không biết Tổng Triết tối hôm qua đã tới.

“Trạch.” Dịch Hàn thấy Tả Xuyên Trạch tiến đến hướng hấn cười chào hỏi, tiếp đó cẩn thận nhìn hấn một chút, lúc trước buổi sáng sau đêm trăng tròn tà khí trên người Tả Xuyên Trạch so với bình thường đậm hơn, nhưng bây giờ gã lại nghĩ trên người người này hơi thở rất ôn hoà, hơn nữa phần ôn hoà này khiến tính tình của hấn trở nên rất sạch sẽ tinh khiết, ít đi chất độc mị hoặc lúc trước, hấn như vậy lại làm cho không tự chủ được muốn thân cận, gã không khỏi ngẩn ngơ.

Tả Xuyên Trạch cười gật đầu, ở bên cạnh gã ngồi xuống bắt đầu ăn điểm tâm, lại nhận thấy được đường nhìn người bên cạnh vẫn không thay đổi, hấn không khỏi chuyển qua nhìn gã, hỏi, “Trên người tôi có thứ gì đáng giá để anh nghiên cứu sao?”

Dịch Hàn lắc đầu, vẫn như cũ đang quan sát hấn, cười nói, “Cảm giác cậu cùng lúc thường không giống nhau lắm.”

“Hửm?” Tả Xuyên Trạch nhú mày, trong giây lát đó khiến người ta có một loại cảm giác phong hoa tuyết đại* [phong nhã tài hoa], khoé miệng hấn câu lên ý cười nghiền ngẫm như trước, hỏi, “Chỗ nào không giống?”

Dịch Hàn lắc đầu, “Bây giờ lại trở về, cậu lúc này không nói chuyện cho tôi cảm giác rất không giống.”

Tả Xuyên Trạch cười nói, “Vậy tôi đây không nói lời nào là được.”

Dịch Hàn nói, “Cậu bây giờ không nói lời nào cũng không giống mới này, cậu vừa rồi trong nháy mắt đó thực sự rất mê người.”

Tả Xuyên Trạch đương nhiên không biết dáng vẻ của mình vừa rồi trong nháy mắt đó, hấn chỉ biết là ngủ một giấc rất yên ổn, hấn vậy mà chưa bao giờ thể nghiệm qua, chờ tỉnh lại sau đó trong đầu vẫn như cũ ôn hoà một mảnh, điều này làm cho hấn chợt có một loại cảm giác như được cứu giúp chuộc tội [?!], loại cảm giác này rất kỳ diệu, thậm chí là khó tin, việc này chẳng lẽ cùng Tổng Triết có quan hệ? Nhưng mà so với điểm ấy, hấn càng muốn biết người đàn ông kia muốn theo đuổi hấn thế nào.

“Dịch Hàn,” Tả Xuyên Trạch khoé môi nhếch lên nụ cười tà, hỏi, “Nếu để cho anh theo đuổi người khác anh sẽ làm như thế nào?”

“Theo đuổi người khác?” Dịch Hàn bị hấn hỏi đến mặt danh kỳ diệu* [không hiểu ra sao cả], ngẩn ra mới nói, “Tôi hiện giờ không phải là đang theo đuổi cậu sao?”

“A?” Tả Xuyên Trạch kinh ngạc nói, “Ý của anh là không ngừng đối với tôi kẻ đơn chính là theo đuổi tôi?” [=.]

“Đương nhiên,” Dịch Hàn nói lễ thẳng khí hùng* [có lý chẳng sợ], “Tôi thích cậu, cho nên muốn nghĩ cách tìm cách đạt được cậu, có sai sao?”

“Như thế, cách làm của anh tương đối trực tiếp.” Tả Xuyên Trạch không khỏi cười ra tiếng, con người yêu mị mang theo một chút ý cười, như vậy Tổng đại công tử ư? Y sẽ chọn loại nào? Dù sao người kia cũng không phải có thể dùng ánh mắt của người thường đi nhìn, nhưng nếu như y sẽ không theo đuổi người vậy thì khó nói ... Không làm được y thật sự đi tìm người hỏi một chút, sau đó dựa theo phương pháp bình thường làm một lần, như vậy đã có thể có hứng thú rồi.

Tả Xuyên Trạch càng nghĩ càng buồn cười, đối cửa gọi người bên ngoài, “Tiểu Trì.”

Vừa dứt lời ngoài cửa trong nháy mắt truyền đến một tiếng “Vâng”, tiếp đó cửa kéo tới tiếng chân nhanh đi tới, thấp giọng nói, “Chủ nhân, có gì phân phó?”

Người này gọi là Lang Trì, là đội phó đội cận vệ của Tả Xuyên Trạch, đội trưởng Vệ Tụng phần lớn thời gian đều là trấn giữ tổng bộ Phùng Ma, mà anh lại quanh năm theo Tả Xuyên Trạch hồi hải ngược xuôi, người chứng kiến nhiều nhất phong cách biến thái của Tả Xuyên Trạch. Đương nhiên, anh đồng thời chứng kiến thời khắc to lớn chủ nhân bọn họ hai lần bị người ăn, lần đầu tiên cầm trang phục canh giữ ở ngoài khách sạn chính là anh, lần thứ hai người ở trong rừng rậm tìm một đêm chuyển sáng trên trục thẳng yên lặng rơi lệ cũng là anh, mà người tối hôm qua phụ trách chuyển giao điện thoại cũng là anh.

Anh thấy chủ nhân bọn họ thật sự là rất tú sắc khả san* [sắc đẹp có thể thay cơm, ý nói vô cùng xinh đẹp], cho nên thân là đội phó anh theo lý thường nên phụ trách bảo hộ chủ nhân ví dụ như khuê phòng, nếu là đặt ở trước đây anh ngược lại cũng không sợ, dù sao có rất người thật có lá gan đó, hơn nữa chủ nhân nhà anh thân thủ tuyệt đối là vạn vô nhất thất* [không sơ hở] đó. Thế nhưng từ lúc gặp gỡ Tống Triết sau đó anh cũng không dám nghĩ như vậy, dù sao sự thật tàn khốc đã xảy ra trước mắt, anh muốn làm bộ không nhìn đều khó khăn. Bởi vậy mỗi lần đến khi Tả Xuyên Trạch và Tống Triết chạm nhau thì tinh thần của anh đều khẩn trương cao độ, rất sợ chủ nhân nhà anh lần thứ hai bị ăn anh lại không có mặt mũi nhìn anh em chị em Phùng Ma nữa rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác hai người kia, một người từ lúc mới bắt đầu động cơ đã không đơn thuần, người thì bởi vì ghét đối phương mỗi lần đều phải đi tới khiêu khích trả thù, anh muốn phân đều phân không ra.

“Tôi hỏi cậu,” Tả Xuyên Trạch thông thả ung dung buông điểm tâm, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Cậu biết theo đuổi người khác theo đuổi như thế nào không?”

Lang Trì sững sốt, mờ mịt nói, “Tôi không có theo đuổi qua a.”

“Giả dụ, ngộ nhỡ để cho cậu theo đuổi cậu làm như thế nào?” Tả Xuyên Trạch nói, “Phải bình thường một chút.”

Lang Trì suy nghĩ một chút, anh nỗ lực nhớ lại phim truyền hình rút ra từ trong trí nhớ trước đây đã xem, nói chậm chậm, “Ừm, tôi trước sẽ làm tốt quan hệ sau đó sẽ tìm cơ hội thổ lộ.”

“Hừm, thổ lộ ...” Tả Xuyên Trạch đẩy mắt ý cười càng sâu, nói đầy nghiền ngẫm, “Sau đó thì sao? Nếu như bị từ chối rồi kế tiếp phải làm gì?”

Lang Trì đáy lòng run lên, thầm nghĩ chủ nhân nhà anh hỏi việc này làm cái gì, lẽ nào hắn muốn theo đuổi người khác?! Về phần có thể khiến hắn theo đuổi người khác xem ra hiện giờ ngoại trừ Tống Triết ra anh nghĩ không ra người khác, không phải chứ ... Lẽ nào bị đề ra tới ra tình cảm rồi?! Lang Trì càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ gan càng run rẩy, đến cuối cùng gần như đều muốn đứng không vững.

“Hỏi cậu nói đi chứ,” Tả Xuyên Trạch thấy hình dáng vẻ mặt sụp đổ đứng tại chỗ cũng không nói gì liền lại hỏi một lần, thế nhưng đại phát ý tốt bỏ thêm một cậu, “Không phải là tôi theo đuổi.”

Lang Trì bị hấn hỏi đến thần trí quay về, nghe được phía sau kia của hắn, lập tức vỗ vỗ trái tim mình bị dọa sợ, càng hoàn toàn không có lo lắng Tả Xuyên Trạch đang ở một bên nhìn, trầm ngâm một chút mới nói, “Ừm, hiện tại cũng đã không có bao nhiêu người viết thư tình nữa rồi ... Vậy đi ra ngoài chơi đi, ừm, cùng nhau xem phim ăn các loại, nếu không lại làm một anh hùng cứu mỹ nhân, phim truyền hình đều là diễn như vậy ...”

“Cậu nói xem phim ăn cơm càng giống như là hẹn hò sao?” Tả Xuyên Trạch lắc đầu, khoé miệng không khỏi treo lên một nụ cười xấu xa, “Nhưng mà cậu nói thư tình ngược lại nghe không tệ ...” Hắn nói hướng anh vươn tay, nói, “Dem điện thoại lại cho tôi.”

Lang Trì nghe vậy lập tức lấy ra một cái máy mới tinh, cung kính đưa tới, “Dây số toàn bộ đã nhập vào.”

Tả Xuyên Trạch hài lòng nhận lấy, lục ra dây số Tống Triết cho hắn gởi đi một tin nhắn ngắn, sau đó lại trên điện thoại đánh một dãy chữ số đưa điện thoại qua cho thủ hạ nói, “Đi câu lạc bộ nội thành đặt một bộ trang phục M, cứ dựa theo số đo này đặt, lần trước ở Tam Giác Vàng đi quá nhanh chưa kịp lấy, giờ lại đi đặt một bộ.”

Lang Trì gật đầu nói, “Vâng.” Sau đó đi ra ngoài.

Địch Hàn kinh ngạc hỏi, “Vừa rồi cho Tống Triết?”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch tà cười nói, “Tôi chuẩn bị dùng nó đem đáp lễ.”

Địch Hàn tiếp tục vô cùng kinh ngạc, “Đáp lễ gì?”

Tả Xuyên Trạch chỉ cười không nói.

Tống Triết lúc này cách thành phố S không xa đang ở trên đảo tư nhân, vốn hòn đảo này là của cô nhỏ và dượng nhỏ, nhưng bọn họ đều bận quá, một năm cũng không thấy đến hai lần, vì vậy y liền tự nhiên đem đến dùng, nhưng bây giờ trên đảo này lại có rất nhiều người, nguyên nhân không có, đoạn thời gian trước y nhiều năm thất lạc em họ ở trên biển bị nỗ lực chính là được vận chuyển tới nơi này cứu giúp, hiện giờ người kia vẫn như cũ đang tạm thời nằm ở trong phòng bệnh vô khuẩn, hôn mê bất tỉnh. [Mấy chương trước nói mới đây giờ lại nhiều năm =...= mình nghĩ bà Thường bị lộn rồi ...]

Trên đảo tổng cộng có ba ngôi biệt thự, nhà em họ y hiện giờ đang nằm ở bên phải bên trong biệt thự, mà y thường ở nhà bên trái, biệt thự này bên trong cất giữ tất cả vật phẩm sưu tầm của y, bao gồm con mèo mun được gọi là Tiểu Đào kia.

Y đi qua từ Phòng Ma sau đó ra ngoài liền trực tiếp đến nơi này, hiện giờ đang ngồi ở trên ghế trong thư phòng uống trà, Tiểu Đào nhu thuận ghé vào trên bàn sách nhìn y, con người hình hoa đào mang theo một chút yêu mị.

Tống Triết vươn tay sờ sờ nó, sau đó lấy ra văn kiện bắt đầu xem, mà đúng lúc này thủ hạ cầm điện thoại đi tới, nói, “Đại thiếu gia, có đoạn tin nhắn.”

Tống Triết tiếp nhận nhìn một chút, mặt trên viết: Tống đại công tử, tôi chợt nhớ tới tôi đến nay tới giờ một thư tình đều còn chưa có nhận được, anh có thể thử làm người đầu tiên.

Y không khỏi cười ra tiếng, hỏi thủ hạ, “Cậu viết qua thư tình chưa?”

Thụ hạ kia ngẩn ra, thành thật nói, “Không có viết qua, làm sao ạ?”

“Không có gì.” Tống Triết cười đứng lên, hướng giá sách bên trong thư phòng đi đến, tiếp đó nhấn một trong những cái nút để cho giá sách hướng hai bên biểu lộ ra một cánh cửa, y chậm rãi đi vào, chỉ thấy gian phòng cực lớn bên trong là một dãy đá cuội [1] chạy xung quanh ôn tuyền* [2 suối nước nóng], một đường nhỏ đá cẩm thạch từ cửa vẫn kéo dài đến giữa khu ôn tuyền, nơi đó có một bậc phẳng, mặt trên bày một cái ***g sắt to lớn xa hoa, ***g sắt dùng vàng ròng chế tạo, bên trong còn có một cái giường lớn chiếm cứ 2/3 diện tích, trên giường treo tầng tầng màn mỏng, nhìn qua rất tinh xảo.

Tống Triết mỉm cười nhìn giường lớn trống rỗng, thông thả ung dung nói, “Tôi cũng không có viết qua, cho nên hiện giờ đi tìm giấy viết thư cho tôi, tôi thử nghiệm một chút.”

“... Vâng.”

---

[1] Đá cuội:

tải xuống (2)

[2] Ôn tuyền:

makibanoyu

29. Chương 29: Đưa Thư

Danh tiếng Phùng Ma thật sự là rất vang dội, cho nên Tả Xuyên Trạch lần này đặt làm thứ gì đó sáng sớm ngày thứ hai liền làm xong rồi, Lang Trì từ câu lạc bộ lấy đem về, cầm đến trước mặt hắn nói, “Chủ nhân, đây là thứ ngài muốn.”

Tả Xuyên Trạch mở hộp ra nhìn một chút, thấy phía trong dây xích chuông cái gì cần có đều có, bên trong còn tặng kèm một roi da màu đỏ, hắn đối với lần này có chút thoả mãn.

Lang Trì bên cạnh do do dự dự, mở miệng nói, “Khụ, chủ nhân, người câu lạc bộ nói ngài đặt cái số đo này người mặc đúng thật chính là có được dáng người M quý báu, bọn họ nói muốn dùng số đo này làm tiếp vài món, sau này cứ dựa theo tiêu chuẩn này tìm cho MB* [money boy:v], để tôi hỏi một chút ý của ngài.”

“Hử?” Tả Xuyên Trạch con người yêu mị nhất thời hoàn toàn tràn đầy ý cười, cười nói, “Nói cho bọn họ biết làm tiếp bao nhiêu món không thành vấn đề.”

“Vâng.”

Tả Xuyên Trạch liền muốn phát tay để anh thu hồi, mà đúng lúc này Vệ Tụng đi đến, nói, “Chủ nhân, thủ hạ Tổng Triết tới, nói là đưa thư.”

“A? Đưa thư?” Khoé miệng của Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt câu lên một ý cười nghiền ngẫm, nói, “Để cho anh ta đi vào.”

“Vâng.” Vệ Tụng xoay người đi ra ngoài, không lâu liền lại trở về, đi theo phía sau một người mặc tây trang đậm màu, Tả Xuyên Trạch nhìn một chút, biết người này là thường đi theo bên cạnh người Tổng Triết, liền cười nói, “Thiếu gia nhà anh cho anh lại đưa thư?”

“Đúng vậy.” Người đó gật đầu, cung kính từ trong ngực lấy ra đưa tới một phong thư tay, bì thư của phong thư này cùng với trang phục của Tả Xuyên Trạch rất giống, màu đỏ điểm lể trên dùng hoa văn màu vàng trang trí vẽ lên vô cùng xinh đẹp, nhìn qua rất tinh tế.

Tả Xuyên Trạch nhận lấy nhìn nghiền ngẫm một chút, ý bảo Lang Trì đem roi da bên trong lấy ra sau đó cầm hộp trong tay đưa cho anh ta, nói, “Đưa cái này mang về cho thiếu gia anh, nói là của tôi đáp lễ, còn có, nói cho anh ta biết tôi chưa nói chỉ để cho anh ta viết một lá thư là xong, để cho anh ta thường xuyên chuẩn bị giấy viết thư.”

Người nọ vẻ mặt nhăn nhó một chút, anh ta tự nhiên biết thiếu gia nhà anh viết là thư tình, có thể nghe ý tứ người này viết một lá thư còn chưa đủ, vậy nếu như bị người trong giới biết còn không chừng sẽ trở thành bộ dạng gì đây! Hơn nữa vừa nãy trong nháy mắt hộp mở đồ vật bên trong anh ta cũng nhìn thấy, thậm chí người này quả thực đúng là đem thiếu gia nhà anh ta coi như một M để điều giáo a, thế nhưng không có biện pháp, ai bảo thiếu gia nhà anh ta thích người này chứ, anh ta nhìn cây hoa ăn thịt xinh đẹp trước mặt, việc này nếu như không chuyện gì ngoài ý muốn chính là về sau người này là ông chủ của anh ta, run run rẩy rẩy nuốt tha nuốt thít, thấp giọng đáp, “Vâng.”

“Ừm, đúng rồi,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Nói cho thiếu gia của anh biết, người câu lạc bộ nói vóc người của anh ta rất thích hợp làm MB.”

Người nọ liền thút thít một tiếng, tội nghiệp nói, “Vâng.”

Tả Xuyên Trạch lúc này mới phát tay để cho anh ta rời khỏi, nghiền ngẫm nhìn thư trong tay, sau đó mở ra nhìn một chút, Lang Trì và Dịch Hàn lúc này liền đứng ở bên cạnh hắn, thấy thế cũng là hữu ý vô ý* [vô tình hay cố ý] liếc mắt nhìn, Tả Xuyên Trạch căn bản sẽ không nghĩ tới phải để họ tránh đi, hơn nữa hào phóng để cho bọn họ nhìn, Vệ Tụng lúc đầu đứng ở bên ngoài, nhìn thấy tình cảnh bên trong trầm mặc chỉ chốc lát cũng đã đi tới.

Thư chậm rãi mở ra, chữ viết Tổng Triết rất đẹp, bút lông thuần đen chữ ngay ngắn cẩn thận trải ra, giống như chủ nhân của nó đứng ở trước mặt dịu dàng nói: Tả Xuyên Trạch, tôi sẽ cố nỗ lực hết mình để cho sinh mạng còn lại của em mãi mãi có thể giống như đêm trăng tròn đó, vui ở trong lòng tôi ngủ thật an an ổn ổn.

Sau cùng phần lạc khoản* [phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ] còn có một hàng chữ nhỏ, trên đó viết: Lòng sắt tôi đã làm xong, em chừng nào có thời gian có thể tới xem một chút, không hài lòng chỗ nào tôi lại để cho người sửa.

Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên ngẩng đầu, Vệ Tụng còn bày vẻ mặt trầm ổn, hai mắt nhìn phía trước, biểu tình nghiêm túc quá mức, mà Lang Trì lại nhanh chóng đứng nghiêm, nhìn không chớp mắt, giống như anh vừa rồi vẫn là bộ dạng này, chỉ có Dịch Hàn vẫn không có thu hồi đường nhìn, lúc này thấy Tả Xuyên Trạch nhìn sang di chuyển đường nhìn mang tính tượng trưng, nhưng đáy mắt khinh thường cùng ngoan lệ lại không có vì vậy biến mất. Trăng tròn lúc trước đúng là Tống Triết cùng Tả Xuyên Trạch quen biết tới nay gặp phải hai đêm trăng tròn, trăng tròn đầu tiên bọn họ ở trong đêm mưa đi trên đường, hàn huyền* [trò chuyện] một đường, cho nên trong thư Tống Triết nhắc tới chính là ngày hôm qua rồi.

Chuyện này Vệ Tụng là đã sớm biết, hiện giờ liền không phản ứng gì, mà Lang Trì không khỏi ở trong lòng rít gào, thì ra bọn họ khuya ngày hôm qua liền lăn lộn cùng nhau?! Cái gì gọi là ngủ được an ổn? Chủ nhân thế nào có thể ngủ được an ổn?! Đúng là gì kia sau đó thể lực chống đỡ không nổi sao?! Có đúng hay không, có đúng hay không?! Gào thét (-ing), anh đương nhiên lại để cho Tống Triết dưới con mắt của anh ăn chủ nhân, anh không mặt mũi nào nhìn anh chị em Phùng Ma a a a!

Mà Dịch Hàn sớm đã biết hai người bọn họ gặp nhau, hiện giờ cũng đã suy tính ra Tống Triết nói trăng tròn rốt cuộc chỉ ra được, gã thế mới biết thì ra Tả Xuyên Trạch ngày hôm qua tỉnh lại trên người toả ra hơi thơ bình thản rốt cuộc là bởi vì Tống Triết! Đáy mắt gã sát khí dày thêm một phần, người đàn ông này đối với gã là uy hiếp quá lớn rồi, phải nhanh chóng loại bỏ!

Mà tâm tư khác nhau của ba người trên cơ bản đều đem lực chú ý đặt ở trên mấy chữ lớn kia, căn bản cũng không có lưu ý nội dung chữ nhỏ, khi bọn họ nhìn tới cái ***g sắt lơ là là bình thường, miễn không có câu ở trên kia làm tới tinh thần chấn động, có thể Tả Xuyên Trạch lại biết ***g sắt đại biểu cho việc gì, tay của hắn đang cầm thư không khỏi nắm thật chặt, tìm Lang Trì đưa điện thoại liền đi ra ngoài.

Tống Triết lúc này ở nơi đó đang tùy ý không theo quy củ ngâm ôn tuyền trong phòng, thủ hạ của y bị y phái đi ra, nhưng giữ điện thoại lại, để lại trên tảng đá bên ôn tuyền, hiện giờ tiếng chuông reo lên y liền thuận lợi cầm tới, nhìn thoáng qua biểu thị phía trên điện thoại, ấn xuống nút trả lời, cười nói, “Thế nào, thư tình nhận được?”

Giọng nói của Tả Xuyên Trạch nghe vào như thường ngày vậy tràn ngập tà ác, “Anh xác định anh viết là thư tình?”

“Không xác định, tôi không có viết qua,” Tống Triết cười nói, “A, không hài lòng?”

“Không hài lòng, viết lại,” Tả Xuyên Trạch nói không chút khách khí, “Anh sửa phong thư ngoài trừ bì thư còn có thể nhìn ngoài ra những thứ khác đều là rác rưởi.”

“A, vậy được rồi.” Tống Triết khoé môi nhếch lên nụ cười thoải mái, “Thực ra hoa văn trên bì thư và trên đường trang của tôi được sản xuất cùng tay một người.”

“Hửm?” Tả Xuyên Trạch hứng thú tới, hỏi, “Là ai?”

“Thích?” Tống Triết lại cười nói, “Thích nói tôi để cho người đem địa chỉ của ông ta đưa cho em.” Tiếng nói của y vừa dứt cửa phòng lại xuất hiện một người, y giương mắt nhìn một chút, hướng điện thoại nói, “Được rồi, tôi bên này còn có chút việc, cúp trước.”

Tả Xuyên Trạch ừ một tiếng, nói, “Tống Triết, anh tốt nhất đừng làm cho tôi nhìn thấy anh nói đến ***g sắt, không thì tôi nhất định dùng một gói thuốc nổ ngay cả nó mang anh cùng nhau đưa lên trời.”

Tống Triết nghe truyền tới âm thanh bận, cười đưa điện thoại đặt ở trên bờ, lúc này mới đem đường nhìn chuyển tới người trước mặt vừa mới chạy đến ***g sắt, nói, “A Hi, lần sau vào cửa tốt nhất gõ cửa trước.”

Người vào cửa này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo sạch sẽ thanh tú, tai phải đeo một cái đinh tai khảm một miếng bảo thạch màu đỏ, chính là em trai thứ ba thường ngày vì y cung cấp tình báo, Tống Hi.

Tống Hi nghe vậy thản nhiên lên tiếng, vẫn như cũ đang quan sát cái ***g sắt lớn kia, một lúc lâu sau quay đầu nhìn y, hỏi, “Anh, thứ này ... Sẽ không phải là anh chuẩn bị cho Tả Xuyên Trạch đi?” Anh cả nhà cậu quả thật đủ biến thái!

“Đúng vậy,” Tống Triết nói, “Đến thư phòng chờ anh, anh có việc tìm em nói.”

Tống Hi liền nhún nhún vai rời khỏi, anh cả nhà cậu thói quen nho nhã, cho nên y tắm hoặc ngâm ôn tuyền không thể để cho người nhìn, thân thể trần trụi càng thêm không thể tùy tiện để cho người khác nhìn, Tống Hi không khỏi liếc mắt, thí* [tiếng đánh rắm], tâm bệnh gì chứ, em cũng không tin anh kết hôn lúc động phòng mặc y phục cùng người ân ái!

Tống Triết chờ cậu ta sau khi rời khỏi đây mới ngang nhiên đứng lên sau đó mặc đồ ngủ, nơi hông bên trái của y có một khối ứ xanh đáng sợ, xanh tím trên da thậm chí ra một chút tơ máu, đây là đêm đó Tả Xuyên Trạch làm ra, mà y lúc đó giống như không có cảm giác được vậy mà cổ họng cũng không phát ra tiếng.

Tống Triết bước ra gian phòng đi tới thư phòng, Tống Hi lúc này an vị ở trên ghế sa lon, trước ghế sa lon trên bàn trà đặt một ly trà, còn đang bốc hơi, cách đó không xa trên bàn sách cũng đặt ra một ly, Tống Triết chậm rãi đi tới bàn học sau đó ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn Tống Hi, không nói lời nào.

Tống Hi bị y nhìn sợ nổi da gà, khoé miệng rút một cái, nói, “Anh, anh không phải nói có chuyện nói với em sao?”

“Đương nhiên có,” Tống Triết từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu ném ở trên bàn, cười nói, “Em bây giờ có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn trả lời vấn đề của anh, hai là không trả lời, sau đó anh đem những tài liệu này thả vào trong giới, để cho tất cả người ở đó xem một chút.”

“Tư liệu gì?” Tống Hi bị lời của y khiến cho mặt mày kỳ diệu, đứng dậy đi tới lấy ra để xem, sau đó sắc mặt thay đổi, “Không thể nào anh?! Nếu như anh đưa việc này thả ra ngoài nhất định em phải chết! Lão đại nhà em nhất định đoán được là em lộ ra sơ hở!” Cậu nhin không được dưới đáy lòng mắng to, anh trai nhà cậu quả nhiên đã vượt ra khỏi phạm vi loài người, việc này cũng có thể để cho y đoán được! Quả thực chính là khôn kiếp!

Những tư liệu kia là lần trước Tống Triết để cho người thu thập về so sánh thời gian của người ngu ngốc kia ở Trác gia xuất ngoại du học cùng với Hắc Vũ thành lập, mấy thứ này nếu như thả ra ngoài, mọi người có đầu óc sẽ đoán được đến bây giờ Hắc Vũ và gia chủ phía sau màn của Trác gia là người ngu ngốc, đại ngạc sủng ông đạn được con trai độc nhất, Trác Viêm.

Tống Triết ý cười không giảm, “Cho nên anh mới để cho em chọn.”

Tống Hi nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh muốn hỏi cái gì?”

“Rất đơn giản,” Tống Triết cầm lấy chén trà trên bàn chậm rãi uống một ngụm trà, “Anh muốn biết Trác Viêm ngoại trừ những thứ này ra, ở phương diện khác có còn hay không ẩn dấu, ví dụ như ở phương diện y học.”

Tống Hi tổn hơi thừa lời nói, “Lão đại nhà em ở mặt chế tạo thuốc rất lợi hại, quả thực chính là cấp bậc thiên tài.”

“Hửm? Điều chế thuốc ...” Tống Triết trầm ngâm chỉ chốc lát, “Được rồi, anh không có gì có thể hỏi nữa rồi.”

Tống Hi trừng mắt, “Cứ như vậy?!” Cậu thấy đại ca biến thái có thể dễ dàng buông tha cậu đơn giản như vậy là kỳ tích.

“Không phải ư?” Tống Triết lại cười nói, phá lệ hỏi một câu, “Hắn coi trọng Hill?”

Tống Hi gật đầu, “Nhưng mà đến bây giờ lão đại nhà em còn chưa có giành tới tay được.”

“Hắn nếu quả thật ra tay được, dựa theo cá tính của Hill đoán chừng sẽ trực tiếp mua sát thủ hàng đầu làm thịt hắn,” Tống Triết cười đứng lên, “Đi thôi, đi xem tình hình hôn mê bất tỉnh đến bây giờ của người kia.”

Bên tay Tả Xuyên Trạch vừa nói chuyện điện thoại xong vào nhà liền thấy một thủ hạ Phùng Ma đang cùng Vệ Tụng nói gì đó, Vệ Tụng thấy hắn tiến đến phát tay để cho thủ hạ kia rời đi, sau đó đi tới bên cạnh hắn đem văn kiện trong tay đưa tới nói, “Chỉ nhân, có người muốn bỏ tiền giết cậu ấy.”

Tả Xuyên Trạch nhận lấy mở ra nhìn thoáng qua, tiếp đó khép lại ném ở trên bàn nói, “Người mua là ai?”

“Một mình mình cùng thời với cậu ta.” Vệ Tụng nói, “Tôi đã cho thủ hạ tra xong rồi, chúng ta không phải là nơi đầu tiên, người mua hình như trước cũng đi tìm mấy tên tổ chức sát thủ, nhưng đều không có kết quả, lúc này mới tìm tới chúng ta.”

Khóe miệng của Tả Xuyên Trạch câu lên một nụ cười tà, Hắc Yến bồi dưỡng ra được cỗ máy giết người sao lại dễ dàng bị giết chết như vậy.

Vệ Tụng nói, “Chủ nhân, chúng ta đây ...”

“Đi trả lời,” Tả Xuyên Trạch con ngươi cực đen híp một cái, “Liền nói gần đây Phùng Ma sự vụ bận quá, không tiếp.”

“Vâng.”

Địch Hàn bây giờ đang ở một bên, nghe vậy không khỏi sửng sốt, tự gã nhận thức Tả Xuyên Trạch tới nay liền chưa từng thấy qua hắn không nhận làm, gã nhịn không được mở văn kiện nhìn một chút, chỉ thấy đầu tiên đập vào mi mắt chính là một tờ poster khổ lớn, phía trên trưng ra một người đàn ông rất đẹp trai, hỏi hắn, “Ai vậy?”

“Anh không thường xuyên đến Trung Quốc hơn nữa cũng không quan tâm giải trí tự nhiên không biết cậu ta,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Cậu ta thế nhưng bây giờ là siêu sao nổi tiếng.”

Coi như là siêu sao cũng không đến mức khiến cho cậu không tiếp vụ này đi, chẳng lẽ cậu là fan của cậu ta sao? Địch Hàn im lặng lật một tờ, chỉ thấy trong cột tên họ viết ba chữ lớn ——

Tả An Tuấn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đúng giờ gửi đi, không nên đánh a a a a

---

30. Chương 30: Hẹn Hò Trong Truyền Thuyết

Phụ trách truyền tin trở lại chính là thủ hạ buổi trưa, Tống Triết nhìn hộp cầm trong tay lại nhìn một bộ dạng muốn nói lại thôi của người kia, liền hiểu rõ cười nói, “Nói đi, bên trong là đựng thứ gì, hay là em ấy cho cậu mang cho tôi rồi nói gì?”

Người nọ thận trọng đem hộp đặt ở trên bàn sách, run lấy lấy nói, “Đại thiếu gia, ngài ... Ngài xem trước một chút đi.”

Tống Triết liền mở nhìn một chút, vẻ mặt không có chút thay đổi nào, sau đó khép lại cười nói, “Cứ như vậy? Em ấy đưa không nói việc gì cho cậu?”

“Cậu ta ... Cậu ta nói người cậu lạc bộ nói đáng người của ngài rất thích hợp làm thứ kia ...” Người nọ ấp úng, cuối cùng cũng không nói ra từ cụ thể, nhưng anh ta tin tưởng dựa vào đầu óc thông minh của đại thiếu gia nhà anh ta khẳng định đã nghe rõ.

“Phải không ...” Tống Triết mỉm cười nhìn thủ hạ, miệng lại chậm rãi, “Đưa thứ này thu hồi lại đi.”

“A?” Người nọ cho rằng nghe lầm mà ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thiếu gia nhà mình, thứ này còn muốn nhận? Không phải hắn là muốn vứt bỏ mới đúng sao?

Tống Triết tự nhiên biết thủ hạ của mình trong lòng suy nghĩ việc gì, vì vậy từ từ lên tiếng nói, “Em ấy khó có được tặng cho tôi vật gì đó tôi làm sao có thể ném chứ, cậu nói đúng không ...”

Nụ cười trên mặt y rất dịu dàng, dịu dàng đến mức giống như muốn nổi da gà, thủ hạ kia bỗng nhiên trên người rùng mình, nổi lên một tầng da gà, chỉ nghe Tống Triết tiếp tục nói, “Đi điều tra một chút là câu lạc bộ của nhà ai làm thứ này, sau đó đem nó thu mua.”

Thủ hạ kia nhin không được hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó,” Tống Triết cười đến càng thêm dịu dàng, “Đổi thành giáo đường cho tôi.”

Khoé miệng thủ hạ giật một cái, thấp giọng nói, “... Vâng.”

“Ừm, đúng rồi,” Tống Triết gọi lại thủ hạ muốn đi, nhìn địa chỉ bậc thầy thêu thùa trong tay vừa viết xong chuẩn bị đưa qua cho Tả Xuyên Trạch, hỏi, “Tôi nhớ kỹ chú Trương đã từng nói ông ấy có một sư đệ không nên thân vừa lúc ở thành phố S, hơn nữa cũng là mở tiệm thêu đúng không?”

Chú Trương là người thêu đường trang của Tống Triết, tay nghề rất là kỹ càng, mà ông ta đúng thật có một bạn học thể nhưng học nghệ không giỏi bằng thầy bạn, thủ hạ suy nghĩ một chút, nói, “Thế nhưng đại thiếu gia, tôi nhớ kỹ chú Trương nói qua bạn học của ông ta là mở cửa hàng áo liệm* [áo mặc cho người chết] a ... Ông ấy là thêu cho áo liệm a.”

“Tôi đương nhiên nhớ kỹ,” Tống Triết cười nói, cúi đầu một lần nữa cầm tờ giấy chỉ viết xuống một chuỗi số, đưa tới nói, “Đi tìm ông ấy, để cho ông ấy dựa theo số liệu này làm ra một bộ áo liệm, tốt nhất bây giờ làm liền, sau đó nói cho ông ấy biết ngày gần đây sẽ có người đến lấy, dĩ nhiên, đừng quên phải người bảo hộ an toàn cho ông ấy, cho ông ấy một khoản tiền để cho ông ấy trở về dưỡng lão, bằng không tôi không xác định không lâu nữa khách quý đây tới cửa có thể hay không trở mặt đem cửa hàng áo liệm ông ấy đốt tại chỗ.”

Thủ hạ kia khoé miệng vừa rút một cái, “Đại thiếu gia, ngài cũng không phải là muốn đem bộ đồ đó cho ngài Tả đi ...” Ông trời của tôi, dựa theo cá tính Tả Xuyên Trạch chỉ đốt là đơn giản như vậy, hắn không đem đầu toàn bộ người trong gia đình cùng chém lại là chuyện tốt.

“Có vấn đề gì không?” Tống Triết lạnh nhạt cười nói, “Đi thôi, đi cửa hàng thông báo xong rồi liền đem địa chỉ đưa cho em ấy, tôi còn rất thích xem dáng vẻ lúc tức giận của em ấy.” Y nói đưa tay sờ Tiểu Đào nhu thuận nằm ở trên bàn, con mèo mun kia vốn đang ngủ, lúc này bị y sờ sau khi tỉnh lại có chút bất mãn nhìn y một chút, con người hình dạng hoa đào mang theo một chút yêu dã, Tống Triết nhìn chỉ chốc lát, bỗng nhiên có chút bất đắc dĩ nói, “Tôi phát hiện tôi vậy mà thật muốn em ấy, mặc dù mới cách một ngày không gặp.”

Đoá hoa ăn thịt có cái gì có thể nhớ thương? Thủ hạ vẽ mặt hắc tuyến nhìn y, trên bàn cầm lên chỉ nhìn một chút chữ số phía trên, thầm nghĩ thiếu gia nhà hắn làm sao mà biết được rõ ràng như vậy.

Tống Triết đưa cho anh ta nhìn thấy hoang mang trong mắt, khoé liệng lại câu lên một nụ cười dịu dàng, “Dựa theo số này làm ra y phục tuyệt đối vừa người, tôi ôm em ấy ôm đến quen,” dừng một chút, lại tặng thêm một câu, “Hơn nữa còn là trần trụi.”

Trên thân thủ hạ ớn lạnh lần thứ hai, thấp giọng nói câu “Vâng” liền vội vàng rời đi, thầm nghĩ đại thiếu gia nhà anh vốn đủ biến thái, từ lúc gặp phải cây anh túc kia sau đó tính cách trở nên càng thêm vạn vẹo, ai, thương cảm anh ta sau này nhất định là phải nghe lệnh của hai người kia rồi.

Tống Triết tự nhiên không biết thủ hạ của mình là oán thầm, y giao phó xong sự tình sẽ để cho thủ hạ đi thu thập tài liệu liên quan đến buổi đấu giá vài ngày sau ở Châu Âu, mà y lại nhìn một chút hộp trên bàn, trầm ngâm một chút, cầm điện thoại lên gọi một cú điện thoại cho Tả Xuyên Trạch.

Trong giọng nói dễ nghe của Tả Xuyên Trạch mang theo một chút ý cười, “Ừm, hiện giờ gọi điện thoại cho tôi, Tống thiếu gia là nhận được quà của tôi sao, thế nào, hài lòng không?”

“Cũng được.”

“Cũng chỉ có đánh giá chút ấy?” Tả Xuyên Trạch kinh ngạc cười cười, “Vậy anh gọi điện thoại cho tôi là muốn?”

“Cũng không có gì,” Tống Triết giọng từ từ nói, “Chính là bỗng nhiên rất nhớ em, sau đó liền gọi thoại cho em rồi.”

Bên kia yên lặng một cái chớp mắt sau đó truyền đến giọng nói tà ác của Tả Xuyên Trạch, ý tứ nghiền ngẫm hàm xúc mười phần, “Thế nào, anh đây là muốn bắt đầu hành động theo đuổi a?”

“Đúng vậy,” Tống Triết dịu dàng nói, “Buổi tối có rảnh không, tôi mời em ăn cơm.”

“Ăn xong rồi sao?” Tả Xuyên Trạch giọng nói càng thêm nghiền ngẫm, “Thuận tiện mượn phòng lần nữa?”

Tống Triết không khỏi cười ra tiếng, “Nếu như em đồng ý đương nhiên phụng bồi tới cùng.”

“Đi mượn phòng cũng là tôi làm anh.”

“A, được.”

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh? Anh lần trước đáp ứng cũng là thoải mái như vậy.” Tả Xuyên Trạch không khỏi có chút nghiền răng nghiền lợi.

Tống Triết giọng nói có chút vô tội, “Có sao?”

“Không có sao?” Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng xía một tiếng, nói, “Gác đây, buổi tối gặp.”

Tống Triết cười cúp điện thoại, xử lý một ít văn kiện cần thiết lại đi lượn quanh biệt thự đối diện nhìn em họ một chút cậu ta đến nay chưa thoát khỏi nguy hiểm, lúc này mới ngồi trên du thuyền đi thành phố S.

Lúc này ánh nắng chiều vừa tan hết, đèn rực rỡ mới lên, Tống Triết ngồi trên xe thả hạ ra nhận xe của y, chạy thẳng đến khu trung tâm quảng trường mới dừng lại, đợi ước chừng hai mươi phút, một chiếc Bentley [1] màu đen chậm rãi chạy tới ở một bên dừng lại, Tả Xuyên Trạch từ trong xe đi ra, sau đó đi xuống gần như trong nháy mắt liền đưa tới chú ý xung quanh.

Tống Triết ở trên xe thấy thế bất đắc dĩ nhu nhu cái trán, kẻ lẳng lơ này ... Y xuống xe thân sĩ* [quý ông] vịn cửa xe nâng lên khoe miệng đối với hắn cười cười, Tả Xuyên Trạch liền cười đi tới khom lưng tiến vào xe, Tống Triết theo tiến vào, đóng cửa lại nâng cằm của hắn lên trên môi hôn một cái, vừa mới rời khỏi bờ môi của y cơ thể ngồi thẳng phân phó tài xế lái xe thì bị hắn ôm cổ kéo ngược lại vào ghế dựa.

Tả Xuyên Trạch ở trên môi cắn mạnh một cái, dán bờ môi của y tà cười, “Thế nào, chủ động như thế là muốn nhảy qua bữa tối đi thẳng vào vấn đề?”

Tống Triết mỉm cười nhìn mặt của hắn khoảng cách gần, “Nếu như em nguyện ý tôi không ý kiến,” y đưa tay lướt nhẹ từ trên trán đem tóc hắn vén ra đằng sau, hỏi, “Muốn ăn thứ gì?”

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị mang theo một chút ý cười, “Nếu như tôi nói ăn anh, anh cho chứ?”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, “Cho.”

“Quý tin anh,” Tả Xuyên Trạch buông y ra ngồi lại, nói, “Tùy tiện, ăn cái gì cũng được.”

Tống Triết liền phân phó tài xế lái xe, rất nhanh đi tới một tiệm cơm Tây.

Tả Xuyên Trạch quan sát một chút đồ trên bàn, tâm tình rất tốt nói, “Đây là bữa tối bên ánh nến trong truyền thuyết?”

“Coi là vậy đi,” Tống Triết nói, “Tôi cũng lần đầu tiên hẹn người ăn thứ gọi là bữa tối bên ánh nến.”

Tả Xuyên Trạch bưng lên ly rượu trước mặt thản nhiên uống một ngụm rượu, con người cực đen chậm rãi quan sát y, nói, “Tổng đại công tử, nói thật đi anh từng theo đuổi người khác chưa?”

“Chưa,” Tống Triết ăn ngay nói thật, “Em là người đầu tiên.”

Tả Xuyên Trạch không có nói tiếp, mà là quơ quơ ly rượu, thâm nghĩ Tống Triết còn thật sự là dự định dựa theo quy trình bình thường theo đuổi của người khác làm một lần a? Đây cũng không tránh khỏi rất thú vị nhỉ?

“Làm sao vậy?” Tống Triết thấy hắn không nói lời nào liền hỏi.

“Không có việc gì,” Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai, đem ly rượu buông xuống, thật sự là không cách nào tưởng tượng mình có thể ở chỗ này cùng người kia, liền mở miệng nói, “Nói đến chính sự, anh chuẩn bị đối phó Hắc Yến như thế nào?”

Tống Triết kinh ngạc nhìn hắn, “Tôi còn tưởng rằng em không tò mò.”

“Ban đầu không tò mò.” Tả Xuyên Trạch con ngươi hơi híp, cách ánh nhìn nhìn y, mắt xéch Tống Triết dưới vầng sáng của sắc màu ấm vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như bản chất của y, rắn độc, động vật máu lạnh. Tả Xuyên Trạch nhìn một hồi, chậm rãi nói, “Nhưng mà, tôi chỉ sợ anh đây gặp ông ta trước tôi, ngộ nhờ anh và ông ta âm thầm đạt thành hiệp nghị gì đó sau cùng xui xẻo chính là tôi, dù sao Hắc Yến đối thủ chất của tôi rõ như lòng bàn tay, anh từ trong tay ông ta muốn thứ gì đó nhất định là dùng đi đối phó tôi, bởi vì anh đối với tôi đúng là thật lòng, cũng không kiêng kỵ đối với tôi dùng thủ đoạn cứng rắn, tôi nói đúng hay không?”

“Đó là đương nhiên,” Tống Triết dịu dàng mở miệng, theo dõi con ngươi yêu dạ của hắn, “Chỉ cần có thể thuận lợi là được, tôi không quan tâm quá trình như thế nào.”

“Tống Triết, anh biết không,” khóe miệng của Tả Xuyên Trạch lại gợi lên nụ cười xinh đẹp như trước, hơi thở tà ác cũng chậm rãi phát ra, dần dần di động xung quanh, như hoa ăn thịt chờ đợi con mồi mắc câu, làm cho không khí nhuộm một tầng nguy hiểm, chỉ nghe hắn nói từng chữ, “Có đôi khi tôi nhìn anh u ám thường nghĩ dứt khoát cũng không cùng anh tính sổ, trực tiếp làm thịt anh thì mọi việc thuận lợi, đỡ phải vì ngày sau có tai hoạ ngầm mai phục, nhưng là bây giờ giết anh đi thật sự là ...”

Tống Triết khóe miệng mang theo nụ cười sung sướng, tiếp lời của hắn nói, “Giết tôi sao, thứ nhất là em không cam lòng, mà thứ hai là bởi vì một niềm vui thú, tôi đoán đúng không?”

Tả Xuyên Trạch không đáp lại nói, “Cho nên tôi nói rất ghét anh.”

Tống Triết gật đầu hiểu rõ, “Bởi vì tôi hiểu em.”

“Chúng ta như nhau,” Tả Xuyên Trạch nói, “Nói đi, anh rốt cuộc chuẩn bị làm gì.”

“Việc này tôi tạm thời còn đang tìm tòi, chờ thời cơ chín muồi sẽ nói cho em biết.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi mắt đẹp, “Chờ đến lúc đó cũng đã muộn rồi.”

“Không muộn, em phải tin tưởng tôi,” Tống Triết nói xong rất nghiêm túc, biểu tình thậm chí mang theo một chút ý từ chân thành, có thể nói ra cũng là, “Với tôi mà nói không muộn.”

Tả Xuyên Trạch liền xía một tiếng không lại tiếp tục đề tài này, hai người lại nói chuyện một ít thứ khác, chờ bọn họ đi ra ngoài thì màn đêm đã toàn bộ phủ xuống, nghe hồng* [cầu vồng (không biết buổi tối mà sau có cầu vồng, nên để nguyên văn)], trên đường [ngựa] xe như nước, đoàn người rộn ràng.

Tống Triết đứng ở cửa nhìn một chút, đề nghị, “Có muốn đi tản bộ hay không?”

Tả Xuyên Trạch nhún vai, “Không có vấn đề, dù sao Phùng Ma gần đây cũng không có chuyện gì chờ tôi xử lý.”

Tống Triết liền nhắc chân đi về phía trước, cười nói, “Tôi đột nhiên cảm giác được em rất dễ nói chuyện, hẹn ăn liền đi ra, nói tản bộ sẽ đồng ý.”

Tả Xuyên Trạch cũng cười, vừa đi vừa nhìn phía trước, ngọn đèn xinh đẹp phát sáng làm cho đáy mắt hắn ánh lên một mảnh màu sắc yêu mị, “Tôi chẳng qua là rất rảnh rỗi mà thôi, hơn nữa cùng anh một chỗ so với ở trên người người khác có thể để cho tôi được càng nhiều lạc thú hơn, cho nên tôi tại sao muốn từ chối?”

Tống Triết nghiêng đầu nhìn hắn, nghiêm túc đề nghị, “Nếu như vậy, suy nghĩ xem cùng tôi kết hôn thế nào?” [=3=]

“Tôi nói chỉ là thời gian ngắn, nếu như lâu dài sao,” Tả Xuyên Trạch cũng nhìn y, nói ác liệt, “Như vậy sẽ chỉ làm tôi chán.”

“Ừm, phải ...” Tống Triết trên mặt ý cười không giảm, vừa muốn nói thêm gì nữa chỉ thấy tầm mắt của người phía trước bỗng nhiên lướt qua y hướng phía sau y nhìn lại, con ngươi yêu mị cũng biến thành càng thêm

khó lường, y hơi dừng lại một chút, cũng nhìn lại phía sau, chỉ thấy phía sau là một rạp chiếu phim, mặt trên treo một tấm poster cỡ lớn, trên tấm poster là một người con trai lớn lên rất thanh tú đẹp trai, y quan sát một lát, vẫn không cảm thấy điện ảnh giảng thuật đặc công là nơi có thứ gì đáng giá để nghiên cứu, vừa muốn quay đi lại chợt nghe giọng Tả Xuyên Trạch vang ở bên tai, âm thanh duyên dáng sang trọng nghe không ra chút tâm tình, “Tổng đại công tử, anh từng đi rạp phim coi phim chưa?”

Tổng Triết nghiêng đầu nhìn hắn, dịu dàng nói, “Tôi khi còn bé nhưng thật ra đã từng đi, thế nào, em muốn đi vào?”

“Đúng vậy, giờ hình như còn chưa chiếu,” Tả Xuyên Trạch đánh giá toà nhà trước mắt, “Tôi cũng rất lâu chưa đi coi phim.”

Tổng Triết vô cùng kinh ngạc, “Em trước đây từng đi?”

Tả Xuyên Trạch khẽ ừ, hướng về phía trong đi, “Trước đây sống chung với Hắc Yến mỗi lần làm xong một lần giải phẫu đều phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ông ta thỉnh thoảng lại dẫn tôi tới rạp phim xem phim, thỉnh thoảng đi nơi khác dạo chơi, nhưng chỉ là rất ít tình huống, bởi vì phần lớn thời gian tôi đều là nằm ở trên giường bất động.”

Tổng Triết im lặng, cũng đi theo vào, nhưng loại việc mua vé này Tả Xuyên Trạch thì sẽ không đi, cho nên hắn căn bản sẽ không mang tiền ra, Tổng Triết thì càng lại không đi rồi, y có khiếm phích, không thích cùng người khác tiếp xúc tay chân, cho nên cuối cùng là tài xế vẫn đi theo phía sau bọn họ giúp bọn họ mua vé, sau đó nhìn bọn họ rời đi, bóng dáng biến mất ở chỗ ngoặt mới xoay người đi ra ngoài.

Bọn Tổng Triết ngồi là hàng sau gần sát một phía, đi vào vừa vặn bắt đầu chiếu, đập vào mi mắt đầu tiên chính là gương mặt người con trai trên poster đặc biệt nổi bật, ánh mắt của cậu ta là hướng trực tiếp vào ống kính, cho nên lúc này thoát nhìn giống như là cùng khán giả đối diện nhau.

Tổng Triết sau khi ngồi xuống phát hiện Tả Xuyên Trạch còn chưa qua, liền nâng mắt lên nhìn hắn, sau đó hơi hơi ngẩn ra, chỉ thấy Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ đứng ở cạnh hành lang không có ngồi xuống, ở tại chỗ cùng người con trai trong hình đối diện, ánh sáng màn hình lớn hơi chiếu vào trên con người yêu mị của hắn, vốn hai mắt thất thường càng trở nên càng thêm hỗn độn phức tạp. Mà ở nơi này trong nháy mắt Tổng Triết lại không rõ cảm giác người này kỳ thực cũng không phải đứng ở chỗ này, mà là đứng ở khoảng không thời gian trước đây đã từng đi qua, cùng người trước mắt lung lay nhìn nhau, trong mắt hắn thấy cũng không phải hình dáng hiện tại trên màn hình, mà là đang trong suy nghĩ lắng đọng, hầu như hình ảnh đã xưa cũ.

Hiện tại một lần nữa hiện ra, nhưng vẫn là tươi mới như trước.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lăn a lăn ta đã về rồi khỏi phục ngày thay đổi rồi——

[1] Xe Benley:

tải xuống (3)

Chương này nhiều thứ khó hiểu quá ==

31. Chương 31: Bao Phủ

— “Hắc Yến, ông muốn mang tôi đi đâu sao?”

— “Đi một nơi con chưa từng đi qua, được rồi, hiện giờ có thể đem bịt mắt xuống, Trạch, con xem ——” thanh âm ôn nhu bên tai vang lên, sau đó đưa tay chỉ phía dưới, “Thấy đứa trẻ kia không? Đó là quà tặng ta chuẩn bị cho con, nó đúng là cái bóng của con.”

Hắn theo phương hướng ông chỉ nhìn sang, rất nhanh liền thấy cậu bé đứng trong một mảnh huyết hồng dưới tay cầm đường đao, cậu bé kia cảm nhận được ánh mắt của hắn cũng ngẩng đầu nhìn hắn, con người vốn cực đen lạnh như băng không có chút ôn độ bởi vì chống lại tầm mắt hắn lại xuất hiện một tia hỗn độn.

Ánh mắt của hắn cũng ngừng lại, việc này trong nháy mắt bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng được hương vị đến từ trên người đối phương cùng mình giống nhau, đồng loại.

Trên thế giới này ngoại trừ duy nhất Hắc Yến là người có liên hệ máu mủ, quan trọng là ... Bọn họ giống nhau, đều là quái vật.

— “Người này cũng là tôi ...”

— “Đúng vậy, nó giống như con, nhưng phần lớn thời gian ta đều tìm ở trên người con rồi, cho nên đứa này ta nghĩ huấn luyện thành một cỗ máy giết người, sau đó để cho nó sau này đi theo bên cạnh con, thích không?” Giọng nói ôn nhu tiếp tục nói, “Nhưng để có thể để cho nó sau này nghe lời con nói ta phải nghĩ một biện pháp tốt, ít nhất có thể lúc nó phản bội con con có thể kiềm hãm nó, thậm chí giết nó.”

— “Ông muốn làm cái gì?”

— “Ta sẽ tìm một thời cơ ở trong cơ thể nó cấy vào một viên lựu đạn mini sau đó đem điều khiển từ xa cho con, con nghĩ thế nào?”

Hắn hơi chần động một chút, lại chỉ nói, “Tuỳ ông.”

Sau đến lại xảy ra rất nhiều việc, hắn trong một buổi đêm nào đó đem Hắc Yến dồn tới vách núi.

— “Trạch,” Hắc Yến biểu tình như trước rất ôn nhu, cười nói, “Con có nhớ hay không ta trước đây từng dẫn con đến gặp đứa trẻ kia, ta nhớ kỹ lúc đó nói cho con biết là có thể để cho nó nghe lời con nói ta phải chuẩn bị làm cái gì đúng không? Thế nhưng Trạch, con là vật báu của ta, vì để cho con sau này không có cơ hội phản bội ta hoặc phòng ngừa con rơi vào trong tay của hắn, con đoán ta phải làm những gì đây?”

Hắn cứng đờ còn chưa kịp nói chỉ thấy người này chậm rãi từ trong túi lấy ra một điều khiển từ xa, giọng nói kia ôn nhu như trước —

Trạch, ta ở trong cơ thể của con — cấy một quả bom.

...

Tổng Triết hơi nghiêng đầu, Tả Xuyên Trạch đã ở bên cạnh y ngồi xuống, vẻ mặt gọn sóng không sợ hãi nhìn màn hình, cùng lúc này không có gì khác nhau, giống như vừa đứng ở hành lang trong một chớp mắt chỉ là một hồi ảo giác.

Giống như cảm nhận ánh mắt của y, Tả Xuyên Trạch hướng y bên kia di chuyển một chút, ánh mắt không có rời khỏi màn hình, thấp giọng cười nói, “Trên người tôi có thứ gì đáng giá để anh nghiên cứu như thế vậy?”

“Không có gì,” Tổng Triết dịu dàng nói, “Chỉ là chợt nhớ tới rạp chiếu phim còn có một công dụng.”

Ánh mắt Tả Xuyên Trạch vẫn là không có từ trên màn ảnh rời khỏi, hỏi, “Cái gì?”

“Cái này ...” Tổng Triết cúi người tiến tới, nghiêm túc nhắc cầm hắn liền hôn lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách mở răng của hắn chậm rãi dò vào cùng hắn dây dưa, cùng đem trắng tròn đó giống nhau, không có chút mùi vị *** nào.

Tổng Triết trong cổ họng nhàn nhạt hương trà Tả Xuyên Trạch vẫn rất thích, liền không ngăn cản ôm lấy cổ của y cùng y hôn, hai người triền miên thật lâu mới rời khỏi, hơi thở đều có chút không ổn, Tổng Triết đưa ngón tay ra chậm rãi vuốt ve bờ môi của hắn, hỏi, “Tả An Tuấn diễn viên điện ảnh người đóng vai này cùng em là quan hệ như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng nhếch lên một độ cung đẹp mắt, “Lúc nào phát hiện?”

“Từ lúc em nhìn chằm chằm poster ở cổng thì tôi có hoài nghi, đợi đến ánh mắt em vừa nhìn màn hình trong nháy mắt tôi liền hoàn toàn xác định,” Tổng Triết ở trên môi nhẹ nhàng hôn một chút, tiếp tục nói.

“Nếu như cậu ta dùng đều không phải nghệ danh mà là tên thật thì vừa vặn cùng họ với em rồi, hơn nữa tôi lấy được tin tức là trong tay Hắc Yến có một người cùng cơ chế số liệu sinh học không khác biệt lắm với em, nếu như tôi đoán không lầm, người kia chính là người tên Tả An Tuấn nhỉ?”

Tả Xuyên Trạch nhìn y một lát, Tống Triết hơi cúi đầu xuống cùng hắn đối diện, đường cong gương mặt ở chỗ khuất bóng có chút mơ hồ không rõ, nhưng cho dù là như vậy vẫn như cũ có thể cảm giác được ánh sáng trong mắt người này trong trẻo nhưng lạnh lùng, Tả Xuyên Trạch nói, “Anh thật đúng là đáng sợ.”

Tống Triết nói, “Cậu ta cùng em rốt cuộc là quan hệ như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch tiến tới ở trên môi y cắn một cái, con người yêu mị ở dưới ánh sáng mơ hồ mang theo một chút ý cười, hắn dán môi của hắn thấp giọng nói, “Tôi dựa vào thứ gì muốn nói cho anh?”

“Chỉ bằng tôi yêu em,” Tống Triết nói một câu thật nhỏ, ngón cái chậm rãi vuốt ve bờ môi của hắn, hỏi, “Lý do này thế nào?”

Tả Xuyên Trạch gờ lên một nụ cười tà ác, “Còn chưa đủ.”

“Vậy em muốn thế nào?” Tống Triết cười nhạt nói, “A, dùng câu nói kia của em thường nói, nằm ở trên giường cho em làm?”

“Nghe không tệ.”

“Đi thôi,” Tống Triết cười nhạt chuẩn bị đứng lên, nhướng mi nhìn hắn, “Hoặc em muốn đợi phim kết thúc lại đi?”

“Đi thôi, tuy rằng uy tín của anh là ở giá trị âm, nhưng tôi không có dự định lần này còn cho anh thực hiện được.” Tả Xuyên Trạch nói đứng dậy dẫn đầu đi ra phía ngoài, Tống Triết theo sát phía sau, nghe vậy cười nói, “Là giá trị âm? Thoạt nhìn tôi phải tiếp tục cố gắng a.”

“Anh có cố gắng như thế nào đều không cần,” Tả Xuyên Trạch đi nhanh về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua, “Anh lúc nào thì thấy qua rắn độc coi trọng uy tín ...”

Hai người rất nhanh ra rạp phim, đường phố phồn hoa như trước, lại chẳng biết lúc nào bắt đầu hạ xuống mưa nhỏ, tài xế thấy bọn họ đi ra lập tức đem xe lái tới, dựa theo dẫn dò của Tống Triết đi một khách sạn cao cấp.

“Này,” mới vừa vào cửa đã bị người dùng lực lớn đè ở trên cửa, Tống Triết hơi nghiêng đầu né tránh công kích của hắn, nói, “Đi tắm.”

Tả Xuyên Trạch cười nhạo một tiếng, “Mỗi lần đều dùng một cái cớ, anh cũng không nhàm chán.”

“Đây cũng không phải là mượn cớ,” Tống Triết cười kéo hắn ra, “Đây là một chuyện rất trọng yếu, hoặc là lần này em có thể lựa chọn không cùng tôi đi vào chung?”

“Cũng được,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Tôi đi trước.” Hắn nói xong liền xoay người vào phòng tắm, Tống Triết một mình rót một ly rượu, nghe tiếng nước trong phòng tắm, khoé miệng nhếch lên một nụ cười thoải mái, chậm rãi chờ hắn.

Tả Xuyên Trạch tắm tốc độ phải nhanh hơn y rất nhiều, y nghe tiếng chuông sau khi mở cửa phòng tắm ra, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, ôn hoà nói, “Tôi nghĩ đến em lần này sẽ như lần đầu tiên thân trần đi ra.”

Tả Xuyên Trạch mặc áo ngủ rộng thùng thình thoải mái, đi tới lấy qua ly rượu trong tay y uống một ngụm rượu, nói, “Tối phiên anh.”

Tóc của hắn không có lau khô, giọt nước theo cổ trượt thẳng đến chỗ sâu trong cổ áo, Tống Triết nhướng mi nhìn một chút, tiến tới nhắc cằm hắn lên trên môi hắn hôn một cái, vào phòng tắm.

Tả Xuyên Trạch cầm ly rượu hướng cửa sổ sát đất đi đến, ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ, trong hơi nước dần dần nhuộm vào một tầng yêu khí, hàng nghìn ánh đèn nhà, không có một nơi nào là thuộc về hắn. Hắn đã từng cho rằng nhà là một toà nhà rộng lớn nơi gần cạnh bờ biển bên trong có một sân vườn nhỏ, giờ đây sớm đã bị hắn phủ lên tầng tầng xiềng xích, hắn đã từng cho rằng một người bị hắn làm cho nhảy vực là người nhà, người được hắn cho phép tự do, hiện giờ đã là ngôi sao có quyền thế rất mạnh. Nhà là thứ ... Tả

Xuyên Trạch khoé môi nhếch lên một nụ cười xinh đẹp, hần nhớ kỹ một câu nói như thế này: Chưa bao giờ từng có được, nói gì mất đi.

Đêm đó Hắc Yến nói với hần: Trạch, ta ở trong cơ thể của con chôn một quả bom. Hần nhớ kỹ hần nắm đường đao liền hướng về phía trước bước từng bước, nói: Hắc Yến, tôi cam đoan với ông, lúc ông bấm xuống chốt mở trong nháy mắt tôi có thể giết ông.

Hần nói: Hắc Yến, chúng ta cùng chết đi.

Cùng chết đi.

...

Ngoài cửa sổ mưa chẳng biết lúc nào trở nên lớn hơn, hần nhớ kỹ đêm đó cũng là đổ mưa to, ồn ào, xuống một đêm cũng không ngừng nghỉ.

Hần vẫn luôn nghĩ đêm đó mưa to, che mất một thế giới.

“Nghĩ gì thế, xuất thần như vậy?” Chẳng biết lúc nào thân thể bị tiến nhập vào một cái ôm ấm áp, Tống Triết âm thanh như ngọc ở bên tai vang lên, hơi thở mềm mại mang theo mùi sữa tắm thơm ngát, không khí xung quanh nhuộm một mảnh.

Vì đứng quá lâu cho nên thân thể Tả Xuyên Trạch có chút cứng ngắc, lúc này khôi phục liền chậm rãi thả lỏng về phía sau tựa ở trong lòng của y, nhìn bóng phản chiếu phía sau trên cửa sổ sát đất khoé miệng người này cười thoải mái, lắc lắc ly rượu trong tay, trêu đùa, “Nhớ anh.”

“Hửm?” Tống Triết cười bắt lấy cánh tay đang rảnh, cầm để ở trên vai của hần, cười nói, “Nhớ tôi cái gì?”

“Nhớ anh một hồi có thể hay không cam tâm tình nguyện để cho tôi làm.” Tả Xuyên Trạch uống một ngụm rượu, quay đầu lại ôm lấy cổ của y dán lên bờ môi của y chậm rãi trượt sang.

Tống Triết chỉ toàn bộ tiếp nhận, rượu đỏ theo khoé miệng hơi tràn ra, nước một đường tràn ra, y cũng không buồn đi lau, tay thủ sẵn đầu hần, đầu lưỡi với ra cùng hần dây dưa, từ mềm nhẹ đến kịch liệt.

Tả Xuyên Trạch ném ly rượu xoay người lại ôm y, loại nóng bỏng này có thể để cho cơ thể lạnh như băng của hần có thể hoà hoãn, giống như chất gây nghiện, lại nghiện nữa. Ngón tay của hần chậm rãi trượt đến trên dây lưng áo ngủ của y nhẹ nhàng lôi kéo, Tống Triết lập tức cảm giác được trong ngực mát lạnh. Vì vậy cũng đem vật áo hần kéo ra, nhẹ nhàng xoay người một cái đưa hần đặt ở trên giường dề lên.

Tả Xuyên Trạch phát hiện đến tình huống hiện giờ liền dời môi, nằm ở trên giường nhỏ nhẹ thở dốc, híp mắt nhìn đèn thủy tinh treo trên trần nhà, cũng không có đi đẩy y, hồi lâu mới nói, “Người của anh đã tiếp xúc qua Hắc Yến rồi?”

Tống Triết ở trên môi hần hôn một chút, đem áo ngủ hai bên cùng cởi kéo chắn qua đem thân thể của bọn họ đắp lên, cười nói, “Đúng vậy, lần trước tôi cùng cậu ta nói chuyện điện thoại đã cùng Hắc Yến tiếp xúc qua hai lần rồi.”

Tả Xuyên Trạch không nói gì, da thịt dính nhau mềm mại cũng không làm cho người ta chán ghét, hần giật giật thân thể ở cạnh y nằm xuống, không có động tác tiến thêm một bước.

“Cậu ta nói người kia cùng thể chất của em rất giống,” Tống Triết đưa ôm vào trong lòng, cười nói, “Tôi đoán một chút xem, Tả An Tuấn kia cũng là Hắc Yến chế tạo ra đúng không, nhưng tôi thật tò mò là cậu ta thể nào thành ngôi sao?”

“Tôi thả cậu ta,” Tả Xuyên Trạch nhìn một điểm không rõ trên đầu nhẹ giọng nói, “Hắc Yến đem cậu ta giam lại một nơi tôi cũng không biết, sau đó tôi lên làm chủ vẫn không có tung tích của cậu ta, là chính cậu ta trốn tới, lúc đó phía sau còn đi theo một đám người đuổi cậu ta, kỳ lạ là những người đó cũng không biết tôi đã làm chủ, Hắc Yến giống như là đem cậu ta nhốt ở nơi đó liền giao cho người khác trông coi, chẳng quan tâm, cho nên bọn họ cũng không biết tình trạng của Hắc Yến. Sau đó tôi để cậu ta đi trước, chờ tôi đem những người đó giải quyết lại phái thủ hạ đi tìm cậu ta thì cậu ta đã bị người ta nhốt về nhà, tôi cũng sẽ không lại hỏi đến, tuy cậu ta đi, cho tới bây giờ ngoại trừ poster và tin tức giải trí ngoài ra tôi cũng không có gặp qua cậu ta.” Hần nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, tâm tư có chút bay xa, y nhớ kỹ ngày đó cũng

là một ngày mưa, người kia cứ như vậy không hề đoán trước hiện ra ở trước mặt hắn, máu chảy đầm đìa giống như bản thân mình đêm mưa đó ... Cho nên mỗi khi đến tiết trời mưa luôn có thể khiến hắn nhớ lại rất nhiều thứ, những hình ảnh kia tuy rằng lắng đọng rồi thật lâu nhưng vẫn như cũ không cách nào quên.

Tống Triết im lặng, cánh tay ôm lấy hắn không khỏi chắc thêm một phần, người kia nếu so với Tả Xuyên Trạch hạnh phúc hơn.

Bởi vì người kia ít nhất còn có sống lại, mà Tả Xuyên Trạch không có. Bọn họ giống nhau ở chỗ đều có một đoạn quá khứ đầm máu, chỗ khác nhau ở thái độ của người xung quanh.

Dựa theo Tả Xuyên Trạch miêu tả, Hắc Yến đem phần lớn thời gian đều tìm tòi ở trên người hắn, biết yêu thích của hắn, cùng hắn xem phim, cùng đi du lịch ... Cho nên cảm tình phần lớn của Tả Xuyên Trạch chịu tác động của ông ta. Người kia có thể cùng quá khứ trước đây tạm biệt là bởi vì cậu ta không có tình cảm ràng buộc, thế nhưng Tả Xuyên Trạch không được, hắn trốn ra Hắc Yến cho hắn gồng cùm xiềng xích, bất luận yêu hận, bất kể buồn vui, hắn đều thoát không ra.

Bởi vì thoát không ra, cho nên hắn không có sống lại.

Tả Xuyên Trạch thấy y không nói lời nào liền xoay người nhìn y, nhướn đôi mày xinh đẹp, tao nhã như trước, “Tổng đại công tử, anh rốt cuộc có thể hay không cam tâm tình nguyện để cho tôi làm?”

Tống Triết cười nhạt, tay thưởng thức tóc của hắn, hỏi, “Em cảm thấy thế nào?”

Tả Xuyên Trạch liền xoay người ngủ. Tống Triết ở sau lưng ôm lấy hắn, cười nói, “Thế nào, không chuẩn bị đến cường ngạnh?”

Tả Xuyên Trạch không có trợn mắt, chỉ là cười nhạt nói, “Ý của anh là nói hai chúng ta đánh sẽ lưỡng bại câu thương* [cả hai đều thiệt], sau đó đều không đủ hơi sức song song bị thương sau đó lại ngủ?” Hắn nói xong lại hướng trong lòng của y rút một cái, loại cảm giác ấm áp này làm cho rất muốn trầm luân.

Tống Triết nghĩ thầm em nhưng thật ra nhìn rất thấu đáo, nếu như vậy lúc trước vì sao đồng ý muốn phong nhĩ? Y nhướn mi nhìn hắn, Tả Xuyên Trạch nhắm mắt lại thì vẫn mỏng manh như trước, dựa vào trong lòng y như vậy chợt khiến người ta có một loại cảm giác ỷ lại, y nghĩ người luôn luôn cố chấp này biết đâu có lẽ có thể chỉ là đơn thuần muốn tìm người cùng hắn.

Đơn giản không muốn một người vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Việc này thúc giục mạng lưới bị thương nhanh một chút a ...

Chương sau H a a a a

32. Chương 32: Khốn Nạn

Tả Xuyên nhận thấy được ánh mắt của y ở trên người mình dừng lại có một chút lâu liền hơi mở mắt ra nhìn y một chút, khoé miệng liền như trước câu lên một nụ cười xấu xa, “Thế nào, tôi quyết định không làm anh, anh có đúng hay không rất mất mát?”

Tống Triết bất đắc dĩ nói, “Câu kế tiếp có đúng hay không nói ‘Anh đã mất mát thì nằm yên đi vui vẻ chút’?”

Tả Xuyên Trạch từ trong chăn vươn một tay nắm lấy cằm của y, cười đến đặc biệt yêu nghiệt, “Anh cứ nói đi?”

Tống Triết mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt y dừng lại một chút ở cánh tay chậm rãi chuyển qua xương quai xanh trước ngực, nhin không được hướng bên kia tiếp cận, da thịt dính nhau cảm giác khiến y rất thích ý,

y kéo tay hắn xuống, nghiêm túc đem đầu của hắn, cúi đầu hôn tới, y hôn rất nghiêm túc cũng rất tỉ mỉ, khiến hơi thở của mình từng tắc xâm nhập vào cơ thể hắn, ôn nhu mà triền miên.

Tả Xuyên Trạch nhắm mắt lại không có ngăn cản, chưa phát hiện ra mưa ngoài cửa sổ lại lớn thêm một phần, bên tai có thể tĩnh tường nghe được tiếng nước mưa đánh vào cửa sổ sát đất, dần dần giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có một âm thanh như vậy, tựa như đêm đó.

Nhưng cùng lần trước khác nhau, hắn vươn tay ôm lấy cổ Tống Triết làm sâu sắc nụ hôn này, cảm thụ được ôn độ từ trên cơ thể người này truyền tới, đáy lòng bình thản một mảnh, lần này là khác.

Tống Triết hôn chậm rãi dời đi trượt đến cạnh tai hắn hôn một cái, không bắt ngờ khi nhận được sự run rẩy không bị khống chế của người này, liền tiến đến bên tai của hắn thấp giọng nói, “Tôi nghĩ muốn em, làm sao bây giờ?”

Tả Xuyên Trạch không chút nghĩ ngợi đưa tay đẩy y, “Tự mình phát tình đi tìm người khác, đừng tới tìm tôi.”

Tống Triết dễ dàng chế trụ tay của hắn, lần thứ hai hôn đi qua, cắn bờ môi của hắn nói, “Tôi chỉ nghĩ muốn em, không muốn người khác.”

Tả Xuyên Trạch theo dõi con người của y trong gang tấc, hỏi, “Tôi vẫn rất kỳ lạ lúc trước tại sao anh phải muốn đem tôi trói lại, tôi rất cuộc phù hợp tiêu chuẩn gì của anh?”

Tống Triết cười nói, “Yêu dã tình xảo, tôi thích sư tầm vật như vậy.”

Tả Xuyên Trạch cảm giác hứng thú hỏi, “Nếu như anh sau đó phát hiện một người so với tôi càng thêm phù hợp thứ tiêu chuẩn này thì sao?”

Tống Triết không chút nghĩ ngợi đáp, “Đương nhiên trói lại sư tầm.”

Tả Xuyên Trạch cười khê, “Cho nên tôi cũng không phải duy nhất.”

“Không, em là duy nhất, “Tống Triết cùng hắn đối diện, đưa tay nhắc một lọn tóc của hắn chậm rãi thưởng thức, lại cười nói, “Tôi cũng không đi yêu những vật phẩm tôi sư tầm, chỉ là thích mà thôi, thế nhưng tôi yêu em, bản chất hai thứ này là khác nhau.”

Tả Xuyên Trạch câu lên một nụ cười nghiền ngẫm, “Tống Triết, nếu có một ngày tôi chết anh sẽ làm sao?”

“Sẽ làm sao ...” Tống Triết suy nghĩ một chút, nói, “Sẽ đem thi thể của em đóng băng, theo tôi cả đời.”

Tả Xuyên Trạch nở nụ cười, “Tôi thực sự là cảm ơn anh không có định đem tôi ngâm trong formaldehyde [1].”

“Tôi không thích cái mùi đó,” Tống Triết cười liền hôn qua, ở trên người hắn khê hôn, hai tay đã bắt đầu chậm rãi di động vuốt ve, giọng nói, “Tôi nghĩ muốn em.” [làm nũng =.=]

Tả Xuyên Trạch nằm ngửa ở trên giường, cảm giác nhiệt độ trên người, hoặc là bởi vì trong miệng Tống Triết nhàn nhạt hương trà làm tê dại thần kinh, hoặc là bởi vì ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi khiến cho suy nghĩ của hắn phiêu có chút xa, hoặc chỉ là chính hắn đơn thuần muốn cho hình ảnh liên tục xoay tròn trong đầu hắn biến thành trống rỗng.

Hắn lại từ từ mở miệng, “Ghi nhớ nợ nần, lát nữa tìm anh cùng tính một lượt.”

Tống Triết cười nói, “Được.” Y lần thứ hai hôn qua, động tác dần dần từ mềm nhẹ trở nên kịch liệt, lực đạo hai tay cũng bắt đầu nặng thêm.

Đúng lúc này cổ họng Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng tràn ra một tiếng rên rỉ, bộ vị ở giữa bị ngón tay thon dài của y cầm.

Tống Triết chậm rãi xoa nắn, nhận thấy được trong tay biến hoá cùng tiếng thở dốc rất nặng của người dưới thân này liền lập tức dừng lại, đứng dậy nương sắc màu ấm của ngọn đèn cúi đầu quan sát hắn, nhìn da thịt trắng nõn của hắn bởi vì tình d*ục nhuộm một tầng phấn hồng nhàn nhạt, khen, “Trên người em sạch sẽ ngay cả một nốt ruồi cũng không có.”

Tả Xuyên Trạch không chiếm được phát tiết nhện không được liếc mắt trừng y, “Anh muốn làm cũng nhanh chút, không làm thì đổi người!”

Tổng Triết cúi đầu nhìn hấn, con ngươi yêu dã của hấn nổi lên một tầng hơi nước nhu hoà, vốn sắc môi thiếu huyết sắc do mới vừa hôn môi mà có vẻ đặc biệt hồng hào, hơn nữa trên xương quai xanh tinh xảo mới điểm một vết hôn.

“Em chính là một tai hoạ ...” Tổng Triết thấp giọng lẩm bẩm nói, mặc kệ chính mình trầm luân thêm đi.

Rên rỉ nhu hoà và tiếng thở dốc làm tiếng chuông thanh thúy có tiết tấu chậm rãi vang lên, trong đó còn kèm theo tiếng va chạm đặc biệt kịch liệt, Tổng Triết lúc thả ra chốc lát lúc ôm hấn thật chắc, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói, “Kỳ thực em có thể thỉnh thoảng thử tin tưởng tôi, tôi sẽ không lại để cho em một mình ...”

Tả Xuyên Trạch kịch liệt thở hổn hển, lúc lên đến đỉnh trong đầu trống rỗng chốc lát, hình ảnh gì cũng không còn lại, hình ảnh gì đều không xuất hiện nữa, hấn hít sâu mấy hơi, trong lúc giật mình nghe được người này nói, chỉ là hấn còn chưa kịp đáp lời liền bị Tổng Triết bế lên, lưng dán ngực của y, chậm rãi bị y đè thất lưng xuống ngồi ở trên người của y.

“Tổng Triết,” Tả Xuyên Trạch thở phì phò, “Anh không nên được tiến thêm ... Ừm ...” Hấn còn chưa có nói xong liền bị Tổng Triết bỗng nhiên đè xuống, trực tiếp đụng đến một điểm chết người, hấn không khỏi run rẩy.

Tổng Triết hôn cổ hấn, bỗng nhiên cảm giác hứng thú hỏi, “Nếu như tôi đã chết em sẽ làm sao?”

“Thả pháo tiên* [một loại pháo dây, (: phóng tiên, roi, pháo đốt) ko biết ý chỉ cái gì

33. Chương 33: Cuộc Hành Trình Châu Âu

Đời người có bốn sự kiện lớn tốt đẹp, một việc trong đó chính là mi gặp được bạn cũ. Đương nhiên, việc này cũng phải cần phân biệt trường hợp, ví dụ như ở buổi đấu giá Châu Âu cỡ lớn gặp nhau nội tâm của hai người nghĩ không có chuyện gì tốt. Tổng Triết nghĩ là người này chẳng lẽ để tìm y báo thù tới nơi thật xa như này sao? Mà Tả Xuyên Trạch nghĩ lại là người này chẳng lẽ vẫn còn tiếp tục tiết mục theo đuổi người buồn chán, chạy xa như vậy tới tìm hấn hẹn hò? Muốn chết sao?

Bởi vì theo đuổi suy nghĩ của bản thân hai người đối diện sống sờ một lát liền một câu nói cũng không nói, bên trong hội trường nguy nga lộng lẫy, ở đây cũng là trận trận gió lạnh, thủ hạ song phương gấp đến độ phát điên, tại chỗ nhìn đối phương, còn đang nhìn, rốt cuộc sẽ như thế nào? Là xông lên ôm hôn hoặc là đánh người chết ta sống? Gào khóc [ing], rốt cuộc muốn thế nào? Các người vẫn có chút phản ứng a a a!!

Cuối cùng đánh vỡ trầm mặc chính là Tổng Triết, y nhú mày, “Loại sinh vật không xác định kia thể nào không theo em?”

“Tam Giác Vàng đang thu hoạch thuốc phiện,” Tả Xuyên Trạch nói, “Ngày đó lúc anh đưa thư tình anh ta liền quay về, bằng không anh nghĩ ngày đó tôi cùng anh đi ra ăn cơm anh ta sẽ không theo qua đó sao?”

Tổng Triết cười gât đầu, rốt cục hỏi một chút vấn đề trọng điểm, “Em tới nơi này làm gì? Tôi nếu là nhớ không lầm buổi đấu giá là tính chất lợi ích chung, phần lớn đều là bán hàng từ thiện, chỉ có số ít vật phẩm quý giá bán đấu giá.”

“Đến chơi,” Tả Xuyên Trạch nhướn mi nói, “Ngược lại anh, anh tới nơi này làm gì?”

“Trong số ít vật phẩm quý giá có một bức tranh tôi vẫn muốn sưu tầm, cho nên tôi đã tới đây.” Tổng Triết cười ngồi xuống tại chỗ, giương mắt nhìn xung quanh một lần, để buổi đấu giá đạt được hiệu quả tương xứng cộng đồng đã mời rất nhiều siêu sao, ánh nhìn của Tổng Triết có thể nhìn đến nơi xa xa thấy người kia thì ngừng một chút, quay đầu nhìn Tả Xuyên Trạch người đang ngồi cạnh y cười nói, “Em đừng nói cho

tôi em là vì cậu ta tới? Ừm, để cho tôi ngẫm lại xem ...” Y trầm ngâm chỉ chót lát nói, “Em mấy năm liên tiếp không gặp cậu ta, nhưng sau khi Hắc Yến xuất hiện em lại tới, là bởi vì liên quan Hắc Yến?”

Người này luôn luôn rất thông minh, Tả Xuyên Trạch nhìn y một cái nói, “Hắc Yến gần đây đánh chủ ý lên cậu ấy, tuy rằng tôi cũng không biết ông ta rốt cuộc muốn làm gì, nhưng tôi đoán tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt.”

Tống Triết hiểu rõ gập đầu, “Cho nên em nghĩ cần trước lúc Hắc Yến đem cậu ta trói lại, sau đó chờ Hắc Yến chủ động tới tìm em?”

Tả Xuyên Trạch khẽ ừ, con ngươi cực đen quét về phía xa xa, “Tôi vốn là muốn như vậy.”

Chỗ ngồi bọn họ là một góc nhỏ tầm thường nhất trong buổi đấu giá, Tống Triết luôn luôn rất khiêm tốn, thích ẩn ở phía sau màn, trong giới chân chính gặp qua y kỳ thực rất ít, mà Tả Xuyên Trạch luôn luôn thích kiêu ngạo, nhưng lần này tới lại là không thể đơn giản xuất hiện, cũng khó được khiêm tốn dâng trào, hai người này liền rất có ấn ý lựa chọn một góc nhỏ, sau đó cứ hoa lệ gặp mặt như vậy.

Buổi đấu giá đã sớm bắt đầu, Tả Xuyên Trạch nhìn phía xa người nào đó đang nhìn chăm chú một món trên sân khấu cùng người khác kêu giá do nghe nói là gần đây ở trong một rừng rậm phát hiện phục sức của một bộ lạc xa xưa còn chưa khai hoá, chậm rãi lập lại một lần, “Tôi ban đầu tính toán như vậy.”

Tống Triết theo tầm mắt của hắn nhìn sang, người kia giống như rất thích y phục trước mặt, nhưng mà trong đám người còn có một phú thương coi trọng bộ y phục này, hai người đang không ngừng hướng về phía trước tăng giá, hiện giờ đã tăng cao đến không thể tưởng nổi, người kia thấy thế lập tức lại muốn hướng về phía trước kêu giá, kết quả bị người bên cạnh cậu ta chặn ngang che miệng lại ép buộc ngồi xuống, lá gan run rẩy cùng cậu ta nói gì đó, mặc cậu giãy dụa thế nào tặc mao thế nào đều không buông tay.

Tống Triết cười nhẹ, bây giờ cho dù ai nhìn thấy người này đều không cách nào tưởng tượng cậu ta đã từng trải qua một đoạn quá khứ máu huyết thậm chí kinh khủng, rõ ràng là người từ hoàn cảnh như vậy đi ra, lại hết lần này tới lần khác sạch sẽ thuần túy như đứa trẻ. Y biết đối với Tả Xuyên Trạch mà nói người trước mắt là người hoàn toàn giải thoát từ thế giới của hắn và Hắc Yến, cho nên không muốn lại để cho cậu ta lại nhiễm phải.

“Bất quá nếu tôi không ra tay, Hắc Yến cũng sẽ ra tay,” Tả Xuyên Trạch nhìn người kia, “Mặc dù bây giờ cách thời gian Hắc Yến mong muốn còn kém hơn một năm, thế nhưng ai biết tên biến thái kia có thể hay không ra tay sớm, huống chi ông ta hiện giờ đã bắt đầu chuẩn bị.”

Tống Triết cười quay đầu nói, “Cho nên em nghĩ làm thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cũng nhìn y, “Muốn thế nào anh mới bằng lòng nói cho tôi biết nơi ẩn thân của Hắc Yến hiện giờ?”

“Em nghĩ trước giải quyết xong Hắc Yến làm cho ông ta không có cơ hội ra tay? Như vậy cũng sẽ không nhất định liên quan đến người này đúng không,” Tống Triết cười nhạt nói, “Thế nhưng tôi hiện giờ cũng không biết Hắc Yến ở đâu, tôi đang đợi thủ hạ của tôi liên hệ tôi.”

“Tôi quả thực muốn sớm giải quyết Hắc Yến, nhưng cho dù là như vậy người kia cũng nhất định sẽ liên lụy kéo vào.” Tả Xuyên Trạch con ngươi cực đen sâu không thấy đáy, nhìn người nào đó đang phát cáu, ngẩng đầu phân phó thủ hạ, “Lấy một tấm thẻ vàng Phùng Ma đi tìm người vừa mua đi bộ đồ, hãy nói với hắn ta tôi muốn dùng thẻ vàng đổi đồ trong tay hắn ta, sau đó đem bộ đồ đưa cho người kia, đừng nói là tôi đưa. Nếu chịu mua giá lớn như vậy đồ rách rưới như vậy, tài sản phú thương kia nhất định không đơn giản, cho nên gã ta nhất định nghe qua tên Phùng Ma, cũng đồng dạng hiểu rõ kết quả đắc tội Phùng Ma, đối với mạng người nào quan trọng, đáp án rõ ràng.”

“Vâng.”

Tầm mắt Tả Xuyên Trạch liền quay lại phía xa, sau một hồi trầm mặc lại tiếp tục đề tài mới vừa rồi, “Hắc Yến ở trong cơ thể cậu ấy cũng để một vật nguy hiểm nào đó, hơn nữa vật này khi cậu ấy sinh nhật hai mươi tuổi sẽ phát tán.”

Tống Triết ngẩn ra, còn chưa kịp nói chợt nghe người kia tiếp tục nói, “Anh biết tôi lần đầu tiên không không chế lúc phát tác là vào năm nào sao?”

Tống Triết mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia sáng, quay đầu nhìn hấn. Tả Xuyên Trạch chậm rãi thu hồi đường nhìn phía xa cùng y đối diện, khoe miệng nổi lên một nụ cười diễm lệ mà tàn nhẫn, gần từng chữ một, “Một năm đó lúc tôi mười sáu tuổi, đêm hôm đó tôi giết rất nhiều người, từ nay về sau năm Phùng Ma trong tay.”

“Mà dựa theo thông tin lấy được thứ đó trên người cậu ấy phát sinh so với tôi còn kinh khủng hơn,” Tả Xuyên Trạch chỉ vào người phía xa, từ từ nói, “Đến lúc đó sẽ chết rất nhiều người, mặc dù cậu ấy không nghĩ muốn làm như vậy, cho nên nói cho dù đem Hắc Yến giết chết cậu ấy cuối cùng vẫn sẽ bị liên lụy.”

Tống Triết nhìn hấn, “Thứ trên người các em rốt cuộc là vật gì?”

Tả Xuyên Trạch khẽ nở nụ cười nhẹ, “Việc này nếu là tôi biết cũng sẽ không phiền nào đã nhiều năm như vậy, anh có thể đi hỏi Hắc Yến một chút, xem ông ta có thể hay không sẽ nói cho anh biết.”

Hấn nói xong câu đó liền không lên tiếng nữa, nâng cằm thích thú nhìn phía xa người nào đó lặn qua lặn lại khóc lóc om sòm, một lát mới nói, “Cậu ấy trước đây biểu cảm trên mặt cũng không có phong phú giống như bây giờ vậy ...”

Tả An Tuấn hiện giờ rất u sầu, cậu chẳng qua là coi trọng một bộ đồ muốn mua về nhà, đã bị người đại diện của cậu một tay bịt miệng, gan run rẩy nói, “Tổ tông, cậu là tổ tông của tôi, cậu biết hiện giờ đã bao nhiêu tiền rồi không?! A?! Ngoan, hãy nghe tôi nói, tôi quay về gỡ mấy bao bố lại mua da thú thêm mấy khúc xương cho cậu may một cái được chưa? Hả? Tôi tự mình may cho cậu được chưa?!”

Tả An Tuấn bị che miệng lại, chỉ có thể “Ưm ưm” hai tiếng biểu thị kháng nghị.

Người đại diện kia không thèm quan tâm ánh mắt oán hận ném lên người, đợi được trên sân khấu rốt cục gõ búa hoàn thành mới buông cậu ra ngẩng đầu nhìn về một bên, cảm khái nói, “Trận đấu giá này thật sự rất hoang phí a.” Sau đó thoáng nhìn tình cảnh một bên lập tức đưa tay đập qua, đem người chuẩn bị trượt ra xuống ghế kéo lên, nhỏ giọng nói, “Tổ tông! Cậu bây giờ nhưng là ở bên ngoài! Ở bên ngoài! Chú ý hình tượng của cậu! Hình tượng a a a!”

Không có được thứ mong muốn gì đó bạn nhỏ Tả An Tuấn rất u sầu, thậm chí ngồi chồm hổm dưới đất vẽ vòng tròn, chính là người đại diện của cậu không cho phép, bởi vậy cậu chỉ có thể vẽ mặt ai oán vùi ở trên ghế, xem ai đều mang oán hận.

Lão đại tổ chức vệ sĩ nào đó mặt lạnh ở một bên nhìn, người này vừa rồi vì một bộ đồ mà người X mãnh liệt cùng người khác gọi là siêu sao nào đó, trước đây không lâu bởi vì anh ta đến mà vùi ở góc nhỏ trong phòng, tội nghiệp nhìn anh nói, “Tôi nghèo, tôi không có tiền, mời không nổi vệ sĩ, là thật, anh đi đi đi thôi, đương nhiên, anh muốn thì nguyện ý ở lại tôi cũng không cản anh.”

Anh mặt lạnh nhìn cậu, “Cậu có thể đừng đem để cho người khác đánh không công rồi nói hùng hồn như thế sao?”

“Ai nói là không công,” cậu nhất thời trừng mắt, “Tôi bao ăn bao ở còn không được? Anh còn bắt măn cái gì?”

“...”

“Đối đãi phải đủ hiểu hay không, bây giờ tìm việc không dễ dàng, giờ có thể tìm được bao ăn bao ở càng thêm không dễ dàng,” cậu ra vẻ đạo mạo giáo dục, “Người thanh niên, loại người như anh này có ý nghĩ muốn đi qua lao động chân tay đơn giản để đổi lấy thật nhiều tiền mặt là không được, anh tôi nói qua, Trung Quốc cũng là bởi vì thanh niên có tư tưởng giống như anh vậy mới có thể giàu mạnh không dậy nổi.”

Đúng, anh trai cậu! Lão đại tổ chức vệ sĩ nào đó mặt lạnh nhìn cậu, trước khi anh tới đã đem lai lịch của người này tra xét một lần, tư liệu trước hoàn toàn không tra được, chỉ có thể tra được người này là mấy năm trước bị một người nhặt về nhà, khi đó cậu ta chính là một tờ giấy trắng, gì cũng không hiểu, dựa vào nguyên tắc có gì học nấy, người “Anh trai” nhặt cậu ta về ảnh hưởng đối với cậu ta thật sự rất lớn. Lão

đại nào đó hoàn toàn tin tưởng, tính cách hiện giờ của người này biến thành như vậy cùng người “Anh trai” kia có liên quan cực lớn, người kia tuyệt đối đưa đến tác dụng mấu chốt nhất.

Cho nên nói nếu như lúc trước không phải người anh trai trong miệng người này ở trên biển bị nổ, xương cốt không còn, anh hiện giờ nhưng thật ra là rất muốn lấy roi đánh thi thể, dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên là anh cũng không biết người kia còn sống, hiện giờ lại nằm ở bên trong biệt thự trên đảo tư nhân nào đó đối diện với ngôi biệt thự Tổng Triết thường đến kia, chỉ là hiện giờ còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm mà thôi.

“Thưa ngài.” Tả An Tuấn đang u buồn vùi ở trên ghế, một giọng nói trên đỉnh đầu vang lên, ba người theo đuổi tâm tư của bản thân đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt bọn họ đứng một thanh niên mặt tây trang đen, người thanh niên trong tay cầm một cái hộp, thấy bọn họ nhìn sang cung kính đem vật trong tay đưa tới, nói, “Đây là quà tặng ông chủ nhà tôi cho ngài, xin hãy nhất định nhận lấy.” Nói xong đưa tay mở nắp hộp, bên trong rõ ràng là bộ phục sức cá tính đó.

Trong nháy mắt ánh mắt của Tả An Tuấn liền phát sáng, chặn ngang nhận lấy ôm vào trong ngực, cười nói, “Ừ, cảm ơn.”

Người nọ gật đầu liền rời đi.

“Cậu nói tên phú thương kia cùng cậu nửa ngày đưa bằng chính là vì mua tặng cho cậu?” Người đại diện nói nhỏ, “Hắn ta coi trọng cậu sao? Này, cậu rốt cuộc có nghe tôi nói chuyện hay không!”

“A, hả?” Tả An Tuấn bị hắn ta rống từ trạng thái cười khúc khích trở lại bình thường, nói, “Ai biết, anh tôi nói, không được tiêu tiền thứ gì đó không được rõ ràng.” Cậu nói xong đứng dậy, kết quả bị người đại diện của cậu đem nhấn trở lại.

“Tả An Tuấn ...” Người đại diện của hắn gan run rẩy nhìn cậu, “Cậu đừng nói cho tôi cậu muốn đi thay miếng vải rách này ...”

“Đúng vậy,” Tả An Tuấn nháy mắt vô tội, “Không được sao?”

“Không được!” Người đại diện này đây thiếu chút nữa một hơi cũng không dậy nổi, “Cậu có biết hay không một hồi tăng trên còn có một buổi tiệc tối a?! Cậu có biết hay không cậu bây giờ là nhân vật công chúng a?! Cậu chuẩn bị sẽ mặc vải rách này đi đến?!”

Tả An Tuấn tiếp tục chớp mắt, “Tôi sẽ mặc một lát, lúc ăn tiệc đổi lại.”

“Vậy cũng không được, ai biết cậu giữa chừng lại xảy ra cái gì quái lạ làm thiêu thân*!” người đại diện gan run rẩy nhìn người này ánh mắt vẫn long lanh như cũ, liền lập tức bị phần, hướng một bên người nào đó vẫn thờ ơ lạnh nhạt cầu cứu, “Doãn** Mạch, anh trước lấy lại vật này đem đến khách sạn có được hay không? Chẳng lẽ anh muốn nhìn cậu ta một hồi mặc thứ này?”

[*con thiêu thân thường lao vào những nơi có ánh sáng bất chấp có nguy hiểm hay ko, ý nói bạn Tuấn Tuấn như con thiêu thân ngu ngơ bất chấp nguy hiểm mà cứ lao vào, mình chỉ có thể diễn đạt như thế thôi vì mình diễn giải ko đc, thông cảm nha!]

[**QT dịch là Duẫn Mạch ( ) mà từ ở đây có 2 cách gọi là Duẫn và Doãn và cái nào cũng được, và mị thích Doãn hơn vì nó nghe hay:v]

Lão đại tổ chức bảo vệ toàn cầu Doãn Mạch hơi chút suy tư một lát, trực giác nhận thức cho rằng tên ngu ngốc này nếu thật mặc bộ đồ kia đến cuối cùng sẽ liên lụy anh mất mặt theo cùng. Vì vậy lần đầu tiên tán thưởng rồi “Ừ” một tiếng, đứng dậy không lưu tình chút nào từ trong tay của siêu sao nào đó đoạt lấy cái hộp, cũng không quay đầu lại đi.

Tả An Tuấn lần thứ hai bị người đại diện đặt ở trên ghế, thẳng đến bóng dáng Doãn Mạch biến mất ở ngoài cửa lớn mới thôi, cậu tội nghiệp nhìn một chút, bị phần đứng lên, “Tôi đi WC!”

Lần này người đại diện nhưng thật ra không có ngăn cản, hào phóng buông cậu ra, không quên bồi thêm một cậu cảnh cáo, “Tả An Tuấn, cậu tốt nhất ngoan ngoãn quay về, bằng không tôi không tha cho cậu!”

Tả An Tuấn không để ý tới gã, tiếp tục bị phần hướng toilet phía trước đi đến, đi tới trước cửa sãi bước liền nhảy đi vào, sau đó lập tức giặt mình, chỉ thấy tấm gương phía trước có một người đang rửa tay, hồng y tóc dài, lớn lên rất đẹp.

Người nọ ở trong gương thấy cậu cũng là ngẩn ra, dừng lại quay đầu lại, mỉm cười nhìn cậu, một lát mới nói, “Đã lâu không gặp.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói cho đại gia nhớ kỹ xem thông báo trên văn án, thiên văn này đây vào ba V, đến lúc đó lại thêm ba chương (ai u này, đây là muốn ta chết a ...)

Lời tác giả thật là phiền, cho nên đừng hiểu, chỉ đọc chơi thôi:3

34. Chương 34: Anh Em

Tả An Tuấn bị ảnh hưởng từ người kia nhất về thật sự là quá sâu, hung hăng càn quấy, tạc mao khác người, làm việc tùy tính, cho nên mấy năm nay chuyện có thể để cho cậu cứng đờ ngoại trừ đoạn thời gian trước biết được anh trai cậu ở trên biển bị nổ ngoài ra hầu như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng hiện giờ người cậu nhìn trước mắt, lại cảm thấy máu cả người đều động lại, vốn những mảnh nhỏ trong đầu đã biến mất trong nháy mắt nổi lên khâu thành bức tranh hoàn chỉnh, cuối cùng khiến cậu có chút mờ mịt luống cuống.

Cậu nhớ kỹ, vẫn luôn nhớ kỹ một ngày nào đó cậu ở nơi kia bị người đuổi giết đến chết lặng thì bỗng nhiên người trước mặt cậu xuất hiện, đứng ở chỗ cao cùng cậu đối diện, giống như từ trong địa ngục trốn ra gần như sắp cùng đường, cũng là người này đứng ở trước mặt cậu, nhìn thẳng cậu một lát rồi nhìn thoáng qua người phía sau cậu, nhẹ giọng nói, “Đi thôi, những người này để tôi giải quyết.”

Cậu lúc đó chỉ là một lòng muốn chạy thoát, liên cái gì cũng không nói trực tiếp từ bên cạnh hần lướt qua, trong lúc cậu đi sát bên người mà qua trong lúc giặt mình nghe được giọng nói người này nhẹ vô cùng, “Người kia đã bị tôi giết ...”

Động tác của cậu hơi chút dừng lại, tiện đà cũng không quay đầu lại đi, bọn họ ở đây đều rõ ràng “Người kia” chỉ là ai.

Cậu từ nơi đó chạy ra sau nữa đã bị người ta nhất trở về nhà, lúc sau lực chú ý đều bị sự vật mới mẻ thay thế, dần dần thì đã quên tồn tại của người này, cũng không lo lắng nữa những người đó còn có thể hay không lại xuất hiện. Mấy năm nay chậm rãi đi qua, thế giới của cậu sớm đã bị sự vật mới nhồi nhét, một năm cứ lặp lại, trí nhớ nguyên bản này khắc sâu không ngừng bị tẩy rửa, màu sắc ban đầu của nó từng chút một biến mất, chậm rãi xói mòn thành tro, chậm rãi chôn sâu đáy lòng, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không lại xuất hiện. Chỉ là không nghĩ tới giờ khắc này gặp phải, đáy lòng bụi bặm rậm rậm nổi lên, cậu mới chợt phát hiện ký ức này còn tươi mới như vậy, máu tươi đầm đìa giống như là việc hôm qua.

Tả Xuyên Trạch thấy cậu chỉ đứng tại chỗ không nói lời nào liền tiếp tục nói, “Có nhớ hay không người tôi đã nói với cậu năm ấy, tôi nói người kia đã bị tôi giết.”

Tả An Tuấn hơi chút hoàn hồn, khẽ gật đầu một cái.

“Thực ra ông ta còn chưa có chết.”

Tả An Tuấn lại cứng đờ.

Tả Xuyên Trạch nhìn cậu một cái, con người cực đen sâu không thấy đáy, từ từ nói, “Tôi cũng vậy gần đây mới lấy được tin tức, hơn nữa ông ta giống như đang có ý đồ gì đó với cậu, cậu cẩn thận một chút.”

Hần nói xong câu này liền từ bên cạnh cậu đi qua, thẳng tắp đi ra ngoài, Tả An Tuấn lui về phía sau một chút nhìn hình bóng hần ở trên hành lang càng lúc càng xa, chẳng qua một mảng đồ tươi phía xa kia nhưng

thuỷ chung vô cùng rõ ràng, đơn độc mà đứng, sắc nhọn kiên cường, dường như có thể chống lại toàn thể giới. Mấy năm qua đi, người này vẫn như cũ không thay đổi, vẫn là hấn ở nơi đó từ viện trốn ra được trong thế giới một thân một mình đứng, không biết phải đến lúc nào.

Tả An Tuấn há miệng, kêu một tiếng nhẹ vô cùng, “Anh* ơi ...” [Anh ở đây là Ca ( ) còn có nghĩa là anh trai, gọi người con trai có quan hệ thân thuộc, nên không biết để Ca hay là Anh thì hợp hơn nữa]

35. Chương 35: Vô Phương

Tổng Triết đầu tiên là yên lặng trong một chớp mắt, sau đó chậm rãi hướng xe hơi đi đến, khom lưng lên xe ngồi xong, từ từ nói, “Nói một chút coi.”

“Việc này giải thích tương đối phiền phức, tôi nói một chút,” người nọ chậm rãi nói, “Anh biết hiện tượng thuỷ triều không?” Cậu nói xong việc này cũng không chờ y trả lời, mà là tự mình nói một chút, “Thuỷ triều là chỉ hiện tượng lên xuống của nước biển do chịu ảnh hưởng lực hấp dẫn của mặt trăng và mặt trời mà phát sinh ra chu kỳ, dựa theo âm lịch của nước ta mà tính, mùa một và mười lăm là con nước lớn.”

Tổng Triết nghĩ bất khả tư nghị* [khó tin], “Ý của cậu là trong cơ thể của em ấy cùng thuỷ triều có liên quan?”

“Chỉ là nguyên lý giống nhau mà thôi, tôi tạm thời còn không tìm được chứng cứ xác thực, nhưng có một chút là xác định, việc đó cùng đêm trăng tròn anh đã từng nói hấn là không có quan hệ gì,” người nọ giống như cũng hiểu được chuyện này liên hệ với ánh trăng có chút bất khả tư nghị, nở nụ cười một chút mới đổi giọng nghiêm túc tiếp tục nói, “Liên quan thật sự chính là nằm ở trong trái tim bọn họ có một viên thuốc chứa linh kiện, ừm, trước tiên tôi giới thiệu cho anh một hình thức khác, cậu biết tuần hoàn máu của cơ thể người không?”

Tổng Triết nhu nhu huyết Thái Dương hơi phát đau do còn, ôn hoà nói, “Ừ, biết, tôi nhớ kỹ có sự lưu thông của máu và sự tuần hoàn của phổi đúng không?”

“Đúng,” người nọ nói liên tục, “Máu bắt đầu từ tâm thất trái, tiếp theo là động mạch chủ phân nhánh, đến hệ thống mao mạch, tĩnh mạch chủ dưới và trên, tâm nhĩ phải, sau đó từ tâm nhĩ phải tiến vào tâm thất phải, bắt đầu sự tuần hoàn của phổi, quá trình là: Tâm thất phải, động mạch phổi, mao mạch phổi, tĩnh mạch phổi, tâm nhĩ trái, sau cùng từ tâm nhĩ trái trở lại tâm thất trái, tiếp tục kéo dài tuần hoàn.”

Tổng Triết kiên nhẫn nghe, chỉ nghe người kia nói, “Ngày hôm nay tôi ở chỗ Hắc Yến trong lúc vô tình phát hiện một sơ đồ tuần hoàn máu, sau đó căn cứ vào các loại tư liệu trong khoảng thời gian này liền đoán được nguyên lý cơ bản, tôi nghĩ Hắc Yến là đã đặt một viên thuốc chứa linh kiện ở tâm thất trái và tâm thất nhĩ trái ... Ừm, cũng có thể chỉ có một, ông ta đem đặt ở giữa vị trí của tâm thất trái và tâm nhĩ trái, nói chung, vật này là đặt ở nơi bắt đầu và cuối cùng của tuần hoàn máu, nói thật tôi thực sự không biết ông ta đến tột cùng làm sao làm được.”

Tổng Triết khẽ nhíu mày một cái, “Ý của cậu là thuốc theo máu tuần hoàn chảy khắp toàn thân, cho nên mới xuất hiện tình hình nóng nảy, nói như vậy đem vật này lấy xuống không được sao?”

“Điều này e rằng không được,” người nọ khẽ thở dài một hơi, “Phiêu lưu thật sự là quá lớn, lúc trước Hắc Yến dám làm như thế đoán chừng là dùng vô số mạng người làm thử nghiệm qua, đến lượt tôi có thể không làm được.”

Tổng Triết suy nghĩ một chút, nói, “Việc đó cùng trăng tròn có liên quan gì?”

“Cho nên tôi mới nói liên quan không lớn, đơn giản chỉ là tuần hoàn của thuốc, nhưng mà tôi tạm thời còn chưa có suy nghĩ cẩn thận vì sao mỗi lần đều có thể tuần hoàn đến đêm trăng tròn, phải biết rằng là mỗi tháng đều có ba mươi ngày.”

“Nói như thế vẫn có liên quan.”

“Việc này tôi còn chưa có được tư liệu liên quan,” người nọ tiếp tục trở lại trọng tâm câu chuyện, “Bên trong cơ thể của bọn họ thuốc và máu không giống nhau, thuốc này tốc độ lưu động rất thông thả, phải một tháng mới tuần hoàn một lần, thuốc quay lại vị trí ban đầu sẽ sản sinh một lần chấn động, đem được tính kích thích đến hiệu quả lớn nhất, giống như là thủy triều tôi vừa nói cho anh, thế nhưng việc này bọn họ còn khác nhau một chút, rất nan giải, làm không tốt đến cuối cùng mệnh sẽ không còn.”

Tống Triết đáy lòng bỗng nhiên chấn động, “Có ý gì?”

“Ý chính là thứ đó trong cơ thể bọn họ không chỉ có quy luật còn rất phiền phức,” người nọ kiên nhẫn giải thích, “Vật này mỗi chấn động một lần đều có thể kích động linh kiện thả thuốc lần thứ hai, thuốc mới gia tăng hơn thuốc cũ, tiến vào máu đồng thời trải qua một tháng tuần hoàn cuối cùng quay về, mang tới chấn động sẽ so với lần trước còn mãnh liệt hơn, sau đó chấn động lại sẽ kích phát linh kiện thả thuốc mới, càng để lâu càng nhiều, cho nên nói bên trong cơ thể của bọn họ thứ đó phát tán lên càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng khó khống chế.”

Tống Triết bỗng nhiên nhớ tới trong đêm trăng tròn Tả Xuyên Trạch vui ở trong lòng y đã nói —— máu trong cơ thể tôi phát ra một lần so với một lần nghiêm trọng hơn, nói không chừng ngày nào đó sẽ trùng bạo* [trùng: xông lên, bạo: dự dội] mạch máu, đến lúc đó anh chỉ có thể ôm thi thể của tôi sống.

Y lặng trong một chớp mắt, hỏi, “Cho nên kết quả là gì?”

“Kết quả có hai loại khả năng,” người kia nói, “Hoặc là hoàn toàn đánh mất ý thức từ nay về sau trong cơ thể chịu thuốc khổng chế, còn có một khả năng chính là mạch máu nổ tung,” cậu dừng một chút, nhẹ giọng nói, “—— mà chết.”

Tống Triết tay nắm điện thoại chợt căng thẳng, trầm mặc chỉ chốc lát mới nói, “Có biện pháp nào?”

“Tôi cũng muốn có rất nhiều khả năng,” người nọ từ từ nói, “Hiện giờ hữu hiệu nhất chính là nghiên cứu ra loại thuốc làm chậm tốc độ của thuốc, sau đó tiêm vào trong máu, để cho nó chậm rãi trung hoà được tính, thẳng đến toàn bộ trừ đi, thế nhưng anh biết,” người nọ thở dài một tiếng, “Thứ nhất tôi cũng không biết thành phần thuốc bên trong cơ thể bọn họ, thứ hai tôi ở phương diện điều chế thuốc căn bản không am hiểu, huống chi tôi cũng không biết thứ đó trong cơ thể Tả Xuyên Trạch rốt cuộc tồn tại bao lâu, cậu ta bây giờ còn có bao nhiêu thời gian để chờ, cho nên tóm lại vấn đề này chẳng khác nào vô phương.”

Tay Tống Triết không khỏi lại nắm chặt thêm một chút, “Hắc Yển nơi đó có thuốc kéo dài sao?”

“Cái này tôi cũng không biết,” người nọ từ từ nói, “Nhưng mà nếu như là ông ta nói không có thì ông ta cũng nhất định có thể chế tạo ra, thế nhưng tôi nghĩ ông ta đồng ý không có khả năng lớn.”

Tống Triết liền trầm mặc một chút, chậm rãi mở miệng, “Tôi sẽ nghĩ biện pháp, cậu tạm thời vẫn đợi ở Tam Giác Vàng, tốt nhất có thể lấy được càng nhiều tư liệu hơn, nhưng phải nhớ cẩn thận một chút.”

“Đã biết, tôi cúp.”

“Ừ.” Tống Triết liền cúp điện thoại, nhìn ngoài cửa sổ chợt loé lên nghe hồng một mình rơi vào trầm tư, Tả Xuyên Trạch thượng vị đến nay đã tám năm rồi, tám năm rồi ... Ánh sáng trong mắt xé của Tống Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng đã chìm xuống, hẳn là trong số ít người khiến cho y phạm sai lầm, y lãnh tính thông minh, đối chuyện gì đều bày mưu nghĩ kế, thế nhưng vào giờ khắc này y chợt từ đáy lòng sinh ra một tia sợ hãi, điều này làm cho y cảm nhận trước đây chưa từng xảy ra, tượng tự với cảm giác bất lực.

Y tỉ mỉ tính toán thận trọng, quyết tâm nhất định phải thu vào tay, y là lần đầu tiên rất có thể cũng là duy nhất yêu một người, kết quả cũng nhận được là hai chữ tuyệt vọng ——

Vô phương.

Xe hơi chậm rãi ở khách sạn dừng lại, thủ hạ cũng kính nói, “Đại thiếu gia, đến rồi.”

Tống Triết “Ừ” một tiếng đi xuống xe, bỗng nhiên cước bộ dừng lại, hỏi, “Hai ngày nữa có đúng hay không chính là sinh thần của gia chủ Trác gia?”

Thủ hạ gật đầu, “Vâng, ba ngày sau trên một hòn đảo tư nhân ở Thái Bình Dương.”

“Phải không ...” Mắt xéch Tống Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng híp lại, “Nói như vậy con trai độc nhất của ông ta cũng sẽ có mặt a, cho dù ở bên ngoài giả là đồ ngốc như thế nào làm sao đối sự nghiệp của gia tộc chẳng quan tâm, nhưng sinh thần ba của mình như thế nào nói gì đi nữa cũng sẽ tham gia.”

“Vâng.”

“Ừm.” Tống Triết nhẹ nhàng lên tiếng, bước chân không ngừng vào khách sạn, y nhớ kỹ em trai của y Tống Hi nói qua người này ở mặt điều chế thuốc rất có thiên phú, như vậy ... Lấy đến dùng một chút được lắm.

Tả Xuyên Trạch trở lại khách sạn đã gần hừng đông, thủ hạ của hắn đang đợi hắn, lúc vừa ra hội trường hắn đặc biệt sai người đi thử dò xét Tả An Tuấn một chút, hiện giờ những người này đều trở về, nhưng mà trên người lại ít nhiều có chút bị thương.

Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch nhìn không ra tâm tình gì, nhướn mi nói, “Thân thủ của cậu ta rất lợi hại?”

Những người đó thân thể không phát giác được run lên, thấp giọng nói, “Thuộc hạ không biết, chúng tôi không có cơ hội tiếp cận đã bị vệ sĩ bên cạnh cậu ta cản lại.”

“Vệ sĩ?” Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, nếu là vệ sĩ thông thường như thế nào có khả năng chống đỡ được người của Phùng Ma? Khoé miệng của hắn câu lên một nụ cười nghiền ngẫm, “Hừm? Như vậy mới thú vị.”

Lang Trì liền đứng ở phía sau hắn, nghe vậy không nhịn được nói, “Chủ nhân, có muốn hay không đi điều tra hắn ta một chút?”

Tả Xuyên Trạch cười gật đầu, sau đó nhìn người trước mắt, từ từ nói, “Tất cả đi xuống đi, tôi ngày hôm nay tâm tình tốt, sẽ không trừng phạt các người, nhưng chỉ một lần lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Mọi người thở ra một hơi, “Vâng.”

Tả Xuyên Trạch liền tiến vào phòng tắm đi tắm, Lang Trì lại cung kính chờ ở bên ngoài, đợi được hắn đi ra liền tiến lên hỏi, “Chủ nhân, còn có muốn hay không lại phái người đi qua?”

“Lần sau phái tinh anh Phùng Ma đi,” Tả Xuyên Trạch lau tóc nói, “Tra một chút hành trình mấy ngày sắp tới của bọn họ, tôi sẽ quyết định ngày nào đó hành động.”

“Vâng.” Lang Trì gật đầu, đứng tại chỗ không hề động, anh là đội phó cận vệ của Tả Xuyên Trạch, trừ phi người này nói rõ ràng, nếu không anh sẽ không rời đi.

Tả Xuyên Trạch nhìn đồng hồ, đem khăn mặt tiện tay ném một cái, hướng giường lớn đi đến, thuận miệng hỏi, “Gần đây có chuyện gì không?”

Lang Trì nói, “Bên trong tổ chức không có, nhưng mà ba ngày sau có một buổi thọ yến cần ngài tham gia.”

“A?” Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hiểu rõ nói, “Là sinh thần năm mươi của Trác gia gia chủ đi?”

“Đúng vậy.”

“Cũng tốt,” Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, khoé miệng lại nổi lên một nụ cười nghiền ngẫm, “Tôi vừa lúc muốn biết một chút về đương gia của Trác gia thiếu một chút nữa để cho tôi thất bại, nói không chừng sẽ có lạc thú mới, như vậy đi, chúng ta ngày mai về nước, sau khi về nước chú ý tình hình gần đây của cậu ta, đợi được cậu ta cũng trở về nước là hành động.”

“Vâng.”

Hắn liền phát tay để cho Lang Trì đi ra ngoài, đem bản thân ngã lên giường, từ từ ngủ mất.

Mà bên trong một khách sạn nằm ở thành phố này, tiệc tối trở về vị siêu sao nào đó rốt cuộc được như nguyện mặc vào bộ đồ rách đó, vẻ mặt đang happy cầm một khúc xương dạo chơi, người đại diện của cậu đứng một bên, tay run run chỉ vào cậu, “Cậu ... Cậu xác định đây là bộ đồ mặc?!”

Tả An Tuấn cười chớp mắt một cái, vui mừng hỏi, “Đúng a, làm sao vậy?” Dứt lời đem miếng vải trên cánh tay đang trượt xuống kéo rồi kéo, bởi vì lời kéo vật áo cũng theo hướng lên trên di chuyển một chút, lộ ra bắp đùi trắng bóng.

Người đại diện kia khoe miệng co quắp một chút, nhìn hai mảnh vải rách chẻ giữa cơ thể, gãi lau mặt một cái, hít một hơi thật sâu để cho mình bình tĩnh, chân thành mà đề nghị, “Tôi nói tiểu tổ tông, cậu không cảm thấy cậu hẳn là mặc một cái quần lót bên trong sao?”

Tả An Tuấn liền nháy mắt một cái, “Nhưng là hôm nay ở hội trường, người MC lúc giới thiệu người dân tộc kia chính là trực tiếp mặt như vậy.”

“Đó là bọn họ còn chưa khai hoá!” Người đại diện nhin không được quát, “Cậu mặc vào cho tôi! Bằng không cậu đừng nghĩ ra khỏi cửa này! Tôi ném không nổi cái mặt này!”

Tả An Tuấn loay hoay khúc xương liền dừng lại, vẻ mặt sùng bái nhìn gã, “Anh thật là lợi hại, làm sao anh biết tôi muốn đi ra ngoài?”

“Nói nhảm! Tôi nếu là không hiểu cậu mấy năm lần lộn đều vô ích!” Người đại diện lấy tay che mặt, cực kỳ bi thương, giọng khóc thầm, “Tôi đây là làm việc nghiệp gì a, vì sao tổ tiên cho tôi sống gặp người như thế này a a!!”

Mà ở bên trong cửa đối diện phòng bọn họ, mới vừa rồi tóc ngắn sợi dây, ngũ quan sâu sắc, con người màu lam đậm lão đại tổ chức vệ sĩ toàn cầu Doãn Mạch lúc này chính là cầm ly rượu đứng ở trước cửa sổ gian phòng sát đất trầm tư, anh đang suy nghĩ ngày hôm nay gặp phải ba sát thủ, ba người thân thủ nếu so với sát thủ trước đều lợi hại hơn, vừa nhìn liền biết tổ chức phía sau bọn họ không đơn giản, nhưng anh lúc đó cũng không có từ trên người bọn họ cảm nhận được sát khí, đây thật là kỳ lạ. Hơn nữa đối tượng bảo vệ nhiệm vụ mới này của anh cũng làm người ta rất khó hiểu, nói cậu ta thông minh sao, cậu ta luôn luôn làm một ít chuyện điên rồ làm người khác hận không thể bóp chết cậu ta, nói cậu ta ngu sao, người này trước lại thành công đem thủ hạ của anh ném đi sáu lần, bởi vậy anh mới tự thân ra tay.

Con người màu lam đậm của Doãn Mạch hí một cái, trong này còn có một chút nên chú ý, đó chính là ngay cả tổ chức tình báo ngầm của Hắc Vũ đều không thể tra được lại lịch trước kia của cậu ta, việc này khiến người khác tò mò, người này trước kia làm gì, lại vì sao hồ sơ cùng ghi chép gì cũng không có?

Nếu như tự mình đi hỏi tên ngu ngốc kia sẽ nói thật sao ... Doãn Mạch suy nghĩ một chút, để ly rượu xuống đi ra phía ngoài, vừa mở cửa liền thấy siêu sao nào đó bị bắt mặc vào quần lót đang dạo chơi hành lang, siêu sao nào đó thấy anh đi ra liền cười giơ giơ móng vuốt, chào hỏi, “Hi! Đồng chí vệ sĩ, buổi tối tốt lành ”

“ ... ”

Doãn Mạch mắt lạnh nhìn thứ đang cầm khúc xương trong tay, sinh vật nào đó toàn thân chỉ mặc một cái quần lót tiếp đó dùng hai miếng vải rách tùy ý khoác lên trên, mặt luôn luôn lạnh lùng nhẹ co quắp, trầm mặc hai giây quyết đoán đến cửa quay đầu lại vào phòng.

Hỏi cái rắm! Sớm biết rằng ngày hôm nay không nên ngăn ba tên sát thủ kia, không, phải nói tổ chức bọn anh không nên phụ trách việc vớ vẩn này! Lão đại tổ chức vệ sĩ chuyên nghiệp nào đó lần đầu tiên bị buộc nảy sinh ý niệm trong đầu từ tận đáy lòng muốn vi phạm đạo đức nghề nghiệp!

Dẹp sạch đi! Doãn Mạch hung tợn nghĩ, sau đó không để ý tới con sinh vật phía bên ngoài kia nữa, quyết đoán nhắm đi ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thêm một ...

Khụ, chuyện kể rằng thân tặc mao xem qua đến nơi đây nghìn vạn lần không nên trách Mạch Mạch lòng dạ ác độc, khoảng thời gian này bọn họ vừa mới gặp mặt, còn một hữu yêu nhau [?]...

Tóm lại lời tác giả là có cp mới, thế thôi:))))))

Không biết xong này rồi có nên làm cp này ko, thấy dễ thương đó, có điều không thích ngu ngơ thụ cho lắm:v

36. Chương 36: Thọ Yến

Đại ngạc* [con cá sấu lớn] sừng ống đạn được Đông Nam Á thọ yến được tổ chức trên một đảo tư nhân ở Thái Bình Dương, Tả Xuyên Trạch lúc đến đã gần chạng vạng, nắng chiều như máu ở cuối chân trời đốt một mảnh màu sắc tuyệt nhiên* [tuyệt: đoạn tuyệt, cắt đứt; nhiên: đúng, không sai], hần hạ trực thẳng xuống, đứng tại chỗ ngắm nhìn phía xa, con người cực đen nhuộm một tầng lửa đỏ.

“Ngài Tả.” Theo tiếng nói rơi xuống, một người trẻ tuổi bên Trác gia chỉ thứ tương đối xuất sắc hướng hần đi tới, lúc trước hần chuẩn bị chiếm đoạt Trác gia người này chính là đối tượng đã từng hợp tác trong khoảng thời gian ngắn, tuy rằng hần đã chọn lựa án binh bất động* [chờ thời cơ hành động], nhưng có thể quyết tâm muốn ngồi trên vị trí cao nhất trong Trác gia của người này vẫn không thay đổi.

“Nhanh mời vào trong.” Gã nói đưa tay làm động tác lễ phép, Tả Xuyên Trạch lại cười cười, chậm rãi đi về phía trước, phía sau hần là một sân bay to lớn, xa xa trên bờ biển còn bố trí một loại cảng nhỏ, mặt trên chuyên đậu du thuyền đưa đón khách mời, hần đi về phía trước vài bước, nhìn kiến trúc trước mắt so sánh đối chiếu với cung điện, thậm chí cũng khó trách chỉ thứ này một lòng muốn soán vị, như vậy còn không để cho người khác đổ mắt mới lạ chứ.

Bọn họ đi hơn mười bước, liền đụng phải một thanh niên, người này Tả Xuyên Trạch biết, bởi vì lúc trước đi Phùng Ma đưa thiệp mời chính là cậu ta.

Người thanh niên đi vài bước tới, lễ phép nói, “Ngài Tả nhanh mời vào trong, thân thể đương gia chúng tôi không khoẻ đang nghỉ ngơi, xin ngài thứ lỗi.”

Người này đi tới bên cạnh thì ánh mắt người chỉ thứ vẫn đứng một bên lập tức hơi thay đổi, Tả Xuyên Trạch xem qua tư liệu Trác gia, biết mấy năm nay đương gia Trác gia đều đem việc làm ăn bên ngoài đều giao cho người này xử lý, mọi người Trác gia hầu như không có quyền hành, không hạn người này mới là lạ.

Hần cười nói, “Không sao, đương gia các người không ở, phái người ở nơi này nghênh tiếp coi như là cho tôi mặt mũi.”

Người thanh niên trầm ổn liền nở nụ cười một chút, vừa đi vừa cùng hần bắt chuyện. Tả Xuyên Trạch một bên nhẹ giọng ứng vài câu một bên lười biếng đi về phía trước, bỗng nhiên cảm giác có một đường nhìn khác dừng ở trên người mình, ánh nhìn này cùng người phần lớn xung quanh không giống nhau, không có chút nào sợ hãi hay kinh diễm, mà là mang theo được được dục thí* [muốn thử xem sao] cùng một chút mùi máu tanh, vô cùng nguy hiểm, khiến hần chợt có lỗi giác bị một loại dã thú để mắt tới. Trực giác của hần luôn luôn rất chuẩn, liền lại đi về phía trước hai bước, ngẩng đầu nhìn sân thượng ở lầu ba biệt thự, nhưng mà rất đáng tiếc, nơi đó thứ gì đã không còn, chỉ có thể nhìn đến một góc rèm cửa sổ màu trắng bị gió thổi.

Con người yêu mị của hần hơi híp, dáng tươi cười nơi khoé miệng cũng sâu thêm một chút, người có thể phát sinh loại ánh mắt này nhất định không đơn giản, cũng không biết người kia đến tột cùng là ai, lần này tới quả nhiên thú vị.

Đám người Tả Xuyên Trạch đến tạo thành tiếng động không nhỏ, người thanh niên kia theo hần đi vào, nhìn ánh mắt xung quanh phát sáng thành một mảnh, thở dài nhẹ một tiếng, thậm chí lần này thọ yến qua đi còn không biết sẽ có bao nhiêu tâm của người ta bị hần câu đi, mà đầu số gây nên này lại tính bơ không cảm giác, vẫn là bộ dạng này.

Nhưng mà trên thế giới này thì có người như vậy, bọn họ kiêu ngạo nhưng có khả năng để kiêu ngạo, bọn họ từ nhỏ chính là đã định trước đứng ở đỉnh được người ngưỡng vọng, Tả Xuyên Trạch vừa vặn chính là một trong số đó.

Người thanh niên đi tới bên cạnh hần khách khí nói, “Ngài Tả mời ngài tùy ý, thọ yến lập tức bắt đầu.”

Tả Xuyên Trạch cười cười, biết người này còn có rất nhiều chuyện bận, liền nói, “Không sao, cậu đi làm việc của cậu đi.”

Người nọ nghe vậy liền muốn xoay người rời khỏi, lúc này một thủ hạ cầm vô tuyến [1] đi tới bên cạnh cậu ta thấp giọng nói, “Anh Kiệt, ngài Tổng đến rồi.”

Người nọ lập tức gật đầu, “Tôi đây phải đi.” Dứt lời liền đi ra ngoài, Tả Xuyên Trạch ở một bên nghe được rõ ràng, nhất thời nhướng mi, “Ngài Tổng?”

Tuy rằng trên thế giới này người họ Tổng đúng là nhiều, nhưng hẳn chính là nhện không được muốn hưởng người kia mà nghĩ, không thể trách hẳn nhện cảm, thật sự là gần đây cùng người kia dính dáng nhiều lắm, nghiệt duyên cũng là càng ngày càng sâu.

Người thanh niên nghe được hẳn hỏi, quay đầu lễ phép nói, “Đương gia Tổng gia đại lục, Tổng Triết ngài Tổng.”

“A?” Tả Xuyên Trạch dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nhướng nhướng mày, xem đi, quả thật là tên khốn nạn kia.

Người nọ ngẩng đầu nhìn hẳn, thấy đáy mắt cực đen của hẳn nổi lên một chút nghiền ngẫm cùng tia máu tanh, khó khăn lắm làm cho cả người hẳn nhìn qua tà khí lại thêm một phần, trực giác cậu ta cho là cái người này tiếp theo lại nói gì đó, liền đứng tại chỗ chờ, thế nhưng cậu ta đợi nửa ngày cũng không nghe được hẳn mở miệng nói một chữ, giống như hẳn đối với chuyện Tổng Triết đến này chỉ có một chữ “A” đánh giá ngắn gọn, còn lại tất cả đều giấu ở dưới đáy mắt yêu mị, khiến không người nào suy đoán được.

Cậu ta thấy thế liền đi ra ngoài, đi nghênh đón người cho là nhân vật quan trọng.

Từ sân bay đi về phía trước hơn trăm bước chân đầu tiên là một vườn hoa, trở lại trung tâm là suối phun sau đó phải đi thêm trên trăm bước chân mới đến cung điện, Tổng Triết lúc này vừa đi vào vườn hoa, ngẩng đầu liền thấy người thanh niên lần trước đưa thiệp mời cho y bước nhanh hướng y đi tới, khách khí đối với y nói, “Ngài Tổng mời vào bên trong, đương gia chúng tôi thân thể không khỏe, xin ngài hãy thứ lỗi.”

“Không sao,” Tổng Triết ôn hoà nói, quay đầu nhìn cậu ta, “Thiếu gia các cậu có ở nhà hay không?”

Người nọ đầu tiên kinh ngạc một chút, nói, “Có, thiếu gia mới vừa từ nước Anh trở về, hiện giờ vẫn đang nghỉ ngơi, không biết ngài Tổng tìm thiếu gia của chúng tôi có chuyện gì?”

“Cũng không có việc gì lớn,” Tổng Triết chậm rãi đi về phía trước, cười nói, “Chính là nghe nói cậu ta hình như cùng em họ của tôi đúng lúc gặp tai nạn một nơi, tôi đối với cậu ta tương đối hiếu kỳ, cho nên muốn gặp mặt.”

Người kia gật đầu một chút, “Ngài Tulare cũng theo thiếu gia cùng đi, hiện giờ cũng ở trên lầu nghỉ ngơi, tiệc tối thì sẽ xuống tới.”

“Ừm.” Tổng Triết lên tiếng cười khê, tiếp tục đi về phía trước, đi qua thiết bị kiểm tra kim loại ở ngoài cửa biệt thự mới đi vào lâu đài, đầu tiên đập vào mi mắt chính là một mảnh đỏ rực kia, ở trong một đám người mà đứng đơn độc, thản nhiên đứng một chỗ tiếp nhận ánh mắt xung quanh ném tới hoặc e ngại hoặc kinh diễm, lười biếng uống rượu, cả người tà ác phát ra nhưng khiến người khác không thể từ chối sức hấp dẫn, ** thực cốt* [thực: đục khoét, hao mòn; cốt: xương, phẩm chất; riêng ** là tác giả để], hồn xiêu phách lạc* [câu hồn, hốt hồn], lại không ai có gan tiến lên.

Đây là người đời hiểu biết Tả Xuyên Trạch, Tổng Triết cười đi lên trước, ánh mắt dịu dàng trực tiếp rơi vào trên người của hẳn, chỉ thuộc về một mình Tả Xuyên Trạch.

“Ngài Tả, đã lâu không gặp.” Y cười nhạt đi tới, vươn tay.

Ngài Tả? Thực sự là khó nghe được một câu tiếng người từ trong miệng người này a. Tả Xuyên Trạch tà cười nhướng mi, khuôn mặt đẹp để lại khiến người ta chỉ trong giây lát đó cảm thấy phong tình vạn chủng, hẳn vươn tay cùng y nắm tay, nói, “Nếu như tôi nhớ không lầm, chúng ta lần trước gặp mặt là vào ba ngày trước trong một buổi đấu giá ở Châu Âu.”

Tổng Triết đáng tuổi cười không đối, mắt xéch xinh đẹp hơi hơi híp, ý vị thâm trường chậm chậm nói, “Đó là rất lâu rồi a.”

“Đúng vậy.” Tả Xuyên Trạch cười gật đầu, trong con ngươi yêu dạ mang theo một chút nghiền ngẫm, ý của anh có cần phải hàm súc như thế sao, nói thẳng một câu “Sống một ngày bằng một năm” hoặc buồn nôn thêm một chút “Một ngày không gặp như cách ba năm” không phải được rồi sao.

Tổng Triết đương nhiên biết người này trong lòng suy nghĩ cái gì, nét mặt y không đổi đầy sức sống, ôn nhã như trước, nhận thấy được người này muốn buông tay liền âm thầm bỏ thêm lực, ngón cái ở trên da mu bàn tay chậm rãi vuốt nhẹ, giống như rất hưởng thụ nhận nhụi từ ngón tay truyền tới, ý cười nơi khoe miệng cũng câu sâu thêm một chút.

Tả Xuyên Trạch con ngươi yêu mị hơi híp một cái, biết người xung quanh đều đang quan sát bọn họ, dù sao trong giới hai người cùng nổi danh hợp lại không dễ dàng, tuy rằng trước lúc này bọn họ đã tiếp cận nhau rất nhiều lần, với lại đã đến mức đắp chung một cái chăn ngủ chung một cái giường, từ quen thuộc đến gặp lại đến mức muốn ói rồi, nhưng việc này người trong giới cũng không biết. Con ngươi hẩn chợt chuyển, mập mờ hỏi, “Tôi lần trước đưa cho Tổng đại thiếu gia áo lót không biết là vừa người hay không a?” Anh không phải là muốn giả lịch sự đạo mạo trang nghiêm cùng tôi khách khí sao, nếu làm bộ liền làm bộ triệt để một chút, những hành động vô sỉ trên tay này là chuyện gì xảy ra? Tốt, chỉ cần anh dám trả lời một tiếng câu tiếp theo tôi sẽ nói y phục M, tôi xem anh giả bộ thể nào.

Ai biết Tổng Triết cũng không đáp lại câu hỏi, “Tôi lần trước giới thiệu cửa hàng thuê không biết ngài Tả đi chưa?” Em không phải rất ghét tôi sao, tôi với em giả bộ không quen cũng không được a, em còn thật là khó hầu hạ.

Hai người nhìn nhau cười, đều là đã sớm đem sắc mặt đối phương nhìn thấu. Tả Xuyên Trạch mặt mỉm cười, chậm rãi, từng chút từng chút đem tay của mình từ bàn tay ma quỷ của y thoát ra, trên tay Tổng Triết không còn, không có xúc cảm nhận nhụi có chút tiếc hận dưới đáy lòng thở dài một hơi.

Tả Xuyên Trạch đối với y nhướng mi một chút, liền không để ý đến y nữa quay đầu sang một bên, đáy mắt ý tứ rất rõ ràng —— thấy anh liền chán. Tổng Triết mỉm cười nhìn hẩn, liền khẽ thở dài dưới đáy lòng một tiếng, y giương mắt ở trong đám người nhìn một chút, tạm thời không phát hiện bóng dáng em họ lạnh băng của mình, liền đi tới bên cạnh Tả Xuyên Trạch, Trác gia chỉ thứ kia một mực ở cạnh Tả Xuyên Trạch cùng hẩn bắt chuyện, Tổng Triết biết người này vẫn còn đang tính toán tìm cơ hội cùng hẩn nói chuyện hợp tác, liền đứng ở một bên mỉm cười nhìn, không nói lời nào. Những người Trác gia này đến nay còn bị người ngu ngốc chẳng biết gì kia, thật không biết chờ tất cả phơi bày sau đó về mặt của bọn họ sẽ là đặc sắc cỡ nào.

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn y một chút, rốt cục nhìn không được đối với y nhướng mi một chút — anh rốt cuộc biết chút gì?

Tổng Triết về mặt không đổi, nhẹ nhấp môi một chút liền buông ra, cười đến rất khoái trá — không thể trả lời.

Tả Xuyên Trạch liền quay đầu đi, lần này thực sự đem y làm không khí rồi, nhưng mà hẩn lắc ly rượu trong tay dừng lại một chút, liền cảm thấy loại ánh mắt lúc này lại tới, liền quay đầu hướng một bên nhìn lại, trong đám người phần lớn người đều đang nhìn bọn họ ở đây, nhưng cho dù là như vậy hẩn cũng liếc mắt phát hiện một người con trai tóc đỏ bí ẩn ở một góc.

Người nọ thấy hẩn nhìn sang hơi sững sờ, tiếp đó lễ phép cười cười, cái dáng cười kia rất tiêu chuẩn, thậm chí còn mang theo một chút vô hại, có thể hẩn theo bản năng đã cảm thấy người này rất nguy hiểm, nghĩ người này không bình thường. Hẩn vẫn có một loại trực giác dã tính* [dã: hoang dã], mà hẩn luôn luôn tin tưởng trực giác của mình.

Hẩn hếch cằm lên, hỏi người Trác gia vẫn theo bên cạnh, “Người kia là ai?”

Trác gia chỉ thứ* [dòng bên, nhánh bên, hệ thứ] theo phương hướng của hẩn nhìn sang, bĩu môi khinh thường nói, “Cậu ta chính là anh họ* của tôi.”

[nghĩa gốc là , QT dịch là đường ca, mà đường [ ] ở đây chỉ dòng họ, họ hàng, cho nên mị dịch hơi thoát nghĩa chút là anh họ:v]

Hẩn vô cùng kinh ngạc, “Chính là con trai độc nhất gia chủ Trác gia?”

“Vâng.”

“Hửm?” Hấn cũng chỉ “hửm” một tiếng sẽ không có lại đánh giá thêm gì khác, cười dời đi đường nhìn, ở nơi đó là người ngu ngốc gì chứ, đúng thật chính là một con sư tử khoác áo ngoài con thỏ nhỏ, nhưng hấn tương đối hiểu kỳ người này ở Trác gia chân chính có địa vị đến tột cùng là gì, mà đoạn thời gian trước những người biến mất ở Trác gia đó lại cùng anh ta có quan hệ gì hay không nhỉ? Hấn ngược mắt nhìn Tống Triết liền nhướn mi một chút — cuối cùng khiến tôi phát hiện vấn đề.

Tống Triết một mực nghe bọn họ nói chuyện, thấy hấn nhìn sang liền khẽ vuốt cằm, mỉm cười nhìn hấn — em vẫn rất thông minh.

Tả Xuyên Trạch hí mắt một cái, đem ý nghĩ của y lúc trước đoán đại khái, biết người này đang chờ hấn cống ngằm lật thuyền* [do kiêu ngạo mà bất ngờ thất bại] được ngư ông đắc lợi* [không làm gì cũng có lợi], hấn cũng không có quá nhiều biểu hiện, ngay cả tâm tình tức giận cũng không có, dù sao hấn thấy người này luôn luôn âm hiểm, chút chuyện nhỏ này đúng thực ngay cả bề mặt cũng không tính.

Thời gian chậm rãi mà qua, đương gia Trác gia đọc diễn văn sau đó tiệc tối chính thức bắt đầu, Tả Xuyên Trạch đứng ở trước cửa hướng ra phía ngoài ngắm, đêm tối phủ xuống từ lâu, bởi vì khi trời ven biển biển đổi thất thường, bên ngoài chẳng biết lúc nào lại nổi lên mưa nhỏ, Lang Trì theo bên cạnh, thấp giọng nói, “Tin tức mới vừa truyền đến, bọn họ hiện giờ đã thành công lặn xuống gần người kia, tùy thời chờ phân phó.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, chậm chậm nói, “Truyền lệnh xuống, bắt đầu hành động, tốt nhất có thể đem người hoàn chỉnh mang về cho tôi.”

Lang Trì ngắt người, không phải muốn thử thăm dò sao?

Tả Xuyên Trạch liếc anh một cái, cười nói, “Cùng cậu ta chỉ đùa một chút mời cậu ta qua ăn bữa cơm mà thôi, đi thôi, nhớ kỹ không được làm bị thương cậu ta.”

“Vâng.” Lang Trì gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Tống Triết không thể so với Tả Xuyên Trạch, Tả Xuyên Trạch trên người phát tán hơi thở tà ác thật sự là quá mãnh liệt, không bao nhiêu người dám tiến đến gần, chỉ có thể chùng bước, đứng xa xa nhìn sau đó dưới đáy lòng chảy nước miếng, cho nên từ vừa nãy đến giờ bên cạnh người này cũng không bao nhiêu người dây dưa. Có thể Tống Triết không may như vậy, y quen luôn ôn nhã, hơn nữa Tống gia ở đại lục bối cảnh cách mạng, cho nên vô luận xuất phát từ mục đích gì người tìm y cũng rất nhiều, nam nữ đều có, đương nhiên phái nữ chiếm đa số, dù sao bất kể từ phương diện nào đến xem, Tống Triết nếu so với Tả Xuyên Trạch thích hợp làm người chồng tốt hơn.

Tống Triết nét mặt lộ vẻ cười đứng mực, dễ dàng ứng phó những người này, ngược mắt nhìn trước cửa chính người kia đứng tại chỗ nhìn mưa hồi lâu sau đó trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài, về mặt y dừng lại, đột nhiên nhớ tới cùng hấn tản bộ nói chuyện trong đêm mưa người này nói qua không tin có hy vọng tồn tại, tâm tư không khỏi có chút phiêu xa. Y vài câu đuổi mọi người trước mắt, lần thứ hai nhìn về phía cửa chính lại phát hiện có hai người đi ra ngoài, hai người kia không ai khác, đúng là em họ lạnh lùng nhà y cùng thiếu gia Trác gia.

Y suy nghĩ một chút, thăm nghĩ nếu không phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hai người kia phỏng chừng sẽ cùng đụng phải Tả Xuyên Trạch, cũng không biết thiếu gia Trác gia thâm tàng bất lộ cùng Tả Xuyên Trạch đụng nhau sẽ phát sinh chuyện gì.

Tống Triết nghĩ đủ loại khả năng, gọi cho thủ hạ sang đây, cũng chậm rãi đi ra ngoài.

---

[1]: Vô tuyến

37. Chương 37: Giao Dịch

Tả Xuyên Trạch ra khỏi cửa theo đường chính vẫn đi về phía trước, đến cạnh suối phun mới dừng lại, trong tay của hắn còn cầm ly rượu chưa uống hết, lúc này nước mưa đánh vào trong ly để cao phát ra tiếng leng keng thùng thùng, đem pha chất lỏng màu đỏ càng lúc càng mờ nhạt. Hắn lắc lắc ly rượu, suy nghĩ có chút bay xa, bất kể là hắn hay là Tả An Tuấn đều đã từng máu tươi đầm đìa phơi mình dưới trời mưa, chờ nước mưa đem máu trên người chậm rãi hoà tan, giống như ly rượu này, chỉ là bất luận tưới như thế nào đi nữa, dù có giả như thế nào trong cái ly này vẫn còn rượu.

“Vợ à, em đi chậm một chút a, với tư cách đảm nhiệm bác sĩ tư nhân anh phải nhắc nhở em dính ướt sẽ xảy ra bệnh.”

“Ngài Trác, tôi mong anh có thể tuân thủ giao ước trước, phòng của anh cho thuê đã đến kỳ hạn rồi, nếu như anh không có nơi để đi tôi không ngại thay anh truyền lời tới A Hi, để cho cậu ta qua giúp anh.”

Trên đường chính không ngờ vang lên hai giọng nói, giọng nói trước mang theo một chút lầy lờn, mà phía sau lại tương đối lạnh nhạt, Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu nhường đôi mày đẹp, chỉ thấy hai người kia hướng hắn đi tới một người trong đó là vừa rồi ở trong đại sảnh cùng hắn xa xa nhìn nhau, người đàn ông tóc đỏ, con trai độc nhất của đại ngạ súng ống đạn dược, Trác Viêm.

Mà người tóc vàng mắt đen hắn cũng biết, chính là thiếu chút nữa cùng cậu trở thành đối tượng hợp tác, tập đoàn tài chính Anh quốc nổi danh, gia chủ nhà Tulare Hill.

Phía trước câu nói kia là Trác Viêm nói, có điều anh ta tuy rằng nói như vậy nhưng cây dù trong tay lại không có mây mưa rời khỏi đỉnh đầu Hill, ngược lại thì đem bản thân dính ướt hơn phân nửa, lúc này hai người kia nhìn thấy hắn cũng là sửng sốt, Trác Viêm thậm chí híp mắt lại.

Tả Xuyên Trạch dưới đáy lòng cười thầm, Trác Viêm sẽ có phản ứng này là biết hắn vừa đem đoạn thoại của bọn họ nghe được đại khái, bao gồm giọng nói chuyện, cùng dáng vẻ giả bộ nhu nhược bình thường căn bản cũng không hợp, cho nên biết giả bộ tiếp nữa vô dụng, đơn giản trực tiếp xé bỏ mặt nạ, này cũng xác nhận hắn suy đoán đúng, người này đúng thật không đơn giản, đáng tiếc lúc trước hắn lại hết lần này tới lần khác bỏ quên đi người này, nhưng mà ... Tả Xuyên Trạch con người yêu mị chậm rãi quan sát hai người trước mắt, Hiill luôn luôn rất lạnh nhạt, trừ phi cậu là cam tâm tình nguyện nếu bị cưỡng ép sau đó nhất định sẽ lựa chọn mua sát thủ giết người, mà từ đối thoại vừa rồi của bọn họ giọng của Trác Viêm nhìn thấy được hắn là còn chưa ăn được tới tay, này thật thú vị.

“Tôi mới vừa rồi còn đang suy nghĩ đi chào hỏi các người đây, không nghĩ tới gặp được,” hắn chậm rãi đi tới, hỏi, “Ngài Tulare chuẩn bị phải đi về?”

Hill gật đầu coi như trả lời.

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch ở giữa bọn họ vòng vo chuyển, cười từ trong áo khoác lấy ra thẻ vàng Phùng Ma đưa tới, nói, “Đây là danh thiếp của tôi, hoan nghênh ngài Tulare tùy thời cùng tôi hợp tác.”

Thẻ vàng Phùng Ma có ích lợi gì người trong giới đều biết, Trác Viêm đương nhiên cũng biết ý tứ người này, thấy thế lập tức trừng mắt liếc hắn, “Cậu đừng hại gia đình chúng tôi thay đổi.”

Tả Xuyên Trạch ưu nhã khoanh tay, “Đây cũng không phải là việc anh định đoạt.”

Trác Viêm cũng trợn mắt nhìn hắn một cái, mắt thấy vợ mình bình tĩnh đem danh thiếp kia cất xong cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước, gan anh ta lập tức run rẩy đi theo.

Tả Xuyên Trạch đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, vẫn không động.

“Chủ nhân, tin tức truyền đến.” Lang Trì đi tới nói.

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, hỏi, “Thế nào?”

Lang Trì hít sâu một hơi tận lực khiến cho giọng của mình nghe bình thường, mà trên thực tế khi anh nói chữ thứ nhất cũng đã bắt đầu run rẩy, “Nhiệm vụ thất bại.”

Tả Xuyên Trạch tay cầm ly rượu hơi dừng lại một chút, con ngươi cực đen nhìn không ra cảm xúc gì, “Hừm? Ý của cậu là nói mười mấy tinh anh Phùng Ma hợp lại ngay cả một người hoàn chỉnh cũng không thể mang trở về cho tôi?”

“Vâng, vệ sĩ bên cạnh cậu ta quá lợi hại.”

“Lại là tên vệ sĩ,” Tả Xuyên Trạch nghiền ngẫm chuyển ly rượu, màu sắc ở trong đó đã trở nên cực phai nhạt, “Tra được lai lịch của hắn ta rồi sao?”

“Vừa tra được,” Lang Trì hít một hơi đến ổn định tâm tình của mình, từng chữ nói, “Người nọ là ‘L’ tổ chức vệ sĩ số một toàn cầu, Doãn Mạch.”

“Rắc” một tiếng vang, Tả Xuyên Trạch trực tiếp bóp nát ly rượu trong tay, mảnh nhỏ thủy tinh trong nháy mắt đâm vào làn da tái nhợt, vốn màu sắc đã trở nên vô cùng nhạt lại một lần nữa đậm hơn, theo khe hở một giọng nhỏ xuống đất, tản ra yêu dị, mà hắn giống như không cảm thấy đau đớn tùy ý đem mảnh nhỏ của vật trong tay đang cầm ném một cái, chậm rãi đi, giọng nhẹ nhàng thổi qua, “Thú vị, thực sự rất thú vị ...”

Lang Trì đứng tại chỗ không dám ngẩng đầu, tinh anh Phùng Ma đều là từng trải qua huấn luyện của anh và Vệ Tụng mà ra, mười mấy tinh anh hợp lại nhưng không cách nào hoàn thành nhiệm vụ trách nhiệm của anh là rất lớn, cho nên liền cả người đổ mồ hôi đợi xử phạt, nhưng anh đợi một hồi lại phát hiện Tả Xuyên Trạch cứ như vậy đi, anh có chút ngơ ngác đứng tại chỗ, một lát mới phản ứng được chủ nhân nhà anh ta cũng không có tức giận, liền nhắc chân đuổi theo.

Tả Xuyên Trạch đứng thật không có tức giận, bóp nát cái ly chỉ là nghe được tên Doãn Mạch này tiếp theo là phản ứng theo bản năng, dù sao năm gần đây vài lực lượng tổ chức mới nổi lên có thể xếp hạng danh hiệu toàn thế giới cũng chỉ có ba: Tổ chức tình báo ngầm “Hắc vũ”, tổ chức bảo vệ “L” cùng với tổ chức sát thủ “Ám thủ” xuất hiện trong khoảng thời gian lại có thể gây chấn động, ba tổ chức mũi nhọn này càng phát loá mắt, mơ hồ có xu hướng uy chấn một phương. Mà vệ sĩ bên cạnh Tả An Tuấn lại là Doãn Mạch, việc này thú vị, thứ nhất hành động của Hắc Yến nhất định sẽ bị trở ngại, bản thân trong khoảng thời gian ngắn liền không cần lo lắng, thứ hai chính là đợi được một năm sau đem Tả An Tuấn bắt trở về thì trước tiên nhất định phải vượt qua cửa ải Doãn Mạch này mới được, thật là trò chơi có tính khiêu chiến.

Hắn chậm rãi đi về phía trước, lúc này trước mặt liền đi tới một người, hắn ngẩng đầu, nhướn mi cười nói, “Hiện giờ đi ra, chẳng lẽ là bởi vì bên trong không thấy tôi cho nên đi ra tới tìm tôi?”

“Em muốn nghĩ như vậy cũng được.” Tống Triết cười đi tới trước mặt hắn, thay hắn che mưa, ánh mắt chạm đến vết thương trên tay thì hơi nổi lên một tia sáng khác thường, có chút nhúc nhích nói, “Lại bóp thứ gì rồi, thói quen này của em rốt cuộc là học của ai?”

Tả Xuyên Trạch lười biếng nói, “Tôi tự học, không được sao?”

“Không được.” Tống Triết dịu dàng nói, nhìn về phía trước Lang Trì đang đi tới, nói, “Dẫn chủ nhân của cậu đi xử lý vết thương, tôi còn có việc,” tiếp đó quay đầu hướng thủ hạ cũng đang cầm cây dù nói, “Đưa em ấy đi về.”

“Vâng.”

Tả Xuyên Trạch kinh ngạc liếc y một cái, nhìn y đi cũng không quay đầu lại lúc này mới nhớ tới Hill là em họ y, thậm chí người này đoán chừng là muốn tìm em họ y ôn chuyện, liền không nói gì quay đầu hướng cửa chính đi.

Tống Triết theo vết máu trên mặt đất còn chưa hoà tan hết bước nhanh đi về phía trước, sau đó rất nhanh ở cạnh suối phun thấy được mảnh kiếng bể, vết máu phía trên còn rất nhiều, y nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp nhặt lên, đem cây dù hạ xuống phòng ngừa máu phía trên bị nước mưa hoà tan, chờ làm xong một loạt việc mới chợt nhớ tới đây là lần đầu tiên trong lịch sử y nhặt vật gì đó từ dưới đất, xem ra vì cây thuốc phiện kia thực sự phá bỏ quy tắc càng ngày càng nhiều.

Y đánh giá mảnh kiếng bể trước mắt, dựa theo miêu tả của thủ hạ chính là trong máu của bọn họ có thuốc, như vậy phân tích máu có thể hay không đem thành phần thuốc tìm ra?

Y trầm tư một hồi, dư quang từ phía sân bay thấy được một người đàn ông tóc đỏ đi tới, liền mở miệng nói, “Ngài Trác.”

Trác Viêm một bên cảm khái ngày hôm nay không thích hợp ra khỏi cửa một bên không tình nguyện đi tới.

Ánh mắt Tống Triết chậm rãi từ trong mảnh vụn dời đi, ngẩng đầu nhìn anh ta, cười nhạt nói, “Nghe A Hi nói ngài Trác ở phương diện điều chế thuốc rất có thiên phú?”

Nếu ngay cả A Hi đều mang ra, phỏng chừng thân phận của anh người này cũng đã đoán được bảy tám phần, Trác Viêm từ chối cho ý kiến, nhượng mi chờ y nói tiếp.

“Lại nói tiếp việc này có thể sẽ có một chút đường đột,” Tống Triết ôn nhu cười nhạt, chậm rãi nói, “Không biết ngài Trác có thể giúp tôi một chuyện hay không đây ...”

Y lúc nói lời này giọng nói nhẹ nhàng tốt đẹp như mọi khi vậy, trầm thấp mang theo tươi mát, thế nhưng dù sao vẫn khiến cho người ta nghe một loại đương nhiên, ý vị không cho từ chối.

Trác Viêm híp mắt một cái, cũng không đồng ý, chỉ nói, “Nói nghe một chút.”

“Việc này,” Tống Triết giơ mảnh nhỏ trong tay, cười nói, “Trong này có một loại thuốc, vô cùng phiền phức cũng đặt biệt nan giải, tôi muốn thuốc thử trị hoãn thuốc này, không biết ngài Trác có thể hay không làm ra được?”

Trác Viêm nhận lấy nhìn, nói, “Ít máu như vậy có chút khó khăn.”

Tống Triết cười nói, “Người của Trác gia hiện giờ hẳn là đang giúp em ấy xử lý vết thương?”

Trác Viêm liền lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, “A Kiệt, phân phó, cho Tả Xuyên Trạch xử lý vết thương bằng bông dùng cùng mảnh kiếng bể trước không nên ném, tốt nhất có thể thu thập cho tôi càng nhiều mẫu máu hơn, ừ, cứ như vậy đi.”

Tống Triết mỉm cười ở một bên nghe, cũng không xoắn xuýt người này tại sao lại biết là Tả Xuyên Trạch bị thương, tất cả đều là người thông minh, rất nhiều chuyện đều là không cần nói rõ.

Trác Viêm thu hồi điện thoại nhìn y, nhượng mi nói, “Tôi đối với quá khứ của Tả Xuyên Trạch vẫn rất tò mò, anh biết nhiều ít?”

Không hồ là làm tình báo, việc này bắt đầu muốn nói điều kiện. Tống Triết ôn hoà nói, “Rất nhiều, cậu muốn nghe bắt đầu từ đâu?”

Trác Viêm chậm rãi đi về phía trước, cười híp mắt nói, “Nói chỗ tôi quan tâm nhất, cha mẹ cậu ta là ai, trước khi trở thành đương gia Phùng Ma cậu ta ở nơi nào, cậu ta lại như thế nào bỗng nhiên xuất hiện làm sao ngồi lên vị trí gia chủ Phùng Ma, sau đó, hãy nói một chút thuốc trong máu cậu ta đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.”

Cậu thật đúng là tham lam, Tống Triết không đổi sắc mặt nhìn anh ta một cái, người này chắc chắn biết thuốc thử đối với y mà nói rất quan trọng liền tùy ý ra điều kiện, đơn giản là gian trá thành thói.

Nhưng mà quên đi Tống Triết nghĩ, dù sao cũng không phải bí mật của y [=3=], nói với hắn ta mà nói cũng không có gì tổn thất, liền chậm rãi nói từ đầu. Vì vậy Tả Xuyên Trạch ở cách đó không xa trong biệt thự đang xử lý vết thương cứ như vậy dưới tình huống không biết chuyện gì bị tên tiểu nhân âm hiểm bán đi.

Trác Viêm chậm rãi tiêu hoá nội dung nghe được, trên mặt thần sắc không đổi, nói, “Nói như vậy tên biến thái Hắc Yên còn sống?”

Tống Triết gật đầu cười nói, “Thế nào, cậu đối với ông ta có hứng thú?”

“Nếu như đặt ở trước đây tôi cũng không ngại đến chen một chân, nhưng mà bây giờ sao,” Trác Viêm nói đến đây mà thở dài một hơi thật lớn, “Trước khi chưa đem vợ đuổi tới tay tôi đối với cái gì đều không dậy nổi hứng thú.”

Tống Triết cười nói, “Chúc cậu thành công.”

“Thành công là nhất định sẽ thành công, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn,” Trác Viêm cười híp mắt nói, “Nhưng anh nói thuốc tuần hoàn đúng thật phiền phức.”

Tống Triết ôn hoà nói, “Cho nên tôi đang suy nghĩ rất cuộc có biện pháp nào có thể mỗi tháng tuần hoàn đem máu trong cơ thể em ấy ức chế xuống, ít nhất đừng làm cho em ấy xuất hiện cục diện không bị khống chế, dù sao tôi hiện giờ cũng không biết em ấy rất cuộc còn có bao nhiêu thời gian có thể chờ.”

“Biện pháp cũng không phải là không có,” Trác Viêm không có ý tốt nhìn y, “Anh phải biết rằng trên thế giới này có một loại có thể ức chế trung khu thần kinh, có tác dụng bình tĩnh và thả lỏng, nhưng lại sẽ cho người ta nảy sinh cảm giác nhẹ nhàng, thực sự là một ứng cử được cân nhắc a.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Chất có hại.”

“Không sai,” Trác Viêm giương mắt nhìn ánh mắt Tống Triết, nhún vai nói, “Đừng nhìn tôi như vậy, cậu ta vừa rồi mới đưa cho vợ tôi thẻ vàng Phùng Ma, rõ ràng là muốn chuẩn bị cho tôi, nếu tôi khó chịu cũng tuyệt đối sẽ không để cho cậu ta sống khá giả, nhưng có một chút anh có thể yên tâm,” hắn ta nói cười híp mắt nói, “Chúng ta nói như thế nào sau này coi như là người một nhà, cho nên tôi nghiên cứu chất có hại cho cậu ta tuyệt đối sẽ không phá hư thân thể cậu ta, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải đem tự liệu sinh học cho tôi, dù sao anh cũng nói thể chất của cậu ta tương đối đặc thù, tôi phải căn cứ thể chất của cậu ta nghiên cứu chất có hại.”

“Tôi sẽ để thụ hạ phát qua cho cậu một phần.”

Trác Viêm gật đầu, “Tôi nghiên cứu thuốc thử trị hoãn anh trước hết dùng thứ kia khống chế bạo ngược của cậu ta, nhưng mà a,” hắn ta hơi híp mắt một cái, nhìn chằm chằm vào người trước mắt, chậm rãi nói, “Cho người mình yêu tiêm vào chất có hại, anh đến lúc đó ra tay được sao?”

“Xuống được đi,” Tống Triết khoe miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười khoan khoái, giọng nói kia ôn nhu như trước, gần từng chữ một, “Chỉ cần em ấy còn có thể sống được ở bên cạnh tôi, tôi cái gì đều không quan tâm.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại thêm ba ...

Tôi không xong, đuổi móng xin phép nghỉ, hai ngày này tôi có chút tinh thần thất thường, xin một ngày mai, sau đó khôi phục lại một ngày ...

Aiz, đọc gần hết truyện của bà Thường rồi, thấy chỉ duy nhất truyện này hài không nhiều như những truyện khác, lỡ dẫn thân vào rồi nên rắng lết =3=

38. Chương 38: Lánh Nạn

Tống Triết trở lại biệt thự sau đó trực tiếp lên lầu hai, Tả Xuyên Trạch lúc này đã ngồi ở trong một gian phòng khách trên ghế sa lon uống rượu đỏ, hắn vừa tắm rửa xong, mặc một bộ áo ngủ chất vải mềm mại, trên ngực lộ ra còn có thể thấy một chút giọt nước, trên tay phải của hắn quấn một vòng băng gạc, vết máu nhàn nhạt từ bên trong thấm ra ngoài, mang theo một chút mùi vị truy lạc. Dưới lầu ăn uống linh đình, hắn lại ngồi trong nhà gia chủ tắm uống rượu.

Tống Triết cười đi vào.

Tả Xuyên Trạch thấy y tiến đến liền phát tay để cho thụ hạ sau lưng đi ra ngoài, hướng y giơ ly rượu trong tay lên lúc này mới hỏi, “Anh và Trác Viêm bí mật âm mưu cái gì rồi?”

Tống Triết mỉm cười ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa tay qua lấy ly rượu không rót cho mình một ly rượu, cười nói, “Tôi cùng hắn ta có thể có chuyện gì trao đổi?”

“Bớt đi, tôi vừa nãy trên ban công ở đây nhìn thấy, thế nhưng thời gian các người nói chuyện rất lâu a,” Tả Xuyên Trạch hí mắt nhìn y, “Một người giỏi nguy trang thâm tàng bất lộ* [không để lộ tài năng], một kẻ xảo trá tiểu nhân âm hiểm thành thói, hai người các anh cùng một chỗ tôi cảm thấy không có chuyện tốt.”

“Đó chính là không có chuyện tốt đi,” Tống Triết nhàn nhạt uống một ngụm rượu, mỉm cười nhìn hần, “Em rất để ý?”

“Rất để ý,” Tả Xuyên Trạch để ly rượu xuống lười biếng dựa vào phía sau, chậm rãi quan sát y nói, “Anh gần đây suy nghĩ trong lòng trên cơ bản đều quanh ở trên người tôi, tôi có lý do gì tin tưởng anh cùng hần bàn bạc không phải chuyện liên quan đến tôi?” Hần nói xong cũng nhìn người này muốn mở miệng, liền vội càng cắt đứt, “Mượn cơ tìm em họ của anh cũng vô dụng, anh người đây luôn luôn có thói quen ích kỷ, cho dù anh rảnh rỗi đi điều tra cũng sẽ không quản chuyện không liên quan tới mình, tôi nói không sai chứ?”

Tống Triết không đổi sắc mặt nhìn hần một lát, mắt xéch luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một chút ánh sáng nhu hoà, “Em rất hiểu tôi?”

Tả Xuyên Trạch lười biếng nhướng mi, “Cho nên?”

“Cho nên?” Tống Triết cười khê, để ly rượu xuống tiến tới nâng cầm hần lên ở trên môi hôn một chút, thấp giọng nói, “Cho nên tôi càng sẽ không bỏ qua cho em.”

Tả Xuyên Trạch mặt áo ngủ bên hông chỉ buộc lại một sợi dây lưng, lộ ra một mảnh lòng ngực trắng bóng cùng một chút quai xanh tình xảo, bởi vì vừa mới tắm rửa xong, da ở dưới ngọn đèn chiếu xuống gần như muốn trong suốt, Tống Triết cúi đầu thấy, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi trầm xuống.

Tả Xuyên Trạch lúc này vừa vặn nhìn chăm chăm ánh mắt của y, thấy thế liền dựa sát vào phía sau, trong giọng nói mang theo một chút bức mình, “Anh sẽ không thể thỉnh thoảng thu liễm một chút ham muốn của động vật một chút sao?” [ở đây ghi là thú d*c nên mình dịch như thế này cho bớt tục nhá, vì thú ở đây là thú vật, súc vật đó]

Tống Triết giương mắt nhìn hần, cũng không có buông tay đang nắm cầm của hần, cười đến như mộc xuân phong, “Vây cũng phải phân biệt đối tượng là ai a.”

Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch nhìn chăm chăm y, ý tứ nguy hiểm bên trong đang nổi lên. Tống Triết lại như mọi khi vậy đáng tươi cười vẫn như cũ cùng hần đối diện.

“Đại thiếu gia ... Ở ...” Lúc bầu không khí bên trong phòng đang phát ra căng thẳng thì thủ hạ của Tống Triết cầm điện thoại đi đến, mà gã thấy tình cảnh chính là Tả Xuyên Trạch lười biếng rụt lại tận bên trong ghế sa lon, cổ áo mở rộng, một bộ dạng mặc cho người làm thịt, thiếu gia nhà gã lại là một tay nắm cầm hần cả người đều nghiêng về phía hần.

Việc này ... Là phải làm việc gì hay đang làm việc gì thì không cần nói cũng biết nhỉ ... Thủ hạ kia mồ hôi bốc lên, gan run rẩy nhìn khuôn mặt tươi cười vô cùng dịu dàng của thiếu gia nhà gã, run run rẩy rẩy đem điện thoại trong tay đưa tới, lắp ba lắp bắp nói, “Đại đại đại thiếu gia ... điện điện điện thoại ...”

Tống Triết vẻ mặt vừa tươi cười nhìn gã một cái, thẳng đến khi thấy trán của gã nhỏ mồ hôi mới nhận lấy, nhìn thông báo cuộc gọi một chút, ấn nút nghe, “Alo, ông nội.”

Trong phòng rất an tĩnh, cho nên giọng Tống tư lệnh chuẩn xác từ ống nghe truyền đến, khiến cho người bên cạnh y Tả Xuyên Trạch nghe thanh thanh sở sở* [rõ ràng], “Con chừng nào thì lại mang Tử Hạm qua, các con lúc nào thành hôn? Hiện giờ hần là chuẩn bị một chút đi, ta hai ngày nữa chọn cho các con một ngày lành.”

“Ông nội,” Tống Triết ôn hoà nói, “Chuyện này có thể sau này bàn lại không?”

“Không được!” Tống tư lệnh một hơi từ chối, “Các con ngay cả chụp hình cưới cũng đều chụp con chẳng lẽ muốn hủy hôn sao? Ta cho con biết Tống Triết, con tốt nhất ngoan ngoãn trở về, không thì ta dù cho có trời cũng đem con trời trở về.”

Tống Triết đáng tươi cười không đổi, “Ông nội con ...”

“Thôi đi! Câm miệng!” Y còn chưa có nói xong liền bị Tổng tư lệnh cứng rắn cắt đứt, nói, “Đừng dùng công việc kiểm soát, ta cũng đã để cho A Hi điều tra xong, con đã sớm sắp xếp xong xuôi kế hoạch năm năm tới, hơn nữa một đám tập thể tinh anh con dày công bồi dưỡng, hiện giờ cho dù nếu con biến mất năm năm công việc của con vẫn sẽ tiếp tục tiến hành thuận lợi, chỉ lời không lỗ. Ừm, như thế một ý kiến hay, ta đem con trở lại, lúc nào con của con cùng Tử Hạm ra đời ta lúc đó sẽ trả con.”

“A, thì ra người tìm A Hi rồi a,” Tổng Triết không để ý tới một đồng nội dung ông nội y nói, chỉ nói, “Cậu ấy thu ngân tiền sao? Con mỗi lần để cho cậu ta làm việc con cũng phải giao tiền trước, một phen không thể thiếu.”

“Lấy, nhưng nó nói bởi vì ta là ông nội cho nên nó chịu lỗ một phần,” Tổng tư lệnh đặc ý dào dạt, “Tám phần trăm, thế nào?”

Giọng của Tổng Triết không đổi, thật giống như em trai nhà y bớt tám phần trăm đối tượng không phải là y, nghiêm túc đối Tổng tư lệnh nói, “Thực sự rất hơi.”

“Đó là đương nhiên, ta và con có thể là một đẳng cấp ... Không đúng, con đừng đổi chủ đề cho ta!” Tổng tư lệnh liền phục hồi như trước nói một là một, “Nói rồi chúng con tuần này phải về nhà, không thì tự gánh lấy hậu quả!”

Ông nói xong liền “Bụp” một tiếng cúp điện thoại, mang tính chuyện đã xong rồi.

Tổng Triết nhu nhu cái trán, đưa điện thoại cho thủ hạ, người nọ không nói hai lời lập tức nhận lấy nhanh chạy vội đi ra ngoài, còn quan tâm đóng cửa lại cho bọn họ.

Tả Xuyên Trạch vẫn đang lười biếng dựa vào sâu bên trong ghế sa lon, nghiền ngẫm nhìn y, từ từ mở miệng, “Tổng đại công tử, ừm ... Việc này của anh không phải gọi là bắt cá hai tay sao? Có câu là nói như thế nào đây nhỉ, người đàn ông trong lúc yêu không thể tin, đúng thật là lời nói chí lý a.”

Tổng Triết quay đầu nhìn hắn, lại tiến tới đưa hắn ôm vào trong lòng, lại cười nói, “Tôi có thể bắt chước lời kịch kinh điển trong phim truyền hình cầu huyết nói một câu ‘Nghe anh giải thích’ không?”

Tả Xuyên Trạch đôi mi thanh tú khẽ nhướn, đáy mắt cực đen mang theo một chút ý cười, “Vậy tôi đây có thể mô phỏng một lời kịch kinh điển khác trong phim truyền hình nói một câu ‘Em không nghe’ không?”

Tổng Triết lắc đầu, cười nhạt mang theo một chút ý vị bá đạo, “Không thể.”

Tả Xuyên Trạch lười biếng khoanh tay “Vậy không bàn nữa,” hắn nói không có ý tốt nhìn y, “Tôi cảm thấy ông nội anh từng lời nói rất ngang ngược.”

Tổng Triết nói, “Ừ, em chỉ nói với tôi mà nói tuyệt đối không được tốt lắm.”

“Đó là đương nhiên,” Tả Xuyên Trạch không chút nể tình bỏ đá xuống giếng* [thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại], trong mắt ý cười sâu hơn một tầng, “Chính là câu kia đem anh trở lại đội đến lúc sinh ra con mới trả anh, tôi nghĩ biện pháp không tệ, ít nhất ...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Tổng Triết tiếp nhận, “Ít ra em trong khoảng thời gian ngắn không cần nhìn thấy tôi.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, “Tổng đại công tử luôn luôn thông minh.”

Tổng Triết nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Em ghét tôi đến như vậy?”

“Anh không phải là vẫn luôn biết rõ đó thôi.”

“Đúng vậy, vẫn luôn biết,” Tổng Triết đưa tay nhắc một lọn tóc của hắn lên thưởng thức ở trong tay, dịu dàng nói, “Tôi có một ý tưởng em có muốn hay không suy nghĩ một chút?”

“Hửm?” Tả Xuyên Trạch hoài nghi nhìn y, “Nói nghe một chút.”

Tổng Triết tìm một tư thế thoải mái đem vùi vào trong lòng, nói, “Tôi nhớ kỹ em lần trước nói không biết ngày nào máu trong cơ thể em sẽ trùng bạo mạch máu mà chết đúng ko?”

Tả Xuyên Trạch không thêm quan tâm “Ừ” một tiếng, hỏi, “Thế nào?”

“Em cũng đã nói Hắc Yến đã từng dẫn em đi du lịch,” Tống Triết cười nói, “Thế nhưng ông ta dù sao quan tâm thí nghiệm của mình hơn, cho nên các người dù cho đi ra ngoài cũng tuyệt đối đi không xa đúng không?”

Tả Xuyên Trạch rốt cục nghiêm túc nhìn y, khó tin hỏi, “Tống Triết, lời kế tiếp của anh sẽ không phải là nói muốn cùng tôi đi du lịch đi?”

“Thông minh,” Tống Triết mỉm cười nhìn hắn, kiên nhẫn thuyết phục, “Em mặc dù là đương gia của Phùng Ma, gần như đã coi như là đứng ở trên đỉnh hắc đạo, nhưng em chính xác đi qua có bao nhiêu nơi? Huống chi tôi cũng đã từng hứa vừa có tin tức Hắc Yến thì lập tức thông báo cho em, chúng ta vừa chơi vừa chờ không phải tốt hơn sao?”

“...” Tả Xuyên Trạch nhìn chằm chằm y, “Tống Triết, anh đây là ... Lánh nạn?”

“Ừm, em muốn nói như vậy cũng không phải là không được.” Quỷ kế của Tống Triết bị nhìn thấu biểu tình không có chút nào mất tự nhiên.

Tả Xuyên Trạch không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh có thể hay không quá yêu tôi rồi, lánh nạn đều phải kéo lên tôi!?”

“Không có tôi em một người không thù vị bằng,” Tống Triết dáng tươi cười không đổi, “Thế nào, mà hai người chúng ta, em không còn là Tả Xuyên Trạch tôi cũng không còn là Tống Triết, đổi bộ quần áo này làm một người thường du lịch với người yêu, không có một thân hào quang này chúng ta đến cuối cùng có thể đi tới một bước kia chứ, có muốn hay không trải nghiệm một chút? Huống chi ——” y nói đến đây khoe miệng ý cười sâu thêm một tầng, “Nếu như một mình tôi đi du lịch, ngộ nhờ tôi có tin tức Hắc Yến lại không liên lạc được em vậy thì phiền phức đúng không?”

Đây đơn giản là câu đánh rắm, không liên lạc được gì chứ, rõ ràng ý nói chính là nếu như em không cùng tôi đi tôi liền không nói cho em nơi Hắc Yến, chọn đi.

“Không công bằng,” Tả Xuyên Trạch nhìn y một lát, nghiêng ngẫm nói, “Tống Triết, đây đối với anh mà nói không phải là du lịch chính xác hơn —— hưởng tuần trăng mật.”

Tống Triết biết hắn nói như vậy là đại biểu đồng ý, liền cười cùng hắn cò kè mặc cả, “Vậy em muốn như thế nào mới coi là công bằng đây?”

“Anh,” Tả Xuyên Trạch lười biếng nói vươn một ngón tay chỉ vào y, sau đó lại ngón tay hướng mình, gần từng chữ một, “Để cho tôi làm anh.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, “Nếu như trong quá trình du lịch em có thể tìm cơ hội tôi cũng không ngại tác thành cho em.”

“Vậy được,” Tả Xuyên Trạch đứng lên, “Mỗi người trở về giao một chút việc, ba ngày sau chúng ta gặp lại.”

Hắn nói xong liền đi ra phía ngoài, muốn gọi thủ hạ cùng nhau rời khỏi, Trác Viêm vừa mới đẩy cửa tiến vào, câu “Ba ngày sau gặp lại” kia trực tiếp bay vào trong tai anh ta.

“Vừa lúc thấy anh tôi cũng không cần đi một chuyến nữa rồi,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Giúp tôi chuyển lời tới cha anh, nói là tôi còn có việc tạm biệt trước.”

Trác Viêm cười híp mắt gật đầu, đưa hắn thẳng đến cửa thang lầu sau đó phân phó quản gia đưa tiễn hắn đi mới quay trở lại vào nhà đi tới trên ghế sa lon đối diện Tống Triết ngồi xuống, cảm thấy hứng thú hỏi, “Gì mà ba ngày sau gặp lại?”

Tống Triết một lần nữa cảm ly rượu lên, cười nói, “Chúng tôi muốn đi du lịch.”

Trác Viêm nhận không ra khoe miệng đang nhếch, trong giới nổi danh hai đại biến thái ném công việc dặt tay đi du lịch? Thật là có đủ kinh sợ!

Tống Triết liếc anh ta một cái, “Máu có đủ hay không?”

“Đủ rồi,” Trác Viêm nói, “Tôi sẽ mau chóng phân tích.”

“Tôi đây sắp tới sẽ để cho thủ hạ đưa một phần tư liệu sinh học của em ấy cho cậu.”

Trác Viêm “Ừ” một tiếng, nhìn có chút hả hê nhìn y, cười híp mắt nói, “Tôi nghe A Hi nói Tổng tư lệnh hình như một lòng muốn cho anh lấy một người đẹp thanh mai trúc mã a, anh nếu như chuẩn bị đem một yêu nghiệt Tả Xuyên Trạch trở về thì không sợ ông ấy đánh gãy chân của anh?”

Tổng Triết nói, “Không thì cậu nghĩ rằng tôi tại sao muốn đi du lịch?”

Trác Viêm sững sốt, nhướng mi nói, “Cho nên anh đây là đang lánh nạn?” Nghe đến Tổng Triết không thêm để ý “Ừ” một tiếng sau đó nhất thời anh càng thêm có chút hả hê, tiện đà có chút ngạc nhiên hỏi, “Anh rốt cuộc là dùng biện pháp gì để cho cậu ta đồng ý đi ra ngoài cùng anh?”

Tổng Triết cười khê, “Không thể trả lời.”

Trác Viêm cũng không thêm để ý, tựa vào ghế sa lon phía sau, ý vị thâm trường quan sát y, “Ngoại trừ để cho cậu ta cùng anh cùng một chỗ ngoài ra anh sẽ không có mục đích khác?”

“Cũng không hề gì,” Tổng Triết chậm rãi vuốt ve mép ly rượu, ôn hoà nói, “Cùng với việc để cho em ấy ở nơi tôi không thấy phát điên mà chết, tôi tình nguyện ngay cả phát điên trước mặt tôi, chết ở trước mặt tôi.”

Trác Viêm hơi chần động một chút, nhìn y hồi lâu mới nói, “Nếu đúng thật như thế có một ngày như vậy anh làm thế nào bây giờ?”

Tổng Triết tay cầm cái ly dừng lại, lắc đầu mà cười, “Tôi cũng không biết.”

Con người Trác Viêm sâu thêm một phần, có lẽ đây là lần đầu tiên người đàn ông này luôn luôn đổi chuyện gì đều bày mưu nghĩ kế dụng phải nhân tố chưa chắc, mà nguyên do y không biết đó là y vốn không cách nào tưởng tượng loại tình huống đó xuất hiện, kết quả xấu nhất rất có thể chính là người đàn ông này cùng Tả Xuyên Trạch phát điên ... Thậm chí cùng hấn chết.

Tổng Triết lại ngồi một hồi liền đứng dậy tạm biệt, ba ngày thoáng một cái đã qua, hôm nay buổi sáng Tả Xuyên Trạch đứng trước gương to bên trong phòng ngủ vô cùng xa hoa, nghiêng đầu nhìn một chút, hỏi Lang Trì bên cạnh, “Ừm, cậu xác định thứ này bình thường?”

Lang Trì kích động mạnh gật đầu, đáy lòng nhất thời lệ rơi đầy mặt, thầm nghĩ chủ nhân nhà anh rốt cục cũng giống một người bình thường rồi.

Tả Xuyên Trạch lại nhìn áo T-shirt đơn giản cùng quần thường, gật đầu nói, “Vây cứ như vậy đi.”

Lúc này Vệ Tụng đẩy cửa tiến vào, nhìn người thay đổi ăn mặc toàn thân đầu tiên là yên lặng trong một chớp mắt, mới nói, “Chủ nhân, ngài Tổng tới.”

Tả Xuyên Trạch ừ một tiếng, “Nói với anh ta tôi đây liền đi ra ngoài.”

Lang Trì vội vàng đem vật cầm trong tay mũ lưỡi trai và kính râm đưa tới, Tả Xuyên Trạch đội mũ, nhíu mày, “Tôi vì sao nhất định phải đeo kính râm?”

Lang Trì dưới đáy lòng thở dài thật lớn, thầm nghĩ cũng không thể nói cho cậu biết là vì cho cậu đem gương mặt đó che lại đi? Gã vẽ mặt thành thật nói, “Là vì phòng ngừa ánh sáng kích thích, người bên ngoài đều mang như thế.”

“A, vậy được rồi.” Hấn nói đưa tay nhận lấy, cầm túi một bên đã chuẩn bị xong, xoay người đi ra. Tổng Triết thì ở bên ngoài chờ hấn, mặc một bộ áo sơ mi trắng cùng quần jean đơn giản, nhìn qua rất sạch sẽ thanh tú, thấy hấn đi ra cười ngênh đón, tự nhiên nắm tay hấn đi ra phía ngoài, lại cười nói, “Tôi nghĩ Lệ Giang [1] không tệ, trước tiên đi chỗ đó đi.”

Tả Xuyên Trạch nhún vai, “Không sao cả.”

Cho nên thủ hạ Phùng Ma chính là cứ như vậy nhìn chủ nhân thật lợi hại của bọn họ kia bị người dắt đi, mọi người trong đầu không hèn mà cùng trong nháy mắt dâng lên hai từ lớn, trong thế giới của họ sáng lên chói mắt —— bỏ trốn.

Tổng Hi hiện giờ đặc biệt mệt mỏi, đặc biệt muốn ngủ, mà đang lúc cậu gần ngủ thì điện thoại của cậu lại một lần nữa vang lên, không quên đem cậu đánh thức, cậu nhất thời khóc không ra nước mắt, bởi vì tổ

chức yêu cầu cậu là không thể tắt máy, chỉ có thể nhận mệnh lệnh lượt bị đánh thức, sau đó ấn nút nghe, “Ông nội con van cầu ông, van cầu ông, ông đừng gọi nữa, anh hai của con thực sự đem thiết bị bật ở chỗ của con, con thật không có lừa ông a a a!”

Tổng tư lệnh bên kia vừa muốn nói liền nghe một tiếng rống rung trời, yên lặng một trong chớp mắt mặt không thay đổi cúp điện thoại.

Tràng cảnh này đã lặp lại rất nhiều lần rồi, Tống Hi nhất thời bị phần bấm một dây số, anh hai nhà cậu ngoại trừ số thường dùng bên ngoài còn có một số thường xuyên dùng cùng cậu để liên lạc. Vì vậy cậu gọi tới, đợi được bên kia nghe trong nháy mắt liền rống qua, “Anh hai, em sai rồi thực sự sai rồi, em không nên tham lời làm việc cùng ông nội, anh tha cho em đi, tha cho em đi, liền coi như em cho anh bớt tám phần trăm được được không a a a a!”

“A Hi,” bên kia im lặng trong một chớp mắt truyền đến giọng Tống tư lệnh, “Ta nghĩ tên hỗn tiểu tử kia chính là đại khái có thể đem thiết bị gọi đến chỗ này của ta.”

“...” Tống Hi nói, “A.”

“Ta đây thuận tiện hỏi một câu nữa, con mới vừa nói tám phần là chuyện gì vậy?”

“...”

Mà Lệ Giang cách Bắc Kinh mấy nghìn km bên trong một khách sạn, một đường đi một chút dừng một chút hai người rất cuộc tìm được chỗ ở.

“Một phòng.”

“Hai phòng.”

Tống Triết mỉm cười, dịu dàng lại nói thêm một lần, “Một phòng.”

Tả Xuyên Trạch tháo kính mát xuống nhìn chằm chằm vào y, lười biếng hỏi, “Tôi dựa vào cái gì lúc ngủ còn muốn hướng về phía gương mặt này của anh?”

“Bởi vì tôi vui.”

Hai người lại bắt đầu đối mặt, nhất thời tia lửa văng khắp nơi.

“Việc kia ...” Nhân viên trước quầy nhỏ nhẹ duỗi móng vuốt, “Thưa ngài, chúng tôi cũng chỉ còn lại có một gian khách phòng.”

“...”

“Ngoan, đừng làm rộn.” Tống Triết mang theo nụ cười chiến thắng lôi kéo tay hấn hướng bên trong đi đến, đáng tươi cười khoe miệng nhìn qua rất thoải mái.

Tay giao nhau truyền xúc cảm ấm áp nhận nhụi, ấm áp giống như có thể xuyên thẳng đến đáy lòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dạ, tối hôm qua không có thêm, ngày hôm nay liền mới thêm sớm một chút, sau đó nếu như không có gì ngoài ý muốn thì khoảng chín giờ tối lại thêm, lần ing nói tôi đây chương số lượng từ viết so với bình thường hơn một nghìn hã có mộc hữu gào khóc ngaoKhóc ... Chương sau đến bây giờ một chữ vẫn mộc hữu số ... Ta bay đi ...

---

[1] Lệ Giang (tiếng Trung Quốc: 丽江) là một đơn vị hành chính cấp địa khu của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, bao gồm cả khu vực thành thị lẫn nông thôn, với tên đầy đủ là Lệ Giang thị tức thành phố trực thuộc tỉnh Lệ Giang. [nguồn wiki (đây)]

Bà Thường càng nói càng ko hiểu và càng ngày càng dài =.=

Chương sau mấy bộn ấy đi du lịch, rất phù hợp với không khí tết:))))

Hôm nay tích lũy đợi gần tới Tết mới quảng bom a, đợi tiếp nha:3

39. Chương 39: Triệu Chứng

Mỗi năm khách du lịch đến Lệ Giang rất nhiều, người phục vụ khách sạn nhìn đoàn người lui lui tới tới, vội vàng mà qua, ấn tượng lưu lại ở trong đầu xếp đống, ngày qua ngày, khuôn mặt không ngừng thay đổi, dần dần thì không tìm ra dấu vết, chỉ có một số nhân vật lưu lại mang đến xúc động hoặc rung động, cũng ví dụ như ba ngày trước hai người tới chỗ này.

Hai người kia đều là nam giới, một người dáng dấp thanh tú sạch sẽ, khoé miệng thường luôn lộ vẻ cười nhạt, còn người mang theo mũ lưỡi trai cùng kính mát, lộ ra đường cong gương mặt rất đều đặn, đã từng vì cùng người đàn ông bên cạnh cãi nhau mà lấy kính mát xuống, gương mặt yêu nghiệt đó nháy mắt đem trai gái trong khách sạn thất điên bát đảo.

Vì vậy người phục vụ khách sạn mấy ngày nay giống như đánh mấu gà không ngừng tìm các loại lý do đi gõ cửa phòng bọn họ, từ dọn dẹp phòng khách đến đổi ra giường, đem tất cả lý do có thể nghĩ ra đều dùng một lần, cho nên người xung quanh phòng bọn họ đều thấy một hiện tượng kỳ lạ, mỗi gian phòng trung bình thường mấy giờ sẽ thay đổi một lần ra giường cùng một lần dọn dẹp phòng, mà vừa lúc mấy ngày nay Lệ Giang hạ xuống mưa to, mọi người không thể đi ra ngoài, rất dễ vui ở trong phòng làm một chút việc yêu, như vậy đến xem trong gian phòng kia hai người rốt cuộc đang làm gì cũng liền có thể tưởng tượng được ...

Bị mưa to vây khốn hai người hiện giờ rất không thoải mái, một người là muốn mượn cơ hội đến một thế giới hai người bồi dưỡng một chút tình cảm, mà người còn lại là suy tính tìm đúng cơ hội đổi lại lần trước, nhưng khách sạn này nhân viên với tần suất trung bình một tiếng đồng hồ đến gõ cửa khiến cho kế hoạch của bọn họ lập tức cứ như vậy nước chảy về biển đông rồi. Vì vậy người phục vụ lần thứ hai vào cửa sau đó liền thấy một người đàn ông ngồi ở trên ghế hai tay đan vào nhau cười vô cùng ôn nhu, người còn lại ngồi ở trên ghế sa lon cười tà khí, hơi thở tà ác ngập tràn cả gian phòng, vì vậy dần dà lại tạo thành một hiện tượng kỳ lạ, người phục vụ hết sức phấn khởi tiến vào gian phòng sau đó đều sẽ một tay vịn tường, một tay che trái tim nhỏ bé yếu ớt, run run rẩy rẩy bò ra ngoài, lần lượt từng người bỏ mình, từ nay về sau không ai còn dám bước vào thêm một bước.

Tả Xuyên Trạch đứng lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ cuối cùng đã trong lại, nói, “Đi thôi, đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Tổng Triết cũng đứng dậy theo, cười nói, “Được.”

Hai người liền đi tới phố Bốn Phương [1] ở cổ thành Lệ Giang, mới mưa xuống, không khí nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được, hai người giẫm bước trên gốc đá nham màu đỏ [2] chậm rãi đi về phía trước, Tổng Triết cầm bản đồ nghiên cứu một chút, nói, “Nghe nói sông Ngọc Hà có xây 354 cây cầu, đi xem chứ.”

Tả Xuyên Trạch không ý kiến, đi theo bên cạnh y, nhìn qua lại có vẻ nhu thuận.

Tổng Triết đối với lần này rất hài lòng, liền tự nhiên nắm lấy tay hắn, y nhìn kiến trúc xung quanh, cười nói, “Không bằng chúng ta đem trả lại phòng ở khách sạn kia tới nơi này ở nhà trọ thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cũng nhìn quán nhỏ trước mặt, nói, “Nhìn qua không tệ.”

“Cứ quyết định như vậy, buổi tối chúng ta còn có thể đi dạo cảnh đêm cổ thành một chút.”

Khí trời vừa trong, ánh dương quang cũng không nóng rực, Tả Xuyên Trạch liền không mang kính mát, hắn nghe Tổng Triết nói xong nhện không được nhượng mi, khuôn mặt tinh xảo loé một chút yêu mị, khoé miệng cũng câu lên ý cười mờ ám, “Buổi tối không nên có ý định làm một chút việc có ý nghĩa chứ?”

Tổng Triết cười khê, “Em muốn thì sẵn lòng tôi cũng không phản đối.”

Tả Xuyên Trạch tiếp tục nhượng mi, “Tổng đại công tử anh rốt cuộc là có nguyên ý hay không đây?”

“Chúng ta nói sẵn lòng nhất định không phải cùng một ý.” Tổng Triết lời kéo hắn đi về phía trước, đi ngang qua một phố quán bar [3], bây giờ còn chưa đến tối, phố quán bar còn chưa tính náo nhiệt, có du khách đẩy cửa quán bar cách bọn họ gần nhất, cửa rộng mở trong nháy mắt từ bên trong truyền ra giọng nam trầm

thấp, nhẹ nhàng hát một ca khúc Hàn Quốc [ko biết đâu lời ra nhạc hàn nữa:)))]), có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trong không khí chậm rãi bay bổng, lại mang theo một chút mùi vị kỳ ảo, nhưng âm thanh này chỉ có vài giây mở cửa mới có thể nghe ra rõ ràng lời hát, sau đó lần thứ hai bị che đậy tiếp, Tống Triết lặng lẽ nghe lời câu ca kia, nhin không được quay đầu liếc mắt nhìn Tả Xuyên Trạch.

Tả Xuyên Trạch đang quan sát kiến trúc xung quanh, cảm nhận được ánh mắt của y liền cũng quay đầu nhìn y, nhướn mi nói, “Thế nào?”

“Không có việc gì.” Tống Triết đối với hắn cười cười, lôi kéo hắn đi trên cầu nhìn ngắm phong cảnh, sau đó lại ở xung quanh vòng vo một hồi mới trở lại khách sạn trả phòng.

Mặt trời dần dần hạ xuống phía tây, đem cổ thành nhuộm thành một tầng quang sáng lửa đỏ, Tả Xuyên Trạch đứng ở trên ban công nhà trọ nhìn ra xa, phía xa là núi tuyết Ngọc Long [4] nổi tiếng.

Tống Triết ngồi ghế mây ở trong phòng trong tay bưng một ly trà, mỉm cười nhìn bóng lưng của hắn, giống như rất hưởng thụ sự yên lặng của giờ khắc này.

Lệ Giang rất nhiều nơi du chơi, bọn họ đi một chút dừng một chút, đến mỗi một chỗ đều phải chơi đã mới thôi, thời gian này liền như vậy thoáng một cái đã qua, một người đề phòng rất cẩn thận, người cũng không nóng vội, yên lặng chờ thời cơ một lòng báo thù, vì vậy hai người này chung sống lâu như vậy nhưng cũng tường an vô sự* [sống yên ổn với nhau], lúc Tống tư lệnh phái người tìm một người đàn ông mặc đường trang trên toàn thế giới bọn họ đã ở dưới con mắt của ông chơi gần một tháng.

Hôm nay hai người từ bên ngoài về lại nhà trọ tắm rửa nghỉ ngơi, Tống Triết tắm rửa xong mặc áo ngủ đi tới, nhìn thân ảnh đứng ở trên ban công, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi sâu thêm một phần, đêm nay là trăng tròn.

Phía chân trời một chút nắng chiều cuối cùng đã hoàn toàn tan hết, bên trong cổ thành sáng lên ánh đèn lồng lầy, Tống Triết đi tới từ phía sau ôm hắn, cảm giác được cơ thể hắn cứng đờ, nhẹ giọng nói, “Vào nhà đi.”

Nói xong cũng không chờ phản ứng của hắn, lôi kéo tay hắn liền đi vào, đưa hắn đặt ở trên ghế dựa, hỏi, “Ừm, có muốn hay không uống chén trà?”

Tả Xuyên Trạch trên người toả ra hơi thở lạnh giá lợi hại, vốn con người cực đen càng thêm sâu không thấy đáy, hắn ngẩng đầu nhìn y, khoé miệng câu lên mỉm cười, sát ý đậm, “Tống Triết, anh có thật không sợ tôi đột nhiên không khống chế được chém anh?”

“Vận khí của tôi luôn luôn tốt,” Tống Triết cười ngồi xuống đối diện hắn, đưa tay rót một ly trà đưa tới, “Có muốn uống hay không?”

Tả Xuyên Trạch không đáp, lại đưa tay nhận lấy, nhàn nhạt uống một ngụm, mùi thơm ngát ấm áp chảy vào trong cơ thể, khiến cho thần kinh căng thẳng của hắn hơi chút thả lỏng một chút, nhưng hơi thở trên người hắn lại bởi vì thời gian trôi qua mà trở nên càng phát ra lạnh buốt, hắn nhướn mi nói, “Anh nói xem nếu tình trạng của tôi bây giờ nếu như làm anh có thể hay không đem anh trực tiếp làm chết ở trên giường?”

“Nghìn vạn lần không nên,” Tống Triết cười nói, “Nếu em đúng thật làm như vậy nhất định sẽ đem tôi làm cho một thân là máu, tôi có khiết phích.”

“Sẽ không,” Tả Xuyên Trạch mờ ám nhìn y, máu tanh mà nguy hiểm, “Tôi sẽ nhẹ nhàng.”

“Tôi không tin,” Tống Triết lắc đầu mà cười, “Dám chắc em ngay cả bôi trơn cũng không làm.”

“Anh phải tin tưởng tôi ...”

Hai người liền nói chuyện, Tả Xuyên Trạch bởi vì do Tống Triết dời đi một chút lực chú ý, con người cực đen thỉnh thoảng còn có thể bị dính một chút ý cười, thời gian từ từ đến nửa đêm, 0 giờ 0 phút 0 giây.

Bạo ngược trong cơ thể trong nháy mắt đến điểm cao nhất, thân thể Tả Xuyên Trạch cứng đờ, trên tay chợt căng thẳng, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, cái chén hình trụ bằng gỗ bị hắn bóp nát, hắn bóp nát sau đó cũng

không buông ra, trái lại càng dùng sức siết chặt, gỗ mảnh nhỏ ở lòng bàn tay ghim ra từng vết vết máu, ở mép rìa còn mơ hồ có thể thấy một chút vết máu.

Hắn cúi đầu, dưới sự yên lặng là muốn phá hủy hết thấy mưa to gió lớn, giống như con thú bị nhốt. Tống Triết thấy không rõ về mặt của hắn, chỉ có thể từ trong tóc thấy mặt hắn tái nhợt, y nhìn không được đưa tay tới muốn nâng đầu của hắn lên, nhưng chớp mắt y đụng tới bị hắn bắt được cổ tay, y chỉ cảm thấy một trận đau nhức trong nháy mắt từ cổ tay truyền đến, bên tai nghe được rõ ràng tiếng xương gãy.

“Tống Triết.” Trầm mặc sau một hồi Tả Xuyên Trạch mới thấp giọng mở miệng, giọng nói trầm thấp lạnh băng, tuy rằng ngữ điệu bằng phẳng lại vẫn là có thể nghe được âm cuối mang theo một chút run rẩy, giống như là ... Triệu chứng hysteria [5].

Hắn thở hổn hển mấy cái, thấp giọng nói, “Cút ra ngoài!”

Tống Triết lại vươn tay kia cầm cổ tay hắn nắm cái ly, dịu dàng nói, “Buông ra.”

Tả Xuyên Trạch không đáp, huyết dịch đầu đầu lung tung khiến hắn có chút khó có thể chịu được, trên tay của hắn không tự chủ lại càng bỏ thêm lực, trên cổ tay đau nhức khiến Tống Triết nhẹ nhúm mày một cái, sau đó khôi phục nguyên trạng, tiếp tục dịu dàng nói, “Buông ra, Trạch.”

Tả Xuyên Trạch trên tay dừng lại, người này gọi hắn vẫn là “Này”, “Em”, hoặc chính là gọi cả tên lẫn họ, nhẹ giọng gọi “Trạch” giống như vậy hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được, cho dù máu trong cơ thể khiến cho hắn không cách nào phân tâm lúc này cũng không chịu được ngắt ra.

Tống Triết yên lặng nhìn hắn, thấp giọng nói, “Trạch, buông ra.”

Tả Xuyên Trạch lại hít sâu mấy hơi, kiêu ngạo khiến cho hắn ép buộc từng ngón từng ngón buông bàn tay co quắp của mình, bởi vì dùng quá sức ngón tay của hắn nhìn qua hầu như đều co quắp vụn vụn.

Tống Triết rút tay ra, nhìn cũng không nhìn cổ tay của mình, mà là tiếp tục nói, “Trạch, cái tay này cũng buông ra.”

Tả Xuyên Trạch liền cũng chậm chậm buông ra, mảnh vụn gỗ rơi trên mặt đất phát ra “Bộp” nhẹ vang lên. Tống Triết thấy mồ hôi lạnh theo gò má tái nhợt của hắn chậm rãi chạy xuống, nhìn không được đi tới đưa hắn ôm vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng hắn, “Không sao Trạch, không sao ...”

Nửa đêm đã qua, giọng nói như ngọc ngay bên tai vang lên, trong trẻo êm tai nhưng lạnh lùng, Tả Xuyên Trạch nhắm mắt lại lắng lắng nghe xong một hồi, chỉ cảm thấy trong cơ thể máu dần dần dẹp loạn, hắn từ từ buông lỏng cơ thể.

Tống Triết nhẹ nhàng ôm hắn, nhận thấy được hơi thở hắn trở nên bình ổn mà kéo dài, liền đem hắn để nằm ngang ở trên ghế, nương ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ nhìn hắn, Tả Xuyên Trạch an tĩnh từ từ nhắm hai mắt, búi tóc sớm bị mồ hôi ướt nhẹp, sắc mặt tái nhợt cuối cùng ngay cả huyết sắc đều rút hết, nhìn không ra đến tột cùng là đang ngủ hay là không chịu nổi mà ngất đi.

Tống Triết cổ tay bị thương không thể ôm hắn đi đến giường, liền đứng dậy đi lấy qua một cái thảm cần thận cho hắn đắp lên, sau đó đi tới ban công lấy điện thoại đi động ra gọi một cú điện thoại.

Bên kia vang lên hai tiếng liền được nhận, giọng Trác Viêm nghe rất bất đắc dĩ, “May mà tôi đêm nay bị buộc phải trắng đêm đầy nhanh tốc độ, không thì anh cho là bây giờ mấy giờ rồi a, ngài Tống.”

Tống Triết nhìn ngoài cửa sổ ánh trăng an tĩnh, hơi nheo mắt lại, mắt xéch vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng trở nên càng thêm lạnh băng, y nhẹ giọng nói, “Em ấy xuất hiện triệu chứng không bị khống chế.”

Bên kia yên lặng một chớp mắt vang lên lác đác giọng nói, tiếp đó là tiếng rèm cửa sổ giật ra, “Thì ra là thế,” Trác Viêm nói, “Tối nay là trăng tròn, vậy cậu ta hiện giờ thế nào?”

Tống Triết quay đầu lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tả Xuyên Trạch trong phòng, nói, “Tôi cũng không biết em ấy là đang ngủ hay là ngất đi rồi.”

Trác Viêm trầm mặc một chút, trầm giọng nói, “Tư liệu của cậu ta tôi đã xem xong rồi, máu cũng đã làm phân tích, nói thật thuốc bên trong rất phiền phức, tôi trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp

phân tích triệt để ra được, nhưng mà tôi thật ra có thể điều chế ra thuốc ngủ có tác dụng với cơ thể cậu ta, khiến cậu ta ngủ say dù sao so với để cho cậu ta phát điên tốt hơn, thế nào?”

Tổng Triết trầm ngâm một chút, “Vây tốt, cậu làm trước trăng tròn kế tiếp, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu biết địa chỉ chỗ tôi ở, cậu phải người đưa tới cho tôi.”

“Được rồi,” Trác Viêm lên tiếng, sau đó đổi giọng không có ý tốt nói, “Ừm, các người hiện giờ ở đâu? Nghe A Hi nói Tổng tư lệnh hình như nói chỉ cần tìm được anh liền lập tức đem anh trở lại.”

Tổng Triết bất đắc dĩ cười nói, “Ông nội tôi luôn luôn nói giữ lời.”

Trác Viêm cười rất vui sướng, “Chúc anh may mắn.”

Anh ta nói xong liền cúp điện thoại, Tổng Triết cúi đầu nhìn cổ tay của mình có chút bầm tím, chậm rãi đi trở lại ở trên ghế ngồi xuống, đưa tay cầm một tay của Tả Xuyên Trạch lên nắm trong tay, liền cùng một người yên lặng ở bên cạnh hắn đi qua đêm trăng tròn.

Ánh nắng sáng sớm chậm rãi chiếu vào trong phòng, Tả Xuyên Trạch giật giật lông mi cong vênh chậm rãi mở mắt ra, con ngươi cực đen cùng giống như trước không có gì thay đổi, Tổng Triết ngẩng mắt thấy, lại cười nói, “Chào buổi sáng.”

Tia sáng bên ngoài khiến cho Tả Xuyên Trạch có chút không thoải, mở mắt ra liền nhẹ nhàng nhắm lại, quay đầu sang một bên, lưỡi biếng nói, “Chào buổi sáng.”

Giọng nói của hắn mặc dù có chút mơ hồ không rõ, lại như mọi khi vẫn từ tính lưỡi biếng như vậy, không có chút sát khí cùng lợi hại, Tổng Triết nhìn không được đứng dậy, cúi đầu liền hôn lên, đợi cả đêm lòng của y rốt cục chậm rãi hạ xuống, người này vẫn là Tả Xuyên Trạch y biết, không có phát điên.

Tả Xuyên Trạch lúc này vẫn chưa có hoàn toàn thanh tỉnh, mơ hồ cảm nhận được ấm áp cuốn vào trong miệng, hắn theo bản năng nuốt đầu lưỡi đẩy ra, lại bị ấm áp trong miệng mượn cơ hội cuốn lấy, cổ sức lực này rất nhẹ nhàng, cảm thấy không hề chán ghét, hắn liền dần dần buông lỏng mi nhắm lại, tùy y đi.

Hình ảnh cùng người kia chung đụng chậm rãi quanh quẩn ở trong đầu, Tổng Triết hôn hắn, nhìn không được vươn tay cùng hắn mười ngón đan nhau, trong lúc giật mình bên tai còn có thể nghe được giọng hát kỳ ảo lần trước đi ngang qua phố quán bar thì nghe được, giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng hát lời ca kia

---

Nắm tay, bất kể đến khi nào, đều có thể vì cùng một chỗ mà rơi lệ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chuyện kể rằng bởi vì phải cùng khối băng chống lại chút thời gian, nhưng khoảng cách việc ấy còn có hơn nửa năm. Vì vậy tôi đang suy nghĩ là viết du lịch một chút hoặc là trực tiếp nhảy qua, nếu như viết sao cảm giác có chút kéo nội dung vở kịch, nếu như không viết, ừm ... Đại gia liền cho rằng bọn họ trong khoảng thời gian này đều ở đây du lịch được rồi làm ra một chút hồi ức chung thuận tiện Tả Tả mai sau rơi vào tay giặc ... Ừm——

[1] Trung tâm của Lệ Giang là phố Bốn Phương, xung quanh là những đường hồ suối, cầu cống rất nên thơ, vì vậy người ta còn phong cho thành cổ này là “Venezia của phương Đông”.

Ve-dep-thanh-co-Le-Giang-Trung-Quoc_03-20299

[2] Đá nhám màu đỏ: có thể là loại đá được lát ở phố cổ Bốn Phương, vì mình search ra loại khác. Đá trong hình được lát ở phố cổ.

Ve-dep-thanh-co-Le-Giang-Trung-Quoc_02

[3] Phố quán bar:

20070116131635_____.

[4] Núi tuyết Ngọc Long: (tiếng Trung: 玉龙雪山; bính âm: Yùlóng Xuěshān; Hán-Việt: Ngọc Long tuyết sơn) là một khối núi gần Lệ Giang, tỉnh Vân Nam, tây nam Trung Quốc. Đỉnh cao nhất của nó được đặt tên Phiến Tử Đầu (, Shanzidou) cao 5.596 m. Bên kia núi là vực Hồ Khiêu nổi tiếng thách thức các nhà leo núi. Toàn bộ hệ thống núi này có tất cả 12 đỉnh núi cao trên 5000m quanh năm tuyết phủ. 12 ngọn núi này bao

phủ khu vực rộng lớn giống như con bạch tuộc bơi giữa sông Hằng nên gọi là “Ngọc Long”. Đây là ngọn núi thứ 71 trong những ngọn núi cao nhất thế giới. (nguồn wiki, đây)

443px-DSCN1728

[5] Hysteria: tiếng Việt còn gọi là chứng icteri hay chứng cuồng loạn là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. (nguồn wiki, đây)

(Lưu ý: Những chú thích ở trên về Lệ Giang mình tìm được trên GG nên có gì sai sót thì nhắc mình nhé, vì chưa đi qua bao giờ nên ko biết:3)

Ừ thì khối băng tác giả chỉ ở đây chắc là anh vệ sĩ của bạn Tuấn Tuấn, để cho 2 bọn họ chung đụng nảy sinh tình cảm vậy mới có tiếp phần của bạn Tuấn Tuấn được ấy mà Còn khúc sau bả nói Tả Tả thì không biết bả nói ai, vì tới 2 bạn Tả lặn:v nên bỏ qua đi há:3

Chương này chú thích quá nhều

40. Chương 40: Triệu Chứng

Liệp diễm* [săn tươi đẹp = săn người đẹp]

Tả Xuyên Trạch ngửa đầu, bị động thừa nhận người này hôn, Tổng Triết buông tay hấn chậm rãi trượt đến thắt lưng, hơi chút dùng lực khiến cho hai bên dán gần hơn, đầu lưỡi chặt chẽ quấn quít lấy hấn không tha, vốn mềm nhẹ hôn cũng biến thành có chút cấp thiết, Tả Xuyên Trạch gần như đứng lú “Ừm” nhẹ một tiếng, ý thức chậm rãi trở nên thanh minh, cực lực nghiêng đầu né tránh y.

Tổng Triết liền cười buông hấn ra, hơi thở hỗn hển, thấp giọng nói, “Hoàn toàn tỉnh?”

Tả Xuyên Trạch đem tay y từ bên hông của mình rút ra, ngồi dậy nhìn y, nhướng mi, “Mới sáng sớm phát tình gì chứ?”

Ánh nắng sáng sớm từ trên ban công tà tà chiếu vào, đem vẻ mặt hấn tôn lên càng thêm xinh đẹp, Tổng Triết cúi đầu nhìn một hồi, cười nói, “Tôi chỉ là muốn đánh thức em mà thôi.”

“Phương thức của anh thật đúng là đặc biệt.” Ký ức đêm qua đã trở lại, Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu nhìn về phía cổ tay của y, chỉ thấy trên da thịt vốn trắng nõn là một đường xanh tím đáng sợ, giống như còn hơi sưng lên, hấn đưa tay đem cổ tay của y nâng lên để nhìn, trên mặt không có chút vẻ áy náy nào, “Thứ này ...Tổn thương đến xương rồi đi?”

“Đúng vậy,” Tổng Triết cũng cúi đầu nhìn cổ tay của mình, “Cho nên nói em một hồi phải cùng tôi đi bệnh viện.”

Tả Xuyên Trạch đứng lên đi rửa mặt, “Tôi sẽ không trả tiền thuốc cho anh.”

“Tôi cũng không trọng cày vào em đưa tiền.” Tổng Triết theo hấn đi vào phòng tắm, hai người thu dọn một chút liền đơn giản ăn sớm một lát thì hướng bệnh viện đi đến.

Bác sĩ khoa chỉnh hình lâu năm nhìn cổ tay của y bị thương, đẩy kính mắt một chút, “Đứa nhỏ, thương này chắc là bởi vì sức nắm thật lớn mà tạo thành, thế nhưng sức nắm người thường là tuyệt đối sẽ không tạo thành thương thế như vậy, tôi có thể mạo muội hỏi một câu đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ?”

Tổng Triết nhìn ông bác sĩ này thuần thực vì mình quán băng vải, cười nói, “Việc này nói đến tương đối hư cấu, không biết ngài có thể hay không sẽ không tin tưởng?”

“Hửm?” Ông bác sĩ hứng thú, “Nói một chút coi.”

“Nói đến tương đối xấu hổ,” Tống Triết cười nhạt nói, “Tôi đây hôm qua lúc đi dạo chơi nhất thời hứng khởi đi vào nơi không phải rừng rậm một chút, sau đó đụng phải một sinh vật, thương này chính là nó làm ra.”

Ông bác sĩ trong mắt khẽ động, mạnh ngồi thẳng thân thể, “Thứ kia sẽ không phải là ...”

“Đúng là,” Tống Triết gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp đồng tấu vô khi* [trẻ con không lừa gạt:)))] không gì sánh được, ôn hoà nói, “Tôi nghĩ thứ kia chính là dã nhân* trong truyền thuyết.” [*dã: hoang dã, dã nhân = người rừng]

Tả Xuyên Trạch vừa đi lấy thuốc lầu dưới, giờ trở lại vào cửa liền nghe được một câu, con người yêu mị của hắn trong nháy mắt híp lại, hỏi, “Dã nhân cái gì?”

“Đây chính là bí mật,” Tống Triết đứng lên, cười đối bác sĩ nói, “Chúng tôi đây liền đi.”

Bác sĩ gật đầu, “Chú ý dưỡng thương, nhớ kỹ đổi thuốc.”

“Được.” Tống Triết gật đầu, lôi kéo Tả Xuyên Trạch ra bệnh viện, đi về phía trước vài bước rồi cục cườ nói, “Em nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

“Anh cứ nói đi?” Tả Xuyên Trạch nhướn mi, “Anh có đúng hay không nên giải thích với tôi chút gì chứ?”

“Không có gì tốt giải thích,” Tống Triết đưa tay kêu một chiếc xe taxi, mở cửa xe để cho hắn đi vào sau đó mình cũng đi vào theo, nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên đổi chỗ khác rồi.”

“A, lý do?” Tả Xuyên Trạch đem thuốc cầm trong tay ném cho y để cho chính y cầm, lười biếng hỏi.

“Lý do a,” Tống Triết nói, “Ánh mắt bác sĩ vừa rồi sáng lên rồi.”

Tả Xuyên Trạch liền “Xía”* [QT dịch là thiết có nghĩa là cắt đọc là qiè, mà từ này phát âm gần giống xía trong tiếng việt mình nên mình thay thế vào:v] một tiếng, khinh thường xoay người tựa đầu hướng ngoài cửa sổ.

Mấy ngày kế tiếp trong ngày đầu tin tức truyền khắp Trung Quốc, tiêu đề rõ ràng viết vài chữ lớn —— Vân Nam bắt ngờ xuất hiện dã nhân. Các tờ báo lớn cùng truyền thông đều lần lượt mở ra dán lên hình X quang cổ tay, bên cạnh còn có một bác sĩ lớn tuổi miêu tả cộng thêm các chuyên gia giám định nổi tiếng toàn quốc, bọn họ nhất trí xác nhận vết thương này không phải người bình thường có thể tạo thành, vì vậy truyền thông càng thêm hưng phấn, truyền bá dã nhân cũng biến hoá càng ngày càng ác liệt, bộ phận chuyên gia tìm trong rừng rậm bên ngoài vẫn còn kiệt lực tìm người chứng kiến gọi là “Tống Triết”, hy vọng có thể từ miệng của y biết được dáng vẻ dã nhân.

Tống tư lệnh hiện tại vừa lúc tìm kiếm Tống Triết, nghe được tin tức này liền phái người cầm một tấm hình đi tìm bác sĩ lâu năm kia, hỏi có đúng hay không người này, kết quả lấy được đáp án là “Phải”, mà theo tin tức tin cậy cháu trai bảo bối của ông này đã cùng một người khác ở Lệ Giang chơi một tháng, tức giận này đến nỗi ông nổ tung ngay tại chỗ, tụ tập nhân thủ đem một Vân Nam [1] vậy chắc như ném cối, liên tiếp lục soát hơn nửa thành còn không chịu thôi, các truyền thông lớn lại không biết nguyên do, tưởng người phía trên đối dã nhân coi trọng, cho nên đặc chí xào lên càng ngày càng nóng.

Mà giờ khắc này đầu sở tạo thành gây nên trận sự kiện này đang ở Giang Nam [2] trong một trấn nhỏ nhân nhả uống trà, ngồi ở bên trong quán trà nghe người xung quanh bàn luận đề tài dã nhân đang lúc nóng nhất, một bộ dạng ôn nhả, thật giống như chuyện bàn tán kia cùng y toàn bộ không chút quan hệ nào.

Bọn họ một đường từ Vân Nam dạo chơi sau đó đã đến trấn nhỏ này, đây là một nhánh ở Lào Cai [3], trên mặt đất rải thật dày phiến đá xanh, hai bên sân viện đều rất xưa cũ trang nhã, mà phía sau Lào Cai này chính là phố xá sầm uất, (ngựa) xe như nước, xa hoa truy lạc, tạo ra chênh lệch rất lớn, từ nhánh Lào Cai này đi ra ngoài khiến người ta có thể chợt cảm nhận được một loại cảm giác xuyên qua. Bọn họ ở chỗ đó thuê một cái sân nhỏ, mượn một người giúp việc mỗi ngày làm cơm đi qua đưa cho bọn họ, quét dọn phòng ốc, ở nơi này vậy mà được nửa tháng, hơn nửa dạo chơi từ Vân Nam làm chậm vài ngày, đến bây giờ vừa vãn một tháng.

Ngón tay của Tống Triết chậm rãi vuốt ve mép ly trà, nhìn nhìn lọ nhỏ cạnh bàn, đó là ngày hôm nay Trác Viêm phái người đưa thuốc tới.

Tống Triết là dựa vào cửa sổ mà ngồi, lúc này giường mắt thấy dưới lầu chợt loé lên thân ảnh sau đó liền đem lọ thu vào, mỉm cười nhìn cửa thang lầu, nơi đó chẳng bao lâu liền chậm rãi đi lên một người thanh niên dáng dấp yêu nghiệt.

Tả Xuyên Trạch lười biếng đi tới đối diện y ngồi xuống, đem tờ báo trong tay ném ở trên bàn, “Này, ông nội nhà anh rốt cục bỏ đi rồi.”

“A, vậy thì tin tức thật tốt.”

Tả Xuyên Trạch muốn một ly trà, con người yêu mị nhìn y một lát, rốt cục chỉ chỉ báo trên bàn, nói, “Anh cố ý.”

“Đúng vậy,” Tống Triết đặt ly trà xuống, lại cười nói, “Tôi phải nghĩ biện pháp đem ông nội tôi cả người bức bối đi, không thì sau khi tôi trở về ông ấy liền thực sự đem tôi trói lại đó.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi, “Nhưng anh không cảm thấy anh làm như vậy sẽ làm ông ta càng thêm nổi giận sao?”

“Sẽ không,” Tống Triết nói, “Ông nội tôi luôn luôn thích người thông minh, cho nên tôi nhất định phải làm cho ông ấy biết ở Trung Quốc, ngay dưới con mắt của ông ấy, nhưng ông ấy chính là tìm không được tôi, ông ấy ngay cả nổi giận cũng nên để tôi giãy vò không ít, nếu như đổi một góc nhìn khác, nếu mà tôi quả thật không triết để biến mất một đoạn thời gian trở về đi nữa ông ấy ngược lại sẽ nổi trận lôi đình, cho là tôi sợ ông ấy đối phó tôi càng ngày tệ hại hơn.”

Tả Xuyên Trạch bĩu môi, “Gia đình anh đúng thật là phiền phức.”

“Phiền phức thì phiền phức, nhưng mà hứng thú cũng rất nhiều,” Tống Triết cười nói, “Chờ sau khi trở về tôi mang em đi về nhà gặp ông nội tôi, ông ấy kỳ thực là người rất tốt.”

Tả Xuyên Trạch vốn đang thưởng thức cái ly trên bàn, nghe được lời của y đáy mắt nhin không được nổi lên một tầng ý vị nghiền ngẫm, thân thể nghiêng về phía trước nhìn chăm chăm vào y, “Việc kia. chính là gặp phụ huynh trong truyền thuyết?”

Người này bởi vì thân thể nghiêng về phía trước cổ vốn rộng lớn rũ xuống, xương quai xanh trong ***g ngực nhìn một cái không xót gì, Tống Triết giường mắt nhìn một chút, lúc này mới qua loa hỏi một câu, “Ừm, em có ý kiến?”

“Có,” Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào y, đáy mắt ý vị nghiền ngẫm càng đậm, “Tôi nhớ kỹ tôi hình chưa từng đã đáp ứng muốn cùng anh kết hôn.”

Tống Triết bất vi sở động, dịu dàng nói, “Em có đồng ý hay không, chúng ta cùng ở chung một chỗ không có quan hệ bao nhiêu.”

Ý nói, em cho dù không đồng ý chúng ta cũng sẽ ở chung một chỗ, về phần biện pháp ư, lòng biết rõ.

“Anh thật đúng là bá đạo,” Tả Xuyên Trạch đứng lên, “Tôi đến chính là để cho anh biết cơm chính rồi, anh nhớ đi ăn cơm, tôi đi.”

Tống Triết theo hắn đi ra phía ngoài, hỏi, “Em đi đâu?”

Tả Xuyên Trạch đi xuống lầu, cũng không quay đầu lại nói, “Quán bar.”

Tống Triết cước bộ dừng lại, không ôm hy vọng hỏi, “Mục đích?”

Quả nhiên, Tả Xuyên Trạch vài bước đi ra ngoài, giọng nói nhẹ nhàng thối qua, “Liệp diễm*.”

[Liệp = săn, diễm = xinh đẹp, ý nói anh đi săn người đẹp:v]

Có số vấn đề thực tế chứng minh, Tống Triết nếu so với Tả Xuyên Trạch âm hiểm hơn nhiều, trong khoảng thời gian này cổ tay bị thương của Tống Triết, một tay hạn chế chẳng khác nào bảo hổng, Tả Xuyên Trạch đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, mà Tống Triết cũng không mất mát gì, người ở nơi này mỗi lần chuẩn bị hành hung thì y đều vươn tay quần bằng vải nỗ lực ngăn cản, đỉnh đặc đem cổ tay đưa đến trước mặt hắn, Tả Xuyên Trạch tuy rằng sẽ không cảm thấy hổ thẹn nhưng vết thương này dù sao cũng là hắn làm ra, cũng không thể khiến cho thương càng thêm thương, cho nên mỗi lần khi nhìn đến cổ tay của

y thì đều có chút bận tâm một chút, động tác liền cũng theo đó dừng lại, mà chút ngừng lại này đủ để cho Tống Triết tránh thoát, thế cho nên đến cuối cùng Tả Xuyên Trạch mỗi khi thấy khuôn mặt tươi cười của người này đều nhin không được dưới đáy lòng oán thầm, thầm nghĩ vì sao lúc trước bóp không phải là cổ của y? Trục tiếp đứt khoát lúc vô ý bóp chết y xong quên đi, nhắm mắt làm ngơ.

Tống Triết đương nhiên biết người này suy nghĩ cái gì, nụ cười của y không giảm, ôn nhả như cũ, hạ quyết tâm không nói cho người này cổ tay của y kỳ thực sớm đã tốt rồi, bởi vì y mỗi lần thấy ánh mắt người này lộ ra một chút tâm tình bận tâm cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui sướng. Cho nên nói hai tên biến thái gặp nhau, thắng lợi ấy vĩnh viễn là càng biến thái, càng âm hiểm.

Dĩ nhiên, có một số việc với hiểu biết của mình im lặng không hoàn toàn mà dời đi, cũng ví dụ như ham muốn ngắm nhìn của đàn ông. Bọn họ tuy rằng đi hai tháng, thế nhưng ai cũng không muốn thỏa hiệp, cho nên cũng không có giải quyết qua nhu cầu sinh lý. Tống Triết gần đây liền suy nghĩ người này lúc nào sẽ mất đi một chút kiên trì cuối cùng, dù sao sinh hoạt cuộc sống của người này nếu so với y loạn hơn nhiều, mà hiện giờ xem ra ngày đó rốt cuộc đã tới.

Nhưng mà ... Tống Triết ra quán trà, nhìn bóng lưng trước mặt, lại nhìn một chút trên đường phố treo đầy đèn màu đỏ hồng, khoẻ miệng câu lên một nụ cười sung sướng, ngày đó đoán chừng trong khoảng thời gian này đến thăm cùng y đem chuyện quan trọng bực bội đều quên đi.

Hôm nay là tiết Trung thu, mười lăm tháng tám, trăng tròn đỏ thân ái. Tôi chỉ có thể thật đáng tiếc cho em biết, em hôm nay là đã định trước không cách nào săn người đẹp rồi.

“Thưa thưa thưa ngài, tôi thế nào cảm giác người kia cười lên thật thật thật kinh khủng ...” Một góc quán bar nào đó, một người đẹp bưng ly rượu run run rẩy rẩy chuyển qua Tả Xuyên Trạch bên cạnh, nhỏ giọng nói.

“Không có việc gì, anh ta người này luôn luôn là như vậy, cô nhìn quen là tốt rồi.” Tả Xuyên Trạch nói hướng cô gái câu lên một nụ cười đẹp mắt, người đẹp kia thành công ngơ ngẩn tại chỗ, hoàn toàn đã quên người đàn ông thanh tú ngồi đối diện bọn họ.

Tả Xuyên Trạch nhân cơ hội nâng mắt lên thấy Tống Triết, nhướng mi nói, “Tống đại công tử còn có việc sao? Nếu như không có việc gì liền trở về đi, đêm nay tôi không trở về.”

Tống Triết lạnh nhạt lên tiếng, lại cười nói, “Không có chuyện gì, tôi chỉ là tới uống ly rượu, mặt trời lặn đi trở về.”

Tả Xuyên Trạch tự nhiên kéo người đẹp qua, cầm lấy tay cô nhìn thời gian phía trên đồng hồ đeo tay một chút, liền hướng Tống Triết nhướng mi một chút, “Việc đó phải đến lúc nào đây?”

Ý nói anh đi nhanh một chút đi, không nhìn thấy tôi còn có việc phải bận rộn sao?

Tống Triết tao nhã để ly rượu uống, khoẻ miệng cười nhạt như trước, ôn hoà nói, “Ừ, đúng thật thời gian rất nhanh.”

Tả Xuyên Trạch hí mắt nhìn y một lúc, xác nhận người này không đến tìm tra liền tiếp tục quay đầu cùng người đẹp nói chuyện phiếm, lòng tính toán lúc nào đem cô gái tha đi mượn phòng, nhưng mà đang lúc hắn tự hỏi lại đột nhiên cảm nhận được trong cơ thể nảy lên một cảm giác quen thuộc, hắn trong lòng giật mình, hỏi, “Hôm nay là ngày mấy?”

Người đẹp kia sửng sốt một chút, nói, “Tôi cũng không biết dương lịch là ngày mấy, tôi chỉ biết hôm nay là tiết Trung thu.”

Tả Xuyên Trạch giương mắt nhìn Tống Triết, trong nháy mắt con ngươi yêu mị hơi thở nguy hiểm nồng đậm — anh đã sớm biết?

Tống Triết đối tầm mắt của hắn thái độ không nhìn, đem người phục vụ kêu đến tính tiền, sau đó nắm tay hắn đưa hắn kéo lên, mỉm cười đối cô gái đẹp kia nói, “Xin lỗi, chúng tôi ngày hôm nay có chút việc, hôm nào trò chuyện tiếp nha.”

Cô gái xinh đẹp kia đưa mắt nhìn sang Tả Xuyên Trạch, thấy hắn cũng không có phản đối liền thất vọng gật đầu.

Tống Triết liền mang nụ cười chiến thắng lôi kéo hần trở lại Lào Cai, đến đầu phố thì mua một cái đèn ***g, sau đó lôi kéo hần chậm rãi đi vào, mỉm cười nhìn đường phố náo nhiệt trước mắt do ***g đèn tổ điểm, dịu dàng nói, “Không nhìn xem sao, rất đẹp.”

Tống Triết dùng là tay bị thương kéo hần đi, Tả Xuyên Trạch không dám cố sức cựa ra, chính là dưới đáy lòng tiến hành một oán thâm mới liền nghe được câu này, vì vậy giương mắt nhìn một chút, chỉ thấy hai bên mái hiên đều treo một chuỗi đèn ***g, từng nhánh dây nhỏ hai bên nóc nhà đối diện nối liền nhau, trên đường thẳng cũng treo một loạt đèn ***g, ngọn đèn màu lửa đỏ vẫn kéo dài tới tận cùng bên trong, bên đường còn có người bán hàng rong mở gian hàng, vô cùng náo nhiệt.

“Như thế nào, có phải là rất đẹp hay không?” Tống Triết mang theo ***g đèn lôi kéo hần chậm rãi đi về phía trước, hỏi, “Em đã từng trải qua tiết Trung thu chưa?”

“Chưa,” Tả Xuyên Trạch ăn ngay nói thật, dùng một chút mới nói một câu, “Nhưng tôi khi còn bé ăn qua bánh trung thu.”

Tống Triết quay đầu nhìn hần, sắc màu ấm áp của ngọn đèn đem vàng sáng sắc nhọn phát ra trên người Tả Xuyên Trạch chậm rãi mở ra, ít đi một phần tà ác sinh ra một phần xa hoa, y nhìn một hồi, nhin không được thân thể nghiêng về trước cúi đầu trên môi nhẹ nhàng đựng một cái, cười tiếp tục đi về phía trước, “Vây tốt, trước khi đến nửa đêm tôi liền mang em trải qua một lần tiết Trung thu.”

Hai người đi vào đám người, Tống Triết nắm tay hần hơi chắc chút, trắng sáng nhô lên cao, đèn đóm rực rỡ, tình cảm chân thành suốt đời, nắm tay đến cùng.

Y mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi nhuộm vào một tầng sáng nhu hoà, thì ra một khắc kia con người đang ở tuổi hưng thịnh nhất, lại tốt đẹp như thế.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai, lại đánh, đánh nửa ngày mới mở, lại nói ngọt ngào một chút ta sẽ để cho [trym] Hắc Yến bạn chúng ta oss đi ra——

[1] Vân Nam: (chữ Hán phồn thể: 雲南; chữ Hán giản thể: 云南; pinyin: Yúnnán) là một tỉnh ở phía tây nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, giáp biên giới với Việt Nam. Vân Nam có dân số 44.150.000 người, diện tích 394.100 km². Thủ phủ của tỉnh này là thành phố Côn Minh. Vân Nam là nơi bắt nguồn của sông Hồng và sông Đà, sông Mê Kông cũng chảy qua Vân Nam. (nguồn wiki, đây)

[2] Giang Nam: (phía nam của sông, tiếng Trung: 江南; bính âm: Jiāngnán; Wade-Giles:Chiang-nan) là tên gọi trong văn hóa Trung Quốc chỉ vùng đất nằm về phía nam của hạ lưu Trường Giang (Dương Tử), là con sông dài nhất châu Á, bao gồm cả vùng phía nam của đồng bằng Trường Giang, nơi tập trung của các cư dân sử dụng tiếng Ngô. (nguồn wiki, đây)

[3] Lào Cai: là một tỉnh vùng cao biên giới thuộc vùng trung du và miền núi phía Bắc của Việt Nam, giáp ranh giữa vùng Tây Bắc và vùng Đông Bắc. Phía Bắc Lào Cai giáp Trung Quốc, phía Tây giáp tỉnh Lai Châu, phía đông giáp tỉnh Hà Giang, phía Nam giáp tỉnh Yên Bái. (nguồn wiki, đây)

Ờ thì 2 ảnh tới mình đó mà:3

41. Chương 41: Thuốc Mê

Lào Cai náo nhiệt vô cùng, đoàn người rộn ràng xắn tay áo, trên mặt của mỗi người đều lộ vẻ tươi cười rực rỡ, từng quầy hàng buôn bán đều rất thịnh, Tống Triết lôi kéo hần ở trên đường đi dạo một hồi liền hướng sân nhỏ của bọn họ đi đến, trên đường trước một tiệm gia đình bán bánh trung thu dừng lại, hỏi, “Muốn ăn không?”

Tả Xuyên Trạch theo y đi dạo một vòng, hần chưa từng cảm nhận bầu không khí náo nhiệt như vậy, cũng không có từng thể nghiệm qua cảm giác như vậy, thật giống như nhìn cảnh tượng trước mắt tâm tình của

mình cũng có thể đặc biệt theo thần thái tung bay, suy nghĩ của hắn liền không khỏi bay xa, đoạn đường này mang lại cho hắn rất nhiều kỳ lạ, xuất đạo tới nay hắn bị những người nhận thức nhìn hắn với ánh mắt vĩnh viễn đều mang e ngại, nhưng đoạn đường này đi một chút dừng một chút, cùng người này cãi nhau, người xung quanh ném ánh mắt trên người bọn họ phần lớn mang theo chân thật thiện, không có đáng ghét cùng sợ hãi, khiến hắn mỗi khi thấy thì tâm tình đều trở nên rất kỳ quái, loại tình huống này là hắn trước đây chưa bao giờ nghĩ tới, chính là giống như người này đã từng đối với hắn nói như vậy, cởi bỏ một thân hào quang này, hắn Phùng Ma Tả Xuyên Trạch có một ngày vậy mà cũng có thể một lần làm người thường, một lần làm người bình thường.

Mà bây giờ, đêm nay trăng tròn. Hắn nhìn trước mặt nhiều người như vậy, máu trong cơ thể lại kỳ lạ không có trở nên càng thêm bạo ngược, trái lại bởi vì cảnh tượng náo nhiệt mà từ đáy lòng sinh ra một tia cảm giác lạ lẫm, loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng chỉ là có một chút khẳng định, chính là hắn cũng không hề ghét cổ kỳ lạ này.

Nhưng hắn cũng không biết cuộc sống như thế rốt cuộc là có phải hay không hắn mong muốn, giết Hắc Yến sau đó hắn vẫn như cũ không biết kế tiếp muốn đi làm gì. Tả Xuyên Trạch dưới đáy lòng thở dài một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ muốn cùng người kia tiếp tục dây dưa tiếp? Dây dưa bao lâu? Bọn họ đáy lòng đều rõ ràng, trừ phi có một bên diệt vong hoặc thỏa hiệp, bằng không dây dưa chính là cả đời này.

Tổng Triết thấy hắn đứng tại chỗ không nói lời nào liền tiến tới, cười nhạt nói, “Nghĩ gì thế, biểu tình nghiêm túc như vậy.”

Tả Xuyên Trạch liền hoàn hồn, hắn nhìn cửa hàng trước mắt, không khỏi nhướng mi lên, “Bây giờ ăn bánh trung thu?”

“Ừ,” Tổng Triết cười lên tiếng, “Dù sao trở về tới nay cũng không ngủ, ăn bánh trung thu ngắm trăng là một lựa chọn tốt.”

Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai tùy y đi, hai người liền mua bánh trung thu trở lại nơi ở, đều tự tắm một cái, lúc này mặc áo ngủ thoải mái ngồi ở trên ban công uống trà ăn bánh trung thu, đỉnh đầu là trăng tròn sáng sủa, phía dưới là đoàn người rộn ràng xăn tay áo, gió đêm thổi tới, nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, dễ chịu vô cùng.

Tả Xuyên Trạch nháy con ngươi yêu đã nhìn chằm chằm vào bầu trời trăng tròn, một lát mới nói, “Tôi ngày hôm nay mới phát hiện trăng tròn thật ra cũng rất đẹp.”

Tổng Triết cười khẽ, “Điều này nói rõ tâm tư của em thay đổi.” Y nói xong nhìn ly trà trước mặt sắp thấy đáy, đưa tay một lần nữa rót cho hắn một ly.

Tả Xuyên Trạch nhận lấy xoay xoay thưởng thức cái ly, hỏi, “Hiện giờ cách nửa đêm còn bao lâu?”

Tổng Triết lấy điện thoại cầm tay ra nhìn một chút, trả lời, “Hơn hai giờ.”

“A?” Tả Xuyên Trạch nhướng đôi mi xinh đẹp lên, “Nói như vậy thời gian cũng được rồi.”

Tổng Triết giương mắt nhìn hắn, ánh trăng trong sáng đem mặt Tả Xuyên Trạch vốn yêu nghiệt dính vào một chút mùi vị thuần khiết, thoát nhìn một phen phong tình có khác, y nhìn khoé miệng người này cười xấu xa, bất đắc dĩ cười nói, “Em lại muốn ... Em thật đúng là chưa từ bỏ ý định.”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch đặt ly trà xuống tiến tới, cánh tay cách bàn nâng lên cầm y, chậm rãi nói, “Anh làm vỡ một đêm vốn rất **, không chuẩn bị bồi thường một người sao?” [** đó là tác giả ghi, nên mình để nguyên nha]

“Em phải hiểu rõ sự thật làm bể kế hoạch của em đêm nay không phải tôi, mà là trăng tròn em mới vừa rồi còn khen đẹp,” Tổng Triết nhìn trên người hắn theo thời gian trôi qua càng phát ra hơi thở lạnh như băng, lại bổ thêm một câu, “Huống chi bộ dạng của em này nhất định sẽ đem tôi làm cho một thân là máu.”

“Sẽ không,” Tả Xuyên Trạch bảo đảm nói, “Tôi sẽ dùng bôi trơn.”

Tổng Triết nhướng mi, hoài nghi nhìn hắn, “Hửm? Bôi trơn đâu?”

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị híp lại, gãi đúng chỗ ngứa khoe miệng câu lên mỉm cười, “Tôi cũng biết anh sẽ hỏi cái này, cho nên sáng sớm mua xong, không tin tôi đem cho anh xem.” Hắn nói xong cũng vào nhà, sau đó rất nhanh lấy ra một cái hộp ở trước mặt y quơ quơ, cười nói, “Thế nào? Anh bây giờ nếu không đáp ứng cũng đã chậm, bởi vì dù cho anh quơ cánh tay bị thương kia ở trước tôi cũng không có tác dụng rồi, hơn nữa tôi cũng khuyên anh tốt nhất đừng lấy ra nữa, tôi càng là quan tâm sẽ càng nóng nảy, đến lúc đó xui xẻo cũng là anh, cho nên Tổng đại công tử, anh hôm nay là không theo cũng phải theo rồi.”

“Thì ra em còn có thể quan tâm a,” Tổng Triết vẫn như cũ ôn nhã ngồi ở trên ghế, khoe miệng câu nụ cười thoải mái, chuyển ly trà nói, “Nhưng mà dù sao còn có hai tiếng, không ngại bởi tôi đem ly trà này uống xong đi?”

Tả Xuyên Trạch cúi đầu nhìn y, thấy người này chỉ lo ngấm trắng nước trà trong tay may mắn không nhích liền đi tới trực tiếp đem ly trà trong tay y đoạt lại một hơi đem nước trà bên trong uống sạch, sau đó để xuống liền lấy ly trà của mình cũng làm như vậy, liếm miệng một cái, “Hiện giờ có thể, anh nếu như còn dám tìm cớ gì tôi liền trực tiếp dùng vũ lực.”

“Đáng tiếc trà tốt như vậy đã bị em ngang ngược uống rồi,” Tổng Triết tiếc hận thở dài một tiếng, cười hướng hắn đi đến, “Đi thôi, đi lên giường, em không muốn làm?”

Tả Xuyên Trạch con người yêu đã nhìn y một chút, giống như đối với y bỗng nhiên thoải mái cảm thấy hoài nghi, nhưng mà hắn cũng không có suy nghĩ bao lâu, bởi vì tay hắn bị người này cầm, lại chủ động lôi kéo hắn hướng đi về trước.

“Một, hai, ba ...” Tổng Triết vừa đi vừa lại cười nói.

Tả Xuyên Trạch lẳng lặng nghe xong một hồi, hỏi, “Anh đếm số làm gì?”

Tổng Triết đáp rất tự nhiên, “Đếm số một chút a.”

“Nói nhảm,” Tả Xuyên Trạch trên tay dùng sức khiến người này đối mặt với mình, con người loé một chút ánh sáng nguy hiểm, “Tôi đang hỏi anh vì sao đếm số?”

“Không có gì,” Tổng Triết đáng tươi cười ảm áp, dịu dàng nói, “Tôi chỉ là muốn đếm tới con số đặc biệt mà thôi.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi, “Số gì đặc biệt?”

“Việc này a ...” Tổng Triết cười tiến đến bên tai của hắn, hơi thở ảm áp toàn bộ thổi ở bên tai hắn, Tả Xuyên Trạch còn chưa kịp né tránh chợt nghe giọng nói như ngọc bên tai vang lên, thấp giọng nói, “Ba mươi.”

“Cái gì ba ...” Hắn còn chưa nói xong một câu liền kinh giác một trận đầu vầng mắt hoa, hắn bỗng nhiên quay đầu khó tin nhìn y, “Anh bỏ thuốc?”

“Đúng vậy,” Tổng Triết hào phóng thừa nhận, “Lúc em vừa mới vào nhà đi lấy bôi trơn thì bỏ, hơn nữa để ngựa ngộ nhớ hai ly tôi đều bỏ, nhưng mà vận khí của tôi quả nhiên tốt, trong hai ly trà vậy mà em lại đều uống tất cả.”

“Anh ...” Tả Xuyên Trạch nhất thời tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên liền muốn đánh tới, lại giữa chừng bị Tổng Triết đưa tay dễ dàng bắt được cổ tay, cười nắm lấy ở bên môi hôn một cái, “Ừm, sức lực quả nhiên nhỏ không ít.”

Tả Xuyên Trạch hơi ngẩn ra, hắn tuy rằng vừa muốn ngất xỉu dù sao còn lại không ít sức lực, mà cổ lực này là tuyệt đối không có khả năng để cho người này dùng tay bị thương kia dễ dàng đỡ được, nhưng sự thực lại không như vậy, hắn dùng ý thức còn sót lại của hắn suy nghĩ một lát cũng chỉ nghĩ đến một giải thích, hắn không khỏi cũng trợn mắt nhìn y một cái, “Tay anh đã sớm tốt rồi?!”

“Ừ, thật đáng tiếc nói cho em biết sớm được rồi.” Tổng Triết tiến tới tiếp được thân thể từ từ mềm nhũn của hắn, đem hắn ôm ngang lên đến thả trên giường, nhìn hắn bởi vì động tác mới vừa rồi mà cổ áo có chút lỏng lẻo, cúi đầu nhẹ nhàng ở trên xương quai xanh hắn cắn một chút, đi trở về đem bôi trơn rơi trên thảm nhặt lên bỏ đi bao bì, mới chậm rãi đi trở về đến bên giường ở trước mặt hắn quơ quơ, lại cười nói, “Một em suy tính chu đáo như thế, còn biết mua bôi trơn, ừm, việc này của em không phải gọi là gây ông đập lưng ông sao?”

“Khốn nạn ...” Tả Xuyên Trạch nhất thời chửi ầm lên, nhưng mà bởi vì choáng váng đầu gối của hắn rất nhỏ, hắn hiện giờ chỉ cảm thấy người như nhũn ra, tay chân vô lực, ngay cả máu bạo ngược trong cơ thể đều không thể khiến cho sức lực của hắn khôi phục, hắn không khỏi có chút phần hận nghĩ, nhưng này đúng thật là cơ hội tốt mặc cho người làm thật!

Tống Triết cười khê, “Ừm, tôi đây chỉ có thể lần thứ hai tiếc nuối cho em biết, em lập tức sẽ thấy được một mặt thêm khốn nạn của tôi.” Y nói xong nhìn mắt hắn từ từ mơ màng, cúi đầu hôn trên trán hắn một cái, ngón tay thon dài chậm rãi trượt đến bên hông của hắn, đem vạt áo giật ra, đem áo ngủ quần lót cùng nhau kéo ra, lại đứng dậy đem y phục của mình cởi, lúc này mới một lần nữa cúi đầu đi hôn hắn, đầu lưỡi cạy ra khớp hàm của hắn tiến quân thần tốc, hôn rất nghiêm túc, mỗi một tác đều không buông tha, hương trà cùng mùi vị bánh trung thu trộn cùng một chỗ, bỏ thêm một chút ngọt ngào.

Hai tay của y bắt đầu ở trên người hắn đi vuốt ve, dời môi từ trên môi hắn trượt đến bên tai, thấp giọng nói, “Biết rõ tôi yêu em còn dám ở trước mặt tôi sẵn người đẹp, em đây là thiếu dạy bảo.”

Tả Xuyên Trạch cổ họng đúng lúc nhẹ nhàng tràn ra một tiếng rên rỉ, Tống Triết ghé vào lỗ tai hắn thổi một hơi, cười nói, “Em cứng rồi.”

Y nói, “Em đã muốn tìm bất mãn như thế không kịp chờ đợi muốn đi sẵn người đẹp, tôi đây ngày hôm nay liền thật tốt cho em trút bớt hỏa khí, em cũng không nên cảm ơn tôi đi.”

Hôn ướt từ cổ một đường trượt xuống, Tả Xuyên Trạch choáng váng đầu não căng ra, giống như thân thể cùng bên ngoài cách một tầng mỏng manh sền sệt [=3=], nhận biết giảm xuống nghiêm trọng, nhưng cho dù là như vậy hắn cũng có thể nhận thấy được thân thể chính mình càng ngày càng nóng, càng ngày hơi thở càng lộn xộn, sau đó giống như tất cả nhiệt lượng đều đạt tới một đỉnh, sau đó bỗng nhiên trào lên, hắn nhịn không được lại rên rỉ một tiếng, thân thể cứng đờ ngay sau đó lại mềm nhũn ra.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào voan mỏng treo trên giường lớn, Tống Triết cúi đầu nhìn, Tả Xuyên Trạch vui lấp sâu trong nệm mềm mại, trong ngực kịch liệt đập phồng, con ngươi cực đen mang theo một tầng sáng mơ màng, đầy hơi nước, thân thể hắn bởi vì tình dục dính vào một tầng trắng phấn hồng xinh đẹp, dưới ánh trăng trong sáng mơ hồ lộ ra cổ ánh sáng nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ mê người.

“Bộ dạng này của em, chỉ có thể cho tôi một người nhìn, hiểu không?” Tống Triết tiến đến bên tai của hắn thấp giọng mở miệng, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một chút khàn khàn, ngón tay của y dính một chút bôi trơn đưa đến phía sau hắn, dò vào một ngón tay bắt đầu chậm rãi mở rộng.

Tả Xuyên Trạch cảm nhận phía sau truyền đến một chút mát lạnh, sau đó chân bị kéo cao, y mơ hồ biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, thế nhưng vô lực ngăn cản, tình trạng này khiến cho hắn theo bản năng nhủ mi lại, nhịn không được dưới đáy lòng đem Tống Triết từ đầu đến chân chửi một lần.

Tống Triết cúi đầu thấy, cười tiến tới giữa chân mày của hắn hôn một cái, khàn khàn nói, “Bất mãn như thế? Chẳng lẽ trong lòng chửi tôi đây sao?” Y nói xong bên hông dùng lực chọt toàn bộ tiến nhập, Tả Xuyên Trạch nhịn không được hừ một tiếng, thâm nói, “Khốn nạn ...”

Vui sướng to lớn khiến giọng Tống Triết lại khàn khàn thêm một phần, “Chặt như thế?” Y cúi đầu nhìn người vẫn cau mày, cười khê hôn hắn một cái, dụ dỗ nói, “Ngoan, đừng bất mãn, chúng ta còn có một đêm đó.” Nói xong tùy ý động.

Tả Xuyên Trạch chỉ cảm thấy một tia sáng khoái theo xương cột sống chạy thẳng đến đỉnh đầu, hô hấp hắn lập tức lộn xộn thêm một phần.

Trận trận tiếng chuông, rên rỉ vụn vỡ cùng thở dốc dần dần vang lên, ngoài cửa sổ còn có thể nghe được tiếng động lớn ồn ào của đường phố náo nhiệt, nửa đêm xuống tới, bên ngoài không biết người nào đó thả lên pháo hoa, ầm một tiếng trên không trung nổ tung, dư quang sáng chói thậm chí có thể chiếu vào trong phòng.

Tống Triết nhắm mắt xông lên đỉnh đem hắn ôm vào lòng chặt chẽ, tiến tới triền miên cùng hắn ôm hôn, y đột nhiên cảm giác được, tiết Trung thu này nếu so với lúc trước càng thêm hạnh phúc.

Tả Xuyên Trạch lúc nửa đêm đến thì đầu óc tỉnh táo chỉ chốc lát, giống như thuốc trong cơ thể đều bị tách ra, nhưng hắn cuối cùng vẫn không có phản kháng thành công, bởi vì Tống Triết không ngừng đòi lấy hắn

đến ngắt đi.

Hắn một thoáng ngắt đi dùng ý thức còn sót lại trầm nghĩ, đây là hắn từ trước tới nay trôi qua đêm trắng tròn rất đặc biệt đồng thời cũng là hồngбет nhất.

Mà hết thấy ngọn nguồn này đều đến từ người gọi là “Tổng Triết” kia, người đàn ông này từ lúc gặp nhau ngày đó trở đi thì đã định trước sẽ là nghiệt duyên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói ** gần đây đánh rất **, tôi nhấn lại không về được, chờ nó rút về bình thường tôi lại về ha.

Lại nói khai giảng thật là bận rộn, tôi ngày mai chính là có thể đại khái không thêm được

~(>_<~

~Trở lại tôi phát hiện mấy cái tiểu công này đều phần hảo phần cường đại a, ừ, tôi nếu muốn tình tiết một ôn nhu công bị tra thụ làm cho gắng gượng ép thành tra công, a ha ha

gập thất lưng cười to

Nếu chuy viết tra công em méo đọc đâu

gập thất lưng cười to

Thiệt là ta nói, chưa thấy ai âm hiểm như anh Triết này cả

gập thẳng lưng cười to

Không biết mấy dấu ** ấy không biết sao xuất hiện nữa, trong QT nó sao để y nguyên, làm biếng đi tra bản gốc quá

gập thất lưng cười to

42. Chương 42: Ngụ Ngôn

Ánh nắng sáng sớm chậm rãi rải khắp nơi này, đèn ***g trên đường Lào Cai còn không có chuyển đi, hiện giờ xem ra vẫn như cũ có thể cảm nhận được náo nhiệt tối hôm qua, một sân nhỏ ở góc đường bên trong phòng bếp, một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đang cười nói cùng người thanh niên bên cạnh.

“Tôi đã nói rồi, thanh niên các người a đều rất được cưng chiều, thế nhưng sống như thế nào có thể một lần làm cơm cũng không có chứ? Kỳ thực học làm cơm rất tốt, cậu xem như vậy liền rất được.” Bà vừa nói một bên chỉ đạo người bên cạnh.

Người thanh niên kia kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng còn có thể mỉm cười gật đầu đáp vài tiếng.

“Cứ như vậy, một lát nữa đừng quên khuấy một chút,” người phụ nữ kia nói như vậy, “Nếu như cậu ta thích ăn ngọt cậu còn có thể ở trong cháo bỏ thêm chút đường.” Bà là người thanh niên này thuê tới giúp việc, mấy ngày nay nhìn hình thức hai người kia ở chung cũng đại khái hiểu quan hệ của bọn họ, bà đầu tiên là quan sát một trận, nghĩ hai người con trai này đều rất tốt, trầm nghĩ bọn họ đoán chừng là gặp phải nhà phản đối mới ra ngoài, bởi vậy thường ngày đối với bọn họ đều rất chăm sóc, chỉ là người thông minh vừa nhìn cũng biết hai người kia ở nhà khẳng định đều quen thói chiều chuộng, bà còn đang phát sầu bọn họ cái gì cũng không biết thì cuộc sống sau này sống như thế nào, không nghĩ tới buổi sáng hôm nay bà đưa cơm cho bọn họ giữa chừng một trong người thanh niên đó đột nhiên đi tới nói muốn cùng bà học làm cháo, nên mới có một màn này.

Thanh niên học làm cơm đương nhiên chính là Tổng Triết, y bởi vì như vậy cũng không phải nhất thời cao hứng hoặc lập chí muốn học làm cơm các loại, nói cách khác y tới nơi này cũng không phải tự phát, mà trong trái đất này người có năng lực khiến cho y xuống bếp cũng chỉ có Tả Xuyên Trạch thôi.

Thuốc mê tối hôm qua Tổng Triết đều thả trong ly hai người, hơn nữa để ngừa tính chất của trà sẽ trung hoà một phần tác dụng y còn đặc biệt để nhiều một chút, chỉ là y không nghĩ tới Tả Xuyên Trạch đem ly

hai người đều uống, cũng không nghĩ tới Trác Viêm nghiên cứu ra thuốc dùng nước trà thì không cách nào trung hoà, càng thêm không nghĩ tới chính là tác dụng thuốc đã vậy còn quá bá đạo.

Cho nên buổi sáng Tả Xuyên Trạch sau khi tỉnh lại ý thức tuy rằng đã thanh tỉnh vừa vặn lại một chút hơi sức đều cũng làm không ra, nhưng rất đáng tiếc là người này tỉnh lại trong nháy mắt lại không biết tình trạng thân thể của mình, mà là một lòng nghĩ muốn báo thù, muốn xoay người đè lên đi trả thù thật tốt, kết quả có thể nghĩ, hần lật phân nửa liền ngã trở lại, nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy thân thể giống như bị người huỷ đi một lần nữa lại một lần, đau nhức không gì sánh được.

Trải qua hần làm ồn Tống Triết cũng tỉnh, hơn nữa y đối tình trạng người này trước mắt cảm thấy vô cùng hài lòng, tâm tình rất tốt đứng ở bên giường mỉm cười hỏi, “Ngày hôm nay muốn ăn cái gì, tôi kêu người giúp việc đi làm.”

Tả Xuyên Trạch bị ép ở trên giường nằm ngay đơ, nghe vậy hung tợn nói, “Ăn thịt trên người anh, tự mình cắt đi để cho người giúp việc làm một mâm thịt bằm bưng qua đây.”

Tống Triết cười ở trên giường ngồi xuống, đưa tay nắm cầm của hần, khi hần còn chưa kịp nói ra lời khó nghe gì thì cúi đầu liền hôn lên, đầu lưỡi vói vào đi quấy rối một chút mới lui ra ngoài, hỏi, “Ăn cái gì?”

Tả Xuyên Trạch trừng y liếc mắt lại muốn mắng to, sau đó lại bị người này môi lưỡi chặn trở lại, lòng vòng lập đi lập lại như vậy hần cuối cùng liền nhận mệnh ngậm miệng.

Tống Triết chậm rãi vuốt ve bờ môi của hần, tiếp tục tốt tính hỏi, “Ngoan, ăn cái gì?”

Tả Xuyên Trạch hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh, nheo lại mắt nhìn y một lát, khoé miệng câu lên một tia cười ác liệt, hỏi, “Tống Triết anh vì người khác đã làm cơm chưa?”

“Em muốn tôi nấu cơm cho em?” Tống Triết kinh ngạc nhìn hần, lắc đầu nói, “Tôi đúng thật là chưa có thử qua.”

“Được lắm,” Tả Xuyên Trạch nằm ở trên giường ra lệnh, “Tôi muốn uống cháo, đi nấu cháo cho tôi, nhớ kỹ, nhất định là anh tự mình nấu.”

Tống Triết ăn ngay nói thật, “Thế nhưng tôi không biết, em nhất định phải uống?”

“Không biết đi học,” Tả Xuyên Trạch con người yêu đã liếc mắt nhìn y, ác liệt nói, “Tống đại công tử anh không phải rất thông minh sao, chút chuyện nhỏ này không làm khó được anh, này, một hồi người giúp việc tới phải đi học cùng bà ấy, nhất định phải có thể uống đem bưng qua cho tôi, không thì tôi đem toàn bộ úp lên đầu anh.” Hần nói xong đánh một hơi, cổ sức mà trở mình, chỉ chờa cho y một tấm lưng, lưỡi biếng phát tay, ý bảo y có thể lăn.

Tống Triết bất đắc dĩ nhìn hần một cái, vừa đi ra phía ngoài vừa nghĩ rốt cuộc muốn thế nào mới có thể qua cửa ải này, chờ đi tới cửa thì y dừng chân lại, quay đầu lại hỏi, “Trước đây có người nấu cơm cho em ăn sao? Đương nhiên tôi chỉ không phải là đầu bếp.”

Tả Xuyên Trạch vẫn là không quay đầu lại, lưỡi biếng nói, “Không có.”

Tống Triết cười nói, “Tôi đây phải đi làm cho em.”

...

“Ai, đúng, khuấy một chút.” Người giúp việc đứng bên cạnh làm hết phận sự chỉ dạy.

“Ừm, như vậy?” Tống Triết dùng cái muôi bắt đầu trộn đều nhanh, hỏi, “Lúc nào chín?”

Người giúp việc nhìn một chút, cười nói, “Cái này mau thôi.”

Tống Triết lần đầu tiên trong đời dưới sự chỉ đạo làm được bát cháo, y bưng cháo nóng hổi mỉm cười lên lầu, Tả Xuyên Trạch ngủ được trong chốc lát lúc này vừa tỉnh lại, thấy thế nhướn mi nói, “Anh còn thật có thể làm được a.”

Tống Triết đem cháo đặt lên bàn, cười nói, “Thực ra cũng rất dễ.”

Tả Xuyên Trạch trên người không có bao nhiêu sức lực, Tống Triết liền đỡ hắn đi rửa mặt, đồ của hắn từ lúc tối hôm qua đã bị Tống Triết lột sạch, cho nên lúc này có thể thấy rõ ràng vết hôn đáng sợ trên người được Tống Triết ban tặng, từ trong ngực lan thẳng ra đến thắt lưng trượt xuống đến đùi trong.

“...” Tả Xuyên Trạch cứng lên một chút, không khỏi có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tôi muốn mặc quần áo.”

“Mặc làm gì,” Tống Triết cười nói, “Mặc vào một hồi còn phải cởi, thêm phiền, ừm, em đây xấu hổ sao?”

“Anh lúc nào thì thấy qua tôi xấu hổ?” Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch tràn đầy khó chịu, trên thực tế đối lại bất cứ người nào đối diện với đầu sỏ gây nên bị y bỏ thuốc cường thượng hấn cả đêm đứng ở trước mặt mình cũng sẽ không có sắc mặt tốt, không có cầm dao đi qua chém cũng không tệ rồi, hấn ác liệt nói, “Vậy anh rút ra ngoài, bớt ở đây thị gian.”

Tống Triết hoài nghi nhìn hấn, “Em xác định một mình em đi?”

“Xác định.”

“Vậy được rồi,” Tống Triết liền xoay người đi ra ngoài, còn không quên bỏ thêm một câu, “Giặt xong nói cho tôi biết, tôi đỡ em quay về giường.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch quét mắt nhìn y một cái, hừ lạnh nói, “Không cần, tự tôi có thể đi ra ngoài.”

Tống Triết chỉ cười liền đi ra ngồi ở trên ghế mây ở phòng ngủ xem báo, hai mươi phút sau phòng tắm truyền tới một giọng nói lười biếng mang theo một chút cần răng cần lợi, “Này, lần tới đây đỡ tôi đi ra ngoài.”

Tống Triết cười khế lắc đầu, buông báo đi vào phòng tắm đưa tay dịu hấn, thân thể Tả Xuyên Trạch như nhũn ra làm không ra sức lực gì, đoạn thời gian vừa rồi rửa mặt sớm đã đến cực hạn, lúc này liền đem toàn bộ trọng lượng đều dựa vào trên người Tống Triết.

Tống Triết cúi đầu nhìn hấn, thấy cái trán người này nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, thầm nghĩ đến như vậy rồi có thể tỏ rõ cái gì, y có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, đem hấn ôm ngang đặt lên giường, sau đó đem cháo bưng đến trước mặt hấn, dịu dàng nói, “Nhiệt độ vừa vặn, là tôi đút em hay chính em uống?”

“Tự uống,” Tả Xuyên Trạch nói đưa tay nhận lấy, hoài nghi nhìn một lát, cầm lấy cái muỗng thử dò xét uống một ngụm, chỉ cảm thấy giữa mùi thơm ngát mang theo một chút vị ngọt, mùi vị rất lạ, lại ngoài ý muốn cũng không khó uống. Hấn tối hôm qua bị người này làm cho có chút túng dục quá độ, hiện giờ đương nhiên đói bụng, mà trước mắt thứ này có thể ăn được, hấn liền không khách khí từng muỗng từng muỗng uống.

Tống Triết mỉm cười nhìn thỉnh thoảng trên mặt y lộ ra vẻ mặt hài lòng, đợi được hấn đem một chén cháo uống hết mới hỏi, “Mùi vị như thế nào?”

“Miễn cưỡng có thể uống,” Tả Xuyên Trạch lau miệng đem khăn tay ném ở một bên, con người yêu đã quét mắt nhìn y một cái, lơ đãng hỏi, “Tống Triết, anh có đúng hay không còn có việc cần hướng tôi giải thích một chút?”

“Ừm, được rồi,” Tống Triết gật đầu, ăn ngay nói thật, “Tôi quen biết một thầy điều chế thuốc rất lợi hại, tôi để cho thủ hạ đem tư liệu sinh học của em lấy được từ nơi Hắc Yến gửi qua cho hấn.”

Tả Xuyên Trạch tiếp tục nói, “Cho nên hấn liền chế được thuốc mê có tác dụng đối thân thể tôi.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, Tả Xuyên Trạch liền “Hừ” một tiếng, chỉ huy nói, “Đem báo lấy tới tôi muốn xem.”

Tống Triết liền đứng dậy đi qua đem báo cho hấn, Tả Xuyên Trạch lại nói, “Tôi muốn ăn táo, đi rửa cho tôi.”

Tống Triết liếc hấn một cái, tính tình tốt đi xuống lầu rửa táo.

Tả Xuyên Trạch nằm ở trên giường sai khiến Tống Triết một lát, nghĩ hết giận không ít rồi mà mình cũng hơi mệt chút, liền xoay người ngủ bù.

Tống Triết đứng ở cạnh giường nhìn hần một chút, đem đồ của mình cởi xoay người lên giường, kéo hần qua dúi vào trong lòng, cảm giác da thịt dính nhau khiến mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng của y híp lại, nhìn qua rất thích ý. Trên người Tả Xuyên Trạch không có bao nhiêu sức lực phản kháng không được, chỉ có thể mặc cho hành động, sau đó có chút khó chịu nhướng mi nhìn y, “Anh tối làm gì?”

Tống Triết xoa xoa đầu của hần, cười nói, “Tôi ngày hôm qua cực khổ một đêm sáng nay lại thức dậy nấu cháo cho em, hiện giờ đương nhiên mệt mỏi.”

Câu “khổ cực một đêm” kia khiến cho hơi thở nguy hiểm trên người Tả Xuyên Trạch nặng thêm một phần, còn chưa nói chuyện chỉ thấy người này bỗng nhiên lại gần nắm cầm của hần hôn lên môi một cái, dịu dàng nói, “Tôi có một đề nghị em có muốn hay không suy nghĩ một chút?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhìn thẳng y, “Anh lần trước lúc nói câu này chúng ta có trận du lịch hoang đường, lần này anh lại muốn nói cái gì?”

Tống Triết mỉm cười nhìn hần, gần từng chữ một, “Chúng ta quen nhau đi.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, theo bản năng hỏi, “Cái gì?”

“Như thế nào?” Tống Triết biết người này nghe rõ ràng, liền tiếp tục truy hỏi, “Nếu em không muốn cùng tôi kết hôn, vậy trước tiên cùng tôi quen nhau đi, tôi nhớ lại có một từ là bồi dưỡng tình cảm, hơn nữa em nhìn quan hệ của chúng ta, đây là lần thứ mấy rồi?”

Tả Xuyên Trạch không nhịn được nói, “Đó là bởi vì anh vô sỉ.”

Tống Triết cười nói, “Vậy được, lần này tính tôi vô sỉ, lần trước sao?”

Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một lúc, Tống Triết nhân cơ hội lại trên môi hần hôn một cái, hỏi, “Như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch nhìn người trước mắt, trầm nghĩ thật đúng là muốn cùng hần tiếp tục dây dưa nữa? Dây dưa đến lúc hần chết sao? “Tống Triết,” hần chậm chậm nói, “Anh nghe qua một câu ngụ ngôn chưa, trên đoá hoa tươi tàn lụi, ong mật chỉ có thể mút vào được nước độc.”

Tống Triết trong phút chốc nhớ tới đoá hoa hồng heo rữ trong vườn hoa, trong vườn hoa khắp nơi là hoa tươi nở rộ, mà đoá hoa hồng lại từ lâu xơ xác rồi. Người này giống như từ lúc mới bắt đầu sẽ không nghĩ tới mình có thể sống sót, Tống Triết đáng tươi cười không giảm, dịu dàng nói, “Đó là em chưa từng nghe qua một ngụ ngôn khác, là hoa hồng độc nhất vô nhị* [duy nhất].”

Tả Xuyên Trạch vừa ngẩn ra, cố sự này Hắc Yến đã từng đối với hần nói qua, trên tinh cầu xa xôi tiểu vương tử trong coi đoá hoa hồng, một quan hệ vừa thân thiết mà lại vừa độc lập lẫn nhau hơn hần một nghìn lần quan hệ giống vậy. Quan hệ như vậy sẽ đem người từ trong giữa cảm giác cô độc không có thuốc chữa cứu ra, là một loại cứu chuộc sinh mệnh rất quang trọng. Nếu như chưa từng thử nghiệm qua, thì không cách nào biết được loại quan hệ đẹp đẽ này. Loại quan hệ này là Hắc Yến đã từng mong muốn, chỉ là còn chưa thực hiện đã bị bọn họ ra tay chôn vùi.

Tống Triết thấy hần không đáp liền đưa hần vùi vào trong lòng, nói câu “Cứ quyết định như vậy” liền nhắm mắt ngủ, Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu nhìn y, người này lúc đang ngủ khoé miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười thoải mái, ôn nhã như trước, khuôn mặt thanh tú nhìn qua cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy đáng ghét, Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, quen nhau đối với hần cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng luôn nghĩ chỗ nào đó kỳ lạ, hần suy nghĩ một lát sau đó chỉ có thể rút ra kết luận cuối cùng quen nhau rồi không thể đi săn người đẹp, liền “Hừ” một tiếng quay đầu ngủ.

Tống Triết khoé miệng cười không khỏi câu sâu lên một chút, rốt cục ngủ thật say.

Tả Xuyên Trạch nghĩ rất đúng, thời điểm sau đó cùng lúc trước không gì khác nhau, vẫn sinh hoạt như cũ như vậy mà qua, hôm nay Tống Triết nhận được hai cú điện thoại, thứ nhất là Cố Tử Hạm điện tới, cô cười nói muốn đi giúp y thoát ly khổ hải.

Tống Triết hiểu rõ nói, “Oh, em yêu a.”

“Đúng vậy,” Cố Tử Hạm hào phóng thừa nhận, cười nói, “Em bây giờ đang cùng anh ta một chỗ, ước gì vĩnh viễn không quay về, em nếu như chờ anh giải quyết phỏng chừng phải chờ tới bao giờ, cho nên em chuẩn bị

một lát đi tìm ông nội Tống.”

“A,” Tống Triết cười nói, “Diễn giống một chút, em khóc càng lợi hại ông nội tôi càng mềm lòng.”

Cổ Tử Hạm một trận cười khẽ, “Cái này không cần anh dạy, được rồi, em chính là để cho anh biết chờ qua ngày hôm nay anh tùy thời đều có thể đi trở về.”

“Được, tôi đã biết.” Tống Triết cười cúp điện thoại, vừa muốn đưa điện thoại thu hồi thì tiếng chuông lại vang lên, y nhìn một chút thông báo hiển thị, thấy là bác sĩ thiên tài của y, liền ấn nút nghe, “Thế nào, lại có tin tức gì?”

“Tin tức là có, nhưng mà đối với anh mà nói đoán chừng không tính là tốt.”

Mắt xéch trong treo nhưng lạnh lùng của Tống Triết híp một cái, “Có ý gì?”

“Anh biết Hắc Yến sắp tới sẽ đổi một người ra tay đi?” Người kia nói, “Nhưng là bây giờ cách thứ đó trong cơ thể người kia phát tác lại còn một năm, ông ta thực ra không cần sớm ra tay như vậy, trừ phi ông ta có lý do không ra tay không được.”

Tống Triết hơi chấn động một chút, “Cậu muốn nói Hắc Yến sẽ đi ra tay sớm như vậy là ...”

“Ừ,” người kia biết y đã sáng tỏ liền rất nhanh nói tiếp, gần từng chữ một, “Tả Xuyên Trạch thời gian tính tảo chỉ còn lại không tới nửa năm, mà tính đúng thời điểm hiện giờ cậu ta đã xuất hiện dấu hiệu không bị khống chế, sau đó trong nửa năm sau này cậu ta lại phát tác càng ngày càng lợi hại, nửa năm sau sẽ mất đi ý thức, lúc đó thuốc trong cơ thể cậu ta càng để lâu càng nhiều, lại trải qua hơn nửa năm cuối cùng hoàn toàn bị thuốc khống chế, tôi không biết Hắc Yến giờ tìm người kia làm gì, nhưng mà tôi đoán khẳng định cùng Tả Xuyên Trạch có liên quan.”

Tống Triết nắm điện thoại chặt thêm một phần, hần là hoa hồng xơ xác duy nhất rồi.

“Ừ, tôi đã biết,” y nói, “Có tin tức gì tùy thời liên hệ tôi.”

“Được.”

Tống Triết cúp điện thoại, gọi qua một số, bên kia giọng nói Trác Viêm chậm rãi vang lên, đi thẳng vào vấn đề, “Nếu như anh là tới hỏi tôi phân tích thuốc như thế nào tôi chỉ có thể nói cho anh biết còn chưa có đầu mối, bên trong có một thành phần tôi đến nay còn không biết là cái gì, hơn nữa tôi nghĩ thứ đó là nguyên nhân chính phát ra tác dụng, nói chung rất phiền phức, ai, Hắc Yến không hồ là người được xưng là thiên tài y học.”

Tống Triết nói, “Nhanh nhất phải bao lâu?”

“Khó mà nói,” Trác Viêm trầm ngâm chỉ chốc lát, nói, “Riêng phân tích thành phần là sẽ phí một phen công phu huống chi còn muốn nghiên cứu ra thuốc thử, thế nào cũng phải cần nửa năm trở lên.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, nói, “Nếu như bây giờ đem nguyên nhân chính kia bỏ qua, trước đem những thành phần khác trung hoà thì sao?”

Trác Viêm suy nghĩ một chút, “Cũng có thể, như vậy đoán chừng có thể đem thuốc kéo dài một đoạn thời gian, nhưng mà tác dụng ảnh hưởng cũng không rõ ràng, cậu ta vẫn sẽ rất nóng nảy, tốt nhất chính là lúc trăng tròn đem thuốc thử làm chậm gia tăng thêm thuốc mê hoặc chất gây nghiện, phòng ngừa cục diện phát sinh không không chế được.”

“Vậy được, cậu bây giờ bắt đầu nghiên cứu, trăng tròn trước cho tôi,” Tống Triết nói đến đây dừng một chút, nghĩ đến lần trước nửa đêm tới thì thuốc mê trong cơ thể Tả Xuyên Trạch bị tách ra rồi, quyết đoán nói, “Dem thuốc thử làm chậm cho thêm vào trong chất gây nghiện, sau đó đem qua cho tôi.”

“Được rồi, vận khí của anh tương đối tốt, tôi gần đây bị vợ đánh văng ra ngoài vừa lúc rất rảnh rỗi, em họ nhà anh thực sự là quá khó giải quyết,” Trác Viêm than thở, “Được rồi, cứ như vậy đi, tôi nhanh chóng cho anh câu trả lời.”

Tống Triết thu hồi điện thoại, đứng ở trên ban công nhìn xuống dưới, Tả Xuyên Trạch mới vừa từ bên ngoài trở về, vừa lúc đi tới trong sân, ánh dương quang không chút kiêng kỵ đánh vào trên người của hắn, từ nơi

này nhìn sang chợt làm cho cả người hắn đều có cảm giác phát sáng, hắn cảm nhận được ánh mắt của y liền ngẩng đầu, nhướng rồi nhướng đôi mi xa hoa, “Có việc?”

Tổng Triết mỉm cười gật đầu, dịu dàng nói, “Có muốn chúng ta quay về hay không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi muốn nói sinh hoạt ngọt ngào của bọn họ kết thúc nhanh ... Bay đi ...

Sắp tới những ngày xa cách a a a a

43. Chương 43: Quyết Định

Quần chúng Phùng Ma nhận được điện thoại của đương gia nói là ngày hôm nay trở về, Lang Trì sáng sớm liền đứng ở cổng lớn tổng bộ nhìn xung quang, nhiệt liệt trông đợi chủ nhân bỏ trốn hơn hai tháng của bọn họ trở về. Buổi sáng đường núi vì ánh dương quang vấy một tầng ánh sáng vàng rực rỡ Lang Trì nhìn chăm chăm vào phương xa, chỉ thấy cách đó không xa xuất hiện một chấm đen nhỏ, sau đó càng ngày càng gần, anh không khỏi dụi dụi con mắt, mắt nhìn chăm chú một lát liền không thể tin được bắt đầu nhu mắt, lặp lại ba lần như vậy lúc này rốt cục kéo kéo ống tay áo Vệ Tụng bên cạnh, nói, “Đội trưởng, anh để cho tôi đánh anh một quyền đi, anh xem có đau hay không, nếu như là đau nói lên đây không phải là mơ.”

Vệ Tụng bình tĩnh nhìn nơi xa, nói, “Cậu không nhìn lầm, đúng là một chiếc xe taxi.”

Lang Trì nuốt nuốt nước miếng, thầm nghĩ nếu như người phía trên đang ngồi thật là chủ nhân nhà anh đây nên kinh hãi bao nhiêu! Phùng Ma Tả Xuyên Trạch có một ngày cũng sẽ ngồi xe taxi?! Mở trò đùa quốc tế cái gì?! Anh muốn hỏi tài xế taxi đoạn đường này không có bị chủ nhân nhà anh điện giật choáng váng sao? Không có gặp trở ngại đụng cây đụng cột điện đụng thùng rác vùn vùn tất cả mọi thứ có thể đụng sao?!

Lang Trì mắt thấy chiếc xe kia ở trước mặt mình dừng lại, sau đó chủ nhân nhà anh biến mất hơn hai tháng chậm rãi từ bên trong đi ra, sau đó làm một việc khác khiến bọn họ khiếp sợ, chủ nhân nhà anh cứ nhiên tự mình bỏ tiền trả tiền xe, đây là ngạc nhiên cỡ nào! Phải biết rằng Tả Xuyên Trạch trước đây căn bản cũng không mang tiền, thậm chí ngay cả lần du lịch này hắn cũng không mang tiền! Tiền hắn ở đâu ra?!

Tài xế nhìn người trước mắt muốn quay đầu đi vào, vội vàng kêu lên, “Ai ai, chàng trai chờ một chút, còn chưa thối tiền đâu!”

Tả Xuyên Trạch kỳ quái quay đầu lại, “Hửm? Nhưng tôi nhớ kỹ tôi trả tiền không nhiều không ít a.”

“Không phải không phải,” tài xế vội vã xua tay, “Cậu nhớ lộn, cậu cho nhiều rồi, này, đây là tiền lẻ.”

Tả Xuyên Trạch ồ một tiếng xoay người lại, nhận tiền lại đi trở về, mới vừa đi mấy bước lại bị gọi lại, “Ai ai, lại nhiều rồi, quay lại quay lại.”

Lang Trì nhin không được đầu nổi lên hắc tuyến, thầm nghĩ biện pháp của ông còn có thể tiếp tục lặp lại nữa sao?!

Tả Xuyên Trạch nghe lời liền đi trở lại, như vậy lặp lại vài lần, Tả Xuyên Trạch nói, “Tôi nhớ lại thì cho nhiều tiền như vậy, xe của ông là miễn phí sao?”

Tài xế tiếp tục xua tay, “Không đúng, cậu còn là cho nhiều hơn,” tiếp tục từ trong bao lấy ra một xấp tiền mặt, “Này, đây là tiền lẻ của cậu.”

Tả Xuyên Trạch hiểu rõ thu toàn bộ, một lát sau nói, “Ví của ông đã trống không, hiện giờ không có tiền lẻ thối cho tôi nữa đi?”

“...” Tài xế ho khan một tiếng, “Thực ra tôi lại nhớ lộn, cậu cần phải cho tôi tiền xe, ừm, cậu cho thiếu.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, hướng Lang Trì sau lưng ngoắc ngoắc ngón tay, người sau thấy thế ngẫm hiểu từ trong lòng lấy ra một khẩu súng cung kính bỏ vào trong tay của hắn, Tả Xuyên Trạch lắc súng trong tay, cười nói, “Vây ông nhưng thật ra nói một chút tôi hẳn là cho ông bao nhiêu tiền?”

“...” Tài xế nói, “Thực ra tôi nhớ lộn, tiền của cậu không nhiều không ít, được rồi, không chuyện gì tôi đây liền đi, đi ...” Ông ta nói xong đánh tay lái mạnh quay đầu liền chạy như điên.

Tả Xuyên Trạch đem một xấp tiền mặt trong tay đưa cho Lang Trì, nói câu “Thu” sau đó liền đi vào.

Lang Trì nhìn tiền mặt trong tay, khoe miệng co quắp, tiền trong khoảng thời gian này của chủ nhân nhà anh đều là tới như thế sao?!

Vệ Tụng đi theo phía sau Tả Xuyên Trạch, mắt bình tĩnh chậm rãi quan sát hắn, ông phát hiện trên người người này hơi thở tà ác ít đi một phần, sinh ra một chút mùi vị sạch sẽ, làm cho không không chế được muốn thân cận, trông mắt của ông sâu thêm chút, loại sửa đổi này đơn giản là ông trước đây không dám tưởng tượng, thoát nhìn việc này phải liên quan cùng người đàn ông kia. Lang Trì lặng lẽ thu hồi tiền cũng bước nhanh theo sau, tiếp đó cũng phát hiện thay đổi trên người chủ nhân nhà anh, thầm nghĩ hôm nay muốn mưa đổ hạ xuống phải không?

Nhưng mà ý nghĩ này anh cũng không có duy trì bao lâu, bởi vì Tả Xuyên Trạch liền đổi trở về bộ đồ chói mắt đó, áo dài đỏ như máu khoắc ở trên người, hơi thở tà ác nhất thời tăng vọt. Lang Trì không khỏi dưới đáy lòng cảm khái, chủ nhân yêu nghiệt bọn họ rốt cục đã quay về.

So với Phùng Ma bình thản, đại trạch Tổng gia ở Bắc Kinh hiện giờ đang đứng ở sát biên giới bùng nổ, Tổng Triết đứng ở trong thư phòng của ông nội y, đồ còn chưa kịp thay, khi y vừa mới nói xong sau đó thư phòng liền lần nữa lâm vào một mảnh im lặng, Tổng tư lệnh như thú bị nhốt vậy ở bên trong phòng vòng vo hai vòng, sau đó dừng lại nhìn y, tức giận đến ngón tay run, “Con ...” Ông chỉ nói một chữ này liền không nói được nữa, gơ tay lên liền đánh.

Tổng tư lệnh là xuất thân quân nhân, lần này lại dùng mười phần sức lực, chỉ nghe “Chát” một tiếng thanh thúy, Tổng Triết đầu mạnh nghiêng qua một bên, mặt trắng nõn của y trong nháy mắt đỏ lên, đầu ngón tay có thể thấy rõ ràng.

Đây là Tổng tư lệnh lần đầu tiên ra tay đánh cháu trai luôn luôn được thương yêu, có thể thấy được thật sự là tức giận cực kỳ. “Tổng Triết, con đúng thật chính là càn quấy!” Sấn mặt ông đủ nghiêm túc, tức giận đến cả người đều đang phát run, ông cả đời này đoán chừng cũng không có tức giận như vậy qua, “Con nhất định là đầu óc mê muội! Con biết con mới vừa rồi nói cái gì không?! Hả?! Dáng vẻ thông minh thường ngày của con đi đâu rồi?! Đạo lý đơn giản như vậy còn không nghĩ ra?! Con đây là đang muốn chết!”

Tổng Triết đưa tay lau vết máu ở mép, đứng đưng quay đầu, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào mắt ông, “Ông nội.”

“Không có khả năng!” Tổng tư lệnh lạnh lùng nói, “Con nghĩ cũng đừng nghĩ! Ta không có khả năng đáp ứng con! Con cút trở về cho ta thanh tỉnh đầu óc một chút rồi tới tìm ta nữa! Tử Hạm hai ngày trước tới tìm ta, ta cũng không ép con phải kết hôn rồi, nhưng con cũng không thể càn quấy như thế cho ta!”

Tổng Triết ôn hoà nói, “Ông nội, con từ nhỏ đến lớn không có xin người qua cái gì, cũng chỉ có lúc này đây, con quyết tâm đã định, huống chi con cũng không có khả năng làm chuyện không có nắm chắc, ông nội, đây là con lần đầu tiên thích người nào đó.”

Tổng tư lệnh giương mắt nhìn y, thân thể vẫn như cũ đứng thẳng tắp, mặt y nghiêm túc mang theo một chút ý tứ ngoan lệ* [ngoan: kiên quyết, nghiêm túc], trong ngày thường không có bao nhiêu người ánh mắt có thể như vậy cùng ông thản nhiên nhìn một chỗ, nhưng Tổng Triết lại không thêm quan tâm cùng ông đối diện, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng là quyết tâm tuyệt đối không thay đổi.

Người cháu này tính tình ông lại hết sức rõ ràng, Tổng tư lệnh gấp đến độ lại vòng vo hai vòng, lần thứ hai dừng lại thì cơ thể luôn luôn khoẻ mạnh lại hiện ra vẻ uể oải.

Tổng Triết nói, “Ông nội, ông hẳn là thử tin tưởng con.”

“Tin cái rắm!” Tổng tư lệnh không chút nghĩ ngợi liền lớn tiếng rống trở về, “Nếu như đổi lại những lúc khác ta tuyệt đối tin con, nhưng đây là cái gì?! Ta trừ phi ngốc mới tin con!”

Tổng Triết vẫn như cũ cố chấp đứng tại chỗ, thật lâu không nói gì.

Tổng tư lệnh cũng trầm mặc theo, sau một lúc lâu mới thở dài nặng nề một tiếng, một tiếng thở dài vô lực này nhất thời lại cho ông thêm một phần già nua, ông khoát khoát tay, “Đi ra ngoài đi, nếu như con chết ở bên ngoài thì giết nó sau đó đem các người chôn cùng một chỗ, lúc đó thân làm ông nội đây tặng quà cuối cùng cho con.”

Tổng Triết khoe miệng câu lên nụ cười thoải mái như trước, nói, “Cảm ơn ông nội.” Sau đó quay đầu lại, xoay người đi ra ngoài.

Tổng tư lệnh ở thư phòng trầm mặc một lúc lâu, vẫn không nhúc nhích, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, toà nhà cũ ở đây lộ ra u ám khác thường, khiến cho bóng lưng của ông cũng theo đó nổi lên một tầng thi vị già nua, người Tổng gia bọn họ mấy đời tính cách đều không khác biệt, chuyện hạ quyết tâm là thế nào cũng không thay đổi được, cho dù biết phía trước mặt đối mặt chính là con đường chết cũng không chút do dự đi về phía trước, đến không dễ dàng ba cháu trai bên mình tính cách cuối cùng có chút thay đổi, tính cách của ba người kém cách xa vạn dặm, chí hướng cũng đều khác nhau, nhưng mà hết lần này tới lần khác ở điểm này đặc biệt nhất trí, ông thật không biết là nên cao hứng hay là nên tức giận.

Tổng Triết ra thư phòng trực tiếp xuống lầu, thủ hạ của y liền ở phòng khách chờ y, thấy trên mặt y sừng đỏ lập tức giật mình, vội vàng nghênh đón, “Đại thiếu gia, ngài ...”

Tổng Triết xua tay, “Không có việc gì, quay về đảo nhỏ gần thành phố S.”

“Vâng.”

Hai kẻ dạo chơi đều từng người trở lại nơi của mình xử lý một đồng công việc tích tụ, hôm nay vậy mà nhất trí xuất hiện ở Dạ Mị, bọn họ gặp nhau ở chỗ này.

Hai tháng này trong giới rất yên bình, nhưng dưới yên bình này lại có thật nhiều đường bát quái nhỏ, bởi vì vị yêu nghiệt phách lối biến thái kia lại biến mất, hơn nữa liên tiếp hai tháng đều không có tin tức, này rất không bình thường, cũng rất dễ dàng làm người ta suy nghĩ vẩn vơ rồi, trong giới vốn là bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, hơn nữa tin đồn truyền bá luôn luôn rất nhanh, cho nên trong khoảng thời gian này xuất hiện bên trong nói lung tung, nói bệnh nặng, nói ám sát, nói yêu chết vân vân một loạt lời đồn có thể nói liên tiếp xuất hiện, tất cả mọi người đang suy đoán vị đương gia Phùng Ma lợi hại có đúng hay không đã sớm từ thế giới này biến mất, từ nơi vô đài này chào cảm ơn* [: diễn viên ra sân khấu chào cảm ơn khác giả]. Chỉ là nhiều cách nói loạn xạ, không ai có chứng cứ xác thực.

Dưới sự so sánh nhưng thật ra không có bao nhiêu người đi quan tâm Tổng Triết, bởi vì khi y xuất môn đến giờ Tổng Triết người này bình thường vốn là rất khiêm tốn, mọi người đối với y xuất quỷ nhập thần đều đã thành thói quen, biến mất bao lâu cũng sẽ không khiến cho trong giới chú ý.

Ông chủ Dạ Mị Hiên Viên Ngạo gần đây cũng đang suy tư chuyện này, chỉ là phương hướng suy nghĩ cùng bọn chúng khác nhau mà thôi, dù sao anh cùng Tổng Triết là bạn tốt, cũng biết người kia ưa thích đặc biệt, cho nên anh nghĩ là Tả Xuyên Trạch chẳng lẽ bị Tổng Triết bí mật giam lại rồi sao? Anh nghĩ chuyện này có khả năng vô cùng lớn, dù sao bất kể từ phương diện nào đến phân tích Tổng Triết tuyệt đối là một kẻ càng âm hiểm, càng biến thái.

Bởi vậy đang ngồi bên trong bao phòng ở Dạ Mị, nghe người này nói đến khoảng thời gian này bọn họ nhưng thật ra là đi du lịch, Hiên Viên Ngạo trong nháy mắt ngơ ngẩn, sau đó mới không thể tin mở miệng nói, “Các cậu đây là ... Hưởng tuần trăng mật?”

“Cậu muốn nghĩ như vậy tôi cũng không phản đối.” Tổng Triết cười ngồi ở một bên, đưa tay cầm chén rượu lên nhàn nhạt uống một ngụm rượu.

Hiên Viên Ngạo hoài nghi nhìn y, một lát mới nói, “Tôi vẫn cảm thấy cậu nói đem cậu ta giam lại rồi dường như tôi có thể tiếp thu hơn, thật đó.” Hai kẻ biến thái này đi du lịch?! Ngắm lại đều cảm thấy ớn lạnh! Bọn họ đây không phải là đi du lịch, thuần túy chính là đi gieo hoa cho người!

“Tôi cũng muốn giam giữ, nhưng không phải bây giờ,” Tống Triết cười nói, “Đương nhiên, nếu như nói tôi còn có cơ hội.”

Hiên Viên Ngạo nhất thời nhướng mi, Tống Triết là một người rất ít để cho mình phạm sai lầm, y đối chuyện gì đều kiểm soát trong tay, tuyệt đối không phải người sẽ nói loại lời nói không xác định này, bởi vậy anh nghe được câu này phản ứng đầu tiên chính là người này không biết lại làm quyết định quang trọng gì, “Cậu muốn đi làm thứ gì?”

Mắt xếch của Tống Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng híp một cái, khoé miệng ý cười còn là may mắn không giảm, chỉ nói, “Không có gì.”

Hiên Viên Ngạo liền nhún vai không hỏi, anh thấy người này một khi làm quyết định là sẽ không dễ dàng sửa đổi, liền thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Vậy cậu ngày hôm nay tới nơi này làm gì?”

“Chờ người.” Tống Triết cười nói, vừa dứt lời thủ hạ liền khom lưng nói, “Đại thiếu gia, điện thoại.”

Tống Triết ừ một tiếng, nhìn hiện thị thông báo, nói, “Cậu nhận, sau đó đi ra ngoài lấy thứ đó.”

Thủ hạ nói “Vâng” xoay người đi ra ngoài, Hiên Viên Ngạo lúc này ở một bên cũng nhận một cú điện thoại, chỉ “Ừ” một tiếng rồi liền chấp dứt, quay đầu nói, “Các người là không phải hẹn xong rồi?”

Tống Triết cười nói, “Nói như vậy em ấy đến rồi a.”

“Đúng vậy,” Hiên Viên Ngạo lắc điện thoại, “Hiện đang hướng nơi thị trường ở tầng ngầm đi.”

Tống Triết nhàn nhạt uống một ngụm rượu, không nói gì, nhưng thật ra Hiên Viên Ngạo kinh ngạc nhướng mi lên, “Cậu không dự định đi tìm cậu ta sao?”

Tống Triết vẫn là cái gì cũng không nói, lúc này thủ hạ của y đẩy cửa tiến đến, đem một chiếc đồng hồ đeo tay đưa tới, y tiếp nhận đeo vào, vậy mới đứng dậy nói, “Tôi đi.”

Hiên Viên Ngạo quan sát đồng hồ đeo tay kia một chút, chỉ cảm thấy không chỗ nào đặc biệt, cũng không biết người có dụng ý gì, nhưng lòng hiếu kỳ của anh cũng không nặng, liền nhún vai nói, “Tôi cũng biết cậu sẽ không không đi qua.”

Tống Triết lại cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Tả Xuyên Trạch lúc này đang an vị trong bao phòng nơi thị trường, đoạn đường hần đi tới mọi người đều thấy được hần, đồn đại trước liền tự sụp đổ, lòng mọi người đồng thời hiện lên một ý niệm trong đầu, đó chính là hơn hai tháng hắc đạo yên bình rốt cục lại muốn tinh phong huyết vũ rồi.

Lang Trì cung kính đứng ở phía sau hần, lúc này nhận điện thoại, khom lưng nói, “Chủ nhân, người bên ngoài nói ngài Tống Triết.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi, nghiêng ngẫm chuyển ly rượu, cười nói, “Để cho anh ta vào.”

“Vâng.”

Cửa bao phòng chậm rãi bị đẩy ra, Tống Triết từ từ tiến đến, đi tới ở trên ghế sa lon ngồi xuống, tự nhiên nâng cằm hần lên ở trên môi hôn một chút, dịu dàng nói, “Có nhớ tôi không?”

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị nhìn y, lười biếng nói, “Tôi tại sao phải nhớ anh?”

Tống Triết cười nói, “Tôi nói như thế nào hiện giờ cũng là bạn trai của em đi?”

Tả Xuyên Trạch bất vi sở động, “Việc này trong mắt của tôi đó cũng không coi là gì.”

Tống Triết đã sớm biết loại thái độ của người này đối với chuyện này, cũng không thềm để ý, chỉ nói, “Được rồi, thật ra tôi rất nhớ em.”

“Hửm?” Tả Xuyên Trạch để ly rượu xuống, nắm lấy cằm y, mờ ám hỏi, “Vậy anh có bao nhiêu nhớ tôi?”

“Rất nhớ.”

“Oh, cho nên anh cố ý chọn hôm nay hẹn tôi đi ra?” Tả Xuyên Trạch nhướng mi hỏi.

Bọn họ xác định quen nhau sau đó mấy ngày lại quay về, một đường đi một chút dừng một chút, trở lại nơi ở lại bắt đầu xử lý công việc, đến bây giờ vừa vặn vừa một tháng, hôm nay là trăng tròn.

“Tổng Triết, anh chẳng lẽ lại muốn chuẩn bị bỏ thuốc cho tôi sao?” Tả Xuyên Trạch hoài nghi nhìn y, trong con ngươi bởi vì liên quan đến trăng tròn hơi thơ yếu mị rất nặng.

Tổng Triết cười nói, “Em sẽ để cho tôi lại đạt được một lần nữa?”

“Sẽ không,” Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ nắm lấy cảm y, hiện giờ lần người về phía trước, thấp giọng nguy hiểm nói, “Cho nên nói anh ngày hôm nay khẳng định trốn không thoát lòng bàn tay của tôi.”

“Đúng vậy, cho nên tôi ngày hôm nay không giãy giụa,” mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổng Triết nhìn hắn, lại cười nói, “Nhưng mà tôi vẫn tương đối thích phòng ngủ xa hoa của em, hiện giờ thời gian còn sớm, em nếu như thật muốn làm chúng ta liền đi nơi đó, ở địa bàn của em làm thì em càng yên tâm.”

“Như thế,” Tả Xuyên Trạch trong mắt còn mang theo một chút hoài nghi, “Nếu như vậy anh ngay từ đầu phải đi Phùng Ma tìm tôi không được sao, tại sao muốn cố ý bảo tôi tới nơi này?”

“Tôi chỉ là muốn nhìn em một chút sẽ tới hay không,” Tổng Triết cười nói, “Sự thực chứng minh tôi dưới đáy lòng vẫn có phân lượng* [trọng lượng].”

Tả Xuyên Trạch xía một tiếng, lưỡi biếng đứng lên, chậm rãi nói, “Đi thôi Tổng đại công tử, tôi cũng muốn nhìn anh ngày hôm nay còn có biện pháp nào thoát thân.”

Tổng Triết liền đi theo hắn đi ra phía ngoài, đi ngang qua góc hàng lang thì đối diện có người bởi vì đi quá nhanh mắt thấy sẽ đụng vào, hôm nay là trăng tròn, Tả Xuyên Trạch vốn dễ nóng nảy, đối bên ngoài cũng tương đối miễn cảm, hiện giờ thấy có người hướng về phía mình liền không chút suy nghĩ nhắc chân liền đạp tới, người nọ “Ầu” một tiếng bị hắn đá lui ba bước, gã cũng là lảo lộn trong giới, cũng không bị người đối đãi như vậy bao giờ, theo bản năng mắng câu “F*ck” vung lên nắm tay liền vội chạy tới.

Tả Xuyên Trạch trong con ngươi ánh sáng lạnh loé lên, đưa tay nắm, bỗng nhiên dùng sức, bên tai chỉ nghe một tiếng rắc rắc thanh thúy, tay của người kia đầu khớp xương cánh tay bị hắn trong nháy mắt kéo gãy, chỉ còn lại có da thịt còn dính lại, người nọ ôm cánh tay kêu lên thảm thiết, lúc này thấy rõ người tới là Tả Xuyên Trạch, trong nháy mắt đều là ánh sáng kinh khủng sợ hãi, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền chảy xuống.

Tả Xuyên Trạch là tên biến thái, hắn là yêu quái thích máu, hỉ nộ vô thường, là một người điên không hơn không kém.

Thứ ánh mắt này Tả Xuyên Trạch thấy nhiều rồi, hắn thượng vị đến nay thứ ánh mắt này vẫn cùng hắn, hắn vốn là tên biến thái, không có gì có thể lưu tâm, lúc này mắt lạnh nhìn gã một cái cái gì cũng không nói trực tiếp đi qua.

Người nọ khi thấy hắn đi qua thì theo bản năng rúc về phía sau hoà thành một thể, giống như rất sợ người này làm tiếp chuyện gì, gã thật sự là không nghĩ ra vì sao khoảng cách mới vừa rồi bọn họ còn kém nhiều như vậy thế nào liền bỗng nhiên chọc giận người chứ?

Tổng Triết nhìn gã một cái cũng theo đi về phía trước, có lẽ chỉ có y có thể hiểu rõ hành động vừa rồi của người này chỉ là bởi vì liên quan đến thuốc không bị không chế mà thôi, loại chuyện này mấy năm nay phỏng chừng đã phát sinh qua rất nhiều lần rồi, sự kiện máu tanh cũng phát sinh qua rất nhiều lần, cho nên y nghe đồn mới có thể trở nên như vậy, hắn lúc mới bắt đầu nhất định từng ngạc nhiên qua, nhưng bây giờ hắn trong mắt đen như mực không có gì cả, Tổng Triết nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên cảm giác được nếu như nói người này có thể phát điên, với hắn mà nói có lẽ là ... Một chuyện hạnh phúc.

Thế nhưng như vậy Tả Xuyên Trạch lại không phải Tả Xuyên Trạch của y rồi. Tổng Triết nhìn bóng lưng cao ngất kiên định phía trước. Khoé miệng câu lên một nụ cười thoải mái, đi tới bên cạnh hắn kéo tay hắn cùng hắn mười ngón tay đan vào nhau, chậm rãi vào thang máy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi nói ngày mai việc tương đối nhiều, tôi tận lực thêm, không bao lâu đang lúc phỏng chừng sẽ trễ chút.

Chương sau tiếp tục HHen chương sau qua Tết nhá:3 Mọi người ăn Tết vui vẻ và mị vẫn lặn tiếp đây:))))))

44. Chương 44: Ánh Trăng

Đại trạch Phùng Ma ở dưới ánh trăng nhàn nhạt tản ra một tầng sắc thái mê người, Tống Triết hạ phi cơ trực thăng, nhìn đại trạch cổ xưa yên tĩnh trang nhã này, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi nổi lên một tầng sáng thường thức. Tả Xuyên Trạch thì đứng ở bên cạnh, trên người bởi vì tác dụng thuốc tán phát hơi thở rất lạnh, nhưng dưới lãnh khí lại thêm một chút yêu mị, rất mê người. Tống Triết khoé miệng câu lên một nụ cười thoải mái, chậm rãi đi về phía trước, bây giờ cách nửa đêm còn ba tiếng, bọn họ có rất nhiều thời gian từ từ tiêu hao.

Hai người vào hành lang bằng gỗ, bốn phía rất an tĩnh, chuông cổ chân Tả Xuyên Trạch thì vô cùng rõ ràng, âm thanh thanh thúy giống như vẫn có thể đi phe phẩy đến đáy lòng của người ta, làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn, Tống Triết lắng lắng nghe một hồi, bỗng nhiên cười nói, “Tôi nghĩ vòng chân này xứng đôi với em.”

Con người của Tả Xuyên Trạch yêu mị nhìn y một cái, vừa đi vừa chậm rãi nói, “Đó là bởi vì anh biến thái, nếu như ngược lại thời gian trước tôi ngày đó nhất định sẽ làm thịt anh, cũng tiết kiệm ngày sau phiền phức nhiều như vậy, ừ, nói đến vòng chân ... Chia khoá sớm đã bị anh ném đi?”

“Thông minh,” Tống Triết cười nói, “Từ lúc ngày đó tôi cùng em đi vườn phòng em trên đường ra cửa rơi đi thì tôi liền ném chìa khoá, hiện giờ em chính là muốn lấy xuống cũng không thể nào, trừ phi em đem chân giẫm.”

“Tôi chỉ biết,” Tả Xuyên Trạch đối với lần này không ngạc nhiên chút nào, mà chỉ nói, “Lẽ nào không ai nói với anh ham thích của anh đã đến mức thành bệnh hoạn?”

“Đương nhiên là có,” Tống Triết dịu dàng nói, “Hơn nữa có rất nhiều, người nói nhiều nhất chính là ông chủ Dạ Mị Hiền Viên Ngạo, em cũng biết.”

“Ừ, biết.” Tả Xuyên Trạch quẹo một góc ngoặc, đi tới gian phòng của mình trước cửa dừng lại, đưa tay đem cửa đẩy ra, chính là cười tà nói, “Được rồi Tống đại công tử, chúng ta đến rồi, tôi cũng muốn nhìn anh ngày hôm nay còn có biện pháp nào né tránh, tôi thực ra không ngại đem anh buộc ở trên giường cường bạo.”

“Tôi biết,” Tống Triết cười nói, “Em muốn làm tôi đã lâu rồi, nhất là cường bạo.”

“Biết là tốt rồi,” Tả Xuyên Trạch chậm rãi bước đi vào, quay đầu lại nói, “Tôi đi tắm trước.” Hắn nói xong vào phòng tắm, chỉ chốc lát thì từ bên trong truyền ra tiếng nước ào ào.

Tống Triết lắng lắng nghe, chậm rãi bước đến bên cạnh chiếc giường lớn, ánh trăng mê người từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làm nền đem màn che cực kỳ đẹp, tăng thêm một phần cảm giác lộng lẫy. Tả Xuyên Trạch tắm tốc độ rất nhanh, chẳng bao lâu liền đi ra, lần này cùng lần đầu tiên giống nhau, trên người hắn cái gì cũng không có mặc. Tống Triết quay đầu lại nhìn thoáng qua, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi sâu một tầng, trên người người này nước không có lau khô, giờ khắc này ở dưới ánh trăng xa hoa mờ hồ phát ra một tầng sáng trông suốt, có như vậy trong nháy mắt gần như đều muốn trong suốt vậy.

Tả Xuyên Trạch lau tóc, ngẩng đầu nhìn y, con người yêu mị bởi vì hơi nước phòng tắm mà phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, “Đến, anh Tống đại công tử, anh tốt nhất nhanh lên một chút, đừng làm cho tôi chờ lâu.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, “Được.” Y nói liền vào phòng tắm, Tả Xuyên Trạch một mình rót một ly rượu, tựa ở đầu giường chuyển ly rượu, ánh mắt nhìn một vòng trăng tròn phía ngoài cửa sổ, con người yêu mị hơi híp, đây là lần thứ mấy cùng người kia ở chung một chỗ trải qua trăng tròn, hình như từ lúc gặp nhau ngày đó trở đi từng trăng tròn bọn họ đều cùng một chỗ, mỗi trăng tròn liền cũng không có khó nhịn như trước vậy. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, con người yêu mị của hắn không khỏi sâu một tầng.

— bởi vì sẽ làm cho người ta nghiện.

Xem ra hắn cùng người kia nhất định dây dưa đến khi hắn chết, đến ngày đó hắn chết sẽ đơn giản kết thúc tất cả, hắn cũng không tin lâu dài, cùng Hắc Yến ở chung thì hắn đã từng cố gắng tin tưởng, lại bị chuyển về sau thực không lưu tình chút nào phá vỡ, mà người này ... Sớm muộn gì có một ngày cũng sẽ biến thành như vậy sao?

Không, Tả Xuyên Trạch trong con người nổi lên một tầng ánh sáng khác thường, không giống như vậy, người này bất kể thế nào cũng sẽ không giống Hắc Yến đối xử hắn như vậy, hắn không biết tại sao lại phải có loại cảm giác này, nhưng hắn chính là biết sự thực là như thế này.

Người này tuy rằng âm hiểm độc ác, giết người không thấy máu, thế nhưng hắn chính là biết người này sẽ không đối xử hắn như vậy.

Một ly rượu Tả Xuyên Trạch uống gần hết cho tới khi nào uống xong Tống Triết mới ra ngoài, y mặc áo ngủ rộng lớn đi tới trước mặt hắn ngồi xuống, đem cái ly trong tay hắn lấy tới để ở một bên, nâng cằm hắn lên nghiêng người qua ở trên môi hắn hôn một chút, cuối cùng đầu lưỡi vươn tới liếm liếm, Tả Xuyên Trạch lập tức làm ra đáp lại, đưa tay ôm lấy cổ của y, đầu lưỡi cũng không khách khí chui vào, Tống Triết triền miên cùng hắn ôm hôn, hương trà cùng mùi rượu ở đâu đó giữa răng môi lan tràn ra, làm cho thần kinh cũng theo đó trở nên thư giãn, tay Tống Triết chậm rãi từ sau ót của hắn trượt, đồng hồ trên cánh tay bởi vì động tác trượt phát sinh một tiếng “Soạt” nhỏ nhẹ.

Tả Xuyên Trạch trong lòng thất kinh, bỗng nhiên mở mắt ra, hắn nhớ kỹ Tống Triết không mang đồng hồ đeo tay, nhưng mà còn chưa chờ hắn có động tác gì cũng cảm giác cổ truyền đến một trận kim đâm đau đớn, sau đó một chút dịch thể lạnh như băng theo tĩnh mạch chảy vào cơ thể, hắn bỗng nhiên đem y đẩy ra, bưng cái cổ nhìn người trước mắt, trên người toả ra hơi thở dị thường băng lãnh lợi hại, “Tống Triết, anh bắn cái gì ... Ưm ...”

Hắn còn chưa nói xong liền cảm thấy một trận choáng váng đầu, trước mắt giống như xuất hiện một chút ảo giác, mà cơ thể cũng bắt đầu từng tắc trở nên tê dại, một trận thiên toàn địa chuyển* [chóng mặt], cơ thể nhất thời truyền đến một cảm giác nhẹ nhàng khó nói thành lời, nhẹ bẫng tìm không được chân thật, hắn ngửa về phía sau ngã xuống giường, con người yêu mị nhuộm một tầng sáng mê ly, một lúc lâu mới dùng ý thức còn sót lại nhẹ giọng nói, “Tống Triết ... Anh vậy mà cho tôi chết có hại ...”

“Đúng vậy,” Tống Triết cởi áo ngủ phủ trên người, ở trên môi hắn khẽ hôn một cái, cười nói, “Không dưới chất có hại còn thực sự không đối phó được em.” Chiếc đồng hồ đeo tay này của y cùng chiếc đồng hồ trên cổ tay Trác Viêm mang kia chức năng giống nhau như đúc, y không khỏi bất dĩ dưới đáy lòng nghĩ, thật không biết Trác Viêm dùng đồng hồ đeo tay kia làm bao nhiêu chuyện thất đức.

Tả Xuyên Trạch bị ép nằm ở trên giường, đôi mắt nhuộm một tầng sáng mê ly, Tống Triết ở trên trán hắn hôn một cái, nói, “Yên tâm đi, một lần sẽ không để cho em nghiện.” Y cúi đầu nhìn người này, chậm rãi hôn lên, đầu lưỡi vói vào không ngừng cùng hắn đi dây dưa, cảm giác ngọt ngào khiến hắn ngay cả đầu ngón tay đều nhuộm một tầng tê dại. Tả Xuyên Trạch kinh ngạc nằm ở trên giường, chất gây nghiện mang tới cảm giác nhẹ nhàng vẫn chưa hoàn toàn thối lui, hắn an tĩnh nằm, đột nhiên cảm giác được một cổ nóng cháy từ thân thể ở chỗ sâu thiêu đốt, càng đốt càng thịnh, đem cơ thể hắn còn sót lại sức lực toàn bộ đốt không còn, hắn khẽ nhú nhú mày, thấp giọng nói, “Ngoại trừ chất có hại anh còn thả cái gì?”

Tống Triết ngẩn ra, ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát người này, chỉ thấy dưới ánh trắng trong sáng trên người của hắn dần dần nhuộm một tầng đỏ ửng, thoát nhìn vô cùng mê người, mà phía dưới một cái cột gờ đó cũng có tinh thần, y không khỏi lại một trận bất đắc dĩ, thoát nhìn Trác Viêm ở trong chất có hại có cho thêm thứ khác.

Y vô tội nói, “Việc này cùng tôi không quan hệ gì.”

Tả Xuyên Trạch chỉ cảm thấy cả người thiêu đốt sạch khó chịu, hắn không khống chế được rên rỉ một tiếng, giọng nói cũng nhuộm một tầng khàn khàn, “Quý tin anh, anh luôn luôn đề tiện vô sỉ.”

“Được rồi, thì là tôi đề tiện vô sỉ, thế nhưng lần này thật cùng tôi không có đóng góp,” Tống Triết nhìn người này càng phát ra hơi thở mất trận tự, cười nhẹ nói, “Nhưng bây giờ đối với em mà nói cũng không có quan hệ gì rồi, dù sao em cũng trúng chiêu.”

Tả Xuyên Trạch nhin không được mắng to, hấn ngửa đầu, dồn dập thở phì phò, chậm rãi cảm giác được choáng váng lại vừa có chút thứ gì đó trong cơ thể chảy xuôi, giống như máu bạo ngược trong cơ thể hơi chút lắng lại một lát, hấn cau mày, “Không chỉ, ngoại trừ thứ lộn xộn gì đó anh còn bỏ thêm cái gì?”

“Thuốc thử hoà hoãn,” Tống Triết cũng không dỗi gặt hấn, “Tôi muốn xem thử một chút có thể hay không trung hoà một chút tác dụng thuốc trên người em một tí, ừm, em bây giờ cảm giác thế nào?”

Tả Xuyên Trạch lẳng lẳng nhìn y, trên thế giới này có rất nhiều người nghĩ cách đối với hấn, cho tới bây giờ không có ai cường thế như người trước mặt vậy, cường ngạnh chen vào cuộc sống của hấn, cường ngạnh hiểu rõ tất cả về hấn, sau đó tìm cách nghĩ cách thay đổi, hấn trầm mặc hồi lâu mới nói, “Tại sao muốn làm như vậy?”

“Tôi nhớ kỹ tôi nói tôi yêu em rồi đúng không?” Tống Triết cười nói, “Nếu tôi yêu em, đương nhiên muốn cùng em tồn tại lâu dài, cho nên trên người em thứ lộn xộn đó tôi cũng phải nhanh chóng giúp em bỏ, bắt kể việc gì vật gì có thể thành trở ngại chúng ta sau này sống chung tôi đều có nghĩa vụ loại bỏ ngay.”

Tả Xuyên Trạch hít một hơi thật sâu để duy trì ý thức, chỉ cảm thấy huyết thái dương giạt giạt đau buốt, việc lâu dài này rất xa lạ, chuyện loại bỏ thuốc này hấn cũng càng không dám nghĩ thêm, bởi vì ... Chưa từng có người đối với hấn nói qua như vậy, hơn nữa còn là với loại điệu bộ này. Dịch Hàn cũng rất yêu hấn, nhưng gã chỉ biết đối với hấn nói “Trạch, tôi sớm muộn gì có một ngày phải có được em” mà không phải “Trạch, tôi nghĩ muốn cùng em sống chung một chỗ lâu dài”, hấn thật rất lâu mới nhẹ vô cùng mở miệng nói, “Nhưng tôi hình như cho tới bây giờ chưa có đồng ý qua muốn cùng anh sống chung một chỗ.”

“Vậy em coi như tôi vừa mới nóng đầu là được rồi.” Tống Triết nói xong không đợi hấn đáp lời lần thứ hai hôn lên, một lúc lâu mới lui ra ngoài nói, “Hơn nữa tôi cũng đã nói, em có đồng ý hay không, cùng chúng ta chung một chỗ không có vấn đề gì, đây cũng không phải là một câu em không đồng ý liền có thể làm được, hiểu không?”

Việc kia vẫn khiến hơi thở Tả Xuyên Trạch lung tung một chút, trong mắt hơi nước cũng theo đó trở nên đậm hơn, không xoắn xuýt với cái đề tài đó mà là chợt nhớ tới bộ dạng thuận theo của người này, khăn khăn phẫn hận nói, “Tôi cho tới bây giờ thì không nên tin tưởng anh.”

“Sai rồi.” Tống Triết mỉm cười nhìn hấn, nâng cằm hấn lên, khẳng khái nhìn thẳng hấn, “Bất cứ lúc nào đều có thể, cũng chỉ có hiện giờ em hấn là tin tưởng tôi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Em sau đó thì sẽ biết.” Tống Triết nói thật nhỏ câu này, cúi đầu hôn lên môi của hấn, hai tay cũng bắt đầu ở trên người hấn dạo chơi, tỉ mỉ vuốt ve, mỗi một tác da đều không buông tha, sau đó rất nhanh ngấm đến trung tâm, Tả Xuyên Trạch lập tức kinh ngạc thở gấp một tiếng, nhắm mắt lại tùy y đi, dù sao hấn hiện giờ cũng dùng không ra sức lực gì, hơn nữa trước đây cũng cùng người kia từng làm, hấn không có việc gì bận tâm, liền theo đuổi đắm chìm trong chính ham muốn, mà đáng ghét là người này hai tay vền vẹn dừng lại nơi đó một hồi lại bắt đầu chuyển qua nơi khác. Hấn không chiếm được phát tiết không nhin được nói, “Tống Triết, anh muốn làm cũng nhanh chút!”

Tống Triết ngẩng đầu nhìn hấn, một bên vuốt ve vừa nói, “Tôi muốn em nhớ kỹ loại cảm giác này, dùng tâm của em nhớ kỹ.”

Tả Xuyên Trạch nhin không được liếc mắt trừng y, “Vì sao?!”

Tống Triết nháy cũng không nháy nhìn hấn, gần từng chữ một, “Bởi vì tôi yêu em.” Tay y chậm rãi chuyển qua bắp đùi trong của hấn, vuốt ve tỉ mỉ.

Tả Xuyên Trạch rên rĩ một tiếng, hơi thở lại loạn thêm một phần. Hấn từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ được ngón tay thon dài của người này không ngừng lướt qua cơ thể của chính mình, da bị y chạm qua tất cả lại không không chế được thiêu đốt.

Tống Triết vẫn như cũ đang nhìn hấn, ánh mắt rất dịu dàng, “Nhớ kỹ sao?”

Tả Xuyên Trạch thở dốc vài tiếng, nhẹ giọng nói, “Nhớ kỹ.”

Tổng Triết liền cúi người đi qua hôn, môi ẩm ướt một đường theo cổ hần hôn xuống tới phía dưới, lướt qua ***g ngược cùng rồn kéo dài không ngừng.

Tả Xuyên Trạch nhận ra cái gì lập tức mở mắt ra, “Tổng Triết anh ... Ừm ...” Hần chỉ nói đến đây liền rên rỉ một tiếng, cái âm thanh này vô cùng **, thậm chí ngay cả chính hần cũng thật không ngờ hần có một ngày có thể phát ra âm thanh như vậy, nhưng hần bất chấp thứ khác, bởi vì Tổng Triết vẫn còn tiếp tục động tác, tuy là hần thông minh như thế nào đi nữa cũng chưa từng có nghĩ đến Tổng Triết có một ngày có thể đối đãi hần như thế, Tổng đại công tử này kiêu ngạo thậm trọng nuông chiều có khiết phích vậy mà dùng miệng lấy lòng hần, điều này sao có thể?!

Hần hết sức rõ ràng, nếu như không phải yêu rất nhiều Tổng Triết chắc là sẽ không làm như vậy. Tay hần nắm lấy vai y cũng không khỏi chắc thêm một phần, ngẩng đầu lên thở dồn dập. Trên thế giới này người bằng lòng đối đãi như vậy với hần có rất nhiều, thế nhưng Tổng Triết là khác biệt.

Y là khác biệt.

Đây là Tổng Triết lần đầu tiên làm như vậy, nhưng mà rất nhanh tìm được bí quyết rồi, không ngừng trấn an hần, cảm thấy biến đổi rõ ràng trong đó.

Tả Xuyên Trạch tay đem vai y nắm chắc thêm một phần, cố gắng ngửa đầu, thở dốc nói, “Tổng Triết ... Được rồi ... Đủ ... Ừm ...” Cơ thể hần cứng đờ, sau đó một trận co quắp, Tổng Triết cũng không thèm để ý, ngẩng đầu vươn ngón cái lau mép một cái, cúi đầu nhìn hần, cười nói, “Em khoẻ chứ?”

Tả Xuyên Trạch cao trào qua đi thất thần một lúc, sau đó chậm rãi khôi phục, mở mắt nhìn y, trong con người yêu đã còn mang theo một chút khiếp sợ, một lúc lâu mới khàn khàn nói, “Anh điên rồi.”

“Có lẽ vậy,” Tổng Triết ở trên môi hần hôn một cái, nói, “Tôi hình như từ ngày khi biết em đó trở đi liền điên rồi, thế nhưng loại cảm giác này em cũng phải nhớ kỹ.”

Tả Xuyên Trạch thở hổn hển mấy cái, “Đây cũng là vì sao?”

“Em biết lý do,” Tổng Triết nói xong đưa tay qua đầu giường nặn ra một chút bôi trơn vào trên ngón tay, chậm rãi trượt vào trong cơ thể hần, rất nhanh xoay tròn khai mở, “Một đêm này hết thấy cảm giác tôi cũng phải làm cho em nhớ kỹ, dùng mạng sống của em nhớ kỹ.”

Tả Xuyên Trạch thở dốc một tiếng, khàn khàn nói, “Người nhẹ một chút cho tôi!” Tổng Triết ở trên cầm hần hôn một chút, cười nói, “Chịu đựng đi.” Sau đó liền gia tăng thêm một ngón tay.

Tả Xuyên Trạch liền “Hừ” một tiếng, nhịn không được đưa tay bắt lấy cánh tay của y, Tổng Triết đem tay hần kéo qua đặt ở trên môi hôn một cái, tiếp tục mở rộng, sau đó rất nhanh rút ra, bên hông bỗng nhiên dùng sức toàn bộ tiếp nhập.

Tả Xuyên Trạch “A” một tiếng ngẩng đầu lên, nhịn không được khàn khàn mắng, “Anh ... Con mẹ nó anh khốn nạn ...”

Tổng Triết chậm rãi rời khỏi lại một lần nữa đột nhiên đâm vào, thấp giọng nói, “Trạch, cái này tôi cũng cho em được nhớ kỹ.” Sau đó động rất nhanh, Tả Xuyên Trạch bị y siết thắt lưng, chỉ có thể thừa nhận tất cả người đàn ông này cho, chỉ cảm thấy ý thực của mình càng phiêu càng xa.

Âm thanh lộn xộn đến sau nửa đêm mới tạm dừng, Tả Xuyên Trạch lần thứ hai ngất đi, đợi được hần ngày thứ hai sau khi tỉnh lại bên cạnh đầu sở gây nên đã không thấy, hần thử giật giật cơ thể, lập tức bởi vì đau nhức mà rên rỉ một tiếng.

Vệ Tụng liền canh ở bên ngoài, lúc này nghe được âm thanh liền đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén cháo, cung kính đặt ở trên bàn.

Tả Xuyên Trạch ngửi một cái, nói, “Tổng Triết làm?”

“Vâng.”

Tả Xuyên Trạch liền “Hừ” một tiếng đứng dậy rửa mặt, cũng không có hỏi người đàn ông kia ở nơi nào, cho nên hần cũng không biết Tổng Triết lúc này lại đứng bên trong sân viện ở tổng bộ Phùng Ma, một mực nhìn hướng phòng ngủ của hần, đợi thấy được Vệ Tụng bưng chén không đi ra mới xoay người rời khỏi.

Thủ hạ của y liền ở bên ngoài chờ y, thấy y đi ra cung kính mở cửa xe, Tống Triết ngồi vào, từ trong tay thủ hạ tiếp nhận điện thoại gọi một số.

Bên kia rất nhanh nhận, nói, “Có việc? Ừm, tôi tạm thời còn chưa có được tư liệu có ích ...”

Tống Triết không đợi cậu ta nói xong liền cắt đứt lời của cậu ta, “Tôi bàn giao một số việc sau đó thì ngồi trực thăng đi Tam Giác Vàng tìm cậu.”

Người nọ sững sốt, “Anh tới Tam Giác Vàng làm cái gì?”

Tống Triết híp mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng một cái, gần từng chữ một, “Tôi muốn cậu dẫn tôi đi gặp Hắc Yến.”

Người nọ sững sốt, sau đó rất nhanh hoàn hồn, vội vàng rống đi qua, “Chính anh?! Anh điên rồi sao?! Anh sẽ không quên Hắc Yến cùng Tống tư lệnh từng có va chạm sao? Anh tới nơi này đơn thuần là muốn chết!”

“Tôi không quan tâm.” Tống Triết chỉ nói câu này liền cúp điện thoại, y quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi dưới đáy lòng bổ sung, chỉ cần có thể cứu em ấy, tôi cái gì đều không quan tâm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, cuối cùng tôi muốn nói Tống Triết vì sau nói mấy câu mà bị đánh ...

Ý bà Thường nói là thông qua cuộc trò chuyện của Tống Triết chúng ta mới biết vì sao bị ông nội Tống đánh.

Aizz, thật là cảm động với tình cảm của anh Tống quá đi.

Qua Tết rồi, thời gian trôi qua nhanh quá đi.

Ăn chơi xong bệnh rồi, uống thuốc vô buồn ngủ suốt hà

45. Chương 45: Thu Hoạch Đại Boss Ban Đầu

Đoạn thời gian trước ở gần nước Myanmar sầm uất trên một đoạn đường ở ngã ba mở một phòng khám bệnh tư, xây dựng phòng khám bệnh chính là một người thanh niên chừng hai mươi, người này thái độ làm người hiền lành, y thuật cao siêu, rất được người ở đây thích, chỉ là người thanh niên này cách mỗi một đoạn thời gian cũng sẽ đi xa vài ngày rồi trở về, cho nên ngày hôm nay người đi ngang qua thấy cửa phòng khám bệnh tư này đóng chắc đều biết vị bác sĩ này lại đi xa rồi.

Tống Triết mang theo hai người thủ hạ chậm rãi đi tới cửa sau phòng khám bệnh, nhẹ nhàng gõ một cái, một lát sau chỉ nghe “Kéo kẹt” một tiếng cửa từ bên trong bị đẩy ra, người nọ mặc áo bố mềm mại, lớn lên rất tuấn đạt, trên mắt còn tròng ra cái kính, cậu ta bắt đầu nhìn người trước mắt, thở dài nói, “Tôi chỉ biết chuyện người kia hạ quyết tâm sẽ không thay đổi.”

Tống Triết nở nụ cười, không để ý đến lời của cậu, mà là chậm rãi đi vào, chào hỏi, “Ôn Bạch, đã lâu không gặp.”

Người bị gọi Ôn Bạch bắt đầu dĩ dĩ trấn, đóng cửa lại đi pha trà cho y, sau đó hỏi, “Anh thực sự quyết định chỉ mang theo hai người đi tìm Hắc Yến?”

“Đúng vậy,” Tống Triết tìm một cái ghế ngồi xuống, lại cười nói, “Có cái gì không thể được sao?”

Ôn Bạch liền trái lại cảm miệng, đem trà thả tới trước mặt y, ngồi xuống đối diện y, nhìn chằm chằm vào y nói, “Vậy được rồi, anh nghĩ thế nào trà trộn đi vào?”

“Chờ,” Tống Triết hai tay đan vào nhau dựa vào phía sau, cười nói, “Dựa theo lời cậu từng nói với tôi hình dung đại khái quá trình, mỗi lần đều là người thiếu niên gọi là A Nhã dẫn cậu đi, đúng không?”

“Đúng vậy,” Ôn Bạch gật đầu, “Tuy rằng tôi cũng sớm nhớ kỹ con đường kia, thế nhưng A Nhã lần nào vẫn đều ở đây tìm tôi sau đó chúng tôi cùng đi,” cậu ta nói tới chỗ này dừng một chút nói, “Ý của anh là chờ cậu ta tới cửa sau đó để cho cậu ta dẫn anh đi? Ý nghĩ này là không sai, nhưng đứa trẻ kia quỷ kế đa đoan, có bụng dạ không hợp tuổi tác, thế nhưng đối với anh tôi hình như cũng không thấy lo lắng,” cậu nhún vai, “Anh so với nó âm hiểm hơn nhiều.”

Tống Triết cười cười, ôn hoà nói, “Cảm ơn khen ngợi.”

Ôn Bạch đẩy đẩy kính một cái, hỏi, “Tôi đây đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ?”

Tống Triết cười nói, “Cậu sao ...”

Y còn chưa có nói xong chỉ nghe sau cửa lại truyền tới “Kèo kẹt” một tiếng, sau đó một giọng nói trong trẻo vang lên, “A Bạch anh ngày hôm nay ...” Lời của nó chỉ nói đến đây bỗng nhiên thấy có người trong nhà, lập tức cảnh giác hỏi, “Các người là ai?”

Tống Triết hướng nó dương cằm, thủ hạ sau lưng y lập tức hiểu ý, vội vàng tiến lên đem người kia chế trụ, Ôn Bạch một bên cũng là ngẩn ra, thốt ra, “A Nhã ...”

Tống Triết trong lòng khẽ động, chậm rãi quan sát người này, chỉ thấy người tới hơn mười tuổi, da tái nhợt, cảm thật nhợt, hé ra mặt trẻ con, có một ánh mắt màu mực và tóc màu cây đay, lúc này thấy có người hướng nó qua, sợ hãi lui về phía sau nửa bước, run rẩy nắm vạt áo của mình, một bộ dạng vô hại nhu nhược giống như sò liền vỏ.

Mắt xéch Tống Triết xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia sáng, không chút suy nghĩ trực tiếp đưa tay cầm ly trà trước mặt liền ném tới, ly trà mang theo trà nóng hỏi trực tiếp lướt qua hai người thủ hạ của y đánh trúng chính xác cánh tay của A Nhã.

A Nhã nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, trên tay buông lỏng, vài thứ gì đó lớn chùng bằng móng tay nháy mắt rơi trên mặt đất, hai người thủ hạ cả kinh, vội vàng đi tới nắm cổ tay của nó kéo ra sau lưng, lúc này mới cúi đầu coi thứ trên đất, chỉ thấy này đều là ống tiêm nhỏ, không biết bên trong đựng là cái gì, đứa bé này mới vừa rồi còn một bộ dạng nhu nhược, không nghĩ tới lại che giấu sát khí.

A Nhã cổ tay bị thương lại bị người chế trụ, nó ngẩng đầu nhìn Ôn Bạch, cả giận nói, “A Bạch, đây là có chuyện gì?”

“Chính là chuyện như vậy.” Trả lời nó không phải là Ôn Bạch, mà là Tống Triết bên cạnh, y chỉ ở trên người A Nhã nhìn lướt qua sau đó để cho thủ hạ đem miệng của nó bịt lại, lúc này mới đưa mắt nhìn phía Ôn Bạch, ôn hoà nói, “Ngài Ôn, tôi mới vừa đề nghị cậu còn không có trả lời thuyết phục.”

Ôn Bạch ở bên người Tống Triết lẩn lộn lâu, tự nhiên biết ý tứ người này, liền đẩy đẩy mắt kính nói, “Thưa ngài này, tôi thực sự không biết trong miệng anh Hắc Yến là ai, còn có nó chỉ là đứa trẻ, mời thả nó ra.”

“Hửm? Thế nhưng căn cứ thời gian này tôi điều tra cậu cách mỗi một khoảng thời gian cũng sẽ cùng đứa bé này cùng nhau biến mất,” Tống Triết kinh ngạc nhướng mi, ngón tay thon dài chỉ vào ống tiêm trên đất, “Hơn nữa nếu đúng thật như là đứa trẻ bình thường trên người làm sao sẽ mang theo mấy thứ kia?”

Ôn Bạch biểu tình không đổi, “Đó là tôi cho nó, nó là một cô nhi, thường bị ức hiếp, cho nên tôi liền làm cho nó vài thứ kia để cho nó phòng thân, bên trong đựng chỉ là thuốc mê thôi.”

Tống Triết cười nhạt nói, “Thì ra ngài Ôn còn là một người lớn lương thiện.” Y vừa dứt lời thì đối thủ hạ ra dấu, thủ hạ hiểu ý khom lưng từ dưới đất nhặt lên một trong ống tiêm đó hướng A Nhã đánh tới.

“Chờ một chút!” Ôn Bạch vội vàng kêu lên, quay đầu nhìn Tống Triết, giọng cũng lạnh xuống, “Anh muốn làm gì?”

“Cậu không phải nói bên trong đựng là thuốc mê thông thường sao,” Tống Triết treo trên mặt cười nhạt, giọng nói ôn hoà như trước, “Tôi đây đi tiêm một mũi trên người nó có liên quan gì.” Y nói xong giờ giờ cầm lên, thủ hạ lập tức tiếp tục động tác trước.

A Nhã chợt trợn to hai mắt, bên trong chứa đều là độc dược, trong nháy mắt bị cái loại này làm mất mạng, nhưng nó hiện giờ phản kháng không được, mắt thấy thứ thuốc tiêm kia cách mình càng ngày càng gần, lập

tức sẽ tiến vào trong cơ thể.

“Dừng tay!” Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông đó, Ôn Bạch lần thứ hai lên tiếng ngăn cản, Tống Triết lạnh nhạt ngồi ở ghế mây ngẩng đầu nhìn cậu ta, giống như đang đợi lời kế tiếp của cậu.

Ôn Bạch trầm mặc một hồi, thở dài một tiếng, “Được rồi, tôi dẫn anh đi, anh thả nó.”

“Không được,” Tống Triết cười đứng dậy, nói, “Chờ ngài Ôn cậu đem tôi đưa tới nơi tôi tự nhiên sẽ thả nó đi.”

“Vây được,” Ôn Bạch đơn giản thu thập một chút vật này nọ, dẫn đầu đi ra ngoài, nói, “Đi thôi.”

Mấy người đi xe hơi lên đường cao tốc Myanmar, sau đó ở trước một rừng cây dừng lại, Ôn Bạch xuống xe không nói hai lời liền vào rừng rậm, Tống Triết ở phía sau đi theo, mỉm cười nhìn hết thấy trước mắt, nhìn không được dưới đáy lòng thở dài, y ghét rừng rậm.

Mấy người bọn họ một đường hướng ở chỗ sâu trong rừng rậm đi đến, đi ước chừng nửa giờ mới dừng lại, Tống Triết ngẩng đầu nhìn núi cao trước mắt, liền đưa mắt nhìn sang Ôn Bạch, chỉ thấy cậu ta không biết đụng một cái vào nơi nào, mặt ngoài núi lộ ra một vật lớn cỡ bàn tay, cậu đi tới trước mặt A Nhã sờ sờ trên người nó, lấy ra một tấm thẻ liền đi trở về nơi đó, quay lại hệ thống nhận biết quét một chút phía trên, chỉ nghe “Đình” một tiếng vang nhỏ, một bên sơn thể mở ra một cái cửa nhỏ, lộ ra một lối đi.

Tống Triết liền đứng ở bên cạnh Ôn Bạch, Ôn Bạch mở cửa sau đó nghiêng đầu nhìn y một cái, trong mắt mang theo lo lắng mơ hồ sau đó cùng với xác nhận, Tống Triết khoé miệng câu lên một chút ý cười, Ôn Bạch liền dưới đáy lòng thở dài một tiếng, chậm rãi đi vào.

Lối đi này ước chừng hai mét, trên trần trang bị đèn chiếu sáng, vẫn kéo dài tới tận cùng bên trong, mấy người đi về phía trước chừng một phút, trước mắt bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, Tống Triết bình tĩnh vừa nhìn trước mắt cũng là một cánh rừng, nhưng cánh rừng rậm này lại không giống cùng phía ngoài lộn xộn vô tự* [không có trật tự], ở đây rõ ràng thấy đã trải qua tu sửa, y ngẩng đầu xuyên thấu qua khe lá nhìn bầu trời xanh thắm một chút, thế mới biết ngọn núi này ban đầu đúng là trung không* [chính giữa bị rỗng], y nhớ tới thật lâu trước đây từng nghe Ôn Bạch nhắc qua ở đây, nói là bốn bề toàn núi, chỉ có đi qua lối đặc biệt mới có thể đi qua, có loại cảm giác thế ngoại đào nguyên* [thế giới thần tiên], y không khỏi bất đắc dĩ nghĩ, thì ra Hắc Yến là trốn ở nơi này, cũng khó trách Tả Xuyên Trạch tìm ông ta tám năm đều không có nửa điểm tin tức.

Bọn họ theo con đường trải sỏi tiếp tục đi về phía trước, sau đó ở một biệt thự loại nhỏ dừng lại, biệt thự này bốn phía đều là cây cối cao to, cho nên xây ở chỗ này cũng không sợ người khác ngồi trực thăng ở trên không trung thấy, thực sự là bí mật.

Bọn họ vừa đến, cửa biệt thự thì từ bên trong chậm rãi mở ra, một giọng nói nhu hoà bên trong vang lên, “Nếu tới, tiến vào uống một ly trà như thế nào?”

Tống Triết khoé miệng giương cao lên, đối thủ hạ sau lưng dùng tay ra hiệu, người sau hiểu rõ lập tức thả con tin trong tay, đi theo phía sau y vào biệt thự.

Chỉ thấy trên ghế sa lon ngồi một người đàn ông, lúc này thấy y tiến đến hướng y cười cười, Tống Triết mỉm cười cùng ông đối diện, chậm rãi quan sát ông ta, dựa trên thời gian trong giới đến suy tính người này hôm nay cũng đã hơn năm mươi tuổi, mà bây giờ nhìn bề ngoài nhưng dáng vẻ thật giống như chỉ có chừng ba mươi, có thể thấy được người này không chỉ nghiên cứu thực nghiệm loạn thất bát tao còn đối bảo dưỡng rất có nghiên cứu, người này lớn lên rất dễ nhìn, da rất trắng, ngũ quan đặc biệt nhu hoà, nụ cười của ông rất có sức khuếch đại, làm cho người ta theo bản năng nhớ tới ánh mặt trời ấm áp, nói chung người này bất kể phương diện nào nhìn đều giống như thiên sứ vĩ đại trong chuyện thần thoại xưa, cùng lời đồn ác mộng trong giới quả thực kém cách xa vạn dặm. Ông ta ngược mắt nhìn đi tới bên cạnh Ôn Bạch và A Nhã, Ôn Bạch cũng nhìn chăm chăm vào ông, ánh sáng trong mắt rất bình thản, cùng lúc trước không có gì khác nhau, Tống Triết liền biết người này đúng là Hắc Yến.

Hắc Yến đưa tay làm tư thế “Mời”, cười nói, “Ngồi xuống uống ly trà, sau đó chúng ta sẽ chậm rãi trò chuyện.”

“Đương nhiên có thể,” Tống Triết đứng tại chỗ không hề động, mà là cười nói, “Nhưng trước lúc này tôi có thể đi tắm một chút không?”

Hắc Yến ngẩn ra, nở nụ cười, “Đương nhiên có thể, ngay ở trên lầu, xin cậu cứ tự nhiên.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, chỉ nói một câu “Tôi tắm tương đối chậm” liền cũng không quay đầu lại lên lầu.

Hắc Yến cũng không ngại, ngồi ở trên ghế sa lon chờ, mãi cho đến hơn hai giờ sau mới từ trên thang lầu thấy một thân ảnh quen thuộc, Tống Triết mặc một bộ áo ngủ mới tinh đi xuống lầu, tự nhiên ngồi xuống đối diện ông ta, lúc này mới cười nói, “Được rồi, chúng ta bây giờ có thể từ từ nói chuyện rồi.”

Hắc Yến bình tĩnh nhìn y, ánh mắt vẫn như cũ rất nhu hoà, trên mặt biểu tình cũng cùng mới vừa rồi không khác chút nào, ông đưa tay rót một ly trà, cười nói, “Ừm, tôi mấy năm gần đây tuy rằng không thể nào quan tâm đến chuyện trong giới nhưng lại nghe không ít lời đồn, đường trang trắng phía trước hoa văn màu vàng, cậu là Tống Triết đúng không?”

Tống Triết nâng ly trà lên dựa vào trên ghế sa lon, mỉm cười gật đầu.

“Tôi quả nhiên không có đoán sai,” Hắc Yến lại nói, “Vậy cậu biết tôi cùng ông nội cậu từng có va chạm chứ? Tôi từ lúc chào đời tới nay duy nhất một lần cống ngằm lật thuyền chính là ông nội cậu ban tặng, cho nên nói tôi vẫn là rất ghét Tống gia các người cậu.”

Cho dù lúc ông đang nói câu nói này về mặt của ông ta cũng là may mắn không đối, nhu hoà như lúc ban đầu, khiến người ta không cảm giác được nửa điểm sát khí, giống như đàm luận chuyện đối với ông chỉ râu ria, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết không khỏi sâu một tầng, người này đúng thật rất nguy hiểm, chỉ là nghe ý tứ của ông hình như ông ta cũng không có đem Tả Xuyên Trạch huyết tẩy Phùng Ma đem đó thuộc về là tính sai, có thể thấy được đêm hôm đó người này hẳn là đứng trên lợi thế mới đúng, cũng không biết sau này lại chuyện gì xảy ra.

Tống Triết lạnh nhạt nhìn thẳng ông, gật đầu nói, “Nghe nói qua.”

Hắc Yến đặt ly trà xuống cũng dựa về phía sau, cười nói, “Cậu tìm đến tôi rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Cũng không có việc gì lớn,” Tống Triết ngón cái chậm rãi vuốt ve mép ly trà, từ từ nói, “Chính là muốn để cho ông nghiên cứu giúp tôi ra một viên thuốc thử trị hoãn.”

Hắc Yến từ chối cho ý kiến, chỉ nói, “Nói nghe một chút.”

“Tôi tìm người phân tích qua trong máu Tả Xuyên Trạch có thứ gì đó,” Tống Triết lại cười nói, “Tôi vốn là muốn để cho người ta tiện thể đem bào chế ra thuốc thử trị hoãn, thế nhưng trong đó có một thành phần dường như có vẻ rất khó giải quyết, ban đầu tôi liền muốn điều chế cho nên chính là cần hiểu rõ như thế nào mới có thể bào chế ra thuốc thử trị hoãn phù hợp với người cậu ấy.”

“A?” Nghe được tên Tả Xuyên Trạch sau đó biểu tình Hắc Yến rốt cục nhẹ thay đổi một chút, tựa hồ còn người màu mực trầm sâu một ít, ý cười khoe miệng cũng rõ ràng chút, “Cậu cùng nó quan hệ thế nào? Tôi sao muốn quản chuyện của nó?”

Tống Triết nở nụ cười, “Tôi quan hệ với cậu ấy một đôi lời nói không rõ, nếu như ông có hứng thú có thể tự đi thăm dò, nhưng mà tôi cùng cậu ấy đánh cuộc nói có biện pháp có thể đem thứ đó trong cơ thể cậu ấy loại bỏ, nếu như thua tôi sẽ rất bối rối.”

“Phải không?” Hắc Yến nói, “Thế nhưng nếu là tôi không giúp cậu đồng thời còn ở nơi này đem cậu làm thịt, cậu cũng không cần là đối mặt với chuyện bối rối sau này.”

Ông ta lúc nói lời này trên người vẫn là không có sát khí gì, Tống Triết cười nói, “Ừm, như vậy cũng không phải không được, thế nhưng tôi trước khi tới đã từng dặn dò thủ hạ một chút chuyện, tôi đối với bọn họ nói nếu là tôi một tháng sau còn không có cùng bọn họ liên lạc bọn họ sẽ đi tìm gặp ông nội tôi, sau đó nói cho ông nội biết Tả Xuyên Trạch, Tả An Tuấn cùng liên quan tới ông, ông phải biết rằng người của phía trên đối với nghiên cứu của ông vẫn là đáng về cảm thấy rất hứng thú, nhất định sẽ phái người đem hai người kia bắt đi làm nghiên cứu, đến lúc đó ông nội tôi mất tôi, mà ông mất đi hai người thành quả thí nghiệm quang trọng, ừm, cũng rất có lời không phải sao?”

Hắc Yến giống như không có nghe thấy, nhướn mi một chút, “Cậu là làm sao biết Tả An Tuấn.”

Tổng Triết ôn hoà nói, “Đương nhiên là Tả Xuyên Trạch nói cho tôi biết, ông nếu như hỏi tôi cậu ấy vì sao nói cho tôi biết, tôi giống như vậy chỉ có thể nói cho ông cảm thấy hứng thú có thể tự mình đi thăm dò.”

Hắc Yến nhìn thẳng y một lát lên tiếng, “Muốn tôi điều chế thuốc thử trị hoãn cũng không phải là không thể được, thế nhưng tôi thật sự là rất ghét người Tổng gia các cậu, cho nên tôi vẫn luôn mơ ước có một ngày có thể bắt một người Tổng gia đặt ở trên bàn thực nghiệm chiêu đãi thật tốt một chút, cậu không phải muốn thuốc thử trị hoãn sao, ừm, có thể, thế nhưng trước tôi phải tìm một người thí nghiệm thuốc, tôi xem dáng vẻ cậu hình như không tệ, điều kiện cũng chỉ có một, không đồng ý liền không bàn nữa.”

Tổng Triết cười uống một ngụm trà, đặt ly trà xuống cười nhạt, “Được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói Tổng Triết bị đánh là bởi vì y nói dối với ông nội muốn đi tìm Hắc Yến, cũng không là ra tù a ... Không phải ông nội của y cũng không có khả năng nói, “Con đây là muốn chết”, “Nếu như con chết ở bên ngoài ta liền giết cậu ta ...” Lời nói các loại a ...

1, Tả An Tuấn và Doãn Mạch 2, động kinh văn 3, thành phố kỳ huyện hệ liệt 4, cổ đam hệ liệt

Các người nói là thực sự không muốn xem tôi đổi một bối cảnh viết văn sao? Thực sự không muốn sao?

Mới hôm qua tìm được cách vào wp bằng firefox.

Nay vào được lại bình thường trên Chorme.

Mai bảo trì cáp quang nên vào mạng mấy trang QT sẽ chậm lại.

Đệch!! (¬_¬)

46. Chương 46: Bài Xích

Từ sau đó Tổng Triết liền nghe lời ở đây làm thí nghiệm thân thể, bởi vì phải nghiên cứu thuốc thử trị hoãn, mà trên người Tổng Triết cũng không có loại thuốc kia, cho nên trong khoảng thời gian này Hắc Yến đều sẽ tiêm vào cho y cùng loại thuốc trên người Tả Xuyên Trạch, sau đó mới có thể chậm rãi nghiên cứu lại thử nghiệm từng chút. Nhưng mà thứ này ngược lại không phải là đặt ở trên tim của y, mà là trực tiếp tiêm vào đến trong máu, bởi vì không có thiết bị cho nên được tính sẽ không theo thời gian trôi qua mà gia tăng, chỉ phát tán một đoạn thời gian sẽ từ từ rút lui. Nhưng Hắc Yến rõ ràng không có lúc nào buông tha y, hầu như mỗi lần đều mượn cớ dùng thực nghiệm cho y tiêm vào, như vậy thuốc trong cơ thể Tổng Triết liền càng để lâu càng nhiều, nhưng mà người này tự chủ luôn luôn rất mạnh, những thứ này ngược lại cũng sẽ không tạo thành cho y quá nhiều phiền phức.

Biệt thự Hắc Yến rất nhỏ, phòng thí nghiệm xây dưới đất, đi thang máy thẳng xuống sau đó sẽ thấy phòng thí nghiệm to lớn thiết bị hoàn mỹ, nơi đó có rất nhiều bác sĩ cùng bảo vệ thân mặc tây trang màu đen, trừ lẫn đó ra còn có rất nhiều người bị bắt tới, đủ mọi loại da đều có, bọn họ yên lặng đợi ở bên trong căn phòng thủy tinh chế tạo, ánh mắt đại ra, thoạt đầu vừa nhìn giống như là bên trong cất giữ tiêu bản rất lớn.

Ôn Bạch trong khoảng thời gian này cũng giữ lại, một mặt là trợ giúp Hắc Yến tiếp tục nghiên cứu của ông, về mặt khác cũng là muốn ở lại chỗ này chiếu cố Tổng Triết, đương nhiên cậu không thể làm lộ liễu như vậy, mà là âm thầm hỗ trợ hoặc tránh cho Hắc Yến cho y dùng thuốc gì quá liều hoặc âm thầm cho y điều trị thân thể, miễn cho Hắc Yến làm thí nghiệm suy sụp. Hắc Yến đối với cậu ta không có chút hoài nghi nào, giống như Tổng Triết nói vậy, Ôn Bạch là một thiên tài y học, Hắc Yến đối với cậu ta là rất xem trọng, hơn nữa đã từng nhiều lần mới cậu ở lại giúp ông ta luôn, nhưng Ôn Bạch cũng có bận chuyện của mình, cậu ta dù sao lại còn có một phòng khám bệnh, Hắc Yến đối với từ chối của cậu cũng không tức giận, lựa chọn

yên lặng theo dõi kỳ biến, nhưng là lòng muốn thu nhận người này vào dưới trướng của mình cũng chẳng bao giờ thay đổi qua.

Những hành động này của Hắc Yến đều trong dự liệu Tống Triết, liền mặc cho người này tiêm thuốc vào cho y sau đó tạo điều kiện cho ông ta thí nghiệm. Nhưng mà y có khiết phích, cho nên bàn thí nghiệm cùng máy móc đều là mới tinh, y ở phòng khách cũng đều muốn quét dọn sạch sẽ, bình thường ăn cái gì đó cũng vô cùng chú ý. Sáng mỗi ngày y đều phải xem báo mới một lần, ít nhất uống một ly trà, lá trà là Hoàng Nha [1 hoàng là vàng, nha là mầm] tốt nhất, lúc không có thí nghiệm y thích ra ngoài đi dạo một vòng, nhìn ngắm phong cảnh, nếu không thì ở trong phòng của y thông qua điện thoại liên lạc thủ hạ xử lý một ít công việc cần thiết, thanh thoi thật giống như là đang nghỉ phép.

A Nhã đã từng mắt lạnh nhìn y nói một câu, “Chưa từng thấy qua vật thí nghiệm được nuông chiều như vậy.”

Tống Triết lại cười nói một câu, “Đó là bởi vì tôi vốn nuông chiều.”

A Nhã liền “Hừ” một tiếng quay đầu bước đi, giận dùm dùm đi tìm Hắc Yến, hỏi, “Hắc Yến, ông sẽ không sợ hấn liên lạc thủ hạ hoặc liên lạc ông nội hấn phái người qua đây tìm?”

Hắc Yến chỉ cười không nói, ông nhìn người luôn rất chuẩn, biết người đàn ông này trước lúc thuốc thử tri hoãn điều chế được cũng sẽ không có bất kỳ động tác gì, nhưng mà để phòng ngừa sau này làm ra việc qua cầu rút ván ông ở trong cơ thể y tiêm một loại thuốc độc, loại thuốc độc này độc tính rất chậm, cần tuần hoàn hai tháng mới có thể phát tán, ông chuẩn bị hai tháng sau cho y rót vào thuốc thử giải độc thì sẽ trộn lại một lần thuốc độc, như vậy có thể kéo hai tháng, cũng sẽ không sợ người này bỗng nhiên trở mặt.

Tống Triết đương nhiên biết Hắc Yến tìm cách, y đối với lần này không thêm để ý chút nào, tuy ông ta đi, mỗi ngày nhân nhả dạo chơi mà qua như trước, ngoại trừ mỗi lần thí nghiệm sau đó phải tê liệt ở trên giường tu dưỡng mấy ngày nhìn qua tương đối suy yếu ngoài ra bình thường căn bản nhìn không ra thân thể y có vấn đề gì.

Thỉnh thoảng lúc không có chuyện gì làm y còn có thể cùng Hắc Yến ngồi chung một chỗ uống trà nói chuyện phiếm, hai người kia bề ngoài đều là tuyến đường ôn nhã, bởi vậy ngồi chung một chỗ nếu không có mùi vị giương cung bạt kiếm trái lại có vẻ trò chuyện với nhau thật vui, ngược lại đem A Nhã tức giận không nhẹ, đối Tống Triết cũng càng phát ra chán ghét.

“Tôi vẫn rất kỳ lạ, nếu Tả Xuyên Trạch đối với ông quan trọng như vậy, vì sao ông còn muốn ở trên người cậu ấy thả cái thứ linh tinh đó?” Hôm nay Tống Triết liền cùng người kia ngồi ở sân thượng nói chuyện phiếm, trên đỉnh đầu bọn họ nhô ra một ô dù che nắng thật to, lúc này phương Bắc khí trời đang từ từ trở nên lạnh, mà nơi này ánh dương quang lại vẫn như cũ nóng rực. Y đặt ly trà xuống mỉm cười nhìn người đối diện, “Cậu ấy nếu có một ngày thật sự trở nên không thể khống chế thậm chí tử vong, cuối cùng đau lòng cũng nhất định sẽ là ông, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là ông thực sự biết đau lòng là gì.”

Hắc Yến lắc đầu mà cười, “Nghe ý của cậu tôi hình như không có thất tình lục dục*.”

[*thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người]

Tống Triết đang hai tay, ôn hoà nói, “Ông phải biết khi một người ở một mặt nào đặc biệt có thiên phú thì người đó ở những mặt khác chú ý sẽ giảm đi nghiêm trọng thậm chí thiếu hụt, mà ông chính là một ví dụ rất điển hình, nhưng mà ông cũng không phải thiếu mất, chỉ là còn không có gặp được loại tình huống có thể khiến nó chạm vào tận đáy lòng mà thôi.”

Hắc Yến suy nghĩ một chút, cười nói, “Có lẽ đi.”

Tống Triết gật đầu, ” Như thế quay lại trọng tâm câu chuyện trước, ông tại sao muốn đối với cậu ấy như vậy?”

Hắc Yến không đáp lại nói, “Chuyện tôi cùng nó cũng không phải một đôi lời là có thể nói rõ, cậu ngược lại, nếu cậu thông minh như vậy sẽ không tự mình đi đoán như vậy đi?”

“Tôi đoán ——” Tống Triết mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp một cái, mỉm cười nhìn ông, chậm chậm nói, “Lúc trước ông cũng không biết tác dụng thuốc này bá đạo như vậy, cũng không biết kết quả xấu nhất sẽ làm cậu ấy đến chết, cho nên ông bây giờ mới vội vàng tìm Tả An Tuấn, ông ... Chẳng lẽ muốn đem máu Tả An Tuấn thay cho cậu ấy sao?”

Hắc Yến ngược mắt nhìn người trước mắt, cho dù ở dưới ánh mặt trời nóng rực trên người người đàn ông này cũng tản ra một tầng hơi thở âm lạnh, giống như rắn độc, vô cùng nguy hiểm.

“Trạch là thân bảo của tôi, chớ nhìn dáng vẻ hiện giờ này, nó lúc nhỏ đối với tôi là rất ỷ lại, hai người chúng tôi trong lúc đó không có bất kỳ kẻ hở nào khiến cho người lạ chen chân vào,” sau một hồi trầm mặc Hắc Yến mới mở miệng, giọng nói và vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, “Tôi biết nó hiện giờ rất muốn giết tôi, nhưng mà không quan hệ, nó sớm muộn có một ngày sẽ quay lại bên cạnh tôi, bởi vì nó chỉ thuộc về một mình tôi.”

Ông ta không có nói cũng chưa nói là không đúng, chỉ nói một đồng lời nói lộn xộn, nhưng mà Tống Triết lại tinh tường biết ý tứ của ông ta, cũng đã nhận ra người này độc chiếm mãnh liệt. Người này tính tình luôn luôn nhẹ nhàng, khi ông nói ra những lời này sẽ mang đến tương phản mãnh liệt, cho dù bản thân ông ta đối với lần này hồn nhiên không hay.

Vậy rốt cuộc sau cùng hẳn sẽ thuộc về ai đây ... Tống Triết khoé môi nhếch nụ cười nhạt như cũ, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm xuống chút.

Hắc Yến không đợi y mở miệng liền đứng lên hướng bên trong đi, nói, “Đi thôi, đến lúc, tôi ngày hôm nay còn phải tiêm vào cho cậu một ít thuốc.”

Tống Triết liền cũng đứng dậy theo, tuy rằng mỗi lần được tính đều tiêu tán rất nhanh, nhưng y mơ hồ đã nhận ra khác biệt, y có thể cảm nhận được thuốc trong cơ thể không bị khống chế, hơn nữa mỗi lần tiêm vào sau đó lúc được tính biến mất càng ngày càng dài, mặc dù chỉ là sự khác biệt nhỏ nhỏ, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được. Y nghĩ Hắc Yến ngoại trừ điều chế thuốc thử trị hoãn ngoài ra còn đang tiến hành thí nghiệm người, nói ví dụ như —— chỉ thông qua ngoại lực tiêm vào là có thể khiến cho một người một lần triệt để mất đi không chế.

Y nghĩ chuyện này có khả năng rất lớn, mà y rõ ràng trở thành vật thí nghiệm này, xem ra có cơ hội y phải đi tìm Ôn Bạch thương lượng một chút cách đối phó mới được, Tống Triết híp mắt một cái, chậm rãi đi vào.

Thời gian vội vội vàng vàng mà qua, mắt thấy lại qua một tháng. Tả Xuyên Trạch mỗi ngày vẫn như cũ sống kiêu ngạo, không có Tống Triết bên cạnh chương mắt xác thực khiến cho hắn nhàn rỗi một đoạn thời gian, thế nhưng như thế sau qua nửa tháng hắn liền có chút buồn tẻ vô vị, dù sao ngày nhàn rỗi dễ buồn chán, không ai cùng hắn đấu võ mồm trong lúc nhất thời lại khiến hắn có chút không quen, nhưng mà không quan hệ, lại muốn đến trăng tròn rồi, hắn tin tưởng người đàn ông kia nhất định sẽ đi ra.

Phùng Ma ngoại trừ làm sát thủ ngoài ra cũng có buôn bán bên ngoài, cho nên hôm nay Tả Xuyên Trạch được mời đi tiệc rượu thương mại cỡ lớn, trong đại sảnh sáng rực ăn uống linh đình, trang phục đẹp đẽ, hắn chậm rãi bước đi vào, trong nháy mắt liền hấp dẫn toàn bộ chú ý.

Hắn cũng không thèm để ý, một mình tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ uống rượu.

“Thưa ngài, một mình sao?” Lúc này một giọng nữ dễ nghe truyền đến, Tả Xuyên Trạch nhướng đôi mi đẹp mắt, chỉ thấy đứng trước mặt hắn một cô gái tóc dài xinh đẹp, cô gái này mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, đường cong gương mặt rất tinh xảo, trong con người xinh đẹp lộ ra cổ khí chất lạnh ngạo* [lạnh = lạnh, ngạo = kiêu ngạo], vừa nhìn chính là một người đẹp lạnh nhạt.

Tả Xuyên Trạch quan sát nhìn cô một hồi, nghĩ người phụ nữ này lớn lên coi như cảnh đẹp ý vui, liền gật đầu nói, “Phải, một mình.”

Người đẹp kia khoé miệng nhướng lên mỉm cười, “Nếu như vậy, cùng uống một ly rượu thế nào?” Cô nói xong cũng không nhìn phản ứng của hắn, tự mình ở bên cạnh hắn ngồi xuống. Cô không phải người trong giới, chưa từng nghe qua danh tiếng Tả Xuyên Trạch, nhưng cô thích người này, từ ánh nhìn đầu tiên liền khơi gợi yêu thích, cô quen cao ngạo cũng quen tự phụ, mong muốn thứ gì liền phải lấy được trong tay, cho nên cô bắt đầu hành động.

Tả Xuyên Trạch đưa tay rót một ly rượu đưa cho cô, cười nói, “Được.”

Dáng tươi cười nơi khoe miệng hấn làm cho cô thất thần một cái chớp mắt, sau đó nhanh hoàn hồn tiếp nhận ly rượu, ý nghĩ muốn chiếm của cô càng thêm trôi chảy mãnh liệt. Vì vậy liền bắt đầu cùng hấn bắt chuyện, cố gắng có thể hiểu càng nhiều về hấn hơn, nhưng bọn họ nói chuyện sau một lúc cô vẫn là không có nhìn thấu người này, hấn giấu quá sâu, giống như một đoàn sương mù dày đặc, cô xuyên thấu qua con người cực đen cái gì cũng đọc không ra. Điều này làm cho cô phi thường đau lòng, liền không chút suy nghĩ liền nghiêng thân qua muốn đi hôn hấn.

Tả Xuyên Trạch từ lúc đầu chỉ biết người phụ nữ này tìm cách cùng mục đích, người vậy hấn thấy nhiều rồi, hấn sẽ không vì bọn họ thay đổi cũng sẽ không động lòng ở lại, tính tình hấn hiện giờ mặc dù có thể chịu đựng ở chỗ này nói chuyện phiếm đơn thuần là lần trước sẵn người đẹp bị Tống Triết cắt đứt, mà hôm nay cũng không phải trắng tròn một kẻ chường mắt lại vừa đúng không ở chỗ này, cơ hội tốt như vậy không nắm chặt thật sự là đáng tiếc. Hẹn họ? Đó là cái thứ gì? Cùng hấn một chút quan hệ cũng không có. Chỉ là hấn còn chưa có bắt đầu hành động chỉ thấy người phụ nữ này chủ động đưa tới cửa, hấn lạnh nhạt nhìn môi đỏ mọng càng ngày càng gần, cũng không có từ chối.

Người đẹp thấy thế cho là hấn đối với mình cũng có hứng thú liền càng thêm chủ động, hai tay cũng đi quấn ôm lấy cổ của hấn, ngẩng đầu lên liền muốn hôn qua.

Tả Xuyên Trạch biểu tình không đổi, lúc người này cùng mình càng ngày càng gần thì hấn từ trên người cô ta nghe thấy một mùi nước hoa nồng nặc, hấn không khỏi thở dài nói, “Tôi vẫn tương đối thích hương trà.”

Người đẹp ngẩn ra, ngừng động tác nhìn chằm chằm vào hấn, hỏi, “Cậu nói cái gì?”

Tả Xuyên Trạch khoe miệng câu lên nụ cười mê chết người không đền mạng như trước, thấp giọng nói, “Tôi nói là, vẫn là hương trà dễ ngủ,” hấn dừng một chút, từ từ đem cánh tay người này trên người gạt ra, cười nói, “Còn có, không nên tùy tiện đụng tôi, cơ thể của tôi hình như chống lại tôi.”

Người đẹp vừa ngẩn ra, “Có ý gì.”

“Ý chính là thân thể tôi hình như không thích cô đụng chạm.” Tả Xuyên Trạch vừa nói vừa cười đứng lên, ném những lời này cũng không quay đầu lại đi, người phụ nữ này vừa rồi đụng hấn trong nháy mắt khiến cho hấn bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác khó chịu mãnh liệt, giống như đáy lòng kháng nghị nghiêm trọng, lớn tiếng nói: Không phải loại cảm giác này. Theo đó ngay cả thân thể cũng nổi lên bài xích, một chốc trong đầu hấn lại vang lên một giọng nói dịu dàng ——

Trạch, dùng mạng sống của em nhớ kỹ tất cả cảm giác tôi cho em.

Đây là giọng nói nghe được sau cùng ngày đó trước khi hấn ngắt đi, tuy rằng hấn ngay lúc đó ý thức từ lâu rơi vào hỗn loạn, nhưng chẳng biết tại sao giọng nói này lại vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai, cho tới bây giờ cũng không có quên.

Chết tiệt, Tả Xuyên Trạch vừa đi ra phía ngoài vừa chửi dưới đáy lòng, đều là liên quan đến tên khốn nạn kia, loại ý niệm kỳ quái này trước khi biến mất tôi sẽ không đi săn người đẹp, tôi cũng muốn nhìn lực ảnh hưởng của anh có thể kiên trì bao lâu!

Lang Trì vốn cho là chủ nhân nhà gã ngày hôm nay nhất định sẽ cùng người đẹp kia đi mượn phòng, ai biết mất thấy tình trạng liền muốn bước vào, chủ nhân nhà anh lại không giải thích được đứng dậy đi, anh không khỏi dưới đáy lòng cảm khái, chủ nhân nhà anh quả nhiên đã bắt đầu vì đại công tử Tống gia thủ thân rồi sao, điều này thật sự là không thể tin, lẽ nào kỹ thuật Tống Triết thực sự tốt như vậy sao? Anh một bên dưới đáy lòng oán thầm một bên cung kính đi theo phía sau hấn ra khách sạn.

Mà đúng lúc này một chiếc xe quân đội ở trước mặt bọn họ “Két” một tiếng ngừng lại, từ trên xe đi xuống hai người mặc đồ lính, bọn họ đi tới trước mặt Tả Xuyên Trạch dừng lại, một người trong đó nói rằng, “Ngài Tả, Tống tư lệnh chúng tôi cho mời.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ủ, trải qua bỏ phiếu, Tả An Tuấn cùng Doãn Mạch lấy ưu thế tuyệt đối thắng được ... so, các bạn hiểu được ... Những thứ khác tôi sẽ dành thời gian bao lưu bản thảo đi, tôi kỳ thực thật sự rất muốn đổi một bối cảnh viết văn.

Nói hai ngày này bởi vì một ít nguyên nhân cá nhân tâm tình vẫn không phải tốt, tôi không biết viết có loạn hay không, nếu như loạn các bạn nhất định phải nói cho tôi biết, tôi tận lực sửa, xế chiều hôm nay bị bạn cùng phòng mạnh mẽ kéo ra ngoài đi dạo phố, qua nghiệm chứng, lúc tâm tình không tốt đi dạo phố là một lựa chọn tốt, bởi vì sẽ một không có sức lực nghĩ mấy chuyện lộn xộn.

---

[1] Hoàng nha: có hai tầng hàm nghĩa, thứ nhất chỉ tên trà, tức màu vàng búp trà; thứ hai chỉ thuật ngữ dưỡng sinh. Trà Hoàng nha chủ yếu có hoàng nha* [răng] Tứ Xuyên Monsanto và hoàng nha* [mầm] An Huy Huoshan.

Thuật ngữ dưỡng sinh: Ở trong quá trình vắng người, thật bấm sinh hướng tới một nơi chậm rãi sản sinh cũng hội tụ đến cùng nhau, giống như mới vừa tạo ra hoàng nha.

Tâm linh người hư tịnh, phát hiện tâm đạo nhận thức chính xác, vẫn lại không vui, như cỏ cây nảy sinh trên mặt đất, ngoài màu sắc vàng lợt, ngoài chất lượng tinh khiết, cho nên gọi hoàng nha. Hoàng nha tức là chân duyên, ngày làm đầu hướng về tinh hoa, bấm sinh bên trong phát sinh một mạch, như cỏ cây bắt sinh mầm vàng, tràn ngập sức sống. [Nguồn baike]

images

Đổ mồ hôi hột vs cái chú thích ghê =.=

47. Chương 47: Giam Lông

Tả Xuyên Trạch lười biếng nhìn người trước mặt, phản ứng đầu tiên chính là cùng người nhà cự cãi sau đó bị Tổng tư lệnh nổi trận lôi đình giam lại, cho nên hiện tại Tổng tư lệnh phái người qua đây, nhưng mà hắn tạm thời còn chưa suy nghĩ cẩn thận mục đích Tổng tư lệnh là muốn cùng hắn thương lượng hay là trực tiếp âm thầm giải quyết hắn?

Lang Trì lúc này cũng đang suy tư chuyện này, nếu như là loại phía trước tạm ổn, nhưng nếu như là loại phía sau không xong, người này dù sao cũng là Tổng tư lệnh, Phùng Ma bọn họ dù cho lợi hại hơn nữa cũng vô phương cùng quân đội chống lại, thế nhưng còn chưa chờ anh nghĩ đối sách tốt thì thấy chủ nhân bọn họ gờ chân lên sải bước hướng chiếc xe quân đội đi đến, rõ ràng cho thấy muốn chuẩn bị lên xe.

Anh cả kinh, còn chưa tới kịp ngăn cản chợt nghe thấy hai tên lính liền bỏ thêm một câu, “Ngài Tả, Tổng tư lệnh chúng tôi nói gấp ngài ngay thành phố S.”

Lang Trì nghe thế liền thở ra một hơi, tổng bộ Phùng Ma bọn họ ngay thành phố S, Tổng tư lệnh nếu chọn ở đây sẽ không khó xử.

Vì vậy hai người liền lên xe, đi tới một khu dân cư thành phố S dừng lại, Tả Xuyên Trạch xuống xe, trực tiếp đi vào biệt thự, thấy một ông cụ một mình ngồi ở trên ghế sa lon uống trà tuy rằng tuổi đã cao nhưng thân thể vẫn rất cường tráng, mắt hơi híp lại, cũng không mở miệng nói trước.

Tổng tư lệnh trên ghế sa lon cảm nhận được có người tiến đến liền đưa mắt nhìn sang hắn, ông ngẩng đầu không biến sắc nhìn người đem cháu trai bảo bối nhà ông say đắm đến thần hồn điên đảo* [chết mê chết mết] thậm chí ngay cả mạng đều có thể không cần, trong nháy mắt như thế suy nghĩ là tại sao ông mấy năm trước điều tra Hắc Yến thì không có phát hiện tồn tại của người này, nếu như ông có thể phát hiện Tổng Triết cùng hắn biết trước cũng dựa theo quy định phía trên bí mật xử lý, vậy ông hiện giờ cũng không nhất định đối mặt cục diện sắp sửa mất đi cháu trai, nhưng mà bây giờ nói những thứ này cũng vô ích, nếu ông đáp ứng Tổng Triết rồi cũng sẽ không nuốt lời.

Ông nhìn một hồi, không phải không thừa nhận người này đúng là một người đẹp, chính là trên người tán phát ra hơi thở tà ác, nhưng mà cái này đoán chừng cũng là nơi hấp dẫn người của hắn, Tổng tư lệnh đưa tay làm ra dấu “Mời”, nói, “Ngồi xuống uống ly trà đi.”

Tả Xuyên Trạch liền không khách sáo ngồi xuống đối diện ông, nhướng mi nhìn người trước mắt, giống như đang đợi lời kế tiếp, trong phòng trong lúc nhất thời đặc biệt an tĩnh, Tả Xuyên Trạch đợi một hồi vẫn là không có thấy người này mở miệng, dứt khoát cầm lấy ly nước trà bắt đầu tự mình uống trà, chất lỏng ấm nóng chậm rãi chảy vào trong cơ thể, tuy rằng cùng mùi bị trên người Tổng Triết không quá giống, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét, hơi thở tà ác trên người hắn không khỏi thu liễm chút, tiếp tục nhàn nhã uống, đến khi uống xong mới nghe Tổng tư lệnh mở miệng nói, “Biết tôi gọi cậu tới có chuyện gì không?”

Tả Xuyên Trạch nâng mắt cười nói, “Đương nhiên liên quan cùng Tổng Triết.”

Hắn nâng mắt mà cười là vô cùng mỉa mai, hình dạng khuôn mặt hoa lệ làm nên một loại mùi vị hào hoa phong nhã, Tổng tư lệnh rõ ràng nghe được hai tên lính phía sau không khống chế được hít một hơi, ông không khỏi khẽ thở dài một cái, thầm nghĩ thật đúng là một tai hoạ, nếu như người này không phải đương gia Phùng Ma không biết phỏng chừng từ lâu trên chọc không ít thị phi. Nhưng mà đây cũng là không gì đáng trách, trên đời này sắc đẹp vốn như là kịch độc* [thuốc độc mạnh] câu nhân nhiếp phách* [câu lấy hồn người], khiến cho như mê như say, làm cho như điên như dại.

Ông gật đầu, “Cũng có thể nói như vậy.”

Tả Xuyên Trạch “A” một tiếng, đặt ly trà xuống lười biếng dựa về phía sau, hỏi, “Vậy ngài muốn cùng tôi nói cái gì?”

“Ta cũng không muốn cùng cậu nói cái gì,” Tổng tư lệnh lạnh nhạt nhìn hắn, khoé miệng lại câu lên một tia cười hiên hoà, nói, “Ta chỉ muốn mời cậu ở nơi này vài ngày, theo ông lão ta đây trò chuyện, thế nào?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hơi híp một cái, người này nói thật dễ nghe chút là bởi ông, nói khó nghe chút chính là giam lỏng trá hình, khoé miệng của hắn câu lên nụ cười nghiền ngẫm, thấp giọng nói, “Tôi nếu không đồng ý thì sao?”

Tổng tư lệnh lắc đầu mà cười, “Ta đây chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn đặc biệt, cho nên ta khuyên cậu tốt nhất nghĩ rõ ràng.”

Ngữ khí của ông tuy rằng rất ôn hoà, lại có loại cảm giác áp bách chậm rãi xuyên thấu qua, khiến người ta không khỏi rung mình trong lòng. Lang Trì cả kinh, tay hướng phía sau đặt trên thắt lưng, tuy thời chuẩn bị móc ra bảo vệ an toàn chủ nhân của anh. Mà hai tên lính phía sau Tổng tư lệnh thấy thế cũng đều lấy súng ra, tuy thời chuẩn bị hành động, chỉ có Tổng tư lệnh cùng Tả Xuyên Trạch đều không phản ứng gì, một yên lặng chờ câu trả lời thuyết phục của hắn, người là lười biếng vùi ở trên ghế sa lon cùng ông đối diện.

Trầm mặc sau một hồi Tả Xuyên Trạch mới mở miệng, ngược lại không phải nói là đồng ý hay không đồng ý, mà chỉ nói, “Tôi tương đối hiếu kỳ là Tổng Triết hiện giờ ở đâu?”

Tổng tư lệnh nói, “Cậu không cần biết.”

Tả Xuyên Trạch cũng không ngại, mà chỉ nói, “Vậy tôi đổi lại cách hỏi, anh ta hiện giờ chính là phải đối mặt cục diện giam lỏng sao?”

Tổng tư lệnh nở nụ cười, “Nghiêm túc dựa trên ý nghĩa mà nói là đúng.”

“Vậy được rồi,” Tả Xuyên Trạch nói, “Nếu chỉ có vài ngày, tôi liền gấn gượng ở chỗ này, nhưng mà trong khoảng thời gian này tôi phải tùy thời cùng liên lạc với bên ngoài, tôi dù sao còn phải xử lý việc Phùng Ma.”

Tổng tư lệnh gật đầu cười nói, “Điểm ấy không thành vấn đề.”

“Cứ quyết định như vậy,” Tả Xuyên Trạch đứng lên lười biếng vươn người một cái, nói, “Tôi yêu cầu hóng gió, đi ra ngoài nhìn một chút.”

“...” Tổng tư lệnh nói, “Theo lời ta nói giam lỏng đến bây giờ mới qua mấy phút.”

“Vây cũng rất lâu rồi,” Tả Xuyên Trạch không đổi sắc, “Tôi muốn đi ra ngoài ở xung quanh đi dạo.”

Tổng tư lệnh cũng không tức giận, đứng dậy theo, “Vây được, ta cùng đi với cậu.”

Mấy người vừa nói chuyện liền đi ra ngoài, ở đây xây ở sườn núi, lần lượt từng hai ngôi biệt thự, sau đó cách một đoạn đường mới xây hai toà, vẫn như vậy mà kéo lên, chỉ có đến nơi này mới biến thành một toà nhà, xây ở phía trên sườn núi, có loại mùi vị quân lâm thiên hạ, nhưng mà nếu là người không biết thì không biết nơi này, bởi vì xung quanh biệt thự này trồng rất nhiều cây cối cao to, lại xây ở một góc đường núi, quốc lộ từ dưới chân núi thì không cách nào nhìn tới đây, bởi vậy đại đa số mọi người cho rằng phía dưới hai toà nhà đó là vùng tận cùng bên trong khu dân cư, không biết mặt trên còn có một toà nhà, cho người khác cảm giác giống như là Boss ẩn giấu ở phía sau màn. Tả Xuyên Trạch theo bản năng cho rằng ở đây nhất định là Tổng Triết mua, liền cười nói, “Lão gia tử, ông tính ở trong biệt thự của Tổng Triết giam lỏng tôi?”

Tổng tư lệnh quay đầu cảm giác hứng thú hỏi, “A Triết đề cập qua với cậu ở đây?” Không thể trách ông hiếu kỳ, bởi vì biệt thự là Tổng Triết trước khi lên đường trước đó không lâu mua, vì chính là chờ đợi ngày này, ông không cảm thấy cháu trai bảo bối nhà ông lại sớm cùng người kia chăm sóc tốt như vậy.

“Không có,” Tả Xuyên Trạch cười nói, “Tôi đoán, ở đây rất phù hợp phong cách trước sau như một của anh ta, nhưng mà nghe ý của ngài tôi hình như đã đoán đúng.”

Tổng tư lệnh liền cười nhìn hắn một cái không nói gì.

Tả Xuyên Trạch đi vòng vo xung quanh, phát hiện xung quanh lại có không ít binh sĩ trông chừng, xem ra người này là hạ quyết tâm ngày hôm nay nhất định đem hắn lưu lại, mặc dù hắn vừa rồi không đồng ý phồng chừng chạy không thoát đi, Lang Trì một bên cũng thấy kinh hãi, thấp giọng nói, “Chủ nhân, có muốn hay không thông báo tổng bộ?”

Tả Xuyên Trạch xua tay, “Không cần, cậu trở về đi, nói tôi ở chỗ này hai ngày.” Hắn rất tin tưởng trực giác của mình, hắn biết Tổng tư lệnh đối với hắn không có sát ý, nếu là chỉ ở vài ngày hắn thì không có gì để ý.

Lang Trì đối chủ nhân nhà mình rất hiểu, nghe hắn nói như vậy cũng liền không hoài nghi nữa, đưa điện thoại lưu lại cho hắn, nói tiếng là sẽ phải rời khỏi, nhưng mà phía trước lại bị binh sĩ ngăn lại. Tả Xuyên Trạch quay đầu, “Tôi nói lão gia tử, ông chỉ giam lỏng tôi hay là cả thủ hạ tôi cũng giam lỏng đây?”

“Đương nhiên là chỉ giam lỏng cậu.” Tổng tư lệnh nói xong hướng binh sĩ phía trước hắn ra lệnh khoát tay một cái, ý bảo cho bọn họ đi, lúc này mới quay đầu hỏi, “Cậu cùng A Triết là biết nhau như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch nở nụ cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn cây cối bốn phía, lúc này đã cuối mùa thu, gió thổi qua lá cây liền rơi xuống phía dưới, trên không trung vòng vòng chuyển chuyển dây dưa dằng dặc, giống như phút chốc không cẩn thận rơi xuống đất sau đó nhất quyết không bỏ qua, hắn nhìn một hồi, thở dài nói, “Việc này nói rất dài dòng, tôi chỉ có thể nói là nghiệt duyên.”

Tổng tư lệnh ngẩn ra, chợt nhớ tới cháu trai bảo bối nhà ông giống như trúng tà, gật đầu đồng ý, “Đúng là nghiệt duyên.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Tả Xuyên Trạch lớn lên rất yêu nghiệt, trên người tán phát ra hơi thở hormone lại quá mãnh liệt, hơn nữa một trận một trận tiếng chuông liêu* [trêu ghẹo] nhân, cho nên kết quả chính là người này đi dạo tới chỗ nào đều có thể nghe chỗ đó truyền đến một mảnh tiếng hít không khí, Tổng tư lệnh âm thầm thở dài một tiếng, không khỏi lại dưới đáy lòng nói hai chữ tai hoạ, thầm nghĩ tiếp tục như vậy nữa phồng chừng ngay cả cảnh vệ ông lại toàn thể vong trận, cuối cùng bất đắc dĩ đề nghị, “Đi thôi, vào nhà theo lão gia ta đây chơi cờ tướng.”

Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt ngẩn ra, “Chơi cờ tướng?”

Tổng tư lệnh cũng là ngẩn ra, sau đó giống như cáo giá híp mắt, vẻ mặt hiền hoà hỏi, “Ừ, cậu không chơi?”

Tả Xuyên Trạch lắc đầu, ăn ngay nói thật, “Không chơi.”

Tổng tư lệnh hiền hoà nói, “Không có việc gì, cờ tướng kỳ thực rất tốt, đi, ta dạy cho cậu.” Ông thì thích dạy người chơi cờ tướng, ba người cháu trai của ông đều là ông dạy dỗ, đương nhiên phương thức của ông có chút đặc biệt, ông chỉ biết đem từng con cờ nói đại khái cách đi một lần, sau đó lại bắt đầu, những

thứ khác đều để cho chính bọn nó đi nắm lấy, có thể thắng hay không thì xem bản thân nó, ông thích người thông minh.

Cho nên Tả Xuyên Trạch cùng Tổng tư lệnh hạ cờ tướng cả đêm, toàn bộ thảm bại, ngày thứ hai thảm bại như nhau, thế nhưng miễn cưỡng có thể xoay chuyển một chút cục diện, đến buổi tối ngày thứ ba ——

“Chiếu tướng.” Tả Xuyên Trạch đem pháo hướng một bên để xuống, cúi đầu nhìn một hồi, nói, “Tôi nói lão gia tử, này là không phải chính là người nói là thế cờ chết rồi sao?”

Tổng tư lệnh gật đầu, tán thưởng nói, “Đúng đúng, mới thời gian ngắn như vậy là có thể nắm giữ, cậu nếu so với phần lớn người ta gặp gỡ thông minh hơn nhiều.”

Tả Xuyên Trạch lại nói, “Trước đó tôi thắng một lần, người đem cho tôi xe mã pháo đổi thành xe mã, lần trước tôi thắng người liền chỉ đổi thành xe, lần này thắng sau đó chơi nữa chúng ta không phải coi như là quyết đấu công bằng rồi?”

“Đúng vậy,” Tổng tư lệnh lại gật đầu một cái, “Nhưng là muốn thắng ta cậu còn kém một đoạn lớn, A Triết cùng ta chơi cờ tướng nhiều năm như vậy phần lớn đa số đều là hoà.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, hẳn có thể cảm giác người này có ý định nhường, nhưng mà vẫn là không phục nói, “Vậy tôi thử xem nữa.”

Tổng tư lệnh nở nụ cười, một lần nữa mở cờ, ông phát hiện người thanh niên này kỳ thực cũng không tệ lắm, tuy rằng trong giới có nhiều lời đồn kinh khủng như vậy, nhưng ông có thể nhìn ra bản chất người này không xấu, không giống Hắc Yến ngay cả nhân tính như vậy cũng bị mất.

Tả Xuyên Trạch cúi đầu nhìn bàn cờ, đưa tay cầm trà một bên uống một ngụm, tay cầm ly trà cũng không cầm nắm chắc, hẳn bình tĩnh hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, tối nay là trăng tròn, hẳn vốn cho là người kia sẽ xuất hiện đến bây giờ cũng không có nhìn thấy nửa cái bóng.

Trên người người này phát tán hơi thở càng ngày càng lạnh, Tổng tư lệnh âm thầm quan sát một chút, liền ngẩng đầu nhìn đồng hồ, ngẩng đầu phân phó nói, “Lại đi châm thêm một bình trà.”

“Vâng.” Bảo vệ sau lưng liền vào phòng bếp, chẳng bao lâu liền bưng một bình trà nóng đi trở về, Tổng tư lệnh một lần nữa rót cho Tả Xuyên Trạch ly trà, tiếp tục ván cờ trước mắt.

Hương trà trong không trung lan tràn ra, Tả Xuyên Trạch ngửi ngửi, phát hiện cùng hương vị loại trà Tổng Triết thường hay uống rất giống, liền cầm lên nhàn nhạt uống một ngụm, cảm giác quen thuộc ở trong người chảy xuôi, thần kinh căng thẳng của hắn không khỏi chậm lại, ván cờ vẫn còn tiếp tục, hắn suy tư một chút rồi cục đi một nước, ngay lúc quân cờ hạ xuống chốc lát hắn bỗng nhiên cảm thấy đồ vật trước mắt trở nên không rõ ràng, cảm giác quen thuộc đó trong nháy mắt bắt đầu tập kích, hắn cả kinh, lập tức ngừng đầu, “Thuốc mê ...”

Tổng tư lệnh gật đầu, “Đúng vậy.”

Tả Xuyên Trạch ngã về phía sau ghé sa lon, nhẹ giọng nói, “Là Tổng Triết cho ông làm như thế?”

Tổng tư lệnh lần thứ hai gật đầu, đối người phía sau đưa tay ra hiệu, bảo vệ phía sau lập tức hiểu ý, từ một bên trong ngăn kéo lấy ra một rương nhỏ, sau đó mở từ bên trong lấy ra một ống tiêm đưa tới, Tổng tư lệnh tiếp nhận, hướng phía trước vén tay áo Tả Xuyên Trạch đối cánh tay của hắn đánh xuống.

Chất lỏng lạnh lẽo tiến nhập trong cơ thể, mang đến một trận cảm giác nhẹ nhàng quen thuộc, ánh mắt Tả Xuyên Trạch không khỏi mơ màng thêm một phần, chỉ biết ý thức khiến hắn nhớ tới đây là trăng tròn trước Tổng Triết tiêm gì đó cho hắn, nhưng mà lần này ngoại trừ ma túy cùng thuốc thử ngoài ra không có cho thêm thuốc kích thích.

Tổng tư lệnh nhìn một chút, tình huống người này căn bản Tổng Triết đã đối với ông nói một lần, ông dưới đáy lòng thở dài một tiếng, thâm nghĩ đứa bé này cũng là đáng thương, liền đi tới sờ sờ đầu của hắn, hiền hoà nói, “Ngủ thật tốt một giấc đi đứa nhỏ, tỉnh lại liền không sao.” Ông nói xong cũng dịu hắn lên lầu, đưa hắn đặt lên giường liền đắp chăn cho hắn xong mới xoay người đi ra ngoài.

Tả Xuyên Trạch nhắm mắt ở trên giường, nghĩ máu bạo ngược trong người bình phục không ít, cảm giác thân thể nhẹ nhàng còn chưa có rút lui, mềm nhũn không tìm được chân thực, trên người cũng không dùng được sức lực gì, hần lẳng lẳng nằm một hồi, sau đó lại mơ mơ màng màng đi ngủ.

Hần tỉnh lại đã qua nửa đêm, máu trong cơ thể yên ổn từ lâu, trên người vẫn còn có chút cảm giác vô lực, hần mở mắt ra nhìn trần đắp hoa [1 , : trần nhà, : hoa, : đắp, xây], chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh trống rỗng, rất kỳ lạ, mà điện thoại di động cạnh đầu giường đúng lúc này vang lên.

Hần lẳng lẳng nghe xong một hồi, ngay cả biểu hiện thông báo cũng không có nhìn, đưa tay trực tiếp nhận, lười biếng nói, “Alo.”

Bên kia im lặng một chút bỗng nhiên truyền đến một trận cười nhẹ, sau đó giọng nói như ngọc bên tai vang lên, dịu dàng nói, “Trạch, tôi rất nhớ em.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói nghe bởi vì bận rộn khai giảng, cho nên thay đổi khoảng thời gian chín giờ rưỡi ...

---

[1]

images (1)

---

48. Chương 48: Khắc Tinh

Một mình ở hoàn cảnh lạ lẫm bên trong không gian tối tăm, cảm nhận trống rỗng sau khi máu lắng lại, loại chuyện này Tả Xuyên Trạch mấy năm nay không biết cảm thụ qua bao nhiêu lần, hần chỉ cần trăng tròn ngày đó đúng lúc không ở tổng bộ Phùng Ma, hần mỗi lần lại đối mặt một chút như vậy, nhưng khi giọng nói như ngọc ở bên tai vang lên thì đáy lòng của hần bỗng nhiên sinh ra một chút rung động xa lạ, giống như không tiếng động đối với hần nói hần những năm này lại sống cô độc như vậy, loại cảm giác đó rất kỳ quái, khiến hần ở trong giây lát đó sinh ra một loại ý muốn xúc động đem người này hung hăng kéo tới đến trước mặt.

Hần lẳng lẳng nằm ở trên giường, nháy cũng không nháy mắt nhìn trần nhà, đợi được thủy triều xa lạ dưới đáy lòng dần dần thối lui sau đó mới nhẹ giọng mở miệng, “Tổng Triết, anh rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?”

“Tôi chỉ là đang suy đoán em lúc nào bao giờ tỉnh,” giọng nói như ngọc của Tổng Triết ở không trung vắng vẻ vang lên, vô cùng êm tai, “Lâu như vậy không gặp, có nhớ tôi không?”

“Tôi tại sao muốn nhớ anh,” Tả Xuyên Trạch khẽ hừ một tiếng, nói, “Thế nào, anh thực sự bị nhốt?”

“Ừm, cũng có thể nói như vậy,” Tổng Triết cười nói, “Ông nội tôi đối đãi với em như thế nào? Không có làm khó em chứ?”

“Tạm thời không có, tôi còn cùng ông nội anh chơi cờ tướng ba ngày,” khoé miệng Tả Xuyên Trạch câu lên nụ cười nhàn nhạt, lười biếng hỏi, “Anh chừng nào thì có thể đi ra?”

“Việc này tôi cũng không rõ ràng lắm, phải xem tình hình.” Trong một ngôi biệt thự ở Tam Giác Vàng, Tổng Triết ngồi ở lầu ba dựa vào cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, hôm nay là trăng tròn, lúc trước y đã tiêm thuốc tuần hoàn một tháng vào trong cơ thể sau đó cũng phát tán, loại chột trùng kích này mang tới cảm giác rất mãnh liệt, nhưng mà ngược lại không phải là không thể nhẫn nhịn chịu đựng, y ngồi một mình ở ghế dựa loại tốt phía trước cửa sổ chờ tác dụng thuốc trong cơ thể chậm rãi qua đi, trong lúc giạt mình giống như có thể linh hội cảm giác những năm này của người kia, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi trầm sâu một ít, bỗng nhiên rất nhớ giọng nói của người kia, liền nhìn thời gian trên điện thoại chờ hần tỉnh lại, lúc này mới gọi điện thoại qua cho hần.

“Alo,” y nhìn phía chân trời bạc màu, dịu dàng cười nói, “Tôi phát hiện tôi thật sự là rất nhớ em.”

Bên kia nở nụ cười một chút, chỉ nhàn nhạt “A?” một tiếng không có câu tiếp theo, trong giọng điệu của người kia vẫn một mực mang theo tính ác liệt, Tống Triết thậm chí có thể tưởng tượng người kia khoé miệng câu lên nụ cười tà, trong con người yêu mị mang theo một chút nghiền ngẫm cùng treu tức, giống như bộ dạng yêu nghiệt lúc bọn họ gặp nhau.

Tống Triết nở nụ cười, thả lỏng thân thể dựa về phía sau, nhìn lướt qua dưới lầu, chậm rãi nói, “Thật đó, tôi muốn ôm em một cái hôn một cái em, ừm, tôi rất nhớ hương vị của em,” y dừng một chút thấp giọng mở miệng, giọng rất nhẹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một chút dịu dàng cùng thở dài bất đắc dĩ, gần từng chữ một, “Trạch, tôi nghĩ muốn em.”

Giọng nói của y xuyên thấu qua tai nghe truyền chính xác tới màng nhĩ, sau đó chậm rãi ngấm nhập thân thể, lòng của Tả Xuyên Trạch nhẹ run rẩy, nhìn trần nhà không nói gì, trong đầu cũng không ngừng vang lên câu nói thân mật kia, hần thở dài nhẹ một tiếng, còn chưa kịp nói chột nghe người này tiếp tục nói, “Này, em chưa quên cảm giác đêm đó tôi cho em chứ? Hừm, em không hoài niệm sao?”

Tả Xuyên Trạch theo bản năng nhớ tới hình ảnh đêm đó, cảm nhận tay người này ở trên người hần chậm rãi lướt qua, nhiệt độ môi y, hương trà nhàn nhạt, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng bởi vì ham muốn mà chậm rãi phát sáng, trên cao nhìn hần mỉm cười ... Hình ảnh không ngừng từ chỗ sâu trong đáy lòng xông tới, trong giây lát đó lại làm cho máu toàn thân nóng lên, Tả Xuyên Trạch nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thân thể không bị khống chế từng đợt phát nhiệt, hần không khỏi phẫn hận nói, “Anh im lặng cho tôi.”

Tống Triết nghe trong giọng nói người này tức giận, khoé miệng câu lên nụ cười sâu một chút, hỏi, “Thế nào, có thật không hoài niệm sao?”

Đàn ông vào buổi sáng vốn là dễ hưng phấn, Tả Xuyên Trạch thậm chí nghĩ vị trí kia của thân thể hần có xu thế trở nên có tinh thần, hần nằm ở trên giường hít sâu mấy hơi, cảm nhận khô nóng trong cơ thể rất cực chậm rãi bình phục, lúc này mới thấp giọng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo một chút khàn khàn, thở dài nói, “Anh thật là khắc tinh của tôi, lúc trước câu nói nghiệt duyên của tôi qua nhiên không có nói sai.”

Tống Triết lẳng lặng nghe trong giọng nói duyên dáng sang trọng của hần bởi vì ham muốn mà bịt kín khàn khàn nhàn nhạt, cũng hít sâu một hơi chậm rãi phun ra, cười nói, “Thật không biết ai là khắc tinh ai.”

Tả Xuyên Trạch lười biếng hừ một tiếng không có trả lời, hần tuy rằng đã vừa mới ngủ dậy, nhưng bây giờ dù sao còn chưa tới buổi sáng, hần có chút mệt mỏi.

Tống Triết hiểu rõ cười nói, “Mệt rồi?”

“Ừ.”

“Vậy em ngủ đi,” Tống Triết nói, “Tôi sau này có thời gian gọi lại cho em.”

Tả Xuyên Trạch khê ừ, không có thành ý nói, “Chúc anh sớm ngày tự do.”

Tống Triết nở nụ cười, “Tôi sẽ.”

“Vậy cứ như vậy đi, gặp lại.”

“Trạch.”

“Hừm?”

“Tôi yêu em.”

Tả Xuyên Trạch cười “Xía” một tiếng cúp điện thoại, lười biếng trở mình, dần dần đi ngủ.

Tống Triết thu hồi điện thoại, khoé miệng câu lên nụ cười thoải mái, lúc này mới đưa mắt một lần nữa chuyển hướng dưới lầu, trong sân lầu dưới ngồi một người, người nọ một mình đối với bóng tối uống trà, bài trí nhìn qua rất cô đơn, ông ta từ nửa đêm vẫn ngồi đến bây giờ, động cũng không nhúc nhích qua.

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết khê híp một cái, bỗng nhiên suy nghĩ người này không phải là những năm này từng trắng tròn đều là trải qua như thế? Xem ra thuốc trong cơ thể Tả Xuyên Trạch

khiến người này cũng không tốt lắm, nhưng cho dù là như vậy người này tám năm cũng không có tìm cách nghiên cứu tạo ra thuốc thử trị hoãn, ông ta đối y học cố chấp thực sự đã đến nỗi biến thái.

Tổng Triết rũ mắt nhìn một hồi rồi liền tựa ở trên ghế nhắm mắt lại ngủ một chút, Ôn Bạch đẩy cửa lúc tiến vào y còn chưa có tỉnh, ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ đã tiến vào, chiếu thẳng vào trên mặt tái nhợt của y, màu xanh nhạt của mạch máu dưới da có thể thấy rõ ràng.

Ôn Bạch thở dài một tiếng, người này rõ ràng ốm đi nhiều, cậu đem bữa sáng đặt ở trên bàn trước mặt y, đang do dự không biết rốt cuộc muốn hay không đánh thức y thì Tổng Triết liền tỉnh, y mở mắt ra nhìn cậu, cười nói, “Về mặt đó của cậu là gì?”

“Không có gì,” Ôn Bạch đẩy đẩy mắt kính, cười nói, “Tôi chỉ là không nghĩ tới Tổng đại công tử lại là một người có tình cảm.”

“Phải xem đối tượng là ai, ai bảo tôi gặp cây thuốc phiện kia chứ.” Tổng Triết cười đứng lên đi rửa mặt, Ôn Bạch xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới một chút Hắc Yến đang tản bộ cùng A Nhã, đứng dậy đi tới cửa phòng tắm nghiêng nghiêng dựa vào trên cửa, thấp giọng nói, “Anh bây giờ nghĩ thế nào?” Gian phòng này ngày đó từ lúc Tổng Triết ở đây để hai người thủ hạ đi theo kiểm tra một lần rồi, cũng không có phát hiện máy theo dõi các loại gì đó, có thể yên tâm nói chuyện với nhau. Hắc Yến giống như không hề sợ y sẽ đem nơi này hướng bên ngoài nói cho người khác, cũng giống như chắc chắn y sẽ không làm như vậy, về phần nguyên nhân dưới đáy lòng hai người bọn họ biết rõ.

“Ngoại trừ tôi lần trước cùng cậu nói việc đó ngoài ra tôi tạm thời không có cảm giác được có vấn đề gì,” Tổng Triết rửa mặt lúc rảnh nhẹ giọng trả lời một câu, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Cậu chỉ là người thí nghiệm của Hắc Yến, Ôn Bạch thấp giọng nói, “Tôi nghĩ có khả năng rất lớn, cho dù ông ta là vì nghiên cứu thuốc thử trị hoãn cũng không cần đối với anh tiêm thuốc vào nhiều lần như vậy, hơn nữa nếu như mục đích ban đầu của ông ta là thật vì sao không ở đêm qua đối với anh dùng một chút thuốc thử, dù sao đêm qua là trăng tròn, có thể rõ ràng trực tiếp nhất quan sát thuốc thử rốt cuộc có hữu dụng hay không, mà ông ta cũng không có làm như vậy, thế đã nói lên ông ta kỳ thực cũng không muốn loại bỏ thuốc trên người anh.”

Tổng Triết khẽ ừ, đóng vòi nước, đem khăn mặt qua lau khô nước trên mặt, chậm rãi đi tới, rũ mắt nhìn hai người đang tản bộ trở về phía xa, nói, “Mấy ngày này tôi một mực suy nghĩ thuốc thử trị hoãn đã nghiên cứu ban đầu ra tỷ lệ bao nhiêu.”

Ôn Bạch hơi chấn động một chút, “Anh là nói Hắc Yến kỳ thực đã sớm nghiên cứu ra thuốc thử, thế nhưng không có nói cho anh biết?” Cậu trầm ngâm một chút, thấp giọng phân tích, “Vô cùng có thể, có thể năng lực Hắc Yến không có khả năng đối thuốc rõ như lòng bàn tay dưới tình huống qua một tháng thuốc thử trị hoãn còn không có nghiên cứu ra manh mối, vậy ông ta hiện giờ làm như vậy chính là cố ý kéo dài thời gian rồi.”

“Nhưng là vì thuốc thử trị hoãn tôi còn phải bồi ông ta kéo dài thêm,” Tổng Triết ở trước bàn ăn ngồi xuống chuẩn bị giải quyết bữa sáng, nói, “Một tháng này cậu chú ý nhiều một chút hành động của ông ta, tốt nhất có thể đem thuốc thử trị hoãn tìm ra đánh tráo đi ra ngoài phái người đưa cho Trác Viêm để cho hắn ta nhìn, Hắc Yến biết cậu ở phương diện này không am hiểu, cho nên sẽ không đề phòng cậu.”

“Cái này tôi biết,” Ôn Bạch nhìn dưới lầu trên đường nhỏ trải đá cuội hai người càng đi càng gần, xoa người nói, “Tôi phải đi, bản thân cậu cẩn thận một chút.”

“Đã biết.” Tổng Triết nhẹ giọng trả lời một câu liền cúi đầu nhìn bữa sáng giữa khay, nhìn hồi lâu cũng không có tiến thêm một bước, trải qua đêm qua lần qua lần lại y hiện giờ thật sự là không có khẩu vị gì, nhưng là vì nghĩ thân thể y chính là phải ép buộc bản thân ăn, y không khỏi thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng, giọng thở dài không nghiêng không lệch vừa lúc rơi vào tai người kia, nó không khỏi cười nói, “Làm sao, đêm qua có đúng hay không rất thoải mái?”

Giọng nói này rất trong trẻo, Tổng Triết không cần ngẩng đầu đều biết người đến là A Nhã, y đem trứng chiên trong khay cắt thành từng miếng nhỏ, lúc này mới ngẩng đầu quan sát nó một chút, cười nói, “Cậu ngày hôm nay hình như rất vui vẻ.”

“Đó là đương nhiên,” A Nhã đi tới ngồi xuống đối diện y, cười nói, “Mỗi lần trăng tròn sau đó đến buổi sáng tinh thần tôi đều rất vui vẻ, bởi vì người kia lại bị hành hạ một đêm.”

Tổng Triết đương nhiên biết người kia trong miệng nó là chỉ Tả Xuyên Trạch, nhân tiện nói, “Cậu hình như rất ghét cậu ấy.”

“Không chỉ cậu ta, còn anh nữa,” A Nhã nhìn chằm chằm vào y, nói, “Bất kể người nào có thể cướp đi lực chú ý của Hắc Yến tôi đều ghét, mà trong những người này nhất là người kia đối với ông ta mà nói là ...” Nó nói đến đây dừng một chút, quay đầu đi chỗ khác không muốn nói gì thêm nữa. Hắc Yến lớn lên rất đẹp, cư xử ôn hoà, cử chỉ đều lộ ra cổ khí chất ưu nhã, lúc cười lên thì giống như thiên sứ thiêng liêng, người như vậy dĩ nhiên đối với người ác ma đắm máu tâm tâm niệm niệm* [nhớ mãi không quên], việc này bảo làm sao nó cam tâm?

Tổng Triết khoé miệng câu lên nụ cười nhạt, nói tiếp, “Là người quan trọng nhất.”

A Nhã khề hừ một tiếng, đáy mắt âm ngoan không hợp tuổi, “Sớm muộn gì có một ngày tôi phải giết cậu ta, tôi muốn cho Hắc Yến biết chỉ có tôi mới đối xử tốt với ông ta nhất.”

“Có một số lúc muốn có được một người cũng không phải đối tốt với người đó là đủ,” Tổng Triết cười nói, “Hắc Yến chỉ mê muội trên y học, mà có nhiều chỗ đúng thực đến tình trạng thiếu khuyết hơn bình thường, ví dụ như tình cảm.”

A Nhã nhú mày, “Anh muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nói có đôi khi muốn có được một người sẽ dùng một chút thủ đoạn đặc biệt,” Tổng Triết ôn hoà nói, “Cho dù cậu có một ngày giết Tả Xuyên Trạch, trong lòng Hắc Yến suy nghĩ nhớ nhung vẫn là cậu ấy, thay vì như vậy cậu không bằng suy nghĩ thật kỹ làm sao mới có thể làm cho ánh mắt Hắc Yến chuyển hướng vào cậu, cậu thông minh như vậy không cần tôi dạy cho cậu.”

A Nhã ngẩn ra, hừ một tiếng, ném một câu “Không biết anh nói cái gì” thì cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, Tổng Triết mỉm cười nhìn nó rời khỏi, biết lời y nói vừa rồi đùa nhóc này nghe lọt được, cũng không biết nó có thể hay không tạo cho Hắc Yến một chút phiền toái nhỏ để Hắc Yến dời đi lực chú ý để sau này ngày đó thuận tiện làm việc.

Gian phòng trong lúc nhất thời lại biến thành im lặng, Tổng Triết cúi đầu nhìn trứng gà bị mình cắt thành từng khối, thở dài một tiếng, cuối cùng cũng không có hứng thú ăn, y xoay người nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ thầm không biết người kia bây giờ không phải là cũng như vậy, nhưng mà nghĩ lại người kia mỗi tháng đến trăng tròn hình như cũng không có xuất hiện bệnh kén ăn, thật không biết là bởi vì thể chất đặc biệt hay là nhiều năm như vậy sớm đã thành thói quen, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp một cái, bởi vì người kia máu phát tán càng ngày càng nghiêm trọng, cho nên dùng thuốc sẽ càng ngày càng nặng, hàm lượng chất gây hại cũng phải thay đổi nhiều, mặc dù không có đến nồng độ thành kẻ nghiện, nhưng mà vừa tiêm vào chất có hại sau mấy giờ người kia phỏng chừng cũng không có ăn uống gì đi.

Y nhẹ nhú mày một cái, thật muốn nhanh lên một chút kết thúc tất cả.

Tổng Triết đoán không lầm, Tả Xuyên Trạch đúng thật không có ăn uống gì, trên người cũng không có bao nhiêu sức lực, Tổng tư lệnh nghĩ thầm đó dù sao coi như là cháu dâu ông rồi, liền sai người rất chiều cổ, bởi vậy người này ở chỗ này như tổ tông nuôi hai ngày mới bị thả ra ngoài.

Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu nhìn Tổng tư lệnh, không hiểu hỏi, “Lão gia tử, ngài thực sự dự định thả tôi?”

Tổng tư lệnh cười nói, “Đúng vậy, không thả cậu chẳng lẽ còn giữ cậu theo lão già này tiếp tục chơi cờ?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch híp lại, này cùng hần tướng tượng căn bản cũng không phù hợp, dựa theo hần đoán rằng Tổng tư lệnh mấy ngày nay nhất định sẽ cùng hần nói chuyện Tổng Triết, dù sao có thể liên hệ hai người bọn họ cũng chỉ có Tổng Triết, thế nhưng hần đợi vài ngày cũng không có thấy người này nói nửa chữ, giống như đem hần cột đến nơi đây chính là giúp hần vượt qua trăng tròn, cùng Tổng Triết tranh cãi căn bản không có nửa điểm quan hệ. Mà nếu đúng thật đây là ý của Tổng Triết vậy vì sao y không tự mình đến, lại vì sao bị vây trong trạng thái giam lỏng, nếu như y cũng không phải là bởi vì cự cãi mà bị giam lỏng, hoặc có người nào đó dùng lý do gì có thể giam y lại ... Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch

bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, hần ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào người trước mặt, hơi thở tà ác trên người trong nháy mắt tăng vọt, gần từng chữ một, “Tổng Triết đi tìm Hắc Yến rồi?!”

Tổng tư lệnh vẫn luôn biết người này rất thông minh, liền thở dài một tiếng rồi cuộc cam chịu.

Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mục đích Tổng Triết đi tìm Hắc Yến hẳn hoàn toàn có thể đoán được ... Hắn mở mắt ra cái gì cũng không nói liền quay đầu chậm rãi đi, con người cực đen sâu không thấy đáy, lòng ngực lại nảy lên một dòng nước xa lạ, chưa bao giờ có người đối đãi qua với hắn như vậy, cũng chưa từng có ai có thể vì hắn Tả Xuyên Trạch làm được loại tình trạng này, hắn không khỏi đưa tay che lại chỗ trái tim của mình, tám năm yên bình nơi ấy lúc này càng không bị không chế nổi lên một tầng gợn sóng.

Tổng Triết, Tổng Triết ... Anh đúng thật chính là khắc tinh của tôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm nay lại bận trễ chút ... Ai ...

Khụ ... Đối chữ ... Là cam miệng ... Cam miệng ...

---

49. Chương 49: Tuyết Đầu Mùa

Tả Xuyên Trạch trở lại Phùng Ma sau đó lập tức sai người đi chuẩn bị một bộ thiết bị theo dõi, sau đó kết nối với điện thoại di động lập tức gọi qua cho Tổng Triết một cú điện thoại, lúc này Tổng Triết mới vừa từ phòng thí nghiệm đi ra đang nằm ở trên ghế để nghỉ ngơi, thủ hạ đi cùng y khom lưng nói, “Đại thiếu gia, điện thoại.”

Tổng Triết khẽ ừ, hỏi, “Là ai?”

Thủ hạ cung kính nói, “Ngài Tả.”

Tổng Triết khoé miệng câu lên một nụ cười thoải mái, lắc đầu nói, “Không tiếp.”

Ôn Bạch lúc này đang ở đây truyền nước biển cho y, nghe vậy không thể tin cười nói, “Thực sự là khó có được, anh vậy mà cũng sẽ không tiếp điện thoại của cậu ta.”

“Vẫn chưa tới lúc,” Tổng Triết cười khẽ, khoé miệng vẫn đáng tươi cười thoải mái như trước, nhìn qua tâm tình rất tốt, “Nhưng mà cậu không nên xem thường em ấy, em ấy hiện giờ tám phần mười đã đoán được tôi ở chỗ Hắc Yến, tôi nếu nhận cú điện thoại này ngày mai em ấy có thể giết qua đây, nhưng mà phần lớn cũng không phải là bởi vì tôi, mà là Hắc Yến.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc,” Ôn Bạch cũng không chút khách khí nói châm chọc, “Anh mất sức lực lớn như vậy cuối cùng vẫn là đánh không lại phân lượng Hắc Yến trong lòng cậu ta.”

“Đúng thật đáng tiếc,” Tổng Triết thở dài cười nói, chợt nhớ tới buổi tối mấy ngày hôm trước người này tức giận, nhẹ giọng mở miệng, “Nhưng mà cũng nói không chừng trong đó có một phần nguyên nhân là vì tôi.”

Ôn Bạch nói, “Chỉ hy vọng như thế đi, nhưng mà tôi đoán cậu ta mặc dù không phải bởi vì anh, phỏng chừng anh cũng là không thềm để ý.”

Tổng Triết gật đầu, “Đúng thật không thềm để ý.”

Ôn Bạch liền cười lắc đầu, không nói gì thêm. Những ngày kế tiếp chậm rãi mà qua, Tả Xuyên Trạch đánh ba lần điện thoại cũng không có người nghe sau đó liền phái người đi Tam Giác Vàng tìm người bác sĩ hơn nửa năm trước ở nơi nào mở phòng khám bệnh, đồng thời cũng phân phó một đám tìm kiếm bóng dáng A Nhã ở khu vực bên trong. Mà Tổng Triết vẫn như cũ đang cùng Hắc Yến chào hỏi, Ôn Bạch âm thầm quan sát rất nhiều nơi, tìm được một chút hàng mẫu phái người đưa đi cho Trác Viêm nhưng đều không thu hoạch chút nào, cậu cũng không nóng nảy, kiên nhẫn tìm kiếm những thời cơ khác.

Tổng Triết trong khoảng thời gian này rõ ràng gầy đi rất nhiều, Ôn Bạch âm thầm thở dài, đại thiếu gia này từ nhỏ đến lớn luôn luôn quen nuông chiều phổng chừng chưa từng bị khổ như thế, tình yêu thật là thứ vi diệu. Nhưng trong này có một chút cậu nên chú ý, chính là mấy ngày hôm trước Tổng Triết trong lúc phát tán thuốc không khống chế được mà bóp nát một cái ly, chuyện này nếu là phát sinh ở trên người người khác cậu đoán chừng không có quá nhiều quan tâm, thế nhưng phát sinh ở trên người Tổng Triết đã làm cho cậu cảnh giác, Tổng Triết tự chủ luôn luôn cực mạnh, khiến cho y xuất hiện hành vi không bị khống chế đúng thật so với lên trời còn khó hơn, nhưng bây giờ y lại bóp nát một cái ly, điều này nói rõ cái gì đúng thật không cần nói cũng biết, hơn nữa lúc đó Hắc Yến cũng ở đó, ông ta nhìn thấy tràng cảnh này sau đó ánh mắt luôn luôn ôn hoà cũng càng trở nên vô cùng nóng, Ôn Bạch cùng ông ta ở chung lâu tự nhiên biết mỗi khi người này trong thí nghiệm đạt được tiến bộ lớn thì đều lộ ra loại ánh mắt này.

Tổng Triết cũng thấy ánh mắt Hắc Yến, y không quan tâm đem mảnh nhỏ vật cầm trong tay hướng một bên tiện tay ném một cái, mắt xéch xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, không có chút thay đổi nào, ông ta ngẩng đầu ý bảo Ôn Bạch xử lý vết thương của y, ngồi ổn định ở trên ghế cái gì cũng không nói. Hắc Yến âm thầm quan sát y một hồi liền đứng dậy rời đi, lại vào phòng thí nghiệm, A Nhã theo sát phía sau, bên trong gian phòng cũng chỉ còn lại có Ôn Bạch, Tổng Triết cùng với hai người thủ hạ của y.

Ôn Bạch cẩn thận tiêu độc cho vết thương của y, thở dài nói, “Tình hình hình như có chút không xong.”

Tổng Triết ừ một tiếng, nhẹ giọng nói, “Trác Viêm bên kia có tin tức gì?”

“Tạm thời còn không có truyền đến gì cả, nhưng mà tôi ngày hôm qua đem hàng mẫu mới phái người đưa qua cho anh ta, phỏng chừng hai ngày này anh ta sẽ trả lời cho tôi thôi,” Ôn Bạch thấp giọng nói, nói rồi từ trong lòng lấy ra một thuốc tiêm loại nhỏ đầy kín đưa tới, nói, “Đây là Trác Viêm đoạn thời gian trước phái người đưa tới, anh ta hiện giờ cũng đang nghiên cứu thuốc kia, anh ta nói cái này mặc dù cách thuốc thử trị hoãn dù sau còn có chút chênh lệch, nhưng tối thiểu có thể tạo được tác dụng nhất định, thế nhưng anh biết, loại vật này chỉ có thể dùng một lần, sau khi dùng xong chúng ta liền không có cơ hội.”

Hắc Yến không phải người ngu, hướng hồ bây giờ đối với cơ thể Tổng Triết rõ như lòng bàn tay, nếu như Tổng Triết dùng thuốc tiêm này như vậy người này liền nhất định có thể phát hiện ra được, đến lúc đó kế hoạch của bọn họ liền bại lộ toàn bộ, đạo lý này Tổng Triết tự nhiên hiểu rõ, y đem thuốc tiêm kia cất xong, nét mặt hiền hoà như lúc trước vậy, không có chút thay đổi.

Ôn Bạch lại dưới đáy lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi, cậu cùng Tổng Triết thời gian tiếp xúc tương đối dài, đương nhiên hiểu người này, cậu biết người này không đạt được mong muốn gì đó trước là thà rằng trở nên không bị khống chế cũng tuyệt đối sẽ không động mảy may đến thuốc tiêm. Ôn Bạch tính thử thời gian, mắt thấy một tháng liền đến gần, nhẹ giọng nói, “Dựa theo chuyện này suy tính thêm, anh đến trăng tròn này lại phát tác so với bây giờ càng thêm lợi hại, hoặc là anh đến lúc đó thì không phải bóp nát một cái ly đơn giản như vậy, tôi tận lực ở trước trăng tròn cùng Trác Viêm bắt được liên lạc.”

Tổng Triết suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Độc trong người tôi đến ngày trăng tròn đó đoán chừng cũng muốn phát tán rồi, Hắc Yến đến lúc đó sẽ tiêm vào cho tôi thuốc thử giải độc, nghe ý của ông ta thuốc thử này lại ở trong người tuần hoàn vài ngày mới có thể biến mất, nói cách khác lần tiếp theo khi ông ta tiêm vào cho tôi thuốc độc trong mấy ngày đó sẽ có lỗ hổng, tôi tận lực ngăn chặn ông ta, nếu như cậu từ đây đến cuối trăng tròn có thể cùng Trác Viêm bắt được liên lạc chúng ta liền lập tức ra tay.”

Ôn Bạch gật đầu, “Được.” Cậu nói xong đem băng vải quấn cẩn thận xong cho y liền đi ra ngoài.

Thời gian lặng yên mà qua, sinh hoạt ngoài mặt yên ổn như thường, hôm nay Tổng Triết lại cùng Hắc Yến ngồi ở sân thượng cùng uống trà.

“Trăng tròn lại muốn đến rồi,” Tổng Triết nhàn nhạt uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Hắc Yến, hỏi, “Tôi thật tò mò, trăng tròn này ông lại phải chuẩn bị ở trong sân ngồi cả đêm có đúng hay không?”

“Ừ, làm sao cậu biết?” Hắc Yến biểu tình vẫn ôn hoà như cũ, hoàn toàn không có ý tứ kinh ngạc.

“Tôi lần trước trùng hợp thấy được,” Tổng Triết ăn ngay nói thật, “Cho nên tôi liền suy nghĩ ông có đúng hay không mỗi trăng tròn cũng không ngủ.”

“Đúng vậy.” Hắc Yến không có ý giấu giếm chút nào, dáng tươi cười ảm áp, hào phóng gật đầu thừa nhận.

Tống Triết cười đặt ly trà xuống, giương mắt nhìn ông, “Tả Xuyên Trạch đối với ông mà nói rốt cuộc có ý nghĩa gì hả?”

Hắc Yến cười nói, “Vì sao hỏi như vậy?”

Tống Triết đưa ray chậm rãi rót cho mình một ly trà, nhẹ giọng nói, “Nói ông không quan tâm cậu ấy sao, ông có thể vì cậu ấy cả đêm không ngủ, thậm chí lần trước còn nói với tôi cậu ấy chỉ là thuộc về một mình ông; nói ông quan tâm cậu ấy sao, ông có thể tám năm liên tiếp đều đối với cậu ấy chẳng quan tâm bao gồm sinh hoạt thói nết của cậu ấy, giống như bất kể cậu ấy phát sinh quan hệ cùng người khác như thế nào ông đều không quan tâm, hơn nữa tôi đoán ông đến bây giờ cũng không có phái người đi thăm dò quan hệ tôi với cậu ấy, đúng hay không?”

Hắc Yến tiếp tục cười, “Tôi không cần biết.”

“Ừ, cho nên liền suy ra ông không phải là bởi vì ông chắc chắn vị trí ở dưới đáy lòng em ấy sẽ không dao động thay đổi, bởi vậy mới có thể không có sợ hãi,” ngón cái Tống Triết chậm rãi sờ mép ly trà, nhìn chăm chăm vào ông, chậm chậm nói, “Nói như thế nào ông không phải là không quan tâm, chỉ là đơn thuần đối với mình có lòng tin, nói phân tích như vậy cậu ấy đối với ông còn là rất quan trọng.”

Hắc Yến như có như không “Ừ” một tiếng, hỏi, “Vậy cậu nói lời này mục đích thực sự rốt cuộc là gì chứ?”

Tống Triết cười khê, trên tay hơi chút dùng lực, trong cơ thể máu bạo ngược hợp thành nhanh chóng tụ tập, chỉ nghe “Lộp bộp” một tiếng thanh thúy, ly trà trong tay y lập tức ứng tiếng mà vỡ, trà bên trong trong nháy mắt hắt tới trên bàn, một giọt theo mép bàn rơi trên mặt đất, Hắc Yến cho là y lại xuất hiện hiện tượng không khống chế được, liền ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát y, con người ôn hoà trong nháy mắt trở nên cực nóng, lại giữa chừng không ngờ đối mắt cùng mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của y.

Tống Triết mỉm cười cùng ông ta đối diện, đem mảnh nhỏ hương một bên ném một cái, trên mặt ôn nhã như trước, giống như tất cả mới vừa rồi cùng y toàn bộ không nữa điểm quan hệ, chỉ nghe y chậm rãi nói, “Ý kiến lần trước nói chính là tôi không bị khống chế, tôi sẽ khiến cho người kia so với tôi một bước rời khỏi thế giới này trước.”

Hắc Yến nháy cũng không nháy mắt nhìn y, mắt xéch xinh đẹp của Tống Triết như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, tia sáng bên trong không chứa nửa điểm tạp chất, như vậy nhìn qua dường như có thể đem người ta nhìn thấu triệt để. Hắc Yến chỉ liếc mắt nhìn liền biết người này hoàn toàn rõ ràng kế hoạch của ông, ông vốn là muốn Tống Triết cho tới tình trạng hoàn toàn không khống chế được, sau đó sẽ giải quyết hết hai người thủ hạ, sau đó đi qua thí nghiệm đem một người có giọng nói âm sắc giống như y, để cho người đó định kỳ cùng bên kia Trung Quốc bắt được liên lạc lấy bảo đảm an toàn cho Tả Xuyên Trạch cùng Tả An Tuấn, ông sẽ tùy thời hành động đem hai người kia triệt để trốn chạy khỏi khống chế của đối phương, như vậy mọi chuyện thuận lợi.

Nhưng hôm nay trong con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết nói cho ông biết, trước khi ông làm tất cả sẽ làm cho người kia triệt để rời khỏi thế giới này, xem ra lời đồn trong giới không giả, Tống Triết người này đúng thật khó đối phó.

Tống Triết vẫn như cũ đang mỉm cười cùng ông đối diện, trên mặt Hắc Yến tuy rằng lộ ra vẻ cười nhu hoà, nhưng y lại biết người này hiện giờ rất không thoải mái, Hắc Yến cùng y nhìn nhau một lát, cười nói, “Nói như thế, tôi tạm thời vẫn không thể cho cậu mất khống chế.”

Tống Triết cười khê, “Hiện giờ trước khi tìm được được đối sách mới tạm thời là như vậy.”

“Vậy được,” Hắc Yến đứng dậy, “Trăng tròn này tôi liền thử xem tác dụng thuốc thử trị hoãn.” Ông nói xong liền chậm rãi hướng bên trong đi vào, giống như muốn đi chuẩn bị gì đó.

Tống Triết cúi đầu lấy khăn lau tay bên cạnh chậm rãi chùi ngón tay, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng híp lại, thuốc thử trị hoãn trong miệng Hắc Yến phỏng chừng chỉ là bán thành phẩm, về phân thành phẩm ... Người kia không có khả năng lấy ra nữa, nhưng ít ra trăng tròn này y không cần tiêm vào thuốc thử của Trác Viêm, như vậy y liền có thể đem thời gian tiếp tục kéo dài mà thôi.

Cho nên trăng tròn tháng này Tống Triết bị Hắc Yến đẩy tới trong phòng thí nghiệm tiêm vào thuốc giải độc cùng thuốc thử trị hoãn bán thành phẩm, máu trong cơ thể chậm rãi yên ổn, rốt cuộc miễn cưỡng chịu đựng qua một lần trăng tròn. Mà hôm nay Tả Xuyên Trạch lần thứ hai bị Tống tư lệnh mời qua, Tống tư lệnh bởi vì có việc không có đi thành phố S, cho nên Tả Xuyên Trạch bị mời trực tiếp đến nhà cũ của Tống gia ở Bắc Kinh, sẽ ở trong phòng ngủ Tống Triết.

Có kinh nghiệm lần trước Tả Xuyên Trạch đã biết mục đích người này, hẩn nhìn bàn cờ trước mặt, nói, “Lão gia tử, lần này không phải cho tôi dùng thuốc mê, ông muốn tiêm vào thứ gì cứ việc nói thẳng.”

Tống tư lệnh biết người này thông minh, liền cười nói, “Ta vốn cũng không có kế hoạch hạ thuốc mê cậu,” ông nói xong nhìn đồng hồ trên tường một chút, nói, “Còn phải chờ một chút.”

Tả Xuyên Trạch liền nhún nhún vai tiếp tục chơi cờ, nói, “Tống Triết không có liên lạc với người?”

“Không có,” Tống tư lệnh nói, “Giống như là thủ hạ của nó cách một đoạn thời gian qua nói cho tôi biết trước mắt nó an toàn tạm thời không có chuyện gì, về phần cụ thể ở đâu ta là không biết, A Triết nó cứ như vậy, nó nếu như không liên lạc cậu trước, cậu đoán chừng là tìm không được nó.”

Con người Tả Xuyên Trạch trầm thêm chút, thủ hạ của hẩn đã tìm được phòng khám, nhưng tin tức truyền về cũng là người kia không ở, như vậy xem ra cậu ta hiện giờ cũng nhất định ở nơi nào đó của Hắc Yến, còn có Tống Triết ... Hắc Yến chính là một tên biến thái không hơn không kém, y rốt cuộc chuẩn bị thể nào thoát thân từ trong tay ông ta? Tả Xuyên Trạch cúi đầu nhìn bàn cờ, thể nào cũng không tập trung lực chú ý, cảm giác phiền nào khiến máu bạo ngược trong cơ thể cũng theo đó nâng lên, trong lúc nhất thời quanh thân phát tán ra hơi thở rất lạnh.

Tống tư lệnh nhìn hẩn một chút, đưa tay đem quân cờ từ trong tay hẩn để lên bàn, đứng lên nói, “Đi thôi, cậu cần phải ngủ một giấc thật tốt.”

Tả Xuyên Trạch liền lên lầu, nằm trên cái giường của Tống Triết bình tĩnh nhìn Tống tư lệnh đem chất lỏng lạnh như băng rót vào trong cơ thể của hẩn, không khỏi hỏi, “Anh ta cho ông bao nhiêu thuốc tiêm?”

“Không có cho ta,” Tống tư lệnh đáp, “Nó chỉ dặn dò người điều chế thuốc kia mỗi tháng phải người đem qua đưa cho ta thuốc tiêm mà thôi.”

Tả Xuyên Trạch con người cực đen híp lại, điều này nói rõ ngay cả bản thân Tống Triết cũng không rõ ràng lắm y lúc nào có thể trở về lại, y kỳ thực rất có thể ... Không về được. Hẩn ngẩng đầu nhìn Tống tư lệnh trước mặt, người này phỏng chừng cũng rõ ràng điểm này.

Tống tư lệnh đem chất lỏng trong thuốc tiêm toàn bộ đánh tiến trong cơ thể hẩn, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hẩn, biết ý người này, liền đưa tay nhu nhu đầu của hẩn, thay hẩn đắp kín chắn, cái gì cũng không nói liền xoay người đi ra.

Lần này tác dụng so với lần trước quá nặng, Tả Xuyên Trạch nhẹ nhúu nhúu mày, hẩn không thích loại cảm giác tìm không được chân thật này, chết lặng quen thuộc cùng cảm giác nhẹ nhàng rất nhanh xông tới, hẩn giương mắt đen trắng rõ ràng ở trong phòng trống trải tối tăm xuyên thấu qua cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, tối nay là trời đầy mây, mặc dù nhìn không thấy trăng tròn nhưng phía ngoài bầu trời đêm vẫn bị ánh trăng phản chiếu có chút bạc màu. Hẩn không khỏi nghĩ tới trăng tròn lần đầu tiên cùng Tống Triết ở chung với nhau cũng là trời đầy mây như vậy, bầu trời bạc màu không thấy ánh trăng, còn mưa rơi lác đác, hẩn cùng người kia chen chung một cái ô đi cả đêm trên đường, lúc người kia cường ngạnh chen vào cuộc sống của hẩn. Hẩn nhắm mắt lại, bỗng nhiên rất muốn hỏi một chút người kia “Anh làm tất cả trước có hỏi qua tôi là có muốn hay không chưa”, nhưng lập tức hẩn liền bắt đầu thở dài, người kia tính tình luôn bá đạo, hỏi cũng như không.

Hẩn dưới đáy lòng chậm rãi oán thầm, dần dần đã ngủ, chờ hẩn tỉnh lại đã sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài chẳng biết lúc nào lại nổi lên hạ xuống trận tuyết đầu mùa đông, nhuộm trắng một mảnh.

Bữa sáng để ở trên đầu giường, còn bốc hơi nóng, hẩn không hề động, lần này liều thuốc chất có hại so với lần trước vừa nặng một phần, hẩn có chút choáng váng đầu buồn nôn, hẩn không khỏi nghĩ thầm, nếu là một lần nữa hẩn có đứng hay không là có thể dính vào nghiệm chất độc rồi? Nhưng mà cho dù là như vậy hẩn cũng coi như sống, chỉ cần hẩn còn sống thì nhất định phải giết Hắc Yến, điểm này là không thể nghi ngờ.

Tổng tư lệnh đẩy cửa lúc tiến vào liền thấy người này an tĩnh dựa vào đầu giường nhìn ngoài cửa sổ, trên người tán phát ra hơi thở rất vắng vẻ, con người cực đen sâu không thấy đáy, chẳng suy nghĩ cái gì. Ông nhìn điểm tâm đầu giường một chút, hỏi, “Không ăn?”

Tả Xuyên Trạch như có như không “Ừ” một tiếng tiếp tục xem cửa sổ ngoài trời, phía ngoài tuyết còn đang rơi, hoa tuyết rất nhỏ nhưng rơi rất dày, bay lả tả nhẹ nhàng trong không trung, tiếng động lớn ồn ào hạ xuống, tuyết nhiên trên không trung bay lượn, rõ ràng là màu sắc nhợt nhạt như thế lại làm cho hần vô thức nghĩ tới ý thức mê loạn lúc pháo hoa bay lên không nổ tung vào ban đêm tiết Trung thu nào đó, trong nháy mắt đó mùi thơm ngát cùng ngọt ngào giống như có sinh mệnh vậy trong phút chốc đi vượt qua thời gian chợt tập kích tâm tư, màu sắc đáy mắt hần không khỏi trầm sâu thêm.

Giọng nói Tổng tư lệnh còn đang bên tai vang lên, “Có muốn ăn gì ta phân phó nhà bếp đi làm.”

Lần này Tả Xuyên Trạch cũng không đáp lại ông, Tổng tư lệnh nhìn một hồi, ngay lúc ông cho rằng bởi vì người này thân thể không khỏe phải luôn bảo trì trầm mặc, bản thân chuẩn bị xoay người đi ra ngoài thì lại nghe được một giọng nói trầm thấp nhẹ vô cùng ở sau lưng vang lên ——

“Tôi muốn uống cháo Tổng Triết nấu.”

Tổng tư lệnh bỗng nhiên xoay người nhìn hần, ông biết người này bản chất không xấu, nhưng dù sao người này là được Hắc Yến nuôi lớn, nhưng lại cùng Hắc Yến có dính dáng quan hệ không rõ, ngay cả ông đã nhiều ngày quan sát đều nghĩ người này ở phương diện tình cảm là có chỗ thiếu hụt, lại không nghĩ rằng có thể nghe hần nói những lời này.

Ánh mắt Tả Xuyên Trạch vẫn không có thu hồi, lông mi dài cong vênh của hần hơi khê rũ xuống, con người cực đen chính là sâu không thấy đáy, nhìn không ra tâm tình chút nào, hần trầm mặc một chút liền cúi đầu lặp lại một lần, “Tôi muốn uống cháo Tổng Triết nấu ...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Che mặt ... Tôi muốn nói bọn họ chương sau có thể gặp [mặt chim] ta làm mẹ ruột làm mẹ ruột bay đi——

Ồ, vậy là xong phần “ngược”, chương sau hai anh gặp lại và tới cảnh H hot nhất truyện:3

Bù chương xong, bài bai

50. Chương 50: Gặp Nhau

Tổng tư lệnh nhìn hần thật lâu, cho dù lúc người này nói ra những lời này thì giọng điệu của hần cũng là giọng điệu thường ngày, trên người tán ra hơi thở cũng vẫn là trong yên lặng mang theo một chút tà ác, sẽ không sản sinh cảm giác yếu ớt cho người khác chút nào, người này dù sao là bá chủ một phương, cho dù là loại tình trạng yếu ớt hơi thở quanh người hần cũng không thể khinh thường.

Tả Xuyên Trạch lúc nói hết câu nói kia sau đó liền nằm xuống giường, xoay người đưa lưng về phía ông, Tổng tư lệnh nhìn một hồi, khê thở dài một cái đi tới thay hần đắp kín chăn, nói, “Chờ A Triết trở về ta để cho nó làm cho cậu.”

Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt hướng trong chăn rụt một cái, trầm mặc thật lâu. Hần đã thật lâu chưa từng có loại cảm giác bất lực tương tự này, lúc trước đem Hắc Yến ép xuống sườn núi sau đó hần đã từng xuất hiện qua loại cảm giác này, nhưng đó là bởi vì hần cùng Hắc Yến đã cùng ở chung mười sáu năm, trong thời gian mười sáu năm Hắc Yến là trụ cột của hần, Hắc Yến sau khi rời đi hần xuất hiện loại tình trạng đó cũng là bình thường. Nhưng còn bây giờ thì sao, hần cùng Tổng Triết mới nhận biết bao lâu? Còn tại sao lại xuất hiện loại cảm giác này, hần không hiểu, cũng nghĩ không thông.

Tổng Triết lúc tỉnh lại đã giữa trưa, ánh mặt trời chói mắt không khách khí từ khe hở màn cửa sổ đánh tiến vào, Bắc Kinh ngày hôm nay nghênh đón một trận tuyết đầu mùa, mà Tam Giác Vàng vẫn như cũ nóng

không chịu nổi, y hơi híp mắt một cái, cảm thụ tình trạng một chút, phát hiện máu trong cơ thể đúng thực lắng lại không ít, xem ra thuốc Hắc Yến vẫn là rất hữu dụng.

Ôn Bạch lúc này thì ở một bên chuẩn bị đổi nước biển cho y, thấy y tỉnh lại liền cười đi tới ngồi xuống bên cạnh y, nói, “Tôi thay anh kiểm tra một chút, độc trong bản thân anh đang từ từ bị thuốc giải độc trung hoà, đoán chừng ba bốn ngày là có thể triệt để thanh trừ, sau đó Hắc Yến tất nhiên sẽ lần thứ hai tiêm vào thuốc độc cho anh, cho nên chúng ta bây giờ có bốn ngày.”

Tổng Triết nhướng mi nhìn cậu, ý cười nơi khoé miệng càng sâu thêm một chút, “Nói như thế cậu cùng Trác Viêm có liên lạc?”

Ôn Bạch gật đầu, thấp giọng nói, “Thuốc thử trì hoãn tới tay, tuy rằng tôi cho Trác Viêm không phải là thành phẩm sau cùng, nhưng lấy năng lực của anh ta hoàn toàn có thể căn cứ thứ kia chế tạo ra tới thành phẩm thậm chí có thể so với thành phẩm càng thêm xuất sắc.”

Tổng Triết khoé môi nhếch lên nụ cười thoải mái, ôn hoà nói, “Khoảng thời gian này đây là tin tức tốt nhất nghe được tới nay.”

Ôn Bạch đứng dậy đem nước biển thay cho y, thấp giọng nói, “Anh chuẩn bị lúc nào ra tay?”

“Không vội, dù sao còn có bốn ngày, chờ hai ngày nữa người kia trở lại Phùng Ma tôi sẽ liên lạc em ấy, đoán chừng lúc đó vừa vặn,” mắt xếch xinh đẹp của Tổng Triết cong lên một độ cung đẹp mắt, cười nói, “Tôi đã đáp ứng em ấy nếu như biết chỗ Hắc Yến nhất định phải nói cho em ấy biết, tôi cũng không thể nuốt lời a, không thì sau khi trở về em ấy nhất định sẽ cùng tôi trở mặt.”

Ôn Bạch đem thay chai nước biển lấy xuống, liếc y một cái, cười nói câu “Thật không biết các anh gặp nhau rốt cuộc là anh bất hạnh hay là cậu ta bất hạnh” liền đi ra ngoài, cậu không thể ở chỗ này lâu được, miễn cho khiến người khác hoài nghi.

Tổng Triết mỉm cười nhìn cậu ta đi ra ngoài, nói khẽ với hai thủ hạ ở bên cạnh phân phó nói, “Mấy ngày này tìm cơ hội liên lạc với trong nhà, để cho bọn họ thời gian chuẩn bị tốt, đến lúc đó nghe tôi sắp xếp.”

“Vâng.”

Tổng Triết lại đem cụ thể chi tiết phân phó một lần, lúc này mới yên tâm nằm ở trên giường an tâm nghỉ ngơi, y quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, mắt xếch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp lại, khoé miệng cũng câu lên nụ cười thoải mái, Trạch, chúng ta rất nhanh thì sẽ gặp nhau rồi.

Tả Xuyên Trạch ở đại trạch Tổng gia nghỉ ngơi hai ngày liền trở về Phùng Ma, buổi tối ngày thứ hai hần đến tổng bộ Phùng Ma, ngủ một giấc sau đó liền đứng dậy đi thư phòng xử lý sự vụ chồng chất, mà lúc này Lang Trì chính là đang đi tới, anh khom lưng nói, “Chủ nhân, điện thoại của ngài Tổng.”

Tả Xuyên Trạch tay nắm văn kiện dừng lại, nhướng mi hỏi, “Là Tổng Triết?”

Lang Trì gật đầu, “Vâng.”

Tả Xuyên Trạch nhìn điện thoại vẫn như cũ không ngừng vang, con người yêu mị híp mắt một cái, phân phó nói, “Ngắt, đem thiết bị kết nối.”

“Vâng.” Lang Trì nói, không chậm trễ chút nào đè xuống phím từ chối.

Tổng Triết tựa ở trên ghế gần cửa sổ, bắt đầu nhìn điện thoại trong tay bị từ chối, đợi một chút lại đánh qua, lúc này Lang Trì đã kết nối với thiết bị, cúi đầu chờ chủ nhân nhà anh phân phó, Tả Xuyên Trạch nhìn lướt qua điện thoại, hỏi, “Tôi lần trước gọi điện thoại qua cho anh ta tổng cộng mấy lần?”

“Ba lần.”

Tả Xuyên Trạch “Ừm” một tiếng, lười biếng nói, “Cúp.”

“Vâng.”

Tổng Triết nhìn điện thoại lần thứ hai từ chối bắt đầu cười cười, người kia lần trước gọi điện thoại cho y ba lần y đều không nhận, xem ra khiến cho hần rất bất mãn a ... Tổng Triết khoé miệng câu lên nụ cười thoải mái, liền gọi lại, sau đó không lo lắng chút nào lại bị từ chối, y chỉ có thể tiếp tục gọi.

Tả Xuyên Trạch híp mắt, nhìn điện thoại lần thứ hai vang lên, ý bảo Lang Trì đi định vị, lúc này mới cầm qua nhấn nút nghe, lười biếng nói, “Alo, nghe nói Tổng đại công tử anh đi Tam Giác Vàng nghỉ phép rồi a, như thế nào lúc rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi?”

Tổng Triết giọng nói ôn nhã như trước, “Ừm, nhớ em cho nên liền gọi cho em, gần đây thế nào? Có nghĩ tới tôi không?”

Tả Xuyên Trạch tiếp tục lười biếng nói, “Vẫn tốt, về phần đáp án vấn đề thứ hai ... Tổng đại công tử anh nghĩ gì?”

Tổng Triết cười nói, “Tôi cũng không biết cho nên mới hỏi em, ừm, có nghĩ tới tôi chứ?”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng ôm lấy ý cười nghiền ngẫm, ác liệt nói, “Anh đoán?”

Bên kia yên lặng một chút, tiếp đó truyền đến giọng nói hơi yếu ớt của Tổng Triết, trong đó còn kèm theo một chút uể oải, “Trạch, nếu như tôi nói tôi rất có thể vĩnh viễn rời khỏi em, em có nhớ tôi hay không?”

Tả Xuyên Trạch chưa từng nghe qua giọng nói yếu ớt của y như vậy, tay cầm điện thoại nhất thời căng thẳng, thốt ra, “Anh ...” Hắn chỉ nói một chữ liền dừng lại, giống như muốn nói gì lại cũng không biết làm sao mở miệng, hai người trong lúc nhất thời đều rơi vào trầm mặc, hắn nhìn phía Lang Trì, người sau thấy thế hướng hắn đưa ra một dấu, ý là xác định thành công, hắn rũ mắt xuống, vẫn như cũ không biết muốn nói cái gì.

Tổng Triết ngồi ở trên ghế, nhìn thân ảnh dưới lầu của Hắc Yến cùng A Nhã, khoé miệng câu lên nụ cười thoải mái, lẳng lặng chờ hắn trả lời, giọng nói mới vừa rồi là y cố ý giả bộ, bởi vì y thực sự muốn biết người này sẽ có phản ứng gì, y đợi chờ, bên kia rốt cục truyền đến giọng nói trầm thấp của Tả Xuyên Trạch, “... Anh bây giờ thế nào? Hắc Yến đối với anh làm cái gì?”

Tổng Triết khoé miệng ý cười sâu thêm một phần, thở dài một tiếng, tiếp tục yếu ớt nói, “Em nói cho tôi biết trước em có nhớ tôi hay không, tôi trả lời vấn đề của em.”

Bên kia lại yên tĩnh một chút, sau đó truyền đến một tiếng thật thấp “Sẽ”, sau đó hắn hỏi, “Anh bây giờ rất cuộc thế nào?”

Tổng Triết nhất thời cười đến hai mắt cong cong, giọng nói khôi phục như thường, cười nói, “Tôi sao? Tôi vẫn tốt, ngoại trừ thức ăn nơi này khiến tôi không muốn ăn ngoài ra những thứ khác tất cả đều tạm được.”

“ ... ”

Lang Trì vốn ở bên hết sức chuyên chú nhìn thiết bị, bỗng nhiên rung mình mạnh một cái, chỉ cảm thấy hơi thở tà ác xung quanh trong một phút tăng vọt, gần như đến một mức độ cao trước đây chưa từng có, mặt anh sợ hãi quay đầu nhìn chủ nhân nhà anh, chỉ thấy vẻ mặt Tả Xuyên Trạch hung tàn, cắn răng nghiêng lợi đối diện thoại quát, “Tổng Triết, anh rửa cổ chờ đó cho tôi, ngay cả anh cùng Hắc Yến tôi giết một lượt!” Sau đó hắn “Ba” một tiếng cúp điện thoại, phẫn hận ném điện thoại, phân phó nói, “Đem trực thăng lái tới, đi Tam Giác Vàng,” dừng một chút, nói thêm một câu, “Liên lạc Định Hàn.”

“Vâng.”

Tổng Triết nhìn điện thoại bị cúp máy trong tay, tâm tình rất tốt đem nó đưa cho thủ hạ, sau đó cầm báo một bên bắt đầu đọc. Hôm nay cùng thường ngày không có gì khác nhau, sau bữa cơm trưa Tổng Triết lại cùng Hắc Yến ngồi chung một chỗ uống trà.

Hắc Yến nói, “Độc trong người cậu đến tối hôm nay thì có thể thanh trừ toàn bộ, buổi tối tôi lại sẽ cho cậu tiêm vào một mũi chất độc.”

Tổng Triết ừ một tiếng, nhàn nhạt uống một ngụm trà, hỏi ông ta, “Vậy tám năm qua ông chưa từng thấy qua cậu ấy sao?”

“Không có,” Hắc Yến cười nói, “Vì sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì ông nói qua cậu ấy đối với ông rất quan trọng,” Tổng Triết ôn hoà nói, “Nếu như vậy, tám năm qua ông vì sao không gặp cậu ấy?”

“Vẫn chưa tới lúc,” Hắc Yến dùng ánh mắt ôn hoà nhìn y, cười nói, “Cậu hình như đối với chuyện lúc đó của tôi cùng nó thật tò mò.”

“Đúng vậy,” Tống Triết rộng rãi thừa nhận, “Hơn nữa tôi cũng rất muốn biết đêm đó tám năm trước chuyện gì từng xảy ra, tôi biết đến cũng chỉ có đêm đó thứ kia trong cơ thể cậu ấy phát tán, giết rất nhiều người, nhưng mà có thể cậu ấy đối với ông cố chấp tới mức người muốn giết nhất chính là ông, tôi rất hiểu kỳ, ông đêm đó đến rốt cuộc trốn thế nào?”

Hắc Yến trải qua y nhắc tới cũng nhớ lại hình ảnh rất lâu, cười nói, “Cậu biết không, nếu như đêm đó lòng tôi ngoan độc một chút, trên cái thế giới này sớm sẽ không có Tả Xuyên Trạch rồi.”

Mắt xích trong treo nhưng lạnh lùng của Tống Triết híp một cái, “Có ý gì?”

“Ý nói đúng là tôi có thể tùy thời giết nó,” Hắc Yến cười nhìn về phía y, nói, “Tựa như lời cậu nói, tôi ở mặt quan tâm lực chú ý quá mạnh, như vậy tôi đối với nghiên cứu ra gì đó muốn độc chiếm cũng sẽ tương ứng rất mạnh, bởi vậy vì để cho bảo bối của tôi không đến mức rơi xuống trong tay người khác tôi hẳn là lựa chọn biện pháp như thế nào đây? Cậu thông minh như vậy sẽ không đoán được sao?”

Con ngươi trong treo nhưng lạnh lùng của Tống Triết nháy cũng không nháy nhìn ông ta, vẻ mặt ý cười không giảm, “Bom hay là thuốc độc?”

“Bom,” Hắc Yến ăn ngay nói thật, “Nhưng điều khiển từ xa từ buổi tối đêm đó bị nó huỷ, sau đó tôi nhân cơ hội nhảy vực chạy thoát, thế nhưng cậu biết,” ông nói từ trong túi lấy ra một vật gì đó khéo léo, hướng y quơ quơ, “Loại điều khiển từ xa này, tôi muốn có thể tùy thời làm tiếp một cái, cho nên nói nếu đúng như thật sự đến ngày cá chết lưới rách đó, tôi cũng tuyệt đối sẽ không để cho nó rơi vào trong tay người khác, hiểu không?”

Con ngươi Tống Triết sâu một chút, còn chưa nói cái gì chợt nghe thấy đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang thật to, biểu tình Hắc Yến không đổi, cười nói, “Cậu làm cái gì?”

“Cũng không có gì,” Tống Triết ôn hoà nói, “Tôi đã từng đáp ứng cậu ấy, nếu có tin tức của ông nhất định phải thông báo cậu ấy, tôi chỉ là thực hiện hứa hẹn mà thôi.”

“A?” Hắc Yến nhìn trực thẳng càng ngày càng gần, nói, “Nói như vậy tôi ngày hôm nay cuối cùng có thể cùng nó gặp mặt một lần rồi a.”

“Đúng vậy,” Tống Triết cũng hướng bên kia nhìn lại, trực thẳng đã bắt đầu chậm rãi hạ xuống, y nhìn thoáng qua, cười nói, “Đáng tiếc hiện giờ tôi là người của tôi, ông nếu như muốn thấy cậu ấy còn phải chờ một lúc nữa.”

Hắc Yến cũng không tức giận, cầm lấy cái ly uống một ngụm trà, hỏi, “Cậu không dự định muốn thuốc thử trì hoãn sao?”

Tống Triết lắc đầu cười, “Nghiêm túc mà nói là không dự định muốn tìm ông rồi.”

Hắc Yến nhướng mi một chút, còn chưa kịp nói chợt nghe thấy cửa ban công bị người đẩy ra, A Nhã cùng Ôn Bạch bước nhanh tới, A Nhã nói, “Hắc Yến, bên ngoài ...”

“Tôi biết,” Hắc Yến nói, “Thông báo một chút đi, từ bỏ phương án.”

A Nhã lên tiếng chỉ vào Tống Triết hỏi, “Vậy hẳn sao?”

“Tôi đã nghĩ vấn đề này.” Hắc Yến biểu tình không đổi, vẫn như cũ ngồi ở trên ghế nhìn Tống Triết, người này nếu có thể làm đến bước này tất nhiên đã làm chuẩn bị xong chu đáo, hướng chỉ trong cơ thể người này còn có rất nhiều thuốc, đối phó tương đối phiền phức, bây giờ cùng y đối cứng khẳng định cái được không bù đủ cái mất.

A Nhã tự nhiên cũng biết điểm này, nhưng nó thật sự là rất ghét người này, liền thừa dịp hỗn loạn bên này lặng lẽ lấy ra một súng lục [1] loại nhỏ giấu trong tay áo, ở trong đó rót vào thuốc độc có thể khiến người ta trong nháy mắt mất mạng, nhưng mà còn chưa chờ nó đem hòng súng nhắm ngay Tống Triết, cổ tay của nó liền bị người nắm, một giọng nói quen thuộc trên đỉnh đầu vang lên, “Súng thử đồ chơi này, con nít tốt nhất vẫn là đừng chơi bậy.”

Nó bỗng nhiên ngẩng đầu, còn chưa nói liền cảm thấy cổ tay của mình đau xót, sau đó súng trong tay nó liền bị người cầm đi, sau đó người kia cầm súng của nó cũng không quay đầu lại đi tới bên người Tống Triết, nó chợt trừng lớn hai mắt, không thể tin hỏi, “A Bạch, anh là người của Tống Triết?!”

Ôn Bạch nhún nhún vai, rút cuộc cam chịu.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Hắc Yến vẫn không có gì thay đổi, mà chỉ nói, “Tôi vẫn là câu nói kia, tôi tùy thời hoan nghênh cậu tới giúp tôi.”

Ôn Bạch hướng ông cười cười, không có trả lời, lúc này đỉnh đầu lại truyền đến tới một trận tiếng vang, Tống Triết cười đứng lên, nói, “Xem ra em ấy tới, ông còn có chút thời gian có thể suy nghĩ thật kỹ một chút là bỏ chạy hay là ở lại gặp em ấy một lần.” Y nói xong liền xoay người đi, Ôn Bạch theo sát phía sau, bóng dáng hai người rất nhanh biến mất ở sân thượng. A Nhã nhìn Hắc Yến, hỏi, “Hắc Yến, chúng ta làm sao bây giờ?”

Hắc Yến dáng vẻ ôn nhã như trước, giống như tình cảnh lúc này cùng ông ta toàn bộ không nửa điểm ảnh hưởng, ông cầm lấy ly trà uống trà, ánh mắt ôn hòa nhìn dưới lầu, trực thăng mới tới chậm rãi hạ xuống, sau đó tiếp nữa từ phía trên nhảy xuống bóng dáng rục rịch, con người ông ta ý cười sâu thêm một tầng, Trạch.

Tống Triết đi xuống lầu thì Tả Xuyên Trạch mới vừa từ trực thăng nhảy xuống, sau đó dừng lại giương mắt hướng bên kia nhìn, tầm mắt của hai người liền rất nhanh gặp nhau trên không trung, Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, người này rõ ràng ốm đi, nhưng mà biểu tình trên mặt ngược lại mảy may không đổi, vẫn như cũ rất thiếu đánh.

Tống Triết trên mặt mang nụ cười nhạt, vài bước đi lên trước đem người kia kéo qua liền dụi vào lòng, xoa xoa bóp bóp, cười nói, “Tôi rất nhớ em.”

Hơi thở quen thuộc trong nháy mắt đập vào mặt, hương trà nhàn nhạt khiến cho Tả Xuyên Trạch cảm thấy rất thích ý, liền không có ngăn cản y làm càn, thẳng đến khi người này đưa cánh tay dò vào y phục của hắn trực tiếp dán vào trên da hắn mới đưa tay đè cổ tay của y, “Tống Triết, anh có chừng có mực cho tôi.”

Tống Triết liền cười rút tay ra, nói, “Tôi nói cho em một chuyện quan trọng như vậy, cảm ơn tôi thế nào?”

Y chỉ đương nhiên là chỗ Hắc Yến, Tả Xuyên Trạch nhướng mi nhìn y, lười biếng hỏi, “Anh muốn tôi cảm ơn thế nào cho anh?”

“Một cái hôn thế nào.” Tống Triết cười nói, vừa dứt lời cũng không xem phản ứng của hắn trực tiếp cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi cũng không khách khí với vào đi dây dưa cùng hắn.

Hương trà nhàn nhạt ở trong miệng tùy ý khai mở, lòng Tả Xuyên Trạch nhẹ run rẩy, đưa tay nắm lấy y phục của y cùng y triền miên, Tống Triết nhận thấy được hắn đáp lại, tâm tình rất tốt một tay thủ sẵn hông của hắn, tay kia nâng đầu của hắn, làm sâu nụ hôn này, đang lúc triền miên y thậm chí còn có thể nghe được tiếng nước d*m loạn trong miệng, hơi thở y lập tức nặng thêm một phần.

Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt, hơi thở rõ ràng cũng đổi thành ồ ồ, nhưng vào lúc này hắn kinh giác một đường nhìn lạnh như băng đặt ở trên người bọn họ, sát y đậm, hắn bỗng nhiên cự ra Tống Triết, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy biệt thự trước mắt trên ban công lầu ba ngồi một người, người kia mặc áo ngủ chất mềm mại, trên tay còn cầm một ly trà, giống như đang uống trà.

Con người của hắn chợt co rút lại, cả người ở trong giây lát đó trở nên cực kỳ lợi hại, hắn nhìn người kia, gần từng chữ một, “Hắc Yến.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai, lại chậm trễ rồi ... Vẫn là còn muốn sẽ cố theo kịp, kết quả vừa nhìn thời gian đã vượt qua, ai ... gì kia, chương này đuổi tương đối gấp, lúc tôi kiểm tra rất nhanh nhìn thoáng qua, không biết có hay không lộ sai cái gì ... Có nói cho tôi biết ha ...

---

[1] Súng lục:

tải xuống (4)

Sắp có H rồi a a a a

51. Chương 51: Mười Sáu Năm

Hắc Yến nhìn bộ đồ đồ rực phía dưới, tâm tình rất tốt uống trà, bọn họ có tám năm không gặp, tính tình của người kia không biết thay đổi không.

Khoẻ miệng của ông lộ vẻ cười nhu hoà, đáy lòng tưởng tượng tình cảnh cùng người kia gặp mặt, ngay tại lúc này ông thấy được Tống Triết cùng hắn ôm nhau, thấy được bọn họ hôn môi, ông thậm chí nghĩ bọn họ là ... Yêu nhau.

Cái loại gọi là tình yêu gì đó liên hệ với bọn họ, khiến cho ông bỗng nhiên phát hiện, vốn phân lượng của ông dưới đáy lòng Tả Xuyên Trạch bị Tống Triết chậm rãi thay thế.

Loại cảm giác này khiến ông cực kỳ khó chịu, tâm tình nhất thời xuống tới điểm thấp nhất, ngay cả ý cười luôn luôn đọng ở khoẻ miệng đều biến mất. Mười sáu năm sớm chiều ở chung, ông nhìn người này từ một đứa trẻ mềm mại chậm rãi lớn lên, ông dạy hắn đọc sách, dạy hắn thuật giết người, dạy hắn xử lý công việc ở Phùng Ma như thế nào, ông biết tất cả sở thích của đứa bé này, ông tỉ mỉ săn sóc hắn, cưng chiều hắn, vào mỗi khó khăn trước mắt cùng hắn, ở đoạn thời gian đó ông là cây trụ cột duy nhất của người này.

Mình bỏ ra nhiều tâm huyết cùng thời gian như vậy, Hắc Yến nghĩ, mười sáu năm, hơn năm nghìn tám trăm cả ngày lẫn đêm, ông coi như là một người làm tảng đá từ lâu là thuộc về bản thân. Mà bây giờ người này nhưng ở cùng người khác hôn môi, thậm chí cùng người khác yêu nhau.

Ông đột nhiên cảm thấy được có loại cảm giác mãnh liệt từ đáy lòng bắt đầu lan tràn, ông trong lúc nhất thời còn không phân rõ loại cảm giác này đại biểu cho cái gì, ông chỉ biết là ông hiện giờ cực kỳ không thể chịu đựng được hình ảnh trước mắt, ông thậm chí theo bản năng đưa tay đi lấy điều khiển từ xa trên bàn, nhưng ngón tay ông đè xuống phía dưới lại mơ hồ run, ông không ra tay, giống như đêm đó tám năm trước, ông vẫn không ra tay.

Ông ở trên người người này hao tổn quá nhiều quan tâm cùng tâm huyết, bất kể như thế nào cũng không cách nào đưa tay huỷ hắn. Nhưng ông nghĩ lại vừa muốn, mình không được, tại sao phải nhường người khác đạt được? Mình còn không có cùng hắn hôn nhau, tại sao phải nhường người khác cùng hắn làm như vậy?

Ông không khỏi nghĩ tới đối thoại đã từng cùng Tống Triết ——

— nghe hàm ý của cậu tôi hình như không có thất tình lục dục.

— ông phải biết rằng khi một người ở phương diện nào đó có thiên phú đặc biệt thì người đó ở những phương diện khác giảm bớt sự quan tâm nghiêm trọng hơn nữa thậm chí thiếu sót, mà ông chính là một ví dụ rất điển hình, nhưng mà ông cũng không thiếu hụt, chỉ là còn không có gặp phải loại tình huống có thể để cho ông xúc động từ đáy lòng.

Ông suy nghĩ nhớ lại ông lúc đó một chút, trả lời một câu “Có lẽ đi”, mà bây giờ ông nhìn cảnh tượng trước mắt, ông mới biết không phải là có lẽ, là chắc chắn. Ông trước đây đối Tả Xuyên Trạch thất vọng không thêm để ý là bởi vì ông chưa từng thấy tận mắt, nhưng bây giờ nhìn lại ông ngay cả đến người này cùng người khác hôn môi đều không dễ dàng tha thứ.

Tả Xuyên Trạch là thuộc về ông, từ sinh ra đến chết hoàn toàn chỉ thuộc về một mình ông.

A Nhã lúc này thì đứng ở bên cạnh ông, nó đi qua gọi điện thoại dặn dò người dưới tầng hầm rút lui, quay đầu nhìn lại thấy Hắc Yến một tay cầm điều khiển từ xa một tay cầm cái ly vẫn không nhúc nhích nhìn dưới lầu, nó có chút không rõ cho nên nhìn ông một cái, nhưng ngay sau đó liền cứng lại, há miệng, một chữ đều nói không nên lời. Trên người Hắc Yến lui hết áp sát cùng dịp dạo lúc trước, cả người đều đắp lên một tầng hơi thở u ám, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm, làm người ta không dám tới gần, nó chưa thấy qua

Hắc Yến như vậy, nó quen nhìn ông nhu hoà, hiện giờ chợt thấy bộ dạng này mang đến cho nó tương phản quá lớn, khiến nó trong lúc nhất thời có chút mờ mịt luống cuống, giống như người trước mắt không phải Hắc Yến, nhưng nó xác xác thật thật chính là Hắc Yến.

A Nhã lui về phía sau một bước, theo ánh mắt của ông ta nhìn xuống dưới, chỉ thấy ánh mắt chạm đến chỗ nổi bật nhất chính là bộ đồ đỏ rực, nó không khỏi lần thứ hai lui bước, đáy lòng thê lương một mảnh, lại là bởi vì Tả Xuyên Trạch.

Hắc Yến nháy cũng không nháy mắt nhìn dưới lầu, chưa phát hiện hơi thở trên người đang càng trở nên dày đặc, ông thấy người dưới lầu bỗng nhiên tránh ra ôm ấp của Tống Triết ngẩng đầu hướng ông nhìn sang, trong nháy mắt đó lông mi và lông mày sắc nhọn đến bức người, hơi thở tà ác trong giây lát đó tràn ra toàn bộ, sát ý tàn sát bừa bãi!

Tả Xuyên Trạch gắt gao nhìn người trên lầu, bước về phía trước một bước, máu trong cơ thể không khống chế được hướng về phía trước bốc lên, sát ý khiến hần ngay cả đầu ngón tay đều bịt kín một tầng run rẩy, hần vươn tay hướng người phía sau, Lang Trì hiểu ý tiến lên đem một đường đao cung kính đặt vào trong tay hần.

Tả Xuyên Trạch nhận đao dứt khoát đi về phía trước, đi thẳng đến dưới lầu biệt thự dừng lại, khoảng cách gần nhìn Hắc Yến, người này vẫn là không có thay đổi gì, năm tháng ở trên người ông ta không để lại chút vết tích nào, gương mặt vẫn là khắc sâu nhất trong trí nhớ. Những hình ảnh lảng động dưới đáy lòng gần như đã phôi phai trong nháy mắt bỗng nhiên xông lên, hần phát hiện vậy mà vẫn tươi mới như trước.

Hần nhìn thẳng vào người trước mắt, thời gian tám năm ở xung quanh bọn họ không ngừng đổ sụp xuống, giống như bọn họ đem qua mới xa cách, mà sắc trời sáng nay sáng choang, ánh nắng tươi sáng, ông ta liền đã trở về. Người này theo hần đi qua mười sáu năm, hiện giờ hần vẫn như cũ có thể cảm thụ được ám áp còn sót lại, chỉ là hần sẽ không cố chấp giống như trước nữa rồi.

Hắc Yến thấy hần qua liền từ trên ghế đứng lên, hướng hần quơ quơ điều khiển từ xa trong tay, trên mặt khôi phục ám áp như trước, “Trạch, có muốn hay không cùng đi theo ta?”

Tả Xuyên Trạch nhìn thấy vật trong tay ông, sát ý trên người lại nâng lên một phần, khoé miệng câu lên một nụ cười diêm lệ, chậm rãi nói, “Hắc Yến, là chính ông xuống đây hay là tôi đi lên?”

Hắc Yến đối sát khí trên người hần nhìn như không thấy, ánh mắt dịu dàng nhìn chằm chằm vào hần, nói cũng là, “Trạch, ta yêu con.”

Ngữ khí của ông ta giống như trước đây, nhưng thêm vào nghiêm túc cùng ôn nhu cho người khác cảm giác liền thay đổi hoàn toàn, giống như có thể trực tiếp đi vào lòng người nơi yếu mềm nhất, Tả Xuyên Trạch chưa từng nghe qua ông ta nói chuyện như vậy, hiện giờ bỗng nhiên nghe trong nháy mắt liền giật mình, chỉ nghe người này nói tiếp, “Rất yêu rất yêu con, ta cho tới hôm nay mới phát hiện điểm này, con đi theo ta đi, ta chỗ này có thuốc thử trị hoãn, ta biết con không thích giải phẫu, ta sẽ không giống như trước đối với con như vậy nữa, chờ ta đem thuốc trên người con thanh trừ sạch sẽ chúng ta liền khôi phục loại sinh hoạt đơn giản hạnh phúc trước đây, vĩnh viễn cũng sẽ không lại xa nhau, thế nào Trạch, đi theo ta đi.”

Giọng nói của ông ta tuy rằng không lớn, lại có thể khiến người ở chỗ này nghe được rõ ràng, lòng Tống Triết, Dịch Hàn cùng A Nhã đồng thời căng thẳng, không ai so với bọn họ hiểu rõ ràng buộc hơn hai người kia, quan hệ của bọn họ rất phức tạp, đây đó đối với đối phương chấp nhất lại quá sâu, nếu như đem sự tình toàn bộ nói rõ, không ai biết Tả Xuyên Trạch sẽ chọn như thế nào.

Tả Xuyên Trạch trầm mặc thật lâu, ánh dương quang không chút kiêng kỵ từ đỉnh đầu hạ xuống, lông mi hần gom nhỏ lại, độ cong uốn cong hướng về phía trước bị ánh dương quang đập một tầng sáng mỏng, có chút không rõ, bụi trên đỉnh quét một cái gần như đều phải dung nhập vào trong không khí.

Mười sáu năm trước, Hắc Yến là tất cả cuộc sống của hần, khi đó hần mặc dù không có từ trong miệng ông ta nghe được hai chữ “mãi mãi”, lại cũng từng ngây thơ tưởng tượng qua cùng người kia sống mãi mãi. Chỉ tiếc thế sự vô thường* [việc đời luôn thay đổi], nhiều năm lang bạc kỳ hồ* [sống đầu đường xó chợ] trần trở, vòng một vòng lớn lại trở về ban đầu, đã từng ảo tưởng tốt đẹp thì xảy ra trước mắt, hiện giờ nhìn lại nhưng là nực cười như vậy.

Hắc Yến đợi thật lâu, ông giống như có thể thấy thời gian tám năm xung quanh bọn họ rất nhanh ngược dòng quay lại, chỉ nháy mắt liền có thể trở lại lúc trước.

“Ông biết không Hắc Yến,” qua thật lâu Tả Xuyên Trạch mới chậm rãi mở miệng, giọng nói gọn sóng không sợ hãi, “Nếu như những lời nói này của ông đặt ở mười sáu năm trước, tôi nhất định sẽ vui vẻ đồng ý, đáng tiếc ...” Con người yêu mị của hắn nổi lên một chút ý cười giấu cợt, “Tôi đã sớm qua tuổi ngây thơ, nếu ông thật thiếu tình yêu như vậy có thể hỏi người phía sau có nguyện ý hay không cùng ông trọn đời, tôi tin cậu nhất định sẽ đồng ý. Hiện giờ,” ánh mắt của hắn híp một cái, sát ý chợt nổi, gần từng chữ một, “Rốt cuộc là chính ông xuống hay là tôi đi lên?”

Hắc Yến vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, không thấy vẻ thất vọng nào, ông còn muốn tiếp tục nói chút gì, thế nhưng vừa muốn mở miệng chợt nghe thấy tầng ngầm bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng nổ nặng nề, mặt đất cũng không bị khổng chế bắt đầu run rẩy, ngay sau đó biệt thự phía sau truyền đến tiếng vang thật to, hiển nhiên là trực thăng.

Con người Tả Xuyên Trạch vừa co rút lại, chỉ nghe Hắc Yến nói, “Trạch, con suy nghĩ thật kỹ, ta sẽ lại đi tìm con.” Ông nói xong hướng hắn cười cười, sau đó không quay đầu lại xoay người đi.

Hơi thở trên người Tả Xuyên Trạch nhất thời trở nên cực kỳ lạnh băng lợi hại, hắn nắm chắc đường đao [1] trong tay, không chút suy nghĩ liền trực tiếp vọt vào, bóng dáng trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt của mọi người. Lang Trì thấy thế sợ chủ nhân nhà anh có sơ suất gì cũng vội vàng đi vào theo, bóng dáng cũng biến mất ở trong mắt mọi người, nhất thời trong sân cũng chỉ còn lại có Tổng Triết và Dịch Hàn cùng với thụ hạ của bọn họ chưa hề di chuyển.

Tả Xuyên Trạch đối Hắc Yến vẫn là giữ vững thái độ tự tay bản thân giải quyết, cho nên lần này bên người liền dẫn theo một thủ hạ Lang Trì, Dịch Hàn chính là theo tới hộ trở cũng không có cách nào mang theo thủ hạ nhiều hơn, bởi vì bọn họ chỉ ngồi một trực thăng, cho dù trực thăng là của quân đội cũng không có cách trang bị nhiều người hơn. Mà Tổng Triết thì là hoàn toàn nghĩ muốn đem Hắc Yến chuyển giao cho Tả Xuyên Trạch xử lý, cũng chỉ phái một trực thăng tới đón y, hơn nữa nơi này y có hai người thủ hạ và Ôn Bạch, cho nên trên trực thăng cũng không có bao nhiêu người.

Mà bây giờ vấn đề đã tới rồi, người của hai bên số lượng tương đương, một bên là Tổng Triết tỉ mỉ bồi dưỡng tinh nhuệ, một bên còn lại là quân nhân rèn đúc ra trong thực chiến, hễ lão đại hai bên lại đứng lúc muốn thừa cơ hội này đem đối phương giết chết, miễn trừ hậu hoạn, chỉ là bây giờ còn không rõ thực lực lắm của đối phương rốt cuộc như thế nào, chỉ có thể tạm thời bị vây giữa đối diện tính toán, bởi vậy tình cảnh trong sân quả thật đến mức hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này cách đó không xa cửa ban công lầu ba “Ầm” một tiếng bị người một cước đá văng, bóng dáng của Tả Xuyên Trạch lập tức xuất hiện ở phía trên, sau mười lăm phút từ dưới lầu không ngừng chạy lên, trên đường không gặp một người, nhưng lúc này trên ban công lại trống không, xem ra bên trong này nhất định có cơ quan đường ngầm nào đó khiến cho người kia lần thứ hai trước mặt hắn chạy trốn thành công.

Lại để cho ông ta chạy thoát, Hắc Yến ... Hắc Yến! Hung tàn trên người Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên dâng lên, các đốt ngón tay bị hắn bóp vang dội răng rắc.

“Chủ nhân!” Lang Trì lúc này cũng vội vàng chạy tới, thấy sân thượng trống rỗng cũng là ngẩn ra, Tả Xuyên Trạch nhìn anh một cái không nói gì, mà là lẳng lặng nghe âm thanh phía sau biệt thự, chỉ nghe một trận tiếng vang càng lúc càng lớn, tiếp đó liền từ từ rời xa, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, ngọn núi phía sau biệt thự, nhìn không thấy vật gì, không biết trực thăng từ nơi nào bay ra, nhưng hắn lại biết người kia nhất định ngồi trực thăng đi. Nghĩ vậy con người yêu mị của hắn chợt trầm xuống, xoay người hướng lan can đi, xoay người trực tiếp từ phía trên nhảy xuống, đi nhanh tới trước mặt Dịch Hàn, nhìn cũng không nhìn không khí trong lúc đó của hai người kia, cũng không quay đầu lại nhảy lên trực thăng, ra lệnh nói, “Đuổi theo!”

Lang Trì thấy thế cũng theo sát phía sau lên trực thăng, Dịch Hàn cuối cùng liếc mắt nhìn Tổng Triết, thầm nghĩ còn có rất nhiều thời gian, liền cũng đi tới chuẩn bị ra lệnh cất cánh, Tổng Triết đang ngược mặt nhìn bọn họ, nhẹ giọng nói, “Trạch.”

Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu hướng y nhìn lại, Tống Triết đối với hắn cười cười, sau đó hướng phía sau làm một thủ thế, thụ hạ của y nhận được mệnh lệnh lập tức từ trên trục thăng của bọn họ cầm xuống thứ gì đó, trước mắt Tả Xuyên Trạch sáng ngời, rất nhanh từ trên trục thăng nhảy xuống đi nhanh tới trước mặt.

“Barrett M107 [2] súng bắn tỉa bán tự động?” Tả Xuyên Trạch nhìn thứ trước mắt, trong con người kia tia sáng rất mạnh, M107 là phát triển trên cơ sở súng bắn tỉa M82A3 [3] của hải quân ở Mỹ sử dụng, có thể bóp cò viên đạn có uy lực lớn đường kính 50, mà nó có khả năng bóp cò bán tự động là có thể làm cho bắn ra liên tục tập trung vào một mục tiêu, nội trong cự li 2km có thể nhắm bắn chính xác, có thể dùng cho quân đội công kích hiệu quả ở cự ly xa.

“Đúng vậy,” Tống Triết ôn hoà nói, “Em nếu như muốn đuổi theo Hắc Yến, thứ này đối với em có trợ giúp rất lớn.”

Tả Xuyên Trạch liền không nói hai lời cầm súng liền đi, Tống Triết ở phía sau cười khẽ, “Cám ơn tôi thế nào?”

Tả Xuyên Trạch quay đầu hướng y nhướng mi, “Anh muốn cái gì?”

Tống Triết mỉm cười nhìn hắn, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng mở ra vàng sáng nhu hoà một chút, y nói vô cùng nghiêm túc, “Tôi muốn em.”

“Được,” Tả Xuyên Trạch đối với y nhướng mi cười cười, trong giây lát đó tuyệt đại phong hoa, hắn quay đầu tiếp tục đi về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng thổi qua, “Nếu như tôi có thể sử dụng đồ chơi này đem trục thăng Hắc Yến nổ rớt xuống, tôi mặc cho anh tùy ý.”

Tống Triết đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, trước mắt giống như còn có thể thấy hình dáng người kia lúc gần đi đối với y nhướng mi mà cười, khoe miệng của y câu lấy ý cười nhàn nhạt, lẩm bẩm nói, “Thật đúng là một yêu tinh.”

Mà đúng lúc này đỉnh đầu lại truyền tới một trận tiếng vang, giống như âm thanh trục thăng chồng lên nhau, Tống Triết ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đỉnh đầu bay tới trục thăng quân dụng của Tứ gia, trục thăng giữa không trung rũ xuống dây thừng tới tấp, người phía trên rất nhanh hạ xuống, sau đó ở bên đứng ngay ngắn đợi phân phó. Tống Triết nhướng mi nhìn một chút, những thứ này đều là trang bị hoàn mỹ của bộ đội đặc chủng, y không khỏi liền nhìn lên trên, nhìn người cuối cùng chậm rãi hạ xuống, người này mặc một bộ áo gió màu đen, mang giày quân đội, trưng ra một bộ mặt tuấn dật diện vô biểu tình, nhìn qua uy phong lẫm liệt, đối người trước mặt biệt thự nâng cằm, ra lệnh, “Vọt vào.”

Ứng với lời của cậu ta vừa dứt bộ đội đặc chủng lập tức rất nhanh hướng biệt thự vọt đi vào, trong nháy mắt trên đất trống cũng chỉ còn lại một mình cậu ta, cậu ta lúc này mới đưa mắt nhìn sang Tống Triết, mặt tuấn dật trưng ra trong nháy mắt biến thành một bộ hình dáng lã chã chực khóc, một bên chạy vội vừa nói, “Anh à, em trai cứu giá chậm trễ, cho anh chịu khổ a a!”

“Đúng thực đã tới chậm,” Tống Triết tiếc hận nói, “Em nếu đến sớm một lát, anh vốn có thể mượn tay em làm thịt một người.”

Người nọ thân thể đang chạy về phía trước bỗng nhiên dừng lại, lập tức thối lui về phía sau, “Anh anh anh lại muốn làm thịt ai?”

“Làm thịt ai cũng vô dụng, người đã đi rồi,” Tống Triết nhìn cậu ta một cái, nói, “Thứ em muốn tìm nằm dưới đất, vừa xảy ra vụ nổ, không biết có thể sử dụng còn bao nhiêu, nhưng mà người ở đó rất nhiều, tuyệt đối không phải một trục thăng có thể chứa đủ, anh đoán bên trong còn có lối ra khác, người khác đều từ nơi đó chạy thoát, em có thể đi tìm xem.” Y nói xong liền xoay người lên trục thăng chuẩn bị rời khỏi, người nọ hạ mặt hỏi, “Anh à, anh muốn đi đâu?”

Tống Triết đối với cậu ta cười cười, “Đi nhìn trò hay trước mắt.”

Người nọ sững sốt, “Trò hay gì.”

“Việc này a,” Tống Triết khoe miệng ý cười sâu hơn một chút, từ từ nói, “Trò hay chính là nhìn xem vợ nhà anh như thế nào đem cha vợ trên lý thuyết từ bầu trời oanh tạc rớt xuống.”

“...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai u, lại chậm trễ ... Khụ, nói về cậu hai Tổng gia không đáng tin cậy cuối cùng hoa hoa lệ lệ lần thứ hai lên sân khấu [chim] ... Nhưng mà cậu ta không phải trọng điểm, trọng điểm là cậu Tả Tả kia “Mặc cho anh tùy ý” ... Ủm tôi có nói cái gì không?

---

[1] Đường đao:

c13e248f57ff6114caad0408e23c00d8

[2] Barrett M107:

M107_1

[3] M82A3:

M82A1_barrett.jpeg

Vì tùy ý ấy nên mới có H a a aĐau não với mấy cái súng

52. Chương 52: Mất Tích

Hắc Yến cất cánh từ Tam Giác Vàng thẳng hướng mục tiêu Tây Nam cấp tốc mà đi, Tả Xuyên Trạch bởi vì ở bên dưới làm trễ nãi một chút thời gian, hiện tại có chút rút lại phía sau, nhưng cũng may là trực thăng quân dụng, đuổi theo cũng không phải tốn sức như vậy, hai người một trước một sau mắt thấy đã đến vịnh Bangladesh [1], nhìn xuống phía dưới, ánh mắt chạm đến chính là một mảnh biển rộng mênh mông.

Tả Xuyên Trạch hai tay nắm M107, xuyên thấu qua ống ngắm nhìn trực thăng trước mặt, phiên bản súng ngắm bắn tỉa M107 đúng chuẩn có trang bị hai chân, thì độ chính xác và ổn định có thể nâng cao xạ kích trên diện rộng, nên thiết kế súng đặc biệt tốt có khả năng đem lực phản chấn xuống đến thấp nhất, thế nhưng hiện giờ Tả Xuyên Trạch ở trên trực thăng, có chân hay không có chân cũng không có bao nhiêu liên quan, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không nằm ở trên cabin, bởi vậy hiện tại chỉ có thể cầm, nhưng mà cũng may hắn bởi vì liên quan đến huyết dịch, sức nắm hai tay nếu so với người bình thường cao hơn vài cấp bậc, cho nên hiện giờ ngược lại cũng coi như dễ dàng.

A Nhã cũng đang tỉ mỉ quan sát trực thăng phía sau, nó quay đầu nhìn Hắc Yến, người này vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, hoàn toàn không có đem người phía sau trở thành uy hiếp. Nó không khỏi mở miệng hỏi, “Hắc Yến, lời ông mới nói vừa rồi ...”

“Là thật tâm,” Hắc Yến quay đầu nhìn nó, khoé miệng ý cười sâu hơn chút, cười nói, “Ta thương nó, muốn cùng nó vĩnh viễn sống chung.”

A Nhã cắn môi một cái không nói gì, cúi đầu xuống xoay đầu qua một bên, đáy lòng sát ý đối người kia đậm thêm một phần, đang tính toán về sau phải như thế nào thì cận vệ bên cạnh liền thấp giọng nói, “Không tốt, bọn họ có súng ngắm!” Người nọ cầm kính viễn vọng hướng về phía sau nhìn lại, thấp giọng nói, “Là Barrett M107 súng ngắm bán tự động đặc biệt, nếu như hắn ta bắn trúng cánh, chúng ta sẽ ngã xuống.”

A Nhã nhìn về phía Hắc Yến, người kia ý cười nơi khoé miệng vẫn là không thay đổi, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện thoại, thông tri người của ông đem du thuyền đến vịnh Bangladesh, sau đó không có động tác gì, A Nhã nhất thời nhượng mi, “Cứ như vậy? Ông chuẩn bị cam tâm tình nguyện để cho cậu ta đem trực thăng đánh rớt?”

“Đúng vậy,” Hắc Yến cười dung túng, “Người nọ tính tình quá lớn, để cho nó bớt giận cũng tốt.”

Lời của ông khiến A Nhã cùng cận vệ áo đen sau lưng đồng thời ngẩn ra, hai người không tự chủ nhìn xuống dưới, thăm nghĩ từ độ cao nơi này ngã xuống thì là không chết cũng phải ngã thành trọng thương, người này đúng thực điên rồi!

Hắc Yến nói xong câu nói kia liền đi liên hệ thủ hạ phân phó sắp xếp kế hoạch tiếp theo, A Nhã khoé mắt đảo qua một góc cabin, nơi đó có một binh sĩ mang theo súng phóng lựu [2], mắt của nó híp một cái, đưa tay chỉ thứ đó ý bảo cận vệ sau lưng đem súng phóng lựu cầm lên, sau đó nghe nó chỉ huy.

Lúc Hắc Yến vắng mặt thường đều là A Nhã chỉ huy, mặc dù bây giờ Hắc Yến đã làm dẫn dò, nhưng mà không người nào nguyện ý chờ chết, cận vệ áo đen kia gần như là ngay cả không chút suy nghĩ liền lập tức chấp hành, A Nhã lại nghiêng đầu sang một bên đi qua gọi điện thoại nhỏ giọng đối người điều khiển phân phó, sau đó nhìn thoáng qua cận vệ sau lưng, người nọ đối với nó đánh một thủ thế, ý bảo gã đã chuẩn bị xong.

A Nhã nói, “Hắc Yến, tôi đã từng nói muốn giết hai người kia để cho lực chú ý của ông toàn bộ đều đặt trên người tôi, sau đó ông cũng không có phản đối đúng không?”

Hắc Yến gật đầu mà cười, “Nếu như cậu thực sự giết được.”

“Vây cũng không nhất định, có đôi khi cũng là cần vận may, cũng ví dụ hiện giờ,” A Nhã cười nói, sau đó quay đi gọi điện thoại cùng nói cận vệ sau lưng, “Ra tay!”

Chỉ thấy vừa dứt lời bọn họ ngồi trên trục thẳng xoay qua phải dừng lại trên cao, cận vệ cầm trong tay súng phóng lựu vừa mới đối diện trục thẳng phía sau, Hắc Yến mắt híp một cái, sắc mặt chưa thấy gì xảy ra đã thay đổi, mà là vai khẽ động, điện thoại di động trong tay bị ông quăng ra ngoài, trực tiếp nện ở trên cổ tay người kia, người kia nhất thời bị đau, thân thể chấn động, trong nháy mắt đó gã ta vừa vặn bóp cò, chấn động dưới họng súng hiện giờ có chút chệch đi, nhưng đạn pháo vẫn là thẳng tắp hướng về trục thẳng phía sau vọt tới.

Tả Xuyên Trạch vốn cũng đã nhắm được, đang muốn xạ kích liền thấy trục thẳng phía trước bỗng nhiên sang bên cạnh, hần dời họng súng, muốn nhắm thẳng vào đuôi, quyết định bóp cò súng, mà lúc này đạn pháo đối diện vừa lúc bay tới, con người cực đen của hần hiện lên tia sáng yêu dã, sau đó đem họng súng rất nhanh dời lên trên, cũng không lại cần thần ngắm đúng qua, mà là dựa vào trực giác hướng cánh bọn họ vọt tới.

Người điều khiển vốn đang hướng cấp tốc về phía trước truy kích, liếc thấy trục thẳng phía trước đột nhiên đến cắt ngang, hơn nữa lại phóng tới một viên lựu đạn, trong lúc nhất thời có chút né tránh không kịp, trái lại bởi vì tốc độ quá nhanh mắt thấy sẽ trực tiếp đánh lên nó, gã chỉ có thể theo bản năng nhanh xoay ngược lại cho chệch đi, một giây kế tiếp trục thẳng bọn họ bỗng nhiên truyền đến run lên kịch liệt, ngay sau đó hoàn toàn không khống chế được, rất nhanh rơi xuống phía dưới.

Tả Xuyên Trạch nhìn cũng không nhìn tình huống trước mắt, mà là nhìn chăm chăm hướng phía trên đang hạ xuống trong nháy mắt, chỉ thấy chiếc trục thẳng kia cũng xuất hiện lắc lư, mắt thấy cũng muốn lung lay sắp đổ, con người yêu mị của hần híp lại, thậm chí nổi lên một đường sáng màu sắc tươi đẹp, màu sắc đường sáng này khiến hần nhìn qua vô cùng tà khí, Hắc Yến, Hắc Yến ... Tôi cũng muốn nhìn ông lần này còn có thể hay không may mắn như lần trước vậy!

“Trạch!” Trục thẳng mắt thấy sẽ rớt xuống biển, Địch Hàn vội vàng chạy tới một tay kéo hần nhảy xuống, gã từ đầu tới cuối đều đưa hần buộc chặt vào trong lòng, thừa nhận phần lớn lực đánh vào.

Ánh mắt Tả Xuyên Trạch khê đổi, đây là lần thứ hai Địch Hàn cứu mạng của hần. Lần đầu tiên là khi bọn họ gặp nhau ngày đó, hần mới tới Tam Giác Vàng cùng quân sĩ địa phương xảy ra xung đột, trạm canh ác ở trên cao thành linh bắn ra một viên đạn chạm vào là nổ, lúc đó Địch Hàn liền xông lại đưa hần hộ vào trong lòng, gắng gượng bị trúng một súng, vết đạn kia cho tới bây giờ vẫn còn đang trên người của gã, mà bây giờ người này lại nghĩa vô phần cố* [làm việc nghĩa không được chùn bước] xông lại cứu hần ... Tả Xuyên Trạch khê nhắm mắt, Địch Hàn cho hần tình yêu vẫn luôn rất thuần túy, gã thích hần, cho nên liền muốn có được hần, đương nhiên khi hần có chuyện nguy nan thì xông lại bảo vệ hần, cảm giác người này cho hần vĩnh viễn đều rất trực tiếp, cùng người kia ở một chỗ là rất nhẹ nhàng, nhưng là chỉ thoải mái mà thôi.

Tả Xuyên Trạch bơi trên mặt nước thật sâu thở hổn hển mấy cái, hần vừa rồi cũng bị một chút chấn động, sắc mặt thoát nhìn có chút tái nhợt, thân thể cũng có chút suy yếu, hần nhìn xung quanh một lần, Dịch Hàn đã không thấy bóng dáng, không biết có phải hay không là bởi vì mới vừa bị lực xung kích mà hôn mê bất tỉnh, hần bắt chập cái khác, ngẩng đầu, con người yêu mị nhìn chăm chăm vào phía trên, trực thăng của Hắc Yến lúc này cũng rơi xuống tới, mắt thấy sẽ nện xuống.

Trực thăng của Tả Xuyên Trạch bởi vì liên quan đến quán tính trong quá trình hạ xuống sẽ không ngừng đi về phía trước, mà trực thăng của Hắc Yến vốn chính là treo lơ lửng trên không, lúc này chính là gần như thẳng tắp rơi xuống, cho nên vị trí khoảng cách chỗ rơi của bọn họ hiện giờ là rất gần Tả Xuyên Trạch.

Tả Xuyên Trạch hít mất một cái, vừa muốn nỗ lực né tránh, cái trực thăng liền rơi xuống, chấn động to lớn xon tới mặt, đưa hần trong nháy mắt cuốn vào đáy biển, hần chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó liền mất đi toàn bộ ý thức.

Biển rộng trong veo gợn sóng, xanh thắm một mảnh, xa xa rặng mây đỏ đem phía chân trời đốt thành một mảnh màu sắc đậm đặc, một chiếc du thuyền ở trên vịnh Bangladesh chậm rãi đi, lái rất thông thả, người trên thuyền cũng đều đứng ở trên boong thuyền nhìn xung quanh, giống như đang tìm cái gì đó.

“Hắc Yến.” A Nhã đi ra khoang thuyền nhìn người trên boong thuyền, chậm rãi đi tới, nó cũng bởi vì lực xung kích mà hôn mê bất tỉnh, hiện giờ vừa mới tỉnh, nó đi tới bên cạnh ông quay đầu nhìn ông, Hắc Yến mặc một bộ áo ngủ bằng bông màu trắng, trên ngực lộ ra một vòng quần băng gạc, mặt trên còn có thể thấy vết máu rỉ ra, mà người này trên mặt biểu tình vẫn như cũ ôn nhuận như trước vậy, giống như cũng không có cảm thấy khó chịu gì, A Nhã nhíu mày, không hỏi vết thương của ông ta, mà chỉ nói, “Ông ở đây tìm Tả Xuyên Trạch?”

Hắc Yến gật đầu, ánh mắt vẫn như cũ nhìn biển rộng trước mặt, ôn hoà nói, “Từ sau khi ta tỉnh lại vẫn đang tìm.”

A Nhã nhướng mi, “Ông tìm thời gian rất lâu?”

“Đúng vậy,” Hắc Yến khoé miệng câu lên nụ cười ôn nhã, nói, “Đáng tiếc vẫn không có tìm được.”

A Nhã hừ lạnh một tiếng, “Nói không chừng cậu ta đã chết.”

Hắc Yến lắc đầu, cười đến rất khoái trá, “Cho dù tất cả mọi người chết đi nó cũng sẽ không chết, nó là trân bảo của ta, không ai so với ta hiểu rõ hơn nó, nhất là cấu tạo thân thể của nó.”

A Nhã liền “Hừ” một tiếng không nói gì, lúc này một bên trên boong thuyền truyền đến một chút tiếng động lớn xon xao, Hắc Yến xoay người hướng bên kia đi đến, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Xa xa trên mặt biển có một người.”

“Oh?” Hắc Yến nâng mi, hướng bên kia nhìn một chút, chỉ thấy xa xa trên mặt biển nổi một người, cũng mặc áo đỏ, ông ta nói, “Đi qua nhìn một chút.”

“Vâng.”

Du thuyền rất nhanh hướng bên kia đi, A Nhã nhìn lướt qua, nói, “Người này tên là Dịch Hàn, hiện giờ phải coi như là tình địch của ông.”

Hắc Yến cũng biết người này, dù sao lúc trước ông chính là mượn tay người này đưa thuốc thử cho Tả Xuyên Trạch, ông cũng biết người này muốn loại thuốc kia là muốn đối Tả Xuyên Trạch làm những gì, trước đây không cảm thấy thế nào, hiện giờ xem ra ông lại cảm thấy rất khó chịu, bởi vì ông biết thuốc thử nghiệm lần trước thành công, cho nên người rất có thể đã cùng Trạch xảy ra quan hệ, mắt của ông hít một cái, phân phó nói, “Đem hần vớt lên đây.”

“Vâng.” Thủ hạ lập tức chấp hành nhiệm vụ, rất nhanh đem Dịch Hàn vớt lên, kiểm tra dò xét hơi thở của gã, nói, “Còn thở.”

A Nhã quay đầu nhìn về phía Hắc Yến, “Ông muốn như thế nào, giết hần?”

“Giết hần rất đáng tiếc,” Hắc Yến chậm rãi đi tới trước mặt Dịch Hàn, từ trên cao nhìn người này, khoe miệng câu lên nụ cười sung sướng, từng chữ từng chữ nói cực kỳ ôn nhu cực kỳ thông thả, “Ta dự định tặng hần ít đồ.”

Ngày đó thẳng đến tối Hắc Yến cũng không tìm được bóng dáng của Tả Xuyên Trạch, sau đó chỉ có thể ngưng. Mục đích Tả Xuyên Trạch lần này tới Tam Giác Vàng Vệ Tụng cũng biết, cho nên lần này ông ta cũng đi theo, chỉ tiếc Tả Xuyên Trạch không muốn mang theo nhiều người, để ông ta vẫn đợi ở trong quân doanh chờ, thế nhưng mấy tiếng đồng hồ đã qua rồi vẫn như cũ không có tin tức gì truyền đến, Tang Tướng quân cũng lo lắng cho Thượng tá của mình có cái gì sơ suất, liền phái người đi thăm dò xem, lấy được tin tức lại là bọn họ ở trên biển rất máy bay. Vì vậy hai người này lập tức ngồi trực thăng đi qua, Tang Tướng quân còn gọi điện thoại thông tri bạn bè bên kia phái một du thuyền sang, khi đó Hắc Yến vừa lúc đã ở trên biển tìm kiếm, nhưng mà song phương bọn họ cũng không nhận ra, ngược lại cũng an tường vô sự.

Vệ Tụng sau cùng chỉ tìm được Lang Trì, đồng dạng không có phát hiện bóng dáng của Tả Xuyên Trạch, nhưng mà ông không hề buông tha, gọi điện thoại cho bản bộ điều người tiếp tục tìm kiếm, hơn nữa Tang Tướng quân trợ giúp, tình thế huyền não rất lớn, ở nơi đó tạo thành không nhỏ oanh động, đặc biệt đối với hắc đạo nơi đó, đối với lần này càng quan tâm mật thiết. Bọn họ không biết Hắc Yến, nhưng đại danh Phùng Ma lại nghe nói qua.

Vì vậy trong một đêm, Phùng Ma Tả Xuyên Trạch ở trên biển cùng người chiến đấu kịch liệt song song rơi xuống biển mất tích liền truyền khắp trên hắc đạo, tất cả mọi người đang suy đoán người kia cùng Tả Xuyên Trạch đối chiến đến tới cùng là ai, cũng đang suy đoán Tả Xuyên Trạch rốt cuộc sống hay chết. Chỉ là bọn họ đoán tới đoán lui, không ai có thể nghĩ đến người kia sẽ là Hắc Yến biết mất hơn hai mươi năm, cũng không có ai nghĩ đến gặp chuyện không may cùng ngày đó là Tổng Triết đương gia của Tổng gia cũng ở nơi đó. Nhưng mà Tổng Triết tính tình luôn luôn xuất quỷ nhập thần, mọi người đoán không được y ở đây là phải, dù sao mọi người thực sự nghĩ không ra chuyện này liên quan y với Tả Xuyên Trạch, vì vậy thời gian thảo luận tất cả mọi người ăy ý đem người này loại bỏ ra ngoài.

Mà giờ khắc này người rời xa mũi nhọn sóng gió đang ngồi trên đảo tư nhân của y bên trong thư phòng ở biệt thự, một bên vừa uống trà một bên nghe hàng loạt giả thuyết ở bên ngoài, cười nói, “Chỉ những thứ này? Phùng Ma nơi đó có tin tức gì?”

Thủ hạ của y đứng ở bên cạnh một mực cung kính nói, “Người của Phùng Ma vẫn như cũ đang tìm kiếm, tạm thời còn chưa có tin tức truyền đến.”

Tổng Triết vừa tắm rửa, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng còn mang theo một chút hơi nước, hơn nữa trên khoe miệng y còn nụ cười thoải mái, thoạt nhìn tâm tình rất tốt, y chậm rãi uống một ngụm trà, cười nói, “Đã biết, đi ra ngoài đi, có tin tức gì lập tức cho tôi biết.”

“Vâng.”

Tổng Triết đem ly trà kia uống hết đứng lên hương giá sách một bên đi đến, y ở trên một cái nút sờ soạng, giá sách bỗng nhiên hướng hai bên bình dời đi, lộ ra một gian phòng to lớn, gian phòng là hồ ôn tuyền, một đường nhỏ đá cẩm thạch trên đất từ cửa kéo dài thẳng tới trung tâm ôn tuyền, nơi này bày một ***g sắt xa hoa to lớn vô cùng, trong ***g sắt còn bày một chiếc giường lớn chiếm 2/3 diện tích, vốn giường lớn trống không, nhưng bây giờ xuyên thấu qua tầng tầng vải mỏng mơ hồ có thể thấy phía trên kia nằm một người.

Tả Xuyên Trạch vừa tỉnh lại đập vào mi mắt đầu tiên chính là nóc giường tầng tầng vải mỏng, sau vải mỏng là một mảnh ánh sáng rực rỡ, hần ngăn ra, chậm rãi ngồi dậy ngẩng nhìn bốn phía, ngay sau đó liền cứng đờ một chút, hần phát hiện hần lúc này chính là bày ra trạng thái trần trụi, việc này cũng chưa tính là gì, khiến hần tức giận là trên cổ tay phải giống với vòng tay gì đó, vật này có chiều rộng hai ngón tay, bên ngoài dùng vàng ròng chế tạo, mặt trên còn có hoa văn phức tạp, nhìn qua tinh xảo xinh đẹp, bên trong vòng tay kẻ sạt da một bên khảm một tầng lông hổ, mềm mại thoải mái, mang đi không bị thương. Trừ cái đó ra bên cạnh người hần còn có một sợi dây xích tinh tế bằng kim loại, dây xích này được chế tạo hoàn mỹ, vừa nhìn chính là thượng phẩm, một mặt dây xích buộc ở đầu giường, một chỗ khác chính là mang trên cổ tay hần! Nói cách khác hần hiện giờ không chỉ bị người lột sạch, còn bị người khoá ở đầu giường!

Hần lôi kéo dây xích này, phát hiện còn khá dài, liền xuống giường đi ra phía ngoài, đẩy ra tầng tầng vải mỏng, trong nháy mắt liền thấy rõ tình trạng trước mắt, thế mới biết một mảnh ánh sáng rực rỡ vừa rồi là

cái gì, hần vừa cứng đờ, trên trán mơ hồ nổi lên một cái gân xanh, thoát nhìn hần không chỉ là bị người khoá ở đầu giường a, còn bị người nhốt ở trong ***g sắt! Hần vòng quanh ***g sắt dạo qua một vòng, phát hiện dây xích trên cổ tay vừa vặn đủ cho hần hoạt động ở trong ***g, nói cách khác chính là hiện giờ cửa ***g sắt mở rộng, chỉ cần trên cổ tay hần còn mang dây xích này thì hần liền không có cách đi ra ngoài.

Suy tính thật đúng là chu đáo a ... Tả Xuyên Trạch đứng tại chỗ cắn răng nghiền lợi một trận, cuối cùng từ hàm răng nặn ra mấy chữ, “Tổng Triết khôn nạn ...”

“Tĩnh?”

Tiếng nói của hần vừa dứt liền từ phía sau cửa truyền đến một giọng nói ôn hoà quen thuộc, con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt híp lại, hần cực thông thả, cực chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy một đôi tay thon dài dầy ra tầng tầng vải mỏng, Tổng Triết trưng ra khuôn mặt khiến người ghét lập tức xuất hiện ở trước mắt, người này đi tới một tay kéo lấy hần vào trong lòng xoa xoa, cúi đầu để sát vào bên tai của hần cười nhẹ, hơi thở dịu dàng toàn bộ lướt nhẹ qua bên tai hần.

Chỉ nghe y gần từng chữ một, “Mới vừa tĩnh lại liền mắng người, muốn tìm bất mãn sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói về chương sau lần ing ừ nói về khoảng cách bài văn kết thúc còn cách một đoạn so với chuyện tình mà Dịch Hàn và bom còn mọc hữu giải quyết, dĩ nhiên, tôi hiện giờ vẫn đề trọng yếu chính là giải quyết thuốc hai người trên——

[1] Vịnh Bangladesh: (Bangla: , (tiếng Oriya:) là một trong những vịnh lớn nhất thế giới, nằm ở Nam Á, phía đông bắc Ấn Độ Dương. Vịnh Bengal trông tương tự như một tam giác, có ranh giới là Ấn Độ và Sri Lanka ở phía tây, Bangladesh và bang Tây Bengal của Ấn Độ ở phía bắc (từ đây mà có tên gọi vịnh Bengal), Myanma cùng phần phía nam của Thái Lan và quần đảo Andaman và Nicobar ở phía đông. Ranh giới phía nam của nó được coi là đường tưởng tượng nối từ mũi Dondra ở điểm cực nam Sri Lanka với điểm cực bắc của đảo Sumatra. Với tổng diện tích 2,172 triệu km², độ sâu trung bình 2.586-2.600 m, nhiệt độ nước 25-27 °C. Sông Hằng và sông Brahmaputra là hai con sông lớn đổ vào phía bắc vịnh tạo thành những cửa sông rộng. Trong vịnh có quần đảo Andaman và Nicobar. Hải cảng quan trọng là Chennai của Ấn Độ và Chittagong của Bangladesh. (nguồn wiki)

[2] Súng phóng lựu: có thể phóng lựu đạn xa hơn, chính xác hơn và nhanh hơn nhiều so với lựu đạn tay. Loại súng phóng lựu nhỏ thường là loại đơn lẻ hoặc được gắn dưới nòng súng trường. Cũng có nhiều loại súng trường được thiết kế để có thể phóng lựu đạn từ đầu nòng.

B-41-1

(lấy đại hình minh hoạ vì ko biết bà Thường nói tới cái nào:v)

Gần edit hoàn rồi nên đăng hơi chậm, chờ hoàn rồi đăng cho nhiều vậy:3

À, có thể nói chương H sau là HOT nhất trong truyện đó:v

Và mị lặn tiếp đây Bye

53. Chương 53: Hoa Lệ Lệ Tích Ủm [1]

Giọng nói của Tổng Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một chút trầm thấp lười biếng, đậm mùi mập mờ, Tả Xuyên Trạch theo bản năng muốn cự y ra, nhưng mà cánh tay của Tổng Triết lại ôm chặt hần, làm cho hần không có cách gì nhúc nhích chút nào. Hần hơi ngẩn ra, hần vừa dùng sức lực cũng đủ lớn, người bình thường căn bản vậy khôn không được hần, mà người này lại không cần tốn nhiều sức lực thì làm được, trừ phi trong cơ thể y cũng có ... Hần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y, cùng mắt xéch trong trẻo

nhưng lạnh lùng giữa không trung chống lại, ánh mắt Tống Triết rất dịu dàng, cúi đầu ở trên môi hắn hôn một cái, cười nói, “Phát hiện?”

Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ đang nhìn y, bằng thông minh của hắn rất dễ là có thể nghĩ đến điều kiện trao đổi của y và Hắc Yến, hắn không khỏi lắc đầu cười nhạo nói, “Trong giới phông chừng không ai tin anh Tống đại công tử là mồm mống si tình, nhất là đối tượng si tình chính là tôi.”

“Bọn họ tin hay không không quan trọng,” Tống Triết hôn trán hắn một cái, lôi kéo tay hắn hướng giường lớn đi đến, cười nói, “Chỉ cần em tin là đủ rồi.”

“Tôi tin,” Tả Xuyên Trạch nói, hất tay của y ra tự mình đi tới đầu giường, lười biếng đưa tay phải ra quơ quơ, con ngươi yêu mị híp lại, “Trước đó anh có đúng hay không hắn là giải thích cho tôi một chút đây là vật gì?”

“Khoá và dây xích,” Tống Triết nói chuyện đương nhiên, còn dịu dàng hỏi một câu, “Thích không?” [=.]

Tả Xuyên Trạch trong con ngươi nguyên bản màu sắc cực đen lại giống như trầm sâu xuống dưới, trên người tán phát hơi thở tà ác, “Tống Triết anh chẳng lẽ đã quên lời tôi đã nói sao, tôi nói nếu có một ngày làm cho tôi thấy ***g sắt mà anh nói, tôi sẽ dùng một gói thuốc nổ mang ngay cả anh và nó cùng nhau tạc nổ lên trời.”

Tống Triết vô cùng thích cổ hơi thở tà ác này trên người của hắn, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng híp một cái, cởi áo ngủ cũng xoay người lên giường, kéo qua chăn đắp lên cho bọn họ, cười nói, “Được, đến lúc đó tôi cam tâm tình nguyện cho em tạc nổ, chỉ sợ em không ra tay được.”

Tả Xuyên Trạch hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn y, nói ác liệt, “Tôi vì sao không ra tay được?”

Tống Triết đưa hắn ôm vào trong lòng, một tay nâng cằm hắn lên, mỉm cười cùng hắn đối diện, thấp giọng nói, “Em cứ nói đi?”

Y dựa vào rất gần, tất cả hơi thở dịu dàng đều phất ở trên mặt, mang theo hương trà nhàn nhạt, Tả Xuyên Trạch ngửi một cái, trong xoang mũi hít vào tất cả đều là mùi vị quen thuộc, ánh mắt của hắn không khỏi có chút hoà hoãn, nhìn y khoảng cách gần, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng của người này bởi vì dần khôi phục tình d*ch mà hơi mở sáng, khoé miệng câu lên một nụ cười nhạt, ôn nhu mà bá đạo, nhìn qua rất mê người. Hắn nhìn một hồi, không khỏi có chút phần hận thấp giọng lầm bầm, “Nghiệt duyên.”

Ý cười nơi khoé miệng của Tống Triết sâu một chút, giọng nói phủ một tầng khăn khăn nhàn nhạt, nghe rất gợi cảm, “Nghiệt duyên cũng là cùng em, cho nên em đời này đừng nghĩ chạy thoát.” Y nói xong liền cúi người hôn tới, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bờ môi của hắn, đợi hắn đáp lại.

Lông mi cuộn vênh của Tả Xuyên Trạch rủ xuống phía dưới, hé miệng để cho y tiến đến, giây tiếp theo hương trà trong nháy mắt ở trong miệng tràn ra, không ngừng ai ủi thần kinh người, khiến người ta không tự chủ được thả lỏng theo.

Tống Triết liền nghiêng về phía trước, để cho đầu lưỡi y có thể dò xét càng sâu, dịu dàng đảo qua mỗi một chỗ trong khoang miệng của hắn, sau đó quần quít lấy lưỡi cùng hắn dây dưa cùng một chỗ, tay cũng theo lưng hắn chậm rãi trượt, nhẹ nhàng nắn bóp. [:3]

Xúc cảm quen thuộc không ngừng từ trên người truyền đến, nơi bị ngón tay y chạm qua không khống chế được nóng lên, Tả Xuyên Trạch gần như đang lúc nhin không được tràn ra một tiếng ngậm nga nhỏ nhất, vừa muốn không phục đoạt lại quyền chủ động đã bị người này giành trước một bước áp qua, hai tay cũng bị y cầm đặt ở đầu giường.

Tống Triết ở khoé miệng hắn liếm hôn một chút, ngẩng đầu từ trên cao nhìn hắn, mắt xích khai mở một mảnh ánh sáng dịu dàng, y cười nói, “Em biết không Trạch, thuốc Hắc Yến có một chỗ tốt, ít ra tôi không cần bỏ thuốc em là có thể chế trụ em.”

Tả Xuyên Trạch thở dốc một tiếng, không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Khốn nạn ... Ừm ...” Hắn còn chưa nói xong môi người này liền hôn lên bên tai hắn, hắn nhất thời không khống chế được run lên.

Tống Triết ở vành tai hắn nhẹ nhàng cắn một cái, thấp giọng nói, “Cảm giác tôi cho em còn nhớ rõ chứ?” Y nói xong thì lại hôn lên, cũng không chờ hắn trả lời, hai tay ở trên người hắn từ từ bắt đầu vuốt ve.

Hơi thở Tả Xuyên Trạch càng trở nên mất trật tự thêm, lại không khống chế được khẽ ngậm nga một tiếng, ý thức cũng có chút mê ly, trong lúc giật mình giống như nghe người này thấp giọng cười nói câu “Thì ra em còn nhớ rõ, thật ngoan”, nhưng mà còn chưa chờ hắn biết rõ hoặc phản bác, đã bị một niềm khoái cảm cực mãnh liệt che mất, hắn nhận không được rên rỉ một tiếng, lúc này mới rõ ràng tình trạng trước mắt, người này như đêm trăng tròn đó cúi đầu ngậm vào d*ch vụng của hắn, hắn biết người này rất yêu hắn, đáy lòng vào giờ khắc này bỗng nhiên nảy lên một cảm giác xa lạ, ý thức cũng biến thành càng thêm rời rạc, hai tay của hắn đặt ở trên bả vai của y, dồn dập thở dốc nói, “Tổng Triết ... Đủ ... Ừm ...” Thân thể hắn cứng đờ, ngay sau đó liền mềm nhũn ra, một trận thất thần.

Tổng Triết nhẹ nhàng liếm khoé miệng một chút, cảm nhận da dưới tay run rẩy, đi qua trán an hôn hắn một cái, sau đó lấy ra bôi trơn đổ ra một chút dõ vào một ngón tay khai thác, nói khàn khàn, “Trạch, em còn nhớ rõ trước khi lên trực thăng nói qua cái gì?”

Đau đớn nhỏ phía sau khiến Tả Xuyên Trạch kéo một chút ý thức, hắn lười biếng đẩy ra mí mắt nhìn y một cái, hỏi, “Nói qua cái gì?”

Tổng Triết cúi đầu trừng phạt cắn một cái trên xương quai xanh hắn, gia tăng một ngón tay, cười nói, “Em nói ... Mặc tôi tùy ý.”

Tả Xuyên Trạch lười biếng hừ một tiếng, hít sâu một hơi thả lỏng làm cho người này dễ dàng đem thân thể hắn mở rộng, hỏi, “Tôi bây giờ còn thiếu mặc cho anh tùy ý?”

“Thiếu.” Tổng Triết nói, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng bởi vì liên quan đến tình d*ch tia sáng toàn bộ khai mở, tất cả hơi nóng thở ra đều lướt nhẹ qua.

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu nhìn y, con người yêu mị đồng dạng phủ một tầng hơi nước, “Vậy anh muốn như thế nào?”

Tổng Triết khẽ cười một tiếng, rút ngón tay ra xoay người tựa ở đầu giường, chỉ d*ch vụng của mình, nhìn hắn từng chữ một nói hết rất thông thả, “Tôi muốn cho em chủ động một chút, tự mình ngồi lên.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, nhất thời triệt để thanh tỉnh, con người yêu mị trong nháy mắt híp lại, hơi thở đậm đặc tà ác, “Tổng Triết, tôi đã bị anh nhốt ở chỗ này anh còn không hài lòng, còn muốn tôi cam tâm tình nguyện chủ động hiến thân, anh có thể hay không lòng quá tham?”

“Không có biện pháp, ai bảo lòng tham của tôi đối tượng lại là em chứ,” Tổng Triết cười đưa hắn kéo đến trên người của y, ngẩng dậy ở trên xương quai xanh của hắn hôn một cái, thấp giọng nói, “Nhanh lên một chút Trạch, em nói cần phải giữ lời.”

Tả Xuyên Trạch trừng mắt liếc y, ác liệt nói, “Tôi đổi ý rồi, không được sao?”

“Không được.” Tổng Triết nói xong rất bá đạo, nắm cầm hắn lại hôn lên, một tay nâng hắn để cho nơi phía sau hắn nhắm ngay d*ch vụng, nhẹ nhàng cọ sát, chính là không có lại tiếp tục động tác.

Tả Xuyên Trạch nhận không được rên rỉ một tiếng, cảm giác như gần như xa không ngừng khiêu chiến thần kinh của hắn, gần như sắp đem hắn ép điên rồi, Tổng Triết vẫn như cũ dịu dàng hôn hắn, hơi thở nóng rực tất cả đều phát ở trên người của hắn, thấp giọng khàn khàn nói, “Nhanh lên một chút Trạch.”

Tả Xuyên Trạch nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, “Chết tiệt ... Nhớ kỹ cho tôi ...” Sau đó hắn chậm rãi giật giật thân thể, chậm rãi ghì xuống, thẳng đến khi làm cho toàn bộ của Tổng Triết tiến nhập mới thở ra một hơi, nhắm mắt lại khẽ nhủ mà tựa đầu ở trên bả vai của y, hòng đúng lúc “Hừ” một tiếng.

Vui vẻ to lớn khiến cho hô hấp Tổng Triết cứng lại, đưa tay nâng cầm hắn lên lại kịch liệt hôn tới, “Tôi yêu em, Trạch.” Y nhẹ giọng nói, sau đó nắm hông hắn tùy ý động.

Tả Xuyên Trạch bị y trói chặt vào trong lòng, bị động thừa nhận người này xông tới, nhận không được đưa tay bóp bờ vai của y, “Anh ... Anh nhẹ chút cho tôi ...”

Tổng Triết cúi đầu cười khẽ một tiếng, tiến tới ở cổ hắn nhẹ nhàng cắn cắn, bỗng nhiên xoay người đem hắn đặt ở dưới thân, khàn khàn nói, “Tôi nhận không được, cho nên bảo bối em chỉ có thể nhận.” Dứt lời, càng thêm ra lực động.

“Anh khôn nạn!” Tả Xuyên Trạch thở dồn dập hỗn hển, rên rỉ vỡ vụn, trên người phủ một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, lộ ra càn cổ xinh đẹp, Tống Triết cúi đầu thấy, thấp giọng lẩm bẩm nói, “Em cái dạng này, tôi thật muốn cứ như vậy giết chết em ...”

Rên rỉ mất trật tự và thở dốc cùng với quy luật tiếng chuông ở trong ***g sắt xa hoa không ngừng vang lên, thỉnh thoảng giữa chừng còn có thể pha trộn tiếng va chạm trở nên kịch liệt cùng tiếng khê nguyên rửa vỡ vụn không thành lời, xuyên thấu qua tầng tầng vải mỏng truyền khắp căn phòng trống trải, hơn nữa ôn tuyền phủ đầy hơi nước, trong nháy mắt khiến cho bầu không khí trở nên cực kỳ mờ ám, cực kỳ mê loạn, cực kỳ ... Vô cùng gần gũi.

Sau cùng Tả Xuyên Trạch lần thứ hai ngắt đi khi người đàn ông này không ngừng đòi lấy, Tống Triết một lần cuối cùng phát tiết ra ngoài liền đem khoá trên cổ tay hắn mở ra, ôm hắn đi phía ngoài ôn tuyền rửa sạch, sau đó lại đem hắn ôm trở về, vùi vào trong ngực, thỏa mãn đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai Tả Xuyên Trạch là bị một trận tiếng mèo kêu đánh thức, hắn hơi mở mắt ra, thấy một con mèo đen thui chỉ lớn chừng bàn tay vùi ở cổ Tống Triết cọ y, thấp giọng kêu. Tống Triết khoé miệng câu lên một nụ cười cứng chùi, đưa tay sờ sờ nó, nói, “Tiểu Đào, đừng ồn ào.” Ý nói xong cúi đầu vừa nhìn, Tả Xuyên Trạch trong lòng đang nháy cũng không nháy mắt nhìn bọn họ, liền cười nói, “Tĩnh? Đây là mèo cưng của tôi, gọi là Tiểu Đào.”

Con mèo kia thấy Tống Triết cùng hắn nói liền cũng đưa mắt nhìn sang hắn, Tả Xuyên Trạch đã bị Tống Triết vùi vào trong lòng, mà con mèo kia lúc này liền vùi ở trên vai Tống Triết, bởi vậy nó và Tả Xuyên Trạch khoảng cách rất gần, hai bên cùng con người yêu mị nhìn gần nhau một lát, con mèo kia “Meo meo” một tiếng ở cổ Tống Triết cà cà, quay đầu không để ý tới hắn.

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hí một cái, hắn lớn như vậy đây là lần đầu tiên bị một con mèo khinh bỉ, hắn vươn tay bốc lên con mèo nhỏ hướng không trung rất xa ném một cái, hừ một tiếng xoay người ngủ tiếp.

Tống Triết cười khê tiến tới từ phía sau ôm lấy hắn, cảm giác da thịt dính nhau khiến cho đặc biệt thích ý, con mèo nhỏ bị ném lúc này rất nhanh nhảy trở lại trên giường, thân thể nho nhỏ phần hện đặt ở trên người Tả Xuyên Trạch, đối Tống Triết meo một tiếng, giọng nghe vô cùng uỷ khuất, Tống Triết đối với nó cười cười, khê lắc đầu, ý kia là ta cũng bất lực, nếu là có thể người này nhưng thật ra rất muốn ngay cả ta cũng ném.

Tả Xuyên Trạch thấy thế liền lại “Hừ” một tiếng, nhắm mắt lại không để ý đến bọn họ nữa, Tống Triết ôm hắn, hỏi, “Còn muốn tiếp tục ngủ? Không ăn cơm sao?”

“Ăn.” Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt lười biếng lên tiếng, hắn ngày hôm qua xuất phát đi đến Tam Giác Vàng ngay sau đó phải đi tìm Hắc Yến rồi, một lúc lại bắt đầu truy kích, sau đó buổi tối lại bị người này nhốt ở chỗ này miệt mài một đêm, không đói bụng mới là lạ, hắn nhếch mí mắt nhìn y một cái, phân phó nói, “Tôi muốn anh nấu cháo, đi làm.”

Tống Triết gật đầu, “Được, còn gì nữa không?”

“Anh xem rồi làm đi,” Tả Xuyên Trạch nói xong lại muốn nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng khoé mắt bỗng nhiên đảo qua mèo mun vẫn như cũ vùi ở trên người y không chịu lên, ác liệt nói, “Tôi muốn ăn thịt mèo.”

Tống Triết không khỏi cười ra tiếng, “Thịt mèo không thể ăn.”

“Không thể ăn tôi cũng ăn.”

“Ngoan, đừng ồn ào.” Tống Triết sờ sờ đầu của hắn, ở trên môi hắn hôn một cái, đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, nói, “Tôi đi nấu cơm cho em, em rửa mặt.”

Tả Xuyên Trạch liền nâng mi mắt nhìn một góc thủy tinh tạo thành phòng tắm ở trong ***g sắt một chút, lại nhìn vải mỏng xung quanh, xung quanh cái ***g sắt này đều là ôn tuyền, không khí vốn phải là rất ẩm ướt, nhưng những vải mỏng treo lên sau ***g sắt này không nghĩ ra lại không ẩm ướt, thoạt nhìn những vải mỏng này cũng đều là dùng vật liệu đặc biệt tạo thành, hơn nữa một góc phòng tắm, bên giường còn có bàn dùng để ăn cơm, hắn nhìn không được phần hện, thậm chí tên khôn nạn này còn thật là suy nghĩ chu đáo, chuẩn bị để cho hắn ở lâu dài!

Hắn nhướng mi nhìn Tống Triết mặc quần áo, quơ quơ cổ tay, lười biếng nói, “Cởi ra cho tôi.”

Tống Triết lắc đầu, nghiêm túc nói, “Không được, tôi thật vất vả cho em vào ở đây, em liền ngoan ngoãn mang vài ngày đi.”

Tả Xuyên Trạch con người yêu mị nhìn y một lát, chậm rãi thu tay về, nói, “Được rồi, dù sau cũng giam giữ không dài.”

Tống Triết đeo khoá tay cho hắn, mỉm cười nhìn hắn, “Em làm cái gì?”

Tả Xuyên Trạch lười biếng tựa ở đầu giường, khoé miệng câu lên nụ cười nghiền ngẫm, “Anh biết không Tống Triết, tôi nói cho thủ hạ của tôi biết, nếu như tôi liên tục một tuần trở đi cùng bọn họ mất liên hệ, đó nhất định là bị anh nhốt đi.”

Tống Triết lắc đầu mà cười, hỏi, “Em lúc nào thì nói?”

Tả Xuyên Trạch khoé miệng ý cười nghiền ngẫm càng tăng, nói, “Sau lần đầu tiên cùng anh gặp mặt, trở lại tôi liền thông báo bọn họ.”

“Thực sự là khó chơi,” Tống Triết cười đi tới nâng cằm hắn lên ở trên môi hắn hôn một cái, nói, “Nói như thế, một tuần này tôi muốn kiếm đủ mới được a.”

Tả Xuyên Trạch “Hừ” một tiếng không để ý tới y, xoa thắt lưng xuống giường đi rửa mặt, Tống Triết cười xoay người đi ra ngoài, xuống lầu đi tới phòng khách, phân phó nhà bếp đi chuẩn bị cơm nước, Ôn Bạch lúc này cũng ở nơi này, cậu nhìn người này ngồi ở trên ghế sa lon nhẹ cau mày, nhin không được cười nói, “Tôi thực sự là phục anh, thân thể không tốt còn miệt mài, anh muốn chết hay sao?” Người này ở Tam Giác Vàng bị Hắc Yến giải phẫu giằng co hơn hai tháng, mặc dù nói không có vấn đề gì lớn, nhưng tóm lại mà nói còn là rất hư nhược.

Tống Triết mở mắt ra nhìn cậu ta một chút, khoé miệng ý cười rất thoải mái, nhẹ giọng nói, “Không có cách, đây không phải là tôi có thể không chế.”

Ôn Bạch như có điều suy nghĩ nhìn y, người này tự chủ luôn luôn siêu cường, có thể để cho y nói ra điều không khống chế được còn thật là khó khăn, cậu không khỏi cười nói, “Có thể để cho anh nắm lần bảy lượt phá lệ, tôi thực sự là đối với cậu ta càng ngày càng hiếu kỳ, lần trước ở Tam Giác Vàng chỉ là vội vã thoáng nhìn, tôi còn không có thấy rõ dáng vẻ của cậu ta đâu.”

Tống Triết cười nói, “Vậy cậu liền thừa dịp cơ hội lần này xem em ấy thật kỹ một chút, tốt nhất có thể tìm bom trong cơ thể em ấy.”

Ôn Bạch vô cùng kinh ngạc, “Trong cơ thể cậu ấy có bom?”

Tống Triết gật đầu, “Hắc Yến chính miệng nói, không giả. Cậu tra một chút, nhìn có thể hay không đem quả bom kia từ trong cơ thể em ấy lấy ra, miễn trừ hậu hoạn.”

Ôn Bạch gật đầu, “Tôi sẽ.” Cậu ta nói xong nhìn người này đứng dậy đi tới nhà bếp, không hiểu hỏi, “Anh muốn đi làm cái gì?”

Tống Triết cũng không quay đầu lại đi về phía trước, nói rõ nhẹ nhàng truyền qua, “Đi nấu cháo cho em ấy.”

Ôn Bạch thân thể vừa dừng lại, ngạc nhiên đứng tại chỗ nhìn y đi xa, một lúc lâu mới lẩm bẩm một tiếng, “Tình yêu thật là một thứ không thể tin.”

Nó có thể để cho người quen cường chiều đánh cược tính mạng, cũng có thể khiến cho y kiệt phích đến biến thái cam tâm tình nguyện đi xuống bếp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lăn ỉng có mộc hữu [2] hoa lệ lệ tích có mộc hữu——

[1] :

: hoa lệ (hoa đây là sáng sủa, rực rỡ, có thể dùng để đặt tên cho người)

: lệ (đẹp)

: tích (giọt)

Có thể hiểu nôm na là chỉ cái đẹp, còn xoáy sâu thì mị bớ:3

[2] : có gỗ có. Đây có là ngôn ngữ mạng thông dụng, được phát triển bởi các tiếng địa phương (tiếng phổ thông xen lẫn tiếng địa phương). Có ý nghĩa là “Có hay không”, là một thể loại “thể gào thét”.

“Thể gào thét” thông thường xuất hiện ở biên lai nhận tiền hoặc lời nói chuyện phiếm internet. Người sử dụng có đôi lúc kích động sẽ cảm thấy một dấu chấm than không thể biểu đạt tình cảm của mình, mà đánh ra rất nhiều dấu chấm than. Có vài người lúc trả lời cũng sẽ dùng đến tập hợp số lượng từ. [theo Baike]

Đến giờ mới hiểu có mộc hữu là cái qué gì =.=

Do thấy xuất hiện quá nhiều nên phải xách đích đi tra baidu, dịch đồng nghĩa trên kia thôi là đủ mệt rồi nên ko cần xoáy quá sâu há, dù có muốn cũng không được:v

Vâng, xong H hot nhất truyện rồi đó:))))))

54. Chương 54: Sinh Hoạt

Tả Xuyên Trạch rửa mặt vẫn ở trên giường ngủ một hồi, sau khi tỉnh lại Tống Triết vừa mới bừng cơn nóng hầm hập đi tới, nụ cười trên mặt nhìn qua rất thích ý thoả mãn. Hắn có chút khó chịu nhìn y, nhìn y đem bán kèo ra đem cơm dọn xong, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi, “Tống Triết, nếu như tôi không có thông báo thủ hạ, anh có đứng hay không chuẩn bị nhốt tôi cả đời?”

“Tôi nếu đứng thật làm như vậy em đoán chừng sẽ làm thịt tôi,” Tống Triết cười ở trước mặt hắn ngồi xuống, đem cháo đưa cho hắn, cười nói, “Tôi lại không phải người ngu.”

Tả Xuyên Trạch nhận lấy, lười biếng đối với y nhường mi, “Vậy anh bây giờ giam giữ tôi làm cái gì?”

“Tôi thích,” Tống Triết mỉm cười nhìn cái miệng nhỏ nhắn của hắn bắt đầu ăn, mặt mày xa hoa bởi vì thoải mái mà giãn ra, nhẹ giọng nói, “Ít ra ở trong khoảng thời gian này chỉ có tôi có thể thấy em.”

Trong giọng nói muốn độc chiếm của y quá mức rõ ràng, tay cầm chén của Tả Xuyên Trạch dừng lại, nhìn không được ngẩng đầu nhường mi nhìn y một chút, Tống Triết lập tức hiểu rõ cười nói, “Thế nào, tình cảm tôi đối với em không phải em đã sớm biết sao?”

“Thì đã sớm biết, cho nên tôi tương đối hiếu kỳ nếu có một ngày bỗng nhiên tôi ngủ* [nguyên văn] anh sẽ như thế nào,” Tả Xuyên Trạch uống cháo mơ hồ nói không rõ, cuối cùng buông chén nhìn y nghiêng ngả, khoé miệng câu lên một nụ cười diêm lệ, “Sẽ chết cùng tôi sao?”

Tống Triết cùng hắn đối diện một lát, thở dài một tiếng, ăn ngay nói thật, “Tôi cũng không biết.”

Tả Xuyên Trạch ý cười nghiêng ngả càng đậm, “Đó là bởi vì anh vốn không thể tưởng tượng đến ngày đó.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, gạt đầu thừa nhận, Tả Xuyên Trạch tiếp tục nói, “Cho nên nói nếu đúng thật có ngày nào đó anh có thể sẽ sụp đổ cũng nói không chừng.”

Tống Triết tiếp tục gạt đầu, đưa tay đem một lọn tóc rủ xuống trên trán của hắn vén ra sau tai, dịu dàng nói, “Nếu như em chỉ là thuốc trong máu, thuốc thử trị hoãn sắp tới tôi có thể nắm chắc, nếu như chỉ là bom, cái này tôi cũng đã sớm biết.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, kinh ngạc nhìn y, “Chuyện bom anh cũng biết?”

“Hắc Yến nói với tôi,” Tống Triết nói, “Tôi đã nói với bác sĩ thiên tài của tôi, cậu ta nói một hồi cho em kiểm tra một chút, nhìn có thể hay không đem quả bom lấy ra.”

Tả Xuyên Trạch yên lặng một lát, nhìn chăm chăm vào y, chậm rãi nói, “Tống Triết, anh nghĩ nếu như có biện pháp tôi mấy năm nay có thể đem cái vật kia lấy ra hay không chứ?”

Mắt xéch xinh đẹp của Tống Triết híp một cái, hỏi, “Rất vướng tay?”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch không quan tâm nói, “Tôi đã sớm tìm bác sĩ uy tín xem qua, bom ở bên trong trái tim của tôi, anh muốn lấy thể nào? Dem tim của tôi móc ra sao?”

Tống Triết ngẩn ra, chỉ nghe người này tiếp tục nói, “Ngoại trừ bản thân Hắc Yến ngoài ra trên thế giới này đoán chừng một người biết ông ta đến tột cùng là làm sao làm được, lại đến rốt cuộc thể nào mới có thể đem cái thứ quý đó lấy ra, anh vẫn là chết tâm đi, hoặc chỉ có một ngày quả bom này lại bởi vì nguyên nhân ngoại lực mà kíp nổ, đến lúc đó tôi nhất định phải chết,” hần nói đến đây nhìn chằm chằm vào Tống Triết, con ngươi cực đen yêu mị loé sáng, gần từng chữ một, “Cho nên nói ngày đó tùy thời đều sẽ tới, thực sự nói vậy anh làm sao đây?”

Tống Triết trầm mặc nhìn hần, nhìn thật lâu, giống như đang không ngừng tưởng tượng tràng cảnh ngày đó, mi mắt xinh đẹp thanh tú khẽ nhú, y nhìn gương mặt tà khí yêu nghiệt trước mặt, không ngừng hồi tưởng các loại hình ảnh ở chung với nhau trước đây, nếu như mấy thứ này từ nay về sau vĩnh viễn rời y mà đi, triệt để tiêu thất vô tích không thể tìm ra, chỉ còn một mình y tiếp tục cuộc sống ... Vậy đây sẽ là bộ dạng gì ...

Y trầm mặc thật lâu, lâu đến Tả Xuyên Trạch cho là y lại muốn nói “Không biết” mới chậm rãi thở ra một hơi, trầm thấp mở miệng, nói xong như đinh đóng cột không chậm trễ chút nào, “Tôi đây giống như em cùng chết.”

Tả Xuyên Trạch cả kinh, đáy lòng nơi mềm mại chấn động mạnh một cái, còn chưa kịp nói cái gì nghe người này thở dài một hơi, tiếp tục nói, “Tôi không cách nào tưởng tượng không có em trên thế giới, nếu như em thật đã chết rồi tôi đây chỉ có thể theo em cùng chết.”

Mắt xéch xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết như trước, không chứa chút tạp chất nào, khoé miệng của y câu lên nụ cười thoải mái, nhìn người trước mặt vì lời của y mà kinh ngạc, đưa tay xoa xoa đầu của hần, lại cười nói, “Đừng không tin, em ngấm lại xem a Trạch, không có em trên thế giới, tôi sống lại có ý nghĩa gì.”

Tả Xuyên Trạch vẫn như cũ đang nhìn y, con ngươi cực đen sâu không thấy đáy, nhìn không ra chút tâm tình nào, trầm mặc sau một hồi mới nói, “Anh xong rồi Tống Triết, anh xong rồi.”

“Tôi là xong rồi,” Tống Triết nói xong không hề lưu ý, bất đắc dĩ nói, “Ai bảo tôi gặp phải em.”

Tả Xuyên Trạch lại nhìn y một lát, sau đó không nói lời nào cúi đầu tiếp tục ăn, sau khi ăn xong nhìn người này thu dọn sạch sẽ bưng khay đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại đi về tới cởi đồ xoay người lên giường hài lòng đưa hần vùi vào trong lòng, lúc này mới lười biếng hỏi, “Hắc Yến chưa chết?”

“Sợ rằng chưa,” Tống Triết tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, ăn ngay nói thật, “Lúc tôi tới thấy xa xa có một du thuyền đang lái tới, tôi đoán đó là người Hắc Yến phái tới tiếp ứng ông ta, tôi không có dừng lại nhiều, lúc tìm được em liền đi.”

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu nhìn y, Tống Triết biết hần muốn hỏi gì, nhân tiện nói, “Người thủ hạ kia của em gọi là Lang Trì tôi cũng không phát hiện, thế nhưng tối hôm qua tin tức truyền đến nói Vệ Tụng đã tìm được cậu ta, sẽ không có việc.”

Tả Xuyên Trạch liền gật đầu không thèm nói (nhắc) đến, Tống Triết đem cả người hần đều ôm vào trong ngực, đưa tay kéo qua một tay của hần cầm ở trong tay nhẹ xoa thưởng thức, ngón tay của Tả Xuyên Trạch rất đẹp, giống như chạm ngọc, cảm giác xương tinh tế đều đặn, cũng lộ ra một chút cổ yêu mị, y vẫn luôn rất thích.

Ngón tay Tống Triết nhìn cũng tốt, trắng nõn thon dài khớp xương rõ rệt, hai cái tay đặt chung một chỗ như vậy mang tới hiệu quả thị giác cho người khác là rất mạnh, Tả Xuyên Trạch nâng mi lên, chỉ nhìn thoáng qua liền lười biếng hướng trong ngực y rút một cái, dần dần có chút buồn ngủ, hần tối hôm qua đúng thật bị người này tàn nhẫn lấn qua lấn lại. Tống Triết đợi một hồi cũng không có nghe thấy người này mở miệng, liền cúi đầu nhìn hần, thấy hần một bộ dạng có muốn ngủ hay không, lắc đầu lại cười nói, “Em thể nào không hỏi tôi xem tung tích thứ sinh vật không rõ kia?”

“Có cái gì có thể hỏi,” Tả Xuyên Trạch đánh ngáp một cái, lại hướng ***g ngực y rút một chút, âm thanh duyên dáng sang trọng mang theo tí lười biếng, thấp giọng nói, “Anh nếu như thấy anh ta nhất định sẽ làm thịt anh ta, anh nếu đã làm thịt anh ta thì nhất định sẽ nói cho tôi biết, thế nhưng anh không có, cho nên nói anh cũng không có thấy anh ta, mà trong lòng tôi anh đều biết, Địch Hàn cũng không phải sẽ đơn giản chết như vậy.”

Người này thật là rất hiểu rõ y, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết nháy cũng không nháy mắt nhìn hần, từ góc độ này nhìn sang vừa lúc có thể thấy khoé mắt Tả Xuyên Trạch, góc cong lông mi hướng về phía trước cong lên một độ cung đẹp mắt, y nhìn một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói có chút trầm thấp, “Tôi thực sự là càng ngày càng thích em.”

Tả Xuyên Trạch vốn đã sắp ngủ thiếp đi, hiện giờ chợt vừa nghe đến câu này liền mạnh ngẩng đầu nhìn ánh mắt của y, người này mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng lên một chút, có vẻ có chút thâm thúy, đây là y mỗi khi động tình thì sẽ có bộ dạng này, Tả Xuyên Trạch nhất thời buồn ngủ hoàn toàn không còn, cựa ra y hướng một bên tránh đi, không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh đừng nói cho anh muốn một lần nữa, anh thì không thể thỉnh thoảng thu liễm một chút ham muốn thú vật của anh?! Ban ngày phát tình cái gì!”

Tống Triết cười nói, “Tôi nếu đối với em không có hứng thú lớn như vậy, cũng sẽ không trăm phương ngàn kế đem em nhốt ở chỗ này.” Dứt lời lại nhit tới, dễ dàng chế trụ hần lần thứ hai đưa hần vùi vào trong lòng, thậm chí còn đưa tay ở trên người hần nheo nheo.

“...” Tả Xuyên Trạch nói, “Tôi yêu cầu thông gió.”

Tống Triết nhướng mi, “Em mới bị nhốt bao lâu?”

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn y, bất vi sở động, “Tôi đây muốn yêu cầu thông gió.” Hần không chút nghi ngờ, nếu cùng người kia tiếp tục ở lại thêm tuyệt đối sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Tống Triết nhìn dáng vẻ kiên quyết trong mắt người này, suy nghĩ một chút, dù sao bản thân chiếm được lợi ích thực tế, đem người này chọc xù lông thật nói không chừng sẽ cùng y tới cả chết lưới rách, liền gật đầu nói, “Vậy được rồi, đi, tôi mang em đi ra ngoài dạo.”

Lúc này đã mùa đông, Tống Triết tìm đến y phục giữ ấm cho người này quần áo nón chỉnh tề mới lôi kéo tay hần đi ra ngoài, mấy ngày nay vừa xuống một trận tuyết lớn, trên đảo khắp nơi đều bao trùm lên màu trắng bạc, lộ ra cổ an tĩnh nhàn nhạt, Tả Xuyên Trạch nhìn biển rộng xanh thẳm trước mắt, đầu tiên là ngẩn ra, tiện thể nhìn ngắm bốn phía, lúc này mới phản hận nói, “Khó trách anh đáp ứng sáng khoải như vậy, hoá ra tới nơi này dĩ nhiên là một hòn đảo!”

“Đúng vậy,” Tống Triết cười nói, “Không thì em cho là gì?”

Tả Xuyên Trạch nhìn gương mặt thiếu đánh của người này, thầm nghĩ còn nhiều thời gian, ít ra hần hiện tại ra khỏi ***g sắt, liền nói câu “Không có gì” âm thầm xoay đầu hướng một bên dưới đáy lòng đem người này từ đầu đến chân mắng to một lần.

Tống Triết lôi kéo hần chậm rãi mà đi, nền tuyết đạp lên luôn luôn sẽ phát sinh tiếng “Chi nha” nhỏ nhẹ, y đi một hồi, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi, “Em từng đón qua tết âm lịch chưa?”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, “Tết âm lịch?”

“Đúng vậy,” Tống Triết cười nói, “Đây không phải là sắp đến mùa xuân sao? Tết âm lịch hằng năm em đều trôi qua thế nào?”

Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, Phùng Ma bọn họ một năm ba trăm sáu mươi ngày hầu như mỗi ngày đều như nhau, hình như thì chưa từng có trải qua tết âm lịch này, nhưng thật ra cho đến mỗi lúc này luôn có thể nghe được tiếng pháo cùng pháo hoa vang lên dưới chân núi, nhưng mà nghe rất náo nhiệt, hần lắc đầu, “Tết âm lịch có hay không cùng tôi không liên quan nhiều lắm.”

Tống Triết liền đoán được đáp án không khác lắm với cái này, liền đề nghị, “Mùa xuân năm nay em cùng tôi về nhà đi.”

“Quay về nhà anh?” Tả Xuyên Trạch nâng mi lên, chợt nhớ tới Tổng tư lệnh trưng ra mặt thân thể cường tráng, cảm giác hình như cũng không hồng hồng như vậy, liền gật đầu nói, “Vậy được, dù sao tôi đi đâu cũng không hề gì.”

Tổng Triết liền cười ở trên trán hần hôn một chút, “Cứ quyết định như vậy đi.”

Hai người trên đảo đi vòng vo xung quanh, Tả Xuyên Trạch ở biệt thự vòng một vòng, nhìn một chút thứ y gọi là vật sưu tầm, lại ở bên trong đi dạo một chút, cuối cùng nói, “Anh ở đây không phải có phòng khách sao?”

“Đúng vậy,” Tổng Triết mỉm cười gật đầu, mắt xéch xinh đẹp bởi vì ý cười mà cong lên một độ cung đẹp mắt, nhìn hần biết rõ còn hỏi, “Thì tính sao?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hí một cái, khó chịu hỏi, “Tôi đây tại sao phải đi ngủ ***g sắt?”

“Bởi vì tôi thích.” Tổng Triết nói đúng sự thật, đưa hần kéo vào gian phòng, hai người ngâm ôn tuyên rộng lớn một hồi lại trở về ***g sắt, Tổng Triết kéo một tay hần qua đem khoá giam hần lại, ngẩng đầu nhìn người này chỉ “Hừ” một tiếng liền một bộ dạng tùy y đi, không khỏi cười nói, “Tôi phát hiện em thật là càng ngày càng ngoan.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhất thời hiện lên một tia sáng nguy hiểm, đậm hơi thở tà ác, hừ lạnh một tiếng, “Anh bớt ở chỗ này đặc ý, tôi sớm muộn gì có một ngày đem anh tạc nổi lên trời.”

“Vậy tôi chờ,” Tổng Triết nở nụ cười, đặc biệt thích dáng vẻ mạnh mẽ hiện giờ của hần, liền tiến tới ở trên môi hần hôn một cái, nói câu “Em mệt, ngủ một giấc thật tốt” liền đi ra ngoài, Tả Xuyên Trạch nhìn y đi xa, quơ quơ vòng xích trong tay, quay đầu nhìn cái giường lớn, mặc dù có chút khó chịu, nhưng không phải không thừa nhận cái giường này nằm trên đó còn rất thoải mái, liền đi tới kéo chăn qua bắt đầu ngủ bù.

Tổng Triết sau khi rời khỏi đây mới bắt đầu xử lý một ít văn kiện cần thiết, đợi được sắp xử lý xong Ôn Bạch vừa mới đẩy cửa tiến vào, trong tay còn cầm một cái rượu, người này ngày hôm nay đi tìm Trác Viêm, Tổng Triết thấy cậu ta tiến đến nhân tiện nói, “Thế nào?”

Ôn Bạch đẩy kính mắt, nói, “Thuốc thử trị hoãn đã xong, nhưng có một vấn đề các anh cần phải suy nghĩ.”

“A?” Tổng Triết để văn kiện xuống đan hai tay nhìn cậu, ôn hoà nói, “Vấn đề gì?”

“Trác Viêm phân tích triệt để thuốc trong cơ thể các anh, hần phát hiện ở trong đó kỳ thực hàm chứa một loại ‘Ngôi nổ’, mà cái này chính là ngọn nguồn tạo thành tàn bạo,” Ôn Bạch giải thích, “Hần nghiên cứu ra thứ thuốc thử trị hoãn này có thể đem ‘Ngôi nổ’ trong máu các anh đi, mà cổ hiệu lực kia còn có thể bảo lưu lại, có thể tùy thời dùng.”

Tổng Triết cười nói, “Đây không phải là rất tốt sao?”

“Tốt là rất tốt,” Ôn Bạch đem rượu cầm trong tay đặt ở trên bàn trà, ở trên ghế sa lon ngồi xuống, nói, “Nhưng bởi vì là cưỡng ép tách rời, cho nên thuốc này dùng ở trên người sẽ rất đau, anh có thể tưởng tượng một chút huyết quản toàn thân đều cảm thấy đau đớn.”

Tổng Triết nhướng mi, “Dùng thuốc tê thì sao?”

“Không được,” Ôn Bạch lắc đầu, “Thuốc tê cũng phải tiêm vào đến trong máu, đến lúc đó sẽ đối với thuốc thử trị hoãn sản sinh ảnh hưởng nhất định, rất có thể giảm tác dụng chậm lại, Trác Viêm nói biện pháp tốt nhất chính là đều không dùng trực tiếp thứ đó.”

Tổng Triết suy nghĩ một chút, hỏi, “Đau bao nhiêu?”

Ôn Bạch chỉ chỉ rượu trước mặt, nói, “Hey, thuốc thử trị hoãn ở trong này, anh có thể thử một lần.”

Tổng Triết liền đi tới dù bàn vẫn ung dung ở trên ghế sa lon ngồi, vươn cánh tay, cười nói, “Vậy thử xem đi.”

Ôn Bạch liền không nói thêm nữa, lấy ra thuốc khử trùng sau đó đối cánh tay của y liền tiêm vào. Tổng Triết từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận được chất lỏng mát lạnh tiến nhập trong cơ thể, sau đó cùng máu trong

cơ thể dung hợp lẫn nhau, tiếp đó từng tắc mạch máu lại không bị khổng chế đau buốt, từ nơi tiêm vào rất nhanh lan tràn tới toàn thân, thậm chí ngay cả trái tim đều quặn đau cùng một chỗ, giống như toàn thân đều rơi vào vết nứt. Y khẽ cau mày, qua hồi lâu mới cảm giác cổ đau đốn chậm rãi thối lui, hơi mở mắt ra, trên trán sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt, y nhẹ thở hắt hắt mấy cái, chỉ cảm thấy cơ thể trong lúc nhất thời có chút dùng không ra sức lực, y thấp giọng nói, “Thuốc thật là bá đạo, nhưng hình như không phải khó khăn chịu đựng như vậy.”

“Không sai, thế nhưng anh phải biết rằng bên trong cơ thể anh thuốc chỉ tồn tại hai tháng, mà người kia trong cơ thể thứ đó lại tồn tại tám năm,” Ôn Bạch nói, “Cậu ta có thể so với anh đau trên gấp mấy lần, tôi hỏi qua Trác Viêm, hẳn nói hẳn có thể đem làm toàn bộ thuốc thử trị hoãn chia bớt ra, liền gặp các anh chọn thể nào.”

Tống Triết trầm ngâm chỉ chốc lát, nói, “Tôi đi hỏi ý của em ấy, nhưng tôi đoán em ấy cũng sẽ chọn loại thuốc này.”

Tống Triết nghĩ quả nhiên không sai, Tả Xuyên Trạch gần như không chút suy nghĩ liền lựa chọn loại trước, Tống Triết hồi tưởng cảm thụ y ngay lúc đó, vừa phải đem cái loại đau đốn này phóng đại vài lần, vì vậy không nhịn được nói, “Kỳ thực em đem toàn bộ thuốc trên người loại bỏ cũng không có gì không tốt, dù sao thân thủ của em cũng không sai, trên đời này đoán chừng không có bao nhiêu người có thể địch nổi em.”

Ai ngờ Tả Xuyên Trạch liếc y một cái, lười biếng nói, “Ai quan tâm cái kia?”

Tống Triết ngẩn ra, chỉ nghe người này tiếp tục nói, “Tôi giữ lại sức lực còn có thể đánh với anh hoà nhau, nếu như không có tôi đây sau này chẳng phải là mặc cho anh làm thịt sao?”

Tống Triết vừa ngẩn ra, không khỏi nhẹ cười ra tiếng, tiến tới ở trên môi hắn hôn một cái, nói, “Mặc cho tôi xâm lược không tốt sao, em mỗi lần không phải cũng rất hưởng thụ?”

Tả Xuyên Trạch híp con ngươi yêu mị, ác liệt nhìn y nói, “Anh thế nào không nằm xuống để cho tôi ở trên xem, anh cũng có thể cảm nhận một chút loại cảm giác này, nói không chừng anh sẽ rất thích, tôi vừa mới nhớ tới ngay cả người câu lạc bộ nói anh Tống đại công tử rất thích hợp làm M, làm sao, anh có muốn hay không thử một chút?”

Tống Triết vừa cười một chút, gương mặt bí hiểm, kết quả hai người này vì vấn đề mở rộng đi sâu nghiên cứu tham khảo, sau đó Tống Triết nhìn người dưới thân nhịn không được thở dốc, đem chân của hắn tách ra tới đa, ác ý đỉnh thất lưng một chút, hướng một điểm chết người trong cơ thể hắn trực tiếp đánh tới.

Tả Xuyên Trạch lập tức không khổng chế run lên một cái, cổ họng đúng lúc cũng nhịn không được tràn ra một tiếng rên rỉ nhu hoà, mê loạn mà mê hoặc.

Mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết khai mở một mảnh sắc thái mê người, từ trên cao nhìn hắn, thấp giọng cười khàn khàn hỏi, “Thế nào, thoải mái chứ, em không phải rất hưởng thụ sao?”

Tả Xuyên Trạch dồn dập thở hắt hắt, rên rỉ vỡ vụn, đúng lúc mê loạn nghe một câu, con ngươi mọng nước lập tức trừng mắt liếc y, còn không quên cắn răng nghiêng lợi khẽ nguyên rửa, “Chết tiết ... Anh ... Anh tốt nhất đừng rơi xuống trong tay của tôi ... Bằng không ... Ừm ... Tôi phải chờ coi anh ... Tôi phải đi đem ... Ừm ... Câu lạc bộ gì đó mua lại toàn bộ ... Ồ ... Ồ trên người anh dùng một lần ... A ... Khốn nạn ... Tống Triết ... Anh nhẹ chút cho tôi ...”

Tống Triết không để ý tới hắn, cúi đầu nhìn toàn thân hắn đổ ừng, thở hắt hắt bản thân mặc kệ đắm chìm vào, khiến người này đến cuối cùng ngoại trừ rên rỉ cũng nói không nên lời khó nghe khác mới thôi. Tả Xuyên Trạch cũng như y mong muốn, ý thức bị dẫn dắt càng ngày càng không rõ, chỉ cảm thấy từng đợt vui vẻ sắp đem hắn ép điên rồi, sau cùng triệt để trầm luân cũng không rảnh chú ý cái khác, càng miễn bàn tới có thể nói ra cái gì đầy đủ.

Theo như cách nói của Tống Triết Tả Xuyên Trạch có một tuần lễ có thể nắm bắt thật tốt, bởi vậy mấy ngày nay hai người phần lớn thời gian đều ở trong ***g vượt qua, hai người mất lớn trùng mất nhỏ rất dễ bởi vì tham khảo một ít vấn đề sâu sắc mà phát sinh chia rẽ, thế cho nên tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Sau cùng Tả Xuyên Trạch xoa thất lưng cắn răng nghiêng lợi thề, chờ hắn sau khi rời khỏi đây nhất định phải đem nơi này cùng một người đàn ông tên là Tống Triết nổ thành vụn phấn, ngay cả cặn bã cũng không

còn!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi nói ngày mai có việc cũng chưa về, tôi một chương tối hôm qua thức đêm, sáng hôm nay lại một chương, một hồi làm đúng giờ gửi đi, nếu như ** không lấy ra, đêm mai tám giờ đúng các vị là có thể thấy đổi mới, nếu như ** lấy nhỏ, các vị hoặc bằng lòng hoặc chứng kiến trước thời hạn, nếu như ** lấy lớn ... Khụ, tôi đây ngày kia tiếp tế cho các vị.

Sau cùng, hôm nay là tiết Trung thu, chúc đại gia Trung thu vui vẻ, mọi người đầy việc toàn vẹn——

Chút thịt vụn thôi nên ko đặt pass:3

Còn 1 chương H hot cũng ko kém đó, nên mọi người hãy đợi tới chương đó nha

55. Chương 55: Rơm Rạ

Ngày ung dung tự tại của Tổng Triết cũng không có dài như tưởng tượng vậy, bởi vì một tuần còn chưa qua trên đảo y đã tới một người khách rồi, người này không phải ai khác, chính là Lang Trì người đi theo quanh năm của Tả Xuyên Trạch.

Phải nói vì sao Lang Trì lại tới nơi này, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, trước tiên chính là Tổng Triết đã ở Tam Giác Vàng, chuyện Tả Xuyên Trạch cùng Hắc Yến y không có khả năng không chen một chân, phải biết rằng sủng của chủ nhân nhà anh là người này tự mình đưa, thứ hai chính là cái người này đối với chủ nhân nhà anh có tâm tư, dựa theo lẽ thường suy tính, nếu như chủ nhân nhà anh thực sự gặp chuyện không may, dựa theo tính cách người này là không có khả năng chẳng quan tâm, thế nhưng mấy ngày trôi qua, khi bọn anh lòng như lửa đốt ở hiện trường không ngừng tìm Tả Xuyên Trạch, lại vẫn không có thấy bóng dáng của người này, việc này này

có vấn đề lớn.

Cho nên bọn người Phùng Ma ở vịnh Bangladesh lục soát một ngày đêm, lại lục soát mấy thành phố và thị trấn xung quanh hai ngày, cùng lúc đó phải người tìm hiểu tung tích Tổng Triết hiện giờ, vài ngày sau biết được người này nhân nhả ở trên đảo tư nhân của y, một bộ dạng không có việc gì, bọn họ lúc này mới nhớ tới dặn dò trước của Tả Xuyên Trạch, vì vậy liền vội vàng chạy tới.

Tổng Triết vốn cũng không có dự định gạt người của Phùng Ma, y nếu thật sự dự định lừa gạt tới cùng, lúc này hẳn là cùng nhân thủ cũng đi vịnh Bangladesh giống trống khua chiêm tìm tòi, thuận tiện giả vờ giả vịt, mà y cũng không có làm như vậy, bởi vì y cũng không tính nhốt Tả Xuyên Trạch cả đời. Y ngồi ở thư phòng trên ghế sa lon nhân nhậ uống trà, vẻ ngoài thanh tú ôn nhã như trước, cùng ngồi đối diện Lang Trì vẻ mặt tiêu tụy lo lắng quả thật cách biệt một trời, y trầm mặc một hồi, lúc này mới chậm rãi nói, “Đúng vậy, chủ nhân của cậu hiện giờ đúng là ở chỗ này của tôi, nhưng mà tôi muốn đem thuốc trong cơ thể em ấy loại bỏ, cho nên tạm thời vẫn không thể để cho em ấy trở về với cậu.”

Lang Trì vốn là không biết trong cơ thể của Tả Xuyên Trạch có thứ gì đó, anh chỉ biết là đến mỗi trăng tròn không thể đi trêu chọc chủ nhân nhà anh, nhưng trải qua chuyến hành trình Tam Giác Vàng này anh cũng hiểu quan hệ của Hắc Yến cùng chủ nhân nhà anh, hơn nữa lúc nghe được sự tình đại khái từ trong miệng Vệ Tụng, thế mới biết chủ nhân nhà anh bị hành hạ tám năm, bởi vậy tự nhiên biết ý trong lời nói của Tổng Triết đại biểu cho cái gì. Anh lấy điện thoại ra cùng Vệ Tụng thương lượng một chút, cuối cùng nhìn Tổng Triết, gật đầu nói, “Đội trưởng chúng tôi đồng ý, thế nhưng tôi trước phải trông thấy chủ nhân nhà tôi, xem cậu ấy hiện giờ thế nào, cũng thuận tiện nghe một chút ý của cậu ấy.”

Tổng Triết chậm rãi vuốt ve mép ly, nụ cười trên mặt không đổi, tiếc nuối nói, “Điều này e rằng không được, sau khi em ấy tiếp nhận trị liệu không được gặp người ngoài, nhìn dáng vẻ của cậu vậy hiện giờ cũng đã biết thuốc trong cơ thể em ấy có bao nhiêu phiền phức, thuốc này phát tán lên là rất vướng tay chân, tốt nhất để cho em ấy một mình yên tĩnh, tôi đã bí mật đưa em ấy an bài ở một nơi vô cùng an tĩnh bí mật mà thoải mái, việc này rất lợi cho em ấy điều trị, không tin cậu có thể hỏi một chút bác sĩ tư nhân của tôi.”

Lang Trì liền ngẩng đầu nhìn Ôn Bạch phía sau, người này ở Tam Giác Vàng anh vội vàng vàng gấp qua một lần, tuy nói ngay lúc đó thời gian tương đối gấp gáp khẩn trương, nhưng anh vẫn có ấn tượng, biết chính là người này trà trộn vào phòng thí nghiệm Hắc Yến lấy được thuốc thử trị hoãn, cũng biết người này đối với tình trạng cơ thể chủ nhân nhà anh rõ như lòng bàn tay.

Ôn Bạch nhìn thoáng qua Tống Triết ngồi ở trên ghế sa lon, đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc đối Lang Trì nói, “Ừ, anh ấy nói không sai, cậu nếu như không muốn để cho chủ nhân nhà cậu có việc, hiện giờ tốt nhất chính là không nên tùy tiện gặp cậu ấy.”

Lang Trì bắt đầu dĩ lại điện thoại cho Vệ Tụng một cuộc nói rõ tình huống qua, bên kia trầm mặc một hồi, truyền đến một giọng nói trầm ổn của Vệ Tụng trước sau như một, “Liên giao cho ngài Tống đi, cậu quay về Phòng Ma.”

Lang Trì liền gạt đầu cúp điện thoại đứng dậy cáo từ, trước khi đi vẫn còn có chút muốn nói lại thôi, Tống Triết hiểu rõ cười cười, biểu tình nghiêm túc không gì sánh được, đồng tử vô khi* [lời trẻ con nói không chút giả dối], ôn nhã nói, “Tôi sẽ chăm sóc tốt em ấy, điểm ấy các cậu có thể yên tâm.”

Lang Trì vành mắt có chút đỏ lên, thầm nghĩ người này vì chủ nhân nhà anh quả thực ngay cả mạng đều bất cứ giá nào, nếu là không có người này, chủ nhân nhà anh nói không chừng còn phải tiếp tục gặp dần vật, mà anh trước đây còn đã từng trăm phương ngàn kế ngăn cản y ăn chủ nhân nhà anh, tuy rằng một lần cũng không có thành công qua, nhưng phần tâm tư kia lại xác xác thật thật từng tồn tại, việc này cũng không thể tha thứ! Anh hít sâu một hơi, trịnh trọng nói một tiếng chuyện ngoài lề, “Cám ơn, chủ nhân nhà tôi sau này liền nhờ anh rồi!” Liền quay đầu nghĩa vô phần cố đi.

Bởi vậy anh cũng không biết chủ nhân nhà anh lúc này là cùng anh cách một loạt giá sách, bị giam ở một ***g sắt hoa lệ thật lớn, mà đầu sở gây nên chính là vị “Đại ân nhân” trước mắt anh này.

Anh cũng đồng dạng không biết chủ nhân nhà anh hiện giờ đang nhớ bọn anh, Tả Xuyên Trạch nằm ở trên giường lớn bày ra xa hoa ôm máy vi tính xách tay của Tống Triết một bên chơi gỡ mìn [1] chán đến chết, một bên thì đang không ngừng nghĩ thủ hạ của hắn rốt cuộc lúc nào mới tới nơi này đón hắn trở lại. Con mèo mền kia thì vùi ở một bên, con người yêu mị bất động thanh sắc nhìn hắn, dường như đang quan sát hắn, vừa hình như đang suy nghĩ rốt cuộc làm sao mới có thể làm cho người này biến mất triệt để trong tầm mắt của Tống Triết.

Tả Xuyên Trạch sau khi kết thúc một ván lười biếng nghiêng đầu liếc nhìn nó, ác liệt nói, “Mày lại ở trước mặt tao lắc lư, tao liền cùng chủ nhân mày nói đêm nay ăn thịt mèo.”

Tiểu Đào đối với hắn “meo meo” một tiếng, nhảy xuống giường vùi ở trong một góc nhỏ tiếp tục nhìn hắn, Tả Xuyên Trạch liền không để ý nó nữa, bắt đầu một vòng trò chơi mới, lại mới không ngừng tự hỏi, những thủ hạ kia của hắn rốt cuộc lúc nào mới có thể tìm được ở đây.

Mà giờ khắc này bên trong thư phòng, Ôn Bạch đứng tại chỗ nhìn Lang Trì cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, còn thuận tiện đem cửa đóng lại, lúc này mới cúi đầu tức giận nhìn Tống Triết, cười nói, “Anh thật đúng là âm hiểm, nếu để cho Tả Xuyên Trạch nghe được lời nói này của anh đoán chừng sẽ lập tức nhảy dựng lên làm thịt anh.”

Tống Triết cười rất vô hại, chậm rãi uống một ngụm trà, lúc này mới nói, “Có đôi khi vì muốn đạt được việc gì đó, đôi khi âm hiểm là nhất định.”

Ôn Bạch liền cười lắc đầu, ở trước mặt y ngồi xuống, thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Nhanh đến trắng tròn rồi, thuốc thử tốt nhất ở trước trắng tròn cho cậu ấy dùng, nếu như trắng tròn dùng cậu ấy thừa nhận thống khổ sẽ còn tiếp tục phóng đại.”

Tống Triết hiểu rõ gạt đầu, hỏi, “Cần bao nhiêu lần mới có thể triệt để đem thuốc trên người em ấy loại bỏ?”

“Nửa năm,” Ôn Bạch nói, “Một tháng tiêm vào một lần, tổng cộng sáu lần, theo thời gian trôi qua cảm giác đau đớn của cậu ấy càng ngày càng nhỏ, mà anh tháng sau chỉ cần tiêm vào thêm một lần liền triệt để không sao.”

Tống Triết gật đầu, “Vây được rồi, cậu đi chuẩn bị, tôi đêm nay phải đi cho em ấy tiêm vào, về phần chuyện trái bom, tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nghe một chút ý kiến của cậu.”

Ôn Bạch đẩy đẩy mắt kính, “Nếu đúng thật như cậu ấy nói thế tôi cũng không có biện pháp, dù sao cũng là ở trong tim, thế nhưng tôi cũng chưa cho cậu ầu kiểm tra qua, tình huống cụ thể tôi cũng không tiện nói.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, “Vây được, tôi tìm thời gian cho cậu tra một chút, sau đó chúng ta mới thương lượng đối sách.” Y nói xong liền đứng dậy đi xem Tả Xuyên Trạch, từ phía sau ôm hân, cùng hân nhàn nhã qua một buổi chiều, thẳng đến sau buổi tối mới nói, “Một lát tôi cho em tiêm vào thuốc thử trị hoãn, em thực sự nghĩ tốt rồi?”

Tả Xuyên Trạch không quan tâm gật đầu, “Không có gì có thể nghĩ, tám năm tôi đều chịu đựng nổi, không quan tâm chút đau ấy.”

Tống Triết liền không nói thêm nữa đứng dậy đi lấy thuốc tiêm, đi về tới bên giường ngồi xuống, nhìn người này lười biếng đưa cánh tay tới, tiêu độc sau đó hướng mạch máu của hân tiêm đi vào, tiếp đó ném thuốc chích xoay người lên giường đưa hân vùi vào trong lòng, hướng vai về phía hân, thấp giọng nói, “Nếu đau thì cắn.”

Tả Xuyên Trạch từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy một trận hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt lan khắp toàn thân, mỗi một tác thân thể trở nên lạnh băng đau đớn, ngay cả ngũ tạng lục phủ đều quận đau cùng một chỗ, hân nhin không được khó chịu hừ một tiếng, thân thể cũng có chút co quắp.

Tống Triết buộc chặt cánh tay, y không biết bây giờ có thể làm cái gì, chỉ có thể gắt gao ôm hân, y có thể cảm giác toàn thân người này đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Tả Xuyên Trạch cau mày, đau đến mức tận cùng sau đó là thành chết lặng, chỉ là cổ cảm giác lạnh lẽo vẫn còn, hân dùng sức lực còn sót lại hướng trong lòng y rứt một cái, lẩm bẩm nói, “Lạnh ...”

Tống Triết ngẩn ra, rất nhanh đứng dậy đưa hân ôm đi ra ngoài tiến vào giữa ôn tuyền, từ phía sau ôm hân, dịu dàng nói, “Như vậy có phải tốt hơn nhiều hay không?”

Tả Xuyên Trạch vùng xung quanh lông mày hơi dừng lại, theo thời gian trôi qua, cơ thể lạnh lẽo cùng đau đớn dần dần thối lui, mồ hôi lạnh theo gò má tái nhợt chạy xuống vào trong ôn tuyền, hân nhẹ thở hổn hển mấy cái, trong nháy mắt mềm nhũn xuống phía dưới, bên hông cánh tay siết chặt, đúng lúc nâng hân lên, sau một lúc giọng nói ôn nhuận vang lên bên tai, ngữ điệu có chút vội vàng, “Cảm giác thế nào, đã qua có đúng hay không?”

Tả Xuyên Trạch nhẹ “Ừ” một tiếng, lười biếng co lại ở trong lòng của y, ý thức dần dần có chút không rõ, hân chẳng bao giờ nghĩ tới thuốc trong cơ thể hân có một ngày loại bỏ, từ một năm mười sáu tuổi kia ngày đó hân đem Hắc Yến ép xuống sườn núi trở đi hân liền vẫn một mình sinh sống, chậm rãi chờ đợi mình điên, chờ đợi mình chết, hình như khi đó hân chỉ cần nhẹ nhàng ngẩng đầu một cái, liền tùy thời đều có thể thấy bị vây trong bóng tối một mảnh máu tanh, kết cục tương lai của mình.

Chói mắt bày ở trước mặt hân, đưa tay có thể chạm.

Thế giới của hân vẫn luôn chỉ có một mình hân, chẳng bao giờ nghĩ tới lại có một người có thể mạnh mẽ chen vào thế giới của hân như thế, dịu dàng mà bá đạo đưa hân từ nơi vùng tỉnh mạch kéo đến, để cho hân tiếp thu một loại cuộc sống khác, làm cho hân cảm nhận một loại sự vật khác, thậm chí khiến thế giới của hân dần dần chệch đi ra khỏi quỹ đạo. Hân hiện giờ ngẩng đầu nhìn lại thời gian đã nhìn không thấy tương lai tăm tối, loại cảm giác này rất vi diệu, khiến hân chợt có một loại cảm giác được cứu chuộc.

Da thịt phía sau dính nhau xúc cảm ôn nhuận nhẵn nhụi, cánh tay mạnh mẽ vẫn đang chống đỡ hân, nếu như tất cả những thứ này rời hân mà đi rồi không trở về nữa, thế giới của hân lại chỉ còn lại của chính mình ... Hân theo bản năng nhú mày một cái, thấp giọng nói, “Tống Triết ...”

Tống Triết lúc này đang tựa vào tảng đá nhẵn nhụi phía sau người thường thức ngón tay của hân, thích ý hưởng thụ hân khó được nhu thuận, nghe được giọng nói của hân liền “Ừ” một tiếng, dịu dàng hỏi, “Thế nào?”

Tả Xuyên Trạch trầm mặc thật lâu, Tống Triết cúi đầu nhìn hần, thấy hần từ từ nhắm hai mắt, thần sắc có chút uể oải, đưa tay xoa xoa đầu của hần, thấp giọng nói câu “Ngủ đi” liền tiếp tục thưởng thức ngón tay của hần, mà khi y cho rằng người này đã ngủ, sẽ không mở miệng nữa thì lại nghe được một câu giọng vô cùng nhẹ, “Đừng rời bỏ tôi ...”

Tống Triết bỗng nhiên chấn động, vội vàng cúi đầu không thể nhìn hần, ý thức Tả Xuyên Trạch không rõ từ lâu, hần theo bản năng nói xong câu đó sau liền thật sự ngủ, nhưng mà ý tứ của hần lại vô cùng rõ ràng biểu đạt ra ——

Tống Triết, đừng rời bỏ tôi.

Người này chiếm đắm thật lâu, rốt cuộc quyết định phải bắt được y cọng rơm rạ này.

Tống Triết buộc chặt cánh tay, chỉ cảm thấy ***g ngực nảy lên một hải triều to lớn, khiến cho y trong nháy mắt về mặt phần khởi, y cúi đầu ở trên môi hần hôn một cái, nói, “Yên tâm đi, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi em.”

Dĩ nhiên, người này là nghe không được. Y cười đem người này ôm đi ra, để cho Ôn Bạch kiểm tra hần một chút, lại đem hần ôm trở về đi vui vào trong lòng, thỏa mãn đi ngủ.

Thời gian thoáng một cái đã qua, sau ngày đó hình thức bọn họ ở chung vẫn y nguyên, mà trong lòng lại dường như có loại vô hình nào đó đi lại giữa bọn họ, mơ hồ không rõ. Thời hạn một tuần đã qua từ lâu, Tả Xuyên Trạch càng phát giác ra là lạ ở chỗ nào, hôm nay hần nhìn về mặt thoải mái của Tống Triết, rốt cuộc nhìn không được hỏi, “Tống Triết, là anh nói gì đó không đúng với thủ hạ của tôi?”

“Tôi có thể cùng bọn họ nói cái gì?” Tống Triết trên mặt một mực mang theo nụ cười nhạt, biểu tình đặc biệt vô hại, thậm chí mang theo một chút vô tội.

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhìn chằm chằm vào y, “Nói như vậy bọn họ thật sự đã tới?”

Tống Triết ôn nhã gật đầu, cười nói, “Coi là vậy đi.”

Tả Xuyên Trạch thiếu chút nữa cầm lấy máy vi tích xách tay trên bàn trực tiếp đập vào mặt của y, nhưng hần cuối cùng vẫn là nhịn được, nháy cũng không nháy mắt nhìn y, gần từng chữ một, “Anh rốt cuộc cùng bọn họ nói gì?”

“Cũng không có gì,” Tống Triết mỉm cười đi tới, đem đồ trên bàn toàn bộ thu thập sạch sẽ, bảo đảm chắc chắn sau đó mới đi tới đưa hần dúi vào trong lòng, chậm chậm nói, “Tôi nhưng mà chỉ là nói cho bọn họ biết em bây giờ đang dưỡng bệnh, không chấp nhận thăm bệnh mà thôi, mà tôi lại đối với bọn họ nói nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, bọn họ liền yên tâm đi.”

Tả Xuyên Trạch nhất thời nghiêng rằng nghiêng lợi, hần đương nhiên biết sẽ không dễ dàng như vậy, người này trong miệng nếu nói tình huống “Không tiếp nhận thăm bệnh” thật còn không biết sẽ là cái gì, dù sao người này thật sự là âm hiểm, thủ hạ của hần khẳng định đánh không lại y, lời nói không dễ nghe, thủ hạ của hần dù cho bị người này bán nói không chừng còn có thể trông mong vui vẻ hơn hỏ cho y kiếm tiền!

Con người yêu mị của hần nhìn y một lát, thật sự là không biết muốn bắt hần làm sao, sau đó chỉ có thể từ giữa kẽ răng nặn ra hai chữ trong khoảng thời gian này thường động ở bên mép hần, “Khốn nạn ...”

Tống Triết sờ sờ đầu của hần, cười nói, “Được rồi đừng tức giận, đi thôi, chúng ta về nhà đón tết âm lịch.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, “Đã đến.”

Tống Triết gật đầu, “Đến rồi, đi thôi, nhà của tôi lúc ăn tết rất náo nhiệt, tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ thích em.”

Tả Xuyên Trạch “Hừ” một tiếng, “Tôi không cần bọn họ thích.”

“Đúng, em chỉ cần tôi thích là đủ rồi.” Tống Triết không để ý tới hần nói thâm, đứng dậy bắt đầu đi chuẩn bị.

Tả Xuyên Trạch rốt cuộc được như nguyên được rời khỏi hòn đảo kia, hần sau khi rời khỏi lập tức tìm máy gọi điện thoại cho tổng bộ Phùng Ma, thế biết chuyện từ đầu đến cuối, hần nhất thời vừa một trận nghiêng

rằng nghiêng lợi, Tống Triết thì đứng ở bên cạnh hắn, mỉm cười nhìn hắn, trên mặt nụ cười nhạt không đổi, ôn nhã như trước, một công tử văn nhã chân thật, giống như lúc trước nói những lời này không phải là y.

Tả Xuyên Trạch phần hận cúp điện thoại, thầm nghĩ tôi nhất định phải đem người đàn ông này tạc nổi lên trời!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đúng giờ gửi đi, không biết được chưa, ** nghìn vạn lần đừng đánh a!!

---

[1] Game dò mìn (cái này thì ai cũng biết là game gì hết rồi nhĩ)

choang-voi-phen-ban-game-do-minh-khong-lo

Mị lặn tiếp qua tháng 4 đây

56. Chương 56: Bữa Cơm Đoàn Viên

Hai người liền xuất phát đi đại trạch Tống gia ở Bắc Kinh, đêm nay là giao thừa, bên ngoài rất náo nhiệt, không khí vui mừng tràn ngập.

Tống tư lệnh lúc này đang ở thư phòng ông loay hoay chạm khắc gỗ, nghe bọn họ đã trở về liền cười xuống lầu, rất xa là có thể nghe được tiếng cười sang sảng của ông, ông đi tới phòng khách trên ghế sa lon ngồi xuống, đối Tả Xuyên Trạch vẫy vẫy tay, “Đến đến đến, theo lão gia tử ta đây làm một ván cờ tướng, ta còn rất nhớ con.”

Ông có bốn người anh em trai, trước kia ở tiền tuyến đã chết hai người, đến nay còn dư lại con trai của bọn họ đều theo chính trị, bản thân ông có một trai một gái, con gái nhỏ gả xa đến nước Anh, con dâu cũng là nhà nước chức lớn, năm trước còn muốn chuyển qua thương nghiệp, kết quả còn chưa plàm được phân nửa liền ném cho Tống Triết, ai có thể nghĩ mấy năm trôi qua cũng khiến ông đem ăn ăn mở rộng, còn dính tới hắc đạo, ông biết cháu trai xuất sắc nhu thuận này trên tay còn không biết dính bao nhiêu máu người, lại cũng không hỏi nhiều, ông và Tống Triết đều rõ ràng, nếu như tương lai có một ngày chứng cứ tội phạm của Tống Triết bày ở trước mặt của ông, ông cũng tuyệt đối sẽ không nương tay, nhưng mà dựa theo tính cách nghiêm cẩn của Tống Triết đoán chừng ngày đó vĩnh viễn cũng sẽ không đến.

Nghĩ tới đây ông không khỏi nở nụ cười, ba cháu trai của ông này không có một ai dễ đối phó, bình thường vẫn là tìm không được người, đánh cờ chưa từng có người bồi, so ra mà nói vẫn là Tả Xuyên Trạch tương đối thuận mắt. Lời đồn người này ông từng nghe qua, cũng biết một số chuyện của hắn, vừa mới bắt đầu đối với hắn là có chút mâu thuẫn, nhưng ở chung lâu chút ông phát hiện bản chất người này không xấu, nếu như không phải từ nhỏ theo Hắc Yến đổi lại hoàn cảnh mà nói tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ cả người tràn ngập tà khí, nếu như đem một thân tà khí này bỏ đi không nói, ở chung mấy lần người này bồi ông uống trà chơi cờ, đúng thật đều có thể hình dung ngoan thuận.

Có như vậy trong nháy mắt ông thậm chí nghĩ người từ nhỏ sống ở thế giới hắc ám hai tay dính đầy máu tươi, linh hồn của hắn nhưng thật ra là trong veo. Điều này làm cho ông rất kinh ngạc cũng rất thích.

Tả Xuyên Trạch nghe lời của ông cũng cười, nghe lời đi tới, hai người bắt đầu mở bàn cờ.

Tống Triết ngăn ra, giống như không nghĩ tới hắn có thể cùng ông nội nhà mình ở chung hoà hợp như vậy. Lúc trước y và ông nội y nhắc tới Tả Xuyên Trạch thời gian đó tuy rằng ông nội y nét mặt không có biểu hiện ra ngoài, nhưng y có thể cảm giác được ông nội nhà y là không thích Tả Xuyên Trạch, hơn nữa người này tính cách bình thường kiêu ngạo, mấy lần trước cũng đều là bị giam lỏng, thế nào cũng không có khả năng có sắc mặt tốt. Bởi vậy y nghĩ hai người kia hoặc là không phải gương cung bạt kiếm cũng là quan hệ cứng nhắc, không nghĩ tới lại hoà thuận vui vẻ như vậy. Y vẫn cho là Tả Xuyên Trạch chán ghét những thứ gọi là “Trưởng bối”, dù sao chuyện thứ nhất sau khi người này thượng vị chính là đem những nhân vật

được cho “Già cả” làm thịt sạch sẽ, hiện giờ nhìn lại lúc trước y sẽ dĩ làm như vậy chắc là những người đó trên người đều lộ vẻ con cờ của Hắc Yến.

Y nhìn hình ảnh trước mắt, vui vẻ đi tới phía sau Tả Xuyên Trạch, khom lưng từ phía sau ôm hấn, không mấy may thêm quan tâm ông nội nhà y ở phía đối diện nhìn, nghiêng đầu ở trên mặt hấn hôn một cái, mắt xêch luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng cũng cong lên một độ cung đẹp mắt, dịu dàng nói, “Các người chơi, tôi đi lên lầu.”

Tả Xuyên Trạch liền lười biếng “Ừ” một tiếng, khoé mắt quét mắt nhìn y một cái, ý bảo y có thể lăn.

Tổng tư lệnh không đổi sắc mặt nhìn bọn họ hồ động, thầm nghĩ vẫn chẳng bao giờ ở trên mặt người cháu này thấy qua loại biểu cảm dịu dàng ấy, thực sự là ngạc nhiên. Ông xuất thân từ con thương binh, năm đó lúc chiến tranh mang suy nghĩ đều là sống qua ngày, có hôm nay không có ngày mai, đối sống chết đã sớm nhìn thấu đáo, người cả đời này có thể tìm được thật tâm mà thích không dễ, chỉ cần đã từng hài lòng không đến mức sau này nhớ tới mà hối hận là tốt, đối thế đời cũng không có bao nhiêu tư tưởng, bởi vậy ông đối với lựa chọn bạn đời của mấy đứa cháu trai không có nhiều yêu cầu như vậy, chỉ là Cố Tử Hạm cô bé kia ông quả thực rất thích, liền muốn xem thử một chút, kết quả cũng làm mà thôi, như bây giờ cũng không có gì không tốt.

“Lão gia tử, cờ bày xong.” Tả Xuyên Trạch đem cờ dọn xong thấy người này vẫn không có động tác liền mở miệng nhắc nhở, Tổng tư lệnh hoàn hồn, cười lên tiếng, bắt đầu hết sức chuyên chú cùng hấn chơi cờ.

Hai người hạ một hồi, sắc trời sắp tối, mắt thấy giao thừa tới gần, nhưng đại trạch Tổng gia vẫn là mấy người bọn họ, Tả Xuyên Trạch cảm lý trà chán đến chết ngồi ở trên ghế sa lon, đá đá Tổng Triết bên cạnh, “Tôi đói bụng.”

Hấn mới dùng là cái chân mang vòng chân, tiếng chuông thanh thúy theo động tác của hấn vang lên, vô cùng êm tai. Tổng Triết đột nhiên nghe, ý cười khoé miệng trong nháy mắt câu sâu một chút, vừa muốn nói cái gì đó chỉ thấy con người yêu mị kia bỗng nhiên híp lại, nháy mắt cũng không nháy nhìn y, hơi thở đậm nguy hiểm, “Tổng Triết, anh nếu dám nói tiếng chuông êm tai gì đó các loại, tôi ...”

“Tôi là muốn nói dẫn dò phòng bếp đi làm chút gì đó cho em ăn,” Tổng Triết không đợi hấn nói xong cũng mỉm cười cắt đứt lời của hấn, một bộ dạng tao nhã, không có chút mất tự nhiên nào, giống như mới vừa rồi người bị xem thấu không phải là y, y tiếp tục lại cười nói, “Nhà của chúng tôi cơm tất niên ăn tương đối trễ, cha mẹ tôi cùng em trai đều có xã giao, phải trễ một chút mới có thể trở về, sau đó người một nhà sẽ ngồi chung một chỗ ăn một bữa cơm đoàn viên.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi nhìn y, “Tại sao phải cùng nhau ăn? Thực sự là phiền phức.”

Tổng Triết cười cười xoa xoa đầu của hấn, chỉ nói, “Hồi nữa em sẽ từ từ hiểu rõ thứ tình cảm này.”

Tả Xuyên Trạch khẽ nhíu mày một cái, “Tôi không cần hiểu rõ.”

Tổng Triết liền chỉ cười cười không nói gì, cũng không có cùng hấn tiếp tục thảo luận tiếp vấn đề này, nhưng đáy mắt ý tứ cũng rất rõ ràng — vậy hãy để cho thời gian chứng minh đi.

Tả Xuyên Trạch lại nhíu mày một cái, bản thân muốn nói gì chỉ thấy cửa lớn Tổng gia bị người mở, đi vào một người thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, người này rất thanh tú, nơi vành tai phải có bông tai khảm một viên bảo thạch màu đỏ, chiếu lấp lánh, cậu ta nhìn thấy trên ghế sa lon có người liền đi tới đối Tổng Triết kêu một tiếng “Anh hai”, sau đó quay đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, vẩy móng vuốt đối với hấn cười nói, “Chào chị dâu lớn.”

Tiếng “Chị dâu” khiến Tả Xuyên Trạch cứng đơ một chút, trên người hơi thở tà ác trong nháy mắt dày đặc lên, “Cậu kêu tôi cái gì?”

Tổng Hi cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn là vẻ mặt cười hì hì, thần tình không thay đổi chút nào, giống như không thấy nguy hiểm trước mặt, thậm chí còn nhẹ vô cùng lặp lại một lần, “Khụ, chị dâu lớn.”

Trong con người của Tả Xuyên Trạch yêu mị dày đặc thêm chút, vừa muốn phát tán đã bị Tổng Triết sau lưng ôm cổ, để sát vào bên tai của hấn cười nhẹ nói, “Đây là em thứ ba của tôi, gọi Tổng Hi.”

Tả Xuyên Trạch híp mắt nhìn cậu ta một lát, lập tức “Hừ” một tiếng không để ý tới cậu ta, Tống Hi cũng không thèm để ý, âm thầm thở ra một cái, thầm nghĩ tình tình nguyện đắc tội anh cũng không thể đắc tội anh hai âm hiểm nhà tôi được a, cậu ta cười híp mắt nhìn anh hai nhà mình, hỏi, “Anh ba vẫn chưa về? Một khoảng thời gian không gặp vẫn rất nhớ anh ấy.” Anh ba nhà cậu ta nhưng là một nhân vật a.

“Sắp, vừa gọi điện thoại thì đang ở trên đường,” Tống Triết cười nói, “Đại khái rất nhanh thì đến rồi.” Tiếng nói của y vừa dứt từ bên ngoài truyền đến một trận tiếng chân ga, sau đó cửa lớn lần thứ hai bị mở ra, một người mặc áo che gió màu đen, người giẫm lên giày quân đội đi đến, trên mặt diện vô biểu tình, khiến người ta trong nháy mắt cảm nhận có một loại uy phong lẫm lẫm, nhưng mà loại cảm giác này rất nhanh thì bị phá tán, bởi vì ánh mắt của người này ở xung quanh lượn một vòng chuyển đến bọn họ ở đây, lập tức liền chạy vội tới, vung móng vuốt về mặt happy cùng Tống Triết và Tống Hi chào hỏi, sau đó nhìn về phía Tả Xuyên Trạch, nịnh nọt cười nói, “A, người này không phải chính là chị dâu? Chị dâu khỏe, em là Tống Phong, ở Tống gia đứng hàng thứ hai.” Dứt lời còn đối với hắc vung lên một nụ cười mỉa mị rở, khoe mắt bởi vì nụ cười càng mang theo một chút ý vị phong lưu, nhìn qua rất hào phóng.

Câu “Chị dâu” kia lại để cho Tả Xuyên Trạch cứng đờ, con người yêu mị lần thứ hai khó chịu hơi híp lại, hơi thở tà ác so với trước còn dày hơn, hắc tin loại tình trạng này tuyệt đối có liên quan đến tên khốn nạn Tống Triết không biết nói gì đó với bọn họ.

Tống Phong chợt vừa thấy hơi thở khủng bố của hắn trong nháy mắt gan run rẩy, run lấy bấy phiêu đi xa, run run rẩy rẩy hỏi, “Anh, chị dâu em em em làm sao vậy? Em có đúng hay không nói sai cái gì?”

“Em ấy không có việc gì,” Tống Triết cười không sợ chết ở trên mặt Tả Xuyên Trạch hôn một cái, nói, “Em quen thì tốt rồi.”

Tống Phong run run rẩy rẩy gật đầu “A” một tiếng, lại phiêu đi rất xa, ngẩng đầu hướng trên lầu la lên, “Cục Cưng, tao đã trở về.” Tiếng nói của cậu ta vừa dứt từ trên lầu chạy xuống một con Huskies [1] màu trắng xám mập mạp, con chó này về mặt happy chạy xuống tới, một lát nhào vào trong lòng của cậu ta, không ngừng cọ, Tống Phong cười nói, “Cục Cưng, mày nhớ tao không?”

“Gâu!”

Tống Phong nhất thời về mặt cảm động, hai tay nắm chân trước đầy lông xù của nó, “Cục Cưng, tao cũng rất nhớ mày.”

“Gâu!”

Ôm cổ, “Cục Cưng, chúng ta lại có thể cùng một chỗ trải qua mùa xuân.”

“Gâu gâu!”

Bản thân Tả Xuyên Trạch vốn muốn phát tán, hiện giờ chợt vừa nhìn tình cảnh này không khỏi ngẩn ra, hắn còn không biết thì ra bên trong đại Trạch còn có một con chó, hơn nữa con chó ngu dần này còn giống chủ nhân của nó.

Tống Triết cười ghé lỗ tai hắn giải thích, giọng nói như ngọc tiến thẳng vào tai, cũng không làm cho người ta chán ghét, “Con chó kia gọi ‘Cục Cưng’, bị A Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, là mạng sống của nó, em đừng nhìn hình dạng rất ngu của con chó kia, nhưng nó lại có một bản lãnh tốt, bản lãnh này cũng giúp không ít chuyện thất đức của A Phong.”

Tả Xuyên Trạch bị lời của y dời đi một chút lực chú ý, nghiêng đầu đi hỏi y, “Bản lãnh gì?”

Cầm Tống Triết để trên vai của hắn, mỉm cười nhìn hắn, nói, “Việc đó sau này tôi chậm rãi nói cho em biết, sau này em biết nhất định cũng sẽ ngạc nhiên.”

Bản thân Tống Triết vốn là từ phía sau ôm Tả Xuyên Trạch, mà bây giờ Tả Xuyên Trạch hơi nghiêng đầu cùng y nói, hai người tiếp cận rất gần, người bên cạnh xem bộ dạng của bọn họ rất thân mật. Cha mẹ của Tống Triết vào cửa thì thấy chính là hình ảnh này, mặc dù trước khi nghe con trai đề cập qua, nhưng tận mắt thấy vẫn là ngẩn ra, hai người liếc nhau, sau đó đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn phía Tả Xuyên Trạch, thầm nghĩ đứa nhỏ này thật là một nhân vật a, lần đầu tiên bọn họ thấy loại vẻ mặt này trên khuôn mặt con trai âm hiểm trưởng thành sớm của mình, thật là kỳ cảnh.

Tổng tư lệnh vừa lúc từ trên lầu đi xuống, thấy thành viên đến đông đủ liền dặn dò phòng bếp dọn bếp. Vì vậy Tả Xuyên Trạch bị Tổng Triết kéo đến trước một cái bàn lớn, hẩn nhìn người xung quanh, lập tức nghĩ có chút không thể tin, hẩn nhìn nụ cười trên mặt những người này, nhìn bọn họ hồ động, thầm nghĩ cảm giác gia đình này không phải chính là người đời thường nói? Nhưng hẩn ở chỗ lại coi là gì?

“Con trai ăn nhiều một chút.” Đang lúc hẩn xuất thần, giọng mẹ Tổng cắt đứt hẩn, hẩn hoàn hồn, thấy trong bát chẳng biết lúc nào bị gấp rất nhiều đồ ăn, đáy lòng hẩn hơi chấn động một chút, này vẫn là lần đầu tiên có người gấp đồ ăn cho hẩn.

“Con rất gầy, như thế sao được,” Giọng mẹ Tổng vẫn còn tiếp tục, “Sau này để cho A Triết chăm sóc con thật tốt, đều là người một nhà nếu nó dám khi dễ con con cứ tới đây nói cho chúng ta biết, chúng ta thay con trút giận.”

Tả Xuyên Trạch vẫn kinh ngạc như cũ ngồi ở đằng kia, đáy lòng bỗng nhiên nảy lên một cảm giác xa lạ, khiến cho hẩn trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Mẹ Tổng thấy hẩn không nói lời nào liền sờ sờ đầu của hẩn, “Chớ ngẩn ra đó, mau ăn, ăn nhiều một chút.” Dứt lời lại gấp rất nhiều thức ăn cho hẩn, bà từ miệng Tổng tư lệnh đã biết sự tình đại khái, thầm nghĩ đứa trẻ này từ nhỏ đã không mẹ yêu thương, quá đáng thương, trong lúc nhất thời tình thương to lớn của mẹ bộc phát, lúc ăn cơm còn cố ý chọn chỗ cạnh hẩn ngồi xuống, hận không thể để hẩn từ nay về sau đem làm con trai nuôi.

Tả Xuyên Trạch hoàn hồn, dè xuống cảm giác kỳ quái dưới đáy lòng, cúi đầu “A” một tiếng bắt đầu ăn, Tổng Triết ngay bên cạnh hẩn, lúc này thấy thế liền mỉm cười đưa tay ôm chầm hông của hẩn, tiến tới vô cùng thân thiết ghé vào lỗ tai hẩn hôn một cái, thấp giọng nói, “Năm mới vui vẻ, Trạch.”

Đáy lòng Tả Xuyên Trạch vừa rung một cái, ngay sau đó chấp nhận thở dài một hơi, tâm tình rốt cuộc là cùng trước đây không giống nhau.

Người một nhà hoà hoà khí khí ăn một bữa cơm đoàn viên, lúc an vị ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, Tổng Triết giương mắt nhìn đồng hồ, thấy đã muộn đến 0 giờ rồi liền đem Tả Xuyên Trạch đưa vào lòng, dán lỗ tai của hẩn hỏi, “Ừm, em có từng bắn pháo chưa?”

Tả Xuyên Trạch bị hơi thở nóng hổi của y thổi ra có chút ngứa, nghiêng đầu né tránh, nói, “Không có, thế nào?”

Tổng Triết liền cười đưa hẩn kéo lên, phân phó người giúp việc đi lấy pháo, lôi kéo tay hẩn liền đi ra ngoài, cười nói, “Vậy chúng ta đi bắn, nhanh đến 0 giờ rồi, đi bên ngoài vẫn có thể thấy pháo hoa.”

Một bộ dạng coi như nói là đi, lôi kéo hẩn liền đi, sau lưng mấy người thấy rõ, ánh sáng trong mắt đều rất ý vị thâm trường, lông mày thanh tú của Tổng Hi nhướng lên, cười nói, “Ấm hiểm.”

Tổng Phong ôm Cục Cưng nhà cậu ta, vuốt ve lông mềm mại của nó, cũng nhìn thân ảnh biến mất ở cửa, chậm rãi phun ra hai chữ, “Gian trá.” Cục Cưng nhà gã lập tức phụ hoạ, “Gâu!”

Mẹ Tổng khoẻ môi nhếch lên cười đắc ý, nói, “Biết cái gì, cái này gọi là cơ trí.”

“Phải gọi là thủ đoạn.” Cha Tổng cùng Tổng tư lệnh chơi cờ tiến đến chen vào một câu.

Tổng tư lệnh lại lộ vẻ cười hiền hoà, nhưng nhìn phía ngoài cửa mắt lại hơi híp lại, một bộ dạng đa mưu túc trí.

Lúc này Tổng Triết đã lôi kéo Tả Xuyên Trạch đến bên ngoài khu quy định, ở đây đèn đuốc sáng trưng, xa xa còn có mấy đứa trẻ đang bắn pháo hoa, rất đẹp. Tổng Triết để người giúp việc đem pháo thả xuống liền phát tay để cho bọn họ quay về, chỉ vào trên mặt đất đầy đống người trước mặt, dịu dàng nói, “Này, nơi đó có một gốc ngòi nổ, chỉ cần châm là được.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, hẩn vừa đi qua bên kia thấy dáng vẻ người khác châm thứ này, mấy thứ đó gần như hoa lửa văng khắp nơi, hẩn khó được chần chờ một chút, “Tổng Triết, anh xác định ... Vật này an toàn?”

Tổng Triết nhất thời cười hai mắt cong cong, từ phía sau ôm lấy hẩn, nói, “Không chết người được, không có việc gì, tôi cùng đi với em.”

Tả Xuyên Trạch bị y lôi kéo đi về phía trước, hỏi, “Anh trước đây từng chơi thứ này?”

“Lúc nhỏ đã ném thử một lần,” Tống Triết nói, “Sau đó thì tôi chưa từng thử qua nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi nghĩ nó không vệ sinh.” [=.]

“...” Tả Xuyên Trạch nói, “Vậy tại sao muốn dẫn tôi đi ra?”

Tống Triết quay đầu lại, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng bởi vì đèn đường phản chiếu mà mở ra một tia ánh nhu hoà, khoé miệng của y câu lên nụ cười thoải mái, chậm rãi nói, “Tôi chẳng qua là cảm thấy ... Em hẳn là ném thử một chút.”

Tả Xuyên Trạch vừa ngẩn ra, còn chưa nói kịp cái gì đã bị người này lôi kéo về phía trước rồi, chỉ vào nơi đó, “Đi nhìn thử một chút, không có chuyện gì.”

Hắn nhìn thứ đó trên mặt đất một chút, do dự một hồi, cuối tiến tới đốt ngòi nổ, Tống Triết thấy thế lập tức đưa hắn kéo lui trở về phía sau mấy bước, nhìn pháo bông nổ thành một mảnh, y cúi đầu nhìn hắn, con người cực đen của Tả Xuyên Trạch ánh lên một mảnh màu sắc sáng sủa, nhìn chăm chăm vào pháo hoa không ngừng nổ trước mặt, không biết suy nghĩ cái gì.

Tống Triết đưa hắn ôm vào lòng, cúi đầu tiến đến bên tai của hắn thấp giọng nói, “Trạch, năm mới vui vẻ, tôi yêu em.” Sau đó nâng cằm hắn lên, trực tiếp hôn lên môi của hắn, đầu lưỡi không khách khí vói đi vào dịu dàng đảo qua mỗi một nơi bên trong khoang miệng hắn, sau đó quần quít lấy lưỡi hắn cùng hắn dây dưa, càng lúc càng kịch liệt.

Lúc này vừa vặn đến 0 giờ, pháo hoa xung quanh trong nháy mắt bay lên trời, ở trong trời đêm nổ tung ầm ầm, ánh sáng rực rỡ trực tiếp chiếu sáng một góc bầu trời.

Cuộn lông mi vĩnh dài của Tả Xuyên Trạch nhẹ run rẩy, sau đó chậm rãi hai mắt nhắm nghiền.

Vì vậy nửa giờ sau, mấy người ngồi ở bên trong đại trạch Tống gia trầm mặc nhìn Tống Triết lôi kéo Tả Xuyên Trạch tiến đến cùng bọn họ nói một tiếng “Ngủ ngon” sau liền cũng không quay đầu lại lên lầu, ngoài ánh mắt ý vị thâm trường lúc bọn họ vừa đi ra ngoài còn bỏ thêm chút “Xem đi, ta chỉ biết kết quả phải là như thế này”.

“Âm hiểm.”

“Gian trá.*” [Gian xảo dối trá.]

“Gâu!”

“Đã nói việc này gọi là cơ trí, cơ trí hiểu hay không?”

“Đúng là thủ đoạn.”

Tống tư lệnh đứng lên, nói, “Được rồi, qua 0 giờ, đều đi ngủ đi.”

Mọi người vì vậy làm chim lạc bầy, Tống tư lệnh nhìn bọn họ đều lên lầu lúc này mới chậm rãi đi tới, khoé mắt cong lên độ cung thư thích, một năm mới lại bắt đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói về vấn đề đời sau của Tống gia, cái này tôi đã sớm nghĩ xong, sau bài văn sẽ có bàn giao, nhưng mà tôi suy nghĩ hai người, một người đáng tin cậy, một người không đáng tin, khụ ... Phần sau xuất hiện tôi để cho đại gia chọn đi.

Ừm, thời gian năm mới giống như khối băng tiếp nối một chút, tôi rất nhanh lướt qua, lúc giải quyết còn vương bận mấy con, sau đó sẽ giải quyết vấn đề bom là có thể kết thúc ... A ha ha a ... Lăn ینگ——

[1] Huskies:

images (2)

Vâng, PN sẽ có con, nhưng ko biết có bằng cách nào thôi:v

Nuôi or nhân tạo:3

Nhân dịp mới bước qua tháng 4, mình thông báo 2 tin

1 là mình đã edit hoàn chỉnh văn rồi giờ còn PN nữa là xong và đăng từ từ lên nữa thôi:3

2 là kết thúc OE (xém SE) và HE ở PN đó, nên mọi người cần khăn giấy nhé

Tối mai đăng tiếp, giờ đi ngủ, bye

57. Chương 57: Khó Lường

Tống Triết người này luôn luôn rất âm hiểm, nhất là ở trong chuyện liên quan đến Tả Xuyên Trạch, y thấy Hắc Yến đối Tả Xuyên Trạch ảnh hưởng thật sự là quá sâu, người đàn ông kia chiếm cứ phần lớn ký ức và sinh hoạt của Tả Xuyên Trạch, điểm ấy làm cho y rất khó chịu. Cho nên để có thể khiến địa vị của mình nâng cao lên cần phải làm cho ký ức người này đối với y càng sâu, bởi vậy y người đầu tiên cùng hắn trải qua tiết Trung thu, người đầu tiên trải qua Tết âm lịch, vì lần đầu tiên trong đời hắn đốt pháo, thành người đầu tiên nấu cháo cho hắn, đương nhiên sau này còn có thể nhiều thứ đầu tiên hơn nữa, y khiến người này đi tiếp thu sự vật mới, trước đây chưa từng tiếp xúc cảm thụ qua tình cảm, sau đó từng chút từng chút tiến nhập vào thế giới của hắn, tim của hắn, thậm chí là linh hồn của hắn.

Y vì người này tỉ mỉ bày một tấm lưới, đợi hắn từng chút đi vào, sau đó thu lưới, vây cả đời.

Tả Xuyên Trạch bình thường nhìn qua tuy rằng hắn rất quả quyết, hơi thở mạnh mẽ không có kẻ hở, đáng vẻ tà ác khiến người ta nhượng bộ lui binh, nhưng việc này cũng không đại biểu hắn không có tâm, tình cảm của hắn chỉ là bị giấu quá sâu mà thôi, chỉ có số rất ít tình huống mới có thể làm cho hắn xúc động, cũng ví dụ như giao thừa năm nay.

Tống Triết chính là nhìn đúng điểm ấy mới kéo hắn đi ra ngoài, tạo bầu không khí tốt đẹp một chút, sau đó thừa dịp đại não người này vẫn còn bãi công, sức chiến đấu rõ ràng yếu bớt lại đem hắn kéo trở về, trực tiếp lên lầu, đẩy ngã ở giường ăn khô sạch sẽ, cuối cùng thỏa mãn đưa hắn dúi vào trong lòng ngủ, vượt qua một đêm giao thừa tuyệt vời. Không thể không nói người này thật sự là âm hiểm cực kỳ.

Vì vậy ngày thứ hai lúc Tả Xuyên Trạch tỉnh ngủ mỗi eo đau lưng sau đó mới hậu tri hậu giác hiểu rõ bản thân rất có thể bị người này tính kế. Hắn hípc con người yêu mị nhìn người bên cạnh vẫn còn ngủ say, suy nghĩ sức chiến đấu của hai bên một chút, vô cùng khó chịu đứng dậy xuống giường, đem y ném ở chỗ này một thân một mình đi ra.

Hắn thức dậy rất sớm, trời bên ngoài còn chưa sáng toàn bộ, đèn đường nhu hoà chiếu xuống còn có thể thấy mỗi pháo còn lại đêm qua, hắn ở xung quanh vòng vo chuyển, chỉ thấy xung quanh đều giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, hắn không thể tránh khỏi liên nghĩ đến Phùng Ma ở thành phố S, nơi đó sân rất đẹp, hắn ở nơi đó sinh sống hơn hai mươi năm lại chưa từng thấy qua trong sân từng treo vật gì, nếu như phủ lên những thứ này đoán chừng sẽ rất đẹp mắt.

Đương nhiên năm nay đã qua, chỉ có thể chờ sang năm. Tả Xuyên Trạch nghĩ, nếu như bom trong cơ thể hắn có thể chống nổi một năm, đúng lúc hắn còn sống, thử xem ở Phùng Ma chưa từng trải qua một năm mới. Hắn từ từ hướng đi trở về, chuẩn bị lấy điện thoại của Tống Triết gọi cho thủ hạ của hắn để cho bọn họ đi tới đón hắn, hắn nghĩ lại cùng con rắn độc kia dự định cùng một chỗ nhất định sẽ sản sinh hậu quả nghiêm trọng.

Trở lại đại trạch thì trước phòng ngủ Tống Triết đứng một người một thú, đang vây quanh trước cửa xoay vòng chẳng biết như thế nào, Tả Xuyên Trạch nhìn kỳ quái, hỏi, “Cậu ở nơi này làm cái gì?”

Người nọ là cậu ba Tống gia, Tống Phong. Cậu ta nhìn thấy Tả Xuyên Trạch trước mắt sáng ngời, “A, nếu chị dâu tinh anh hai của tôi cũng nhất định tỉnh đi?” Cậu ta nói xong hướng phòng ngủ xông tới, vừa muốn phá cửa chợt nghe thấy Tả Xuyên Trạch sau lưng giọng nói chậm chậm truyền đến, “Nếu như cậu tìm Tống

Triết, anh ta bây giờ còn đang ngủ.” Cậu ta nghe được câu này cơ thể đang nhào về phía trước lập tức cứng lại liền, tội nghiệp ngồi chồm hổm ở trước cửa, trong nháy mắt liền ủ rũ. Nhà bọn họ có quy củ là đêm giao thừa không nói chuyện công việc, cho nên cậu chỉ có thể chờ sáng sớm ngày thứ hai đến gõ cửa, lần trước cậu bao vây phòng thí nghiệm Hắc Yên lấy được tư liệu y học không đầy đủ, cấp trên lại gấp thúc giục, cậu chỉ có thể tìm anh hai có bản lãnh nhà cậu đồng thời cùng Hắc Yên tiếp xúc qua hỗ trợ. Thế nhưng anh hai nhà cậu đang ngủ, Tống gia trên dưới không ai không biết lúc Tống Triết rời giường nổi cáu, cậu không dám vào cửa.

Tả Xuyên Trạch liếc cậu ta một cái, chuẩn bị vượt qua cậu đi vào, ai biết người này lại ngồi xổm trước cửa nháy mắt cũng không nháy nhìn hấn, nước mắt lưng tròng, rất đáng thương, Cục Cưng nhà cậu ngồi xổm bên cạnh cậu đồng dạng ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt đỏ cùng chủ nhân nhà nó giống nhau như đúc. Hai ánh mắt ở chung một chỗ hiểu quả so với một đôi càng mãnh liệt, lịch sử của Tả Xuyên Trạch tới nay còn chưa bao giờ thấy người khác đem loại ánh mắt này nhìn qua, hiện giờ mới vừa thấy không khỏi hơi ngần ra.

Tống Phong tội nghiệp nhìn hấn, mắt ướt sũng chớp chớp, liền ngồi xổm chính giữa ngoài cửa lớn phòng ngủ, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tả Xuyên Trạch nhìn một chút cậu, rốt cục lên tiếng hỏi, “Cậu muốn để tôi đi đem Tống Triết đánh thức?”

Tống Phong không nói gì, chỉ là tội nghiệp gật đầu lấy lòng, Cục Cưng mập mập nhà cậu ta thấy thế cũng gật đầu theo, ý tứ lấy lòng mười phần.

“...” Tả Xuyên Trạch trầm mặc, Tống Phong cùng con chó kia vẫn đang nhìn hấn, còn thiếu chút nữa hai giọt nước mắt hợp với tình hình.

“...” Tả Xuyên Trạch nói, “Vậy cậu tránh ra.”

Tống Phong ôm Cục Cưng nhà cậu lập tức lướt ngang, để cho hấn thuận lợi vào cửa.

Tả Xuyên Trạch liền đi đến phòng ngủ, hấn đầu tiên là lấy điện thoại gọi cho thủ hạ một cú, lúc này mới đứng ở giường vừa nhìn người trên giường, Tống Triết còn đang ngủ, đáng tươi cười nơi khoé miệng nhìn qua rất thoải mái cũng rất thoải mái, hấn nhìn một hồi, con người yêu mị bỗng nhiên híp lại, khoé miệng cũng gọi lên một nụ cười tà, gờ tay lên hướng gương mặt trương ra khiến người ta ghét của y liền đánh tới. Tống Triết lúc nửa tỉnh nửa ngủ đúng lúc cảm giác được, hướng một bên né chút, thân thể lệch, tay Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt rơi xuống trên bả vai của y, phát sinh tiếng “Chát” nhẹ giòn tan, trên da thịt trắng nõn lập tức đỏ một mảnh, có thể thấy được một tát kia người này đúng là xuống đủ toàn lực.

Tống Triết nhẹ nhúh mày một cái, hơi mở mắt ra, Tả Xuyên Trạch một lần không được nhưng lại có một chút ngiên lại nâng tay lên, chỉ là lần này còn chưa chờ hấn thực hiện được thì bỗng nhiên bị một cổ sức lực trong nháy mắt lôi qua, ngay sau đó cơ thể bị người này xoay người ngăn chặn, sau một lát giọng nói ôn hoà của y liền vang lên bên tai, trong trẻo nhưng lạnh lùng giữa mang theo một chút ý cười lưỡi biếng, “Mới sáng sớm tỉnh tỉnh liền lộn xộn, lẽ nào tôi tối hôm qua không có thoải mái em thật tốt sao?” Y nói đến đây dừng một chút, ý cười trở nên đậm đặc hơn, “Cũng đúng, tôi tối hôm qua liền làm một lần rồi, thoát nhìn em rất bất mãn a.”

Hơi thở bên tai có chút ngứa, Tả Xuyên Trạch nghiêng đầu né tránh một chút, ánh mắt yêu mị hơi híp, mấy may không để ý y nói bấy chút nào, chỉ nói, “Tôi chỉ gọi anh tỉnh mà thôi, em trai thứ hai nhà anh ở bên ngoài có chuyện tìm anh.”

“Không vội, chúng ta còn chưa tính sổ vừa rồi,” Tống Triết cười nói, một lần nữa tiến đến bên tai của hấn, ở trên da bên tai hấn tỉnh tể hơn, thấp giọng lại bỏ thêm một câu, “Tôi trước phải thay em giảm nhiệt.”

Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên đưa tay đẩy y ra muốn đứng dậy, nhưng nửa đường lại bị Tống Triết kéo qua, ngay sau đó trong quần áo cũng đưa vào một đôi tay, bắt đầu thuần thực dạo chơi, chuyên tìm nơi nhạy cảm ra tay, khiến cho hơi thở của hấn tan biết một chút.

Tả Xuyên Trạch thở phì phò, hơi thở trên người rất kinh khủng, “Tống Triết anh tên khốn nạn anh ... A ...” Hấn còn chưa có nói xong đã bị người trên thân dùng miệng che môi lại, ngay cả giọng nói kế tiếp cũng đều bị ăn vào bụng.

Tổng Phong ở bên ngoài ngoan ngoãn chờ đợi, đợi đến ngồi xổm cạnh cửa sắp ngủ thì cửa phòng mới bị người mở “Ầm” một tiếng, cậu bỗng nhiên mở mắt ra, lập tức nghênh tiếp đi ra, nhưng mà chờ cậu thấy rõ tình trạng người tới liền cả người run lên, run run rẩy rẩy cùng Cục Cưng ôm nhau một chỗ, nhanh chóng rúc vào trong góc phòng xa xa, run run rẩy rẩy nói, “Ha ha ... Đây, chị chị chị dâu tốt, em em em đi ra a ...”

Tả Xuyên Trạch tóc có chút ẩm ướt, trên người còn mang theo một chút mùi thơm ngát của sữa tắm, rõ ràng cho thấy vừa tắm rửa, hắn mặc áo ngủ, cổ áo mở rộng ra, xương quai xanh trong ngực cùng với dấu vết trên cổ nhìn một cái không xót gì, dùng đầu ngón chân nghĩ đều có thể đoán được cảnh ngộ hắn mới gặp phải.

Tả Xuyên Trạch bẻ ngón tay, trên cao nhìn xuống toàn thân tàn bạo nhìn một người một thú co rút ở góc tường, quanh thân phát tán hơi thở rất kinh khủng.

Tổng Phong cùng Cục Cưng nhất thời run càng lợi hại, Cục Cưng nỗ lực đem cơ thể mập mạp hướng lòng chủ nhân nó rút vào, kêu ô ô, cực kỳ đáng thương. Tổng Phong so với thú nuôi của cậu không tốt bao nhiêu, con người của cậu đang run rẩy rối loạn dữ dội, giọng nói cũng càng phát ra mất trật tự, “Chị chị chị dâu, anh hai em em em đâu?” Hơi thở người này tán phát kinh khủng như vậy, cậu thật sự là hoài nghi anh hai lợi hại của cậu có thể hay không đã biến thành một cỗ thi thể.

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch híp một cái, rốt cuộc từ kẽ hở hàm răng gắng gượng nặn ra chữ, “Anh ta tỉnh.” Sau đó quay đầu bước đi, chuông trên vòng chân theo động tác mãnh liệt của hắn ảnh hưởng, giống như nói tâm tình chủ nhân nhà nó bây giờ có bao nhiêu hồng bét.

Tổng Phong bị dọa sợ trái tim nhỏ bé đập thùng thùng thùng, trong lúc nhất thời lại cũng không có nhớ tới chính sự, mà lúc này cửa phòng lại mở, Tổng Triết mặc áo ngủ tựa ở cạnh cửa liếc mắt nhìn trong góc phòng một người một thú, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi phát sáng, thoạt nhìn tâm tình rất tốt, ngay cả giọng nói đều mang lười biếng và thoải mái, “Em ấy đâu?”

Tổng Phong vẫn như cũ đang run, run rẩy nói, “Chị dâu dâu dâu của em đoán chừng trở trở trở về nhà mẹ đẻ rồi ...”

Tổng Triết gật đầu, trở lại thay đổi một bộ đồ về mặt cao hứng đi ra cửa. Tổng Phong run rẩy một lát mới nhớ tới tư liệu y học, vội vàng đuổi ra cửa, mà cậu rốt cuộc vẫn chậm, chỉ có thể nhìn đến cuối đường một luồng khói trắng của động cơ xe hơi để lại.

Cậu nhất thời về mặt thương tâm vui ở bên cửa, “Đây, Cục Cưng, tao có phải là rất vô dụng hay không?”

“Gâu!”

“Có đúng hay không rất bị thúc?”

“Gâu!”

“Hu hu hu, tao không muốn sống ...”

“Gâu gâu!”

Tả Xuyên Trạch sau khi rời khỏi đây đi thẳng đến nơi đã hẹn cùng thủ hạ, hắn ở phòng ngủ cùng Tổng Triết dây dưa thời gian tương đối lâu, sau khi rời khỏi đây chỉ chờ một lát thủ hạ đã đến, vì vậy hắn liền leo lên trực thăng trở về Phùng Ma. Mà rất đúng lúc, chờ hắn tới Phùng Ma sau đó có một người cũng giống vậy đến rồi, người này không phải người khác, chính là Dịch Hàn rơi máy bay mất tích.

Tả Xuyên Trạch xuống máy bay vài bước đi tới, quan sát nhìn người này, thấy thân thể gã hoàn hảo không bị thương tích gì liền cũng không quay đầu lại vào phòng, hắn cũng không có hỏi mục đích người này đến Phùng Ma, bởi vì hắn biết chỉ cần người đàn ông này không chết thì nhất định sẽ tới tìm hắn, vì vậy muốn thấy người tận mắt bảo đảm hắn không có chuyện gì mới yên tâm.

Dịch Hàn đối tình cảm của gã vẫn luôn là trực tiếp đơn thuần như vậy.

“Anh trong khoảng thời gian này đi đâu?” Tả Xuyên Trạch một bên hướng bên trong vừa đi vừa nói.

“Tôi sau khi tỉnh lại phát hiện đang ở gần ven biển trong một thị trấn nhỏ, là nơi một ngư dân đã cứu tôi, tôi ở nơi đó vài ngày vừa vặn gặp phải binh sĩ đến tìm kiếm, cho nên liền có thể cùng họ quay về Tam Giác

Vàng, sau đó tôi dưỡng bệnh mấy ngày thì lập tức chạy đến nhìn xem cậu một chút.” Địch Hàn ăn ngay nói thật, vừa nói vừa không đổi sắc mặt quan sát nhìn y phục cùng dấu vết trên người người này, không cần hỏi đều biết những thứ này đến cùng là tác phẩm của người nào. Ánh mắt của gã trầm xuống, gã từ lúc Tả Xuyên Trạch đi Tam Giác Vàng ngày đó cũng đã từ trong miệng hắn biết được các loại chuyện, gã biết hiện giờ trên tay Tống Triết có thuốc thử trì hoãn có thể giải quyết tác dụng thuốc trong cơ thể Tả Xuyên Trạch, cho nên Tả Xuyên Trạch nội trong khoảng thời gian này nhất định là phải cùng người đàn ông kia dây dưa cùng một chỗ, gã tuy rằng không cam lòng lại cũng không thể tránh được, thế nhưng người đàn ông kia gã nhất định sẽ giết chết, chờ thuốc trong cơ thể Tả Xuyên Trạch tẩy sạch sẽ liền lập tức ra tay!

Tả Xuyên Trạch đi vào nhà ở trên ghế sa lon ngồi xuống, giương mắt nhìn gã, trầm mặc một hồi mới nghiêng ngẫm nói, “Địch Hàn, anh làm như vậy thật sự cảm thấy rất đáng giá?” Hắn chỉ đương nhiên là ngày đó xảy ra tai nạn người này thay hắn ngăn cản phần lớn lực xung lượng.

“Đáng giá,” Địch Hàn gật đầu, nói xong không do dự chút nào, nụ cười trên mặt rất thẳng thắn, có loại mùi vị ánh dương quang, nóng rực giống như mặt trời chói chang ở Tam Giác Vàng, chỉ nghe gã cười nói, “Trạch, tôi không thể dễ dàng chết như vậy, trên thế giới này có thể giết chết tôi ngoại trừ tự bản thân tôi ngoài ra cũng chỉ có một người, đó chính là cậu, thậm chí ngay cả chiến trường ở Tam Giác Vàng cũng không thể muốn mạng của tôi.” Gã nói rất tự phụ, Thượng tá trẻ tuổi nhất cũng có năng lực nhất Tam Giác Vàng, gã quả thực có vốn để tự phụ.

“Nhưng mà,” gã dừng một chút, hai mắt sáng rực nháy cũng không nháy mắt nhìn hắn, cười nói, “Đối với Địch Hàn tôi mà nói, đời này hạnh phúc lớn nhất là có thể chết ở trong tay của cậu, điểm ấy cậu nhưng phải nhớ kỹ.”

Tả Xuyên Trạch có chút bất đắc dĩ lắc đầu, dựa theo cổ chấp của người này đối với hắn tới nhìn, có thể nói những lời này hắn hoàn toàn không bắt ngờ, hắn trầm ngâm một chút, thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Có tin tức Hắc Yến chưa?”

“Còn chưa có,” Địch Hàn lắc đầu, “Ông ta ở gần đỉnh Bangladeshi hình như có thủ hạ, ngày đó phỏng chừng chính là bị người của ông ta đón đi, không biết ông ta có bị thương hay không, cũng không biết ông ta có đứng hay không còn sống.”

Tả Xuyên Trạch nhẹ gật đầu, con người yêu mị sâu không thấy đáy, nhìn không ra là vui hay buồn, khi hắn nhìn Hắc Yến cũng không phải dễ dàng sẽ chết như vậy, nhưng mà ... Hắn híp mắt một cái, dựa theo triển lãm lần trước ở Châu Âu sau đó đã qua hơn nửa năm, thứ trong cơ thể Tả An Tuấn mất thấy chỉ còn lại nửa năm, nhưng hắn đối Hắc Yến hiểu rõ người kia là không có khả năng lúc này từ bỏ ý đồ. Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, đối một bên Vệ Tụng nói, “Người lão đại tổ chức vệ sĩ toàn cầu hiện giờ còn ở bên cạnh nó chứ?”

Vệ Tụng đương nhiên biết “Nó” trong miệng chủ nhân là chỉ ai, liền gật đầu nói, “Đúng vậy.”

“A?” đáy mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch nổi lên một chút tia sáng nghiêng ngẫm, nếu người nọ vẫn còn, để anh ta đối phó Hắc Yến cũng không phải không thể, nhưng mà ... Hỏi ông, “Anh ta rốt cuộc có mục đích gì? Là ai phái anh ta tới?”

“Việc này không điều tra tỉ mỉ qua, muốn tra chứ?”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, “Đi điều tra xem một chút, nhìn người kia có mục đích gì, nếu như động cơ đơn thuần để anh ta tiếp tục ở bên cạnh nó,” hắn dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng mà sắp tới phải phải người chú ý cận kề tình huống bên kia, có bất kỳ biến động nhỏ đều phải báo cho tôi, nếu có khả năng chúng ta phải đoạt trước khi Hắc Yến ra tay.”

“Vâng.”

Tả Xuyên Trạch nhìn ông ta đi ra ngoài, con người yêu dạ thay đổi, nhìn không ra tâm tình gì, chỉ là khoé miệng xoá sạch tươi cười nhưng rất nghiêng ngẫm, ý tứ nguy hiểm đậm đặc.

Địch Hàn ở một bên nghe kinh ngạc, chờ bọn họ nói xong báo cáo mới đi lên trước hỏi, “Là minh tinh lần trước sao?” Nếu như gã nhớ không lầm thái độ của Tả Xuyên Trạch đối người kia rõ ràng lộ ra cảm giác không giống.

Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Định Hàn tiếp tục kinh ngạc nói, “Cậu cùng cậu ta rất cuộc là quan hệ như thế nào?”

“Nó a,” đáy mắt cực đen của Tả Xuyên Trạch dường như bởi vì vấn đề nhuộm một chút ý cười, chậm rãi nói, “Nó là em trai của tôi.” Hắn nói xong liền không để ý tới phản ứng của gã nữa, đáy mắt ý cười cũng dần dần biến mất, một lần nữa trở nên khó lường, hắn nhìn sân ngoài cửa sổ, anh mắt có chút xa xăm, dường như đang ở tương lai nào đó đoán được thành cảnh máu tanh không thể tránh khỏi.

Hắc Yến, lần này để chúng ta triệt để đến một lần kết thúc đi. Thừa dịp ông còn sống, nhân lúc tôi còn chưa có chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, ngày hôm nay chậm trễ, gì kia, vừa lúc ở nơi này thu nhặt số lượng một chút, chất lượng giấy xuất bản này có người muốn quyền này sao? Muốn nói tôi phải đi mở quy định, khụ, nói về trên một bài văn quy định còn chưa mở mà ... Ai ...

~(>_<~

Nói chứ cảm động với phần tình cảm của anh Hàn dành cho bạn Trạch ghê, tiếc rằng anh chỉ là pháo hôi mà thôi:v

Không biết lời tác giả ghi có dính đến việc khoá mịa cái truyện này trên link gốc ko nữa, truyện này bả viết cũng lâu rồi,

58. Chương 58: Hợp Thường Niên

Tống Triết từ sau khi ra khỏi Tống gia cũng không có đi Phùng Ma tìm Tả Xuyên Trạch, mà là trực tiếp đi xe hơi đến nơi ở của bác sĩ tư nhân thiên tài của y, Ôn Bạch trước sau như một mà đợi y ở trong phòng thí nghiệm hết sức chuyên chú hướng về phát minh của cậu ta, không biết đang nghiên cứu cái gì, hình như đêm giao thừa cậu ta cũng là trôi qua như vậy. Lúc này thấy Tống Triết đến cũng không bất ngờ, cười lên tiếng chào hỏi, “Hi, năm mới vui vẻ, giờ tìm tôi là vì bom của người trong lòng anh sao?”

Tống Triết cười đi tới ở trên ghế ngồi xuống, ôn hoà nói, “Cậu vẫn rất thông minh.”

“Ở với anh thời gian dài, cho dù không thông minh cũng đổi thành thông minh,” Ôn Bạch đứng lên tháo bao tay cao su đi pha trà cho y, chỉ chốc lát sau liền bưng ly trà đặt lên bàn, lại từ một bên trong ngăn kéo lấy ra tờ chụp x quang, cầm trước mặt y nói, “Này, đây chính là tim của cậu ấy, anh thấy cái điểm nhỏ kia không, nơi đó chính là vị trí của bom, đúng thực rất vương tay.”

Tống Triết nhìn lướt qua, hỏi, “Có thể lấy ra chứ?”

“Thật đáng tiếc,” Ôn Bạch nhún nhún vai, “Bom ở bên trong trái tim, muốn lấy ra hoàn toàn không thể nào, anh dù cho đi tìm người có uy tín cũng không có ích.”

Tống Triết trầm ngâm chỉ chốc lát, giương mắt nhìn cậu, “Không có biện pháp khác?”

“Biện pháp không phải là không có,” Ôn Bạch đẩy đẩy mắt kính, nhẹ nhíu mày một cái, nói, “Chính là tương đối phiền phức, cũng tương đối nguy hiểm.”

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp, “Có ý gì?”

Ôn Bạch ở đối diện y ngồi xuống, kiên nhẫn giải thích, “Anh có thể lựa chọn đổi cho cậu ấy một trái tim, như vậy tác dụng thuốc ngay cả vấn đề mang theo bom liền cùng nhau giải quyết rồi, nhưng có một chút anh cũng biết,” cậu ta nói đến đây dừng một chút, nhún nhún vai, “Thế chất của cậu ấy so với cùng người thường là khác nhau, cho nên tim của người bình thường đặt ở trên người cậu ấy xảy ra phản ứng bài xích, nhưng cũng không thể bảo đảm hoàn toàn không có khả năng, việc này phải xem vận may rồi,” cậu ta uống

một ngụm trà, cười nói, “Bằng năng lực của anh đi thông báo các bệnh viện lớn một chút, nếu có nguồn tin thích hợp lập tức thông báo anh, đoán chừng cũng không nhiều vấn đề lắm.”

Tống Triết suy nghĩ một chút, chỉ có thể gật đầu, “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI ĐI LƯU Ý MỘT CHÚT TRƯỚC, CẬU XEM LẠI MỘT CHÚT CÓ CÒN BIỆN PHÁP GIẢI QUYẾT KHÁC HAY KHÔNG?”

“Tôi sẽ, tôi gần đây vừa mới đang suy nghĩ, xem có thể chế tạo một trái tim nhân tạo cho cậu ấy thay hay không,” Ôn Bạch nói rồi đẩy mắt kính, nhướng mi nhìn y, một đôi mắt đẹp loé một chút ánh sáng trong suốt, cười nói, “Này, cậu ấy hiện giờ ở đâu?”

Tống Triết hơi ngần ra, Ôn Bạch ngoại trừ phương diện y học chắc là sẽ không chủ động đi quan tâm hướng về một người, y nhìn tia sáng đáy mắt người này, chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói, “Cậu đừng nói cho tôi biết cậu đối với em ấy nảy sinh hứng thú?”

“Tôi chỉ biết không thể gạt được anh,” Ôn Bạch hào phóng thừa nhận, cười nói, “Tôi trước đây tuy rằng xem qua tư liệu sinh học của cậu ấy nhưng chưa bao giờ thực sự tiếp xúc qua cậu ấy, nhưng lần trước tôi thay cậu ấy kiểm tra thì lại nghĩ cảm thấy cậu ấy một người thực sự rất đáng giá nghiên cứu, thể chất của cậu ấy cùng so với người thường có quá nhiều nơi không giống nhau,” cậu ta nói tia sáng đáy mắt liền rực hơn nữa, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Tống Triết, “Tôi đối với lần này đặc biệt vô cùng có hứng thú.”

Tống Triết chỉ biết kết quả là như thế, bất đắc dĩ nói, “Nếu như bị em ấy biết, đoán chừng sẽ đem da của cậu lột xuống mới huỷ đi phòng thí nghiệm của cậu.”

“Sao như thế, tôi lại không giống Hắc Yến đem cậu ấy làm thí nghiệm như vậy, tôi chỉ là muốn càng triệt để hơn tìm hiểu một chút kết cấu cơ thể của cậu ấy mà thôi, không chừng còn có thể phát hiện một ít thứ hữu dụng nữa,” Ôn Bạch vẽ mặt tươi cười nhìn Tống Triết, tia sáng đáy mắt vẫn không có rút đi, “Như thế nào?”

Tống Triết cười đứng lên, ôn nhã nói, “Nếu có cơ hội cậu có thể đi hỏi em ấy một chút, xem em ấy có nguyện ý hay không bị cậu nghiên cứu.”

Vai Ôn Bạch trong nháy mắt sụp xuống, thở dài, “Vẫn là quên đi, tôi hiện giờ cũng đã biết đáp án, tôi xem ra nếu như muốn nghiên cứu chỉ có thể chờ ngày cậu ấy hôn mê đổi tim cho cậu ấy thôi.”

“Em ấy cũng chỉ có lúc hôn mê mới nhu thuận,” trên mặt Tống Triết mang ý cười nhàn nhạt, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng quét mắt nhìn cậu một cái, nói chậm chậm, “Hiên Viên Ngạo đã từng tặng cho tôi một câu nói, hiện giờ tôi tặng nó cho cậu: Tự tận đáy lòng tôi hi vọng hứng thú của cậu đối em ấy chỉ dừng lại ở mức này.” Y quay đầu nhìn cậu ta, cười nói, “Em ấy có thể vô cùng dễ làm cho nghiện, tôi chính là một ví dụ điển hình, nhưng mà ...”

“Nhưng mà nếu cậu đã coi trọng cậu ấy liên vĩnh viễn cũng sẽ không thể buông tay,” Ôn Bạch không chờ y nói hết lời liền tiếp lời của y nói, đôi mắt đẹp hơi cong lên, cười bỏ thêm một câu, “Lại sẽ không để cho người khác có cơ hội lợi dụng.”

Tống Triết mỉm cười gật đầu, “Người thông minh.”

“Đó là đương nhiên, tôi luôn luôn rất thông minh, không thể nào cùng con rắn độc anh đây làm tình địch,” Ôn Bạch nói trong mắt lại mang theo một chút tia sáng, “Cho nên tôi sẽ không đối với cậu ấy sinh ra tình cảm không cần thiết, thế nào, để cho tôi nghiên cứu một chút đi?”

Tống Triết ý cười không giảm, “Việc này chỉ có thể chờ em ấy hôn mê rồi nói, dù cho tôi tự mình đối em ấy nói cũng là không có ích lợi gì, dù sao hiện giờ ngoại trừ Hắc Yến ra người em ấy nhìn không vừa mắt nhất chính là tôi.”

“...” Ô Bạch nói, “Như thế.”

Tống Triết liền cười cáo từ, xoay người đi ra. Y sau khi rời khỏi đây trực tiếp trở về gần hòn đảo ở thành phố S, ở nơi đó vài ngày, xử lý một chút văn kiện cần thiết, lúc này mới bắt đầu tính toán số ngày, suy nghĩ trước đêm mười lăm trăng tròn đem người kia bắt tới nơi này tiêm vào thuốc thử trị hoãn lần hai.

Đang xuất thần, thủ hạ từ bên ngoài tiến đến, cung kính trưng ra thiệp mời để lên bàn, nói, “Đại thiếu gia, thành phố S tổ chức họp thường niên,” nói xong lại đem một tập văn kiện đặt lên bàn, nói, “Đây là tài liệu liên quan đến cuộc họp thường niên này.”

Tổng Triết cầm cặp văn kiện kia lên nhìn một chút, cuộc họp thường niên này quy mô rất lớn, mời rất nhiều thương nhân chính khách nổi tiếng, hơn nữa để tạo thế còn mời rất nhiều minh tinh có tiếng và thể lực trợ oai, trong đó có Tả An Tuấn. Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp một cái, nói như thể tỷ lệ người kia đi cũng rất lớn.

Y đem tập văn kiện khép lại, cười đến rất là ý vị thâm trường.

Địch Hàn từ lúc biết được Tả Xuyên Trạch có một em trai sau đó thực sự kinh ngạc một trận, gã vốn cho là người này ngoại trừ Hắc Yến ra thì không để ý tới gọi là người thân, ai biết trong này còn dính dáng một người, cũng không biết bên trong lại phát sinh qua cố sự thể nào. Nhưng mà nếu Tả Xuyên Trạch không có nói gã cũng sẽ không hỏi nhiều, ở chỗ này bởi hấn vài ngày liền quay về Tam Giác Vàng, nói đó còn có việc chờ gã xử lý.

Tả Xuyên Trạch lại khôi phục sinh hoạt trước, ngoại trừ mỗi đêm bên người không có nhiệt độ cơ thể mùi vị dịu dàng quen thuộc ngoài ra làm cho chất lượng giấc ngủ của hấn có chút giảm xuống, những thứ khác không có gì thay đổi.

Hôm nay Tả Xuyên Trạch được mời đi một cuộc họp thường niên, hấn vốn không muốn đi, thế nhưng thứ nhất hấn gần đây ở Phùng Ma có chút buồn chán, thứ hai hấn thấy được tên Tả An Tuấn ở trong danh sách tên khách mời, vì vậy liền đổi chủ ý, dù sao hấn đã từng đáp ứng người này phải đi tìm cậu ta, chỉ là sau lại bởi vì rất nhiều chuyện trì hoãn, đêm nay đúng lúc liền mượn cơ hội lần này nhìn cậu. Tả Xuyên Trạch mỗi lần lên sân khấu đều có thể câu hồn đi một đám người, song lần này rất khéo, mỹ nữ đẹp lạnh lùng lần trước đang ở, người này nhìn thấy hấn lập tức trước mắt sáng ngời, chậm rãi đi tới cùng hấn chào hỏi, luôn luôn cao ngạo trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, “Chào ngài, anh còn nhớ tôi không?”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi nhìn cô một chút, trí nhớ của hấn là rất tốt, nhưng đối với bạn giường hấn luôn luôn là chỉ để ý ăn mặc kệ nhớ, huống chi hấn hơn nửa năm này trên cơ bản đều cùng Tổng Triết trộn cùng một chỗ, đối với những người trước kia càng thêm không có ấn tượng, đương nhiên hấn càng thêm không biết người phụ nữ này chỉ là cùng hấn nói chuyện vài câu trên trời, ngay cả giường chưa từng lên kíp. Hấn tiếc nuốt lắc đầu, nét mặt không thấy chút vẻ áy náy nào, lại nói, “Rất xin lỗi.”

Người phụ nữ kia vẻ mặt cao ngạo cứng đờ, lập tức khôi phục bình thường, nói, “Không quan hệ, chúng ta có thể nhận biết một lần nữa.”

Đáy mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch nổi lên một tia sáng nghiền ngẫm, giọng nói duyên dáng sang trọng mang theo một chút ý cười không rõ nghĩa, “Được.”

Cô gái kia bởi vì mị lực của hấn mà thất thần chỉ chớp lát, chờ lấy lại tinh thần, thủ hạ sau lưng hấn cúi đầu chẳng biết đối hấn nói gì đó, chỉ thấy khoé miệng của hấn trong nháy mắt phỉ lên một nụ cười tà, ánh mắt hướng bên trong hội trường bên kia nhìn qua, màu sắc ánh sáng khó lường luôn luôn ở đáy mắt mang theo sự khác biệt với thường ngày, khiến người khác vừa nhìn liền biết hấn thấy việc tồn tại của thứ đó nhất định là khác biệt. Cô biến sắc, theo ánh mắt của hấn nhìn sang, chỉ thấy đầu kia hội trường đứng một người đàn ông mặc đường trang, người đàn ông này trên mặt mang ý cười nhạt đúng mực, giống như quân tử phiên phiên* [bay vùn vụt, hình dung về sự nhanh nhẹn], ôn lương như ngọc. Bên cạnh người kia còn đứng rất nhiều cô gái, nhìn kỹ đều là xuất thân xã hội danh tiếng, xem ra người kia rất có nghề cướp đoạt.

Tả Xuyên Trạch nhìn người kia mới vừa vào cửa bị một đám người vây nét mặt mỉm cười cùng người xung quanh nói chuyện phiếm, một bộ dạng ôn tồn lễ độ, đúng thật là một hình tượng người đàn ông tốt. Con người yêu mị của hấn hơi híp lại, không đổi sắc mặt nhìn một hồi, lập tức đưa mắt dời đi chỗ khác, cũng không có đi tới.

Tổng Triết một bên tính tình tốt cùng người xung quanh bắt chuyện, một bên ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng của Tả Xuyên Trạch, sau đó rất nhanh liền thấy một mảnh đỏ tươi kia, y thuận thực giải quyết hết mọi người đến gần, chậm rãi đi tới bên cạnh hấn, còn chưa mở miệng chợt nghe người này chậm rãi nói, “Ngài Tổng, đã lâu không gặp.”

Giọng nói khách sáo kia ngay cả giống như bạn bè cũng không tính, Tống Triết cũng không thèm để ý, trên mặt nụ cười nhạt trước sau như một, mắt xéch luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi mở ra ánh sáng dịu dàng, nói, “Đã lâu không gặp, không biết ngài Tả năm mới trôi qua thế nào?”

Con người Tả Xuyên Trạch mang theo một chút ý vị nghiền ngẫm, lười biếng nói, “Làm phiền ngài Tống lo lắng, năm mới tôi trôi qua tính là tốt, ngoại trừ phải đối mặt với kẻ đáng ghét ngoài ra những thứ khác đều tốt.”

“A?” Tống Triết nhướng nhướng lông mi xinh đẹp, còn chưa mở miệng nói chỉ thấy mỹ nữ bên cạnh hân hân chìa tay cầm hai ly rượu đỏ trên xe rượu bên cạnh sau đó đem một trong cái ly ấy đưa cho người này, trên mặt lãnh diễm cũng mang theo một chút ý cười, “Thưa ngài, hay quên cũng không phải là một thói quen tốt.” Cô chỉ đương nhiên là bọn họ vừa mới “làm quen một lần nữa”, không biết vì sao, cô theo bản năng không muốn để cho hai người kia tụ lại, cô có thể mơ hồ cảm nhận được hai người kia trong lúc đó có một loại ăn ý cùng bầu không khí khiến cho một người cũng không chen vào được, làm cho quan hệ của bọn họ nhìn qua cực kỳ ... Mập mờ.

Tả Xuyên Trạch quơ quơ ly rượu, cười nói, “Tôi đương nhiên sẽ không quên,” hắn nói nhìn về phía Tống Triết, khoé miệng câu lên một tia cười tà, “Ngài Tống tùy ý, tôi xin lỗi không tiếp được nữa.” Nói xong liền cũng mỹ nữ hướng một bên đi, nói chuyện với nhau thật vui vẻ.

Tống Triết đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, nụ cười trên mặt mảy may không giảm, dịu dàng đến cực điểm, một mực nhìn đến khi thủ hạ gan run lấy lấy, run run rẩy rẩy nói, “Đại đại đại thiếu gia, anh anh anh không đi qua?”

Ánh mắt Tống Triết vẫn như cũ dừng ở trên người hai người kia, trầm mặc một lúc mới ôn hoà nói, “Tôi vừa mới nhớ tới hình như ngoại trừ vài người bên ngoài ngoài ra rất ít ai biết quan hệ tôi với em ấy.”

“...” Thủ hạ im lặng nhìn y, bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, “VẬY ĐẠI THIẾU GIA, NGÀI MUỐN LÀM GÌ?”

“Cũng không có gì,” Tống Triết một bên nhìn tình hình mới bên kia, lông mày xinh đẹp hơi hơi nhướng, cười nói, “Tôi chẳng qua dùng một tờ giấy tuyên bố quyền sở hữu của tôi một chút mà thôi.”

Thủ hạ kia khoé miệng giật một cái, dự cảm không tốt càng thêm mãnh liệt, “Giấy gì?”

Lần này Tống Triết không trả lời, mà nháy mắt cũng không nháy nhìn tình hình bên kia, ngay cả thủ hạ cho là y sẽ không trả lời chỉ thấy y nhắc chân hướng bên kia chậm rãi đi tới, giọng nói ôn hoà chậm rãi truyền đến, “Giấy kết hôn.”

Thủ hạ kia sửng sốt, khoé miệng lại giật giật, thầm nghĩ đại thiếu gia anh lẽ nào định đem tên Tả Xuyên Trạch viết ở cột bà xã sao? Anh chẳng lẽ không biết tình tình của người kia sao? Cậu ta nhất định sẽ đem xé, hoặc là không xé cũng nhất định sẽ đốt, cậu ta căn bản cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế có được hay không?!

Cô gái xinh đẹp kia cuối cùng vẫn là không thể như nguyện bởi duyên tình cảm cùng Tả Xuyên Trạch, bởi vì bọn họ vừa hàn huyên vài câu thì từ một bên tuôn ra một tên Trình Giáo Gia, mà cái tên Trình Giáo Kim này về mặt còn trong tình trạng happy lòi kéo tay áo người này vui sướng cùng hân hân nói tràng lời vô ích, nhưng mà tên Trình Giáo Kim này cô ngược lại biết, trước mắt chính là có thể được coi như nhân vật đẳng cấp ngôi sao, Tả An Tuấn. Mà cô cũng nắm bắt được nội dung trọng điểm đối thoại của họ, Tả An Tuấn gọi người này “Anh trai”, nói cách khác người này cũng họ Tả, tốt, cô coi như là đi tới từng bước.

“Anh ơi, năm mới anh trôi qua thế nào? Em vốn là muốn để cho anh và em cùng nhau trải qua, kết quả không có số điện thoại của anh, đem số điện thoại của anh cho em đi.”

Tả Xuyên Trạch chỉ cười cười, liếc mắt nhìn Lang Trì, người sau lưng lại hiểu rõ từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ vàng đưa tới, Tả An Tuấn nhận sang nhìn thấy dãy số phía trên, ước lượng danh thiếp một chút, vẻ mặt sùng bái nhìn hân, “Wow, anh ơi, anh thật có tiền a, ngay cả danh thiếp đều là làm vàng ròng.”

Tả Xuyên Trạch nở nụ cười, “Cái này em cần phải giữ tốt, nói không chừng sau này có thể sử dụng.”

“Được.” Tả An Tuấn ngoan ngoãn gật đầu, ồm thỏa tốt đẹp đem danh thiếp thu vào, vừa muốn mở miệng thì từ bên cạnh vang lên một giọng nói, mang theo một chút tức giận, “Tả An Tuấn, cậu lại chạy loạn gì

đó?!”

Tả Xuyên Trạch ngẩng đầu, chỉ thấy phía sau Tả An Tuấn bỗng nhiên đi tới một người, người này kiểu tóc ngắn đơn giản màu cây dây, ngũ quan sâu sắc, chính là đứng đầu tổ chức bảo vệ toàn cầu, Doãn Mạch.

Tả An Tuấn bủ môi, nói thầm, “Tôi không có chạy loạn, tôi cùng anh trai tôi nói chuyện.”

Doãn Mạch nhẹ nhú mày một cái, “Anh trai cậu ở đâu ra? Anh trai cậu không phải chết sớm sao?”

“Tôi đương nhiên là có anh trai!” Tả An Tuấn không phục trừng anh ta, lôi kéo ống tay áo Tả Xuyên Trạch, “Này, đây chính là anh trai tôi.”

Doãn Mạch lúc này mới đưa mắt chuyện tới người trước mặt, sau khi thấy rõ tướng mạo quần áo của hắn, con người màu lam đậm của anh ta nháy mắt híp lại, theo bản năng đem Tả An Tuấn kéo ra phía sau, trầm giọng nói, “Phùng Ma Tả Xuyên Trạch.”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch lắc ly rượu, nét mặt ý cười không giảm, cùng anh ta đối diện một lát mới nói, “Không biết ngài Doãn ở bên cạnh em trai tôi làm vệ sĩ là được ai nhờ vả?”

“Không ai nhờ vả.”

“Oh?” Lòng mày xinh đẹp của Tả Xuyên Trạch nâng lên, con người yêu mị nổi lên một chút nghiêng ngả, cười nói, “Hy vọng ngày sau anh không để cho tôi thất vọng.”

“Có ý gì?”

“Anh sau này sẽ rõ.” Tả Xuyên Trạch nói xong câu này liền xoay người đi, Tả An Tuấn bị Doãn Mạch đè xuống không thể nhúc nhích mấy may, chỉ có thể vội vàng từ phía sau anh ta thò đầu ra, kêu lên, “Anh ơi, anh đi đâu?”

“Trở về,” Tả Xuyên Trạch quay đầu hướng cậu cười cười, “Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

“A, thật vậy chăng, vậy em chờ anh a.”

Doãn Mạch không để ý tới kẻ ngốc, mà là nháy mắt cũng không nháy nhìn bóng lưng trước mặt, trên người tán phát hơi thở nguy hiểm dày đặc, nhưng mà còn chưa chờ anh ta có động tác gì liền phát hiện một tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía mình, anh ta bỗng nhiên hướng một bên nhìn lại, chỉ thấy đứng nơi đó một người đàn ông mặc đường trang, người đàn ông kia cười đối với anh lắc đầu, sau đó liền theo Tả Xuyên Trạch cùng đi ra hội trường, ý tứ của y rất rõ ràng —— em ấy là của tôi, không được phép làm tổn thương em ấy.

Doãn Mạch nhú mày một cái, người kia chắc là Tống Triết, thoát nhìn sự tình thật là càng ngày càng phiền toái, anh nhớ đoạn thời gian trước thủ hạ báo cáo, vừa liếc nhìn vẻ mặt ngu ngốc của người nào đó phía sau, bất đắc dĩ che trán, thầm nghĩ người này đúng thật không thể để cho anh bớt lo!

Người đẹp kia nhìn người này biến mất ở cửa chính, không muốn xa cách giống như lần trước, vội vàng đuổi theo, nhưng mà cô vừa mới ra hội trường liền cứng đờ lại, há miệng, một chữ đều nói không nên lời.

Bởi vì cô thấy trên đường một người đàn ông mặc đường trang nâng cằm của người kia lên, sau đó cúi người hôn lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại mang chậm, khụ, ngày hôm qua ** lấy ra có chút **, thật nhiều họ hàng trang mạng đều nói đánh nửa ngày, cái kia ... Tôi có thể nói tập quen thì tốt rồi sao ...

59. Chương 59: Cầu Hôn

Tả Xuyên Trạch có thể cảm nhận được ánh nhìn nguy hiểm của Doãn Mạch ném tới trên người hắn, hắn đối với lần này không thêm để ý chút nào, trái lại còn cảm thấy rất hài lòng, vì người này theo bên cạnh Tả An Tuấn, anh ta lợi hại chút sau này chống lại Hắc Yến phần thắng liền lớn một chút.

Hắn chậm rãi hướng bên ngoài hội trường đi đến, khoé mắt vừa mới lướt qua người bên cạnh đuổi kịp, lười biếng nói, “Ngài Tổng đây là muốn trở về rồi?”

“Đúng vậy,” Tổng Triết mỉm cười đi đến bên cạnh hắn, cùng hắn sóng vai đi ra phía ngoài, cười nói.

“Không biết ngài Tả có thể hay không nể mặt cùng kẻ hèn này tới đảo nhỏ ở một chuyến? Tôi vừa vặn có chút đồ muốn đưa cho ngài Tả.”

“A?” Tả Xuyên Trạch nhướng nhướng lông mày đẹp, “Là cái gì, nói nghe một chút.”

“Cũng không phải thứ gì lớn lao,” khoé miệng Tổng Triết nhếch lên nụ cười nhạt, dịu dàng nói, “Chỉ là một ống tiêm bình thường mà thôi, không biết ngài Tả có nhận hay không đây.”

Con người Tả Xuyên Trạch hí một cái, lúc này mới nhớ tới thuốc thử trị hoãn phải tiêm trước trăng tròn, hắn cười nói, “Nếu Tổng đại công tử đích thân mời, tôi làm sao có thể không nể mặt đây.”

Lúc đó bọn họ đi tới dưới đèn đường, Tổng Triết nghiêng đầu nhìn hắn, mặt mũi người này bị ngọn đèn màu sắc ấm nhuộm một tầng sáng nhu hoà, ngay cả con người đen không thấy đáy đều mang theo một chút tia sáng, thật sự là cực kỳ mê người.

Tổng Triết không khỏi dừng bước lại đưa tay nâng cằm hắn lên, con người Tả Xuyên Trạch vừa chuyển, vừa muốn mở miệng chỉ thấy môi người này hạ xuống, sau đó hàm răng liền bị cạy ra, một dòng ấm áp cuốn vào, hương trà quen thuộc đã ở trong miệng chậm rãi lưu động. Ánh mắt của hắn vừa hoà hoãn, cuộn lông mi cong không khỏi rũ xuống phía dưới.

Ngón tay thon dài của Tổng Triết vẫn không di chuyển từ cằm hắn dời đi, như vậy hôn qua, đầu hướng một bên hơi nghiêng, hàm dưới câu dẫn ra góc độ đường cong rất ưu mỹ, hơn nữa khung xương tinh tế của Tả Xuyên Trạch phụ trợ, tình cảnh nhìn qua tương đối hoa lệ hoặc nhân, thủ hạ của hai người này ngẩng đầu chợt vừa nhìn thấy, đều cúi đầu đem đầu hướng một bên xoay, thầm nghĩ trên đời này cũng chỉ có Tổng Triết dám tùy thời tùy chỗ hôn Tả Xuyên Trạch như vậy.

Tổng Triết cảm nhận được người này thuận theo, tay kia đưa đến hông của hắn dồn sức hướng vào trong lòng, hôn sâu chút. Bên hông truyền tới sức lực rất lớn, Tả Xuyên Trạch lập tức thở dốc một tiếng, nhận thấy được y khác thường, nghiêng đầu né tránh, nhẹ nhúm mày một cái, nói, “Anh lại nổi điên cái gì?”

Nụ cười trên mặt Tổng Triết không đổi, lại ở trên môi hắn hôn một cái, thấp giọng nói, “Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều không biết quan hệ của chúng ta, điểm ấy khiến cho tôi rất không thoải mái.”

Tả Xuyên Trạch theo bản năng muốn hỏi quan hệ bọn họ là gì, nhưng lời mới vừa ra khỏi miệng liền chợt nhớ tới bọn họ hiện giờ hình như đang hẹn hò, chỉ có thể tạm thời đổi giọng, hỏi, “Vậy anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào em vẫn luôn rất rõ ràng.” Tổng Triết cố chấp đưa tay cùng mười ngón tay hắn đan vào nhau, ra lệnh thủ hạ đi lái xe tới đây.

Tả Xuyên Trạch nhướng mi lên nhìn y, kinh ngạc nói, “Ngày hôm nay phải đi đảo nhỏ?”

Tổng Triết không đáp hồi ngược, dịu dàng nói, “Em gần đây còn có việc phải bận rộn?”

Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, hình như là không có chuyện gì phải xử lý, liền phát tay để cho thủ hạ của mình đi về trước, Tổng Triết nhìn xe lái tới, đưa tay mở cửa xe để cho hắn đi lên trước, lúc này mới ngẩng đầu hướng cửa hội trường nhìn lướt qua, đứng nơi đó là một cô gái lãnh diễm, lúc này chính là ngơ ngác nhìn về đây, trên mặt biểu tình mang theo một chút khiếp sợ và không biết làm sao, y đối với cô ta nở nụ cười một chút, nhẹ lắc đầu, sau đó ngồi lên xe, nghênh ngang mà đi.

Cô gái lãnh diễm kia vẫn nhìn xe bọn họ ở chỗ quẹo biết mắt mới hơi chút hoàn hồn, vừa rồi ý nụ cười người đàn ông kia rất rõ ràng — cô không có cơ hội.

Cô không ngừng nghĩ ánh mắt của y, trong nháy mắt cô chỉ cảm thấy giống như bị người này xem thấu hoàn toàn vậy, khiến cho người khác sợ run lên. Về mặt của y tuy rằng âm áp, nhưng trên người tán phát ra hơi thở cũng rất u ám, thậm chí ngay cả ý cười nơi khoé miệng đều mang ý tứ không thể từ chối, một cường giả. Đối con mồi của mình tuyệt đối theo dõi tới cùng, cường giả không để cho những người khác chút kẽ hở.

Cô đứng bên ngoài thật lâu, lâu đến nhiệt độ cơ thể mình từng tắc trở nên lạnh lẽo mới chậm rãi giật mình, trên mặt khôi phục biểu tình thường ngày, cũng không quay đầu lại vào hội trường, cô cùng người đàn ông tà khí thần bí kia cuối cùng không có duyên phận.

Tổng Triết sau khi vào xe đem Tả Xuyên Trạch kéo đến trước mặt dụi vào trong lòng, Tả Xuyên Trạch sớm thành thói quen những động tác này của y, nhưng thật ra không có phản đối, Tổng Triết đem cằm để ở trên vai hắn, để sát vào lỗ tai của hắn lại cười nói, “Có đôi khi, thật muốn đem em nhốt vĩnh viễn, chỉ có thể một mình tôi xem, cũng chỉ có thể một mình tôi chạm.”

Tả Xuyên Trạch quay đầu nhìn y, xe thông thả mà đi, ánh sáng trong xe rõ rõ tắt tắt, trong mắt xéch xinh đẹp người này trong trẻo lại lạnh lùng nhưng thật ra may mắn không đổi, hắn biết lời vừa rồi của người này là nghiêm túc, nhìn y một lát, vừa muốn mở miệng chợt nghe người này tiếp tục nói, “Em chừng nào thì sẽ cùng tôi kết hôn?”

Tả Xuyên Trạch nhướn lông mày đẹp, nghiền ngẫm nói, “Tổng đại công tử anh hình như không thiếu đối tượng kết hôn, này, nói ngay vừa đến, anh chỉ cần đi chỗ lúc này dừng lại một chút liền có một đám mỹ nữ có tiếng trong xã hội chờ anh lựa chọn, cần gì tới tìm tôi.”

“Ai bảo tôi nhận thức chính xác em chứ,” Tổng Triết cười nói, “Ah, vừa rồi ở hội trường em nhìn thấy tôi?”

“Nhìn thấy,” giọng của Tả Xuyên Trạch càng thêm nghiền ngẫm, “Tổng đại công tử anh vừa mới vào hội trường liền bị một đám người vây quanh, xem ra khá nhiều người tranh đoạt a, cũng khó trách anh qua thời gian dài như vậy mới phát hiện tôi.”

“Oh? Hoá ra em đợi tôi thời gian dài như vậy a,” mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổng Triết nhìn hắn một lát, lông mày thanh tú nhướn một cái, tâm tình rất tốt hỏi, “Ừm ... Em sẽ không phải là ghen chứ?”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra một chút, nhưng lập tức liền khôi phục như thường, con người yêu mị liếc y một cái, lười biếng hỏi, “Anh cảm thấy thế nào?”

Tổng Triết tiến tới hôn hắn một chút, cười nói, “Tôi cảm thấy đúng.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch lại nhìn y một chút, sau đó xoay qua một bên, tiếp tục lười biếng nói, “Cứ cho là đúng.”

Tổng Triết nhìn hắn một bộ dạng chẳng muốn cùng anh cãi cọ, bắt đầu dĩ cười lắc đầu, cũng không có bàn lại vấn đề này. Hai người liền rất nhanh tới bến tàu thành phố S, sau đó ngồi du thuyền đi vùng phụ cận đảo nhỏ.

“...” Tả Xuyên Trạch nhìn thứ vàng rực rỡ trước mặt, trầm mặc một lát hướng Tổng Triết đưa tay ra, nói, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Tổng Triết lắc đầu mà cười, lôi kéo hắn đi về phía trước, dịu dàng nói, “Nếu em muốn gọi thủ hạ của em đưa qua đây vẫn là không thể, chờ tác dụng thuốc bên trong cơ thể em hoàn toàn trừ bỏ sạch sẽ sau đó tôi mới tặng em, cho em tạc nỏ.”

“Tôi không những muốn tạc nỏ cái ***g sắt này,” Tả Xuyên Trạch nói tiến đến bên tai của y, chậm chậm nói, “Còn muốn ngay cả anh Tổng đại công tử cũng tính vào.”

Bên tai hơi thở ấm êm dịu ướt át, giọng nói trầm thấp đầy tà khí, như lúc ban đầu ngày đó gặp nhau, yêu mị cùng đậm hơi thở nguy hiểm, đi thẳng vào hồn phách người ta. Sau lưng Tổng Triết nhện không được nổi lên một tầng run rẩy sung sướng, chợt chế trụ hông của hắn một cái, nâng cằm hắn lên ép buộc hắn

ngẩng đầu, trực tiếp hôn lên, đầu lưỡi cạy ra hàm răng của hắn thăm dò vào cùng lưỡi của hắn câu cùng một chỗ, dây dưa một lúc lâu mới buông hắn ra, hai người hơi thở có chút bất ổn.

“Không sao,” Tống Triết ở trên môi hôn hắn một chút, cười nói, “Đến lúc đó tôi cam tâm tình nguyện cho em tạc nỏ.” Y nói xong liền lôi kéo tay hắn vào ***g sắt, đem khoá ở trên giường đeo vào cổ tay hắn, khoé miệng ý cười nhìn qua rất thoải mái.

Con người Tả Xuyên Trạch híps lại một cái, thưởng thức dây xích trên tay, nói, “Hứng thú của anh vẫn là buồn nôn như vậy.”

“Cũng bởi vì đối tượng là em.” Tống Triết nói đem cái hộp thuốc lấy ra, đem thuốc tiêm ra, ý bảo hắn đưa tay qua đây.

Tả Xuyên Trạch lưỡi biếng vươn tay, nhướn mi nhìn y, “Anh tháng này có đúng hay không cũng phải tiêm vào thứ này?”

“Đúng vậy, tôi hôm qua đã tiêm vào xong, thuốc trong cơ thể từ nay về sau coi như sạch sẽ,” Tống Triết cầm rượu sát trùng, giương mắt nhìn hắn, “Em đây là quan tâm tôi?”

“Tôi tại sao muốn quan tâm anh?” Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn y, đem cánh tay đưa đến trước mặt y ý bảo y muốn tiêm mau tiêm, dây xích trên cổ tay bởi vì động tác của hắn mà phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ, hắn nhú nhú mày, khó chịu nói, “Lần sau trở về tôi nhất định đi học cạy khoá, hừm, thuận tiện sẽ đem vòng chân chết tiệt kia cạy ra ném đi.”

Tống Triết làm tiêu độc cho da tay của hắn sau đó đem thuốc thử trì hoãn chậm rãi rót vào trong cơ thể hắn, cười nói, “Đáng tiếc, những cái khoá này đều là thiết kế đặc biệt, thứ này không có cách cạy ra.”

“Không thử xem một chút như thế nào biết được, tôi ... Ah ...” Tả Xuyên Trạch nói được phân nửa rồi đột nhiên dừng lại, đau đớn quen thuộc xông tới, hắn nhắm mắt lại ngửa mặt về phía sau tựa ở đầu giường, Tống Triết ném ống tiêm tiến tới đưa hắn chặt chẽ ôm vào trong lòng, cũng không có mở miệng.

Có trải qua lần trước, lần này ngược lại cũng không phải chịu đựng khó khăn như vậy, chỉ là tác dụng thuốc qua đi trên người không có bao nhiêu sức lực, Tống Triết ôm hắn đi ôn tuyền đem mồ hôi lạnh trên người rửa lại đem hắn ôm trở về, vùi vào trong lòng, hôn một cái lên trán của hắn, dịu dàng nói, “Em mệt rồi, ngủ đi.”

Tả Xuyên Trạch cả người vô lực, ý thức có chút mê ly, nhưng giữa hơi thở đều là mùi vị quen thuộc, điều này làm cho hắn rất an tâm, rất nhanh liền ngủ thật say rồi. Hắn ngày thứ hai rất sớm liền tỉnh, Tống Triết thì ở bên cạnh hắn, da thịt dính nhau cảm giác nhậy mềm mại, khiến hắn theo bản năng hướng bên kia rứt một cái.

Hắn vừa có động tác Tống Triết liền tỉnh, buộc chặt cánh tay, cười nói, “Cảm giác thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cảm giác tình trạng cơ thể một chút, chỉ cảm thấy vẫn còn có chút vô lực, nhưng mà so với tối hôm qua phải tốt hơn rất nhiều, lại nghỉ ngơi một chút thì có thể khôi phục, nhân tiện nói, “Cũng được.”

Tống Triết liền lên tiếng tiến tới hôn hắn, hai tay không ngoan ngoãn ở trên người hắn vuốt ve, y từ hôm qua liền muốn làm như vậy, vẫn nhìn đến bây giờ. Đàn ông buổi sáng tương đối dễ dàng hưng phấn, Tả Xuyên Trạch gần như lập tức đã bị y khơi dậy tình dục, đáng tiếc tình trạng thân thể hắn bây giờ chỉ có thể mặc cho người xâm lược, nhìn không được trừng mắt liếc y, hỏi, “Tôi còn bao lâu mới có thể triệt để đem thuốc trong cơ thể thanh tẩy sạch sẽ?”

Tống Triết một bên chậm rãi tiến vào thân thể hắn một bên hôn hắn, cười nói, “Năm, năm sau tôi cho em tạc nỏ, nói giữ lời,” y giải thích mạnh dĩnh về phía trước, hai người đồng thời kinh hãi thở hổn hển một tiếng, giọng nói của y rõ ràng khàn khàn hơn một chút, “Em rút cuộc lúc nào mới bằng lòng đồng ý cùng tôi kết hôn?”

Con người hơi nước của Tả Xuyên Trạch nhìn y một cái, ác liệt nói, “Anh nằm mơ ... Ừm ...” Hắn còn chưa nói xong người trên người hắn liền dùng sức va chạm vào chỗ sâu bên trong, cổ họng của hắn đúng lúc lập tức không khống chế được tràn ra một tiếng rên rỉ nhu nị, ** mê người.

Tổng Triết nghe vào trong tay, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm sâu một chút, bản thân theo đuổi chìm đắm xuống phía dưới, triền miên đúng lúc nhẹ nhàng nói ra một câu, “Tôi sớm muộn gì có một ngày phải cho em chính miệng đồng ý.”

Tả Xuyên Trạch trong lúc giật mình dường như nghe tới câu này, nhưng mà hắn bắt chước cái khác, trên người khô nóng từ lâu làm cho hắn trầm luân, liền đưa tay ôm lấy cổ Tổng Triết cùng y dâng lên triền miên, xông lên đỉnh lên chốc lát không khỏi nghĩ thầm, trên đời này hắn cũng chỉ có thể dễ dàng tha thứ Tổng Triết đối đãi hắn như vậy.

Thời gian như hạt cát trên đầu ngón tay chậm rãi trôi qua, khí trời trở nên ấm áp, từ mùa xuân ấm áp tiến vào hè nóng, thuốc trong cơ thể Tả An Tuấn thời gian thức tỉnh sắp tới, Hắc Yến quả nhiên có hành động, Tả Xuyên Trạch đương nhiên muốn ở trước mặt ông ta đem người kia bắt trở về, hơn nữa người kia từ lâu chẳng biết tại sao rơi vào bẫy tình Doãn Mạch, trong lúc nhất thời ba người đánh túi bụi.

Tổng Triết từ lần cầu hôn trước bị từ chối sau đó liền không còn hướng hắn nhắc qua, chỉ là đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh hắn, bảo đảm hắn sẽ không bị thương cũng không sẽ lại đột nhiên ngoài ý muốn đi săn người đẹp, những thứ khác đều dung túng theo hắn đi. Thời gian đảo mắt mà qua, hình thức hai người ở chung không đổi, vẫn như cũ mập mờ không rõ, hôm nay Tả Xuyên Trạch lại tới trên đảo nhỏ, dây xích của Tổng Triết từ lâu không cản trở hắn, nhưng mà hai người vẫn như cũ ngủ ở bên trong ***g sắt xa hoa, đây là lần cuối cùng, bởi vì tới hôm qua ông tiem cuối cùng đã rút vào trong cơ thể hắn.

Tả Xuyên Trạch lười biếng mở mắt ra, xoa thắt lưng đau nhức ngồi dậy, bên người từ lâu không có bóng dáng Tổng Triết, hắn đang khó hiểu chợt nghe thấy hướng bên ngoài ***g sắt vang lên một giọng nói dịu dàng, “Tỉnh thì rời giường qua đây, tặng em một thứ tốt.”

Tả Xuyên Trạch vì vậy rời giường mặc quần áo rửa mặt, đẩy ra tầng tầng vải mỏng đi tới, tiếng chuông của vòng chân thanh thúy êm tai, hắn chậm rãi bước ra ***g sắt, thấy thứ trong tay Tổng Triết sau đó lập tức giật mình, lúc này mới cúi đầu vây quanh ***g sắt dạo một vòng, nhìn bom đã được trang bị tốt một chút, chậm rãi đi tới bên cạnh y.

Tổng Triết cười đem vật cầm trong tay bình tĩnh đem thiết bị đưa cho hắn, dịu dàng nói, “Này, đáp ứng việc của em, tặc nổ đi, nhớ kỹ cách xa một chút.”

Tả Xuyên Trạch còn đang kinh ngạc nhìn thứ trong tay, lúc này mới nhớ tới lúc trước nói qua muốn tặc banh nơi đây, thì ra trong lúc vô tình hắn đã cùng người đàn ông này chung sống lâu như vậy, hắn ngần ra, nói, “Tôi còn muốn tặc nổ anh.”

Tổng Triết liền tiến tới ở trên môi hắn hôn một cái, lôi kéo tay hắn hướng cửa phòng đi đến, để cho hắn đứng ở cửa, sau đó để cho hắn buông tay y ra mới quay trở về, đi thẳng đến bên trong ***g sắt mới xoay người dừng lại nhìn hắn, trên mặt nụ cười nhạt như trước, liền như tình trạng trước mắt cùng hắn toàn bộ không chút quan hệ, dịu dàng nói, “Này, nổ đi.”

Tả Xuyên Trạch vừa ngần ra, còn chưa có phản ứng gì chợt nghe người tiếp tục dịu dàng nói, “Ah, coi như nể mặt người yêu cũ cuối cùng nhớ kỹ nhất xác cho tôi là được.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhìn hắn một lát, tay nắm máy hện giờ lại chặt một chút, sau đó cười nhạo một tiếng, “Tôi nói muốn đem anh tặc nổ ngay cả cận cũng không còn dư lại, đi đâu tìm thi thể?”

Tổng Triết tiếc hận nói, “Vậy quên đi, em tặc đi.” Nói xong quả nhiên cảm miệng, mắt xé trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh nhìn hắn, không nói lời nào.

Tả Xuyên Trạch dừng lại cùng y đối diện, con ngươi cực đen sâu không thấy đáy, nhìn không ra tâm tình gì, nhưng tay cầm máy hện giờ lại là chặt chẽ, trầm mặc sau một hồi bỗng nhiên đem thứ trong tay ném vào ôn tuyền, hành động kia nhìn qua lại có chút thẹn quá thành giận. Hắn ném sau đó quay đầu bước đi, Tổng Triết nhìn rõ ràng, vài bước đi tới từ phía sau cổ ôm hắn, cười nói, “Hey, đi đâu?”

“Thành phố X.” Tả Xuyên Trạch tách tay y, ăn ngay nói thật, giọng nói ngược lại cùng lúc này giống nhau như đúc, giống như cùng việc xảy ra vừa rồi không có chút quan hệ nào.

“Oh?” Tổng Triết cười nói, “Đi làm gì?”

“Tôi trông giữ đường thủy quý báu,” con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch bởi vì sẽ bắt đầu chuyện này mà nhuộm một chút ý cười, ý tính toàn đầy hàm xúc mười phần, “Tôi đã nhìn chăm chăm vào nơi này rất lâu rồi, hôm nay đúng lúc giống như ý nguyện của tôi, em họ lạnh băng nhà anh lần này nhưng thật ra phạm một chuyện tốt, cho tôi một chỗ trống như vậy, cho nên tôi muốn ở đây cản trở Trác Viêm đạt được nó.”

Tổng Triết lập tức hiểu rõ gật đầu, “Chính là Cự Kinh bang*?” Đoạn thời gian trước em họ lạnh băng nhà y bị Trác Viêm tính kế rút cuộc ăn vào tay, chẳng qua em họ nhà y cũng mở ám hoa** trong giới mua đầu Trác Viêm với giá cao, Cự Kinh bang vừa lúc động tâm với giá tiền đó, hơn nữa một ít nguyên nhân khác nữa, hôm nay rất nhanh thì hẳn là Trác Viêm nổi giận ngay cả ô cũng búng, mà bên trong Cự Kinh bang đáng giá nhất chính là một tuyến đường hoàng kim an toàn, việc tốt như vậy người này đương nhiên sẽ không bỏ qua.

[*đã tra baidu, gg vẫn ko có nghĩa nên mình nghĩ tác giả tự đặt, cho nên tên giữ nguyên bản gốc.]

[** cũng ko có nghĩa, mình nghĩ nó dạng giống như ra thông báo mua xác thủ để giết người vậy đó.]

“Đúng vậy.” Tả Xuyên Trạch hào phóng thừa nhận, đẩy tay y ra đi ra phía ngoài, ai biết vừa bước ra một bước thì lại bị sau lưng kéo, hẳn không khỏi quay đầu lại nhướng mi, “Thế nào, tôi quyết định không tạc nổ anh, anh chẳng lẽ còn muốn xin tôi tạc nổ anh?”

Tổng Triết không để ý tới lời của hắn, mà là nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt cùng lúc trước ở trong ***g sắt giống nhau như đúc, Tả Xuyên Trạch trong lòng giật mình, chỉ nghe người này dịu dàng nói, “Trạch, chúng ta kết hôn đi.”

Tả Xuyên Trạch nhìn y thật lâu, lâu đến lúc Tổng Triết cho rằng lại phải bị từ chối mới gật đầu một cái, nói, “Được.”

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng ngời, còn chưa kịp nói cái gì chợt nghe người này tiếp tục nói, “Nhưng mà có điều kiện,” hắn nói đưa tay nâng cằm y lên, con người yêu mị cũng mang theo một chút nghiền ngẫm, nói ác liệt, “Chỉ cần anh Tổng đại công tử bằng lòng cam tâm tình nguyện để cho tôi làm một lần, tôi liền cùng anh kết hôn, nhớ kỹ, là cam tâm tình nguyện.”

Bốn chữ cuối cùng hắn nói rất chậm, giống như mỗi một chữ đều ở giữa răng môi trở về một lần, đặc biệt nghiền ngẫm. Hắn nói xong liền cũng không quay đầu lại đi, chỉ để lại Tổng Triết đứng tại chỗ cười bất đắc dĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, sau cùng nói về thời gian nhảy có chút nhanh, bởi vì phải viết Tả An Tuấn liền nhanh đi qua, bằng không ngày đó nhất định sẽ có một đồng lớn lặp lại, viết phiền phức.

Sau cùng, đuôi móng vuốt non non ... Mai mốt tôi đều có việc, ngày mai phỏng chừng lại cắt đứt thêm một ngày đêm, tôi tận lực ngày kia trở về, liền ngâm tương đi——

Ờ thì có PHẢN CÔNG đó, hí hí

60. Chương 60: Nghi Ngờ

Tả Xuyên Trạch ra khỏi nơi Tổng Triết ở, liên lạc thủ hạ đi thẳng đến thành phố X trên đảo tư nhân phụ cận Cự Kinh bang, nơi này là trung tâm Cự Kinh bang, tất cả tư liệu trong bang gần như đều ở trong đây.

Lang Trì cung kính đứng ở một bên, nhìn chủ nhân ở trên ghế cạnh biển nhân nhả phôi nằng, đem rượu đỏ chậm rãi rót vào ly đế cao ở trên bàn bên cạnh, nói, “Thứ quan trọng bên trong Cự Kinh bang đều đã tới tay.”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, hỏi, “Tra được Trác Viêm cuối cùng dùng cổ thế lực nào chưa?”

“Còn chưa,” Lang Trì cung kính trả lời, trầm ngâm một chút nói, “Hành động lần này của thiếu chủ Trác gia thật sự là quá nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt liền đem Cự Kinh bang tiêu diệt, tạm thời còn nhìn không ra

hắn ta đến tận cùng là dùng cổ thể lực kia, nhưng mà lần hành động này đến nhìn thì, cổ thể lực kia tuyệt đối không thể khinh thường.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, ánh mắt chuyển hướng phía bên tàu loại nhỏ, nơi đó lại tới một du thuyền, ánh mắt yêu mị của hắn hơi híp một cái, thấy rõ người tới sau đó khoé miệng trong nháy mắt câu lên nụ cười nghiền ngẫm, chậm rãi nói, “Xem ra tôi có thể hỏi người kia một chút.”

Lang Trì ngẩng ra, theo phương hướng của hắn nhìn sang, chỉ thấy trên bến tàu đi xuống một đám người, đứng đầu là hai người một người trong đó là người phương Tây thân hình cao lớn, mà người còn lại là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thiếu niên này rất thanh tú, bên vành tai phải đính một viên bảo thạch, chính là Tam thiếu gia Tống gia, Tống Hi. Mà phía sau bọn họ chính là mang theo một đội lính đánh thuê Nam Phi, mỗi người trang bị hoàn mỹ.

Người phương Tây cao to kia nhìn thấy Tả Xuyên Trạch một lát trong mắt nhất thời hiện lên một tia sáng kinh diễm, mới lập tức quan sát tỉ mỉ hắn, sau đó rõ ràng nhớ tới trong giới một vị nhân vật truyền kỳ cùng cách ăn mặc rất giống hắn, nghiêng đầu hỏi Tống Hi bên cạnh, nghiệm chứng xong sau đó vẻ mặt nhất thời run sợ. Tống Hi nhìn thấy hắn cũng là ngẩng ra, lập tức vẻ mặt rực rỡ đi tới, há miệng, vừa muốn đem tiếng “Chị dâu” gọi ra liền thấy con người yêu mị của hắn híp một cái, hơi thở tà ác mưng mưng, vội vàng đổi giọng, cười khan nói, “Thì ra ngài Tả đã ở đây, thật là đúng lúc là đúng lúc, ha ha.”

“Không đúng lúc,” Tả Xuyên Trạch nghiền ngẫm nhìn cậu, nhìn thẳng tới đem cậu run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra mới chậm rãi mở miệng, “Tôi vốn là tới nơi này chờ Trác Viêm, không nghĩ tới còn chưa đợi được hắn ta, ngược lại chờ được cậu, hắn cùng cậu quan hệ thế nào?”

Tống Hi cười gượng, biết vị chị dâu nhà cậu rất lợi hại cũng rất thông minh, nhưng tin tức lão đại nhà cậu lại không thể dễ dàng tiết lộ như vậy, chỉ nói, “Không có gì, chính là bạn bè bình thường, ha ha.”

“Oh?” Ánh sáng đáy mắt Tả Xuyên Trạch càng thêm nghiền ngẫm, hắn từng nghe Tống Triết đề cập qua em trai thứ ba nhà y là làm tình báo cho một tổ chức, toàn cầu chỉ có danh hiệu Hắc Vũ mà thôi, bây giờ người này lại xuất hiện ở nơi này, còn là lúc Cự Kinh bang vừa bị diệt, điều này thật sự là trùng hợp, con người yêu mị vừa chuyển, cười nói, “Cậu là người của Hắc Vũ?”

Tống Hi thiếu chút nữa bị nước miếng mình sặc chết, thầm nghĩ quả nhiên không gạt được, chỉ có thể cười gượng, cười ngây ngô, nỗ lực cười, cuối cùng khoé miệng đều có chút co quắp.

Tả Xuyên Trạch liền xác nhận ý nghĩ của mình, xem ra Trác Viêm hắn là cùng Hắc Vũ không thoát khỏi liên quan, tuy rằng trong giới truyền lão đại Hắc Vũ và lão đại tổ chức vệ sĩ là cùng một người, đều là Doãn Mạch, nhưng Trác Viêm am hiểu nhất chính là nguy trang, nói không chừng anh ta mới là lão đại Hắc Vũ phía sau màn, mà lần này Cự Kinh bang bị diệt hẳn là anh ta sử dụng thể lực Hắc Vũ. Tả Xuyên Trạch đem sự tình đại khái làm suy đoán một cách đơn giản, thầm nghĩ Trác Viêm vẫn thật là thâm tàng bất lộ.

Hắn suy nghĩ một chút, hỏi, “Trác Viêm lúc nào đến?”

Tống Hi ho khan, ăn ngay nói thật, “Sắp.”

Tả Xuyên Trạch liền tiếp tục ngồi ở biệt thự không xa trên bờ cát phơi nắng, ánh mặt trời rực rỡ đánh vào trên người hắn, trực tiếp đem bộ đồ màu đỏ chiếu xạ đến càng thêm chói mắt. Lang Trì rõ ràng đã nhận ra đường nhìn nóng rực phía sau, anh hơi nghiêng đầu, lập tức liền thấy đội lính đánh thuê lúc này đang đứng một hàng, nháy mắt cũng không nháy nhìn người trên ghế, quả thực hận không thể có thể sử dụng ánh mắt đem quần áo chủ nhân nhà anh xé bỏ. Anh âm thầm thở dài một tiếng, thầm nghĩ hèn chi cứ nghe Tống Triết nói muốn đem chủ nhân nhà anh nhốt, một người bày ra treu hoa ghẹo nguyệt như thế, chỉ cần là người có chút chiếm hữu đoán chừng cũng sẽ muốn như vậy. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh cũng không biết chủ nhân nhà anh từ nửa năm trước cũng đã bị Tống Triết nhốt qua, hơn nữa ***g sắt kia còn được làm tương đối xa xỉ xa hoa.

Tả Xuyên Trạch đương nhiên không biết thủ hạ của hắn đang suy nghĩ cái gì, đối đường nhìn sau lưng cũng tự động không nhìn, hắn híp mắt nhìn mặt biển xanh thẳm, nơi đó mơ hồ lộ ra một chấm đen, sau đó rất nhanh hướng nơi đây lái tới, khoé miệng của hắn câu lên, thoát nhìn nhân vật chính phải thu hoạch a.

Chiếc du thuyền càng ngày càng gần, rất nhanh thì tới bến tàu, Trác Viêm cười híp mắt đi xuống, đi thẳng

đến cái ghế bên cạnh hắn ngồi xuống, đỉnh đặc cầm lấy rượu đỏ trên bàn hắn còn chưa đụng tới nhàn nhạp uống một ngụm, rồi mới hướng hắn nhường mi một chút, “Xem ra những thứ kia đều không sai lệch bị cậu cướp sạch hết a.”

Tả Xuyên Trạch vốn cũng muốn đi lấy ly rượu, lúc này bị anh ta đi chặn trước cũng không thêm để ý, ngược lại Lang Trì sau lưng nhìn thấy quay đầu phân phó thủ hạ đi biệt thự lại cầm một cái ly đi ra, cung kính rót rượu.

Tả Xuyên Trạch đưa ly để cao quơ quơ, cười nói, “Tôi biết anh muốn hỏi cái gì.” Ban đầu sau khi người này đem Cự Kinh bang diệt cũng đánh chủ ý tuyển đường an toàn hoàng kim ở đây, ai ngờ lại bị hắn đoạt trước, đương nhiên là không rõ khúc chiết trong đó.

“Oh?” Trác Viêm nâng mi một chút, cười híp mắt hỏi, “Như vậy đáp án câu hỏi là gì?”

“Đoạn thời gian trước Cự Kinh bang vốn là muốn cùng tôi thảo luận một khoản buôn bán, kết quả nửa đường bị một trận điện thoạt cắt đứt ...” Tả Xuyên Trạch không thêm để ý đem sự tình cùng anh ta nói một lần, dựa theo đầu óc thông minh của Trác Viêm rất nhanh thì suy nghĩ ra nguyên do trong đó, nhất thời chỉ có thể thầm nghĩ một tiếng gian trá, nhưng mà người này cũng không phải người chịu thua thiệt, mượn cơ hội này cùng Tả Xuyên Trạch đạt thành một hiệp nghị, lúc này mới hài lòng thay đổi trọng tâm câu chuyện, tiến tới hạ giọng, nhìn có chút hả hê cười, “Cậu có biết hay không Tống Triết đối với cậu ...”

Dừng một chút, anh ta không có nói tiếp, nhưng anh ta tin tưởng người này đã hiểu ý của anh trong lời nói. Thuốc thử là anh ta nghiến cừu, nhưng mà quan hệ cụ thể của hai người kia tiến triển tới trình độ nào thì anh ta cũng không phải rõ ràng, chỉ có thể thử dò xét một chút.

Tả Xuyên Trạch không thêm để ý chút nào gạt đầu, tùy ý nói, “Biết, ánh mắt người đàn ông kia nhìn tôi luôn luôn không thêm che giấu.”

Trác Viêm chợt nhớ tới đã từng ở trong thuốc thử thêm một chút vật liệu tăng tính hứng thú, đáy mắt có chút hả hê lại sâu một tầng, “Bị con rắn độc để mắt tới tôi chỉ có thể chúc cậu nhiều may mắn.”

Tả Xuyên Trạch vừa uống một ngụm rượu đỏ, hai mảnh môi mỏng còn mang theo một chút chất lỏng ướt át, thoạt nhìn vô cùng mỹ lệ, hắn nghe Trác Viêm nói xong sau đó chợt nhớ tới đối thoại trước khi đi cùng Tống Triết, môi đỏ tươi chậm rãi câu một nụ cười nghiền ngẫm, cả người khó khăn lắm lại tăng phần tà khí, chỉ nghe hắn không nhanh không chậm nói, “Người thắng cuối cùng còn không biết là ai đâu ...”

Tả Xuyên Trạch hàn huyền cùng Trác Viêm một hồi, lại phân phó người đem công việc sau này làm tốt, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời đã ban đêm, màu mặt trời buổi chiều đỏ một góc trời, hắn suy nghĩ một chút, thầm nghĩ nếu đã đến phụ cận thành phố X không bằng phải đi dạo Dạ Mị, ở nơi đó ngủ một đêm ngày mai lại về, đơn giản phân phó thủ hạ đem du thuyền lái hướng bến tàu thành phố X, điều kiện đầu tiên là hắn cũng không biết người khiến hắn ghét kia lúc này ở ngay Dạ Mị.

Bên trong Dạ Mị một người nào đó ở tầng trệt đứng lúc ở trong ghế lô cao cấp, ông chủ Hiên Viên Ngạo đang ngồi cạnh cùng người đàn ông mặc đường trang uống rượu, “Nghe nói thú cưng nhà anh gần đây cùng Doãn Mạch đánh túi bụi a?”

Giọng điệu của anh ta không giống như là bàn luận vấn đề không liên quan cùng mình, Tống Triết “Ừ” một tiếng, trên mặt mang theo nụ cười nhạp trước sau như một, quay đầu nhìn anh ta, “Thế nào, cậu muốn cắn một chân? Nhưng mà cậu muốn đứng ở bên nào đây?”

“Bên nào đều cũng có thể,” Hiên Viên Ngạo uống rượu, mắt thâm thúy hơi híp, trên người hơi thở cuồng dã nồng nặc, chậm rãi mở miệng nói, “Bọn họ đánh như thế nào tôi mặc kệ, chỉ cần không vạ lây cá trong chậu* là được.” [người vô tội gặp tai họa]

“Oh?” Tống Triết hứng thú, nhướng mi nhìn anh ta, “Người nào bên cạnh siêu sao kia có thể lọt vào mắt của cậu?”

Bờ môi xinh đẹp của Hiên Viên Ngạo câu lên một nụ cười mỉm, chỉ nói, “Cậu đây không cần phải xen vào, chỉ cần bọn họ chớ tổn thương cậu ta là được, nếu như làm bị thương cậu ta ...” Anh ta nói đến đây liền dừng lại, hơi thở cuồng dã quanh thân phát tán đậm hơn một phần, thoạt nhìn đặc biệt nguy hiểm.

Tống Triết biết ý kế tiếp của anh ta, cũng không nói gì, nụ cười trên mặt mảy may không đổi, Hiên Viên Ngạo cũng không lại tiếp tục đề tài này, hai người lại hàn huyên những cái khác, Hiên Viên Ngạo nhận một cú điện thoại, chỉ “Ừ” một tiếng liền cắt đứt, quay đầu nhìn y, “Cậu cùng cậu ta ngay hôm nay có hẹn?”

Tống Triết cười để ly rượu xuống, nói ôn hoà, “Không có.”

Hiên Viên Ngạo nhướn mi một chút, bình tĩnh nói, “Đó chính là cậu đoán chắc cậu ta ngày hôm nay sẽ tới nơi này.”

Tống Triết cười cười, từ chối cho ý kiến. Hiên Viên Ngạo liền cười thở dài một tiếng, “Xem ra cậu ta đời này rất cuộc đời nghĩ chạy trốn khỏi lòng bàn tay của cậu.”

Tống Triết vừa cười một chút, hỏi, “Em ấy hiện giờ ở đâu?”

“Ở nhà hàng dưới lầu ăn cơm.”

“Oh, trùng hợp như vậy, vừa vặn tôi cũng còn chưa có ăn cơm.” Tống Triết nói đứng lên, chậm rãi đi ra.

Tả Xuyên Trạch nhìn người đàn ông vào cửa đi thẳng đến trước mặt hắn ngồi xuống, sau đó hướng người phục vụ vẫy tay chọn món ăn, đồng thời rất không khách khí tính vào sổ của hắn, trầm mặc sau một lúc lâu rồi cuộc mở miệng nói, “Tổng đại công tử, tôi không nhớ rõ nói qua muốn mời anh ăn cơm.”

Tống Triết không thêm đề ý ở một tiếng, hỏi, “Có liên quan gì?”

Tả Xuyên Trạch biết lại tiếp tục đề tài này vô dụng, xoay chuyện con người, nhướn mi cười nói, “Về đề nghị buổi sáng, không biết Tổng đại công tử suy tính thế nào?”

Lúc này bữa cơm vừa lúc lên bàn, Tống Triết cầm lấy bộ đồ ăn, cười nói, “Tôi cũng còn đang trong suy nghĩ.”

Đáy mắt con người cực đen của Tả Xuyên Trạch nhuộm một chút ý cười, “VẬY anh có thể phải suy nghĩ thật tốt a, vừa lúc bây giờ đang ở Dạ Mị, lần đầu tiên của Tổng đại công tử dứt khoát cũng tính ở chỗ này, liền mở gian phòng lần trước, thế nào?”

Tống Triết tiếp lời, “Sau đó chọn ở nơi phòng tắm, thuận tiện lại bỏ thêm dùng chút bơi trơn, hửm?”

Ý cười Tả Xuyên Trạch càng đậm, “Anh luôn luôn rất hiểu tôi, như thế nào, mau suy nghĩ một chút.”

Tống Triết nhàn nhạt uống một ngụm rượu, để ly rượu xuống, dịu dàng nói, “Được rồi.”

Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch vốn sâu không thấy đáy nổi lên một chút tia sáng, nhìn qua vô cùng yêu mị, “Tống Triết, anh cần phải nói giữ lời.”

Tống Triết gật đầu, “Đó là đương nhiên.”

Hai người liền đơn giản giải quyết bữa tối, Tả Xuyên Trạch lôi kéo Tống Triết lên lầu liền, đây là lần đầu tiên chủ động đi nắm tay của Tống Triết, Tống Triết nhìn tay giao nhau, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng nổi lên một tia sáng khác thường, lập tức khôi phục như thường.

Bọn họ mở chính là gian khách phòng lần trước, tiến vào tiện tay đem cửa đóng lại, thủ hạ của bọn họ ở ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, thủ hạ Tống Triết thầm nghĩ đại thiếu gia bọn họ sẽ không thực sự cam tâm tình nguyện bị ăn đi? Nhưng mà lấy trình độ thiên vị đối người kia thật đúng là khó mà nói. Còn Lang Trì lại nghĩ chủ nhân nhà anh chẳng lẽ ăn thịt người không được lại bị ăn ngược lại đi? Không thể trách anh nghĩ như vậy, dù sao có vô số sự thật tàn khốc xảy ra trước mắt.

Tả Xuyên Trạch đương nhiên không quan tâm lòng Lang Trì nghĩ cái gì, hắn tiến vào đã đem Tống Triết ở trên cửa hôn, Tống Triết cũng không giãy dụa, chế trụ đầu của hắn cùng hắn kịch liệt hôn môi, hai người từ lúc quen biết đến giờ đã qua hơn một năm, độ phối hợp thân thể rất cao, tuy rằng đêm qua đã dây dưa qua, nhưng hôm nay chỉ hôn môi đã đem ham muốn ngủ say trong cơ thể trong nháy mắt khơi dậy, tách ra thì hơi thở hai người đều có chút không ổn. Tả Xuyên Trạch ở hầu kết y nhẹ nhàng cắn một cái, lôi kéo tay y liền vào phòng tắm, sau đó lần thứ hai hôn môi cùng một chỗ, tay cũng sờ lên nút buộc đường trang của y, từng hạt cởi ra, chậm rãi đem y phục của y cởi sạch sẽ. Tống Triết từ đầu đến cuối phối hợp cũng rất cao, điều này làm cho hắn thật cao hứng, liền cũng đi qua cởi đồ của mình, lại đem Tống Triết kéo qua

tiếp tục tinh tế hôn y, hôn từ cằm y chậm rãi xuống phía dưới, môi ướt át chậm rãi rơi vào trên ngực của y, lưu lại một chút dấu vết mập mờ, tay của hắn cũng bắt đầu hạ xuống một chút, cằm thứ phía dưới đã có tinh thần. Tả Xuyên Trạch cũng là một cao thủ điêu luyện, ở phương diện này thậm chí so với Tống Triết còn tài ba hơn, chỉ là hắn vẫn bị vây ở vị trí bị ăn, không có biện pháp biểu diễn, hiện giờ rốt cuộc có công dụng.

Tống Triết thở dốc một tiếng, cúi đầu cách hơi nước mờ mịt nhìn môi người này ở trên người mình dạo chơi, gò má đường cong lưu loát ưu mỹ, làm người ta tim đập thành thịch. Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt chìm xuống, cúi đầu để sát vào bên tai của hắn, nhẹ nhàng mà hôn một chút, thấp giọng nói, “Hey, đáng về chủ động của em thật đúng là mê người a.”

Giọng nói của y trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp mang theo một chút khăn khăn, vài phần mờ ám vài phần nguy hiểm, gợi cảm mười phần. Tả Xuyên Trạch đối cái giọng nói này lại quen thuộc cực kỳ, mỗi khi người này đắm chìm vào nếu muốn phải đòi lấy càng nhiều thì đều là loại giọng nói này, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y, nhướng mi một chút, còn chưa mở miệng đã bị người này chặn ngang qua, sau đó nụ hôn nóng rực cũng rơi xuống.

Tống Triết đối cơ thể này hiểu rõ đại khái nếu so với bản thân Tả Xuyên Trạch cũng phải hiểu rõ, lúc này chuyên tìm nơi nhạy cảm ra tay, Tả Xuyên Trạch liền rất nhanh mềm nhũn ở trong lòng y, thở dốc liên tục. Tống Triết liền đưa hắn ôm ra đặt ở trên giường lớn xa hoa, cúi người đè lên, Tả Xuyên Trạch giữa thở dốc kéo một tia lý trí, giữa khăn khăn mang theo một chút hỗn hển, “Tống Triết ... Anh rõ ràng đồng ý, đồng ý rồi ...”

Tống Triết cười ở trên môi hắn cắn một cái, đưa tay đi lấy bôi trơn, khăn khăn nói, “Tôi nói đồng ý, lại không đặc biệt là hôm nay.” Dứt lời dờ vào một ngón tay, tinh tế khai thác.

Tả Xuyên Trạch nhin không được mắng một tiếng khốn nạn, nhưng đã đến phần này hắn cũng không giãy dụa nữa, đưa tay ôm lấy cổ của y cùng y hôn, vẫn còn phần hạn ở trên môi y hung hăng cắn mấy cái.

Tống Triết cũng không ngại, giơ lên chân của hắn liền vọt vào, thoả thích cướp đoạt tất cả.

Tả Xuyên Trạch rên rỉ một tiếng, con ngươi mở ra hơi nước nhìn y, Tống Triết nhận thấy được ánh mắt của hắn, cúi đầu ở trên trán hắn hôn một cái, thấp giọng nói, “Một ngày nào đó sẽ làm em như nguyện, thế nhưng ngày hôm nay em thật sự là rất mê người, tôi không khống chế được.”

Tả Xuyên Trạch liền lại mắng y một tiếng khốn nạn, nhắm mắt lại tùy y đi, hai người ở trên giường phóng đảng sau một lúc ngủ thật say, chỉ là ngủ thời gian còn sớm, đến hừng đông lại đều tỉnh. Tả Xuyên Trạch nhìn gương mặt gần trong gang tấc, híp mắt một cái, hơi thở đậm nguy hiểm, Tống Triết đương nhiên cảm nhận, liền buộc chặt cánh tay đưa hắn vây khốn vào trong lòng, cúi đầu ghé vào lỗ tai của hắn hôn một cái, giọng nói đầy thoả mãn, “Không ngủ? Ah, nếu không đi dạo thị trường [1]?”

Tả Xuyên Trạch híp mắt suy nghĩ một chút, đối với lần này không có dị nghị, hai người liền rời giường mặc xong quần áo đi ra ngoài. Thủ hạ của hai người nhìn thấy bọn họ lập tức liền cúi lại, Tả Xuyên Trạch đồ đồ trên người tùy tiện che, cổ áo mở rộng, dấu vết trên ngực nhìn một cái không xót gì, mà đường trang Tống Triết tuy rằng che ngực, nhưng trên cổ lại mang theo một chút dấu vết, là cái gì cũng không cần nhiều lời.

Hai người này sau khi rời khỏi đây trực tiếp hướng thang máy đi, nhưng thật ra đem người phía sau làm cho sốt ruột làm ra một thân nội thương, đáy lòng của mọi người không nhịn được rít gào, loại tình huống này rốt cuộc là người nào trên người nào?! Thủ hạ của Tống Triết nghĩ thầm đại thiếu gia nhà bọn họ trình tiết rốt cuộc giữ được không a a a! Mà Lang Trì lại nghĩ chủ nhân nhà anh rốt cuộc thành công không a a a!

Vì vậy đoạn đường cùng nhau đi này, trước mặt hai người sắc mặt bình tĩnh, mọi người sau lưng nhưng thật ra oán khí tận trời, gọi người thẳng đến nhượng bộ lui binh.

Tả Xuyên Trạch xuống tới bên trong phòng tầng ngầm thị trường, còn chưa chờ Tống Triết ngồi xuống liền lười biếng mở miệng nói, “Tống đại công tử, tôi nhớ lúc trước gặp mặt anh nói phải mua gì đó cho tôi để chịu lỗi, kết quả ngày đó tôi không có vừa ý, ngược lại là anh mua cho tôi vòng chân chết tiệt này, không biết hứa hẹn kia vẫn có tính hay không?”

Tống Triết ở bên cạnh hắn ngồi xuống, mỉm cười nhìn hắn, “Em nghĩ muốn cái gì?”

Tả Xuyên Trạch con ngươi yêu mị híp một cái, khoe miệng câu lên nụ cười nghiền ngẫm, tiến đến bên tai y thấp giọng nói, “Tôi muốn đường trang của anh.”

Tống Triết ngẩn ra, vẫn chưa nói gì chợt nghe thấy người này tiếp tục nói, “Tôi muốn anh cởi ra thả tới sân khấu đi bán, sau đó sẽ mua lại cho tôi.”

Tống Triết bất đắc dĩ nhìn hắn, chỉ biết người này còn chưa có nguôi giận, cũng biết sự tình tuyệt đối không có đơn giản như hắn nói vậy, nhưng y vẫn gật đầu một cái, dịu dàng nói, “Được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, được rồi, tôi vẫn không có quyết định để cho Tả Tả phản công ...

Nói về chương này lúc bắt đầu đang khúc cùng khối băng tiếp nối, tôi thông báo một chút phần bài văn nhỏ, dưới chương mới đầu giới thiệu sơ lược chút bán đường trang Tống Triết, là có thể tiếp tục phát triển kịch tình, ân, vậy mau kết thúc.

---

[1]: Hiện giờ cũng có càng ngày càng nhiều thị trường siêu thị loại lớn xây thành trung tâm thương mại, ở truyền thống tiêu thụ vật dụng hàng ngày, sản sinh dựa trên cơ sở hình thức tươi mới, dẫn tới tiêu dùng liên kết cho thuê, dành ra một tầng lầu cho mướn vật phẩm phục sức, thức ăn nhanh, dây chuyền điện thoại di động v.v làm cho người tiêu dùng không ra thị trường, là có thể hưởng thụ một trung tâm mua sắm truyền thống. Được gọi là “President Chain Store” [chủ tịch chuỗi cửa hàng]

Không giống với các cửa hàng khác, đa số dưới tình huống là chỉ hàng hoá (dịch vụ) độc quyền, các cửa hàng chuyên bán hàng. [nguồn baike]

Ờ thì chương sau sẽ có phản công:v

Công nhận anh Triết ảnh chiều Tả Tả ớn luôn hà:3

Và không ngờ anh Ngạo lại cp với anh quản lý [OMG]

Và cuối cùng là hình như cp của ảnh ngược đó ;_;

61. Chương 61: Phản X Trong Truyền Thuyết

Tống Triết sau khi nói câu đó liền thấp giọng đối thủ hạ của mình phân phó vài câu, sau đó liền phát tay để cho bọn họ đi ra. Tả Xuyên Trạch biết người này quy củ, cũng phát tay để cho thủ hạ của mình đi ra ngoài, bên trong ghế lô cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, hắn lúc này mới quay đầu nhìn y nghiền ngẫm, cười nói, “Được rồi Tống đại công tử, cởi đi.”

Tống Triết sắc mặt không đổi, cười nói, “Em không giúp tôi cởi sao?”

Tả Xuyên Trạch hướng bên trong sô pha làm ỏ lười biếng nói, “Tôi tại sao phải giúp anh cởi?”

“Vậy thì thật là đáng tiếc.” Tống Triết nói tay thon dài của y liền dời đến nút áo trên đường trang, chậm rãi cởi ra hai hạt đầu tiên, lộ ra một chút da thịt trắng nõn, phía trên kia mờ hồ còn có thể thấy một chút dấu vết, Tả Xuyên Trạch yêu mị híp mắt một cái, chậm rãi ngồi dậy sát đến gần, đưa tay đè lại tay của y, ở trên vành tai y cắn cắn, thấp giọng mở miệng, giọng nói trầm trầm, “Tôi đến.” Sau đó hắn liền từ bên tai hôn lên, chậm rãi trượt, ngón tay linh hoạt tham gia trước môi cởi bỏ nút áo y, cứ như một đường hôn một cái.

Tống Triết hô hấp rõ ràng nặng hơn một phần, lại không có ngăn cản động tác của hắn, chỉ là cười cười, tận lực để cho giọng nói của mình nghe bình thường, dịu dàng hỏi, “Em vẫn muốn tôi bán đồ hay không?”

“Trước cảm miệng.” Tả Xuyên Trạch nói thật nhỏ câu này, tiếp tục động tác trên tay, giọng nói của hắn nhuộm vào một tầng khăn khăn, lại làm nền trên âm sắc duyên dáng sang trọng có vẻ dị thường gọi cảm, nghe rất mê người. Hắn vẫn ở trên ghế salon đem quần áo Tống Triết cởi từng chút, sau đó nâng cảm y lên, hôn lên môi của y, đầu lưỡi vói đi vào không ngừng quấy, một trận gặm cắn mút. [=.=]

Phía sau Tống Triết nổi lên một tầng sung sướng run rẩy, thủ sẵn đầu của hắn giống như hôn hắn kịch liệt, tay kia cũng đưa vào trong hồng bào của hắn, bắt đầu chậm rãi vuốt ve, hai người mắt thấy sẽ cọ sủng cướp cò, Tống Triết tìm về một chút lý trí, lui một chút, khăn khăn hỏi, “Em rốt cuộc vẫn muốn tôi bán đồ hay không?”

“Muốn.” Tả Xuyên Trạch thở hổn hển mấy cái, lúc này mới nhớ tới việc chính, liền hít sâu một hơi đứng dậy khom lưng xóc lên đường trang đỏ ra ghế lô, để cho thủ hạ cầm lấy đi lên sân khấu bán đấu giá, lúc này mới đi về tới ngồi xuống, cầm ly rượu lên nướng một ngụm rượu, chất lỏng lạnh lẽo chậm rãi chảy vào cơ thể, hắn thở ra một hơi, nhẹ giọng hỏi, “Thiếu chút nữa liền đối với anh mất không chế.”

Tống Triết ngẩn ra, chỉ nghe người này tiếp tục nói, “Tống đại công tử anh coi như là tú sắc khả xan [1] rồi,” nói quay đầu nhìn y, khoe miệng liền gọi lên nụ cười nghiền ngẫm như trước, “Anh có muốn hay không đi ra ngoài đối với bọn họ cười một chút, nói không chừng y phục của anh cũng có thể bán một giá thật tốt, nhưng mà khẳng định không cao bằng đồ của tôi.”

“Có ích lợi gì, sau cùng khoản tiền kia vẫn là tôi ra.” Tống Triết nói nhìn bộ đồ trên màn hình, bắt đầu tăng giá, tiền thị trường y bán đấu giá được bộ đồ đương nhiên không dám rút thành, cuối cùng khoản tiền kia còn có thể trở lại trong tay của y, cho nên nói người này từ vừa mới bắt đầu thì không phải là đánh chủ ý này.

Tả Xuyên Trạch hí mắt đôi mắt đẹp thấy động thái trên màn ảnh lớn, lại nhìn một chút giá cả hiện nay, cười nói, “Đúng thật không tăng nhanh bằng tôi.”

“Đó là đương nhiên, gương mặt này của em luôn luôn sẽ dẫn đến một đám người phát điên.” Tống Triết cười lên tiếng, tiếp tục tăng giá.

Rất nhanh thì có kết quả, giọng nói của người MC truyền qua microphone vang vọng toàn trường, “Chúc mừng vị khách ghế lô 302, đường trang này thuộc về ngài.”

Tống Triết quay đầu nhìn Tả Xuyên Trạch chỉ thấy người này cười đứng lên, nói, “Tôi tự mình đi lấy.” Sau đó chậm rãi bước ra ghế lô từ cửa thang lầu đi xuống, hắn không có mang giày, cứ chân trần như vậy dẫm lên trên thảm nhung, ngón chân kia dưới ánh đèn chói chang gần như đều muốn trong suốt, chuông trên vòng chân theo động tác của hắn cũng sẽ theo đó phát sinh một trận tiếng chuông động lòng người, hồn xiêu phách lạc, kẻ khác tim đập thành thịch.

Bên trong sân khấu trong lúc nhất thời đặc biệt yên lặng, gần như tắt cả ánh mắt mọi người đều ném lên tới trên người của hắn, trong đó có một người gần thang lầu đứng thẳng lên tại chỗ há miệng, nhin không được thấp giọng nói, “F*ck, thật con mẹ nó là một yêu tinh ...”

Tả Xuyên Trạch lúc này vừa lúc đi tới bên cạnh gã, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, bình tĩnh nhìn lại liền nhất thời hít một hơi, chỉ thấy người kia bị Tả Xuyên Trạch bóp cổ gượng từ chỗ ngồi đứng lên, thân thể treo trên không, điểm chống đỡ duy nhất chính là tay của Tả Xuyên Trạch, thế nhưng tay người này lại bóp ở trên cổ của gã.

Tống Triết mỗi khi động tình thì luôn luôn gọi hắn “Yêu tinh”, trước đây nghe tới không nghĩ gì, nhưng bây giờ ở trong miệng người khác nghe được lại làm cho y cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ là y tạm thời còn không nghĩ ra đây rốt cuộc vẫn là thói quen nuông chiều đối với người đàn ông kia. Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch lưỡi biếng quan sát gã, chậm rãi nói, “Biết không, trên đời này tôi cũng chỉ có thể gần như dễ dàng tha thứ một người ở trước mặt tôi nói tôi là yêu tinh, mà vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa tao nghe một chút.”

Người nọ bởi vì thiếu dưỡng khí gương mặt phồng lên đỏ bừng, trong mắt cũng tràn đầy kinh khủng, cắn bản không cách nào mở miệng, thế nhưng ý chí cầu sinh quả thực là khiến cho gã cố sức từ cổ họng đứng lúc nãy ra mấy chữ, “Thật ... thật xin lỗi ...”

Tả Xuyên Trạch liền buông tay ra đem gã ném xuống đất, nhìn cũng không nhìn một cái tiếp tục đi về phía trước, người nọ một trận ho khan mãnh liệt, thở phì phò dồn dập, trong lúc mơ hồ nghe được giọng nói người này chậm rãi truyền đến, vẫn là từ từ, “Vận khí may thật tốt, tao hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm, vừa vặn không muốn giết người ...”

Tả Xuyên Trạch nói liền đi tới trên sân khấu, người MC đối với hắn có thể nói là ấn tượng khắc sâu, thấy hắn đi tới lập tức phân phó, “Mau đưa y phục nhận xong giao cho người mua.”

“Tôi cũng không phải người mua,” giọng nói từ tính của hắn xuyên thấu qua microphone vang vọng toàn hội trường, nhất thời lại khiến cho một trận rối loạn, nhưng là vừa mới có vết xe đổ, trận tiếng vang rối loạn này nhưng thật ra nhỏ không ít, hắn đối với lần này không để ý chút nào, mà là nói tiếp, “Người mua chân chính bây giờ còn trần trụi đó, cho nên tôi liền thay anh ta lên đây.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn phương hướng ghế lô của mình, dường như có thể xuyên thấu qua vách tường ghế lô thấy người kia bên trong, “Thế nào, tôi đã nói giá đồ của anh không bán cao bằng đồ của tôi đi? Mặc dù anh đang nỗ lực nâng giá đồ của mình lên, đáng tiếc thật đáng tiếc, không ai theo anh cùng tăng giá, nhưng mà nếu như anh nghe đề nghị của tôi lộ mặt đối mọi người cười một chút thì đoán chừng khó nói.” Hắn dừng một chút, thấp giọng nở nụ cười, lúc này mới nhớ tới mục đích của chính mình, “Tôi chợt nhớ tới một chuyện thú vị,” hắn cầm đồ ném qua một bên lấy ra chi phiếu ký còn đưa cho người MC, nói, “Bộ đồ này tôi mua.”

Người MC khổ sở nhìn hắn, “Thưa ngài, bộ đồ này đã bán đi rồi.”

“Không sao anh ta sẽ không ngại,” hắn đem chi phiếu hướng trên tay người MC bỏ vào, một lần nữa nhặt bộ đồ trên mặt đất lên, đối ghế lô xa xa quơ quơ nói, “Tôi còn có việc phải đi trước, chúc Tổng đại công tử anh đi chơi vui vẻ.” Hắn nói đi là đi, còn đi tới cửa, sau đó tiện tay đem đồ trong tay ném vào thùng rác bên cạnh, lúc này mới hài lòng rời khỏi.

Tổng Triết khi hắn đi rồi liền đem hình ảnh từ sân khấu cắt đến chỉnh sửa lại, vẫn mỉm cười nhìn hắn, thẳng đến thấy một màn như vậy mới cười hít một hơi, “Tôi chỉ biết em tên khốn nạn này sẽ làm như vậy.”

Thủ hạ của y lúc này cũng đi đến, không dám ngẩng đầu nhìn thiếu gia nhà mình trần truồng, mà là cung kính cầm tây trang mới tinh trong tay đưa tới, “Đại thiếu gia, đồ ngài muốn.”

Tổng Triết “Ừ” một tiếng nhận lấy mặc vào, hỏi, “Em ấy đi đâu?”

“Quay về khách phòng,” thủ hạ nhớ phương hướng Tả Xuyên Trạch vừa nãy nói như vậy, dừng lại một chút, vẫn là không nhận được kinh ngạc hỏi ra lời, “Cậu ấy vì sao không trực tiếp lấy đi còn ký chi phiếu cái gì?”

Tổng Triết cười nói, “Làm sao cậu biết em ấy ký có phải hay không số không* [0]?”

Vừa dứt lời viên phục vụ của thị trường liền cầm chi phiếu đi đến, một bộ dạng ấp úng muốn nói lại thôi, Tổng Triết hiểu rõ nói, “Là viết số không đúng không?” Ý nói ý bảo thủ hạ đem tấm chi phiếu kia lấy tới, sau đó chậm rãi mở ra, phía trên là một vòng tròn thật to, thủ hạ kia khoé miệng giật một cái, thầm nghĩ thiếu gia nhà gã rốt cuộc đem tính tình của người kia nhìn thấu.

Trên mặt Tổng Triết mang theo nụ cười không đổi, chậm rãi đi ra ghế lô, rất nhanh đến thang máy thì gặp được Hiên Viên Ngạo nghênh đón phía trước, Hiên Viên Ngạo thấy y một thân tây trang đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó tiếc hận lắc đầu, “Tôi nghe nói quần áo của cậu bị Tả Xuyên Trạch ném vào thùng rác, đang muốn tốt bụng đi tới đem đồ tặng cho cậu, ai biết thì ra cậu sớm có chuẩn bị, thực sự là lãnh phí nổi hao tâm của tôi.”

Đường nhìn Tổng Triết lướt qua anh ta nhìn bộ đồ voan mỏng gần như trong suốt trong tay người phục vụ phía sau, ý cười trên mặt không giảm, chỉ nói, “Xem ra ý tốt của anh tôi đã định trước không có phúc hưởng thụ.”

Hiên Viên Ngạo cười cười, từ chối cho ý kiến, trên mặt vẫn là một bộ biểu tình thiên kinh địa nghĩa* [lý lẽ chính đáng], cùng y cùng nhau vào thang máy, nói, “Được rồi, em họ lạnh băng nhà cậu kia hiện giờ cũng ở nơi này, cậu biết không?”

Tổng Triết đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó hiểu rõ cười nói, “Nó đi cùng Trác Viêm?”

“Đúng vậy,” Hiên Viên Ngạo cười nói, “”Đoạn thời gian trước em họ nhà cậu bỗng nhiên mở ám hoa mua đầu Trác Viêm, tôi lúc đó còn vô cùng kinh ngạc đi, nhưng mà bây giờ thấy bọn họ cùng đi Dạ Mị cũng biết nguyên do, thì ra thiếu chủ Trác gia thâm tàng bất lộ kia đương nhiên coi trọng em họ nhà cậu, đây thật là ngạc nhiên.”

Tống Triết nghiêng đầu không đổi sắc mặt nhìn anh ta, ôn hoà nói, “Cậu lúc nào thì biết hần ta thâm tàng bất lộ?”

“Rất sớm,” Hiên Viên Ngạo mắt thâm thúy mang theo chút ý cười mơ hồ, thoát nhìn rất là đặc ý, “Trước kia hần ta vẫn không có đi Anh du học mà một mực ra vào các nơi ở thành phố X, tuy rằng cảnh trang tốt, nhưng tôi vẫn là có thể nhận ra hần, chỉ là vẫn chưa nói mà thôi.”

Tống Triết liền gật đầu không hỏi thêm nữa, nhưng ngược lại Hiên Viên Ngạo nhận một cú điện thoại, nói đơn giản vài câu rồi sau đó liền cúp, mắt hơi híp một cái, đậm ý tứ xem tốt trò vui, Tống Triết quét mắt nhìn anh ta một cái, cười nói, “Như thế nào rồi?”

“Không có việc gì,” Hiên Viên Ngạo quay đầu nhìn y, hài hước nói, “Chính là Trác Viêm vừa ở bãi đỗ xe Dạ Mị làm thịt vài con tôm tép lật vặt, để cho tôi hỗ trợ thu thập một chút tàn dư mà thôi.”

“Oh?” Tống Triết chỉ đơn giản dùng một chữ đánh giá, ý nghiêng ngả rất đậm. Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, Trác Viêm luôn luôn nguy trang đương nhiên không hề cố kỵ bản thân ở dưới mí mắt của những con sói mà giết người, điều này nói rõ anh ta không có dự định giả bộ tiếp nữa, xem ra người đàn ông kia trong thời gian ngắn sẽ có hành động, cũng không biết đến lúc đó có thể hay không nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu. Nhưng mà những thứ này y không quan tâm, y quan tâm cho tới bây giờ chỉ có người nào đó vút y đi đỉnh đặc quay về khách phòng.

Tống Triết trở lại khách phòng thì Tả Xuyên Trạch đang ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu đỏ, ngón tay đẹp mắt đem ly để cao thưởng thức, thoát nhìn tâm tình rất tốt, thấy tây trang trên người y sau đó lông mày đẹp mắt nhướn lên, cười nói, “Thì ra anh trước sớm đã phân phó thủ hạ đi lấy cho anh quần áo.”

“Đó là đương nhiên, tôi có lý do gì tin tưởng em sẽ dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy.” Tống Triết cười đi tới ở bên cạnh hần ngồi xuống, đưa hần kéo đến bên người dụi vào trong lòng, nói như thế.

“Anh đúng thật là hiểu tôi, nhưng mà anh mặc tây trang cũng tốt,” Tả Xuyên Trạch nói để ly rượu xuống, quay đầu lại thuận thế đưa y đẩy ngã ở trên ghế sa lon, nhảy qua ngồi lên, khoe miệng cười lên nụ cười mờ ám, cúi người nhìn y, hơi thở ấm mềm mại tất cả đều phất ở trên mặt y, “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt anh cũng là mặc tây trang, tôi nhớ kỹ đồ anh ngày đó là tôi cởi cho anh, hiện giờ vừa lúc ôn lại một chút, cũng cho tôi đem ngày đó làm cho xong chuyện.” Hần nói cởi ra nút buộc tây trang của Tống Triết, đi kéo cà vạt y, sau đó ngón tay yêu mị xinh đẹp chậm rãi đi xoa nhẹ, đem nút áo sơ mi y từng nút một cởi ra, động tác của hần rất chậm, nhìn qua mang theo một chút ngả ngớn, mùi vị không đếm xỉa tới, nhưng cực đen con người của hần lại nhìn chăm chăm mắt xéch xinh đẹp của y, đậm mùi yêu mị, thẳng đến đem nút toàn bộ cởi ra đưa tay đi kéo dây nịt thì mới chậm rãi mở miệng, giọng nói duyên dáng sang trọng mang theo một chút khàn khàn trầm thấp, nghe vào gợi cảm mười phần, “Tống Triết, tôi nghĩ muốn anh.”

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết nhìn chăm chăm vào hần, ý cười nơi khoe miệng vẫn dịu dàng thoải mái như thường ngày vậy, nhìn hần một lát mới nói, “Tôi nếu thật cam tâm tình nguyện một lần, em ...”

Tả Xuyên Trạch không chút nghĩ ngợi nói, “Tôi đây sẽ theo ý nguyện của anh, cùng anh kết hôn.”

“Oh?” Tống Triết tiếp tục nói, “Bao gồm tên của em viết ở cột vợ?”

“Lúc trước kế hoạch của anh không phải là như vậy sao?” Tả Xuyên Trạch một bên kéo dây nịt một bên không quan tâm mở miệng, cúi đầu ở vành tai y cắn một cái, mờ ám nói, “Như thế nào, tôi đều tùy ý muốn của anh, vậy lần này anh nghĩ xong chưa, hả?”

Tống Triết đưa tay đem dây lưng hồng bào của hần giật lại, nhẹ giọng nói, “Tôi dù cho không đồng ý em cũng thu không được tay, không phải sao?”

“Thông minh,” Tả Xuyên Trạch ở trên cổ trắng nõn của y hôn một cái, giọng nói lại trầm thấp một phần,

“Ngày hôm nay tôi đã chăm anh.” Dứt lời liền ngẩng đầu hôn lên, đầu lưỡi không khách khí tiến quân thần tốc cùng y dây dưa cùng một chỗ, hung hăng mút. Tay cũng chậm rãi trượt ở trên người y vuốt ve, sau đó một đường xuống phía dưới, cầm bộ phận trung tâm của y, tinh tế xoa. [=.=’]

Tổng Triết hô hấp rõ ràng nặng thêm, thủ sẵn đầu của hắn cùng hắn hôn nồng nhiệt, cả người Tả Xuyên Trạch đều đặt ở trên người y, mặc dù sức lực có chút không quá nặng nhưng cũng không phải không có biện pháp cự ra, y chỉ là đơn thuần không muốn đi phản kháng mà thôi.

Tả Xuyên Trạch cũng đã nhận ra y thuận theo, thì sức lực giảm bớt chút, động tác trên tay tiếp tục, hắn có thể cảm nhận được người dưới thân vốn da thiên về lạnh từ từ thay đổi nhiệt độ, vì vậy động tác trong tay tăng nhanh.

Cổ họng Tổng Triết đúng lúc nhin không được phát sinh một tiếng hừ nhẹ, thân thể cứng đờ ngay sau đó liền mềm nhũn ra, Tả Xuyên Trạch ở trên môi nhẹ nhàng cắn cắn, cười nói, “Anh đã phối hợp cao như vậy, tôi sẽ không cho anh dùng thêm thuốc bôi trơn nữa.” Dứt lời dùng ngón tay thấm chất lỏng vừa rồi chậm rãi trượt đến phía sau y, nhẹ nhàng đè, chợt tham nhập một cái.

Nơi chẳng bao giờ bị người chạm qua truyền đến một chút khó chịu, Tổng Triết không khỏi cứng đờ, Tả Xuyên Trạch tiến tới hôn y một cái, khàn khàn nói, “Thả lỏng, tôi cũng không muốn làm bị thương anh.”

Lời tuy nói như vậy nhưng hắn dường như rất sợ người này đổi ý, lại bỏ thêm một ngón tay, sau đó rất nhanh mở rộng, đưa ngón tay rút ra bên hông khe động, mạnh mẽ tiếp nhập toàn bộ.

Tổng Triết kêu hừ một tiếng, khẽ cau mày, Tả Xuyên Trạch cúi đầu để sát vào bên tai của y, nghiến răng nói, “Thì ra Tổng đại công tử anh cũng là rất chặt a.” Dứt lời tùy ý động.

Tổng Triết biết người này cố ý trả thù, liền đem đầu của hắn kéo xuống hôn lên, tay cũng bắt đầu ở trên người hắn vuốt ve, Tả Xuyên Trạch nhin không được thở dốc liên tục, sức lực lại giảm không ít, thiếu chút nữa mềm nhũn ở trên người y. Hắn không khỏi phần hận kéo tay làm bậy của y qua, hai tay đè xuống ghế sa lon, một cánh tay khác trước chống lại thuận tiện đem ly nước chân dài trên bàn, theo xương quai xanh của y chậm rãi đổ xuống, chất lỏng màu đỏ nhạt ở trên da thịt trắng nõn của y chậm rãi trượt xuống, yêu mị khai mở ra, cùng ngày thường cảm giác y cầm d*ch chạm cùng một chỗ khiến mang tới đánh vào thị giác rất lớn, lại làm người ta có loại ham muốn chà đạp. Tả Xuyên Trạch con người yêu mị không khỏi trầm sâu chút, cúi đầu ở trên người y liếm liếm, cười nói, “Tôi mới vừa nói anh Tổng đại công tử coi như là tú sắc khả xan, những lời này đúng thật không giả.”

Chất lỏng lạnh lẽo chảy xuôi ở trên cơ thể nóng rực, Tổng Triết nhẹ run rẩy, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng khai mở ra chút ánh sáng, thấp giọng nói, “Em cũng không nên được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Mùi rượu ở trong không khí chậm rãi lay động, Tả Xuyên Trạch một bên hôn y một bên tiếp tục động tác, giữa răng môi nhẹ nhàng tràn ra một câu, “Đối với anh thì thích được một tắc lại muốn tiến một thước.” Vừa nói vừa trải qua một trận động tác kịch liệt rồi cực phát tiết đi ra, sau đó không có thành ý gì cắn vành tai của y thấp giọng nói, “Tôi vừa mới nhớ tới anh có khiếm phích, ngại ghê, ừm, tôi làm đến bên trong anh rồi, yên tâm tôi lần sau nhất định nhớ kỹ,” dứt lời vật kia lại có tinh thần, cười nói, “Tôi nhớ kỹ tôi hình như nói qua với anh tinh lực của tôi luôn luôn tốt, có đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Tổng Triết thủ sẵn đầu của hắn lại cùng hắn hôn, Tả Xuyên Trạch cho rằng người này ngầm đồng ý động tác của hắn liền yên tâm cùng y triền miên, mà Tổng Triết lại nhìn đúng thời cơ mạnh xoay người đưa hắn xuống dưới, hai người song song ngã xuống trên thảm mềm mại, Tổng Triết đè ép cơ thể hắn một trận hôn nổi lên, hai tay cũng thuận thực bắt đầu dạo chơi, Tả Xuyên Trạch lập tức mềm nhũn xuống phía dưới, hắn biết tiếp theo đợi chờ mình là cái gì, không khỏi có chút yêu mị nghiêng rằng, “Tổng Triết, anh khôn nạn ... ừm ...”

Tổng Triết ở trên da bên tai hắn nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó để sát vào bên tai của hắn thấp giọng cười nói, “Là em nói tinh lực của em rất tốt,” y nói thuận tay cầm bình rượu trên bàn trà, từ trên cao đổ xuống, nhìn hắn không bị khống chế run rẩy, tiếp tục cười nói, “Cho nên kể tiếp tôi phải thay em giảm nhiệt thật tốt ...”

Dứt lời liền tiếp tục theo đuổi trầm luân của bản thân. Ý thức Tả Xuyên Trạch càng mơ màng, cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi ngất đi, chờ lúc hần ngày thứ hai mở mắt ra tên đầu sỏ gây nên đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường chờ hần tỉnh lại, cười nói, “Cảm giác thế nào?”

Tả Xuyên Trạch thử động cơ thể phía dưới, lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, hần nghĩ cả người đều rời rạc, hần không khỏi cau mày, “Hiện giờ mấy giờ rồi?” Giọng nói của hần còn có chút khàn khàn, rõ ràng tối hôm qua dùng quá sức.

“Ah, đã xế chiều,” Tống Triết cười rót cho hần một ly nước, dịu dàng nói, “Em có khỏe không, có muốn rời giường hay không, chúng ta còn có chuyện phải làm đây.”

Tả Xuyên Trạch hiện giờ ngay cả một ngón tay cũng không muốn động, lười biếng làm ỏ ở trên giường, mơ hồ không rõ hỏi, “... Chuyện gì?”

Tống Triết uống một hớp nước, cúi đầu dán lên môi của hần chậm rãi chuyển qua, lúc này mới cười nói, “Đương nhiên là —— đi kết hôn a.”

“...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ trận phản công quá mạnh mẽ, vốn kế hoạch mở rộng nội dung vở kịch ấy nhỉ, kết quả ... Khụ, gờ kia, tôi chỉ có thể viết thành như vậy.

Nói về ngày mai có việc, tôi một hồi tận lực sẽ mã chút nên thu dọn đồ đạc chạy người, ngày mai tận lực trở về đổi mới, các vị tối mai sau mười giờ lại quét, nếu như đến lúc đó còn không có phỏng chừng tôi liền không đuổi kịp ...

---

[1]: tú sắc khả xan là mô tả ngoại hình đẹp.

Hiện giờ có hai ý nghĩa, một đề cập đến một người phụ nữ khá xinh đẹp và hấp dẫn, thứ hai là để mô tả các danh lam thắng cảnh đẹp tự nhiên.

Ồ, xong phần phản công r đó, được 1 lần mà thôi:v

Đăng ... à mà thôi:)))) số bị đề nó vậy biết sao được:3

62. Chương 62: Giấy Kết Hôn

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hơi híp, đậm hơi thở nguy hiểm, giọng nói mang theo một chút hỗn hển, “Tống Triết, anh đem tôi làm thành như vậy ... Còn muốn để cho tôi cùng anh đi kết hôn? Tại sao anh không nằm mơ đi!”

Tống Triết không để ý tới lời của hần, cúi đầu ở trên môi hần hôn một cái, cười nói, “Là em nói, tôi cam tâm tình nguyện một lần sẽ theo ý nguyện của tôi, ngày hôm qua tôi quả thật làm cho em làm một lần, không phải sao?”

Tả Xuyên Trạch không nỡ mua chút nào, lười biếng hướng về phía trên giường làm ỏ, học giọng nói như trước của y, nhàn nhã nói, “Đúng vậy, tôi nói đồng ý, lại không phải đặc biệt là ngày hôm nay.”

“Người hay quên thực sự là phiền phức.” Tống Triết mỉm cười sờ sờ đầu của hần, đứng lên lấy qua điện thoại bên cạnh, không biết lục lợi thứ gì. Tả Xuyên Trạch cứng đờ, nhất thời có loại dự cảm xấu, còn không chờ hần nói chỉ thấy người này ấn phím tiếp theo, bên trong trong nháy mắt truyền đến một trận thanh âm đỏ mặt tim đập, thở dốc rên rỉ và tiếng chuông cùng với tiếng cơ thể va chạm xen lẫn cùng một chỗ, khiến không tốn sức chút nào liền đoán được tràng cảnh bên trong.

“Anh tới hôm qua thu lại thứ này?” Mắt yêu mị của Tả Xuyên Trạch nhìn chăm chăm vào y, dự cảm không tốt trong lòng càng thêm mãnh liệt, tới hôm qua ý thức của y lúc mê loạn ngay cả mình nói cái gì làm cái gì đều không rõ ràng lắm, ai biết có thể hay không bị kẻ bên ngoài ty tiện bĩ ổi âm hiểm nói cái gì rồi.

Tổng Triết đối với hắn nở nụ cười một chút, từ chối cho ý kiến. Quả thật, chỉ nghe một trận va chạm kịch liệt sau đó vang lên một giọng nói đứt quãng ——

“Tổng Triết ... Anh ... Ừm ... Anh đủ rồi ... Đủ rồi ... Chết tiệt ... Anh dừng lại cho tôi ...”

“Để cho tôi dừng lại cũng có thể,” giọng Tổng Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng phủ lên một tầng khăn khăn, tràn đầy tình dục, “Thế nhưng có điều kiện, em ngày mai sẽ phải thực hiện lời hứa cùng tôi thành hôn.”

“Tôi không ... Ah ... Khốn nạn ... Buông, buông tay ...”

“Vậy em rút cuộc đồng ý hay không đồng ý đây,” giọng nói của Tổng Triết nghe vô cùng thoải mái, “Hửm? Trạch?”

“Ừm ... Mau buông ra ...”

“Không được, tôi còn đang đợi trả lời của em.”

“Được ... Chết tiệt ... Tôi cùng anh đi ... Anh, anh mau buông ra ...”

“Lúc này mới ngoan ...” Kế tiếp lại là một trận tiếng động khiến cho đỏ mặt tim đập, Tổng Triết dè xuống phím nút mỉm cười nhìn Tả Xuyên Trạch, người phía sau cứng ngắc ngồi ở trên giường, trên mặt lập đi lập lại thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ có thể từ hàm răng cứng rắn nặn ra hai chữ, “Hèn hạ ...”

Tổng Triết cười đi tới ngồi ở bên giường, đưa hắn kéo đến trước người từ phía sau ôm hắn, cảm để ở trên vai của hắn, trầm mặc một chút mới dịu dàng nói, “Bản thân em cũng đã biết đời này vậy tôi không ra, còn giãy dụa cái gì?” Y nghiêng đầu hôn gò má của hắn, thấp giọng mở miệng, “Tôi là thật muốn cùng em ở một chỗ, đường đường chính chính vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ.”

Tả Xuyên Trạch theo bản năng muốn há mồm phản bác, nhưng âm thanh đang ra khỏi miệng thoáng do dự một chút, cũng lâm vào trầm mặc ngẩn ngui. Hắn vẫn luôn biết tâm tư người đàn ông này đối với hắn, một năm này tranh tranh dây dây vòng vòng chuyển chuyển, hắn trên cơ bản đã thích ứng bên người có người này làm bạn, thậm chí gần như sắp thành một loại thói quen, hắn âm thầm thở dài một tiếng, thầm nghĩ thực sự là đời trước làm nghiệt, liền nhận mệnh nói, “Đi thôi, tôi đi cùng anh.”

Tổng Triết trong nháy mắt buột chặt cánh tay, cúi đầu liền hôn lên môi của hắn, cùng hắn triền miên một trận mới hài lòng dịu hắn đứng dậy mặc quần áo rửa mặt, sau đó liền lôi kéo hắn ra Dạ Mị, trước chuẩn bị đi đem nhận giấy kết hôn.

Bối cảnh cách mạng của Tổng gia là rất lợi hại, hơn nữa đối với Tổng Triết mà nói con dấu ký trên quốc tịch chính là Trung Quốc, sẽ phải lấy được giấy kết hôn của quốc gia này mới được, cho nên y trực tiếp lôi kéo Tả Xuyên Trạch đi văn phòng giao dân sự* (– về nhà nước bên đó thì mình không rõ) giải quyết, về mặt cao hứng lôi kéo hắn ngồi xuống ghế.

Khiến cho Tả Xuyên Trạch tương đối hài lòng chính là phía trên phần giới tính là tự bản thân mình ghi vào hơn nữa dường như không có nói đến vợ chồng, xem như hai người đối xử bình đẳng, nhưng mà hắn nhìn tờ giấy màu đỏ kia còn chưa thoải mái nheo mắt lại, hơi thở trên người đậm tà ác, thẳng đem nhân viên phụ trách sợ đến mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng cho dù là như vậy hắn cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn ở phía trên ký tên.

Tổng Triết ở một bên thấy vẻ mặt kích động, lập tức lôi kéo hắn trở về đảo nhỏ ở thành phố S, kéo vào ***g sắt xa hoa kia đẩy ngã ở trên giường liền dè lên, Tả Xuyên Trạch vốn mỗi eo đau lưng, lúc này căn bản phản kháng không được, chỉ có thể mặc cho người xâm lược, ngày thứ hai không lo lắng chút nào nằm trên giường một ngày, vì vậy chỉ có thể ở lại một đêm.

Tổng Triết được tiện nghi, đối Tả Xuyên Trạch làm khó dễ toàn bộ duy trì thái độ bao dung, chỉ có một thứ không đáp ứng, đó chính là bom hẹn giờ, thứ này là tuyệt đối sẽ không cho hắn, hồi liền trả lời phỏng vấn hôn không được tạc nỏ, vì vậy Tả Xuyên Trạch hí mắt khó chịu nhìn y, Tổng Triết ôn nhã như trước, sở

sờ đầu của hắn, dịu dàng cộng thêm một câu ít nhất hiện giờ không thể tặc nỏ, Tả Xuyên Trạch liền phần lận ném một câu “Anh ôm phòng tân hôn của anh qua cả đời đi” liền quay đầu trở về Phùng Ma.

Tổng Triết cũng không thêm để ý, chỉ là muốn rốt cuộc phải làm sao mới có thể làm cho người đời đều biết quan hệ của bọn họ, dù sao bọn họ hiện giờ tuy rằng đã nhận giấy kết hôn, nhưng bên ngoài cũng không biết, người ở bên ngoài nhìn bọn họ chỉ là nổi tiếng mà thôi, những thứ khác cái gì cũng không tình. Chỉ là còn chưa chờ ý nghĩ ra một biện pháp mà hiệu quả thật tốt thì Trác gia lại đã xảy ra chuyện, bên trong gia tộc mọi người thừa dịp đương gia Trác gia nằm viện chuẩn bị tạo phản, kết quả bị Trác Viêm bí mật ở sau màn bưng kín toàn bộ, hầu như làm thật sạch sẽ, mà chính anh ta cũng vì cứu vợ nhà mình ở trên biển mất tích, hôm nay vẫn như cũ không rõ tung tích.

Hôm nay Tổng Triết nhận một cuộc điện thoại, là em trai thứ ba nhà y gọi tới, nói là có người muốn sát thủ Phùng Ma đi giết em họ lạnh băng nhà y, đoán chừng đêm nay sẽ áp dụng hành động. Tổng Hi mấy ngày nay bởi vì chuyện Trác Viêm hầu như bận tối mày tối mặt, giọng nói nghe có chút suy yếu, đau đầu nói, “Anh, làm sao bây giờ, em một người là tuyệt đối không được sát thủ Phùng Ma, anh nhanh lên một chút suy nghĩ biện pháp, nếu không chúng em hôm nay thực sự sẽ chết tại đây.”

Tổng Triết suy nghĩ một chút, giờ đây em họ của y luôn luôn máu lạnh đang trên biển tìm người kia mất tích đến phát điên, nếu như cuối cùng vẫn tìm không được vậy cậu ấy nhất định sẽ thống khổ cả đời, bởi vì tâm lạnh như băng một khi vì người kia dẫn tới sinh hoạt liền sẽ không thay đổi nữa. Đương nhiên, Tổng Triết cũng không cho là người mất tung tích kia lại đơn giản ngủ, liền cùng Tổng Hi tùy tiện nói chuyện vài câu lúc này mới bắt đầu giải quyết vấn đề sát thủ hiện giờ, cười nói, “Được rồi cúp đây, chuyện này rất dễ giải quyết.”

“Thật?” Giọng nói của Tổng Hi rất nghi hoặc, dường như cũng không tin anh hai nhà cậu ta nói, “Anh đừng nói cho em quan hệ của anh với cậu ta đã phát triển đến mức anh chỉ nói một câu là có thể để cho cậu ta ném làm ăn không làm?” Nêu như lập trường hai người này đổi chỗ một chút cậu tin, nếu là loại tình huống này ... Cậu nhớ kỹ chị dâu nhà cậu hình như rất không muốn gặp anh hai cậu.

Quả nhiên, Tổng Triết nhất thời cười khê, không thêm để ý chút nào nói, “Làm sau có thể, chỉ sợ cho dù anh quỳ dưới đất cầu em ấy em ấy cũng sẽ không vì anh ném làm ăn mặc kệ, nhưng mà nếu như có người giết anh em ấy nhưng ngược lại rất vui lòng ném buôn bán đi vậy xem, ah, có thể em ấy còn có thể bỏ đá xuống giếng đạp lên một chân.”

Giọng nói Tổng Hi nghe càng thêm bất đắc dĩ, “Vậy sao anh giải quyết?”

“Anh chỗ này có một tấm thẻ vàng Phùng Ma,” Tổng Triết nói, “Em nên biết quy củ Phùng Ma đi?”

“Biết, không phải là người giữ thẻ vàng có thể hưởng đãi ngộ ưu tiên nha, ơ, ý của anh là ...”

“Anh cầm tấm thẻ này đi tìm em ấy, để cho em ấy đem giết người mua, căn cứ quy củ Phùng Ma em ấy sẽ ưu tiên suy xét làm ăn của anh, như vậy không có người mua em ấy còn phải người qua làm cái gì?”

“Chỉ đơn giản như vậy?!”

“Chỉ đơn giản như vậy,” dừng một chút, Tổng Triết nói, “Nhưng mà anh đi tìm em ấy nói nhất định em ấy sẽ nhân cơ hội nói ra một điều kiện làm khó anh, cây anh túc này đối với anh thế nhưng tương đối nhìn không vừa mắt a.”

Tổng Hi dường như bị giọng nói chìm trong cương chiều của y làm buồn nôn, ném một câu “Em chúc các anh yêu nhau đánh nhau hạnh phúc suốt đời” liền cúp điện thoại.

“Yêu nhau đánh nhau a ... Nếu như em ấy thực sự yêu tôi ngược lại tôi tình nguyện bị giết, đáng tiếc a ...” Ý tiếc hận lắc đầu, người kia đến bây giờ cũng không có đối với y nói qua ba chữ kia, y không biết phải đến bao giờ mới có thể chờ đến ngày đó. Tổng Triết có chút bất đắc dĩ nghĩ, đưa tay gọi một số, đường dây điện thoại rất nhanh được nối, bên kia truyền tới một giọng nói duyên dáng sang trọng, lười biếng, “Hiện giờ gọi điện thoại cho tôi, Tổng đại công tử chẳng lẽ cơm ăn no suy nghĩ ham muốn phóng túng, không gian khuê phòng có quạnh?”

“Đúng vậy,” Tổng Triết cười khê, dịu dàng nói, “Em luôn luôn hiểu rõ tôi như vậy.”

Tả Xuyên Trạch không chút tính toán, ác liệt nói, “Vậy anh tối nay mặc trang phục M tôi đưa cho anh tới tìm tôi, tôi nhất định bù vào chỗ trống của anh thật tốt.”

“Được,” Tống Triết trả lời rất vui vẻ, cười nói, “Trước đó tìm em nói chuyện làm ăn một chút.”

“Tôi cũng biết là anh vì em họ lạnh băng của anh,” Tả Xuyên Trạch cười khẽ, nói ngắn gọn, “Vốn gấp đôi, anh tốt nhất đi qua trước mười hai giờ khuya, đừng cho là tôi có thể đơn giản buông tha anh, cứ như vậy, không có thương lượng.” Nói xong liền “Bíp” một tiếng cúp điện thoại, Tống Triết không thèm để ý để điện thoại xuống, bẻ ngón tay thon dài, nghĩ thầm cũng có một đoạn thời gian chưa từng thấy qua hân, liền đứng dậy chuẩn bị hướng Phùng Ma xuất phát.

Bên này Tả Xuyên Trạch sau khi cúp điện thoại an vị ở trên ghế nheo mắt lại, trong con người cực đen mang theo một chút tia sáng, nhìn qua tâm tình rất tốt, hân vốn là giống như đã từng ước định với Trác Viêm, sau này nếu có người bỏ tiền ám sát người lạnh băng kia hân sẽ âm thầm mặc kệ, chuyện này Tống Triết lại không biết, nhưng mà có thể để cho người đàn ông này xuất nhiều máu một lần hân cảm thấy vô cùng hài lòng. Hân từ từ suy nghĩ, ngón tay chậm rãi vuốt ve nhẵn trên tay trái ngón áp út, đó là buổi tối lấy được giấy kết hôn Tống Triết mang lên cho hân, người đàn ông này có lẽ là trước đó tìm nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế sau đó sai người đặc biệt đặt làm một đôi nam giới, rất là tinh xảo, lại làm nền trên ngón tay xinh đẹp hơi yêu mị của hân, khiến người ta liếc mắt nhìn sang liền rất khó để dời tầm mắt.

Nếu hân đã ở trên giấy kết hôn ký tên thì cũng sẽ không giả mồm, cho nên dù cho đối một người đàn ông có tâm tình phần hận như thế nào đi nữa, nhẵn trên tay nhưng chắc là sẽ không tùy tiện ném.

Hân đang tự hỏi người đàn ông kia rốt cuộc tới khi nào có thể tới nơi này thì điện thoại của hân lại vang lên, hân nhìn hiện thị thông báo trên điện thoại một chút, thấy là tên “Địch Hàn” liền nhận cười nói, “Thế nào lúc rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi, chuyện Tam Giác Vàng đều làm xong?”

“Còn chưa, nhưng mà sắp, chờ làm xong phải đi tìm cậu.” Địch Hàn cười cười, nghe giọng vẫn sang sảng như trước.

“Oh? Vậy anh bây giờ gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?” Tả Xuyên Trạch kinh ngạc nói, “Anh làm việc luôn luôn mang theo mục đích, lần này lại là bởi vì cái gì?”

“Đương nhiên là có chính sự,” Địch Hàn cười nói, “Ừm, thuốc bên trong cơ thể cậu tẩy sạch sẽ chưa?”

“Vừa mới sạch sẽ,” Tả Xuyên Trạch ăn ngay nói thật, con người yêu mị hơi híp một cái, nói, “Nếu hỏi tôi vấn đề này, ừm, nói rõ anh muốn chuẩn bị ra tay đối với Tống Triết đi?”

“Cậu vẫn rất hiểu tôi,” Địch Hàn không quan tâm nói cho hân biết tình hình thực tế, nói, “Tôi đã nhịn nửa năm, lần này tôi nhất định sẽ không bỏ qua hân.”

Giọng nói của gã mang theo một chút nghiêng răng nghiêng lợi, Tả Xuyên Trạch nói, “Xem ra anh đúng thực rất ghét anh ta.”

“Đó là đương nhiên, chỉ cần là người có ý đồ chiếm lấy cậu tôi đều ghét,” Địch Hàn nói như đinh đóng cột, “Tôi nói cậu là thuộc về tôi.”

Tả Xuyên Trạch biểu tình không đổi, giọng nói vẫn như cũ không nhanh không chậm, có thể nói là khước từ, “Trên thực tế, tôi mấy ngày hôm trước vừa bị anh ta kéo đi ký giấy kết hôn.”

Địch Hàn ngẩn ra, nhất thời thốt ra, “Cái gì?”

Tả Xuyên Trạch chậm rãi tiếp tục nói, “Cho nên suy nghĩ nghiêm túc mà nói, tôi và anh ta cuối cùng kết hôn rồi.”

Giọng nói của Địch Hàn trở nên càng thêm âm trầm, sát ý thậm chí có thể xuyên thấu qua tai nghe tràn qua, “Vậy hân càng đáng chết, chỉ cần cậu không nhúng tay vào là được.”

“Đương nhiên.” Tả Xuyên Trạch nói, nghĩ thầm hai người kia căn bản cũng không phải cùng cấp bậc, nếu Địch Hàn có thể giết Tống Triết mới kỳ lạ đấy.

Địch Hàn vì lời của hân giọng hơi hoà hoãn, nói, “Vậy là tốt rồi, chờ tôi giết hân ta chúng ta có thể khôi phục tình trạng trước, cậu sớm muộn gì sẽ thuộc về tôi.”

Tả Xuyên Trạch lười biếng lên tiếng, hỏi, “Anh gọi điện thoại cho tôi chính là vì nói cùng tôi cái này?”

“Không hẳn,” Dịch Hàn trầm giọng nói, “Kỳ thực sau khi tôi trở về vẫn phải người ở phụ cận vịnh Bangladesh thăm dò tầm tích của Hắc Yến, tin tức mới vừa nhận được, khu vực nơi đó từng phát sinh dao động nhỏ, sau đó xuất hiện rõ ràng có người thay đổi đồng thời phương hướng còn là Trung Quốc, tôi cảm thấy rất có thể là người của Hắc Yến, mà một trận run động đó đoán chừng là ông ta chuẩn bị dời đi trận địa bằng cách đem nổ phòng thí nghiệm.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch trong nháy mắt híp lại, “Nói như thế Hắc Yến rất có thể phải quay về Trung Quốc rồi.” Hần suy nghĩ một chút, hôm nay thứ trong cơ thể Tả An Tuấn mất thấy liền muốn phát tán, người kia đoán chừng đã không chờ được rồi, liền trực tiếp giết đến nơi đây, có lẽ ... Cũng là vì tới tìm hắn, dù sao hắn cho tới bây giờ còn nhớ rõ Hắc Yến khi đó nói, người này cũng là một kẻ chủ trương cố chấp, muốn ông ta buông tay quả thực so với lên trời còn khó hơn, nói không chừng cuối cùng sẽ một cá chết lưới rách.

“Đúng vậy,” Dịch Hàn nói, “Tôi cũng cho là như vậy, cho nên tôi sắp tới cũng sẽ đi Trung Quốc tìm cậu, thuận tiện giải quyết Tổng Triết.”

Tả Xuyên Trạch lại cùng gã nói chuyện vài câu liền cúp điện thoại, nghĩ thời gian tới có thể phát sinh đủ loại, trong lúc thời rơi vào trầm tư.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, rốt cuộc liều chết trở về rồi, nói tra xét ít tài liệu và hình ảnh, tôi phát hiện trên một chương có một thiếu sót nghiêm trọng, đó chính là trên giấy kết hôn hình như không có vợ kia vừa nói, so, chúng tôi hi vọng điều nhỏ trên các bạn đoán chừng cũng như thế, cụ thể nước Anh là dạng gì tôi còn không có kiểm tra, nhưng mà để gây cười và câu chuyện phát triển phía sau ... what, trong quy định tôi sẽ không sửa lại, khụ, nếu nói đúng như thật có thể thuận lợi mở ra quy định ...

Lại nói, tôi không biết văn phòng giao dân sự có phải thật dễ nói chuyện vậy hay không, khụ, các vị coi như bối cảnh cách mạng của Tổng gia có thể làm được đi.

Anh Tổng thật là thâm quá đi mà:3

63. Chương 63: Mưa Gió Sắp Tới

Tổng Triết đến Phòng Ma thì sắc trời vừa vào đêm, Tả Xuyên Trạch vừa vặn mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra, đầu tóc đen dài thẳng còn chưa có lau khô, giọt nước theo lòng ngực trắng nõn trượt thẳng xuống, để lại một chuỗi nước đọng. Tổng Triết nhìn thoáng qua, đưa tay đem khăn mặt trong tay của hắn lau tóc cho hắn, Tả Xuyên Trạch sớm thành thói quen những thứ này, liền ở trên ghế sa lon ngồi xuống, một bên hưởng thụ phục vụ cao cấp một bên lười biếng nói, “Tổng Triết, trang phục M của anh đâu?”

Tổng Triết đem tóc lau khô cho hắn, ở bên cạnh ngồi xuống, lại cười nói, “Đi ra ngoài quá nhanh, quên mất.”

Tả Xuyên Trạch nhướng mi, “E rằng không phải đã quên mà là sớm đã bị anh ném đi?”

Tổng Triết lắc đầu, đưa hắn kéo vào trong lòng, dán lỗ tai của hắn cười nhẹ, “Em khó có được tặng tôi một thứ gì đó, tôi làm sao có thể ném?”

Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng, “Cũng vậy, anh tặng đồ cho tôi tôi cũng không ném, bao gồm món áo liệm đó.”

Tổng Triết cơ thể nhẹ dừng lại, trầm giọng nói, “Ném đi.”

“Ném đi rất đáng tiếc, tôi còn rất thích phần thêu phía trên kia,” Tả Xuyên Trạch không quan tâm cười cười, nhẹ vô cùng lại bổ thêm một câu, “Hơn nữa nói không chừng chẳng qua bao lâu thứ kia là có thể lấy

ra dùng,” hắn đem sự tình từ đầu chí cuối nói một lần, cuối cùng quay đầu nhìn y, con người cực đen sâu không thấy đáy, “Nếu là đến mức cuối cùng không thể vãn hồi Hắc Yến rất có thể đề xuống điều khiển từ xa, đến lúc đó tôi liền triệt để nói lời tạm biệt thế giới này,” hắn dừng một chút, nhẹ giọng nói, “Triệt để nói tạm biệt anh ...”

Mắt xích của Tổng Triệt trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm sâu một chút, còn chưa nói cái gì chỉ thấy người này quay đầu lại tựa vào lòng của y tiếp tục nói, “Đến lúc đó không có tôi bên cạnh tạo phiền phức cho anh, anh vẫn là Tổng đại công tử vô song trước kia, anh chính là trong khoảng thời gian ngắn sẽ cảm thấy khổ sở đau lòng, nhưng dù sao cũng sẽ qua, bất kể là mười năm hay là hai mươi năm, những điều đó cũng sẽ qua. Anh bây giờ đối với tôi có chấp chỉ là bởi vì từ ngày gặp nhau ấy sau đó anh lúc nào cũng cùng tôi một chỗ, ma chướng mà thôi, anh sẽ gặp mặt nhiều người hơn, người thích hợp hơn tôi, trên đời này không có người nào xa cách ai đó thì không sống nổi, hiểu không?”

Đây là lần đầu tiên từ lúc quen biết đến nay Tả Xuyên Trạch ôn hoà nhã nhặn thao thao bất tuyệt chuyện trên phương diện tình cảm cùng y, Tổng Triệt vốn muốn nói gì, lúc này nghe hắn vừa nói liền lựa chọn trầm mặc, ngón tay thon dài nâng một lọn tóc của hắn lên ở trong tay thưởng thức, mắt xích xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, may mắn không đổi.

Tả Xuyên Trạch thấy y không nói cũng không lại tiếp tục đề tài này, trầm mặc một chút bỗng nhiên nhẹ vô cùng hỏi một câu, “Tổng Triệt, anh nói người ta rốt cuộc sống vì cái gì? Tiền tài, quyền lợi, hay là sắc đẹp ... Mấy thứ này tôi đều có, nhưng tôi vẫn là tìm không được lý do sống tiếp, nhưng mà ... Tôi lại biết mình tùy thời sẽ chết.”

Tay Tổng Triệt dừng lại, thở dài một tiếng buộc chặt cánh tay, người từ mười sáu tuổi năm ấy thì biết trong cơ thể có loại tàn bạo gì đó, đồng thời còn chôn một quả bom, không phải điên khùng chính là chết, không phải ngày hôm nay chính là ngày mai.

Dường như chỉ cần vừa nhắm mắt thì mới có thể an nghỉ triệt để.

Người khác một khi đối mặt loại tình huống này rất có thể sẽ chịu đựng không nổi mà làm việc gì đó điên khùng thậm chí là tự sát. Tổng Triệt chợt nhớ lại trong đêm mưa chen chúc cùng nhau một ô dù, người này nói qua cực nhẹ: Kỳ lạ rõ ràng đã chết mới là kết quả tốt nhất đối với hắn, vì sao vẫn là —— không chịu đi tìm chết đi.

Cánh tay y không khỏi lại chắc một chút, người này nhất định vô số lần hỏi qua bản thân, nếu trước đây sớm biết rằng kết cục vì sao không chết ngay, hiện giờ sống thì có ý nghĩa gì? Hắn mấy năm ban đầu chính là từng muốn đem Hắc Yến giết, thế nhưng theo thời gian trôi qua hắn chung quy tự hỏi Hắc Yến còn sống nhưng làm được, khi đó hắn sẽ gặp bối rối tự hỏi: Minh hiện giờ rốt cuộc ... Sống vì cái gì đây?

Tổng Triệt đem cằm để ở trên vai của hắn, trầm mặc một lát mới hỏi, “Em rất muốn chết?”

Tả Xuyên Trạch dừng lại, thở dài một tiếng nhẹ vô cùng, “Không muốn.”

Hắn không muốn chết, lại chẳng biết tại sao mà sống.

Tổng Triệt nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cầm lấy tay trái của hắn chậm rãi vuốt ve phía trên nhẵn, ánh mắt rất chuyên chú, chỉ nghe y chậm rãi nói, “Người giống như em vậy trải qua nhiều đau khổ như vậy còn chưa muốn chết, tôi nghĩ ... Dù sao trong lòng có một chút niềm tin hoặc hy vọng, hoặc vẫn có người và việc chưa dứt bỏ được, chỉ là em bây giờ còn chưa có phát hiện, chính là chờ em phát hiện sau đó thì sẽ tìm được lý do sống tiếp.”

Tả Xuyên Trạch chăm chú suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Có lẽ vậy.” Hắn trầm mặc một chút, thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Anh vì sao không mặc trang phục M qua đây?” [=.]

Trọng tâm câu chuyện của hắn chuyển quá nhanh, Tổng Triệt ngẩn ra mới hơi có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, hỏi, “Em vì sao đối với nó có chấp như thế?”

Lông mi đẹp mắt của Tả Xuyên Trạch nhướng lên, trong nháy mắt liền khôi phục vẻ mặt như trước, nghiêng ngẫm nói, “Anh cứ nói đi?”

Tống Triết cười nói, “Đương nhiên bởi vì đối tượng là tôi, nếu như đổi lại một người khác đứng ở chỗ này em sẽ không có cổ chấp như vậy rồi,” y nói xoa xoa đầu của hắn, đứng lên, “Tôi đi tắm.”

Tả Xuyên Trạch gạt đầu, liếc mắt nhìn y một chút, ánh sáng đáy mắt càng thêm nghiền ngẫm, mờ ám nói, “Vậy anh có thể phải nhanh lên một chút a, bấy bì.”

Tống Triết liền cười vào phòng tắm, chờ y đi ra thì Tả Xuyên Trạch đã cởi đồ tựa ở trên đầu giường ngắm nghĩa điện thoại, thấy y đi ra quơ quơ điện thoại trong tay, cười nói, “Tin tức mới vừa nhận được, em họ lạnh băng nhà anh rốt cuộc tìm được Trác Viêm rồi, đồng thời đem hắn ta đón qua nước Anh.”

Tống Triết gạt đầu, cũng cởi đồ trên người lên giường, từ phía sau ôm hắn, da thịt dính nhau trong nháy mắt khiến y thích ý thở ra một hơi, lúc này mới dịu dàng nói, “Khi tôi tới thì có tin,” y nói đưa tay cầm một tay của hắn, ngón cái chậm rãi vuốt ve da tay của hắn, nói, “Hỏi em một vấn đề.”

Tả Xuyên Trạch đem điện thoại để qua một bên, tựa về phía sau trên lòng của y, trên người Tống Triết vẫn mang theo hương trà nhàn nhạt, hắn không khỏi ngửi một cái, lúc này mới lười biếng nói, “Hỏi.”

Tống Triết cầm để ở trên vai của hắn, nghiêng đầu ở trên mặt hắn hôn một cái, “Em mới vừa nói tin kia là Dịch Hàn thống bao cho em, vậy hắn ta sắp tới có đúng hay không cũng tới Trung Quốc tìm em?”

“Đúng vậy,” Tả Xuyên Trạch nâng khoé mắt lên nhìn y một cái, mục đích Dịch Hàn đến Trung Quốc y không có nói cho người này, nhưng mà tình trạng trước mắt nhìn đến phỏng chừng Tống Triết cũng sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội lần này, hỏi y, “Anh muốn nhân cơ hội giết anh ta?”

Tống Triết dịu dàng nói, “Hắn ta vẫn muốn đem em chiếm làm của riêng, tôi không nên giết hắn ta sao?”

“Tôi thiếu chút nữa đã quên độc chiếm của anh cũng rất mạnh,” Tả Xuyên Trạch khê nỡ nụ cười, sau đó nhẹ thở dài một hơi, thay giọng nói nghiêm chỉnh nói, “Dịch Hàn đã cứu tôi hai lần.”

Tống Triết nghiêng đầu nhìn hắn, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng mảy may không đổi, “Cho nên?”

Tả Xuyên Trạch cùng y đối diện, con ngươi cực đen vẫn là sâu không thấy đáy, “Tả Xuyên Trạch tôi tuy rằng cũng không phải người tốt lành gì, lại là không thể để cho anh dưới mắt tôi giết anh ta.”

“Hắn chính là hiểu rõ điểm này mới dám không sợ như vậy,” mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết vẫn không có thay đổi gì, giọng nói cũng như thường ngày dịu dàng vậy, hỏi, “Nếu như tôi bị giết, em sẽ làm như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch nỡ nụ cười, đưa tay nâng cằm y lên ở trên môi y liếm liếm, dán bờ môi của y thấp giọng nói, “Tống Triết, mạng của anh là của tôi, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình tôi, anh nói đến lúc đó tôi nên làm cái gì bây giờ, hửm?”

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm sâu một chút, đưa tay thủ sẵn đầu của hắn, đầu lưỡi đi thăm dò vào cùng hắn dây đưa một trận mới buông hắn ra, cười nói, “Nếu như mà tôi dùng kế giết hắn ta trước khi em kịp phản ứng?”

“Người cũng chết tôi cũng bỏ tay,” Tả Xuyên Trạch nhún vai, “Đó chính là việc của các anh, nhưng mà Dịch Hàn dường như không thể đánh đổ dễ như thế được, anh nhưng không nên xem thường anh ta.”

Tống Triết nghiêng đầu ở vành tai hắn cắn nhẹ một cái, thẳng đến khi cảm giác được cơ thể hắn run rẩy không thể ức chế mới buông hắn ra, thấp giọng ôn nhã nói, “Ồ trước mặt tôi khen ngợi người đàn ông khác, em không cảm thấy rất không thoả đáng sao?” Y nói nhân tiện đưa hắn đẩy ngã ở giường, chuẩn bị xoa người áp lên.

Tả Xuyên Trạch lúc trước khi y áp lên vội vàng đưa tay đẩy y ra, con ngươi yêu mị cũng híp lại, đậm hơi thở nguy hiểm, “Tống Triết, anh làm rõ ràng cho tôi, tối nay là tôi muốn trên anh, không phải anh làm tôi.”

Tống Triết đưa hai tay của hắn cầm đặt ở đầu giường, dịu dàng nói, “Ah, em có nói qua những lời này sao?” Dứt lời ở trên da vành tai khê hôn, nhẹ nhàng mút, Tả Xuyên Trạch không thể ức chế bắt đầu run rẩy, cổ họng đúng lúc cũng không nhịn được tràn ra rên rỉ nhỏ nhẹ.

Tống Triết bởi vì âm thanh này động tác vừa trì hoãn, con ngươi cũng trầm sâu hơn, Tả Xuyên Trạch liền nhìn đúng thời cơ đột nhiên trở mình cổ tay cựa khỏi tay y, bên hông dùng sức đem y tung ngược lại, xoay

người áp lên, học động tác trước của y đem hai tay của y đan lại đặt ở đầu giường, từ trên cao nhìn xuống y, ác liệt nói, “Vậy anh nghĩ tôi để cho anh mặc trang phục M qua đây chỉ cho là mặc chơi sao? Anh Tổng đại công tử chỉ số thông minh lúc nào giảm xuống đến loại trình độ này?”

Tổng Triết nhìn người phía trên, tính tình tốt giải thích, “Đối với em không phải là không có mặc sao?”

“Tôi đây liền trực tiếp làm, nói chung là tôi làm anh là được rồi!” Tả Xuyên Trạch dứt lời cúi đầu bắt đầu hôn y, còn không quên thêm một câu uy hiếp, “Anh ngoan ngoãn nằm tốt cho tôi, không thì tôi đem anh buộc lại!”

Tổng Triết mở miệng làm cho đầu lưỡi hấn tiến vào, dịu dàng đáp lại hấn, cơ thể cũng chậm rãi thả lỏng, Tả Xuyên Trạch đối với lần này cảm thấy đặc biệt hài lòng, hôn ướt át từ cổ hôn trượt đến trong ngực, lưu lại một chuỗi dấu tích mờ ám, nhưng mà còn chưa chờ hấn có động gì Tổng Triết liền vừa mới thừa dịp hấn buông lỏng tránh khỏi tay y, lần thứ hai đoạt lại quyền chủ động, đưa tay ở trên người hấn chậm rãi vuốt ve, chỉ tìm nơi nhạy cảm xuống tay, ép thẳng đến hấn thở dốc liên tục, y ở trên môi hấn hôn một cái, cười nói, “Lần trước tôi ở Dạ Mị đã ngoan ngoãn nằm một lần, cho nên lần này tôi phiên em.”

Tả Xuyên Trạch một bên trốn tránh tấn công của y một bên phần hận nói, “Tổng Triết, anh vô liêm sỉ cũng phải có một giới hạn, lần trước là trong lòng sát ở trên đảo tư nhân chết tiệt của anh! Lần kia thua thiệt là tôi, cho nên lần này đổi lại anh.”

“Oh?” Tổng Triết tiếp tục ở trên người hấn vuốt ve, chẳng biết xấu hổ nói, “Ngại quá tôi không nhớ rõ, cho nên vì để cho tôi làm sâu sắc một chút kỷ ức, lần này vẫn là tôi đến được rồi.”

Tả Xuyên Trạch bị y cầm càng phát ra vô lực, hít sâu một hơi hướng về phía ngoài cửa há mồm liên gào to, “Đến ... Ah ...” Hấn vốn muốn nói, “Người đâu” kết quả bị Tổng Triết tay mất lạnh lẽo một tay bịt miệng.

Tổng Triết tiến đến bên tai hấn thấp giọng cười nói, “Hey, em chuẩn bị để cho thủ hạ của em tới học hỏi chúng ta trình diện hiện trường xuân cung sống để giúp em chế trụ tôi? Em đường đường là đương gia Phùng Ma ở trên giường còn muốn thủ hạ giúp đỡ?”

Tả Xuyên Trạch cực lực né tránh tay y, híp mắt nói, “Tôi luôn luôn không quan tâm quá trình, tôi chỉ biết kết quả là mong muốn của tôi là được.” Hấn vừa nói vừa muốn tiếp tục gọi người, kết quả lần thứ hai bị Tổng Triết bịt miệng.

Tổng Triết phải dùng một tay để tránh khỏi người này la to, bởi vậy hoạt động liền bị hạn chế, Tả Xuyên Trạch liền nhân cơ hội phản kháng, trong lúc nhất thời hai người đánh túi bụi náo nhiệt vô cùng, cuối cùng Tổng Triết bắt đắc dĩ, một tay kéo lấy hấn vào trong lòng, chặn đắp một cái, nói, “Ngủ.”

Tả Xuyên Trạch cũng mệt mỏi phải thở dốc liên tục, lúc này cũng không giãy dụa nữa, phần hận ở trên xương quai xanh y cắn một cái, sau đó hướng trong lòng của y rứt một cái, chỉ chốc lát sau liền ngủ. Tổng Triết ở trên trán hấn hôn một cái, nhẹ giọng nói câu ngủ ngon, cũng đi ngủ theo.

Vì vậy ngày thứ hai mọi người Phùng Ma thấy dấu vết trên da lộ ra ở cổ áo ngủ của hai người này lại một lần nữa nhón nháo, bộ dạng này ... Cuối cùng là ai trên ai?!

Tả Xuyên Trạch không để ý tới phản ứng của thủ hạ mình, tự mình giải quyết bữa sáng, Tổng Triết liền càng thêm thần nhiên, trên mặt mang nụ cười ấm áp như trước, một bộ phong thái.

Mọi người Phùng Ma đang lúc mơ tưởng viễn vông, phía trên đại trạch liền truyền đến một trận tiếng vang thật to, Lang Trì ra cửa nhìn một chút, trở về cung kính nói, “Chủ nhân, là trực thăng Tam Giác Vàng.”

Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng giường mắt nhìn Tổng Triết, người sau vẫn là một bộ dạng ôn văn nhã nhặn, giống như không có nghe được Lang Trì nói, hấn bấu môi, đang chuẩn bị nói thầm một tiếng “Giả tạo” chỉ thấy người này bỗng nhiên quay đầu nhìn hấn, đối với hấn cười cười, giống như muốn nói “Em cũng không nên ở sau lưng nói xấu người khác a”, vẻ mặt rất là thiếu đánh. Con người yêu mị của hấn híp một cái, vừa muốn mở miệng phản bác cảm đã bị nắm, sau đó trên môi truyền đến một cảm giác ấm áp, ngay sau đó hàm răng cũng bị cạy ra, hương trà quen thuộc ở trong miệng tràn ra, ánh mắt của hấn vừa trì hoãn, cùng y nổi lên dây dưa. Đêm qua ham muốn bùng cháy bị cưỡng ép đè xuống, hai người hôn đến cuối cùng hơi thở đều có chút không ổn, mà đúng lúc này từ ngoài cửa vang lên một tiếng cười sang sảng, từ xa đến gần.

“Trạch, tôi đến ...” Dịch Hàn vừa bước vào bên trong phòng thấy hình ảnh chính là bọn họ đây đưa một chỗ với nhau, hai người cùng mặc áo ngủ rộng, trên da lộ ra đều là dấu vết mờ ám, gộp vào chung với nhau trên tay mang cảnh báo sáng chói, phát ra đau nhói cặp mắt người, động tác của gã cứng đờ, ánh mắt lập tức liền trầm xuống.

Chuyện tốt bị cắt đứt, Tống Triết ở trên môi Tả Xuyên Trạch hôn một cái, lúc này mới có chút tiếc hận ngồi thẳng cơ thể, lạnh nhạt cùng gã chào hỏi, dường như không có cảm giác được trên người người này phát sinh hơi thở đậm nguy hiểm, “Thì ra là ngài Dịch, đã lâu không gặp.”

Dịch Hàn ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi một tiếng, lúc này mới đem đầu chuyển hướng Tả Xuyên Trạch, Tả Xuyên Trạch vừa giải quyết xong bữa sáng, một bên lau tay vừa nói, “Tối sớm như thế à? Việc ở Tam Giác Vàng anh đều xử lý xong?”

Dịch Hàn gật đầu, đối dấu vết trên người của hắn cùng nhẵn và người bên cạnh hoàn toàn duy trì thái độ không nhìn, cười nói, “Tôi cúp điện thoại liền gấp rút ngày đêm không nghỉ, mãi cho đến hừng đông mới xử lý xong, liền chạy tới.”

“Nói như thế anh một đêm không ngủ rồi?” Tả Xuyên Trạch nhướng mày, “Vội vàng như vậy làm gì?”

“Không có biện pháp,” Con người thâm thúy của Dịch Hàn nhìn chằm chằm vào hắn, ý nghĩ bên trong hoàn toàn không thêm che giấu, cười nói, “Tôi thật sự là rất muốn thấy cậu, thứ ý nghĩ này quá mạnh mẽ, tôi cũng không cách nào không chế, cho nên lại tới.”

“Ngài Dịch.” Còn chưa chờ Tả Xuyên Trạch mở miệng, người bên cạnh liền vang lên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, Dịch Hàn quay đầu, đối một đôi mắt xéch xinh đẹp, trên mặt Tống Triết vẫn mang theo nụ cười nhạt như trước, ôn nhã như trước, nhìn gã lại cười nói, “Không biết Trạch nói cho anh biết chưa, tôi cùng em ấy đã kết hôn rồi, cho nên tôi từ tận đáy lòng mà đề nghị anh sau này giống như vậy sẽ gây ra hiểu lầm tốt nhất vẫn là ít nói tốt hơn.”

Giọng nói của y tuy rằng ôn hoà như thường ngày vậy, nhưng hơi thở u ám lại chậm rãi từ trên người phát ra, khiến người ta rất sợ. Dịch Hàn nhìn y một lát, chậm rãi nói, “Nếu như tôi không nghe thứ gọi là đề nghị của cậu thì sao nào?”

“Như vậy tôi sẽ cảm thấy rất bối rối cũng sẽ cảm thấy rất không thoải mái,” Tống Triết mỉm cười nhìn gã, chậm rãi nói, “Mà thường thường người khiến cho tôi khó chịu đều không sống quá lâu.”

Cho dù lúc y nói những lời này trên người của y cũng không có toả ra chút sát ý nào, nghe vẫn êm tai nhu hoà như vậy, tuyệt không có vẻ đột ngột, ánh mắt của Dịch Hàn híp lại, rất bình tĩnh cùng gã đối diện, nói.

“Đó là bởi vì cậu không có gặp phải trường hợp đặc biệt.”

“Có thể,” Tống Triết cười nói, “Thế nhưng tôi dám cam đoan, cho dù có, trường hợp đặc biệt kia cũng tuyệt đối không phải là anh.”

“Vậy chúng tôi chỉ có thể mỗi mắt mong chờ rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Tả Xuyên Trạch may mắn không để ý đối thoại của bọn họ chút nào, sau đó ném khăn ăn liền đi ra ngoài, Lang Trì bị bầu không khí bên trong phòng ép tới có chút thở không nổi, toát mồ hôi lạnh theo chủ nhân nhà anh đi ra, làm rẽ cây vô vị ở phía sau hắn, không nhận được nói, “Chủ nhân, này ... Đem bọn họ ném ở bên trong thực sự không thành vấn đề sao?”

Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai, một bộ dạng không liên quan mình, “Tạm thời không có chuyện làm, ít ra hôm nay rảnh rồi.”

“...” Lang Trì nói, “... Chủ nhân cậu đi đâu?”

“Ngủ bù,” Tả Xuyên Trạch cũng không quay đầu lại đi về phía trước, lười biếng nói, “Tối hôm qua ngủ quá trễ.”

“...” Lang Trì lặng lẽ nhìn chủ nhân bọn họ đi xa, trái tim nhỏ bé vỡ vụn đầy đất, thầm nghĩ tối hôm qua bị áp quả nhiên là chủ nhân nhà anh sao?

Giống như Tả Xuyên Trạch nói, hai người này tạm thời không có chuyện làm, Địch Hàn lần này tới chỉ dẫn theo hai người thủ hạ, Tống Triết đến Phùng Ma cũng chỉ dẫn theo hai người thủ hạ, nhân số có thể nói là tương đương, nhưng mà đối với Tống Triết mà nói nghĩ muốn giết người không thấy máu* [ví với thủ đoạn hại người hết sức hiểm độc, tinh ranh] có rất nhiều biện pháp, huống chi chính là đang ở Trung Quốc. Địch Hàn cũng không phải người chịu thua thiệt, đồng dạng nghĩ các loại biện pháp giết y, hai người quan hệ càng ngày càng bế tắc, mắt thấy sẽ phát sinh sự việc đổ máu, nhưng mà lại bị một việc đột nhiên xuất hiện dời đi lực chú ý.

Bởi vì hôm nay Tả Xuyên Trạch nhận được một cuộc điện thoại, chỉ nghe một câu liền trực tiếp bóp nát điện thoại, cả người phủ kín trên một tầng sắc nhọn, Tống Triết thì ở bên cạnh hắn, thấy thế không nhịn được nói, “Làm sao vậy?”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch híps lại, gần từng chữ một, “Tiểu Tuấn bị người của Hắc Yến bắt đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói về hai ngày nay mang đầu óc choáng váng, tôi lăn đi trên giường nằm ngay đơ ...

Sắp có chuyện rồi a a a a

64. Chương 64: Đoạn Tuyệt

Sau khi Tả Xuyên Trạch bóp nát điện thoại phản ứng đầu tiên chính là cầm đường đao vọt tới trước mặt Doãn Mạch đem anh ta phanh thay, nhưng Tống Triết tay mất lạnh lẽ đem một tay đè hấn xuống, nói dịu dàng, “Tính cách của em trai em như thế nào bản thân em là người rõ ràng.”

Động tác của Tả Xuyên Trạch vừa chậm lại, hết giận không ít. Tả An Tuấn người này luôn luôn là tính tình khác người rồi, vật gì đó thú vị phải đi chơi đùa thứ đó, Doãn Mạch trông giữ không được cậu ta coi như là trong lẽ phải.

Tống Triết thấy người này tỉnh táo lại liền lôi kéo hấn ngồi xuống, nói, “Tổ chức bảo vệ Doãn Mạch và Hắc Vũ là một thể, hiện giờ Trắc Viêm đã không có việc gì, Doãn Mạch rất có thể sẽ vận dụng lực lượng Hắc Vũ, tôi để cho A Hi lưu ý một chút.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu không nói gì, ngược lại Địch Hàn ở một bên hỏi, “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chờ,” Tả Xuyên Trạch nói, ánh sáng sắc nhọn trong mắt vẫn chưa có hoàn toàn tán đi, đậm tà khí, hấn trầm giọng nói, “Thứ trên người Tiểu Tuấn còn phải một đoạn thời gian mới có thể phát tác, Hắc Yến hiện giờ dù cho là bắt nó cũng sẽ không đối với nó làm cái gì, thể lực của ông ta đều ở Nam Á [1], cho nên sẽ không ở Trung Quốc tiến hành thứ gọi là thực nghiệm ngược lại là tôi, ông ta trước khi đi nhất định sẽ tới tìm tôi, ông ta cũng là một người tương đối cố chấp.”

Địch Hàn nghe hấn vừa nói cũng nhớ tới lời nói của Hắc Yến lần trước, ánh sáng trong con người trầm xuống, mang theo một chút sát ý, chỉ cần là ý đồ chiếm lấy Trạch người của gã đều giết. Mà Tống Triết lại là nhớ tới bom trong cơ thể Tả Xuyên Trạch, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng trầm xuống, nghiêng đầu đối thủ hạ bên cạnh phân phó vài câu, để cho bọn họ quay về Bắc Kinh đem Ôn Bạch qua đây, để ngừa ngộ nhỡ.

Tả Xuyên Trạch nói xong những lời này liền đứng dậy đi ra, dọc theo hàng lang làm bằng gỗ thẳng hướng sân sau chậm rãi mà đi, đi thẳng tới tiểu đình tử mới dừng lại, hấn nhìn biển rộng xa xa một mảnh xanh thẳm, con người yêu mị hơi híps, hấn đang suy nghĩ dựa theo tính cách của Hắc Yến hiện giờ sẽ ở nơi nào ... Hấn suy tư nửa ngày, sau đó chậm rãi đi tới bên vách núi, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống dưới, con người cực đen sâu đến cực hạn.

Mặt ngoài thân núi gập ghềnh, nhìn xuống dưới chỉ có thể nhìn đến mặt biển màu xanh thẳm cùng với đá ngầm lộn xộn, thế nhưng Tả Xuyên Trạch lại hiểu rõ vách núi này theo mặt sườn mà nhìn nghiêng về phía bên trong, đến phía dưới cùng vẫn có một mảnh bãi cát nhỏ, trong bãi cát xung quanh thân núi có một gian phòng thí nghiệm của Hắc Yến, nếu như không phải khi đó Tả An Tuấn từ bên trong lao tới hẳn vẫn không biết ở đây đương nhiên có hang động khác, tuy rằng đúng lúc phòng thí nghiệm cuối cùng cũng bị tạc nổ, nhưng mà ... Tả Xuyên Trạch quay đầu lại nhìn Phùng Ma xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, trong con người lại loé lên một tia sáng sắc nhọn, nơi này là Hắc Yến hao tổn nhiều tâm huyết mà làm ra, ngoại trừ người kia không một ai biết nơi này không nên còn có đường ngầm khác, nói không chừng người kia bây giờ đang ở dưới con mắt của hắn mà hắn không biết mà thôi.

Tả Xuyên Trạch đứng ở vách đá trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi thân thể bị kéo vào một cái ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc vờn quanh ở xung quanh mới hơi chút buông lỏng thần kinh buộc chặt, chậm rãi hoàn hồn.

Tổng Triết nghiêng đầu ghé vào lỗ tai của hắn hôn một cái, đem cằm để ở trên vai của hắn, dịu dàng nói, “Đang suy nghĩ gì?”

Tả Xuyên Trạch thả lỏng cơ thể về phía sau tựa ở trong lòng của y, từ từ nói, “Đang suy nghĩ Hắc Yến hiện giờ có thể ở đâu.”

Tổng Triết lên tiếng, người này dù sao cùng ông ta đợi mười sáu năm, liền hỏi, “Nghĩ đến nơi nào rồi sao?”

Tả Xuyên Trạch không đáp, lại lôi kéo tay y hướng đi trở về, trở lại thư phòng phân phó Lang Trì liên hệ Doãn Mạch, sau đó nhìn đồng hồ, lấy ra bàn cơ quơ quơ, nói, “Theo tôi đánh ván cờ.”

Tổng Triết giương mắt nhìn bàn cờ mới tinh một chút, người này từ lúc bị ông nội nhà y dạy sau đó lại rất thích cờ tướng, nhưng mà trong Phùng Ma cũng không bao nhiêu người dám cùng hắn hạ, cũng chỉ có Vệ Tụng thỉnh thoảng cùng hắn tiếp một ván, Tổng Triết nhìn xung quanh một chút, hỏi, “Hạ ở đâu?”

Tả Xuyên Trạch liền đứng dậy lôi kéo y đi ra ngoài, đến trong sân bên trong đình tử ngồi xuống, lại phân phó người đi pha trà, lúc này mới bắt đầu bày cờ. Dịch Hàn lúc này cũng đứng ở bên cạnh họ, nhưng mà gã cũng không phải chơi cờ, thấy hai người kia tình cảnh bên ngoài hoà thuận vui vẻ tuy rằng lòng không thoải mái, nhưng vẫn đứng ở một bên nhìn, chỉ chốc lát sau hiểu được cách đi cơ bản.

Tổng Triết đang đánh cờ lúc rảnh giương mắt nhìn Tả Xuyên Trạch một chút, người này đang cúi đầu chăm chú nhìn bàn cờ, thỉnh thoảng còn có thể cảm cờ đặt dưới cảm nỗ lực suy tính bước đi, bộ dạng trầm tĩnh khiến cho mùi vị tà ác trên người giảm không ít, nhìn qua càng vô cùng mê người, Dịch Hàn một bên cũng liên tiếp đem đường nhìn ném tới trên người của hắn.

Tổng Triết bưng lên một ly trà bên cạnh nhàn nhạt uống một ngụm trà, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn là nhìn hắn, nghĩ thầm người này quả nhiên vẫn là tốt nhất, chỉ có thể một mình y nhìn cũng chỉ có thể một mình y chạm.

Tả Xuyên Trạch đương nhiên cảm nhận ánh mắt của y, tay dưới đặt một nước cờ, giương mắt nhìn y, lười biếng nói, “Thứ không nên muốn anh tốt nhất đừng nghĩ.”

“Oh?” Tổng Triết nhướn mi nhìn hắn, trên mặt nụ cười nhạt như trước, “Em biết tôi đang suy nghĩ cái gì?”

Tả Xuyên Trạch lười biếng “Ừ” một tiếng, nâng cằm nhìn y, khoé miệng cười rất nghiền ngẫm, ý kia rất rõ ràng — tôi luôn luôn rất hiểu anh, không phải sao?

Tổng Triết mỉm cười cùng hắn đối diện, từ chối cho ý kiến. Sau đó hai người cúi đầu, tiếp tục chơi cờ.

Bọn họ không cảm thấy có gì, nhưng Dịch Hàn bên cạnh thấy thế lại nhin không được híp mắt lại, đáy mắt cũng hiện lên một đường ý tứ ngoan lệ, hai người này ăn ý đúng thực khiến cho gã ghen tỵ muốn phát điên.

Doãn Mạch lúc này ở thành phố S, nhận được thông tri sau đó rất nhanh thì đến bản bộ Phùng Ma, Tả Xuyên Trạch nhìn anh ta một cái, cái gì cũng không nói, đứng dậy hướng thư phòng đi đến, Doãn Mạch cũng là không nói lời nào, theo vào nhà. Trong lúc nhất thời trong đình tử chỉ còn lại có Tổng Triết và Dịch Hàn, Dịch Hàn vốn cũng muốn đi theo vào, nhưng gã vừa nhắc chân một bước, quay đầu lại thấy Tổng Triết

vẫn như cũ sóng yên biển lặng ngồi ở bên trong đình tử uống trà, khẽ nhú mảy một cái, không tình nguyện hỏi, “Cậu không đi vào?”

“Không đi vào,” Tống Triết đặt ly trà xuống cúi đầu nhìn bàn cờ, nói ôn hoà, “Em ấy một lát sẽ ra tới, tôi đi vào làm cái gì?”

Địch Hàn biết hai người này ăn ý, giọng nói càng thêm không tình nguyện, “Cậu biết Trạch tiếp theo phải làm cái gì?”

Tống Triết “Ừ” một tiếng, quay đầu nhìn cửa phòng đóng chắc, cười nói, “Em ấy hiện giờ rất có thể đã đoán được chỗ Hắc Yến, đang suy nghĩ biện pháp đưa ông ta dẫn ra, cho nên em ấy bây giờ tìm Doãn Mạch sang đây chỉ là muốn để cho cậu ta từ một nơi bí mật gần đó tùy thời hành động, đem Tả An Tuấn cứu ra.”

Địch Hàn cả kinh, bật thốt lên mà hỏi, “Cậu ấy muốn dùng biện pháp di dẫn Hắc Yến đi ra?”

“Việc này tôi tạm thời còn chưa nhìn ra,” Tống Triết nói ôn hoà, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng mở ra một chút ánh sáng, thoát nhìn tâm tình rất tốt, cười bỏ thêm một câu, “Nhưng mà tôi lại hiểu rõ đến lúc vạn bất đắc dĩ người kia lúc đó sẽ làm cái gì.”

Địch Hàn nhìn ý cười dưới đáy mắt người này, trong lòng nhất thời hiện lên dự cảm không tốt, cau mày nói, “Sẽ làm cái gì?”

Tống Triết không đáp, chỉ là vươn tay đưa lưng về sau gãi quơ quơ, ngón tay trắng thon dài chói mắt kia mang một chiếc nhẫn sáng loáng, y nhìn người này vẻ mặt trong nháy mắt biến thành tái nhợt, cười nói, “Tôi anh đều rõ ràng Hắc Yến đối với em ấy không phải cố chấp sao?”

Mặt của Địch Hàn lại tái nhợt hơn, Tống Triết tiếp tục cười nói, “Cho nên đến lúc vạn bất đắc dĩ Trạch sẽ lựa chọn làm một lễ thành hôn, một trận hôn lễ long trọng linh đình mọi người đều biết đến, hướng người đời tuyên bố em ấy đã thuộc sở hữu.”

Sắc mặt tái nhợt của Địch Hàn nhìn y một lát, cuối cùng nheo mắt lại, khoé miệng lại còn nâng lên mỉm cười, nhàn nhã nói, “Vây a, nhưng mà mỗi người sớm hay muộn đều có một vận may, ai biết cậu có thể hay không sống đến ngày hôn lễ đó, ngộ nhờ giữa chừng phát sinh chút gì đó ngoài ý muốn vị trí chú rể đã có thể đổi chủ, không phải sao?”

“Cũng đúng,” Tống Triết cầm lấy ly uống trà, ôn nhã như trước, “Nhưng mà vận khí của tôi luôn luôn tốt, cho nên ngày đó vinh viễn cũng sẽ không đến, nhưng thật ra anh, vận khí không tốt trước khi chúng tôi làm hôn lễ rất có thể làm cho anh tang lễ rồi.”

Địch Hàn lạnh lùng nhìn y, còn chưa có động tác gì chỉ thấy hai người kia đi ra, Doãn Mạch vẫn là không có nói gì, trực tiếp lướt qua bọn họ đi ra ngoài, Tả Xuyên Trạch thì qua ngồi xuống, tiếp tục cùng Tống Triết chơi cờ, hạ thắng đến ăn cơm chiều mới thôi, sau khi ăn cơm tối xong cùng Tống Triết ở trong đình viện Phùng Ma đơn giản đi tản bộ, trở lại thư phòng xử lý một chút văn kiện cần thiết sau đó liền lúi kúi vào phòng ngủ.

Hai người tắm xong sau đó liền xoay người lên giường chuẩn bị ngủ, Tống Triết nằm nghiêng, đầu hướng hắc mím cười nhìn hắc, đưa tay nâng lên một lọn tóc của hắc đặt ở trên môi hôn một cái, cười nói, “Ngày hôm nay khác thường như vậy, còn lúi kúi tôi tản bộ, ừm ... Em nghĩ Hắc Yến có đứng ở đây ngay trong Phùng Ma hay không?”

Tả Xuyên Trạch “Ừ” một tiếng, nói, “Nơi này là ông ta xây, không ai so với ông ta quen thuộc hơn chỗ này.”

Tống Triết nhẹ nhàng lên tiếng, buông tóc của hắc, đưa tay nâng cằm của hắc lên, thấp giọng cười nói, “Mặc cho tôi tùy ý, hửm?”

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn y một chút, nhưng không lên tiếng, Tống Triết cũng không hỏi nhiều, cúi đầu liền hôn lên, sau đó rất nhanh nhận thấy được người này đưa tay ôm lấy cổ của y, còn hé miệng triền miên đáp lại y, y rời khỏi một chút, dán bờ môi của hắc cười nhẹ, “Hey, khó có được chủ động như thế, tôi có chút không quen.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hí một cái, đưa y kéo đến trên người, chủ động tách chân, cắn bờ môi của y thấp giọng nói, “Anh muốn làm cũng nhanh chút, còn nói nhảm cái gì ...”

Mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết trầm sâu một chút, giọng nói cũng bịt kín một chút khàn khàn, “Em như vậy ... Tôi sẽ không dừng được, nhưng em không nên hối hận.” Dứt lời cũng không chờ hắn trả lời, kịch liệt hôn lên, hai tay cũng bắt đầu ở trên người hắn tinh tế dạo chơi vuốt ve.

Tả Xuyên Trạch rất nhanh bị y nâng lên ham muốn, theo đuổi bản thân rên rỉ ra, hết thấy đều nước chảy thành sông, âm thanh mờ ám thẳng đến sau nửa đêm mới tạm dừng.

Vì vậy sáng sớm ngày thứ hai tất cả mọi người Phùng Ma đều thấy trên da cổ áo chủ nhân thật là lợi hại của bọn họ đều là dấu vết mờ ám, đồng thời ăn xong điểm tâm sau đó sai người dời ghế quý phi ở đình viện, lười biếng ghé vào trong lòng Tống Triết ngủ bù, bộ dạng yêu nghiệt khiến người xem trực tiếp phun lửa.

Tống Triết vuốt đầu của hắn, y biết ý của người này, cho dù Hắc Yến có thể xem thấu mục đích của bọn họ cũng tuyệt đối sẽ nhận không được xuất hiện, bởi vì ông ta không thể chịu đựng được hết thấy, dù cho những thứ này chỉ là Tả Xuyên Trạch cố ý làm ra.

Tả Xuyên Trạch ngủ một giấc đến sắp tới trưa mới tỉnh lại, sau đó giải quyết bữa trưa, cùng Tống Triết uống trà chơi cờ tàn bộ, ban đêm tiếp tục trên giường làm yêu. Loại tình huống này vẫn giằng co ba ngày, ba ngày này vẻ mặt của Dịch Hàn càng ngày càng âm trầm, ánh mắt nhìn Tống Triết cũng càng phát ra ngoan lệ, gần như đều phải kiềm chế không ngừng mới không móc súng ra làm thịt y ngay tại chỗ. Đến ngày thứ tư Tả Xuyên Trạch và Tống Triết dựa theo lệ cũ tàn bộ ở đình viện, bọn họ đi ngang qua sân sau thì Tả Xuyên Trạch trong lúc lơ đãng hướng một góc sân nhỏ nhìn lướt qua, ngay sau đó liền nheo mắt lại, cả người cũng phủ kín trên một tầng sắc nhọn.

Tống Triết ngăn ra, theo ánh mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy cái sân vốn khoá lại không biết sao tự nhiên mở, y biết nơi đó là nơi sinh hoạt trước kia của người này, từ sau khi thượng vị vẫn niêm phong, nghiêm cấm người của Phùng Ma tiếp cận, càng miễn bàn mở ra, mà bây giờ gặp phải loại tình huống này cũng chỉ có một loại giải thích.

Vệ Tụng lúc này đang đi theo bọn họ cách đó không xa, Tả Xuyên Trạch quay đầu nhìn ông ta một cái, tiếp đó dẫn đầu đi vào. Vệ Tụng nhận được ám chỉ cũng hướng bên kia nhìn thoáng qua, con người co rút lại, lập tức trở về đi lấy đường đao của Tả Xuyên Trạch, Lang Trì, Dịch Hàn và Ôn Bạch thấy thế đều ngăn ra, cũng vội vàng đi theo.

Tả Xuyên Trạch chậm rãi bước tiến vào tiểu viện, trong viện có một cây đại thụ cao vút, dưới tán cây còn buộc một đu dây làm bằng gỗ, tám năm không có quét dọn qua bên trong sân lá rụng rơi dày đặc, nhưng phòng nhỏ bên cạnh cũng rất sạch sẽ, rõ ràng bị người quét dọn qua, cùng mặt đất lộn xộn có vẻ có chút không hợp nhau. Hắc Yến lúc này an vị ở trong sân trên băng đá, vẫn là một bộ dạng ôn nhuận, A Nhã đứng phía sau cùng số ít người áo đen, trên bàn đá bên cạnh còn bày một ly trà hừng hực hơi nóng, nhìn qua thoải mái không gì sánh được, thấy bọn họ tiến đến cười nâng ly trà trong tay, cười nói, “Trạch, đã lâu không gặp.”

Lúc này đám người Vệ Tụng cũng đến rồi, ông ta cung kính đem đường đao trong tay bỏ vào trong tay của Tả Xuyên Trạch, Tả Xuyên Trạch lúc nhận đao không nói lời nào rút đao liền vọt hướng tới Hắc Yến, đậm sát khí.

Hắc Yến dường như không nghĩ tới hắn ngay cả hướng đi của Tả An Tuấn cũng không hỏi trực tiếp qua đây giết, hơi chút giật mình, vẫn là không có động, nhưng thật ra A Nhã phía sau ông ta rút ra đoản đao chống đỡ đao Tả Xuyên Trạch, trên người phát ra hơi thở cũng rất sắc nhọn, lạnh lùng nói, “Tôi sẽ không cho anh động ông ta chút nào!”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch trầm đến cực hạn, sâu không thấy đáy, người như vậy hắn chỉ cần vùng một chút đao là có thể tùy tiện làm thịt, nhưng đứng ở nơi đình viện này, nhìn ánh sáng kiên định trong mắt người này, hắn lại hoảng hốt một chút, mình cùng người trước mặt tám năm trước chống lên nhau, cũng bị vây trong âm áp của người này, cũng ngây thơ như thế. Hắn không khỏi nhẹ nhắm mắt, trầm giọng nói, “Tránh ra, chuyện của tôi cùng ông ta không tới phiên cậu nhúng tay.”

Ánh mắt A Nhã trầm xuống, “Đây là chuyện của tôi cùng ông ta, cũng không tới phiên anh quản tôi!”

“Cậu bây giờ còn quá nhỏ ...” Có lẽ ở đây có thể khơi dậy rất nhiều hồi ức, Tả Xuyên Trạch không khỏi chậm lại lực đao trong tay, giọng nói cũng biến thành nhẹ vô cùng, giọng nói của hắn có tính đồng tình rất tốt,

mỗi lần mở miệng lúc nói chuyện với người khác như vậy cũng làm cho người ta không tự chủ được đi lắng nghe, chỉ nghe hẩn chậm rãi nói, “Cậu nghĩ như bây giờ chỉ là bởi vì cậu luôn luôn cùng ông ta sống chung một chỗ, cậu cho là thể giới của cậu chỉ có một mình ông ta, kỳ thực không phải, hay là chờ cậu lớn hơn một chút, nhìn thấy nhiều người hơn, gặp phải càng nhiều việc hơn, thì sẽ biết kiên trì của cậu bây giờ là thứ gì ... Nhưng thật ra là rất buồn cười, người này ... Cũng không đáng cậu làm được như vậy ... Đến lúc đó cậu sẽ phát hiện còn có người hoặc việc khác ... Cho cậu càng thêm quý trọng.”

A Nhã chẳng bao giờ nghĩ tới người này có một ngày có thể đối với nó nói ra lời đó, trong lúc nhất thời lại có chút ngơ ngẩn, ánh mắt cũng trong nháy mắt trở nên rất mê man, nó kinh ngạc nhìn phía trước, chỉ có thể nhìn đến đôi mắt tĩnh mịch của Tả Xuyên Trạch, cùng với vẻ mặt mỉm cười của Tống Triết phía sau hẩn trưng ra, nó cũng không khỏi lui về phía sau một bước.

Hắc Yến nhìn chằm chằm vào người trước mặt, cười nói, “Trạch, con không dự định hỏi ta tung tích của nó sao?”

Lời của ông khiến cho hai người kia hoàn hồn, ánh mắt của A Nhã lại khôi phục như lúc ban đầu, Tả Xuyên Trạch thu đao lại bước một bước về phía trước, trầm giọng nói, “Không dự định, tôi tính giết ông mới tự mình đi tìm.”

Hắc Yến không sao cả lên tiếng, lấy ra một điều khiển từ xa, cười nói, “Thực ra ta hôm nay tới là muốn tặng con một món lễ vật, ừm, con đoán một chút là cái gì?” Ông ta lúc nói câu nói đó ánh mắt nhưng thật ra không có nhìn hẩn, mà là đường nhìn lướt qua hẩn nhìn thẳng tắp Dịch Hàn phía sau hẩn, tiếp đó nhanh chóng nhấn cái nút, con người ôn nhuận một lát trở nên vô cùng nóng bỏng.

Ánh mắt như thế Tả Xuyên Trạch lại cực kỳ rõ ràng, con người của hẩn co rút lại, vội vàng quay đầu nhìn lại Dịch Hàn, mà Dịch Hàn đang một chốc thân thể kia bỗng nhiên cứng một chút, thống khổ bưng đầu khom người xuống. Binh sĩ bên cạnh lao tới gã vội vàng tiến lên kiểm tra tình huống của gã, sau đó thân thể cũng cứng lại rồi, con người Tả Xuyên Trạch vừa co rút lại, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết trầm sâu một chút, Ôn Bạch đẩy mắt kính một cái, mân mê môi, Lang Trì, ánh mắt đám người Vệ Tụng cũng trầm xuống theo.

Chỉ thấy Dịch Hàn một tay từ phía dưới lao thẳng vào bụng trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể của người đó, máu tươi lập tức rơi đầy đất, binh sĩ duy trì biểu tình khiếp sợ chậm rãi ngã xuống, mà Dịch Hàn lại chậm rãi ngẩng đầu lên, con người luôn luôn thâm thúy tràn đầy tơ máu, đậm hơi thở cuồng dã, rõ ràng đánh mất lý trí.

“Lúc trước rơi máy bay ta ở trên biển gặp được hẩn ta hôn mê,” giọng nói của Hắc Yến ôn nhuận ở đình viện tĩnh lặng không nhanh không chậm vang lên, tiếp tục nói, “Ta thả một ít đồ vào cơ thể hẩn, ta vẫn luôn muốn xem thử một chút có thể hay không chỉ đi qua thuốc để một người triệt để biến thành cỗ máy giết người, xem ra hình như là thành công.”

Hắc Yến ... Đôi tay Tả Xuyên Trạch bóp răng rắc vang dội, quay đầu nhìn Ôn Bạch, “Còn có thể không?”

Ôn Bạch nhún vai, tiếc nuối lắc đầu, “Hẩn ta đã bị thuốc hoàn toàn không chế, đây là cục diện xấu nhất, thuốc thử trị hoãn cũng không dùng được rồi.”

Mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết lại chìm một chút, thuốc này là lúc trước Hắc Yến ở trên người y nhiều lần thử nghiệm xuất hiện, mà bây giờ lại dùng ở trên người Dịch Hàn, y tuy rằng rất muốn người này chết nhưng cũng không muốn trải qua như thế này, y trầm mặc ở một bên nhìn, ánh mắt ý tứ không nói gì nên lời.

Binh sĩ khác thấy thế sau đó vẫn như cũ không chùng bước xông lên trước, nỗ lực đánh thức Thượng tá của bọn họ, mà cơ thể binh sĩ kia ngã xuống đất bắt đầu xuất hiện co giật, tính mạng của gã ta đang theo máu nhanh chóng trôi đi, nhưng mà người lính chính trực quả thực là khiến cho gã ta dùng ý thức sau cùng lấy súng ra nhắm ngay Hắc Yến, giữ lại cò súng.

“Dùng” một tiếng, ánh mắt của mọi người tất cả đều chuyển hướng về phía Dịch Hàn, lúc này chợt nghe tiếng súng đều là cả kinh, Hắc Yến cũng chậm rãi thu ánh mắt, cúi đầu nhìn thoáng qua người nhào vào trong lòng ông thay ông cầm một súng.

Sau lưng A Nhã rất nhanh bị máu thấm ướt, chậm rãi ngã xuống.

Nó cuối cùng không có lớn lên, cuối cùng cũng không có cơ hội đi nhận biết lời của Tả Xuyên Trạch.

Hắc Yến sắc mặt không đổi, rút cuộc lại đem đầu chuyển trở về, lúc này bên kia truyền đến một tiếng hét thảm, Dịch Hàn đưa tay xé đứt một cánh tay của người lính khác, gã đánh mất ý thức triệt để dường như không biết tình trạng không tốt của mình, xoay người muốn đi ra ngoài đình viện, người lính kia ngã xuống đất sau đó không để ý tới cánh tay của mình, đưa tay đi kéo gã, vẫn như cũ nỗ lực đánh thức gã, “Thượng ... Thượng tá ...”

Dịch Hàn bị mùi máu tươi trong sân kích động ánh mắt lại điên cuồng một phần, chậm rãi đưa tay ra, mắt thấy sau một khắc sẽ xé người đó, mà rồi cơ thể nhưng cứng lại một chút, hai mắt của gã trở trờng lớn, chậm rãi cúi đầu. Người lính kia cũng bỗng nhiên trợn to hai mắt, không thể tin nhìn trước ngực Dịch Hàn lộ ra một nửa đường đao còn đang rỉ máu, sau đó đường nhìn rơi xuống phía sau Dịch Hàn —— nơi đó lộ rất một đoạn áo dài màu đỏ.

Tả Xuyên Trạch mặt không thay đổi rút đao ra, máu tươi trên không trung vẽ một đường tuyệt mỹ, Dịch Hàn hao hết sức lực chậm rãi xoay người, cách giữa giọt máu tung bay nhìn người đỏ tươi trước mặt, người này tay cầm đường đao, đường cong gương mặt rất đẹp, trên mặt gò má tái nhợt còn dính một chút vết máu, đang theo gò má trượt xuống, con ngươi cực đen của hắn sâu không thấy đáy, sát ý tàn sát bừa bãi.

Khí chất cả người sa đoạ cùng điên cuồng, hoa ăn thịt.

Ánh mắt của Dịch Hàn ở trong nháy mắt dường như tỉnh táo chỉ chốc lát, sau đó từ từ ngã về phía sau, khoé miệng cũng gợi lên một nụ cười như có như không, thoát nhìn lại rất ... Vui vẻ.

—— đối với Dịch Hàn tôi mà nói, đời này hạnh phúc lớn nhất đó là có thể chết ở trong tay cậu.

—— điểm ấy cậu phải nhớ kỹ.

Trạch ... Tình cảm vô cùng chân thành cả đời này của tôi chỉ dành cho hoa anh túc.

Gã chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Tay Tả Xuyên Trạch cầm đường đao, cực chậm rãi quay người lại, sâu kín sỏi từng bước một về phía trước, sát ý trong mắt bùng cháy thẳng lên, chỉ nghe hắn gần từng chữ một, “Hắc Yến, hai người chúng ta, ngày hôm nay ít nhất phải có một người chết ở chỗ này!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai, còn một vài chương nữa a ...

---

[1] Nam Á: hay còn gọi là tiểu lục địa Ấn Độ, bao gồm các quốc gia Ấn Độ, Pakistan, Nepal, Bhutan và Bangladesh, Sri Lanka và Maldives, Afghanistan

Vị trí địa lí: Khu vực Nam Á nằm ở rìa phía nam của lục địa Á – Âu, nằm từ 9oB – 36oB và từ 62oĐ – 98oĐ. Nằm giáp với các khu vực: Tây Nam Á, Trung Á, Đông Á và Đông Nam Á. Giáp với vịnh Bengan và biển Arap. Nam Á có ba miền địa hình. Phía Bắc là hệ thống núi Himalaya cao đồ sộ, chạy theo hướng Tây Bắc – Đông Nam. Ở giữa là đồng bằng Ấn – Hằng rộng và bằng phẳng dài trên 3000 km. Phía Nam là sơn nguyên Deccan với hai rìa Ghat Tây và Ghat Đông. [nguồn wiki]

65. Chương 65: Sắp Chết

Hắc Yến nhìn người trước mắt, ánh mắt luôn luôn ôn nhuận nhất thời sững sờ, Tả Xuyên Trạch chẳng bao giờ dùng ánh mắt như thế nhìn ông, ông vẫn luôn biết người này buồn bực ông nổi cáu ông thậm chí hận ông, lại chẳng biết lúc nào người này ánh mắt nhìn ông càng nhiều thêm một tia ... Chán ghét. Loại tâm tình này khiến cho ông cảm thấy cực kỳ bất an thậm chí sợ hãi, đây không phải là tình cảm Tả Xuyên Trạch đối với ông phải có, bọn họ cùng một chỗ sinh sống mười sáu năm, những kỳ ức mềm mại nhẵn nhụi đến này còn sinh động quanh quẩn ở trong đầu, mặc dù sau đó phát sinh qua rất nhiều việc, nhưng tình cảm giữa bọn họ vẫn luôn rất phức tạp, ràng buộc cũng càng ngày càng sâu, thứ tình cảm này là không cách nào bỏ qua thậm chí là vô phương chặt đứt, cho nên ông tin tưởng vững chắc Tả Xuyên Trạch đối với ông không xuống tay được, trừ phi người này lựa chọn cùng ông chết.

Tựa như đêm chín năm trước đó, người này tay cầm đường đao trực tiếp để lên trên cổ của ông, Tả Xuyên Trạch khi đó cả người đều là máu, nước mưa không ngừng đánh vào trên người của hắn, chảy xuống đất dưới chân màu hồng nhàn nhạt, hắn cúi đầu, hung tàn đến gần như phát cuồng, quanh thân phát tán ra hơi thở vô cùng lạnh băng, nhưng đao hắn lại chậm chạp không hề động. Ông nhớ kỹ ông lúc đó hỏi một câu dịu dàng, “Trạch, con thể nào còn chưa ra tay?”

Khi đó ông chính là tất cả thế giới của người này, ông nói những lời này kỳ thực chính là đang ép hắn, buộc hắn thỏa hiệp, khiến cho hắn nhận rõ bản thân cuối cùng là không thể trốn thoát lòng bàn tay của ông, khiến cho hắn nhận rõ hắn Tả Xuyên Trạch ngoài Hắc Yến ra, hai bàn tay trắng. Bất kể phát sinh qua cái gì hắn sau cùng chỉ có thể ngoan ngoãn một lần nữa quay về bên người của ông, trở lại thế giới của ông.

Ông thành công, ông thậm chí có thể thấy tay nắm đường đao của người này đang run rẩy không khống chế được, tiếp theo cả người đều không thể ức chế khẽ run lên. Nhưng mà ông cũng thất bại, bởi vì ông đợi đã lâu sau đó lại nghe được một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng — Hắc Yến, chúng ta cùng chết đi.

Giọng nói kia mang theo non nớt đặc biệt của thiếu niên, phần âm cuối thậm chí không không chế được mang theo âm rung nhỏ nhẹ, nhưng mà hắn nói xong câu kia sau đó liền bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào ông, không ngừng có chất lỏng trong suốt từ hốc mắt của hắn chảy xuống, không biết là nước mắt hay là nước mưa, hắn trầm mặc một lát, lại cúi đầu lập lại một lần, đương nhiên sắc nhọn vô cùng.

—— chúng ta cùng chết đi.

Nhưng cho dù là như vậy người này cuối cùng cũng không có xuống tay, ông còn nhớ rõ lúc ông nhảy vực thậm chí trong lúc giết mình nghe được nghẹn ngào đè nén, ông khi đó chỉ biết người này thủy chung không cách nào đối với ông rút đao được.

Bởi vì mười sáu năm, hơn năm nghìn tám trăm ngày, cuối cùng không phải là trống không.

Đó không phải là có thể sử dụng đơn giản một đao, là có thể đơn giản chặt đứt.

Nhưng bây giờ thì khác, người này trong mắt sát ý là chưa bao giờ kiên định nồng nặc và dứt khoát, Hắc Yến cùng hắn sinh sống mười sáu năm, cho nên vừa nhìn liền biết người này hôm nay không phải là giết ông không được.

Người này từ lâu không phải là thiếu niên non nớt lúc trước, hắn đã trải qua quá nhiều người và việc, hắn đã không còn một mình hắn, hiện giờ hắn đã có người khác và việc chiếm cứ phần lớn sinh hoạt của hắn, cho nên một đao này ... Hắn hoàn toàn xuống tay được.

Nhưng mà Hắc Yến dù sao cũng từng xưng bá một phương, sau khi ngẩn ra sau đó liền khôi phục nguyên trạng, vẫn như cũ dịu dàng nhìn hắn, nỗ lực nhìn vào mắt của hắn để tìm được tâm tình khác, đáng tiếc ông thất bại. Con người cực đen của Tả Xuyên Trạch ngoại trừ một tia chán ghét ngoài ra cũng chỉ còn dư lại sát ý lạnh như băng, không còn cái gì khác. Ông há miệng, trong nháy mắt muốn nói gì đó, ông nghĩ sự tình không nên biến thành loại tình trạng này, còn không chờ ông tìm được cách diễn đạt thích hợp thì từ trong phòng bên cạnh truyền ra một tiếng súng, vừa nghe liền biết là dưới đất. Ông bỗng nhiên hướng bên kia nhìn lại, chỉ nghe tiếng súng từ xa đến gần, tiếp theo quay về yên tĩnh, ngay sau đó cửa gian nhà đã bị người một chân đạp ra, người đó dường như cũng không có nghĩ đến nhìn thấy trước tiên sẽ là loại tránh

cảnh này, ngậy người chỉ chốc lát, nhìn xung quanh một vòng lúc này mới đưa mắt nhìn sang Tả Xuyên Trạch, nhẹ vô cùng gọi một câu, “Anh ơi ...”

Tả Xuyên Trạch quan sát cậu ta một chút, thấy cậu ta ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, y phục có chút vết máu ngoài ra những thứ khác đều hoàn hảo, nhưng mà để lỡ như vẫn hỏi câu, “Em thế nào?”

“Em không sao, tốt.” Người này đương nhiên chính là Tả An Tuấn, cậu nhìn Hắc Yến một chút, lại nhìn đường đao trong tay Tả Xuyên Trạch một chút, đang muốn há mồm hỏi đây là có chuyện gì, chợt nghe thấy giọng nói lạnh băng đầy tức giận phía sau vang lên, “Tả An Tuấn, tôi đã nói với em bao nhiêu lần không nên chạy loạn, em thế nào không nghe, lỡ như ...” Giọng nói đến gần cũng dừng lại, Doãn Mạch nhìn tình huống trước mắt một chút, nhảy về phía trước đem Tả An Tuấn ngăn ở phía sau, con người xanh đậm chăm chú nhìn người ngồi ở trên băng đá, không nói được một lời, nhưng hơi thở nguy hiểm lại một chút từ trên người anh ta tràn ra, nhuộm một mảnh không khí xung quanh. Thủ hạ của anh ta đi theo phía sau anh ta, lúc này cũng toàn bộ tình thần đề phòng, chuẩn bị thời khắc chiến đấu.

Âm thanh nơi này đương nhiên không gạt được mọi người Phùng Ma, bọn họ lúc này cũng đều tới rồi, thấy thế đều là về mặt rừng mình, không biến sắc đứng ở phía sau Vệ Tụng và Lang Trì đợi phân phó, Ôn Bạch nhân cơ hội để cho bọn họ phải hai người đem binh sĩ bị thương kia dẫn đi trị liệu, sau đó đẩy kính một cái, nhìn tình huống trong sân, trầm mặc không nói. Hắc Yến cho tới bây giờ cũng không có lấy ra bom điều khiển từ xa, tình trạng trước mắt ông ngày hôm nay muốn chạy trốn đúng thực so với lên trời còn khó hơn, cho nên ông rất có thể chết ở chỗ này, thế nhưng dựa theo tính cách người này không có được thứ đó cũng tuyệt đối sẽ không lưu cho người khác, Ôn Bạch ngẩng đầu nhìn bóng hình màu đỏ đứng thẳng tắp phía trước, ánh sáng trong mắt cũng trầm sâu không ít, kết cục xấu nhất rất có thể là Tả Xuyên Trạch cũng theo Hắc Yến cùng nhau chôn cùng. Cậu nhìn lướt qua Tổng Triết, người đàn ông này vừa ở trên điện thoại gõ vài hàng chữ, đề xuống gửi đi, sau đó vẫn như cũ duy trì tư thế vốn có, nháy mắt cũng không nháy nhìn Tả Xuyên Trạch, mắt xích luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh mang theo tia sáng trầm lắng, nhìn không ra tâm tình gì.

Thủ hạ của Hắc Yến nhìn thấy xung quanh bỗng nhiên xuất hiện người vội vàng móc súng ra, cước bộ cũng hướng phía trước sải bước một chút, nghiễm nhiên một bộ dạng liều mạng, thủ hạ Hắc Yến mang tới đây tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh, Vệ Tụng và Lang Trì sợ chủ nhân nhà mình có sơ xuất gì, cũng bước về phía trước đứng ở phía sau hẳn.

Hết thấy biến hóa này đều là ở trong giây lát đó phát sinh, dường như chỉ là nháy một cái tròng cảnh đã đến tình trạng hết sức căng thẳng. Tả Xuyên Trạch thấy Doãn Mạch đến rồi liền đưa mắt một lần quay lại, nhìn người trước mắt, lại sâu kín tiến về phía trước một bước, “Hắc Yến, tôi ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha ông!”

Hắc Yến cũng đưa mắt từ trên người Tả An Tuấn thu hồi, nhìn Tả Xuyên Trạch, mắt dịu dàng vẫn là mây may không đổi, đối tình trạng trước mắt nhìn như không thấy. Tả Xuyên Trạch thấy người này hiện giờ nhưng không có lấy ra điều khiển từ xa chỉ biết hẳn còn có đường lui, tay hẳn nắm đường đao lại chắc thêm chút, sát ý trong mắt cũng biến thành càng phát ra nồng nặc sắc nhọn, ngay lúc hẳn chuẩn bị bước bước thứ ba thì lại dừng lại, ánh mắt kia càng mang theo một chút thương hại và nhiều hơn tâm tình không rõ, thất thường.

Hắc Yến vừa ngẩng ra, theo ánh mắt của hắn cúi đầu, chỉ thấy ống quần của ông bị một tay tái nhợt bắt lấy, A Nhã thở hào hển, mặt đất thấm một bãi máu, mạng sống đang từ từ suy kiệt, mệnh xa một chút.

“Khụ ... Hắc ... Hắc Yến ...” A Nhã cố sức ngẩng đầu, nó còn nhớ rõ tiếng súng vang lên một chốc bản thân theo bản năng nhìn động tác cùng với ánh mắt của người này, ánh mắt của ông vẫn không có thay đổi chút nào, giống như nhau cùng nó sinh hoạt mấy năm, nó chưa từng thấy qua người này đối với nó tâm tình khác nhau, bất kể nó đối với ông ta thật tốt, thậm chí hiện giờ thay ông ta cầm một súng cũng không thể đổi lại ánh mắt khác của người này.

Người này —— là không có tâm sao?

Ha ... Sai, người này tâm chỉ cho riêng người kia mà thôi.

Nó hầu như phải đem hao hết toàn bộ sức lực mới ngẩng đầu, nó nhìn Hắc Yến, vẻ mặt người này vẫn dịu dàng như trước, khoẻ miệng tươi cười, ánh mắt ôn nhu, như lúc ban đầu gặp vẫn tốt đẹp như vậy.

Khác nhau là khi đó là sáng sớm, mà bây giờ là chạng vạng. Đường viền người này bị mặt trời chiều nhuộm một tầng màu sắc như máu, nhìn qua càng thêm vô cùng tà khí.

Con người màu đậm của A Nhã nổi lên một tia thê lương, người này đúng thực chính là thiên sứ, chỉ là nó lúc đó đầu óc mê muội, đem đoạ thiên sứ nhìn lầm thành thần thánh.

—— chính là chờ cậu lại lớn một chút, nhìn thấy nhiều người hơn, gặp phải càng nhiều việc hơn, thì sẽ biết kiên trì bây giờ của cậu ... Nhưng thật ra là rất buồn cười, người này ... Cũng không đáng cậu làm được như vậy ... Đến lúc đó cậu sẽ phát hiện còn có người khác hoặc việc ... Cho cậu càng thêm quý trọng.

Ha ... Trong mắt nó ánh sáng thê lương càng tăng lên, tôi đã không có cơ hội ... Tôi đem toàn bộ đều cho người này ... Toàn bộ ...

Như vậy, nó đổi một ánh mắt không giống như vậy hình như cũng không uống cuộc đời này.

“Khụ ... Hắc Yến ... Ông ... Ông xem ... Đây là cái gì ...” A Nhã vừa nói chuyện, chậm rãi mở tay kia ra, nơi đó cầm một vật, là nó vừa nhào tới trên người ông từ trong túi ông móc ra.

Hắc Yến hướng nơi đó nhìn thoáng qua, ngay sau đó liền cứng lại, ánh mắt một chốc tràn đầy kinh ngạc và sát ý, thậm chí còn mang theo một chút sợ hãi, “A Nhã cậu ...”

Vật này khéo léo lung linh, mặt trên chỉ có một phím bấm, ông hiểu rõ chẳng qua là bom điều khiển từ xa trong cơ thể của Tả Xuyên Trạch!

“Khụ khụ ... Ha ha ...” A Nhã nhìn thấy biểu tình của ông, nó vừa cười một bên buông ống quần của ông ra, chậm rãi nằm ngang, viền mắt không ngừng có nước mắt chảy xuống, nó nhìn lên trời cao, ánh mắt từ từ trở nên rời rạc, lẩm bẩm nói, “Đáng giá ... Đáng giá ... Nếu có thể nhìn thấy càng nhiều biểu tình của ông hơn nữa ... Đoán chừng cũng là rất thú vị ... Đáng tiếc a ... Tôi không có cơ hội rồi ... Để ông hận tôi cũng ... Cũng là tốt ...” Giọng nói của nó từ từ nhỏ xuống, nhưng tay nó nắm điều khiển từ xa lại không có thả lỏng, nói xong lời cuối cùng tay lại chợt mạnh một chút, hướng nút bấm kia đè xuống, ngay sau đó cơ thể liền mềm nhũn ra, triệt để không một tiếng động, ngay cả lệ khoẻ mắt đều trở nên lạnh.

Hắc Yến ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi, chỉ cảm thấy máu trong nháy mắt từ trên người hoàn toàn rút đi, lạnh lẽo thấu xương. Ông bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, người sau cơ thể run lên bần bật, đao trong tay ầm bịch rơi xuống đất, tiếp đó hần vươn tay, chậm rãi ... Phủ lên nơi trái tim.

Ánh mắt Tả Xuyên Trạch một chốc trở nên rất mê man, chỉ cảm thấy trái tim truyền đến một trận đau đớn, sau đó rất nhanh lan khắp toàn thân, dường như sức lực toàn thân ở trong nháy mắt bị rút ra cơ thể, lạnh lẽo từng tác chiếm cơ thể, cảm giác theo đó biến mất, ý thức cũng mơ hồ theo.

Hắn có thể mơ hồ biết cơ thể xảy ra chuyện gì, loại tình huống này từ lúc năm mười sáu tuổi kia hắn cũng đã dự liệu đến rồi, nhưng giờ khắc này đã tới thì hắn lại cảm thấy không cảm lòng cùng không thể nói ra ... Bi thương.

Thế giới trong nháy mắt rơi vào một mảnh tối tăm. Hắn theo bản năng nhớ lại mặt mỉm cười của Tống Triết, quân tử ôn nhã như ngọc nhẹ nhàng, ánh mắt nhu hoà vẫn đang nhìn mình, chưa từng rơi khỏi chưa từng đổi. Người kia hiện giờ sẽ là biểu cảm gì ... Hắn đương nhiên không dám nhìn tới, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Tống Triết ... Tống Triết ...

—— người giống như em vậy trải qua nhiều đau khổ như vậy còn chưa muốn nghĩ chết, tôi nghĩ ... Trong lòng luôn có một chút lòng tin hoặc mong muốn, hoặc còn có người và việc không dứt bỏ được, chỉ là bây giờ còn chưa có phát hiện, chính là chờ em phát hiện sau đó liền sẽ tìm được lý do sống tiếp.

Dứt bỏ không được anh ...

Đã muộn ... Tả Xuyên Trạch nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Tống Triết, đã muộn ...

Trong giây lát đó toàn bộ mọi âm thanh của thế giới đều tĩnh lặng, mọi người mở to hai mắt, gắt gao bị dính ở tại chỗ, nhìn thân ảnh màu đỏ đó cực chậm rãi ... Ngã xuống về phía sau.

Vệ Tụng lúc này liền đứng ở sau lưng hắn, thấy thế kinh ngạc đưa tay tiếp lấy hắn, theo hắn ngã xuống, tay ông ta đỡ người này ở trong lòng, đáy lòng nhất thời lộp bộp một chút, tay chân lạnh lẽo.

Tim của Tả Xuyên Trạch ở trong nháy mắt đó ... Không đập.

Vệ Tụng cả người chấn động, nhất thời thốt ra, “Cậu ...”

Ông gia nhập Phùng Ma tới nay lần đầu tiên không thể gọi hắn “Chủ nhân”, lần đầu tiên cùng hắn tiếp xúc thân mật như vậy, lần trước là lúc ông đang trong quá trình chạy khỏi quân đội đuổi bắt một thân đầy máu té trên mặt đất, người kia chính là đi tới như vậy, từ trên cao nhìn ông, ý cười khoé miệng rất diễm lệ, chậm rãi nói, “Tôi thích hơi thở tử vong phát ra trên người ông, như thế nào, muốn hay không gia nhập dưới trướng của tôi?”

Hắn cười rất xinh đẹp, nghiêng ngả nói, “Oh? Thì ra ông là quân nhân.”

Hắn nói, “Không phải tất cả chính nghĩa đều có thể nhận được mở rộng, người ta thỉnh thoảng cần một loại phương thức khác đến tuân thủ nghiêm ngặt tín ngưỡng của mình, mặc dù con đường này không dễ đi. Như thế nào, suy nghĩ kỹ chưa, suy nghĩ kỹ sau đó tôi đem lưng của tôi giao cho ông.”

...

Tả Xuyên Trạch là màu sắc sáng tỏ duy nhất xoá sạch u ám trong đời của ông.

Vệ Tụng nắm thật chắc một ống tay áo của hắn, dùng sức ngay cả mạch máu đều lòi ra, người đàn ông luôn luôn trầm ổn này ngay cả giọng nói đều đang phát run, “Cậu ... Cậu không thể chết ... Không thể chết ...”

“Buông tay!”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột vang lên bên tai, Vệ Tụng ngẩng đầu, Tổng Triết chẳng biết lúc nào chạy tới bên người của bọn họ, cùng trước kia khác nhau là hơi thở trên người người đàn ông này rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Nụ cười trên mặt Tổng Triết hoàn toàn biến mất gần như không còn, ánh mắt của y vẫn nhìn người trên mặt đất, sau đó y cực chậm rãi ngồi xổm xuống, đem người kia nhận lấy ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu của hắn, sau đó cúi đầu chôn ở cổ hắn trầm mặc không nói gì.

Người ở chỗ này vẫn chưa từ trong khiếp sợ vừa rồi hoàn hồn lại, mà lúc này không trung bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang, tiếp đó lính đánh thuê được trang bị hoàn hảo từ trên trực thăng dùng dây thừng hạ xuống, đứng ở phía sau Tổng Triết, tùy thời chuẩn bị chờ đợi phân phó. Chỉ thấy Tổng Triết yên lặng một cái chớp mắt sau đó ôm Tả Xuyên Trạch đứng lên, mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm đến cực hạn, người đàn ông luôn luôn ôn nhã này bỏ đi lớp áo khoác vẫn nguy trang, như rắn độc tàn bạo, khi lãnh địa của mình đã bị up hiếp nghiêm trọng sau đó điên cuồng phát hiện ra mạng sống sắp mất đi, khiến người ta cực sợ.

Loại trạng thái này của y là rất nguy hiểm, bởi vì không ai biết y có thể hay không ở giờ phút này bỗng nhiên điên rồi đem những thứ xung quanh đều phá huỷ đi, đem người xung quanh toàn bộ giết đi —— cho chôn cùng người này.

Ôn Bạch há miệng, vừa muốn tiến lên thì thấy y xoay đầu một chút, đường nhìn lạnh như băng trực tiếp đặt ở trên người Tả An Tuấn.

Tả An Tuấn cũng đang kinh ngạc nhìn anh trai nhà cậu, sắc mặt có chút tái nhợt cũng có chút không thể tin, nhưng mà còn chưa chờ cậu để ý đầu mối rõ ràng liền kinh giác một đường nhìn cực kỳ lạnh như băng đặt ở trên người của cậu, cậu nhất thời giật mình một cái hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Tổng Triết, dường như có chút không hiểu tại sao, mà Doãn Mạch ở bên cạnh cậu lại cả người chột run lên, đột nhiên sải bước về phía trước ngăn trở tầm mắt của cậu, con người màu lam đậm cũng mang theo lạnh lẽo thấu xương, “Tổng Triết, cậu nghĩ cũng không được nghĩ! Tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu như nguyện!”

Tả An Tuấn nhất thời càng thêm không hiểu tại sao, kéo kéo ống tay áo của Doãn Mạch, hỏi, “Mạch, anh làm sao vậy? Anh đang nói cái gì?”

Giọng nói của Doãn Mạch lại lạnh thêm một phần, nhìn chăm chăm vào Tống Triết, gần từng chữ một, “Cậu ta muốn đem tim của em moi ra thay cho Tả Xuyên Trạch!”

Tả An Tuấn trong nháy mắt trong mắt loé lên khiếp sợ, nhưng lập tức khôi phục như thường, cậu nhìn Tả Xuyên Trạch một chút, lại nhìn Doãn Mạch bên cạnh một chút, đáy mắt cũng nhuộm vào một tầng mê man.

Doãn Mạch lôi kéo tay của cậu, ánh mắt vẫn như cũ nhìn người trước mặt, lại nghiêng đầu đối với cậu trầm giọng nói, “Tả An Tuấn, em nếu là dám nghĩ một số thứ không nên nghĩ tôi tuyệt đối không tha cho em!”

“Thế nhưng Mạch, anh tôi ...”

“Em câm miệng cho tôi! Em có nghĩ tới tôi như thế nào không?”

“Tôi ...”

“Câm miệng!”

Tống Triết không để ý tới đối thoại của bọn họ, y cúi đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, người này vĩnh viễn chỉ có lúc ngủ say mới có thể trở nên nhu thuận, nếu như em bây giờ có ý thực đoán chừng sẽ trách tôi đi, tuy rằng em ngoài miệng không nói nhưng trong lòng là thích đứa em trai này, em nhất định không muốn tôi làm như vậy, nhưng tôi chính là ...

Y không khỏi nắm thật chặt cánh tay ôm lấy hắn, bước một bước về phía trước.

Tôi chính là ... Cho dù người của toàn thế giới đều chết hết, tôi cũng phải làm cho em sống!

Doãn Mạch thấy động tác của y, lập tức toàn bộ tinh thần đề phòng, Tống Triết nhìn chăm chăm vào người trước mặt, lại bước một bước.

Nếu như tôi đem hết toàn lực vẫn không thể cứu em trở về, tôi đây liền theo em cùng chết, tựa như lời nói trước của tôi vậy ——

—— thế giới không có em, tôi sống sẽ có ý nghĩa gì.

Lại có ý nghĩa gì.

Chương này bà Thường ko nói gì hết

Và BE đó!!! Tin không?!

Chương này lúc edit đang chấm nước mắt nên lỗi quá chài luôn vậy hà

66. Chương 66: Phẫu Thuật

Hắc Yến ngưng nhìn Tả Xuyên Trạch, ngưng ngác, biểu tình trên mặt vẫn không có từ trong kinh sợ khôi phục lại, ông thậm chí từ trên băng đá đứng lên theo bản năng đi về phía trước hai bước, nhưng chính ông cũng không hiểu rõ muốn đi làm gì, ông chỉ có thể nháy mắt cũng không nháy nhìn gương mặt tái nhợt của Tả Xuyên Trạch, nhìn người này từ từ nhắm mắt lại ngã về phía sau, chỉ cảm thấy đáy lòng một mảnh trống không, không tìm được chân thực.

E rằng ở trong tiềm thức của ông cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới lại có loại tình cảnh này xuất hiện ngày hôm nay, chưa từng nghĩ tới Tả Xuyên Trạch lại lấy loại dáng vẻ này ngã xuống trước mặt ông, càng thêm không ngờ người này trước lúc ngã xuống đất theo bản năng nghiêng đầu một chút, giống như muốn nhìn người sau một lát, nhưng mà hắn chỉ mới nghiêng đi một chút rồi liền lại xoay trở lại, sau đó nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt kia người này sắp chết cũng muốn gặp người đó —— cuối cùng cũng không phải ông.

Lòng của ông không khỏi lại trống rỗng một phần, Tả Xuyên Trạch sớm đã từ thế giới của ông triệt để thoát ly mà ông lại vẫn không biết, mấy năm vòng vòng chuyển chuyển quần quần triền triền, người từ đầu đến cuối đứng tại chỗ chính là ông. Trong lúc nhất thời trong lòng bỗng nhiên nảy lên một cổ cảm xúc xa lạ, khiến cho ông trong nháy mắt sinh ra một chút cảm giác mệt mỏi, càng có vẻ già nua một chút.

Ông nhìn người trước mặt mắt đi ý thức mà ngủ say, theo bản năng lại đi về phía trước hai bước, là ông nhìn tận mắt người này lớn lên, những kỉ niệm ấm mềm đó dường như còn ở ngày hôm qua, nhưng hôm nay hẳn lại trở thành bộ dạng này. Ánh mắt của ông trầm một phần, đột nhiên cảm giác được chỉ cần người này còn sống ... Chính là kết cục ông muốn nhất.

Miễn là người này có thể an an ổn ổn vui vui vẻ vẻ mà sống, thực ra có ở bên cạnh ông hay không ... Điều không quan trọng.

Lúc này cục diện trong sân đổi lại đổi, không trung bỗng nhiên rơi xuống lính đánh thuê của Tống Triết tỉ mỉ bồi dưỡng, mà người đàn ông này cũng chậm rãi đứng lên sải hai bước về phía trước, chuẩn bị đem tim của Tả An Tuấn moi ra, đại chiến hết sức căng thẳng.

Tim ... Trí nhớ xa xôi chậm rãi nổi lên, Hắc Yến trong lòng khẽ động, con người trầm sâu một chút.

Tống Triết ôm Tả Xuyên Trạch, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người trước mặt, chuẩn bị một lát ra lệnh để cho thủ hạ tiến lên, mà Doãn Mạch bên này cũng tùy thời làm tốt chuẩn bị ứng chiến, tránh cảnh lại đến thời khắc khẩn trương. Ôn Bạch thấy thế vội vàng vượt qua đoàn người chen đến bên cạnh Tống Triết, chặn ngang ấn lên vai của y, nói, “A Triết, anh bình tĩnh một chút, đừng ôm cậu ấy như vậy, nhanh lên một chút đem cậu ấy để nằm ngang.” Dứt lời cũng không để ý tới y nữa, cúi đầu bắt đầu kiểm tra cho Tả Xuyên Trạch.

Con người Tống Triết nhìn không được run lên, cánh tay ôm hắn cũng chắc một phần, nhưng vẫn là nghe theo Ôn Bạch phân phó đưa hắn chậm rãi đặt trên đất, để cho hắn nằm ngang, hít sâu một hơi để cho mình tĩnh táo, trầm giọng nói, “Em ấy thế nào?”

“Như anh thấy, bom trong cơ thể cậu ấy phát nổ,” tay của Ôn Bạch ở trên mạch đập của hắn dò xét, sau đó từ túi trước lấy ra dụng cụ đo huyết áp tự chế đo cho hắn, không nhanh không chậm nói, “Anh có nhớ hay không tôi đã từng cho anh xem tờ chụp x quang, bom trong tim của cậu ấy là một điểm nhỏ vô cùng nhỏ, như vậy sau khi nổ tung tương tự với chúng ta thường nói là vỡ tim, hơn nữa vô cùng khéo, quả bom kia lại đặt ở vị trí tâm thất phải của cậu ấy, mà tim vỡ thông thường nhất định là vỡ bên tâm thất phải, an bài như thế rõ ràng cho thấy lúc trước có người cố ý làm vậy.” Cậu ta nói nghiêng đầu một chút, Hắc Yến lúc này thì đứng ở phía sau y nơi cách đó không xa, thấy thế cũng chậm rãi đi tới.

Tống Triết yên lặng không để ý tới ông ta, mà là cúi đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, đưa tay sờ khuôn mặt tái nhợt của người này, mắt xéch xinh đẹp khôi phục một chút trấn tĩnh, tiếp tục nói, “Tôi nhớ kỹ tim vỡ có thể tiến hành giải phẫu tu bổ.”

“Ừ, có thể,” Ôn Bạch lấy lại dụng cụ, nói, “Cậu ấy hiện giờ đã thuộc về tình trạng bị sốc, huyết áp giảm xuống nghiêm trọng, phải lập tức tiến hành giải phẫu, thế nhưng có một chút cần nói rõ,” cậu ta nói đẩy mắt kính một cái, ngẩng đầu nhìn Tống Triết, “Tôi trước thay cậu ấy kiểm tra qua thân thể, tim của cậu ấy trải qua tám năm dẫn vật của thuốc hơn nữa hiện giờ bị bom nổ ... Cho nên cho dù làm giải phẫu tu bổ cậu ấy cũng sống không quá vài năm, thế nhưng theo lý mà nói tim của cậu ấy không hư hao đến loại trình độ này, thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu già yếu, đáng vẻ này đúng thật giống như là ...” Cậu cân nhắc giọng điệu một chút, lúc này mới chậm rãi nói, “Giống như quả tim này dường như vốn không phải của bản thân.”

Con người Tống Triết co rút lại, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng híp lại, trầm giọng nói, “Có ý gì?”

“Nói đúng ý là rất có thể trước đây có người vì mục đích nào đó mà thay đổi tim cho cậu ấy.” Ôn Bạch nói chậm rãi đứng lên, nhìn Hắc Yến sải bước tới bên cạnh bọn họ, đẩy đẩy mắt kính, nhìn thẳng ông, gần từng chữ một, “Tim trong cơ thể Tả Xuyên Trạch —— chính là của ông sao?”

“Không phải,” Hắc Yến lắc đầu, sau đó vươn tay, chậm rãi đặt vị trí trái tim của mình, nói, “Tim của nó từ chín năm trước vẫn ở chỗ này.”

Mắt Tống Triết híp một cái, sát ý bỗng nhiên lộ ra. Mà Ôn Bạch thì lại đẩy mắt kính một cái, từ từ phân tích, “Kế hoạch ban đầu của ông cấy làm thuốc tồn trữ cho cậu ấy trước tuy rằng đã trải qua làm rất nhiều lần thí nghiệm, nhưng để ngừa ngộ nhỡ vẫn là sớm thay đổi một trái tim cho cậu ấy, mà thể chất của cậu ấy tương đối đặc biệt, tim thích hợp cậu ấy trừ ông ra cũng chỉ có Tả An Tuấn, Tả An Tuấn ông giữ lại ngày sau còn có ích, cho nên ông đã đem tim của mình đổi cho cậu ấy,” cậu ta nói hơi híp mắt một cái, tiếp tục chậm rãi nói, “Nếu như giải phẫu thất bại ông liền đem tim đổi trở lại cho cậu ấy, mà bản thân ông ... Thể chất của ông và người thường giống nhau, cho nên đối với ông mà nói, đổi tim của người nào đều là như nhau, có đúng hay không?”

Hắc Yến trong mắt nổi lên một tia sáng tán thưởng, thần sắc cũng khôi phục ôn nhuận như trước, gật đầu nói, “Không sai, lúc trước những người làm giải phẫu đó sau này đều bị tôi giết rồi, cho nên Trạch cũng không biết chuyện này.”

Ôn Bạch nhìn chằm chằm vào ông, “Tim chính là nơi nguy hiểm, làm ẩu như ông vậy đúng thật chính là diên rồi.”

“Ta chỉ là không muốn để cho nó có việc.” Hắc Yến chỉ nói câu này liền không có nói thêm nữa, ông lúc đó vì mình tìm lý do chỉ là đơn thuần không hy vọng vật thí nghiệm thật vất vả có được chết đi, cho nên ông mới đưa tim của mình đổi cho hắn, mà nói nếu đúng thật ông lúc trước chọn lựa cẩn thận vậy cũng có thể tìm được nguồn tim thích hợp, nhưng mà ông cũng không có suy nghĩ nhiều liền hạ mệnh lệnh chấp hành giải phẫu, sau đó mang theo trái tim người này sống chín năm.

Hiện giờ xem ra ông vào lúc đó cũng không muốn Tả Xuyên Trạch cùng người khác có liên hệ, nhưng ngay lúc đó ông lại không rõ thứ tình cảm này ý vị như thế nào, chờ tới bây giờ hiểu rõ cũng đã là hối tiếc không kịp.

Bọn họ bỏ lỡ vô số ngày, lỡ mất rồi, thì không bù lại được.

Ông ngẩng đầu nhìn Ôn Bạch, người sau đã nhìn ông, hỏi cực kỳ nghiêm túc, “Ông nghĩ xong?”

Hắc Yến gật đầu, chỉ vào Tống Triết, nói ôn hoà, “Ta cho dù chưa nghĩ xong người này ngày hôm nay cũng tuyệt đối sẽ không buông tha ta,” ông nói đưa mắt chuyển qua trên người Tống Triết, nhìn mắt xéch trong treo nhưng lạnh của y, tiếp tục nói, “Bởi vì so với Trạch không gì bằng tim của bản thân nó, nhưng mà cậu cũng biết, người phía trên dường như đối với tôi vẫn có chút tình cách, cho nên phẫu thuật không thể làm ở bệnh viện, bằng không đến lúc đó không phải một mình ta có việc, thậm chí ngay cả Trạch đều sẽ dính vào.”

“Điểm ấy không ông nói tôi cũng biết.” Tống Triết nói phân phó thủ hạ làm cho trực thăng phía trên hạ xuống, quay đầu nhìn Ôn Bạch, hỏi, “Trên đảo nhỏ mấy móc còn thiếu cái gì?”

Lúc trước đảo nhỏ kia để cứu giúp em họ Tống Triết mà không vận* [chở đồ bằng máy bay] rất nhiều dụng cụ y học, thậm chí còn xây dựng một phòng bệnh vô khuẩn, điểm ấy Ôn Bạch cũng biết, đẩy đẩy mắt kính nói, “Dụng cụ thuốc đều rất đầy đủ, nhưng mà thể chất của cậu ấy cùng người thường không giống, tôi không biết tác dụng thuốc đối với thân thể cậu ấy sẽ phát sinh phản ứng gì, cho nên tốt nhất hãy để cho Trác Viêm cùng qua.”

Tống Triết gật đầu, quay đầu lại phân phó thủ hạ đi liên hệ Trác Viêm, mà Hắc Yến cũng quay đầu dặn dò thủ hạ vài câu, sau đó từ trong tay bọn họ tiếp nhận vài ống thuốc đưa cho Ôn Bạch, nói, “Đây là thuốc mê có tác dụng với Trạch.”

Ôn Bạch gật đầu nhận lấy, trầm mặc nhìn ông ta một chút, cuối cùng không nói gì thêm. Tống Triết lại dặn dò thủ hạ đem Tả Xuyên Trạch thận trọng đặt lên trực thăng, quay đầu nhìn Tả An Tuấn vẫn đang bị vây trong trạng thái mê man, nói ôn hoà, “Anh của cậu đi làm phẫu thuật, cậu có muốn đi theo nhìn một chút hay không?”

Tả An Tuấn hoàn hồn, vội vàng gật đầu, nói, “Đương nhiên muốn đi.” Sau đó còn chưa chờ Doãn Mạch mở miệng liền cũng không quay đầu lại nhảy lên trực thăng.

“Tổng, Triết!” Con người màu lam đậm của Doãn Mạch vẫn như cũ hiện lên đầy lạnh lẽo, anh ta âm trầm nhìn người mặt ôn nhã này, từng chữ từng chữ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Cậu còn chưa từ bỏ ý định!” Ý tưởng của người này anh ta hiểu, nếu như trong quá trình phẫu thuật xuất hiện sơ suất gì, còn có tim của Tả An Tuấn có thể cung cấp y lựa chọn, tính toán của con rắn độc này đánh thật là vang dội!

Mắt xéch xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổng Triết như trước, lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, xoay người cũng lên trực thăng, nói ôn hoà, “Tôi đây chỉ là phòng lữ nhỡ.”

Ôn Bạch lúc này cũng đứng ở bên cạnh y, há mồm nhìn y một chút, một chữ đều không có nói ra, mắt luôn luôn ôn hoà cũng trầm sâu một ít, cậu chưa từng thấy qua Tổng Triết tuyệt nhiên như vậy, nếu như phẫu thuật không thành công, người này phỏng chừng sẽ đem tim có thể moi ra cho Tả Xuyên Trạch đổi một lần, thẳng đến khi y tìm được thích hợp mới thôi, nếu như cuối cùng không được, người này rất có thể sẽ theo Tả Xuyên Trạch cùng chết.

Trực thăng chậm rãi ở đảo tư nhân của Tổng Triết hạ xuống, nhân viên y tế trên đảo đã nhận được thông báo, lúc này đã chuẩn bị thoả đáng từ lâu, liền chờ đem người bệnh đẩy vào tiến hành phẫu thuật, Hắc Yến cùng nhau theo vào phòng phẫu thuật, ông nằm ở một bên trên bàn mổ, quay đầu nhìn người trước mặt đeo mặt nạ dưỡng khí sắc mặt tái nhợt rơi vào hôn mê, con người luôn luôn ôn hoà càng nổi lên một chút ý tứ bi thương.

Trạch, chờ ta giao trả lại trái tim cho con, ta con trong lúc đó liền không còn quan hệ nữa rồi.

Cũng không lại có bất kỳ ràng buộc ... Chất lỏng lạnh lẽo chậm rãi rót vào trong cơ thể, Hắc Yến nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, con sẽ tiếp tục cuộc sống của con, sẽ có một người vô cùng yêu con, một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Từ nay về sau tùy tâm sở dục* [tùy theo lòng mình], hạnh phúc an khang, mãi đến năm tháng non sông*, trăm năm đời người.

[* search trên baike thì ra là tên 1 cuốn sách nói về các khía cạnh văn hoá Đông – Tây]

Thời gian phẫu thuật rất dài, lúc Trác Viêm cũng chạy tới, đơn giản hỏi tình huống một chút cũng tiến nhập phòng phẫu thuật. Quá trình này Tổng Triết vẫn đứng ở bên ngoài nhìn, Doãn Mạch lại mặt lạnh đứng ở một bên, bảo đảm bóng dáng Tả An Tuấn thời khắc xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của anh ta, cũng thời khắc đề phòng Tổng Triết bỗng nhiên phát điên đến làm ra chuyện gì. Vệ Tụng và Lang Trì đứng ở một bên, khẩn trương chờ kết quả.

Phẫu thuật thẳng đến hừng đông mới kết thúc, Ôn Bạch chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo vẻ uể oải, cậu lấy khẩu trang xuống, nhìn người vậy tới đây, chậm rãi nói, “Tình huống cụ thể còn phải chờ cậu ấy tỉnh lại rồi hãy nói, nhưng mà có một chút có thể khẳng định, phẫu thuật rất thành công.”

Vệ Tụng khẽ gật đầu, chậm rãi thở ra một hơi, Lang Trì cũng rõ ràng thở dài một hơi, hướng một bên ngã xuống, nghiêng người dựa vào trên tường, Tả An Tuấn lập tức cao hứng nở nụ cười, đang chuẩn bị nhìn Tả Xuyên Trạch lại bị Doãn Mạch kéo một cái, cầm lấy cánh tay của cậu quay đầu bước đi, nói, “Đi ngủ, ngay mai lại nhìn.”

Tả An Tuấn vốn muốn phản kháng, nhưng ngược mắt nhìn con người lạnh như băng của người này liền bỏ đi ý niệm trong đầu, trăm điều không tình nguyện theo anh ta đi về phía trước, hỏi, “Đi đâu ngủ?”

“Ở đây nhiều phòng khách như vậy, tùy tiện tìm một phòng,” Doãn Mạch vừa đi vừa nói, giọng nói còn là rất lạnh, nghiêng đầu hơi quét mắt nhìn cậu một cái, “Tả An Tuấn, em đừng cho là tôi đêm nay sẽ bỏ qua cho em.”

Cước bộ Tả An Tuấn dừng lại, lập tức xoay người bỏ chạy, lại bị Doãn Mạch tay mát lạnh lẹ chận ngang đề lại, kéo cậu tiếp tục đi về phía trước, Tả An Tuấn nỗ lực tìm kiếm giúp đỡ, thế nhưng anh trai nhà cậu bây giờ còn chưa có tỉnh, mà chồng anh trai nhà cậu hiện giờ cũng không có sức lực quán cậu, cho nên cậu chỉ có thể nhận mệnh bị người kéo về phía trước, còn không quên về mặt đáng thương hỏi, “Tôi lại làm cái gì?”

“Bản thân em suy nghĩ.”

“...” Tả An Tuấn đáng thương nói, “... Việc đó cũng không nói cho tôi có gì khác nhau.”

“...”

Ôn Bạch nhìn hai người đi xa, ánh mắt chuyển hướng Tống Triết vẫn đang đứng tại chỗ, người này sau khi bản thân nghe được cậu ta nói phẫu thuật thành công liền đưa mắt nhìn về lối ra phòng phẫu thuật, hiện giờ nhìn thấy Tả Xuyên Trạch bị đẩy đi ra, liền trực tiếp đi tới, đi theo phía sau cậu ta cùng nhau vào phòng bệnh đã chuẩn bị.

Trác Viêm lúc này cũng đi ra, anh ta lấy khẩu trang xuống, nhìn xung quanh một vòng sau đó hỏi, “Vợ nhà tôi đâu rồi?”

Mọi người không giải thích được nhìn anh ta một cái không đáp hỏi ngược lại, “Vẫn không phải là một mình anh sao?”

Trác Viêm ngẩn ra, chợt nhớ tới lúc anh ta tới thấy quầy bar lầu dưới, nhớ lại tình hình trước đây ở nơi này, liền về mặt vui mừng để cho vợ nhà anh ta ngồi ở đằng kia ngoan ngoãn chờ anh ta, anh ta đi lên nhìn một chút lại xuống lầu điều chế rượu cho cậu ta, nhưng anh hoàn toàn không nghĩ tới sự tình lại phiền phức như vậy, cũng không kịp nói tí mĩ liên vào phòng phẫu thuật cho tới bây giờ mới ra ngoài, như vậy xem ra, vợ nhà anh e rằng hiện giờ đại khái có thể còn ở dưới lầu chờ anh.

Mà Trác Viêm nghĩ tới đây không nói hai lời lập tức chạy như điên xuống lầu, chỉ thấy bên trong phòng khách một mảnh mờ tối, chỉ có một ngọn đèn sắc màu ấm gần quầy bar là sáng, vợ nhà anh đang buông xuống suy nghĩ ngồi ở bên quầy bar, hình dáng nhìn qua rất nhu thuận, ngọn đèn sắc màu ấm làm cho gò má tình xảo của cậu phủ một tầng sáng nhu hoà, cả người đều lộ ra khí chất sạch sẽ, làm cho người khác không tự chủ được bị hấp dẫn. Trác Viêm nín thở nhìn một hồi, nhin không được đi tới từ phía sau ôm cậu, nghiêng đầu hướng về phía môi của cậu liền hôn lên, một trận mút vào.

Hill sớm thành thói quen động tác của anh ta, liền rũ mắt để cho anh ta hôn, chờ người này rút cuộc hôn đủ rồi mới lui ra lạnh nhạt hỏi, “Tả Xuyên Trạch không sao?”

Trác Viêm “Ừ” một tiếng, lại ở trên môi cậu ta hôn một chút, lúc này mới buông cậu ta ra đi vòng vào trong quầy bar, dựa theo chệnh lệnh thời gian suy tính, đồng hồ sinh học thường ngày của bọn họ mới đến chàng vạng, bọn họ đương nhiên là không ngủ, anh liền vừa cùng vợ nhà anh nói chuyện phiếm vừa bắt đầu thuần thực phổi rượu, như vậy vượt qua một đêm an tĩnh cũng là lựa chọn tốt.

Ánh nắng sáng sớm chậm rãi vẩy xuống cả vùng đất này, Ôn Bạch đẩy Tả Xuyên Trạch ra phòng bệnh, nhìn người ở chỗ này chờ cả đêm, đi lên trước nói, “Hắc Yến đã tỉnh, tuy rằng cơ thể ông ta còn rất yếu, nhưng mà lại phân phó thủ hạ của ông ta dẫn ông ta rời khỏi.”

Tống Triết không nói gì, chỉ là ngẩng mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cậu, Ôn Bạch thấy thế liền đẩy mắt kính một cái, nói, “Chúng tôi đêm qua tiến hành tu bổ cho tim cho ông ta rồi, nhưng mà dựa theo trình độ hao tổn của trái tim kia hẳn là không duy trì nổi thời gian quá lâu, ông ấy nếu như không đổi lại tim thì mạng sống không quá ba năm.”

Tống Triết liền gật đầu, nói, “Tuỳ ông ta đi.” Dựa theo tính cách của người này, là tuyệt đối sẽ không đổi lại tim cho Tả Xuyên Trạch sau ngần chín năm, mà nhìn dáng vẻ đêm qua của người này nghiêm nhiên đã đổi Tả Xuyên Trạch buông tay, bởi vậy ông ta rất có thể sẽ tìm một nơi chờ chết.

Ôn Bạch cũng đem chuyện này nhìn rất thấu đáo, liền lên tiếng, liếc y một cái, nói, “Anh cũng đi về nghỉ ngơi đi, có tình huống gì tôi sẽ lập tức thông báo anh.”

Tống Triết không đáp, một lần nữa đưa mắt nhìn sang Tả Xuyên Trạch, người này mang theo mặt nạ oxy, cơ thể rơi vào thật sâu trên đệm mềm rộng lớn, hần nhắm hai mắt thật chắc, cuộn lông mi cong vênh lên một độ cung đẹp mắt, nhìn qua vừa yếu đuối lại nhu thuận, rèm cửa sổ phòng này không có kéo, lúc này ánh sáng sớm từ bên ngoài chiếu vào, đánh thẳng vào trên người của hần, vốn mặt tái nhợt đến gần như trong suốt vậy, mạch máu xanh nhạt dưới da cũng mơ hồ có thể thấy được. Có lẽ là ánh dương quang quá chói mắt, lông mi dài của hần nhẹ giật giật, hơi mở một chút.

Con người Tống Triết co rút lại, vội vàng đứng lên đi về phía trước hai bước, nín thở nhìn hần chằm chằm, Ôn Bạch thấy thế cũng đi tới kiểm tra, chỉ thấy người trên giường mắt hơi mở một chút, có lẽ là bởi vì liên quan đến ánh mắt trời ngay sau đó lại nhắm nghiền hai mắt, qua hồi lâu mới lại mở, con người cực đen có chút mê man, giống như vẫn chưa thanh tỉnh triệt để, qua một lát mới đưa mắt nhìn sang Tống Triết, an tĩnh nhìn y.

Khoé miệng Tống Triết câu lên một nụ cười thoải mái, dịu dàng nói, “Chào buổi sáng.”

Con người cực đen cũng mang theo một chút ý cười, khoẻ miệng dường như giật một chút, như là một dáng vẻ tươi cười, nhưng hẳn duy trì không bao lâu ngay sau đó liền lại nặng nề thiếp đi.

Ôn Bạch tỉ mỉ thay hắn tra xét một lần, lại nhìn một chút phản ứng của máy móc các loại, lúc này mới hơi thở ra một hơi, trên mặt cũng mang theo dáng vẻ tươi cười, nói, “Cậu ấy đã không sao, chỉ là bởi vì cơ thể rất suy yếu, cần ngủ tiếp một giấc mới có thể thanh tỉnh, anh cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Tống Triết gật đầu, vẫn là không động, Ôn Bạch thấy thế liền cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng truyền đến tiếng rắc rắc nhỏ nhẹ, Tống Triết nhìn người trên giường, đi về phía trước từng bước nắm tay tái nhợt của người này, trong đầu hồi tưởng tất cả đều vừa là ý cười trong mắt người này cùng với câu nói hắn đã không sao kia của Ôn Bạch.

—— em ấy đã không sao.

Người này luôn luôn cường thế, chính là người đàn ông cao quý vào giờ khắc này vậy mà vô cùng chậm chạp, cực chậm rãi quỳ xuống trước giường bệnh, cầm lấy tay dùng sức đến ngón tay trắng bệch, ngày hôm qua thấy người này ngã xuống đất một thoáng cảm giác vẫn còn xoay quanh ở trong lòng, hôm nay lại nghĩ dường như đã có mấy đời, khiến cho y trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác muốn khóc, y chậm rãi vươn tay bưng kính mặt mình, trầm mặc thật lâu.

Trạch, đừng lại rời khỏi tôi.

Đừng lại rời khỏi tôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ ... Như vậy ngay cả mang bom Hắc Yến cùng nhau giải quyết rồi ... Tôi nói tôi là mẹ ruột ... Lệ bồn [1] ...

---

[1] Lệ bồn:

1178005679

---

67. Chương 67: Vấn Đề Đời Sau

Tống Triết ở bên trong chờ Tả Xuyên Trạch một chút liền đứng dậy đi trở về phòng nghỉ ngơi, trước khi đi còn không quên nói cho Ôn Bạch có chuyện gì lập tức thông báo y, mà Vệ Tụng biết được chủ nhân nhà mình không có việc gì liền đứng dậy tạm biệt, chỉ chờ Lang Trì ở chỗ này chăm sóc.

Tả An Tuấn và Doãn Mạch bởi vì một nguyên nhân đặc thù nào đó cho tới bây giờ cũng không có rời giường, mà Trác Viêm và vợ nhà anh ta lại bởi vì chênh lệch múi giờ cũng vẫn chưa rời giường, riêng bên trong phòng bệnh lớn kia cũng chỉ còn lại có một mình Lang Trì, anh tận trách chăm sóc nhìn chủ nhân nhà anh, đang suy nghĩ sẽ an tĩnh vượt qua như vậy cho tới trưa thì cửa phòng bệnh lại bị người mở ra, anh quay đầu lại, Ôn Bạch cầm một cái rương thật lớn đi đến, mà cậu tựa hồ cũng thật không ngờ bên trong gian phòng có người, ngăn ra lại đẩy đẩy mắt kính đi tới, phất tay để cho Lang Trì lui ra phía sau, mình thì bắt đầu lấy ra một dụng cụ trong cái rương ở trên người Tả Xuyên Trạch kiểm tra.

Lang Trì đầu óc mơ hồ nhìn một chút, hỏi, “Cậu đang làm cái gì?”

Ôn Bạch cúi đầu cẩn thận nhìn dụng cụ của mình, cũng không quay đầu nói, “Cho chủ nhân nhà anh kiểm tra thân thể.”

“Chủ nhân nhà tôi bị thương không phải chỉ ở trong tim sao?” Lang Trì nhẹ cau mày, không hiểu nói, “Cậu xem đầu của cậu ấy làm cái gì?”

Ôn Bạch đem sổ liệu ghi chép xuống, sau đó đem dụng cụ lấy xuống, thay đổi một cái chụp vào trên tay của hắn, lạnh nhạt nói, “Tôi đây là cho chủ nhân nhà anh làm kiểm tra toàn thân.”

Lang Trì gật đầu, lại nhìn một hồi, nói, “Tôi nghĩ cậu không giống như là đang cho chủ nhân nhà tôi làm kiểm tra toàn thân, ngược lại giống như là đang ... Hừm, đang làm thí nghiệm.”

Ôn Bạch tay cầm dụng cụ dừng lại, trầm nghĩ đây không phải là lời vô ích sao, cậu vẫn luôn đối cầu tạo thân thể người này cực kỳ cảm thấy hứng thú, đáng tiếc Tổng Triết nhìn thật chắc, hiện giờ người đàn ông kia thật vất vả không ở bên cạnh Tả Xuyên Trạch mà Tả Xuyên Trạch lại thật vất vả rơi vào ngủ say, cậu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhưng ai biết ở đây còn có một thủ hạ chướng mắt ... Cậu chậm rãi buông dụng cụ, ngồi dậy đi tới bên cạnh Lang Trì, đẩy mắt kính một cái nói, “Tôi là một bác sĩ thiên tài.”

Lang Trì vội vàng gật đầu, “Tôi đây biết, chủ nhân nhà tôi không phải là cậu cứu trở về sao.” Chuyện người này lên vào bên cạnh Hắc Yến lấy được thuốc thử trị hoãn đến bây giờ vẫn khiến ký ức anh còn như mới, đối với cậu cũng một mực rất biết ơn.

Ôn Bạch nở nụ cười, cậu lớn lên rất thanh tú sạch sẽ, nụ cười này nhất thời làm cho người ta có thiện cảm, Lang Trì thậm chí nghĩ tim của mình trật một nhịp, còn chưa hoàn hồn chỉ thấy người này đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh, ôn hoà nói, “Cho nên tôi dùng phương pháp cùng người thường là không giống nhau, hiểu không?”

Lang Trì chỉ kịp thấy một đoạn cánh tay trắng nõn, anh nuốt nuốt nước miếng, vội vàng gật đầu, “Hiểu.”

“Ừ.” Ôn Bạch hài lòng thu tay về, tiếp tục quay trở về đi hí hoáy dụng cụ của cậu, nói, “Đi ra ngoài thay tôi canh chừng, có người đến lập tức cho tôi biết.”

Lang Trì ngẩn ra, “Tại sao muốn canh chừng?”

“Vâng,” Ôn Bạch chỉ vào dụng cụ phía trên, kiên nhẫn giải thích, “Ngay cả anh thấy mấy thứ này cũng sẽ hiểu lầm, người khác đoán chừng cũng giống vậy, cho nên để không vì phiền phức không cần thiết này không nên để cho người khác thấy tương đối tốt hơn.”

Lang Trì vừa ngẩn ra, có chút không hiểu nói, “Nhưng là như thế này sẽ không ai hiểu chuyện cậu làm cho chủ nhân nhà tôi, mà cậu rõ ràng là vì lo nghĩ cho chủ nhân nhà tôi.”

“Tôi là bác sĩ,” Ôn Bạch đẩy đẩy mắt kính, quay đầu nhìn anh, nghiêm túc không gì sánh được nói, “Vì bệnh nhân lặng lẽ dâng hiến là nên.” Sáng sớm một luồng ánh dương quanh đánh vào trên người của cậu, khiến cho ánh mắt của cậu sáng rực đến không thể nhìn thẳng, Lang Trì ngơ ngác nhìn một hồi, chỉ cảm thấy hình tượng người này bỗng nhiên đưa lên đến một độ cao trước đó chưa từng có, anh hít sâu một hơi, làm trịnh trọng gật đầu một cái, ném chủ nhân nhà anh nghĩa vô phản cố* [làm việc nghĩa không được chùn bước:v], hiện ngang lăm liết liền đi ra ngoài —— canh chừng.

Ôn Bạch lúc này mới hài lòng quay đầu lại, tiếp tục công việc của cậu.

Buổi sáng chậm rãi qua, Tổng Triết buổi trưa liền đã quay lại, Ôn Bạch thu hoạch khá khá, đơn giản thu dọn đồ đạc liền vào gian phòng của mình đi nghiên cứu, Tả An Tuấn bò dậy đến xem anh trai nhà cậu ta một chút, sau đó đã bị Doãn Mạch kéo lên du thuyền trở về thành phố S, bọn họ bên này vừa mới rời khỏi, Tổng Phong và Tổng Hi liền đến đảo nhỏ này, trực tiếp vào căn phòng của Tả Xuyên Trạch, hỏi, “Chị dâu em không sao chứ?”

Tổng Triết gật đầu, ánh mắt nhìn ngoài cửa, Tổng Hi lần này tới còn dẫn theo một người đàn ông cao lớn anh tuấn, hiện giờ bạn đời của cậu ta cũng đã xác định, bây giờ cũng chỉ còn lại có Tổng Phong, nếu như đến lúc đó người này cũng tìm một người đàn ông mà ông nội nhà mình hoặc ba mẹ để cho bọn họ giải quyết vấn đề đời sau của Tổng gia thì phiền phức, cho nên vì để ngừa ngộ nhỡ hiện tại tốt nhất là ... Y đưa mắt dời đến trên người Tổng Phong, đáng tươi cười nơi khoé miệng vô cùng ôn nhu.

Tổng Hi ngẩn ra, tiếp đó cũng suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân hậu quả, liền cũng đưa ánh mắt thật đáng buồn thật đáng tiếc, vừa thương xót vừa khóc thầm lên người anh ba nhà cậu.

Tổng Phong vốn đang cúi đầu quan sát gương mặt tái nhợt của chị dâu nhà cậu ta, bỗng nhiên nhận thấy được hai đường nhìn cực kỳ ý vị thâm trường ném lên người của cậu ta, cậu ta nhất thời giật mình một cái

hoàn hồn, run run rẩy rẩy quay đầu, lúc thấy rõ ánh mắt của anh em trai nhà mình sau đó run rẩy càng thêm lợi hại, run lấy bầy nói, “Khụ, gì kia, em em em còn có việc, trước trước trước đi trước ...” Cậu nói xong quay người sẽ chạy như điên, lại bị Tống Hi một tay đè lại, sau đó Tống Triết cũng đứng dậy, hai người một người giữ một cánh tay của cậu như tha chó chết vậy đưa cậu kéo hướng ra phía ngoài, Tống Phong theo phản xạ tính kêu to, kết quả bị mắt Tống Triết trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua nhất thời sợ đến run rẩy, mà Tống Hi mượn cơ hội đưa tay bưng kín cái miệng của cậu ta, cùng anh trai nhà cậu cùng nhau hợp tác tiếp tục kéo cậu ta đi ra phía ngoài.

Tống Triết lại đi ra hành lang ngoắc kêu một bác sĩ tư nhân, sau đó đem Tống Phong lôi vào một gian phòng khách, sau đó không ngừng có tiếng nói từ đó truyền ra, đứt quãng ——

“A —— quần áo của tôi, anh anh các người làm cái gì ...”

“Các người đây là cưỡng ép con gái nhà lành! Ông đây thề sống chết không theo! Tôi muốn kiện các người cưỡng gian ... A a a ... Dừng tay a!”

“Chúng ta thật là anh em ruột thịt sao?! Thật vậy không?! Hu hu hu, các người như thế nào có thể đối với tôi như thế!”

“Cứu cứu cứu mạng a ... Ai tới mau cứu tôi a ...”

Tiếng động dần dần nhỏ xuống dưới, một giờ sau đó Tống Triết và Tống Phong hài lòng đi ra phòng khách, người bác sĩ tư nhân đứng ở cạnh giường, mang găng tay y tế, cầm ống nghiệm trong tay, đầu tiên là nhìn chất lỏng màu trắng mới tăng thêm ở bên trong, sau đó mới đưa ánh mắt tìm đến người trên giường lớn quần áo xóc xếch trên thân, ánh mắt tràn đầy đồng tình, nghĩ thầm cậu dù sao cũng đường đường là nhị công tử Tống gia, lại bị người dùng làm ngựa đực phối giống. [:v]

Tống Phong tội nghiệp vui ở phía trên, quần áo lộn xộn khoác trên người, trên da thịt trắng nõn còn lộ ra phần hồng khi qua cao trào, tình cảnh bị thương một bộ dạng giống như bị người luân phiên qua, cậu cầm lấy quần áo trước ngực mình, bị phần rộng to, “Các người như thế nào có thể đối với tôi không có trách nhiệm như thế?!” Cậu nói xoay chuyển ánh mắt, âm trầm nhìn ống nghiệm trong tay bác sĩ, người nọ sợ đến lập tức run rẩy, lập tức cướp cửa mà chạy, chuyện đùa, tình nguyện đắc tội cậu ta cũng không thể đắc tội hai người kia, nhất là đại công tử Tống gia âm ngoan, đó chính là một con rắn độc a.

Tống Phong một bên mặc quần áo một bên đuổi theo ra cửa, chỉ thấy cửa đứng rất nhiều người xem náo nhiệt, người của Tống gia và Phùng Ma đều có, thấy cậu ta đi ra đầu tiên là tràn ngập đồng tình nhìn cậu ta một cái, sau đó động tác nhất trí hai mắt nhìn trời.

“...” Tống Phong càng thêm bị phẫn, vừa muốn mở miệng chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến, mang theo một chút hoang mang, “Ừa [1], các người đều ở trong đây làm cái gì?”

Tầm mắt của mọi người nhìn về ngọn nguồn giọng nói, chỉ thấy Ôn Bạch cầm một tờ tư liệu có chút hoang mang nhìn bọn họ, người cách cậu gần nhất liền nhỏ giọng đối với cậu nói lại nguyên nhân hậu quả, Ôn Bạch nhất thời bình tĩnh, đẩy đẩy mắt kính nói, “Oh, tôi ngược lại không nghĩ tới vấn đề đời sau, nhưng mà thể chất của Tả Xuyên Trạch rất đặc thù, hoàn toàn có thể nuôi tể bào của cậu ấy gây dựng thành tế bào trứng, hơn nữa t*nh trùng của Tống Triết, ừm, thực ra có thể suy nghĩ một chút làm một em bé ống nghiệm ...” Cậu ta vừa nói vừa đẩy kính một chút, trong mắt mang theo một chút hứng thú, quay đầu liền lại đi trở về, âm thanh lẩm bẩm truyền tới, “Đúng, tôi đi nghiên cứu một chút.”

Mọi người ngẩn ra, còn chưa phản ứng liền nghe được một giọng nói khác, “Vẫn chưa từ bỏ.” Mọi người liền lại quay đầu, chỉ thấy Trác Viêm chẳng biết lúc nào đến nơi này, mặc áo ngủ rộng lớn lười biếng dựa vào tường, cười híp mắt nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, ý vị thâm trường nói, “Các người ngẫm lại a, con của hai người kia ...” Anh ta chỉ nói đến đây liền dừng lại, nhún vai, cười híp mắt lại rời đi.

Mọi người ngẩn ra, trong đầu không ngừng hồi tưởng về mặt của Tống Triết và Tả Xuyên Trạch cùng với hành vi tác phong của hai người kia cộng thêm tính cách biến thái, chỉ cảm thấy một luồng ớn lạnh từ đáy lòng bắt đầu tràn ra, tức khắc cùng nhau rung mình một cái, con của hai người kia ... Phải tồn tại là bao nhiêu yêu nghiệt bao nhiêu biến thái?! Vậy nhất định chính là tai họa trong tai họa!

Lang Trì cũng sợ hãi, vội vàng liền đuổi theo, ngay cả cửa cũng không có gõ liền trực tiếp vào căn phòng

của Ôn Bạch, Ôn Bạch và Tống Triết lẫn lộn đã lâu, căn phòng ở chỗ này trên cơ bản đều có thể xem như là một phòng thí nghiệm của cậu ta, Lang Trì nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy bên trong tất cả đều là các loại máy móc cùng với rất nhiều đồ vật hiếm lạ gì đó, mà Ôn Bạch lúc này đang cầm một đồng lớn số liệu cẩn thận nghiên cứu, giống như thực sự muốn chuẩn bị làm một em bé ống nghiệm, đường cong gò má nhìn qua rất nhu hoà đậm đà, Lang Trì nín hơi nhìn một hồi, lúc này mới vội ho một tiếng đi lên trước, một thoại hoa thoại, “Việc ấy ... Bác sĩ Ôn a, cậu đang làm gì đấy?”

“Đang nhìn tư liệu,” Ôn Bạch cũng không ngẩng đầu lên nói, “Anh có việc?”

Lang Trì gật đầu, vẻ mặt thành khẩn nói, “Tôi có chút khó chịu, cậu có thể hay không xem cho tôi?”

Ôn Bạch lúc này mới giương mắt nhìn anh một chút, hơi chút suy tư như thể một cái, cậu đúng là một bác sĩ, chẳng qua khi bản thân cảm giác hứng thú thứ gì đó cùng bệnh nhân đặt chung một chỗ làm so sánh, cậu là không có ý đức gì mà nói, nhưng mà trước mắt người này nhưng là hộ vệ bên cạnh Tả Xuyên Trạch, vậy cậu mới có thể từ trên người người này đạt được một chút tình báo hữu dụng, liền gật đầu cổ mà làm, nói, “Vậy anh ngồi xuống, nói cho tôi biết anh khó chịu ở đâu, tôi xem cho anh một chút.”

Lang Trì thấy cậu ta rút cuộc cầm tư liệu chết tiệt trong tay buông xuống, lúc này mới âm thầm thở ra một hơi, ngoan ngoãn ngồi xuống, nói, “Oh, đầu tôi đau.”

Ôn Bạch thay anh nhìn một chút, nói, “Đoán chừng là quá mệt, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, nhưng mà vì để ngừa ngộ nhớ tôi cho anh chụp hình X quang nhìn một chút.”

Lang Trì vội vàng gật đầu, “Vậy thì thật là làm phiền cậu.”

“Không có việc gì, tôi là bác sĩ,” Ôn Bạch vừa nói vừa hỏi, “Anh nếu là đội phó đội cận vệ bên người Tả Xuyên Trạch, hẳn là rất quen thuộc sinh hoạt hằng ngày của cậu ấy nhỉ?”

“Đúng vậy,” Lang Trì ăn ngay nói thật, “Chủ nhân sinh hoạt trên cơ bản đều là tôi xử lý.”

“Oh?” Ánh mắt Ôn Bạch lập tức sáng lên, ném dụng cụ liền chạy vội tới, cầm lấy tay anh nói, “Vậy tôi hỏi anh mấy vấn đề anh không ngại chứ?”

Mỗi ngày Lang Trì theo tên chủ nhân biến thái bay khắp thế giới, trong ánh mắt người ngoài nhìn anh đều mang theo hoảng sợ, người của Phùng Ma phần lớn cũng đều là mang gương mặt cứng nhắc, anh còn chẳng bao giờ bị một người dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn qua, suy nghĩ trong đầu căng ra ngay tại chỗ, mơ mơ hồ hồ không phân rõ phương hướng, chỉ biết là gật đầu, “Được, hỏi.”

Ôn Bạch ngồi xuống đối diện anh, bẻ ngón tay, tia sáng trong mắt vẫn là không có rút đi, “Tả Xuyên Trạch mỗi ngày ăn cái gì uống cái gì, có yêu thích đặc biệt hoặc thói quen làm việc gì? Cậu ấy làm việc và nghỉ ngơi lúc nào, thích kiểu người gì, ghét kiểu người nào, còn có a, cậu ấy vì sao biến thái như vậy,” cậu ta nói xong lời cuối cùng gần như biến thành lẩm bẩm, “Lẽ nào thuốc kia đối hệ thống thần kinh của cậu ấy cũng có ảnh hưởng? Có lẽ nói lúc Hắc Yến chế tạo cậu ấy làm sửa đổi gen, cho nên cậu ấy thừa một dây thần kinh ... Ừm, cái này cũng rất đáng nghiên cứu một chút.” [=3=]

Lang Trì nháy cũng không nháy mắt nhìn cậu ta, chỉ có thể nhìn tới miệng người này hé ra hợp lại, những thứ khác cái gì cũng không có nghe lọt, anh nhìn người bác sĩ trẻ tuổi thanh tú sạch sẽ này, mơ mơ hồ hồ nghĩ, Tống Triết ăn chủ nhân nhà anh, để trả thù anh hẳn là phải ăn ... Ăn thủ hạ của y mới đúng ...

Đúng, nên làm như vậy, thế nhưng phải làm sao đây? Anh hơi nheo mắt lại, nhất thời một chủ ý độc địa tới cực điểm bị anh suy nghĩ ra.

Tống Triết đương nhiên không biết bác sĩ thiên tài của y lúc này đang bị người theo dõi, y từ phòng khách sau khi đi ra ngoài liền trực tiếp về tới căn phòng của Tả Xuyên Trạch, người này còn đang ngủ say, tỏ ra rất nhu thuận, y cúi đầu ở trên trán hấn hôn một cái, liền ngồi ở bên cạnh cầm một quyển sách xem, trong lúc Trác Viêm lôi kéo vợ nhà anh ta đến chào hỏi một tiếng liền đi, hàng lang còn có thể nghe được tiếng đối thoại đứt quãng truyền tới —

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là quay về Finland* [Phần Lan], phòng khách sạn anh giao tiền một tháng rồi, em chẳng lẽ đã quên sao?”

” ... Ừm, trước đi thành phố X một chuyến đi.”

“Vợ à, em đi thành phố X làm gì?”

“Dạ Mị ở thành phố X.”

“... Vợ à anh sai rồi, thực sự sai rồi, tiền khách sạn anh không cần, chúng ta trở về London, vậy quay về London, em trở về a a a a!”

Âm thanh từ từ đi xa dần dần liền nghe không rõ, bên trong căn phòng liền lại lần nữa thuộc về an tĩnh, có hai người bọn họ ở đây, loại tình huống này khiến cho Tống Triết theo bản năng nhớ lại ban đầu lúc người này ngủ say hai ngày, khoe miệng cũng phủ lên nụ cười thoải mái.

Tả Xuyên Trạch mãi đến chạng vạng mới tỉnh lại, mặt trời chiều màu máu từ ngoài cửa sổ đánh vào, khiến hắn trong giây lát đó cho là hắn còn đang trong sân nhỏ ở Phùng Ma cùng Hắc Yến giằng co, nhưng mắt hắn ổn định vừa nhìn mới phát hiện trước mặt không có Hắc Yến, chỉ có trần nhà. Hắn ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới bom ở tim của mình nổ tung, nhưng hắn vì sao còn sống?

Con người hắn xem xét xung quanh, sau đó rất nhanh liền thấy Tống Triết ngồi ở một góc đọc sách, ánh nhìn người này rất chuyên chú, khoe môi nhếch lên cười nhạt trước sau như một, thật là kiểu mẫu công tử văn nhâ cao quý tao nhã. Hắn còn nhớ rõ trước khi hắn ngất đi theo bản năng muốn nhìn mặt người này, nhưng hắn lúc đó cuối cùng không có dũng khí xoay người, cho nên liền không thể nào biết được ở trong nháy mắt bom nổ tung, biểu tình của người này đến tột cùng là gì, có đúng hay không vẫn bình tĩnh như thường ngày vậy, chẳng qua bây giờ tranh luận vấn đề này dường như đã không quan trọng.

Tống Triết mơ hồ đã nhận ra một đường nhìn, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phía hắn, trong nháy mắt chống lại đường nhìn của hắn, liền vội mang sách để xuống đứng dậy đi tới bên giường, dịu dàng nói, “Tĩnh, cảm giác thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cảm giác một chút, nói, “Cũng được.”

Giọng nói của hắn vẫn là rất suy yếu, Tống Triết xoa xoa đầu của hắn, đắp chăn cho hắn, dịu dàng nói, “Em có đói bụng không, tôi một hồi đi hỏi Ôn Bạch một chút bây giờ em có thể ăn gì, để cho nhà bếp làm cho em.”

Tả Xuyên Trạch không nói gì, mà nhìn xung quanh sau đó nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, thấp giọng nói, “Tống Triết.”

“Hửm?”

“... Tôi còn sống.”

Tống Triết ngẩn ra, nhìn không được cúi đầu ở trên trán hắn ẩn xuống một nụ hôn thật sâu, cười nói, “Ừm, em còn sống, em tốt nhất làm tốt chuẩn bị cùng tôi dây dưa cả đời, bởi vì cho dù em chạy trốn tới địa ngục tôi cũng sẽ đem em kéo trở về.”

Khoe miệng Tả Xuyên Trạch cũng không chịu được câu lên một nụ cười, thở dài nói, “... Thật đúng là nghiệt duyên.”

“Đúng vậy,” Tống Triết lại ở trên trán hắn hôn một cái, cười nói, “Cái này từ bắt đầu không phải cũng đã định trước rồi sao?”

“A ... Cũng đúng.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: so, vấn đề đời sau đáng tin cậy [2] tất cả đều đi tới không đáng tin cậy, người trước đáng tin cậy [3] người sau không đáng tin cậy, các vị chọn đi.

Văn bản này đại khái ngày mai còn một chương nữa liền kết thúc, còn dư lại chính là phiên ngoại rồi.

Các vị nói Lang Tri thế nào? Cậu ta có thể đem Tả Tả chiếu cố tốt như vậy, tuyệt đối lại cẩn thận tỉ mỉ lại có ý thức trách nhiệm năng lực cũng rất mạnh, làm tiểu công hân là có thể đi?

[1]: tương đương với hình này

1172401411

[2] và [3] trong QT dịch là khảo phổ ( ), có nghĩa là “bay” trong phương ngữ miền Bắc, đồng nghĩa với “đáng tin cậy, tin tưởng”.

Cho nên mình nghĩ ở đây bà Thường chơi chữ, nên mình mới dịch ra như thế.

Edit tới đây mới biết Trì Trì là công OTZ

Trong khi đó từ đầu đến giờ mình gọi Trì Trì là “gã” OTZ

Tính gọi tắt cả các anh công cp phụ là “anh”, vậy mà ... OTZ

Thôi vậy, lỡ rồi làm biếng sửa quá:3

Cuối cùng, tội nghiệp Phong Phong quá đi, bị ép làm ngựa giống:))))))

Và còn 1 chương nữa hoàn, YAY!!

Đã beta thành anh hết rồi, hí hí

68. Chương 68: Chúng Ta He ...

Cơ thể Tả Xuyên Trạch khôi phục rất nhanh, đã có thể xuống giường, nhưng mà tạm thời vẫn không thể đứng thời gian quá lâu, người đàn ông kia trước sau như một cùng hắn, ngoại trừ đêm qua bị mặc danh kỳ diệu* [chẳng biết tại sao] buộc lấy tay vì tên khốn nạn nào đó giải quyết một chút nhu cầu sinh lý ngoài ra không chỗ nào khiến hắn không vừa lòng, nhưng mà hắn lại cảm thấy rất kỳ lạ, giống như chuyện không có đơn giản như biểu hiện ra như vậy, hơn nữa người gọi là Ôn Bạch mấy ngày hôm trước bỗng nhiên nói muốn cho hắn kiểm tra thân thể, sau đó không biết lấy đi thứ gì đó ... Tả Xuyên Trạch tựa ở trên đầu giường, con người yêu mị hơi híp, suy nghĩ đủ loại khả năng, trầm mặc không nói.

Tổng Triết lúc này đang đứng ở trong phòng thí nghiệm của Ôn Bạch, y nhìn chất lỏng trong suốt trong lọ thủy tinh to lớn trước mắt cùng với xung quanh rất nhiều ống nghiệm nhỏ lộn xộn, hỏi, “Cậu xác định biện pháp này được không?”

Ôn Bạch đẩy đẩy mắt kính, trong mắt còn mang theo tia sáng chưa lui hết, nói, “Cũng không có vấn đề, trứng thụ tinh đã bỏ vào rồi, chất lỏng bên trong cũng đều là dựa theo quy cách tiêu chuẩn tốt để phối, đoán chừng qua thêm một tháng là có thể thấy thứ đó, sau đó thai nhi chậm rãi thành hình, sau mười tháng là có thể lấy ra, cùng em bé bình thường như nhau, sẽ không xuất hiện thiếu hụt sinh lý gì đó, điểm ấy anh hãy yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi,” Tổng Triết lại nhìn thứ trước mắt một chút, lúc này mới đưa mắt thu hồi, mỉm cười nhìn Ôn Bạch, hỏi, “Nếu như một người sau khi đổi tim có thể xuất hiện thói quen hoạt động cùng lúc trước khác nhau, hoặc nói tính cách cũng có thay đổi hay không?”

Ôn Bạch lắc đầu, “Sẽ không, nếu có bệnh nhân cũng là tác dụng tâm lý mà thôi, nhưng mà trái tim này vốn chính là của cậu ấy, cho dù có tác dụng tâm lý cũng chỉ là làm sâu thêm tập quán trước đó của cậu ấy mà thôi, sẽ không thay đổi tính cách ... Ừm,” cậu nói gương mặt hoài nghi nhìn người này, cười nói, “Thế nào, anh đột nhiên hỏi việc này làm gì?”

Khoé môi Tổng Triết nhếch lên nụ cười thư thái, chậm rãi nói, “Cũng không có gì, quả tim này là lúc em ấy mười sáu tuổi, cho nên tôi liền nghĩ ...”

Ôn Bạch cùng y lẩn lộn lâu, lúc này lại hiểu rõ nói tiếp, “Cho nên anh liền nghĩ người này có thể hay không xuất hiện bộ dạng mười sáu tuổi? Ừm, anh muốn nhìn Tả Xuyên Trạch mười sáu tuổi?”

Tống Triết không thèm để ý gật đầu, cười nói, “Chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

“Tôi xem hứng thú buồn nôn của anh lại đang gây rối đi,” Ôn Bạch buồn cười lắc đầu, chỉ vào lọ thật lớn trước mặt, nói, “Ừm, chính là một ngày nào đó có thể thông qua thứ này thấy thế hệ sau của anh.”

Tống Triết cũng nhìn lọ trước mặt, ý cười khoe miệng sâu một chút, nói, “Chỉ mong vậy.”

“Nhưng mà,” Ôn Bạch đẩy mắt kính một cái, quay đầu chăm chú nhìn y, “Chuyện này anh còn chưa nói cho cậu ấy biết sao?”

“Còn chưa, ai biết em ấy sẽ có phản ứng gì,” Tống Triết không thèm để ý cười nói, “Tôi chuẩn bị tìm cơ hội tốt mới nói cho em ấy biết.” Y nói ý cười khoe miệng lại sâu chút, nghĩ thầm dù sao ván đã đóng thuyền, người kia đến lúc đó cho dù tức giận cũng vô ích.

Ôn Bạch gật đầu, đương nhiên biết người này có chủ ý gì, cũng không có nhiều lời, tiếp tục nói nghiêm túc, “Cậu ấy không có hỏi chuyện cơ thể của cậu ấy? Bao gồm hướng đi của Hắc Yến?”

“Tạm thời không có, em ấy chỉ hỏi Tả An Tuấn có sao không, tôi nói không, em ấy liền không hỏi lại,” mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Triết híp một cái, nói ôn hoà, “Em ấy thông minh như vậy, đoán chừng đã đoán được đại khái, em ấy cùng Hắc Yến dù sao sinh sống nhiều năm như vậy, cảm tình vẫn là rất sâu, em ấy hiện giờ chỉ là tạm thời không có hỏi mà thôi.”

Ôn Bạch liền gật đầu, còn muốn nói thêm gì nữa cửa phòng liền được mở ra, Lang Trì đi đến, nụ cười mỉm nói, “Bác sĩ Ôn, tôi có một thủ hạ bị bệnh, có thể hay không xin cậu giúp nhìn một chút?”

Ôn Bạch nhẹ nhúm mày một cái, mấy ngày nay người Phùng Ma bỗng nhiên động kinh không giải thích được tìm cậu ta xem bệnh, bác sĩ của Phùng Ma đều chết hết phải không? Cậu há miệng, theo bản năng muốn từ chối, kết quả còn chưa nói ra khỏi miệng chợt nghe người này tiếp tục nói, “Đúng rồi, bác sĩ Ôn, mấy ngày hôm trước cậu hỏi nhân hiệu rượu chủ nhân nhà tôi thường uống tôi nhớ ra rồi, còn mang theo một chai sang, cậu muốn xem không?”

“Muốn.” Trước mắt Ôn Bạch sáng ngời, không chút nghĩ ngợi gật đầu, sau đó đẩy đẩy mắt kính đi ra phía ngoài, nói, “Đi thôi, trước đưa thủ hạ của anh cho tôi xem bệnh.”

“Vậy thì thật là làm phiền cậu.”

“Không có việc gì, tôi là bác sĩ mà.”

“Ừ, hiện nay có y đức bác sĩ như cậu đây thực sự là hiếm thấy.”

“Khụ ... Quá khen.”

Hai người đang nói chuyện liền đi ra ngoài, Tống Triết đứng tại chỗ mỉm cười nhìn bọn họ đi xa, ánh sáng trong mắt rất là ý vị thâm trường, nhưng y cuối cùng gì cũng không nói, đi xuống phòng bếp dưới lầu đem canh đã nấu xong bưng lên, chậm rãi bước vào căn phòng của Tả Xuyên Trạch.

Tả Xuyên Trạch đang tựa ở đầu giường lật sách của Tống Triết chán đến chết, thấy y tiến vào hơi nhướng mi một chút, cái gì cũng không nói, Tống Triết ở bên giường ngồi xuống, giơ tay nâng chén, cười nói, “Là chính em uống hay là tôi dứt em?”

Tả Xuyên Trạch không trả lời, chỉ là đưa tay tiếp nhận uống từng chút, Tống Triết ngồi ở bên giường mỉm cười nhìn hắn, âm thầm quan sát động tác người này, thật tình hy vọng có thể thấy bộ dạng mười sáu tuổi của người này. [=.]

Tả Xuyên Trạch còn chưa xuất đạo, chưa bị thế giới lây nhiễm, chính là năm tháng tốt đẹp, ngây ngô mà non nớt, ấm mềm mà nhẵn nhụi, sạch sẽ yêu dã như thế, thiên chân vô tà* [hồn nhiên ngây thơ] như thế, đến phát giận giống như động vật nhỏ trút cảm phần ... Như một búp bê xinh đẹp vậy khiến người ta muốn kéo vào trong lòng hung hăng xoa ... [OTZ]

“Tống Triết, đầu anh bị lừa đấy?”

Còn chưa chờ Tống Triết nghĩ xong thì trước mặt truyền tới một tiếng nói duyên dáng sang trọng, y hoàn hồn, chỉ thấy Tả Xuyên Trạch lười biếng tựa ở đầu giường, con ngươi yêu mị quan sát y, hơi thở trên người

đậm tà ác, xấu xa nói, “Không có việc gì phát ngốc gì chứ? Còn cười đến buồn nôn như vậy,” hắn nói đem chén bỏ vào trong tay của y, cầm lấy sách của y xem tiếp, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Khó chịu phải đi tìm bác sĩ tư nhân của anh xin thuốc, chớ ở trước mặt tôi đi tới đi lui.”

Tống Triết có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, tiến tới ở trên trán hắn hôn một cái, lúc này mới xoay người đem chén trả về, nghĩ thầm Tả Xuyên Trạch như vậy y cũng chỉ có thể thỉnh thoảng ảo tưởng một chút. Y quay về biệt thự đối diện xử lý một chút văn kiện cần thiết, sau đó lại đi trở về tiếp tục ngâm mình ở trong phòng Tả Xuyên Trạch, từ phía sau ôm hắn, cùng hắn vượt qua một buổi chiều nhàn nhã, chỉ là y thỉnh thoảng sẽ còn quan sát hắn vài lần, kết quả bị hắn hỏi một câu anh còn chưa có đi tìm bác sĩ tư nhân của anh, y chỉ có thể bất đắc dĩ nghiêng đầu hôn qua, đem lời khó nghe kế tiếp của người này tất cả đều ăn vào bụng.

Y đương nhiên sẽ không tìm Ôn Bạch, bởi vậy cũng không biết bác sĩ tư nhân lợi hại của y ngã bệnh.

Ôn Bạch đối với cảm giác hứng thú việc gì đó của bản thân là rất cuồng nhiệt, mà gần đây cậu vừa mới thành công lấy được tài liệu và các mục số liệu của Tả Xuyên Trạch, đương nhiên là không kịp chờ vùng lên nghiên cứu, hơn nữa mấy ngày nay Lang Trì ở một bên hồ trở từ trong và bệnh nhân Phùng Ma thỉnh thoảng trợ giúp, vì vậy người này dốc hết tâm huyết khắc cốt ghi tâm nghiên cứu, mất ăn mất ngủ như thế rốt cuộc thành công đem mình một ngã rồi.

Lang Trì lúc này ngay bên cạnh cậu, vội vàng tiếp được cơ thể suy yếu của cậu, đưa tay sờ một cái, đầu phát sốt.

Người của Phùng Ma cũng ở một bên, thấy thế nhân tiện nói, “Đội phó, cậu ta làm sao vậy, bị bệnh?”

Lang Trì khẽ ừ, đưa cậu ta ôm ngang lên đến đặt trên giường.

“Hình như đầu phát sốt a, có muốn hay không đi kêu bác sĩ?”

Lang Trì sờ sờ đầu Ôn Bạch, bình tĩnh nói, “Không cần, sốt nhẹ.”

“Chúng tôi đây làm sao bây giờ?”

Lang Trì quay đầu lại nhìn lướt qua bọn họ, sắc mặt mọi người Phùng Ma lập tức rung mình, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đội phó, chúng tôi bỗng nhiên nhớ lại còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, sẽ không khám bệnh, chúng tôi đi, lập tức đi ngay.”

Lang Trì lúc này mới hài lòng gật đầu, mặt mỉm cười đưa bọn họ tới cửa, sau đó đưa tay răng rắc một tiếng đóng kỹ cửa, lúc này mới chậm rãi bước trở về, cúi đầu quan sát nhìn người này.

Ôn Bạch mặc dù là bác sĩ, nhưng cơ thể cậu cũng không tốt, một chút sốt nhẹ cũng có thể làm cho đầu cậu choáng váng não căng, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng hỏi, “Tôi làm sao vậy?”

Lang Trì ở bên cạnh cậu ngồi xuống, an ủi nói, “Không có việc gì, sốt nhẹ mà thôi.”

“Oh,” giọng nói Ôn Bạch có chút suy yếu, mặt trắng nõn cũng nhuộm vào một tầng đỏ ửng, thấp giọng nói, “Uống thuốc hạ sốt.”

Lang Trì nín hơi nhìn một hồi, thấp giọng nở nụ cười, tiến tới hôn cậu một cái, nói, “Uống thuốc hạ sốt gì a, làm một chút vận động ra một thân mồ hôi thì tốt rồi.”

Ôn Bạch sắp đã không cách tự hỏi động tác của anh mới vừa rồi biểu đạt cho cái gì, chỉ có thể theo bản năng hỏi, “Làm vận động gì?”

Lang Trì kéo cà vạt của mình, nhẹ giọng nói, “Việc này cậu lập tức biết ...”

Ôn Bạch khi tỉnh lại đã trưa ngày thứ hai, cảm giác đầu tiên chính là cả người đau nhức, cậu ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới mình hôm qua nóng rần lên, liền giơ tay lên đi tìm mắt kính, đeo lên sau đó chuẩn bị rời giường, nhưng mà cậu mới vừa từ trên giường ngồi dậy liền cứng lại, chỉ thấy mình lúc này cả người trần trụi, khắp nơi trên ngực trắng nõn đều là điểm dấu hồng mập mờ, da bên thắt lưng còn mang theo xanh tím bộp lúc đ*ng tình, cậu cảm thấy cơ thể một chút, lập tức nhận thấy được phía sau chỗ đó truyền đến một chút đau đớn.

“...” Việc này ... Cậu đem qua rồi cuộc xảy ra việc gì ... Không cần lại đi suy đoán, tuy rằng trước mắt trong phòng này đã không ai rồi, nhưng cậu nhớ kỹ bên cạnh cậu cũng chỉ có Lang Trì, lại liên hệ một chút người này cùng với hành động khác thường mấy ngày nay của người Phùng Ma.

Cả người Ôn Bạch cứng ngắc ngồi ở đầu giường, đầu óc trống rỗng, khuôn mặt thanh tú sạch sẽ đối đối chuyển chuyển thay đổi liên tục, cậu luôn luôn ôn hoà lạnh nhạt cuối cùng lại gắng gượng từ trong hàm răng ép ra một chữ nhẹ vô cùng nhẹ, “F*ck ...”

Mà đúng lúc này cửa phòng đã bị người mở ra, Lang Trì trưng ra khuôn mặt tuấn lãng lập tức xuất hiện trước mắt, vẻ mặt mỉm cười đi tới nói, “A Bạch, cậu đã tỉnh, cơ thể như thế nào, còn phát sốt không?”

“...”

Tả Xuyên Trạch lúc này đang đứng ở trên ban công trong phòng, hẩn mặc áo ngủ chất bông rộng lớn, giữa trưa ánh dương quang ấm áp chiếu vào trên người của hắn, làm cho cả người hắn vẽ lên một tầng sáng nhu hoà, hắn nhìn mặt biển phía xa, ngón tay nhẹ nhàng gõ lan can, trầm mặc sau một hồi mới chậm rãi vươn tay đặt lên vị trí tim của mình, nói, “Tổng Triết, tim của tôi ... Là Hắc Yến?”

Tổng Triết lúc này thì đứng ở phía sau hắn, nghe vậy khẽ ừ, từ phía sau ôm lấy hắn, giải thích, “Là lấy từ trong cơ thể ông ta, nhưng mà vốn chính là tim của em ...” Y nói đem sự tình từ đầu chí cuối nói một lần, cuối cùng nói, “Giờ đây ông ta mang theo tim của mình đi, Ôn Bạch nói tuổi thọ của ông ta không vượt quá ba năm.”

Tả Xuyên Trạch lại là hồi lâu không mở miệng, tay đặt ở vị trí tim lại nắm thật chặt, bản thân từ chín năm trước vào đêm mưa ấy sau đó hắn liền cảm giác mình dường như vĩnh viễn cũng không sống được, mạng sống của hắn giống như vĩnh viễn dừng ở nơi này, không sống được. Kết quả không phải là phát điên thì là bỏ mạng bắt đầu từ ngày đó từ lâu đã được định trước, hắn vẫn chờ ngày đó đến, cũng không biết mình vì sao mà sống, cũng chưa bao giờ nghĩ tới ngày hắn vẫn có thể sống lại, việc này là có phải hay không ứng với câu thế sự vô thường* kia? [việc đời thay đổi thất thường]

Khoẻ miệng Tả Xuyên Trạch giật một chút theo bản năng muốn nói gì đó, chợt nghe đến dưới lầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, hắn cúi đầu, chỉ thấy thủ hạ Lang Trì của hắn chạy vật chạy ra, một bên mồ hôi lạnh ứa ra một bên lấy lòng nhìn người phía sau, “A Bạch, tôi tôi tôi cơ thể tôi rất khoẻ mạnh, không có bị bệnh, em em em đem dao giải phẫu bụng, bụng ...”

“Tôi là bác sĩ, tôi có nghĩa vụ chịu trách nhiệm trước bệnh nhân.” Một giọng nói ôn hoà theo đó hạ xuống, Ôn Bạch cũng xuất hiện ở trong tầm mắt, cậu ta mặc một áo khoác màu trắng, dao giải phẫu trong tay dưới ánh mặt trời chiếu xuống lấp lánh, chỉ thấy cậu ta đẩy mắt kính một cái, nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ trên cơ thể anh một bộ phận nào đó rất dư thừa, quyết định muốn đem nó cắt bỏ đi.”

Lang Trì lại xuất một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay lên che bộ phận gọi là dư thừa kia, lấy lòng nói, “Đừng nha A Bạch, cắt bỏ đi tình phúc sinh hoạt sau này của em sẽ không có.”

Ôn Bạch cơ thể cứng đờ một chút, gằn từng chữ một, “Tôi không cần tình phúc sinh hoạt gì đó,” cậu vừa nói vừa nhảy về phía trước một bước, bỏ thêm một câu, “Còn nữa, hãy gọi tôi là bác sĩ Ôn, tôi và anh không quen.”

“Ai nói không quen, gao nấu thành cơm rồi còn không quen a ...” Lang Trì một bên chạy trời chết, một bên vẻ mặt uỷ khuất nói thầm.

Ôn Bạch đẩy mắt kính một cái, Lang Trì không nói hai lời lập tức chạy trời chết. Tả Xuyên Trạch nhìn bọn họ đi xa, đáy mắt cực đen trong nháy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại về thành bình tĩnh, nhưng thật ra khoẻ miệng gọi lên mỉm cười. Có một số việc, ngày hôm nay lại lộ ra ngày mai, thời gian tới luôn luôn ẩn chứa vô hạn có thể, nắm chắc hiện giờ cũng không gì không tốt.

Hắn không khỏi thả nhẹ cơ thể dựa sát về phía sau, nói nhẹ vô cùng, “Tổng Triết, anh ... Vì cái gì mà sống?”

Mắt xích trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi mở ra một chút ánh sáng nhu hoà, những lời này lúc ban đầu Tả Xuyên Trạch đã từng hỏi y, nhưng trải qua hơn một năm nhiều dây dưa, lúc này y không chút suy nghĩ liền thốt ra, “Tôi vì em mà sống,” y cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn hôn một cái, thấp giọng hỏi, “Việc này ... Đối với em mà nói có tính hay không là thứ tốt để tham khảo?”

“Há ——” Tả Xuyên Trạch nhẹ khẽ nở nụ cười, ngay cả con ngươi luôn luôn nhìn không ra tâm tình gì cũng mang theo một chút thần thái sung sướng, thấp giọng nói, “Có lẽ vậy.”

“Không phải là có thể, là nhất định.” Tống Triết nhẹ nhàng nói câu này, sau đó đưa tay nâng cằm hắn lên, nghiêng người hôn lên.

Tả Xuyên Trạch đưa tay ôm lấy cổ y cùng y môi lưỡi quấn nhau, ý cười đầy mắt vẫn không lui đi, mặt hắn nhìn gần trong gang tấc, cánh tay cậu ở trên cổ y chặc một chút, lúc này mới nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, bọn họ sau này, còn rất rất dài.

“Hey, Tống Triết, tôi nghĩ anh một người thật ra hoàn toàn rất tốt.”

“Ah, tôi có thể cho rằng em đây là thích tôi sao?”

“Anh thật đúng là tự luyện.”

“Tôi đây là thông minh.”

“Xỉa...”

“Tôi đây liền cho là như vậy.”

“Tuỳ anh ...”

Ánh dương quang chói mắt phần phật* [từ tượng thanh] một chút tất cả đều đánh vào trên người bọn họ, cái bóng dưới đất dần thật chặc cùng một chỗ.

Hạnh phúc thân mật như vậy, thân thiết chặt chẽ như vậy, khiến người ta theo bản năng nghĩ đến hai chữ “Mãi mãi”.

– Toàn văn hoàn –

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ủn, vấn đề con cái đưa vào đến đây, tôi chỉ là giải quyết vấn đề đời sau, bài văn này dù sao không phải là văn sinh tử, cho nên muốn nhìn tiểu yêu nghiệt các bạn chỉ có thể chờ phiên ngoại rồi.

Văn Tả An Tuấn đã mở ——

Bảo đảm có đổi mới, cảm thấy hứng thú các bạn có thể đi nhìn, trước tốt nhất thêm một sưu tầm, tôi trước phải đem phiên ngoại của bài văn này viết xong mới ngày kia mới đổi mới.

Sau cùng, cảm ơn các bạn một đường phùng bồi sẵn sẵn đi tới cùng, cảm ơn các vị ủng hộ cúi đầu——

Cuối cùng cũng hoàn rồi, đây là bộ đam hoàn đầu tiên của mị, ôiCòn PN nữa là xong a a a aPN sẽ update từ từ bye

69. Chương 69: Phiên Ngoại 1: Một Ngày Kết Hôn ...

Vết thương của Tả Xuyên Trạch đã hoàn toàn tốt, trước khi người đàn ông đó đem hắn kéo tới chỗ ***g sát chết tiết kia thì hắn nhanh chóng trở về Phùng Ma, lúc này binh sĩ bị thương kia ở chỗ này cũng phải rời đi, người đó mang theo tro cốt của Dịch Hàn và một người lính khác, đứng ở trước mặt Tả Xuyên Trạch, đau buồn trong mắt là khó có thể nói.

Tả Xuyên Trạch nhìn cậu ta một cái, nói, “Cậu có thể hận tôi.”

Binh sĩ lắc đầu, cuối cùng gì cũng không nói, xoay người lên trực thăng lái tới Tam Giác Vàng, Tả Xuyên Trạch nhìn cậu ta đi xa, lúc này mới rời khỏi, hắn xuôi theo hành lang làm bằng gỗ đi đến sân phía sau, đi thẳng đến toà tiểu viện kia mới dừng lại, bên trong tiểu viện vẫn như cũ phủ thật dày lá rụng, khác lúc trước là dưới cây đại thụ có một ngôi mộ, trên mộ bia viết tên A Nhã.

Tả Xuyên Trạch trầm mặc nhìn một hồi, liền nghĩ tới mình năm đó, không khỏi thở dài nhẹ một tiếng, thấp giọng nói, “Cũng rất nhanh Hắc Yến phải đi thế giới kia tìm cậu rồi, nếu như ông ta trước khi chết có thể nhớ lại lòng tốt của cậu, trở lại thăm cậu một chút, đến lúc đó ... Tôi không giết ông ta.”

Hắn lại trầm mặc đứng một hồi, Lang Trì liền đi tới, không thể ở lại trên đảo tiếp tục truy vợ anh cảm thấy phiền muộn không gì sánh được, nhưng mà công việc hằng ngày chính là phải tiếp tục, thấp giọng nói, “Chủ nhân, thiệp mời Trác gia.”

Tả Xuyên Trạch quay đầu lại nhìn phòng bì quen thuộc, kinh ngạc một chút hỏi, “Đương gia của Trác gia lại chuẩn bị mừng thọ rồi?”

“Đúng vậy,” Lang Trì gật đầu, “Theo lý mà nói lần này không làm lớn, nhưng mà bởi vì liên quan đến Trác Viêm ...”

Tả Xuyên Trạch không đợi anh ta nói xong liền hiểu rõ gật đầu, nói tiếp, “Trác Viêm bởi vì việc lần trước, thân phận ở trong giới đã ra ngoài sáng, cho nên liền mượn cơ hội quang minh chính đáng tiếp nhận Trác gia, đi từ tối thành sáng rồi.”

“Đúng vậy.”

Tả Xuyên Trạch hít con người yêu mị một cái, mấy ngày hôm trước hắn ở trên đảo nhỏ thông qua Tổng Triết và Ôn Bạch đã biết thuốc mê có chất có hại lúc trước đều là Trác Viêm phối, đang suy nghĩ rất cuộc muốn thế nào mới có thể loại bỏ một ngụm ác khí* [mùi hôi:v], không nghĩ tới người sau liền chủ động đưa tới cửa, cũng không biết ngày đó hắn có thể hay không tìm được cơ hội thích hợp, hắn đưa tay qua nhận lấy nhìn ngày một chút, phân phó nói, “Đem văn kiện cần phải giải quyết hai ngày nay đặt ở trên bàn của tôi, tôi mau chóng xử lý xong, ngày một lên đường đi Trác gia.”

“Vâng.”

Yến tiệc Trác gia lần này vẫn như cũ lựa chọn tổ chức ở trên đảo nhỏ kia, trên đường đi khách mời so với lần trước còn nhiều hơn, không vì việc gì khác, vì thân phận lão đại song phương của Trác Viêm là tập đoàn sủng ông đạn được và Hắc Vũ.

Tả Xuyên Trạch xuống trực thăng, đứng xa xa nhìn kiến trúc quen thuộc phía trước, hít một cái, chậm rãi đi về phía trước. Thông thường người đến nơi có trọng lượng cực cao đều là chủ nhà tự mình đi nghênh tiếp, lần trước Trác Viêm vẫn từ một nơi bí mật gần đó không thích hợp hiện thân, vậy mà lần này liền tự nhiên đi tới, cười hít một cái nhìn Tả Xuyên Trạch, cùng hắn quen thuộc chào hỏi.

Tả Xuyên Trạch một bên đi về phía trước một bên vừa cười nói, “Tôi nghe nói giải phẫu lần trước ngài Trác cũng giúp không ít việc, nói tới tôi còn chưa có cảm ơn anh.”

“Một cái nhắc tay mà thôi,” Trác Viêm quay đầu nhìn hắn, mắt thâm thúy mang theo một chút ánh sáng toan tính, cười nói, “Tôi chỉ hy vọng tương lai nếu như còn có người bỏ tiền giết vợ của tôi, ngài Tả có thể tiếp tục bỏ qua.”

Tả Xuyên Trạch nở nụ cười, “Việc này không thành vấn đề, dù sao mấy người kia cuối cùng rất nhanh sẽ lại bị người của anh làm thịt, tôi còn có thể đột nhiên nhận được phân nửa tiền thể chấp, làm ăn chỉ được lợi không lỗ tôi đương nhiên sẽ tiếp tục làm.”

“Vậy là tốt rồi.” Trác Viêm nói, bỗng nhiên thấp giọng, cười hít một cái tiến tới, ý đồ muốn nghe chuyện bát quái* [ý chỉ nhiều chuyện] không che giấu chút nào, nhẹ giọng hỏi, “Tôi nghe nói cậu và con rấn độc kia kết hôn rồi?”

“Nghiêm túc mà nói như vậy là không sai.” Tả Xuyên Trạch không thèm để ý lên tiếng, vừa muốn nói thêm gì nữa thì thấy thủ hạ đắc lực của Trác Viêm đã đi tới, thấp giọng nói, “Ông chủ, ngài Tổng Tổng Triết đến rồi.”

“Oh?” Trác Viêm nhướng mi một chút, quay đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, cười nói, “Ngài Tả không ngại ở chỗ này chờ một chút chứ?” Thật ra anh hoàn toàn có thể cho thủ hạ bên cạnh đưa Tả Xuyên Trạch đi vào, nhưng mà nếu người này đã cùng Tổng Triết kết hôn, như vậy ở chỗ này đợi bạn đời nhà hắn một lát có quan hệ gì? Được rồi, thật ra anh ta chính là muốn nhìn kịch vui, nhìn trò Tổng Triết bị ăn bơ.

Vì sao? Bởi vì hiện giờ trong giới không ai biết hai người kia ở cùng một chỗ. Nhìn hai kẻ biến thái này giả tạo khách sáo như thế, nhìn tình cảnh Tống Triết rõ ràng mỹ thực phía trước lại không thể bỏ nhào tới chẳng phải là càng thêm thú vị?

Tả Xuyên Trạch đương nhiên biết người này nghĩ cái gì, hần nhún nhún vai, một bộ thái độ thờ ơ. Trác Viêm liền cười xoay người hướng trở về đi đón Tống Triết, sau đó sẽ cùng y quay trở về. Tống Triết vẫn là bộ đường trang màu trắng, bộ dạng người tao nhã khiêm tốn, y vừa cùng Trác Viêm nói chuyện phiếm một bên đi về phía trước, sau đó rất nhanh thấy được ở phía trước một bộ đồ đồ rực giữa đường đá cẩm thạch, khoẻ miệng y ý cười sâu một chút, vài bước đi lên trước, còn chưa mở miệng chợt nghe thấy người này lười biếng hướng y giơ giơ tay, trên mặt cười đến đặc biệt yêu nghiệt, “Yo, đây không phải là Tống đại công tử sao, đã lâu không gặp, anh khoẻ không?”

Ý cười của Tống Triết không giảm, cũng không quan tâm hần hờ hững, vươn tay cười nói, “Đã lâu không gặp, ngài Tả thân thể gần đây như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cúi đầu nhìn lướt qua, Tống Triết đuổi ra chính là tay mang nhẫn, nhẫn tinh xảo dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chợt loé chợt loé, hần híp mắt một cái, vươn tay cùng y nắm một chút, lúc này mới chậm rãi nói, “Làm phiền ngài Tống nhớ thương, tôi rất khoẻ.”

“Vây là tốt rồi.”

Trác Viêm cười híp mắt ở một bên nhìn, chờ bọn họ khách sáo xong đều đưa mắt quét về phía anh ta thì mới có lương tâm nói câu mời vào bên trong, ba người đàn ông này đều là đứng trên đỉnh cao ở thế giới hắc ám oai phong một phương, mà hôm nay tiến vào cùng nhau, lại thêm tướng mạo và mị lực từng người, cùng nhau đi vào như vậy dẫn tới tần tần chú mục của mọi người, trong mắt ý đồ kị, muốn sánh bước, kinh khủng đều có, ba người bọn họ cũng không thêm để ý, cười cười nói nói vào chính diện.

Trác Viêm còn có chuyện khác phải bận rộn, nói vài câu liền xoay người đi. Tả Xuyên Trạch trước sau như một hấp dẫn đa số ánh mắt của người khác, nhưng ngại vì một thân hơi thở tà ác, cho nên chân chính dám lên trước không có mấy người. Tống Triết ngược lại, bản thân y đứng ở chỗ này khởi dậy những cộng đồng quý cô còn chưa lấy chồng liền vội vàng xông tới, giống như rất sợ chậm một nhịp người này đã bị người kia đoạt đi vậy.

Tống Triết đối đãi người khác trước sau như một lễ phép ôn hoà, trên mặt của y lộ vẻ vui nhật, cùng quý cô xung quanh như sói ứng đối thành thạo bắt chuyện nói chuyện phiếm, không có xuất hiện chút vẻ mặt thiếu kiên nhẫn chút nào, đáng vẻ ôn nhã khiến những người đó nhìn càng tăng vọt thêm nhiệt tình, thậm chí hận không thể lập tức hiến thân, gào nấu thành cơm mới tốt. [=.]

Tả Xuyên Trạch híp mắt nhìn một hồi, chỉ cảm thấy tình cảnh này còn thật là hoà hoà thuận thuận vui vui vẻ vẻ a. Hần nhìn nụ cười trên mặt Tống Triết, nhìn dáng vẻ y tao nhã lại kiên nhẫn, thầm nghĩ anh rõ ràng đối các cô ấy không có ý gì còn cùng các cô ấy nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Rất thú vị sao? Hần càng xem càng cảm thấy khó chịu, thậm chí khiến hần trong nháy mắt nảy sinh ý nghĩ đi tới đem những phụ nữ chướng mắt này tất cả đều đá bay, sau đó đem người đàn ông kia trói lại dùng roi đánh một trận cho tới khi ý niệm trong đầu mất đi, nhưng hần cuối cùng không có thực hiện động tác, mà chỉ là nhìn lướt qua liền quay đầu rời khỏi, nhắm mắt làm ngơ.

Dư quang Tống Triết vẫn chú ý một mảnh đồ tươi kia, mục đích của y là tuyệt đối không cho phép người kia ở trong phạm vi tầm mắt của y biến mất, liền vài câu xua đuổi người trước mặt, nhắc chân hướng hần đi đến. Tả Xuyên Trạch đối với y đương nhiên không có sắc mặt tốt, đối với y cũng hờ hững, nói xuống mấy câu đến cuối cùng Tống Triết chỉ có thể đứng ở bên cạnh hần cười bất đắc dĩ, mà quý cô này nhìn thấy bọn họ kết thúc trò chuyện liền vội vàng xông tới. Tống Triết đương nhiên tính tình tốt ứng phó, con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch nheo lại nhìn một chút, tiếp tục quay đầu rời đi, Tống Triết chỉ có thể lại theo sau, các quý cô theo sát phía sau, đối đáp lại lòng vòng như vậy, hơi thở tà ác trên người Tả Xuyên Trạch càng ngày càng đậm, con người yêu mị trầm cũng càng ngày càng sâu, thẳng đến làm cho nhượng bộ lui binh, đến cuối cùng Tống Triết đứng bên cạnh hần mặc dù không có cùng hần bắt chuyện, thế nhưng những quý cô này cũng không dám tiến lên.

Tả Xuyên Trạch thấy thế liền khẽ hừ một tiếng, cầm ly rượu lên uống, chất lỏng lạnh lẽo tiến vào bụng, khiến cơn tức của hần đi xuống không ít. Tống Triết liền đứng ở bên cạnh hần, mắt xéch trong trêu nhưng

lạnh lùng quan sát nhìn hẩn một chút, dáng tươi cười khoe miệng rất là ý vị thâm trường, đang muốn nói gì đó chợt nghe micro trước mặt truyền đến giọng nói, y giương mắt nhìn một chút, dựa theo quy cũ là người được chúc thọ đọc diễn văn, sau đó là tuyên bố người nổi nghiệp, sau cùng thì đến phiên diễn viên chính, Trác Viêm ra sân.

Tràng cảnh trong lúc nhất thời rất an tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người Trác Viêm, mà ánh mắt Tống Triết lại hướng một bên nhìn một chút, rơi xuống trên người em họ lạnh băng nhà y, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng híp một cái, tiện đà quét mắt liếc nhìn Tả Xuyên Trạch bên cạnh, cười đến vẻ mặt bí hiểm.

Quả nhiên, Trác Viêm nói thao thao bất tuyệt xong sau đó liền hắng giọng một chút, ánh mắt thâm thúy trầm sâu chút, vô cùng thâm tình mê người, anh ta đi tới một bên đưa tay nắm tay của một người đi tới, nhìn xung quanh một vòng sau đó mới chậm rãi nói, “Ở nơi này còn muốn tuyên bố một tin tức, bảy ngày sau tôi cùng Hill đương gia nhà Tulare cử hành hôn lễ, hy vọng đến lúc đó tất cả mọi người có thể nể mặt chúc mừng.”

Tràng cảnh nhất thời ồ lên, ngược lại không phải là bởi vì Trác Viêm cưới một người đàn ông, mà là bởi vì nhà Tulare là tập đoàn tài chính lớn số một số hai toàn cầu, hai người này thành hôn, thực lực hai nhà sau này liền lại tăng thêm một tầng, càng thêm không thể khinh thường rồi.

Trác Viêm lại hắng giọng một cái, tràng cảnh liền lập tức yên tĩnh lại, anh ta đối với lần này rất hài lòng, đang muốn mở miệng chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng xoảng giòn tan, rõ ràng là có người đánh nát ly rượu, ở trong sảnh lớn yên lặng có vẻ rất là đột ngột, âm thanh kia vô cùng giòn, người trong giới vừa nghe liền biết là cố ý đập, phải biết rằng địa vị Trác gia ở trong giới thế nhưng thuộc về cấp bậc bá chủ, hiện giờ hơn nữa còn là tại đây loại thời khắc này đập ly rượu đương nhiên là không để mặt mũi cho Trác gia, người nọ tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt gì, ánh mắt của mọi người liền đồng loạt nhìn về nơi đó, nhìn có chút hả hê, hoảng sợ, nghiền ngẫm, kinh ngạc đều có, nhưng khi bọn họ thấy rõ người nọ sau đó liền trợn tròn mắt, bởi vì người kia cũng không phải là người dễ đối phó. Trác Viêm cũng hướng bên kia nhìn, đợi thấy rõ người kia sau đó trong nháy mắt nheo mắt lại, người kia là Tống Triết.

Tống Triết luôn luôn ôn nhã dĩ nhiên đập ly trước mặt mọi người, mọi người đều hít ngược một hơi, nghĩ thầm lẽ nào Tống gia muốn cùng Trác gia đối đầu? Thế nhưng, đây rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Nhưng mà còn chưa chờ bọn họ suy nghĩ cẩn thận liền lại đồng loạt hít một hơi, bởi vì Tống Triết thấy ánh mắt của mọi người tất cả đều chuyển hướng về phía y, lại cười cười, ngay sau đó liền đưa tay nâng cằm người bên cạnh y, tay kia ôm chầm hông người đó, cúi đầu liền hôn lên, mười phần ý tứ tuyên bố.

—— người kia là Phùng Ma Tả Xuyên Trạch.

Ánh mắt của mọi người đã không thể dùng kinh khủng để hình dung, khắp nơi đây nghe được hôn lễ Trác Viêm và Hill càng làm người ta khiếp sợ, tràng cảnh đến bây giờ vẫn là một mảnh tĩnh mịch, kim rơi có thể nghe.

Tả Xuyên Trạch bị hành động đột nhiên xuất hiện của y khiến cho ngẩn ra, theo bản năng đưa tay bóp tay y đang nắm cằm của hẩn, nhẫn cùng kiểu dáng đụng vào nhau phát ra “Đình” một tiếng giòn tan, vô cùng êm tai.

Mọi người con người rối loạn, này ... Hai người kia là lúc nào cùng tiến tới ... Bọn họ cũng đều là cấp bậc nhân vật biến thái a ... Hey, cùng một chỗ như vậy có phần rất kinh hãi thể tục đi! Đúng thực chính là đang khiêu chiến năng lực chịu đựng của tim bọn họ!

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra sau đó liền suy nghĩ cẩn thận ý đồ người này, lửa giận của hẩn không giải thích được nhỏ không ít, nhắm mắt lại tùy y đi. Tống Triết liền buộc chặt cánh tay, càng hôn càng sâu.

“Hey, có muốn hay không tôi cho anh mượn một gian khách phòng.” Bọn họ đang có xu hướng khi càng hôn càng mãnh liệt, một giọng nói vang lên, ánh mắt của mọi người vừa chuyển, chỉ thấy Trác Viêm nhìn phương hướng bọn họ, cười híp mắt đứng ở nơi đó.

Tống Triết liền thả Tả Xuyên Trạch, nhìn xung quanh một vòng sau đó nói, “Vừa lúc tất cả mọi người ở đây, tôi liền thừa cơ hội này tuyên bố một việc, tôi sắp tới thành hôn cùng đương gia Phùng Ma, đến lúc đó hy vọng mọi người nể mặt chúc mừng,” y nói xong những lời này mới đưa mắt chuyển tới trên người Trác

Viêm, không có thành ý gì cười nói, “Ngại quá, vừa rồi trượt tay một chút, hy vọng ngài Trác sẽ không để bụng.”

“Nếu là ngài Tống, tôi đương nhiên sẽ không để bụng,” Trác Viêm cười híp mắt nhìn y, hảo tâm đề nghị, “Dù sao cũng là muốn kết hôn, không thì cùng nhau?” Ánh mắt của anh ta hơi híp, che lấp ánh sáng tính toán bên trong, anh ở trong bóng tối nhìn hơn hai mươi năm thật vất vả ngày hôm nay nở mày nở mặt một lần, không nghĩ tới tất cả hào quang đều bị hai tên biến thái này đoạt đi, điều đó làm cho anh làm sao nuốt được khẩu khí này, nói tới nói lui đều là con rắn độc kia làm hại!

Tống Triết mỉm cười nhìn anh, đương nhiên biết ý nghĩ của người này, liền gật đầu nói, “Được.” Nhưng thật ra y muốn nhìn một chút người đàn ông này sẽ đối phó y như thế nào.

Y cúi đầu nhìn Tả Xuyên Trạch, hỏi ý của hắn, con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch híp lại, nghĩ thầm dù sao hắn và Tống Triết lãnh giấy kết hôn từ lâu, đối với lúc nào kết hôn cũng không thêm để ý, nhưng ngược lại Trác Viêm ... Hắn nhớ kỹ bọn họ trước có một khoản nợ còn chưa có thanh toán đi, không bằng liền mượn cơ hội này tính rõ ràng một lần, liền cũng gật đầu, khoe miệng câu lên một nụ cười tà, “Tôi cũng không ý kiến, nhiều người náo nhiệt thôi.”

Trác Viêm kinh ngạc một chút, xoay xoay con người, ngược mắt nhìn Tống Triết, theo bản năng trên cánh tay biểu thị lắc lắc, ý kia rất rõ ràng —— cậu ta biết là tôi phối thuốc?

Ý cười nơi khoe miệng của Tống Triết sâu một chút, cũng không quan tâm nói cho anh ta biết lời nói thật, liền khẽ gật đầu một cái.

Ánh sáng đáy mắt Trác Viêm sâu một tầng, xem ra anh không chỉ phải có một tên biến thái tính toán, còn phải phòng ngừa một tên biến thái tính toán khác, thế nhưng nếu như hai người kia liền thủ thì phiền phức ... Trên mặt anh vẫn duy trì dáng vẻ cười híp mắt, đáy mắt không khỏi nổi lên một đường sáng nghiền ngẫm.

—— cuộc hôn lễ này có trò hay để nhìn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lúc đầu nghĩ nội ở chương một giải quyết vấn đề kết hôn cùng động phòng, không nghĩ tới lại có chương hiện giờ, ài, hôn lễ cùng động phòng chỉ có thể ngày mai.

Nói về hài đồng Trác Viêm, anh ta có năng lực đối phó hai tên biến thái liền thủ tính toán không?

Thường mẫu: Nhưng là bọn họ rất có khả năng liên thủ, không phải sao?

Trác Viêm dựa về phía sau một chút, vênh vênh vào vào: Không sao, chỉ cần bọn họ đừng ra tay với vợ của tôi thì không có vấn đề.

Thường mẫu khoanh tay: nhưng bọn họ đều là không phải người tốt, hơn nữa đều biết điểm yếu của cậu là Hill, cậu nghĩ bọn họ có thể buông tha cậu ta sao?

Trác Viêm vỗ bàn một cái: Bọn họ dám!

Thường mẫu gật đầu: Dám, nói không chừng ngày mai lúc động phòng thấy đến không phải là vợ của cậu, mà là ... Ủ ... Reese [1] ...

Trác Viêm: ...

Thường mẫu: Hoặc là Heechul [2] đang hôn mê ...

Trác Viêm: ...

Thường mẫu: Nếu không phải là Hướng Triết Dạ [3] ...

Trác Viêm sâu kín bước một bước về phía trước.

Thường mẫu: Khụ, tôi nói đùa, nói đùa.

Trác Viêm: Hừ, tôi tìm người trối Tả Xuyên Trạch lại, khiến Tống Triết vào động phòng thì thấy người cũng đối.

Thường mẫu: A liệt [4], cậu xác định trối cậu ta? Ah ... Cậu nếu như vận dụng thể lực Hắc Vũ cũng không phải là không thể được ... Cậu nghĩ đối ai?

Trác Viêm: ... Tôi nhớ kỹ có một con chó tên là Cục Cưng đúng không?

Thường mỗ: Cũng là cậu tàn nhẫn!

---

[1] Từ gốc là , và mình tra trên baike thì ra tên tiếng anh là Reese, nhưng là một người vận động viên người Anh, sinh năm 1913, mà mình tìm trên mạng thì không thấy thông tin anh này, mà nếu sn 1913 thì có thể anh ấy đã mất rồi, nên không thể xuất hiện để tráo với Hill được, và thế là mình xách đích đi kiểm từ Reese đó trên GG thì ra được bà diễn viên bên dưới, cho nên mình nghĩ khả năng là bà Thường nói về bà này nhiều hơn:3

Laura Jeanne Reese Witherspoon (sinh ngày 22 tháng 3 năm 1976) là một diễn viên người Mỹ đã từng đoạt tượng vàng Oscar và là một trong những nữ diễn viên có cát xê cao nhất tại Hollywood trong những năm gần đây.

Reese-Witherspoon-Oscar-Nominees-Luncheon-Speech

[2] Từ gốc là , và mình tra trên GG thì ra những hình ảnh của anh Heechul trong SJ:v

7tyKLIt

[3] Từ gốc là ... và tra không ra =.=

: hướng

: triết

: dạ

Ầy, nhờ mình edit tiếp phần của bọn Tuấn Tuấn nên mình biết đây là tên của một anh sẽ xuất hiện trong phần Bảo hộ, và mình ko biết ảnh là công hay thụ:v chưa edit tới, hí hí, mà hình như là bạn của bọn Viêm đây:v

[4] Từ gốc là , : a, : nhếch mép. Theo mình thì đây là từ tượng hình, và nó ý chỉ hình ảnh cười nhếch mép. Nhớ là có thấy từ này trong đám đám rồi nhưng méo nhớ =.=, và tra baike, GG đều không ra OTZ

Bà Thường dùng quá nhiều từ tượng hình, méo biết dịch sao luôn =.=

Có cái PN thôi mà edit lâu ớn OTZ

Và mấy chương PN sau cũng có cái như thế OTZ

70. Chương 70: Phiên Ngoại 2: Hôn Lễ Cộng Động Phòng

Hôn lễ sau cùng lựa chọn cử hành ở đảo nhỏ phụ cận thành phố S, vốn đảo này chính là nhà Hill, chỉ chẳng quả vẫn là Tổng Triết ở, mà trên đảo vừa vắn có hai ngôi biệt thự, vừa vắn có thể dùng để làm phòng tân hôn.

Đối với hai hôn lễ này ở trong giới có thể nói truyền đi sôi sùng sục, nhất là hai kẻ biến thái, một chút dự đoán trước cũng không có, mọi người đến ngay cả bọn họ cầu kết cùng nhau như thế nào cũng không biết, hiện giờ chợt vừa nghe quả thực khiến trên thân người ta lạnh rùng mình, vô cùng sợ hãi.

Mà lúc này với hai nhân vật chính trên đỉnh sóng gió đều ngồi ở trên đảo nhỏ, công việc liên quan đến hôn lễ đã chuẩn bị thoả đáng, sẽ chờ vài ngày sau chính thức cử hành, Tả Xuyên Trạch đang đứng lúc bên trong nhà đứng nơi rất không hợp lệ thường, nhìn Tổng Triết phân phó thủ hạ đem ra giường áo gối của cái giường

thật lớn bên trong ***g sắt đổi thành màu đỏ, neho mắt lại khó chịu, “Tổng Triết, anh đừng nói cho tôi anh chuẩn bị đem nơi này bố trí thành nơi động phòng?”

Tổng Triết mỉm cười quay đầu lại, dường như hoàn toàn không nhìn thấy hơi thở tà ác phát tán trên người hần, chỉ nói, “Em luôn luôn rất hiểu tôi.”

Nguy hiểm đầy mắt của Tả Xuyên Trạch lại dày đặc một phần, tự hỏi rốt cuộc hiện giờ muốn hay không muốn liên phái người vận chuyển một gói thuốc nổ sang, đúng lúc đem ***g sắt đã trang hoàng thật tốt này, chờ hôn lễ ngày đó cử hành đến một nửa thời gian dè xuống nút hẹn giờ, oanh một tiếng trực tiếp đem tạc lên trời, nhìn đáng vẻ mọi người không biết nguyên nhân mà hoảng sợ cũng tốt.

Hần Phùng Ma Tả Xuyên Trạch tính tình luôn luôn kiêu ngạo, đương nhiên kết hôn cũng muốn oanh oanh liệt liệt mới tốt.

Tổng Triết vẫn như cũ đang nhìn hần, lúc này nhìn thấy ánh sáng đầy mắt hần liền đi tới đưa hần kéo vào trong lòng, cúi đầu để sát vào bên tai của hần, cười nhẹ nói, “Em cũng không nên nghĩ những thứ kỳ lạ, nếu như muốn tạc nổ cũng phải chờ lúc động phòng xong mới tạc nổ, đến lúc đó tôi tuyệt đối không ngăn cản em, hiện giờ sao, không được. Nhưng mà so với cái này, em có đúng hay không còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm?”

Tả Xuyên Trạch không quan tâm ừ một tiếng, nghĩ thầm người đàn ông này nếu đã xem thấu muốn làm tiếp cũng không dễ, ngược lại một chuyện khác ... Hần ngẩng đầu lười biếng nhìn y, con người yêu mị vòng vo chuyển, khoẻ miệng bỗng nhiên phủ lên một ý cười nghiền ngẫm, “Để cho tôi ngủ ở đây cũng có thể, đem Ôn Bạch cho tôi mượn vài ngày.”

Tổng Triết gật đầu, cười nói, “Cho em mượn có thể, nhưng mà Ôn Bạch ở mặt chế thuốc không am hiểu a.”

“Việc này không cần anh quan tâm,” Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, nghiền ngẫm nói, “Tôi tự nhiên có biện pháp của tôi.”

Tổng Triết liền ở trán của hần hôn một chút, tùy hần đi. Trác Viêm hiện giờ thì đứng ở trên ban công lầu ba biệt thự đối diện bọn họ, híp mắt không biết suy nghĩ cái gì, anh trầm mặc một chút, đưa tay cầm điện thoại lên gọi một cú điện thoại cho thủ hạ của mình, lúc này mới cười híp mắt đi vào nhà đi tìm vợ của anh.

Mấy ngày nay mấy người này đều ở trên đảo nhỏ, cho nên ăn cũng đều cùng một chỗ, hôm nay sau bữa chiều Tả Xuyên Trạch liền vào phòng thí nghiệm Ôn Bạch, đem một đồng lớn tư liệu y học cầm trong tay đặt ở trước mặt cậu ta, cười nói, “Những thứ này đều là của Hắc Yến, phương pháp điều chế cụ thể phía trên, tôi muốn hai loại thuốc phía trên, càng nhanh càng tốt.”

Ôn Bạch đẩy mắt kính một cái, cũng không hề nhìn tới ánh mắt toả sáng của Lang Trì phía sau hần, mà là theo bản năng hướng một bên gian phòng nhìn lướt qua, ở trong đó đặt một lọ thủy tinh lớn, mà người trước mặt này còn không biết chuyện, cậu cầm lấy đồng tư liệu nhìn một chút, nói, “Ừ, không khó, tôi mau chóng cho cậu, nhưng tôi muốn yên lặng tuyệt đối, không hy vọng có người quấy rối tôi.”

Tả Xuyên Trạch đương nhiên biết cậu ta chỉ là việc gì, liền dặn dò Lang Trì mấy ngày nay không được qua, khiến cho người sau lưng vẻ mặt buồn rầu.

Mà đúng lúc này vô cùng khéo ở vườn hoa dưới lầu trên đường đá vụn có hai vị tiểu công tử bộ gặp được nhau.

Tổng Triết nói ôn hoà, “Thật là đúng lúc.”

Trác Viêm cười híp mắt gật đầu, “Là rất khéo.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, động tác nhất trí hướng ở chỗ sâu trong vườn hoa đi đến, Trác Viêm nói, “Cây thuốc phiện kia hình như xem tôi rất không vừa mắt.”

Tổng Triết mỉm cười lên tiếng, cùng anh ta sóng vai mà đi, nói, “Trên lý thuyết mà nói như vậy là không sai, nhưng mà em ấy cũng xem tôi không vừa mắt như vậy.”

“Cậu ta nhìn anh không vừa mắt là lâu rồi, xem tôi là mới đây,” Trác Viêm cười híp mắt nhìn y, hỏi, “Anh muốn đứng ở bên nào?”

Tống Triết mỉm cười nhìn anh, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, “Dĩ nhiên là bên nào lợi nhiều hơn, tôi liền đứng ở bên đó rồi.”

Trác Viêm gật đầu, “Anh đứng ở bên cậu ta hiển nhiên không chiếm được lợi ích gì, cây thuốc phiện kia cũng sẽ không bởi vì anh giúp cậu ta mà lúc động phòng cam tâm tình nguyện nằm yên cho anh làm.”

Tống Triết ừ một tiếng, nói ôn hoà, “Cho nên?”

Trác Viêm sâu xa híp mắt một cái, che khuất ánh sáng tính toán bên trong, miệng chậm rãi, “Anh phải biết rằng có một loại thuốc có thể đặt ở trong miệng, bên trong chứa thuốc anh muốn, thì chỉ cần hôn môi dùng đầu lưỡi đem chót mở đẩy ra là có thể khiến cho thuốc chảy vào trong miệng, đương nhiên trước đó anh phải dùng thuốc.”

Tống Triết chăm chú nghe xong, cười nói, “Như vậy tốt nhất.”

“Vậy thành giao.”

Vì vậy sau bữa cơm chiều Tống Triết liền bỏ vào một phong bì kín cùng hai viên thuốc thử, y nhìn vật trong tay, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng híp lại một chút, Trác Viêm chính là con hồ ly, y lại như thế nào dễ dàng cho anh ta nghĩ kế như vậy? Phải biết rằng người đàn ông này vẫn chờ tính toán y, Tống Triết trầm ngâm một chút, đứng dậy đi phòng thí nghiệm Ôn Bạch.

Ôn Bạch lúc này đang điều chế thuốc Tả Xuyên Trạch muốn, gương mặt thấy Tống Triết tiến đến chỉ đối với y cười cười liền tiếp tục động tác trên tay, Tống Triết cũng không thèm để ý, mà là lật lật đồng tư liệu lớn trên bàn, khoé miệng ý cười sâu một chút, y mặc dù không có đứng ở bên Tả Xuyên Trạch, nhưng thỉnh thoảng giúp hắn một chút cũng có thể.

Tả Xuyên Trạch đương nhiên không rõ hắn thừa ra một người trợ giúp, hắn chỉ biết là Trác Viêm sở dĩ đề nghị cùng kết hôn một chỗ là muốn tính toán Tống Triết, mà hắn vừa vặn đang suy nghĩ rốt cuộc làm sao mới có thể làm cho người đàn ông kia lúc động phòng mặc hắn muốn làm gì thì làm, giờ đây thừa ra người trợ giúp hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thế là Trác Viêm đang lôi kéo vợ nhà mình ở cạnh biển tản bộ liền thấy bóng dáng bộ đồ màu đỏ cách đó không xa hướng bọn họ đi tới, anh ta ở trên trán vợ nhà mình hôn lên, để cho cậu ta trở về trước, mà mình thì dù bận vẫn ung dung chờ cây thuốc kia đến.

Tả Xuyên Trạch chậm rãi đi tới trước mặt anh ta, cũng không cùng anh ta lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề, cười tà, “Tôi nghe nói thuốc mấy lần trước đều là anh chế.”

Trác Viêm cười híp mắt gật đầu, ăn ngay nói thật, “Đúng vậy, nhưng mà tôi cũng là vì tốt cho cậu không phải sao?”

“Oh?” Tả Xuyên Trạch kinh ngạc nhướng mi, “Bao gồm thứ thêm vào bên trong?”

Trác Viêm vội ho một tiếng, chỉ cười không nói. Tả Xuyên Trạch liền híp mắt một cái, cười nói, “Anh giúp tôi một chuyện, sổ sách của chúng ta liền xoá sạch một khoản, như thế nào?”

Trác Viêm đương nhiên không tin một chút bận bịu là có thể khiến người này không tính sổ anh, nhưng mà nếu sau này vì vợ nhà anh còn phải phiền hắn, không bằng tạm thời bán nhân tình cho hắn, liền cười nói, “Nếu như cậu phải đối phó Tống Triết, tôi khuyên cậu không cần hao tâm tốn sức rồi.”

“Oh?” Tả Xuyên Trạch lại hứng thú, thầm nghĩ người này đúng thật lôi kéo Tống Triết xuống, liền hỏi, “Anh làm cái gì?”

Trác Viêm cười rất là gian trá, chỉ nói, “Cậu đến lúc đó sẽ biết.”

Con người Tả Xuyên Trạch vòng vo chuyển, nói, “Được rồi, vậy anh cho tôi một viên thuốc, tốt nhất là loại thuốc có thể giải được tác dụng của thuốc, có chứ?”

Trác Viêm suy nghĩ một chút, từ túi tiền lấy ra một viên thuốc và một bộ thiết bị đưa tới, nói, “Này, chỉ có thể giải số ít tác dụng vài loại thuốc, còn bộ thiết bị này, là gắn trong miệng, cậu có thể coi tình hình rồi đẩy nó ra.”

Tả Xuyên Trạch nhận qua nhìn thử, nhượng mi hoài nghi một chút, Trác Viêm cười nói, “Thuốc này nhưng là thật, không tin cậu có thể tìm người thử thuốc.”

“Vậy được,” Tả Xuyên Trạch nghe anh ta nói như vậy chỉ biết không có giả, hần đem thứ đó thu vào, tà cười nhìn anh, “Sổ sách chúng ta liền xoá mất một khoản.”

Trác Viêm mỉm cười lên tiếng, nhìn hần đi xa, nghĩ thầm nếu như thật có thể xoá bỏ mới lạ đó. Anh chậm rãi hướng đi trở về, giữa đường qua phòng thí nghiệm Ôn Bạch thì dừng cước bộ lại, xoay người đi vào.

Hôn lễ khiến người đời rung động lúc này đã kéo màn, trên đảo một mảnh tình cảnh xa hoa náo nhiệt, Tống Triết và Tả Xuyên Trạch vẫn là thân y phục có tính nhận dạng, Trác Viêm và Hill ngược lại thống nhất tây trang thuần làm bằng tay. Người chủ trì đứng ở trước mặt kích động, giọng nói truyền khắp toàn trường, tiếng vỗ tay mọi người nhất thời vang như sấm.

Nhẹ nhàng nói câu “Tôi đồng ý”, từ đó sau này liền cùng một chỗ mãi mãi.

Bất luận giàu sang hay là nghèo khổ, bệnh tật hay là tai nạn.

—— không rời không bỏ.

Mỗi người bọn họ đều tìm được một nửa còn lại của đời người, một người đem cuộc sống tiến vào giai đoạn mới, một người đã sớm mong muốn thế giới tràn đầy hạnh phúc.

Tràng cảnh kế tiếp của ngày đó đều là hoà hoà khí khí, thẳng đến buổi tối sau khi đưa tiễn khách mời mấy người bọn họ mới mỉm cười nhìn đối phương, ánh mắt đều rất ý vị thâm trường, Tả Xuyên Trạch tà cười, “Việc này có đúng hay không muốn nháo động phòng?”

Trác Viêm cười tủm tỉm, “Ý của cậu là chờ các cậu nháo chúng tôi xong, sau đó chúng tôi nháo lại các người?”

Tả Xuyên Trạch nhún vai, nụ cười trên mặt không đổi, “Như vậy thì cùng uống ly rượu đi, uống xong đều quay về phòng, như thế nào?”

Trác Viêm vẻ mặt không đổi, “Nếu tôi không uống, ngày hôm nay đoán chừng cậu sẽ không tha tôi trở về đi?”

“Thông minh.” Tả Xuyên Trạch ngoắc một ngón tay, Lang Trì sau lưng hiểu ý, lập tức lấy ra một chai rượu đỏ và một bộ ly thủy tinh chân dài, anh ta đem ly đặt ở trước mặt bọn họ, mở nắp rót rượu đỏ, quá trình này ngắn gọn mà rất nhanh, mọi người ngay cả thời gian từ chối cũng không có, Tả Xuyên Trạch tà cười đưa tay làm một dấu hiệu mời, cầm ly rượu lên trước mặt mình.

Những thuốc kia tất nhiên là hạ ở mép ly, người này ngay cả bỏ thuốc đều phải bỏ lớn lối như thế, trắng trợn như vậy, sức hấp dẫn thực sự là gian ác lại khiến người khác không thể từ chối. Tống Triết mỉm cười nhìn hần, không khỏi tiến tới ở trên môi hần hôn một cái, cũng cầm ly rượu lên.

Hill không muốn cùng những người này thừa lời, chuẩn bị uống xong liền đi, Trác Viêm vẫn là trưng khuôn mặt cười híp mắt, vẻ mặt không thay đổi chút nào, mấy người đơn giản uống rượu một lúc mới đứng dậy về phòng.

Trác Viêm lôi kéo vợ nhà mình trở về phòng tân hôn trang trí tỉ mỉ, ôm lấy cậu ta liền ngã xuống giường hôn lên, Hill đưa tay đẩy anh, lạnh nhạt nói, “Đi tắm.”

Trác Viêm không quan tâm, tiếp tục hôn, chỉ nói, “Một hồi mới tắm.” Hần đem thiết bị trong miệng đẩy ra, khiến thuốc chảy vào trong miệng của anh và vợ nhà mình, thầm nghĩ đương nhiên trước là đem thuốc trong cơ thể loại bỏ mới đi tắm, nếu không tắm đến phân nửa thuốc phát tán anh nhất định chết chắc, ngày đó anh ở phòng của Ôn Bạch trùng hợp thấy được những tư liệu kia, Tả Xuyên Trạch bỏ thuốc anh là thuốc khiến cả người vô lực, chờ bị người làm, bỏ thuốc cho vợ nhà anh chính là thuốc tăng lực, người nọ hiển nhiên là chuẩn bị khiến anh ở đêm động phòng bị đè, đồng thời còn nằm trên giường một ngày.

Hill nhận thấy chất lỏng trong miệng, vẻ mặt ngừng lại, tùy anh ta đi.

Trác Viêm nhận thấy được vợ mình phối hợp, tâm tình nhất thời giương cao, nụ hôn ướt át vẫn trượt xuống đến cổ cậu, nhẹ nhàng mút vào, nhưng khi anh trượt từ cổ đến da vành tai thì lại dừng một chút, phía trên

kia rõ ràng truyền đến một mùi hương, mùi hương tuy rằng rất dễ ngủ nhưng tuyệt đối không phải thuộc về vợ nhà anh, đáy lòng anh nhất thời hiện lên một tia dự cảm không tốt, vừa muốn ngẩng đầu hỏi liền cảm thấy sức lực trong cơ thể mình bỗng nhiên biến mất toàn bộ, anh không khỏi hướng một bên mềm nhũn xuống, lập tức trợn tròn mắt, vội ho một tiếng, chỉ nói, “Vợ à, trên cổ em có đúng hay không bôi thứ gì đó a?”

“Không có, nhưng mà hôm nay Tống Triết nói qua trên cổ tôi có thứ gì đó muốn cho tôi nhìn một chút, bị tôi né tránh.” Hill ăn ngay nói thật.

Trác Viêm nhất thời dưới đáy lòng mắng to, anh ngày hôm qua vội vàng ứng phó khách mời sơ sót, kết quả vẫn bị con rắn độc kia thừa cơ chui vào.

Hill nhìn người này nằm ở trên giường lớn, hỏi, “Anh không tắm?”

Trác Viêm cười gượng, “Ừ, quá mệt, không tắm.”

Hill liền gạt đầu một mình vào phòng tắm, thật lâu sau đó mới mặc áo ngủ đi ra, đem chăn kéo qua đắp lên cho bọn họ, sau đó ở trước mặt Trác Viêm đem áo ngủ của mình cởi ra toàn bộ, nhìn người này rõ ràng nuốt từng ngụm nước bọt lúc này mới nằm xuống bên cạnh anh, lạnh nhạt ném một câu “Sau này đừng dính vào chuyện hai người kia” quyết đoán đi ngủ. [:)))]

Đáng thương một đêm động phòng hoa chúc thật tốt như thế, vợ nhà mình cõi sạch sẽ nằm ở bên cạnh lại không thể ăn, Trác Viêm nhất thời d*c hoá đốt người, phần hận quả thật muốn cào tường, một đêm đều ngủ không được ngon giấc, thậm chí Tống Triết anh tốt nhất thua bởi trong tay của tôi!

Bên này Tống Triết mỉm cười lôi kéo Tả Xuyên Trạch tiến vào gian phòng sang trọng, hai người đầu tiên là đặc biệt có tư tưởng ngâm ôn tuyên, lúc này mới vào ***g sắt, con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hít một cái, nhất thời lắc mình đi qua đem Tống Triết đẩy ngã ở giường, từ cao nhìn xuống y, tà cười, “Tống Triết, đêm nay tùy tôi một lần như thế nào?”

Tống Triết cười gạt đầu, đưa hân kéo xuống hôn lên, chỉ nghe một tiếng nhỏ nhẹ, Tả Xuyên Trạch bỗng nhiên cự y ra, ánh sáng trong con người rất thịnh, “Tống Triết, anh lại bỏ thuốc cho tôi ...” Lời của hân chỉ nói phân nửa liền hướng một bên ngã xuống, nhất thời cảm thấy cả người vô lực, “Đây là *****?”

Tống Triết mỉm cười gạt đầu, xoay người áp lên, cười hỏi, “Không có biện pháp, tôi chỉ có ***** đối với em hữu hiệu, vốn là Trác Viêm cho tôi không phải là cái này mà là cái khác, tôi đưa cho Ôn Bạch nhìn một chút đối với cậu ta nói đây là thuốc của Trác Viêm, nghe đâu cho người người dùng đều sẽ nằm yên mặc cho người làm. Kết quả liền cầm đi cho Lang Trì thử một chút, thế nhưng thủ hạ kia của em dùng xong thì thấy người liền bỏ nhào, Ôn Bạch cứ như vậy nằm ở trên giường hai ngày, này, em ngày hôm nay không nhìn thấy cậu ta không phải sao?”

Tả Xuyên Trạch giờ mới hiểu được câu kia của Trác Viêm “Nếu như cậu phải đối phó Tống Triết, tôi khuyên cậu không cần hao tâm tổn sức” là đại biểu cho ý gì, dựa theo lẽ thường thuốc này chắc là y dùng, đáng tiếc bị Tống Triết lén đổi, mắt hân không đối nhìn người này, đem thiết bị trong miệng đẩy ra, thuốc chậm rãi chảy vào trong cơ thể, hân có thể phát hiện sức lực của mình rõ ràng khôi phục.

Vì vậy đang lúc Tống Triết bắt đầu yên tâm hưởng dụng thì đã bị Tả Xuyên Trạch thoáng cái đẩy ngã ở một bên, tiện đà xoay người áp lên, y nhìn nụ cười đến tà khí trên mặt người này, bất đắc dĩ nói, “Thì ra hân ta cũng cho em thứ này.”

“Nếu không anh cho là gì đây?” Tả Xuyên Trạch nhìn y tà khí, “Khó có được đời này một lần có thể động phòng, tôi quyết định trên anh.”

“Tôi đời này cũng chỉ có một lần động phòng mà thôi.” Tống Triết cười trả lời một câu, cự ra hân đoạt lại quyền chủ động, Tả Xuyên Trạch đương nhiên sẽ không để cho y như nguyện, hai người vẫn đánh tới sau nửa đêm, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ ngủ.

Ngày thứ hai mấy người họ đều tỉnh rất sớm, ngồi chung một chỗ hoà thuận ăn một bữa sáng, nhưng thật ra khiến người xung quanh vô cùng kinh ngạc không ngớt, bọn họ vốn cho là đêm nay qua đi ít ra sẽ có hai người không dậy nổi giường, ai biết lại đều là một bộ dạng hoàn hảo, việc này ... Rốt cuộc là vì sao?

Sau bữa sáng Trác Viêm mượn cơ quay về Trác gia xử lý văn kiện, Tống Triết và Tả Xuyên Trạch với lý do giống vậy chia nhau trở về Phùng Ma và thư phòng, ba người đàn ông đầu đến đầu đi lẫn nhau này, hành động nhất trí ở sau buổi sáng tân hôn — đi ngủ bù.

Hill mất lạnh ở một bên nhìn, cái gì cũng không nói, quay đầu bay trở về nước Anh.

Mà bên ngoài đôi lần hôn lễ này vẫn như cũ bàn luận vô cùng tương đương sôi nổi, ở một đoạn thời gian rất dài sau này đều làm người trong giới nói chuyện hăng say, kéo dài không giảm.

---

71. Chương 71: Phiên Ngoại 3: Bày Tỏ Cộng Chó Phối Rượu

Sau khi kết hôn cuộc sống hai người cùng trước không có gì khác nhau, sau khi trở về Phùng Ma Tả Xuyên Trạch cũng không có đi đảo nhỏ lần nữa, vẫn sống cao điệu phách lối như cũ, làm tùy tính, khiến người trong giới nhượng bộ lui binh. Tống Triết vẫn đang ngồi trên đảo nhỏ, khoảng cách rất gần tổng bộ Phùng Ma, nhưng vẫn không có đi tìm hấn, bởi vì y vẫn muốn tu sửa phòng tân hôn.

Y đứng ở bên trong thư phòng nhìn gian phòng cực lớn trước mặt, nhìn phòng tân hôn còn hồng hồng đỏ đỏ, suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao mới có thể làm cho người kia chủ động tới đây. Mà đúng lúc này Ôn Bạch liền đi đến, Tống Triết hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn tia sáng đầy mắt người này, nói ôn hoà, “Có việc?”

Ôn Bạch đẩy mắt kính một cái, trong mắt là hưng phấn không che giấu được, cậu ta cười nói, “Tôi đến nói cho anh một chuyện đối với anh là chuyện tốt, đối người trong giới mà nói là tin tức ác mộng, đoán một chút xem là gì?”

Tống Triết hơi nheo mắt một chút, “Ừm, cùng liên quan đến đứa bé?”

Ôn Bạch gật đầu, “Tôi vừa kiểm tra thì phát hiện tim thai của hai đứa, nói cách khác em bé của anh và Tả Xuyên Trạch — là sinh đôi cùng trứng.”

“Oh?” Tống Triết chỉ đáp lại một tiếng này liền không nói tiếp, nhưng thật ra ý cười nơi khoé miệng sâu hơn chút, Ôn Bạch nhìn y, “Anh chuẩn bị lúc nào nói cho cậu ấy biết?”

“Sắp tới.” Tống Triết nhìn phòng tân hôn trước mặt, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, không chứa nửa điểm tạp chất.

Thế là hôm nay Tả Xuyên Trạch vừa mới từ một buổi đấu giá nào đó trở lại Phùng Ma thì nhận được một cú điện thoại, hấn nhìn biểu hiện thông báo một chút, ấn nút trả lời nói lười biếng, “Thì ra là đại công tử Tống gia, như thế nào lúc rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi, khuê phòng trống trải cô quạnh?”

Giọng nói như ngọc của Tống Triết truyền đến, vô cùng êm tai, lại cười nói, “Hôn đều kết rồi, em cho dù không gọi tôi một tiếng chồng cũng không cần khách sáo như thế đi?”

Tả Xuyên Trạch xía một tiếng không chút tính toán nào, tiếp tục lười biếng nói, “Có kết hay không hôn với tôi mà nói không gì khác nhau.”

“Oh?” Tống Triết lên tiếng, hỏi dịu dàng, “Đối với em mà nói phải như thế nào mới coi như là có chỗ khác nhau đây?”

“Biện pháp cũng không phải là không có,” Tả Xuyên Trạch ngồi ở trên ghế sa lon dựa về phía sau, con người cực đen mang theo một chút ý cười, “Hoặc là anh liền nằm xuống để cho tôi làm, hoặc thì là liền sinh cho tôi đứa con, như thế nào, chọn đi.”

Tống Triết cười nhẹ ra tiếng, “Nói thẳng em để cho tôi chọn điều thứ nhất thì quên đi.”

Tả Xuyên Trạch đầy mắt ý cười sâu thêm, hỏi, “Vậy anh cuối cùng là chọn hay không chọn đây?”

“Không chọn,” Tống Triết nói dịu dàng, “Thực ra tôi còn có thể có một lựa chọn, nói ví dụ như ——” y dừng lại một chút, giọng nói dịu dàng mang theo một chút ý vị thâm trường, “Ví dụ như em sinh cho tôi một đứa con, như thế nào?”

Tả Xuyên Trạch cười nhạo một tiếng, “Tống Triết, anh tại sao không đi nằm mơ? Tôi nếu như ...” Hắn nói đến chỗ này bỗng nhiên dừng lại, chợt nhớ tới cảm giác quái lạ ở trên đảo nhỏ, đáy mắt con người yêu mị dày thêm một phần, nguy hiểm nói, “Tôi ở chỗ của anh trong lúc dưỡng thương, anh và bác sĩ tư nhân của anh kia có đúng hay không làm chuyện gì sau lưng tôi?”

“Vấn đề này của em rất giống đang bắt gian.” Tống Triết bắt đầu dĩ cười nói.

Tả Xuyên Trạch suy nghĩ một chút, dường như có chút giống, nhưng mà bây giờ là lúc nào mà còn thảo luận vấn đề này, mắt của hắn híp một cái, “Anh nói cho tôi sự thật đi, rốt cuộc anh làm gì?”

Tống Triết cười khê, “Em thông minh như vậy, sẽ không đoán sao?”

Tả Xuyên Trạch nhớ tới thời điểm đó chẳng biết tại sao cùng người này nói mấy lời vừa rồi, hoài nghi nói, “Tống Triết, anh sẽ không phải là ... Tại sao có thể có chuyện điên rồ như thế ...”

“Ừ,” Tống Triết biết hắn đoán được liền lên tiếng, dịu dàng nói, “Em phải biết rằng thể chất của em là khác biệt.”

Tả Xuyên Trạch vẫn chưa hoàn hồn, đứa con của hắn và Tống Triết ... Mở trò đùa quốc tế gì chứ? Cái này cũng có phần rất không thể tưởng tượng nổi ... Nhưng mà tuy rằng kinh ngạc, hắn lại cũng không có sinh ra cảm giác chán ghét.

“Trạch.”

“Ừ.” Tả Xuyên Trạch hơi chút hoàn hồn, nhẹ nhàng trả lời một câu, hắn vốn cho là người đàn ông này sẽ an ủi vài câu hoặc giải thích một chút, ai biết bên kia yên lặng một chút truyền tới giọng nói vô cùng sung sướng, lại cười nói, “Ôn Bạch nói con của chúng ta là thai song sinh cùng trứng, em muốn nhìn không?”

“ ... ”

Lang Trì lúc này đang chán ngắt giữ ở ngoài cửa, anh vừa nhìn biểu hiện thông báo, biết là Tống Triết gọi tới, đang mong mỗi chủ nhân nhà anh có thể đi đảo nhỏ, như vậy là anh có thể tiếp tục theo đuổi vợ, mà đúng lúc này anh nghe được trong phòng truyền tới một giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tống Triết, anh chính là tên khốn nạn!” Sau đó cửa phòng bị âm một tiếng mở ra, chủ nhân nhà anh về mặt hung tàn xuất hiện ở trước mặt, phân phó nói, “Đi lấy trực thăng, tôi muốn đi đảo nhỏ tìm Tống Triết.”

Lang Trì lập tức gương mặt happy quay đầu đi chấp hành.

“Chờ một chút,” Tả Xuyên Trạch gọi lại anh ta, hỏi, “Về việc đứa nhỏ cậu có đúng hay không cũng biết?”

Lang Trì ngẩn ra, gật đầu, “Biết a.”

Tả Xuyên Trạch híp mắt một cái, “Vậy cậu vì sao không nói cho tôi?”

Lang Trì vừa ngẩn ra, đáp lại, “A Bạch không cho tôi nói a.”

“ ... ” Tả Xuyên Trạch nói, “Tiểu Trì, thực ra cậu là thân ở doanh (trại) Tào lòng ở Hán đúng không?”

“ ... Chủ nhân sáng suốt.”

“ ... ”

Tả Xuyên Trạch rất nhanh liền đến đảo nhỏ Tống Triết rồi, ngoài ý muốn, ra nghênh tiếp hắn không chỉ Tống Triết, còn có một con Husky mập mạp, hắn kinh ngạc nhìn con chó kia chỉ thấy hắn liền run lấy bầy, hỏi, “Em trai thứ hai nhà anh cũng tới?”

“Không có,” Tống Triết đưa hắn kéo đến trong lòng xoa rồi xoa, còn không đã nghiêng hôn hai cái, lúc này mới cười nói, “Anh chỉ là mượn đến chơi đùa một chút, còn nữa không phải là ‘nhà anh’ mà là ‘chúng ta’, nhưng sau này phải nhớ kỹ.”

Tả Xuyên Trạch sớm thành thói quen những động tác này của y, cũng không có ngăn cản, mắt liếc con chó đang nỗ lực đem chính mình co lại thành một nhúm để cảm giác tồn tại giảm lại, hỏi, “Nó có gì có thể chơi đùa?”

“Anh trước đã nói với em nó có một bản lãnh đi,” Tống Triết lôi kéo tay hần hướng đi vào trong, cười nói, “Nó sẽ phối rượu.”

“Chính nó?” Tả Xuyên Trạch khinh bỉ nhìn con chó nhưng đang phát run kia, không tin nói.

“Chính nó,” Tống Triết cười nói, “Không tin em có thể thử xem.” Y nói liền lôi kéo hần vào biệt thự, ở quầy bar phòng khách phía trước dừng lại, dịu dàng nói, “Đưa con thì ở phía trên, em có thể uống một ly rượu lại lên nhìn.” Y để cho hần ngồi ghế trước quầy bar, xoay người nhìn con chó vẫn như cũ đang run rẩy không ngừng, khom lưng ý vị thâm trường nhìn nó, nói ôn hoà, “Cục Cưng, đi phối cho em ấy một ly rượu, phối loại mảy sờ trường nhất, hiểu không?”

Con Husky kia rên rĩ hai tiếng, tội nghiệp nhìn người trước mắt, giấy dựa một lát vẫn là chậm rãi đi từ từ tiến lên, ở trên người Tả Xuyên Trạch ngồi một cái, sau đó đi tới một loạt rượu trước mặt, đưa móng vuốt mập mạp ở trong đó trước một bình rượu kêu hai tiếng, lại đi tới trước một bình rượu kêu ba tiếng, sau đó lại chỉ vài bình rượu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tống Triết, thấy người kia tán thưởng gật đầu liền như trút được gánh nặng, quay đầu liền chạy lên lầu.

Tả Xuyên Trạch nhìn quái lạ, còn chưa mở miệng thì thấy Tống Triết cầm lấy mấy bình rượu được móng vuốt của con chó kia chỉ, dựa theo tiếng kêu của nó bắt đầu phối, chẳng qua bao lâu liền phối ra một ly rượu, dịu dàng nói, “Này, nếm thử xem.”

Tả Xuyên Trạch kinh ngạc nhìn rượu trước mặt, cầm lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy mùi vị có chút kỳ lạ, cũng không khó uống.

Tống Triết mỉm cười nhìn hần, “Như thế nào?”

“Tạm được.” Tả Xuyên Trạch lên tiếng, chợt nhớ tới lời nói trước — em đừng thấy hình dáng con chó kia nhìn qua rất ngu, nhưng nó lại có một bản lãnh tốt, bản lãnh này cũng giúp không ít chuyện thất đức của A Phong. Mắt của hần hí một cái, “Thứ này có thể giúp chuyện thất đức gì của em trai thứ hai của anh?”

“Tất cả bọn họ đều nói,” Tống Triết bắt đầu nhìn hần, giải thích, “Em ngẫm lại xem, do một con chó chỉ huy mà đi phối ra rượu đương nhiên sẽ làm người khác nhìn không được muốn nếm thử một ngụm có đúng hay không? A Phong cũng không phải là người tốt lành gì, nợ phong lưu của nó ngay cả ông nội anh cũng nhưc đầu.”

Tả Xuyên Trạch hiểu rõ gật đầu, “Cậu ta dùng con chó này theo đuổi người đẹp?”

Tống Triết cười không hề sơ hở, “Đúng vậy, cùng người đẹp phối rượu nói chuyện phiếm chẳng phải là rất tuyệt vời.”

Tả Xuyên Trạch nhún nhún vai, đem ly rượu đặt xuống giương mắt nhìn y, Tống Triết hiểu rõ lôi kéo hần đi lên lầu, trực tiếp đi vào phòng thí nghiệm Ôn Bạch, chỉ vào lọ thủy tinh thật lớn trước mặt, dịu dàng nói, “Này, thấy quả cầu thật nhỏ ở giữa kia không?”

Tả Xuyên Trạch quan sát thiết bị trước mặt một chút, sau đó mới đưa mắt chuyển tới trên điểm nhỏ ở giữa, con người cực đen nhìn không ra chút tâm tình nào, bất kể hai đứa bé kia là tới thế nào, có một chút có thể xác định, chính là trong cơ thể của bọn nó đều chảy dòng máu của hần, đây coi như là ... Người nhà sao?

Hần trầm mặc thật lâu, vừa muốn mở miệng liền kinh giác sức lực trong cơ thể hình như bị thoát cái hút hết, hần không khỏi hướng một bên ngã xuống, đáy lòng nhất thời cả kinh, “Tống Triết, anh bỏ thuốc cho tôi?”

Tống Triết chuẩn xác tiếp được cơ thể suy yếu của hần, cười đến rất vô hại, “Anh đi đâu tìm thuốc thích hợp cho em chứ? Trắc Viêm đã sớm quay về nước Anh.”

Tả Xuyên Trạch nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thốt ra, “Ly rượu kia?”

“Đúng vậy, có đúng hay không rất thần kỳ?” Tống Triết đưa hân ôm ngang lên, cười nói, “Cục Cưng có thể căn cứ thể chất khác biệt phối ra rượu khác nhau, nhưng mà hiệu quả đều là giống nhau, như thế nào, rượu này có thể mời làm gì?”

Toàn thân Tả Xuyên Trạch như nhũn ra, chỉ cảm thấy một cổ khô nóng từ trong cơ thể xông ra, hân thể mới biết bộ mặt thật của “chuyện thất đức”, không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói cũng phũ lên một tầng khàn khàn, “Khốn nân!”

Trên da thịt trắng nõn của hân phủ lên đỏ ửng nhàn nhạt, đáy mắt cũng thêm một tầng hơi nước, Tống Triết nhìn một trận tim đập nhanh, ôm hân liền trở về gian ***g sắt kia, đưa hân đặt ở trên giường lớn màu đỏ, ngón tay thon dài chậm rãi cởi ra đai lưng bên hông của hân, cười nói, “Em còn nợ anh một đêm động phòng, ngày hôm nay thanh toán được rồi.” Nói xong liền cúi đầu hôn lên, hung hăng mút vào, hai tay cũng bắt đầu xoa nhẹ, bên trong gian phòng trong lúc nhất thời tràn đầy âm thanh mập mờ.

Tả Xuyên Trạch ở giữa ý loạn tình mê thấp giọng lẩm bẩm câu gì đó, Tống Triết ở trên môi hân hôn một cái, vừa hoạt động vừa thấp giọng nói, “Nói cái gì đó?”

Tả Xuyên Trạch thở hổn hển, lại từ từ lặp lại một lần, “Đứa bé phải họ Tả.”

Tống Triết bất đắc dĩ nhìn hân, tính tình tốt cùng hân thương lượng, “Một họ Tống một họ Tả được không?”

“Không được, đều họ Tả.”

“Em thật đúng là bá đạo.” Tống Triết đỉnh mạnh về phía trước, hô hấp hai bên lại hổn hển một phần, y nhìn sắc đẹp trước mặt, theo đuổi bản thân chìm đắm vào, nghĩ thầm vẫn là bây giờ quan trọng, vấn đề tương lai mai sau giải quyết.

Vì vậy về sau hai đại ma đầu khiến trong giới đã sợ mất mật có chung một nhược điểm nhưc đầu, đó chính là khi người khác hỏi bọn nó họ gì lúc thì không biết trả lời như thế nào, trả lời họ Tả đi, Father thân ái của bọn nó sẽ đối với bọn nó cười đến vô cùng dịu dàng, đúng thật làm cho rợn cả tóc gáy; trả lời họ Tống đi, trên người Daddy thân ái của bọn nó sẽ phát ra hơi thở kinh khủng, khiến người khác nhượng bộ lui binh.

Cho nên lâu ngày trong giới đều có chung nhận thức: Tuyệt đối không thể hỏi hai đại ác ma họ gì, bởi vì mi sẽ chết rất thảm rất thảm, thảm đến mức sau khi xuống địa ngục tổ tiên nhà mi cũng không nhận ra mi, nhớ lấy, nhớ lấy a!

Quyết định đối xứng hô của anh Triết với bạn Tả:3

Còn 3 chương PN sau nói về hai bạn nhỏ đáng yêu của chúng ta a

72. Chương 72: Phiên Ngoại 4: Hai Nhóc Ác Ma (1)

Một năm này con Tống Tả gia được năm tuổi, ngày thường hoạt bát đáng yêu xinh xắn không gì sánh được, cười ngọt ngào một tiếng sẽ không biết bao nhiêu người say mê, làm thẳng đến khi người xung quanh một trận che trán, thầm nghĩ hai đứa nhóc này bây giờ lực sát thương cứ như vậy, tương lai còn không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Hai đứa nhóc kia đúng thật là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, kẻ gây tai họa trong kẻ gây tai họa, về phần biến thái hiện giờ còn chưa nhìn ra, bởi vì quần áo hai đứa yêu thích đều rất bình thường, tạm thời vẫn chưa có ở mặt nào biểu hiện ra biến thái, điểm ấy ngược lại khiến mọi người thở phào một cái.

Tên vẫn là đầu đầu của hai nhà, cuối cùng vẫn là Tống tư lệnh đứng ra, lấy hai chữ “Cẩn du*” [ý chỉ ngọc đẹp:3], lấy từ ác cẩn hoài du [1], ví von đức tính của chính mình tốt đẹp. Đáng tiếc trời không chịu ý nguyện người, chữ “Cẩn” [ ] tạm ổn, chữ “Du” [ ] vừa ra đứa bé liền khóc liên tục, cuối cùng chỉ có thể đổi thành “Dục” [ ], cùng chữ “Du” ghép vắn [2] giống nhau, chỉ chẳng qua khác âm điệu là dấu giọng [3], nghĩa là soi sáng, như vậy mới giải quyết được vấn đề. Mọi người thấy thế không khỏi chảy một tầng mồ hôi lạnh, thầm

nghĩ “Cẩn du” cứ như vậy gộp lại không bằng nhau, đây có đúng hay không đã nói lên hai đứa nhóc này không có đức tính tốt đẹp, nói cách khác thì là tuyệt đối không tốt lành gì? Ý nghĩ này khiến trái tim nhỏ bé của mọi người đồng loạt run rẩy, thậm chí nghĩ này chẳng lẽ là ý trời trong truyền thuyết phải không?

Hai nhóc con mặc dù tên khai sinh là Tả Cẩn Tổng Dục, chẳng qua khi có mặt hai vị phụ huynh đều vẫn là khiến kẻ khác rất đau đầu, đương nhiên nếu như chỉ có một bên ở có mặt liền dễ hơn nhiều, ví dụ hôm nay hai anh em từ bên ngoài vào nhà, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào hướng Daddy thân ái của bọn nó chạy tới, Tả Xuyên Trạch lúc này đang xem tài liệu, hai chân của mình thì bị người ôm lấy, hất cúi đầu, đôi song sinh một đứa ôm một cái chân của hấn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hấn, mắt xinh đẹp chớp a chớp, rất là đáng yêu.

Tả Xuyên Trạch liền để tài liệu xuống nhìn bọn nó, cười nói, “Nói đi, lại muốn làm gì?”

“Chúng con muốn đi ra ngoài chơi.”

Tả Xuyên Trạch gật đầu, cười tà khí, “Ừ, các con họ gì?”

Hai anh em lập tức không chút nghĩ ngợi nói giọng trẻ con, “Họ Tả.”

Tả Xuyên Trạch lúc này mới thoả mãn, cười nói, “Để cho Tiểu Trì mang bọn con đi ra ngoài, nhớ kỹ trở về sớm một chút.”

“Được.” Hai đứa lập tức xoay người rời đi, nhưng khi đi tới cửa nhìn thấy bộ đồ đường trang, hai đứa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn nụ cười vô cùng dịu dàng trên mặt Father nhà chúng nó, thậm chí đối thoại mới vừa rồi người này tuyệt đối nghe thấy được, liền lập tức cười lấy lòng, “Father khoẻ.”

Tổng Triết mỉm cười gật đầu, hỏi dịu dàng, “Các con vừa đang nói cái gì, hửm, họ gì?”

Hai đứa liếc nhau, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên giọng trẻ con đồng thanh nói, “Chúng con trẻ nhỏ không hiểu chuyện, đều nghe người lớn, người lớn nói họ gì chúng con liền họ đó.”

Này gọi là mặt không đỏ tim không đập mạnh, một bộ giọng điệu tính tình tốt thương lượng tốt, khiến Tả Xuyên Trạch một bên theo bản năng nhớ tới đối thoại mấy năm trước ——

“Tôi muốn trên anh.”

“Được.”

“Tôi sớm muộn gì phải đem anh tạc nỏ lên trời.”

“Ừ, cho em tạc nỏ.”

Dễ nói chuyện giống nhau, hấn không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Đó đều là di truyền gen gì?”

Tổng Triết đương nhiên biết ý trong lời nói người này, mỉm cười đi lên trước nâng cằm hấn lên, nói dịu dàng, “Thế nào, em thật giống như rất không vừa lòng?”

Con người Tả Xuyên Trạch yêu mị từng micron* [M; 1 triệu micron (mm) = 1 mét (m)], lưỡi biếng nhìn y chăm chăm, “Không vừa lòng!”

“Cơn tức ghê gớm thật ...” Giọng nói của Tổng Triết dần dần biến mất khi môi dính vào nhau, hai người càng hôn càng mạnh, mắt thấy sẽ chuyển hướng hình ảnh bị hạn chế, chợt dừng lại đồng loạt quay đầu hướng một bên nhìn lại. Đôi song sinh một bộ dạng ngây thơ nhìn bọn họ, thấy bọn họ nhìn qua lập tức khéo léo xoay người, tay nắm tay đi ra, còn sẵn sốc đóng cửa lại cho bọn họ.

“...” Trong phòng hai người nhìn cánh cửa đóng chặt trầm mặc không nói, điểm ấy rốt cuộc là di truyền ai?

Hai anh em sau khi rời khỏi đây đã nhìn thấy Lang Trì, lập tức đi tới, khéo léo nói, “Chú Tiểu Trì, Daddy của con để cho chú dẫn chúng con đi chơi.” Lang Trì đối hai anh em này cũng là yêu thích cực kỳ, liền đem xe lái tới, nhìn chúng nó đều ngồi xong, lúc này mới hỏi, “Muốn đi chơi chỗ nào?”

Hai anh em trăm miệng một lời, “Đi trung tâm quần trường, nơi đó có suối phun còn có bồ câu.”

Lang Trì liền cười lái xe, mấy người rất nhanh thì đến mục đích, hai anh em đầu tiên là xoay vòng vòng suối phun, sau đó đi cho bồ câu ăn, được gọi là ngây thơ, cho dù ai cũng không tin hai đứa nhóc này trong cơ

thể chạy dòng máu hai biến thái, Lang Trì mỉm cười ở một bên nhìn, đây đối với anh em này vẫn là đáng về ngây thơ chất phác, đơn thuần khiến tất cả mọi người đang suy nghĩ có đúng hay không trong cơ thể mỗi bên thừa hưởng phân nửa hệ số [4] ác ma của hai người kia, kết quả âm với âm thành dương, biến thành người bình thường.

Đối với khuôn mặt của hai anh em này vốn là vô cùng mê người, hơn nữa đôi song sinh luôn luôn hấp dẫn ánh nhìn của người ta, lúc này mọi người liền chen chúc tới, có lời kéo con của mình cũng gia nhập trong trận doanh cho bồ câu ăn, Lang Trì tận trách thủ ở một bên, để cho chúng nó trước sau ở trong phạm vi tầm mắt, mỉm cười nhìn tròng cảnh hài hoà trước mặt, trầm mặc không nói. Đối với anh em này thì ngồi chồm hổm ở trong đám người cho bồ câu ăn, đem bọn trẻ xung quanh chúng nó toàn bộ trở thành không khí, nhỏ giọng thăm thì nói, “Cẩn, đã đến giờ chưa?”

Anh hai Cẩn nhìn đồng hồ đáng yêu đeo trên tay một chút, nói, “Sắp, em ngẩng đầu nhìn một chút bên kia có bóng người hay chưa?”

Dục ngẩng đầu cẩn thận nhìn một chút, “Cẩn, anh xem kia có đúng hay không?”

Cẩn theo ánh mắt của nó nhìn sang, trước mắt sáng ngời, “Đúng, đi.”

Hai anh em lập tức đứng dậy, hướng Lang Trì lôi kéo, lôi kéo tay anh, nói giọng trẻ con, “Chú Tiểu Trì, bên đó bên đó có phải chú Ôn không? Bên cạnh chú ấy là chú nào thế?”

Lang Trì cả kinh, theo phương hướng chúng nó nhìn sang, chỉ thấy cách đó không xa một bóng dáng quen thuộc cùng một người vừa đi vừa nói chuyện, đáng về nhìn qua vô cùng đặc biệt thân thiết, anh biết Ôn Bạch sáng sớm liền đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng là cùng người đàn ông khác gặp mặt, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngẩn, hai chữ ly hôn trong nháy mắt liền bắt đầu từ đáy lòng chậm rãi chuyển động, thân thể anh lung la lung lay, hầu như muốn ngã không được, không chút suy nghĩ liền đi nhanh về phía trước rồi.

Hai đứa nhóc sau lưng nhìn anh ta đi xa, Cẩn nói, “Xem đi, anh đã nói buổi sáng nghe được chú Ôn gọi điện thoại hẹn gặp anh hai nhà chú ấy, anh đúng thật nhớ không lầm.”

Dục gật đầu, “Chú Tiểu Trì tạm thời bỏ đi rồi, chúng ta phải đi đâu?”

“Đi.” Cẩn nói lôi kéo tay nó liền hướng trạm xe buýt đi đến, sau đó rất nhanh lên một chiếc xe buýt công cộng.

Tài xế xe buýt nhìn một đôi song sinh vô cùng xinh đẹp đi lên tới trong lúc nhất thời có chút ngơ ngẩn, không chỉ ông, ánh mắt của người trên xe đều tập trung vào trên người bọn họ, chỉ thấy hai người chớp đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn tài xế, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tài xế kia lập tức kích động, hoà nhã hỏi, “Người bạn nhỏ, các con muốn đi đâu, ba mẹ đâu, có chuyện gì thì nói với chú, chú giúp các con.”

“Chú,” Cẩn giọng trẻ con kêu một tiếng, “Chúng con muốn đi trạm kế tiếp.” Dục ở bên cạnh nhu thuận gật đầu, tài xế nhìn xung quanh bọn nó vẫn là không có khởi hành, ôn hoà hỏi, “Người bạn nhỏ, ba mẹ các con đâu? Không ở bên cạnh các con sao?”

“Chúng con là muốn đi tìm mẹ.” Cẩn nói, “Mẹ nói ở chỗ này ngồi xe bus đường XXX, trạm kế tiếp thì là cửa hàng của bà ấy.” Nó nhớ kỹ trước khi đi lên nhìn lướt qua tên xe bus, sẽ không sai.

“Vậy thì đúng, các con không lên sai xe,” tài xế gật đầu, lúc này mới lái xe, còn không quên nói thêm, “Ai, để cho đứa bé nhỏ như vậy tự mình ngồi xe bus, thực sự là ...”

Hai đứa vẫn là không có di chuyển, “Chú ...” Cẩn nhìn ông ta muốn nói lại thôi, tội nghiệp nói, “Chúng con không có tiền ...” Mỗi lần ra ngoài đều có người theo, trên người bọn nó đương nhiên không mang theo tiền.

Dục gật đầu, giọng nói cũng biến thành vô cùng đáng thương, “Tiền mẹ cho ban nãy để cho con mua đồ ăn cho bồ câu rồi, đều là con không tốt ...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng gần như đều mang theo tiếng khóc, hai đứa nhóc này vốn là lớn lên yêu nghiệt, cứ như vậy người trên xe lập tức bùng lên lòng thương cảm ào ạt, tranh nhau đổ dành, liền nói sẽ móc tiền túi hỗ trợ tiền xe, tài xế khoát khoát tay, nói, “Không có việc gì, không cần thanh toán, ngoan, đi tìm chỗ ngồi xuống.”

Cần bản ông không cần nói, người trên xe tự nhiên mà liền chủ động nhường chỗ ngồi đem bọn nó ôm lên ghế, hai đứa ngọt ngào nói tiếng cảm ơn, tiếp theo bị một đám người vây quanh nói chuyện phiếm chụp ảnh, đồng thời đến trạm sau ở dưới ánh mắt nhiệt liệt của một đám người xuống xe. Mà giờ khắc này Lang Trì cùng vợ anh giải trừ hiểu lầm, lôi kéo vợ đi tìm hai anh em kia, kết quả ở trung tâm quảng trường vòng vo ba vòng đều không thấy bóng dáng, anh lập tức liền cứng đờ rồi, “Biến mất”, “Dụ dỗ trẻ em” những từ ngữ trùng trùng nện vào trong tim nhỏ bé yếu ớt của anh, trong đầu thậm chí còn có thể hiện ra tình cảnh hai đứa nhỏ bị người trói đi ngược đãi, anh trong nháy mắt phát điên, vội vàng đem điện thoại liên lạc thủ hạ ở thành phố tìm kiếm.

Bên này Cần lôi Dục ở trên đường chậm rãi mà đi, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt và camera ném lên người bọn nó, mà là tò mò đánh giá xung quanh.

“Cần, anh xem, cậu nhỏ.”

Cần theo ánh mắt của nó hướng về phía trước nhìn, chỉ thấy trước mặt một tấm bảng quảng cáo to lớn, người phía trên đứng là cậu nhỏ siêu sao nhà bọn nó, Tả An Tuấn.

“Ừ,” Cần gật đầu, nghiêng đầu hỏi, “Muốn đi nhà cậu sao?”

“Không nên,” Dục không chút nghĩ ngợi nói, “Chồng nhà cậu khó đối phó.”

“Cúng đúng.” Cần nói ánh mắt lại chuyển hướng phía trước, nhìn quán ăn nhỏ trước mặt, lôi kéo nó liền đi tới, Dục giương mắt nhìn một chút, trên đó viết “Hồ lô bọc đường” [5], nó nhớ kỹ lúc ở Bắc Kinh cậu hai nhà nó đã từng mua qua cho bọn nó, hương vị cũng không tệ lắm. Cần đứng ở trước cửa hàng ngưỡng mắt lên nhìn chủ cửa hàng, chủ cửa hàng vừa thấy được bọn nó mắt lập tức liền sáng, vội vàng đi đến trước khom lưng nói, “Người bạn nhỏ, nghĩ muốn cái gì?”

Chủ cửa hàng kia là nữ, coi như tuổi còn trẻ, Cần chớp đôi mắt ngập nước nhìn cô, ngọt ngào nói, “Chị ơi, em làm việc cho chị được không?”

Chủ cửa hàng kia nở nụ cười, tò mò hỏi, “Tại sao phải làm việc cho chị?”

Cần chỉ vào hồ lô bọc đường nói nghiêm túc, “Em trai em muốn ăn cái này, nhưng em không có tiền, chị ơi, em làm việc cho chị, chị cho em trai em một xâu hồ lô ăn được không?”

Dục ngẩn ra, lập tức phối hợp gật đầu, tội nghiệp nhìn người trước mắt.

Chủ cửa hàng kia cũng là ngẩn ra, trong nháy mắt bị cảm động đến tột đỉnh, đây là tình anh em vĩ đại cỡ nào! Cô hít sâu một hơi, từ phía trên gỡ xuống hai xâu khác nhau đưa cho bọn nó, giọng nói mang theo run nhẹ, “Ngoan, không cần em làm việc, chị miễn phí cho các em, cầm đi đứa nhỏ.”

Hai đứa bọn nó đưa tay tiếp nhận, hướng cô cười ngọt ngào, “Cảm ơn chị ạ.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn ... Hu hu, trẻ con thật là tốt a, đây là con nhà ai a ... Có may mắn như thế.”

Hai đứa lại hướng nàng cười cười, cầm đồ ăn vặt rời đi. Hai đứa vừa đi vừa ăn, tiếp tục xem đồ vật thú vị xung quanh, không biết người của Phùng Ma tìm bọn nó đến ngắt trời.

“Cần, em nghĩ phía sau có một người một mực theo chúng ta.”

Cần gật đầu, nó đương nhiên cũng cảm thấy.

Dục tiếp tục nói, “Anh nói có phải hay không là bọn buôn người chú Tiểu Trì thường nói?”

Cần tiếp tục gật đầu, “Có thể.”

Hai đứa trong nháy mắt liền trầm mặc, sau đó liếc nhau, rất nhanh quay đầu lại, nhìn ông chú hèn mọn phía sau, miệng đồng thanh lớn tiếng nói, “Chú, chú có phải là người hay buôn lậu không a?”

Xin chú ý, giọng bọn nó lớn như vậy tuyệt đối không phải là bởi vì sợ, hoàn toàn là do đạt đến hứng phấn. Người chú ý xung quanh bọn nó vốn là nhiều, một tiếng nói này phát ra ngoài sau đó mọi người đều nhìn về phía người kia, người kia đúng là muốn đem hai đứa này bắt cóc, nhưng mà có thể là tay mới, tố chất tâm lý còn không mạnh, bị nhiều người nhìn như vậy vội vàng quay đầu bỏ chạy, điển hình có tật giật mình.

Trước mắt hai anh em nó sáng ngời, lập tức liền đuổi theo, “Chú buồn người, chú đừng chạy a.” Người xung quanh thấy thế rất sợ hai đứa nhỏ này có gì sơ xuất, cũng vội vàng đuổi theo, phía trước vừa vặn có cảnh sát, thấy loại tình huống này lập tức liền đem người kia đè xuống, cũng thành công từ trên người lục ra được các loại đồ vật ****, họ đem người kia giải lên xe, hướng người xung quanh hỏi tình huống lúc đó, xoay người đi tới trước mặt hai anh em, ngồi xổm xuống hoà nhã nhìn bọn nó, khen ngợi, “Nếu như không phải là các con vừa rồi lớn tiếng vạch trần hấn ta khiến hấn ta chột dạ, chú vẫn bắt không được hấn, nhỏ xíu như vậy liền thông minh như thế, còn dám to gan đuổi theo, thực sự là hậu sinh khả ứ* a.” [kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh]

Mọi người đi theo bảy miệng tám lưỡi khen ngợi, trên mặt hai anh em vẫn như cũ lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, lòng lại thầm than một tiếng, vừa phát hiện niềm vui cứ như vậy mất rồi, ai.

Cảnh sát khen ngợi nửa ngày, cười hỏi, “Người bạn nhỏ, các con họ gì? Ba mẹ đâu?”

Hai người liếc nhau, đây coi như là hai vấn đề đi? Bọn họ ngoại trừ hai vị phụ huynh đều có mặt thì không cách nào trả lời vấn đề này ngoài ra, hai vị phụ huynh đều không có mặt thì cũng không có trả lời, liền đồng loạt lắc đầu.

Cảnh sát ngẩn người, “Không biết? Mẹ các con tên gì?”

Hai người tiếp tục đối diện, bọn nó không có mẹ, tiếp tục lắc đầu.

“Vẫn không biết, ba đâu?”

Bọn nó có một Father, một Daddy, ai xem là ba? Lắc đầu.

Cảnh sát vừa ngẩn ra, “Các con là cô nhi?”

Làm sao có thể? Lắc đầu.

Lần này đến phiên cảnh sát trợn tròn mắt, cha mẹ của bản thân là ai không biết, cũng không phải là cô nhi, vậy ...

“Biết nhà của các con ở đâu không?”

Nhà của bọn nó có rất nhiều, cách vài ngày thì đổi chỗ khác. Lắc đầu.

“Vậy ... Vậy ...” Việc này làm khó cảnh sát, vậy mà còn chưa chờ ông mở miệng thì giọng nói từ một bên vang lên, “Đồng chí cảnh sát, bọn nó là con của tôi.” Vừa dứt lời thì từ trong đám người đi ra một người phụ nữ xinh đẹp, bà đã từ một bên nhìn rất lâu rồi, bà mắc chứng bệnh không có thai, vẫn muốn thu nuôi một đứa bé, ngày hôm nay ngẫu nhiên liếc mắt thấy hai đứa nhóc này liền thích, liền lập tức muốn đem hai đứa nhỏ xách về nhà, nhưng là sợ ngộ nhỡ ba mẹ của bọn nó bên cạnh làm sao bây giờ, nghe thẳng đến đó mới yên tâm đi tới.

“Đồng chí cảnh sát bọn nó đoán chừng là bị hù sợ.” Người phụ nữ ngồi xổm xuống vuốt ve đầu hai anh em, chỉ vào chiếc Limousine [6] bên cạnh, nói dịu dàng, “Ngoan, lên xe trước chờ ta, ta một hồi mang bọn con đi chơi, muốn ăn cái gì cũng được.”

Hai anh em liếc nhau, lập tức nhu thuận gật đầu, xoay người lên xe, người phụ nữ nhất thời tâm tình dâng trào, cùng cảnh sát tùy ý hàn huyên vài câu liền cũng lên xe, trên xe ngoại trừ tài xế và hai anh em nó ngoài ra còn có một người đàn ông lớn lên cường tráng, tuy rằng một thân mặc tây trang nhưng trên người tản phát ra hơi thở rất quen thuộc, hai đứa vừa nhìn liền biết người này là lặn lội trong giới, ông ta nhìn thấy người phụ nữ lên xe lại phân phó tài xế lái xe.

Cẩn tò mò hỏi, “Muốn dẫn bọn con đi đâu chơi?”

Người phụ nữ vuốt ve đầu của bọn nó, nói dịu dàng, “Ngoan, ta mang bọn con đi thành phố X, nơi đó có rất nhiều thứ ăn ngon chơi tốt, sau đó các con hãy sống cùng ta chứ, ta sẽ yêu thương các con thật tốt.”

Hai đứa liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm thành phố X được a, nơi đó có một hang ổ tiêu tiền gọi là Dạ Mị, ông chủ gọi là Hiên Viên Ngạo, đối với bọn nó cũng là thương yêu có thừa, còn có một tập đoàn Trác gia nổi danh sừng ông đạn được, Trác gia có một anh trai ác ma gọi là Trác Niệm, cũng là một người thú vị.

Lần hành trình thành phố X này hẳn là chơi rất khá mới đúng, liền vui vẻ gật đầu đồng ý.

Người phụ nữ kia còn có chút không tin trên trời có thể rớt xuống hai đứa nhỏ nhu thuận như thế, kích động nhìn bọn nó, trong lúc nhất thời có chút tràn đầy nước mắt vui mừng. Hai anh em nó chỉ muốn thành phố X thú vị, liền mặc bà nhìn.

Vì vậy hôm nay Lang Trì mang theo mọi người Phùng Ma đem toàn bộ thành phố S lật ngược lên một lần vẫn không tìm thấy dấu vết của hai anh em nó, cuối cùng chỉ thông qua một người cảnh sát biết được hai đứa theo một người phụ nữ đi, mà khi lúc bọn họ tìm kiếm chiếc xe kia toàn thành phố, người đã sớm ra thành phố S, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lang Trì nhất thời khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm hai đứa bé kia ngây thơ cỡ nào, tuyệt đối là người phụ nữ kia lời ngon tiếng ngọt lừa gạt đi hai anh em tội nhỏ, anh thật có lỗi với chủ nhân, thật có lỗi với anh chị em Phùng Ma, thật có lỗi với toàn bộ người yêu mến hai anh em tội nhỏ a a a!

Tả Xuyên Trạch biết được đầu đuôi câu chuyện sau đó liếc mắt nhìn Tống Triết liền quay đầu vào nhà, Tống Triết cầm điện thoại thủ hạ đem tới cho y gọi một cú điện thoại cho em trai thứ ba sau đó cũng quay đầu vào nhà, từ phía sau ôm Tả Xuyên Trạch, cười nói, “Em tin bọn nó là bị lừa đi sao?”

Tả Xuyên Trạch thả lỏng cơ thể về phía sau tựa ở trên người của y, khẽ hừ một tiếng, “Quý mới tin.”

Tống Triết ở trên mặt hần hân một cái, cười nói, “Anh cũng không tin,” y nói xong nghiêng đầu nhìn hần, đưa tay nâng một lọn tóc của hần lên, nói dịu dàng, “Nhưng em vẫn còn có chút lo lắng có đúng hay không?”

Tả Xuyên Trạch không có lập tức trả lời, trầm mặc chỉ chốc lát mới nói, “Bọn nó mới năm tuổi.”

Tống Triết cười ở trên môi hần hân một cái, nói, “Yên tâm đi, A Hi đã từng đưa tặng cho bọn nó mỗi người một cái đồng hồ đeo tay, ở trong đó có thiết bị theo dõi, anh vừa gọi điện thoại cho cậu ta, đoán chừng lập tức liền có thể tìm đến vị trí của bọn nó, nhưng mà anh tạm thời không để cho cậu ta hành động ngay.”

Tả Xuyên Trạch lúc này mới hoàn toàn yên tâm, khẽ ừ xoay người ngủ, nói, “Để cho bọn nó chơi, chờ bọn nó chơi đủ thì mới trừng phạt bọn nó.”

Tống Triết từ phía sau ôm hần, cười gật đầu, “Anh vốn là cũng dự định như vậy, mà trong khoảng thời gian này chúng ta vừa vặn có thể hưởng thụ một chút thế giới hai người.” Y nói đưa tay nâng cằm hần lên, cúi người hôn tới.

---

[1] Ác cần hoài du ( ), có nghĩa tốt, ví von phẩm đức cao thượng của con người, trích từ “Sử Từ – chương chín – Hoài Sa” (theo baike)

[2] Ghép vần (pīnyīn): là phiên âm ra chữ cái của từ Hán. Muốn học được chữ Hán phải học phiên âm.

[3] Dấu giọng hay được gọi là tứ thanh. Trong tiếng Hoa hiện đại có 4 dấu: âm (đọc giống thanh ngang), dương (đọc giống thanh ngã), thượng (đọc giống thanh nặng thêm sắc), khứ (đọc giống thanh sắc).

Ví dụ như: Cẩn có phiên âm là [jǐn], Du có phiên âm là [yú], còn Dục có phiên âm là [yù]. Cho nên từ Du và từ Dục phiên âm giống nhau nhưng lại khác dấu giọng.

*chú ý [2] và [3] là mình tự giải thích, vì có học qua về phiên âm và dấu cho nên cũng biết sơ sơ, vì vậy mình tự giải thích, nếu ai rành hơn thì có thể bổ sung cho mình nha:3, giờ chỉ đọc chữ được khi có phiên âm thôi:))))))

[4] Hệ số (Factor): Hàm nghĩa cơ bản là “nguyên tố, nhân tố, thành phần”, tiếng Anh tương ứng là: factor, agent, ingredient.

Hệ số có ý nghĩa riêng trong mỗi lĩnh vực như toán học, sinh học, ... Trong truyện là nói về mặt sinh học, nên mình giải thích về mặt sinh học thôi.

Ý nghĩ sinh học: Trong tế bào một đoạn gen DNA sinh ra vật chất gọi là hệ số, hệ số là một loại vật chất có tồn tại, chủ yếu dùng ở trong tế bào để truyền lại tín hiệu, với kiểm soát di truyền và thay thế bên trong tế bào. (nguồn baike)

[5] Hồ lô bọc đường:

keo-ho-lo-loai-keo-ngot-ngao-gan-lien-voi-phim-kiem-hiep

[6] Limousine:

limo

Má ơi, nó dài nhất trong tất cả các chương luôn đó TwT

Chú thích cũng một nửa OTR

Còn hai chương PN nữa là xong:3

73. Chương 73: Phiên Ngoại 5: Hai Nhóc Ác Ma (2)

Hai anh em tụi nó theo hai người kia đến thành phố X, sau cùng tiến vào khu biệt thự phía Đông, mảnh khu vực nhỏ này xây ở trên núi, hai toà xây cùng một chỗ, phong cảnh rất tốt, càng hướng về phía trước gia phòng này càng cao, bọn họ ở giữa sườn núi dừng lại, hai đứa ngửa đầu hướng phía trước nhìn một chút, phía trên kia có một ngôi biệt thự của Father thân ái của bọn nó, toà biệt thự bên cạnh chính là Hiên Viên Ngạo ông chủ Dạ Mị. Đương nhiên, hiện giờ đêm đã khuya, bọn nó cái gì cũng không nhìn thấy.

“Các con tên gọi là gì?” Người phụ nữ kia thấy bọn nó không nói lời nào liền cúi người xuống nhường đèn đường mỉm cười nhìn bọn nó, hai đứa nhóc này so với những đứa trẻ khác da tốt hơn, trắng nõn nhẵn nhụi, giống như bạch ngọc [1] thượng hạng, ngũ quan bọn nó vô cùng tinh xảo, mắt rất đẹp, con người rất đen, lông mi cong dài, sau khi lớn lên còn không biết sẽ mê chết bao nhiêu người, bà càng xem càng là vui mừng, hận không thể đem tất cả thứ tốt đều nâng đến trước mặt bọn nó, “Các con ai là anh ai là em?”

“Con là anh,” Cẩm nhu thuận mở miệng, “Con là Cẩm, em ấy là em, gọi là Dục.”

Dục đứng ở một bên, nghe vậy khéo léo gật đầu.

Lúc này người đàn ông tây trang kia cũng từ trên xe đi xuống, cúi đầu nhìn bọn nó, hỏi, “Các con họ gì?” Tuy nói ông ta ở thành phố X có thể lực lớn, hắc bạch giới đều có liên quan đến, người bình thường không động được ông, nhưng vì để ngừa ngộ nhỡ vẫn là tra rõ cho tốt.

Loại vấn đề này ... Hai anh em tụi nó đáng vẻ mờ mịt lắc đầu.

Người nọ sững sốt, kinh ngạc hỏi, “Không biết?”

Hai đứa nó gật đầu, giọng trẻ con nói, “Không biết.”

Người nó liền tự lẩm bẩm, “Trên đời này thật là có người không biết mình họ gì a ...”

Hai anh em tụi nó trong nháy mắt nhớ tới hai vị phụ huynh thật là nghiêm khắc của nhà bọn nó, vai nhất thời rũ xuống, làm bộ dạng đáng thương nói, “Đúng vậy ...”

Người phụ nữ bên cạnh không nở nhìn, vội vàng tới an ủi, “Không sao, không sao, sau này theo chúng ta sống, thích gì muốn gì ta mua cho các con.”

Hai đứa lập tức nhu thuận gật đầu, Dục nghiêng đầu, ngây thơ hỏi, “Thực sự cái gì đều có thể sao?”

“Đương nhiên,” người phụ nữ nhìn nó dịu dàng, “Con nghĩ muốn cái gì?”

Ánh mắt Dục sáng lên, nói, “Muốn sí ngầu và bài Poker [2].”

Người phụ nữ ngẩn ra, “Sí ngầu? Bài Poker.”

“Đúng vậy,” Cẩn ở một bên gật đầu, giọng trẻ con tuyên bố, “Chúng con muốn làm thế hệ vua sông bạc, dạng giống như trong phim ảnh diễn vậy.”

Người phụ nữ mới ngẩng ra, còn chưa có phản ứng gì chợt nghe người đàn ông bên cạnh nở nụ cười, “Vua sông bạc cái gì, đó đều là gạt người, các con thấy qua sông bạc chân chính chưa?”

Hai anh em tụi nó đồng loạt lắc đầu, sau đó nhìn ông ta đầy kính trọng, miệng đồng thanh hỏi, “Chú ơi, chú thấy qua chưa?”

“Đương nhiên thấy qua,” bị người dùng ánh mắt như thế nhìn ông nhất thời thoả mãn không gì sánh được, cúi đầu nhìn mắt hai đứa nhóc kia vẫn sáng trong suốt như trước, cười hỏi, “Thế nào, muốn đi sao? Chú thường đi vào trong đó chơi.”

Hai đứa lập tức gật đầu, bọn nó vốn chính là vì đi sông bạc để mở mang kiến thức một chút mới nói như vậy, đáng tiếc người xung quanh vẫn không dẫn bọn nó đến loại địa phương đó, hiện giờ có cơ hội đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng mà nếu là đi Dạ Mị thì càng tốt rồi.

Người phụ nữ kia lo âu khuyên, “Đừng mang con nít nhỏ như vậy đi vào trong đó.”

Người nọ xua tay, “Có tôi ở đó sợ cái gì, huống chi nếu như hai đứa kia thật sự có thiên phú nói không chừng tương lai còn có thể cho tôi sử dụng.”

Hai anh em tụi nó thấy người phụ nữ kia còn muốn khuyên, lập tức tiến lên một người lôi kéo ống quần người đàn ông kia, nói ngọt ngào, “Chú ơi, dẫn chúng con đi thôi.”

Người nọ gật đầu mà cười, “Đi, chú mang bọn con đi Dạ Mị, hiện giờ đang là nửa đêm, nơi đó chính là lúc náo nhiệt.”

Hai đứa trước mắt lập tức sáng ngời, thầm nghĩ trúng tim đen, nhưng còn không quên ngây thơ hỏi, “Dạ Mị là chỗ nào?”

Người nọ nở nụ cười, trong lòng cũng thả lỏng chút, thầm nghĩ ngay cả Dạ Mị chưa từng nghe qua, bọn nó cho dù có phụ huynh đoán chừng cũng không phải lẫn lộn trong giới, bởi vì người lẫn lộn trong giới dạy con thường dùng câu nói đầu tiên là: Nếu con không nghe lời ta liền đem con đưa vào thị trường Dạ Mị bán đi.

Đương nhiên, Dạ Mị cũng không phải là nơi người bình thường có thể đi vào, ông ta cũng là ở trong giới lẫn lộn đã lâu đã có địa vị nhất định mới có tư cách đi vào, nghĩ tới đây khoe miệng của ông ta không khỏi nổi lên một nụ cười đắc ý, cúi đầu kiên nhẫn giải thích, “Là một nơi vô cùng tốt để chơi đùa, các con đi thì biết.”

Hai đứa gật đầu, “Được.”

Người phụ nữ kia vốn còn muốn tiếp tục khuyên, nhưng lại suy nghĩ lại một chút hai đứa nhóc này mới vừa theo bà, vẫn là thuận theo ý nguyện của bọn nó cho thoả đáng, mấy người họ liền một lần nữa ngồi lên xe, hướng Dạ Mị đi.

Hai anh em tụi nó tuy rằng cùng Hiên Viên Ngạo ông chủ Dạ Mị đã quen thuộc, nhưng Dạ Mị là chưa từng đi lần nào, mỗi lần đi cũng đều là nhà hàng ăn một bữa cơm hoặc trực tiếp vào phòng khách quý, mọi thứ bên ngoài cũng không biết, càng miễn bàn có thể chơi đùa thật tốt, bởi vậy lần nay hai đứa đều rất hưng phấn, trái lại tính tình trẻ con phù hợp với tuổi tác.

Bọn họ theo người đàn ông kia vào thang máy, đi qua hàng lang thật dài, hướng đi về phía sông bạc.

“Cẩn, Father nói có đúng hay không chính là chỗ này?” Dục cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Cẩn gật đầu, “Anh nhớ kỹ ông ấy nói qua ông ấy cùng Daddy lần đầu tiên gặp chính là ở hàng làng sông bạc Dạ Mị, hẳn không sai.”

“Oh, thì ra chính là chỗ này a ...” Dục xúc động, tiếp đó hai đứa một bộ dạng cung kính nhìn hai bên tường, trong đầu tưởng tượng ra tình cảnh Father thân ái của bọn nó dùng sức đem Daddy của bọn nó chặn lại trên tường, ánh sáng trong mắt tràn đầy sùng bái. [=.]

Người đàn ông kia cúi đầu thấy, cực kỳ tự giác đem sừng bái trong mắt bọn nó gán lên trên đầu của mình, lòng hư vinh nhất thời chiếm được thoả mãn. Mấy người bọn họ rất nhanh đi vào sòng bạc, hai anh em tụi nó nhìn sòng bạc thật lớn mà xa hoa trước mắt lập tức sừng bái há to miệng.

Cẩn nói, “Wow, Dạ Mị quả thật chính là xuất sắc.”

Dục gật đầu, “Đúng, rất giỏi a.”

Người đàn ông kia đổi thẻ đánh bạc nhét cho bọn nó mỗi người một ít, sau đó đem số dư lại đều giao cho người phụ nữ, nói, “Tôi ở bên kia thấy được người quen, đi chào hỏi, cô mang theo bọn nó chơi, có chuyện gì thì gọi số của tôi.”

Người phụ nữ kia gật đầu, cười lôi kéo bọn nó hướng bên trong đi, hỏi, “Muốn chơi cái gì?”

Đây đúng là lần đầu tiên bọn nó tới sòng bạc, cái gì cũng không hiểu, mở to hai mắt thật to nhìn bà, một bộ dáng điệu không hiểu gì.

Người phụ nữ lại cười, tính tình tốt nói, “Không sao ta dạy cho các con, đi.” Bà nói liền dẫn bọn nó đến trước một cái bàn, để cho đôi song sinh chia ra ngồi ở hai bên bà, nhìn bà chơi trước, một bên chơi một bên kiên nhẫn giải thích cho bọn nó, thực ra bà cũng biết hai đứa nhóc này còn quá nhỏ, nói đối với bọn nó đoán chừng bọn nó cũng là không biết, nhưng bà vẫn là lòng gửi vận may, nghĩ thầm nếu đúng thật là có thiên phú tương lai có thể giúp tới người kia với bà mà nói cũng là tốt, liền tận trách chỉ dạy, người xung quanh sớm bị hai đứa nhóc này hấp dẫn, thấy thế cũng đứng lại ở bên cạnh bọn họ không quá nhiều sòng bạc mà còn dưới tình huống hỗ trợ giải thích.

Hai đứa đều là loại hình cực kỳ thông minh lanh lợi, chỉ nhìn vài ván cờ liền nắm giữ cơ bản đại khái, hơn nữa những người bên cạnh này giải thích không khác biệt nhau lắm. Vì vậy Cẩn đề nghị muốn chơi một ván, trên bàn đánh bạc những người khác nhìn buồn cười, tính tình tốt nhẫn nại cùng chơi với nó, ai ngờ lại bị nó thắng, mọi người nhất thời quy cho vận may nó tốt, sau đó lại chơi vài ván, cũng đều thắng, bọn họ liền mất choáng váng, không thể tin nhìn nó, thầm nghĩ lẽ nào đứa trẻ này là thiên tài?

Cẩn không quan tâm ánh mắt của bọn họ, thấy mình hiểu rõ không khác biệt liền đi nhìn Dục, Dục liền tiếp nhận, kết quả cũng giống nó, người phụ nữ thiếu chút nữa kích động từ trên ghế nhảy dựng lên, bà không thể tin nhìn đồng xu trước mặt, thầm nghĩ hai đứa nhóc này thật sự có thiên phú phải không?

Hai đứa đương nhiên không để ý tới phản ứng của bà, đưa tay đi kéo tay áo bà, giọng trẻ con nói, “Dì ơi, chúng con không chơi cái này, đi nơi khác đi.”

Người phụ nữ kia bị kéo hoàn hồn, ai ai trả lời, vừa đi vừa nói chuyện, “Các con sau này liền sinh sống cùng ta, phải ta là mẹ biết không?”

Hai đứa liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ dù sau bọn họ cũng không có người mẹ gì đó, liền gật đầu cùng gọi, “Mẹ.”

Người phụ nữ lại là một trận kích động, mang theo bọn nó đi một bàn khác, tiếp tục dạy dỗ từ nền tảng, bọn người trên bàn trước vì không tin tà ma cũng theo sang đây, muốn nhìn một chút hai đứa nhóc này rốt cuộc là có phải là thiên tài hay không, kết quả không hề lo lắng cũng giống như lúc trước, mọi người càng thêm ngạc nhiên, đến cuối cùng trong tay bọn nó đồng xu càng ngày càng nhiều, đoàn người sau lưng cũng càng ngày càng mở rộng, hai anh em tụi nó liếc nhau, cùng mượn cớ chơi một không muốn chơi nữa, muốn hôm khác chơi tiếp, người phụ nữ đương nhiên cái gì đều tùy bọn nó, mọi người vây quanh nhìn một hồi, hỏi bọn nó lúc nào trở lại thì cũng giải tán.

Hai anh em tụi nó thở ra một hơi, nói đùa, nếu như lại tiếp tục chơi tiếp nói không chừng sau cùng đem Hiên Viên Ngạo dẫn tới, đến lúc đó bọn nó liền triệt để dừng nghĩ chơi. Người phụ nữ đồng xu trên mâm mới tăng lên, vẫn đang có chút không dám tin tưởng, bà nhìn hai đứa nhóc khéo léo trước mắt, thầm nghĩ hôm nay bản thân thật sự là nhất được báu vật. Dù sao chẳng qua bà không thể canh giữ ở bên cạnh bọn nó, bởi vì là người thì có ba gấp*. [gấp đi tiểu, gấp đi cầu và gấp xì hơi:v]

Bà đưa bọn nó vào phòng coffee bên trong sòng bạc, để cho bọn nó ngồi xuống ở trên ghế, mua cho bọn nó mỗi người một ly nước chanh, nghìn dặn dò vận thăm hỏi nhất định phải ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ bà, dù sao hai đứa nhóc này mới vừa rồi hấp dẫn quá nhiều người, bà không xác định được có người hay

không đánh chủ ý lên bọn nó, bà giao phó xong lại cho tiền boa người phục vụ để cho gã ta giúp trong nom, lúc này mới vào bên trong toilet.

Hai anh em tụi nó còn chưa có chơi đủ, đương nhiên sẽ nghe lời ở chỗ này chờ, mà đúng lúc này cầm bọn nó bị người nhéo, người đó mang mũ lưỡi trai, cúi đầu từ trên cao nhìn bọn nó, không thể tin nói, “Thật đúng là hai thằng quỷ nhỏ các em a.”

Hai đứa nhìn người trước mặt, người này cũng là trẻ con, khoảng mười tuổi, lớn lên cũng là vô cùng đáng yêu, nhưng mà trong đáng yêu lại tăng thêm một phần đẹp trai, đứa nhóc này dĩ nhiên chính là người thừa kế duy nhất sau này của tập đoàn sủng ông đạn được và tổ chức Hắc Vũ, Trác Niệm.

Bọn nó lập tức nở nụ cười, “Anh Trác Niệm, anh tại sao lại ở chỗ này?” Bọn nó còn nhớ chú Trác Viêm giống như người phụ trách hướng toàn bộ bên ngoài với những trường hợp đánh chủ ý, không được cho Trác Niệm bất cứ loại thẻ hội viên thẻ khách quý gì đó, bởi vậy đứa nhóc này nếu là muốn đi đâu chơi phải tự nghĩ biện pháp đi trà trộn vào.

Trác Niệm ngồi xuống ghế bên cạnh bọn nó, không khách sáo cầm lấy nước chanh trước mặt bọn nó uống một hớp lớn, cười nói, “Khu Dạ Mị này vẫn không làm khó được anh, ngược lại là các em, anh vừa nhìn thấy bên cạnh các em có một người phụ nữ, bà ta là ai a?”

Cẩn nói, “Bà ấy là mẹ của chúng em.”

Dục gật đầu, bổ thêm một câu, “Là bà ta bảo chúng em gọi như vậy.”

Khoẻ miệng Trác Niệm giật một cái, “Các em nói thằng là bị lừa có phải hơn không?”

Hai người đồng thời cùng gật đầu, “Đúng vậy, bị lừa.”

Trác Niệm mỉm cười nhìn bọn nó, “Hơn nữa còn là cố ý bị lừa đi?”

Hai đứa tiếp tục gật đầu, còn chưa mở miệng người phụ nữ kia liền đã trở về, bà kinh ngạc nhìn Trác Niệm, cố gắng dịu dàng hết mức hỏi, “Cậu bạn nhỏ, ba mẹ con đâu?”

Trác Niệm nâng lên nụ cười đẹp mắt, chỉ vào ngoài cửa sổ sát đất sáng bạc, ngoan ngoãn đáp, “Còn ở bên ngoài chơi, bọn họ đem con đưa vào đây chờ bọn họ, con thấy hai em trai này thì sang đây cùng bọn họ chơi.”

Cẩn lập tức gật đầu, “Đúng vậy, ba mẹ của anh trai vừa rồi cũng ở đây.”

Dục cũng phụ hoạ, “Anh trai là người tốt.”

Bọn nó đương nhiên phải xuôi theo, không thì người phụ nữ này nếu như hiểu lầm Trác Niệm mưu đồ gây rối nói lời khó nghe gì đó chọc giận nhóc kia, cuối cùng xui xẻo chính là bọn nó, bọn nó thì hiểu rõ Trác Niệm, chính người chưa bao giờ thông qua tay của mình, đem người chính chết cũng không ai biết là nhóc đó làm, bọn nó bây giờ còn dùng người phụ nữ này, đương nhiên không thể để cho nhóc đó làm thiệt.

Quả nhiên người phụ nữ kia nghe bọn nó vừa nói đương nhiên cũng liền buông lỏng cảnh giác, cùng nhóc hàn huyên vài câu liền lôi kéo bọn nó đi, tiếp đó ở sòng bạc tìm được người đàn ông kia liền cùng nhau rời khỏi, người phụ nữ dọc theo đường đi đem chuyện vừa rồi đối với người đàn ông kia nói một lần, người đàn ông kia cũng là cả kinh, ánh mắt nhìn hai đứa cũng thay đổi, mang theo điểm tính toán và như có điều suy nghĩ.

Mà giờ lúc này xa tổng bộ Phùng Ma ở thành phố S, Tống Triết đứng dậy nhận một cú điện thoại, sau khi để xuống lại cởi quần áo trở lại trên giường, đem Tả Xuyên Trạch dụi vào trong lòng, cảm giác da thịt dính nhau khiến y cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lúc y đứng dậy thì Tả Xuyên Trạch liền tỉnh, thấy y trở về liền hỏi, “Bọn nó ở đâu?”

Tống Triết ở trên môi hân hân một cái, cười nói, “Ở sòng bạc Dạ Mị.”

Tả Xuyên Trạch ngẩn ra, kinh ngạc nhìn y, ý cười nơi khoẻ miệng của Tống Triết rất sung sướng, “Bọn nó ở nói đó học tập một chút, đều tự chơi vài ván bài, thắng tổng cộng hai mươi ba ván, hai đứa nhóc này thực sự là có năng lực não loạn,” y nâng lên một lọn tóc của hân thả ở trong tay thường thức, tiếp tục nói, “Bọn

nó hiện giờ đi theo bên cạnh một đôi tình nhân là bang chủ bang phái lớn nhất ở phía đông thành phố X, tạm thời không gặp nguy hiểm.”

“Khu đông thành phố X?” Tả Xuyên Trạch nhất thời nhướng mi.

Tổng Triết ừ một tiếng, cười nói, “Trên khu vực đó có một bang phái bởi vì một bộ y phục bị em búng trong một đêm, bang phái đấy mới mượn cơ hội lớn mạnh, anh thật hoài nghi em có đúng hay không cùng khu vực kia xung khắc.”

Tả Xuyên Trạch không để ý tới lời của y, lười biếng lật cả người, chuẩn bị ngủ tiếp. Tổng Triết cũng không có hỏi hấn lúc nào đi thành phố X, mà là hài lòng hưởng thụ thể giới hai người khó có được, ôm hấn cũng đi theo ngủ thật say.

---

[1] Bạch ngọc:

g1

[2] Bài Poker:

6a00d8341c858253ef00e54f6a52458833-640wi

---

74. Chương 74: Phiên Ngoại 6: Hai Nhóc Ác Ma (3)

Bản thân hai anh em tội nó sau đó liền dừng lại ở chỗ này, trải qua mấy ngày quan sát nữa bọn nó cũng đại khái hiểu tình huống căn bản, đầu tiên là người phụ nữ kia, bà là một trong tình nhân đồng đức của người đàn ông này, thanh xuân của bà phần lớn đều hao tổn ở trên người người đàn ông này, cũng biết mình có thể có một ngày sẽ mất đi tất cả trước mắt, đến lúc đó chính là bơ vơ không nơi nương tựa, đã nghĩ thu nuôi một đứa bé, vậy mới có cục diện bây giờ, mà bà tựa hồ không nghĩ tới hai đứa nhóc này thông minh như vậy, bà nghĩ nếu như tương lai hai đứa nhóc này có thể giúp đến người đàn ông kia, địa vị của bà cũng sẽ phải nâng cao, dù sao hai đứa nhỏ là bà nuôi nấng lớn lên. Vì vậy đôi hai anh em tội nó càng thêm chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ.

Trở lại người đàn ông kia, người này họ Mã, tất cả mọi người gọi ông ta là anh Mã, nhưng mà ông ta ở trong giới còn có một danh hiệu gọi là cụt một tay, đương nhiên ông ta không có khả năng thực sự chỉ có một cánh tay, danh hiệu này là bởi vì ông ta ở Dạ Mị cùng một nhân vật truyền kỳ trong giới gọi nhíp [1] mà phát sinh tranh chấp bị thương, lúc đó một cánh tay của ông ta chỉ còn chút da thịt dính lại, người quen của ông ta vội vàng đem ông vào bệnh viện, hỏi nguyên do mới biết chuyện đã xảy ra, cũng là ngạc nhiên không thôi, từ đó ánh mắt người trong giới nhìn ông ta mang theo một chút sợ hãi, bởi vì dù sao không có bao nhiêu người dám cùng người nọ gọi nhíp, nhưng lại có thể còn sống.

Tin đồn bên ngoài cũng rất nhiều, có người nói là người nọ chẳng đáng giết ông ta, có người lại nói là người nọ đối với dũng khí của ông rất tán thưởng, cho nên không có giết. Mà ông ta đối những thứ này chẳng quan tâm, sau khi xuất viện liền đem cánh tay xăm trăn đầy hình xăm, danh xưng cụt một tay truyền ra lúc đó.

“Chú còn nhớ rõ ngày đó là trăng tròn, lúc đó bọn chú ở góc hành lang thị trường Dạ Mị gặp nhau, thì nổi lên tranh cãi, sau đó xảy ra đánh nhau,” người đàn ông kia ngồi ở trên ghế sa lon, nói về chuyện cũ năm xưa cho hai đứa nhóc, “Người nọ gần như đã đứng ở đỉnh thế giới rồi, bản lĩnh đương nhiên không cần phải nói, chú hết toàn lực cuối cùng vẫn là bị thương một cánh tay.”

“Wow, chú ơi chú thật là lợi hại.” Hai anh em tội nó nghe say mê, vội vàng ca ngợi.

“Cậu ta a,” người đàn ông cười nói, “Cậu ta chính là truyền kỳ trong truyền kỳ, mười sáu tuổi thượng vị, địa vị trong giới một mực không thay đổi, nếu như các con có thể có cơ hội gặp cậu ta một chút cũng biết chênh lệch rồi, đương nhiên, Phùng Ma Tả Xuyên Trạch không thể có thể tùy tiện thấy như vậy, cho dù thấy cũng sẽ không còn sống giống như chú vậy.” Ông ta nói xong câu đó thì đi nhìn bọn nó, vốn còn tưởng rằng có thể thấy sừng bái trong mắt hai đứa nhóc đó, kết quả sừng bái không có, rốt cuộc có ... Đồng tình thương hại?

“Các con nhìn chú như vậy là có ý gì?”

Hai đứa chớp mắt nhìn ông, lại đưa mắt chuyển qua cánh tay trần đầy hình xăm ông ta phơi ra cho bọn nó nhìn.

“Ý trời.” Cẩn nói lẩm bẩm.

Dục gật đầu, lại bổ thêm một câu, “Số phận.”

Người đàn ông bị bọn nó làm cho đầu mọc nấm, “Các con nói cái gì?”

“Không có gì, chúng con mệt, muốn đi ngủ.” Hai đứa cùng nói, lại trần đầy đồng tình nhìn cánh tay một chút, lúc này mới lên lầu ngủ, nghĩ thầm cánh tay của chú là đã định trước cùng chú vô duyên.

Người đàn ông nghỉ hoặc nhìn bọn nó, cũng không có hỏi nhiều. Sinh hoạt vẫn như cũ mà qua, ông ta phát hiện hai đứa nhóc kia đối các loại đồ chơi trẻ con đồ ăn vặt và khu vui chơi gì đó tuyệt đối không cảm thấy hứng thú, ngược lại thì đối những chuyện trong giới rất quan tâm, hơn nữa chuyện phát sinh ở sông bạc, thì vô tình hay cố ý muốn bồi dưỡng bọn nó, cho mình sử dụng tốt, hai đứa nhóc này cũng là thiên tài hắc đạo khó gặp như ông ta trông mong ban đầu.

Đương nhiên bọn nó hiện giờ dù sao cũng năm tuổi, có một số việc cũng không phải bọn nó có thể tiếp nhận, ví dụ tròng cảnh có chút máu tanh, ví dụ như câu lạc bộ SM ở tầng năm Dạ Mị.

Người đàn ông kia nhìn hai đứa ngồi chồm hổm dưới đất, mỉm cười đi tới, “Được rồi, đều đi ra rồi, đã không sao.”

Hai đứa hiển nhiên là bị tròng cảnh máu tanh vừa rồi hù dọa, lạnh rung ngồi chồm hổm dưới đất, chẳng biết đang nói thầm gì đó, người đàn ông đến gần một chút, chỉ nghe giọng nói đứt quãng từ dưới đất truyền đến.

“Cẩn, vừa rồi những người đó thật là rất thê thảm.”

“Đúng vật rất thê thảm, chúng ta sau này nhất định không nên biến thành như vậy.”

“Ừ, sau này nếu ai ăn hiếp chúng ta, chúng ta liền đem kẻ đó biến thành như vậy.”

“Đúng, đem kẻ đó biến thành đáng về kia!”

“...” Người đàn ông im lặng nhìn đứa trẻ trên đất, thầm nghĩ tình nhân của ông ta rốt cuộc nhất về là loại gì?

Mà ở Phùng Ma xa thành phố, Tống Triết cúp điện thoại, mặt mang cười nhạt ngồi ở trên ghế sa lon, mắt xéch trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi híp, không biết suy nghĩ gì, Tả Xuyên Trạch vừa tắm rửa xong, mặc một cái áo ngủ đi ra, trên ngực còn có thể thấy giọt nước chảy xuống, hần nhìn khoé miệng Tống Triết cười, “Làm sao vậy.”

“Không có việc gì lớn,” Tống Triết cười nói, “Chính là Hiên Viên Ngạo vừa gọi điện thoại mà nói người nọ ngày hôm nay dẫn bọn nó đi câu lạc bộ ở tầng năm Dạ Mị, lại đi chợ đen rồi trận quyền anh ở tầng ngầm, sau đó lại đi thị trường, mà hôm nay thị trường vừa vận có người bán đấu giá bộ phận, hơn nữa còn là vừa lấy ra.”

Con người yêu mị của Tả Xuyên Trạch hơi híp một cái, không có hỏi Hiên Viên Ngạo vì sao không có ngăn cản, bởi vì người nọ từ lúc tìm đến vợ sau đó cũng rất ít quay về Dạ Mị, trên cơ bản đều là thủ hạ của anh ta xử lý, hần suy nghĩ một chút, hỏi, “Bọn nó hiện giờ ở đâu?”

“Không biết, bọn nó ra Dạ Mị, anh vẫn không có hỏi thủ hạ một mực theo sau bọn họ,” Tống Triết nói, “Nhưng mà bọn họ dù sao vẫn quay về ngôi biệt thự kia.”

Tả Xuyên Trạch liền “Ừ” một tiếng đi thay đồ, mang theo Lang Trì và mấy tên thủ hạ liền lên trực thăng, Tống Triết theo sát phía sau, chẳng qua lại không có lên trực thăng của hắn, mà là mang theo thủ hạ của mình một lần nữa lên một chiếc, không biết đi làm gì.

Vì vậy tối hôm đó ở bên trong biệt thự mấy người họ vừa ngủ thì bị một trận tiếng vang đánh thức, ở đây mái nhà có thể dùng để làm sân bay, mà trực thăng này rõ ràng cho thấy dừng ở trên đầu bọn họ, người đàn ông kia cả kinh, lập tức mặc xong quần áo, cầm súng lục liền lên tầng cao nhất, trên đường còn không quên đem đèn trời mở lên, ông ta bước nhanh xông lên, cửa trực thăng vừa vặn mở, từ phía trên đi xuống một người, áo đỏ tóc dài, gương mặt rất là yêu nghiệt.

Người nọ trong nháy mắt liền dừng rồi, há miệng, một chữ đều nói không nên lời. Tả Xuyên Trạch quét mắt nhìn ông ta một cái, hướng ông ta đi đến, người nọ sợ đến lui về phía sau một bước dài, dập đầu nói lấp ba lấp bắp, “Ngài Tả Tả Tả, xin hỏi có chuyện gì gì gì sao?”

“Cũng không có việc gì lớn,” Tả Xuyên Trạch từ bên cạnh ông ta lướt qua, chậm rãi xuống lầu, “Chính là muốn tới cùng ông đòi một ý kiến.”

Người nọ tưởng cánh tay, vội vàng giải thích, “Tôi tôi tôi cái gì cũng chưa nói, đều trong giới truyền, tôi xuất viện cho cánh tay này đây hình xăm chính là muốn nhắc nhở bản thân ghi nhớ thật lâu, thật sự.”

Tả Xuyên Trạch lại quét mắt nhìn ông ta một cái, “Cánh tay gì?”

Người nọ ngẩn ra, nghĩ thầm chẳng lẽ không phải chuyện này? Đó là cái gì? Mấy người vừa nói chuyện vừa đi xuống lầu, đến lầu hai thì vừa vặn gặp phải một người phụ nữ, bà hoang hoang mang mang dường như muốn đi vào một gian phòng, Tả Xuyên Trạch đối với bà nâng cằm lên, Lang Trì sau lưng hiểu rõ lập tức tiến lên ngăn cản bà, Tả Xuyên Trạch nhìn cũng không nhìn bà, tiếp tục hướng dưới lầu đi, chỉ nói, “Xem tốt người phụ nữ của ông.”

Bản thân người nọ nói vâng, đem bà kéo ra phía sau, theo ông xuống lầu, Tả Xuyên Trạch xuống lầu sau đó phân phó đem đèn mở toàn bộ liền ở phòng khách ngồi xuống, gì cũng không nói, hai người kia đứng ở một bên, không biết làm sao, Tả Xuyên Trạch thấy người nọ cầm điện thoại chuẩn bị âm thầm gọi tin nhắn nhân tiện nói, “Không cần liên hệ thủ hạ của ông, gọi cũng không có ích.” Không phải Tống Triết đi làm gì sao.

Người nọ cả kinh, “Có ý gì?”

Tả Xuyên Trạch không đáp, nhìn trên lầu vẫn không có động tĩnh gì, đưa mắt nhìn sang dàn âm thanh trước mặt, phân phó nói, “Mở âm thanh, chỉnh âm thanh lớn nhất.”

Người nọ đương nhiên không dám chống lại, vội vàng đi mở, trong nháy mắt toàn bộ gian nhà đều tràn đầy âm thanh đinh tai nhức óc, Lang Trì hướng trên lầu nhìn nhìn, cúi đầu đối Tả Xuyên Trạch nói gì đó, người sau gật đầu, hắn liền đi đem âm thanh đóng lại.

Hai người kia càng thêm quái lạ, Tả Xuyên Trạch cũng không để ý tới phản ứng của bọn họ, mà là nhìn thang lầu đi xuống hai đứa nhóc mặc đồ ngủ hoạt hình tính chất mềm mại, hỏi, “Tĩnh?”

Hai người kia cũng hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy Cẩn xoa mắt lim dim buồn ngủ, lôi kéo Dục trong tình trạng giống vậy, bước nhỏ đi tới, nói oán trách, “Quấy rồi mộng đẹp của người khác là không đạo đức.”

Giọng nói của Dục cũng mềm mại không rõ, “Ừ, không đạo đức.”

Tả Xuyên Trạch liếc mắt nhìn bọn họ, nhướn mi một chút, “Oh?”

Giọng nói này mang theo một chút nghiền ngẫm, hai anh em tụi nó lập tức thanh tỉnh triệt để, trong nháy mắt thay bằng khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào, vui sướng nhào tới trước ôm hắn, nhu thuận gọi, “Daddy ”

Người đàn ông kia trong nháy mắt ngây ngốc tại chỗ, kinh hãi, nhất thời thốt ra, “Chúng bây không phải là không biết mình họ gì sao?”

Tả Xuyên Trạch cúi đầu nhìn bọn nó, còn chưa mở miệng thì thấy hai đứa một đứa kéo một tay của hắn, mặt nhỏ tràn đầy hoang mang, vô tội nhìn người đàn ông trước mặt, nói đồng thanh, “Chú a, chúng con làm sao có thể không biết mình họ gì chứ? Chúng con rõ ràng họ Tả mà,” dứt lời còn đồng loạt nâng mặt lên nhìn hắn, “Đúng không, Daddy.”

Tả Xuyên Trạch nghĩ thầm trở về lại tính sổ, liền đưa mắt một lần nữa chuyển hướng người ứa mồ hôi lạnh trước mặt, lười biếng hỏi, “Hai đứa con trai của tôi mấy ngày hôm trước bỗng nhiên mất tích, tôi tìm thật lâu đều không tìm được, không nghĩ tới dĩ nhiên lại ở chỗ này, ngài Mã, không giải thích một chút sao?”

“Này ... này ...” Người nọ quả thực sợ choáng váng, run run rẩy rẩy nói, “Đây là hiểu lầm, hiểu lầm ...”

“Oh, hiểu lầm,” Tả Xuyên Trạch nhướng mi một chút, nghe phía bên ngoài truyền tới tiếng xe hơi, ý bảo Lang Trì mang hai đứa nhóc đi ra ngoài trước, lúc này mới nói, “Bao gồm ông dẫn bọn nó đi câu lạc bộ Dạ Mị cùng chợ quyền anh?”

“Này ... này ...”

Bên này hai đứa đi ra biệt thự lên xe, nhìn thấy Tống Triết, lập tức ngọt ngào nhào tới, “Father.”

Tống Triết ừ một tiếng, nhìn mắt ngập nước của hai đứa, cười nói, “Muốn để cho ta hỗ trợ biện hộ giúp, được thành công chạy trốn giáo huấn của Daddy các con?”

Hai đứa lập tức gật đầu.

Tống Triết lại mỉm cười nhìn bọn nó một hồi, khoanh tay tạo nhả, “Không bàn nữa.”

Vai hai đứa trong nháy mắt sụp xuống, lúc này Tả Xuyên Trạch đem chuyện còn lại giao cho thủ hạ cũng lên xe, ngồi ở phía trên lười biếng nhìn đôi song sinh.

Đôi song sinh lập tức nhào qua, nói giọng mềm mại, “Daddy, chúng con nhớ người a.”

“Ngày hôm nay dọa chết chúng con rồi.”

“Hu hu, chính là, tràng cảnh kia thật sự là quá kinh khủng, thật là nhiều máu.”

“Hu hu hu, không muốn nói đâu, dọa chết rồi, Daddy ...”

Tống Triết mỉm cười nhìn hình ảnh trước mặt, nhìn gương mặt Tả Xuyên Trạch không thay đổi, nghĩ thầm cuối cùng người mềm lòng nhất định chính là hắn. Y lại đưa mắt nhìn sang đôi song sinh, nhìn khuôn mặt đáng thương vô tội của hai đứa này, cũng có chút bất đắc dĩ, đoán chừng hai đứa nhóc này thật đúng là trời sinh làm ác ma.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bài văn này không sai biệt lắm liền tới đây, cảm ơn đại gia một đến một tới ủng hộ.

Lại nói một hồi nữa đưa vài thứ tiểu phiến ngoại, ngày mai mở quy định, hứng thú cậu có thể nhìn, đến lúc đó thấy văn án.

Sau cùng, bắt đầu ngày mốt thì ngày đó mở văn mới Tả An Tuấn, hứng thú cậu nhớ lại đến nhìn hắc nói tương—

[1] Gọi nhịp trong hí khúc:

Giữa hí khúc đem tiết tấu cuối cùng đổi thành lời nói, để dẫn vào giọng hát phía dưới đi lên. Dùng hành động quy định tiết tấu xuống đoạn* (một đoạn hát hoàn chỉnh trong hí khúc) phía dưới cũng gọi là gọi nhịp; hiện nay đề cập đến nhiều chuyện khiêu khích, một loại chuyện thách đấu không phục.

Hí kịch là các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện

---

Hoàn PN rồi, xong tất cả rồi (‘)

Ôi mừng quá (/)

Nói chứ edit hoàn lâu rồi, hí hí, úm để đăng lên từ từ thôi, giờ chỉ cần đi beta cho xong hết là OK (◡ ◡)
Hẹn mấy thím chương đầu tiên bên Bảo hộ nhé ( )

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-han-san-ban>